

Giới thiệu Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé

Truyện Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé, cuộc sống bây giờ tình trạng hôn nhân bị rã lối đạt doanh số rất là cao, yêu nhau vội hoặc lý do có thai ngoài ý muốn mà phải kết hôn với nhau khi cả hai chưa đi sâu vào tìm hiểu đối phương.

Những ai đã từng phạm phải sai lầm trong cuộc hôn nhân không mỹ mãn thì phải trả giá cho những hành động thiếu suy nghĩ đó, không biết sẽ lãnh hậu quả gì. Chỉ mong các thế hệ sau không đi vào những vết xe đổ mà phải có cái nhìn rộng và đúng đắn về tình yêu lẫn hôn nhân. Khi xa nhau rồi thì mới biết trân trọng và muốn quay lại thì cũng không thể trọn vẹn như lúc ban đầu.

Ly nước đã đổ đi thì không hút lại được, cho dù có hút lại được thì trong đó cũng có tạp chất không còn thanh khiết được nữa. Mãi mãi sẽ có một vết nhơ tồn tại, trong chúng ta không có ai là hoàn mỹ hết, chỉ cần cố gắng thì sẽ đạt được những gì mình muốn, không hổ thẹn với chính bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 1

Trương Hoa vui vẻ dẫn vợ đi họp lớp. Đây là lần đầu tiên Trần Đình đồng ý tham dự các buổi tụ tập kiểu như thế này kể từ sau khi kết hôn.

Trần Đình là mẫu phụ nữ không thích tham gia các hoạt động xã giao. Cứ hết giờ làm là về nhà. Hôm nay khó khăn lắm mới chịu cùng đi với Trương Hoa, vì vậy Trương Hoa rất vui.

Nhưng niềm vui này chẳng duy trì được lâu. Bởi vì người bạn cũ của anh là Lí Dương Uy đã nói nhỏ với anh: - “Là một bạn học cũ, có một số chuyện buộc phải nói với cậu. Hôm nay tôi mới biết cô gái này là vợ cậu, nhưng đây không phải lần đầu tiên tôi gặp cô ta. Trước đây tôi đã gặp cô ta nhiều lần rồi. Chỉ có điều cô ta không biết tôi mà thôi”.

Trương Hoa hỏi Lí Dương Uy gặp Trần Đình ở đâu? Lí Dương Uy liền nói: - “Ở khách sạn của chúng tôi, mỗi tháng cô ta thường xuất hiện vài lần với tổng giám đốc công ty cô ta, phòng thuê cố định là phòng 1608.”

Trương Hoa dò người ra khi nghe những lời ấy. Lí Dương Uy tiếp tục nói: “Mấy nhân viên phục vụ của khách sạn chúng tôi đều biết, cô ta với tổng giám đốc cứ sau giờ làm là đến thuê phòng mấy tiếng đồng hồ rồi mới đi. Bởi vì đã gần một năm nay rồi nên tôi gặp cô ta nhiều lần. Nhưng cô ta lần nào cũng vội vàng đến rồi đi, chẳng để ý gì đến tôi”.

Trương Hoa định thần lại, gất lên: “Đừng nói vớ vẩn, Trần Đình từ xưa đến nay rất yên phận!”. Lí Dương Uy cười khẩy: “Bạn bè cũ tôi mới nói thẳng, lần sau tổng giám đốc cô ta gọi điện đến đặt phòng, tôi sẽ gọi cho cậu!”

2.

Trương Hoa âm thầm nhớ lại, kể từ khi quen biết cho đến khi sống chung với nhau, Trần Đình luôn rất nhẹ nhàng, tiệc cưới cũng rất giản dị, chỉ đơn giản là mời họ hàng thân thích của hai bên đến ăn một bữa cơm, ngay cả bạn bè cũng không mời, bởi vì Trần Đình không thích ồn ào.

Sau khi kết hôn, cứ hết giờ làm là cô về thẳng nhà, trừ một tháng vài buổi ở lại làm thêm giờ, mà có làm thêm giờ cô cũng vẫn về nhà>

Trương Hoa nghĩ chắc chắn Lí Dương Uy đã nhìn nhầm người. Trên đường về, Trần Đình rất phấn khởi, hỏi Trương Hoa sao có vẻ không vui. Trương Hoa nói không có gì. Trần Đình liền nói: “Trước đây không biết mấy người bạn ấy của anh, giờ biết rồi thấy họ thật thú vị!”

Chiều hôm sau, Trương Hoa nhận được điện thoại của Dương Uy, nói rằng tổng giám đốc của cô đã đặt phòng 1608 rồi, bảo anh hết giờ làm hãy đến khách sạn mà xem.

Suốt cả buổi chiều Trương Hoa như người mất hồn, anh không biết nên tin tưởng hay hoài nghi vợ mình. Lúc sắp hết giờ làm, Trương Hoa nhận được tin nhắn của Trần Đình: “Tối nay em làm thêm, sẽ về nhà hơi muộn.” Trương Hoa nhận được tin này liền quyết định sẽ đến khách sạn ấy một chuyến.

3.

Ba năm trước, Trần Đình vào làm ở phòng tài vụ của công ty. Lúc ấy vừa mới tốt nghiệp, Trần Đình trẻ trung và xinh đẹp vừa đến đã trở thành mục tiêu của rất nhiều đồng nghiệp nam, nhưng Trần Đình lại thầm thích Lục Đào, tổng giám đốc của công ty.

Về tự tin và sức quyến rũ của Lục Đào khi ngồi trong văn phòng rộng rãi kí duyệt tài liệu, lúc ngồi ở vị trí lãnh đạo cấp cao trong phòng họp hay lúc đàm phán với khách hàng đã thu hút một cô gái mới tốt nghiệp. Mặc dù Lục Đào đã gần năm mươi tuổi, có vợ và con gái nhưng trong mắt Trần Đình, chỉ có Lục Đào mới là người đàn ông chân chính.

Trần Đình quyết định sẽ mạnh dạn theo đuổi tình yêu chân chính của mình. Cô lấy cớ là đưa văn kiện, liên tục đánh tin hiệu ngầm với Lục Đào mỗi lần

gặp mặt.

Lục Đào đã sớm nhận ra tâm ý của Trần Đình, với những cô gái mới tốt nghiệp thế này, tâm ý ra làm sao chỉ cần liếc qua là hiểu ngay. Lục Đào mặc dù thích chơi bời với đàn bà nhưng cũng có mấy nguyên tắc. Thứ nhất, không chu cấp. Thứ hai, không ăn cỏ gần hang.

Vì vậy mặc dù Lục Đào rất khát khao vẻ trẻ trung, xinh đẹp của Trần Đình nhưng lí trí mách bảo anh ta không thể chơi bời với nhân viên công ty. Thế là lần nào Lục Đào cũng thắng thường từ chối.

Hành động từ chối Lục Đào trong mắt Trần Đình lại trở thành hình ảnh vĩ đại của một người đàn ông tốt. Thế nên cô càng điên cuồng mê đắm Lục Đào, thậm chí sẵn sàng làm người tình trong bóng tối của anh ta.

4.

Sau nhiều lần Trần Đình thổ lộ tình cảm, nhiều lần bày tỏ sẵn sàng làm người tình trong bóng tối, không cần bất cứ danh phận nào, cuối cùng hai người đã dẫn nhau vào khách sạn.

Trần Đình từ chối tiền của Lục Đào, cô cảm thấy điều đó sẽ làm nhor nhuốc tình yêu thiêng liêng trong lòng mình. Cuối cùng thì Lục Đào cũng yên tâm về cô gái này, biết chắc cô không phải loại con gái có thể mang đến rắc rối cho anh ta. Ngoài ra, để giữ gìn hình tượng tốt đẹp của mình tối nào hai người ở bên nhau, anh ta tuyệt đối trở về nhà trước chín giờ.

Trần Đình cứ tưởng Lục Đào là một người đàn ông ngoài gia đình ra thì chỉ có mình cô hoàn toàn không biết Lục Đào gần như ngày nào cũng chơi bời ở vũ trường đến tận đêm khuya, thậm chí có hôm sau khi quan hệ với cô xong còn ra ngoài tìm cô gái khác.

Cứ như vậy, hai người duy trì quan hệ này được hai năm. Lục Đào cảm thấy nếu cứ thế này mãi có khi sẽ xảy ra rắc rối, nên nhiều lần làm công tác tư tưởng cho Trần Đình, bảo cô tìm một người đàn ông thật thà mà kết hôn, như vậy mới có thể tránh được ánh mắt soi mói của người đời. Còn nói “tình yêu của chúng ta sẽ không vì những thứ đó mà thay đổi, thậm chí đôi bên sẽ càng biết trân trọng hơn”.

Cuối cùng thì Trần Đình cũng đồng ý. Cô thông qua các mối quan hệ và làm quen với Trương Hoa. Trương Hoa cũng mới tốt nghiệp được vài năm, là một nhân viên bình thường trong một công ty. Một chàng trai có tình cảm rất đơn giản như anh, nhìn thấy một cô gái nhẹ nhàng, xinh đẹp như Trần Đình là thích ngay. Hai người ra mắt họ hàng hai bên rồi nhanh chóng kết hôn.

5.

Trần Đình cảm thấy cuộc hôn nhân này chỉ là một sự che đậy, vì vậy không làm to, đôi bên chủ yếu mời họ hàng thân thích ăn bữa cơm là xong. Mỗi ngày hết giờ làm là cô về nhà ngay, không chịu ra ngoài. Trương Hoa nhiều lần muốn cô đi tham dự họp lớp với mình nhưng cô đều lấy lí do là không thích ồn ào để từ chối.

Điều mà Trần Đình trông đợi chính là mấy tiếng đồng hồ ở trong khách sạn cùng với Lục Đào vào vài tối mỗi tháng. Chỉ có như vậy cô mới cảm thấy mình đã quay lại với quỹ đạo tình yêu của mình.

Lúc ở bên cạnh Lục Đào, không chỉ con người Trần Đình trở nên tràn đầy sức sống, mà việc làm tình cũng rất cuồng nhiệt. Điều này hoàn toàn khác biệt đối với Trương Hoa. Làm tình với Trương Hoa đa phần là vì nhiệm vụ, rất nhạt nhẽo. Nhưng với Lục Đào là còn có cả tình yêu của cô.

Nhưng Lục Đào chẳng bao giờ chịu ở lại thêm một phút, trước chín giờ là ra về, nhiều lúc vừa mới làm tình xong đã ngồi dậy mặc quần áo rồi đi ngay, nói rằng tối nay còn có việc.

Trần Đình đều chấp nhận những điều này. Trong lòng cô luôn có một tia hi vọng, hi vọng rằng một ngày nào đó sẽ có điều gì đó thay đổi, mặc dù cô không rõ sự thay đổi này là gì, nhưng cô tin sự thay đổi này có thể khiến cô và Lục Đào ở bên nhau mãi mãi.

6.

Tối hôm đó, Trần Đình và Lục Đào vừa làm tình xong, bỗng nhiên bụng cô đau dữ dội. Trần Đình nói: “Đưa em đến bệnh viện khám đi!” Lục Đào nhìn đồng hồ rồi bảo: “Không được, em biết là anh phải về nhà trước chín giờ mà!”

Lục Đào vừa mặc quần áo vừa nói: “Hay là anh đưa em đến công ty, em bảo Trương Hoa đưa em đi bệnh viện nhé!”

Trần Đình đứng bên dưới công ty, tay hôm chặt bụng, ngồi xổm dưới đất, thấy Trương Hoa tắt đèn chạy đến. Trên đường đến bệnh viện, Trần Đình nhìn Trương Hoa mặt lấm tấm mồ hôi, yếu ớt nói: “Cám ơn anh!”

Trương Hoa ôm cô vào lòng: “Đồ ngốc, cám ơn gì chứ, chúng ta là vợ chồng mà!”

Cơ thể Trần Đình khẽ run lên, nhớ đến cảnh Lục Đào ném mình ở lại rồi đi thẳng là cô lại không kìm được nước mắt.

Kết quả kiểm tra là Trần Đình bị viêm cổ tử cung.

Trương Hoa suốt cả buổi tối cứ tắt bật hết việc nọ đến việc kia, về đến nhà Trần Đình động vào bất cứ việc gì, thậm chí cử động cũng không được... Kiểu quan tâm, lo lắng ấy khiến cho Trần Đình chợt cảm thấy có một chút rung động nào đó đang lan tỏa trong lòng.

7.

Trần Đình nằm ở trên giường, nhớ lại khoảng thời gian gần một năm kể từ khi kết hôn với Trương Hoa. Người đàn ông chẳng lớn hơn cô bao nhiêu tuổi này luôn nhường nhịn cô, chuyện gì cũng làm theo ý cô.

Cô nói không muốn làm đám cưới rình rang, anh đồng ý. Cô nói tạm thời không muốn sinh con, anh đồng ý. Cô nói không thích ồn ào, không muốn tham gia họp lớp với anh, anh cũng nghe theo, thậm chí còn ở nhà với cô, không đi họp lớp nữa.

Cô mây mưa với Lục Đào ở khách sạn, anh vẫn luôn tin rằng cô làm thêm giờ, về đến nhà đã thấy cơm nước chuẩn bị tươm tất, còn anh đang ngồi đợi cô về cùng ăn.

Cô thích xem phim truyền hình, anh liền từ bỏ các chương trình thể thao trực tiếp, cùng cô ngồi xem phim.

Giờ nghỉ lại, Trần Đình chợt phát hiện người đàn ông này đang thay đổi vì cô, luôn lặng lẽ ở bên cô, đặc biệt là sự lo lắng khi nghe thấy cô nói cô đau bụng qua điện thoại, cùng với câu “Chúng ta là vợ chồng mà” đã khiến cho Trần Đình không thể không nhìn lại anh.

Nghĩ đến đây, Trần Đình mới thấy Trương Hoa chính là người bị hại. Anh hoàn toàn bị động tiếp nhận cuộc hôn nhân giả tạo này. Đồng thời cô phát hiện ra anh luôn dùng hành động thực tế để yêu thương cô.

8.

Mấy ngày sau, buổi tối lúc xem tivi Trần Đình nói với Trương Hoa: “Bạn anh lúc nào thì tụ tập, em cũng muốn đến tham gia!” Trương Hoa hào hứng nói: “Thế thì hay quá, để anh liên lạc với họ xem sao!”

Trần Đình nghĩ nên tìm hiểu người đàn ông này, thử tiếp xúc với cuộc sống của anh xem sao.

Trong buổi tụ tập, Trần Đình mới phát hiện đám bạn của Trương Hoa là những người rất trẻ trung, sôi động, có một số đã kết hôn, một số vẫn còn độc thân. Bọn họ còn trêu Trần Đình: “Trương Hoa trước đây ở trường được rất nhiều bạn nữ thích, chỉ có điều cậu ta bảo thủ nên mới bỏ lỡ rất nhiều cơ hội

Rồi lại nói: “Chị dâu dạy dỗ cậu ta kiểu gì mà trước đây cậu ta rất thích tụ tập bạn bè, thế mà kết hôn xong, cả năm trời lại ngoan ngoãn thế, gần như chẳng ra ngoài, ngày ngày ở nhà?”

Trần Đình nghe thấy thế chỉ cười cười, chợt phát hiện ra người đàn ông này có rất nhiều chuyện, cũng được rất nhiều người quý mến, hơn nữa bên cạnh anh là một nhóm những thanh niên cực kì sôi nổi.

Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Trương Hoa với bạn bè, Trần Đình cũng cảm thấy vui lây.

9.

Cho đến khi Trương Hoa bị một bạn học gọi đến bên cạnh, thì thăm to nhỏ điều gì đó xong, anh đột nhiên trở nên thất thần. Trần Đình không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng cô cảm thấy chắc là có chuyện gì đó.

Trên đường về nhà, Trần Đình hỏi anh làm sao? Trương Hoa chỉ nói không có chuyện gì. Trần Đình cười nói: “Không phải có bạn gái nào liên lạc lại với khiến anh hối hận đã kết hôn quá sớm đấy chứ?”

Đây là lần đầu tiên Trần Đình nói đùa với Trương Hoa, cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông này có tâm sự trong lòng. Cô phát hiện ra mình bắt đầu để tâm đến chuyện Trương Hoa không vui, thậm chí cô đang nghĩ, hi vọng không phải đúng như lời đùa của cô, không phải Trương Hoa đang nghĩ đến một cô bạn học nào đó.

Về đến nhà, Trương Hoa vẫn u uất, chẳng cười nói như mọi ngày. Mấy lần Trần Đình định hỏi rốt cuộc người bạn ấy nói gì khiến anh không vui nhưng lại thôi. Trương Hoa nhìn Trần Đình, cũng mấy lần định mở miệng hỏi. Nhưng cả hai đều cố nén không nói gì.

Trần Đình nhìn Trương Hoa leo lên giường từ sớm, đột nhiên cảm thấy mình thực sự đã ít quan tâm đến người đàn ông này.

10.

Ngày hôm sau, Trần Đình do dự cả buổi, đến trưa liền nhắn cho Lục Đào một cái tin: Tối nay, ở chỗ cũ. Lục Đào nhìn thấy tin nhắn của Hồ tiểu sinh ury lấy làm lạ, trước đây mỗi lần đi khách sạn đều do anh ta hẹn Trần Đình, bởi vì Trần Đình biết anh bận nên lúc nào cũng nghe theo sự sắp xếp của anh ta.

Đây là lần đầu tiên Trần Đình chủ động hẹn. Lục Đào nghĩ, chẳng nhẽ Trần Đình hôm nay có yêu cầu gì đặc biệt? Nhưng anh ta vẫn nhắn lại: Ok! Rồi chủ động gọi điện đặt phòng 1608. Lần nào cũng do anh ta gọi điện đặt phòng.

Trần Đình lấy chìa khóa phòng ở quầy lễ tân rồi lên trước. Nửa tiếng sau Lục Đào mới đến. Anh ta hỏi lễ tân rồi mới lên theo.

Đứng từ xa, Lí Dương Uy nói với Trương Hoa: “Tôi nói không sai chứ? Có cần phải lên kiểm tra không?” Trương Hoa nói: “Không cần, tôi về nhà trước!”

Lục Đào vừa vào phòng đã giục Trần Đình đi tắm. Trần Đình ngồi yên trên giường. Lục Đào hỏi làm sao, Trần Đình liền nhìn anh ta rồi chậm rãi nói:

“Chúng ta kết thúc đi, em muốn sống yên ổn với Trương Hoa, người đàn ông này cần đến sự quan tâm của em!”

Lục Đào nhìn cô, không hề cảm thấy kinh ngạc. Trong lòng anh ta luôn hi vọng sẽ kết thúc như vậy. Ba năm nay, anh ta đã chẳng còn cảm giác nồng nàn đầu với Trần Đình nữa, hơn nữa anh ta cũng mong mau chóng kết thúc. Kết thúc như thế này khiến anh ta chẳng có gì phải lo lắng hết.

Lục Đào nói: “Vậy hôm nay là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau hả?” Trần Đình gật đầu khẳng định. Lục Đào lại gần ôm cô: “Vậy chúng ta ân ái lần cuối nhé!”. Trần Đình tránh anh ta, nói: “Em đã quyết định sẽ sống yên ổn với Trương Hoa rồi thì sẽ không có quan hệ gì với anh nữa. Lần này em đến chỉ là nói rõ với anh. Ngoài ra, cảm ơn anh đã từng cho em ảo tưởng về tình yêu!”

11.

Trương Hoa đang xào rau thì Trần Đình về. Anh ngoảnh đầu lại nhìn cô, cười nói: “Hôm nay làm thêm giờ mà về sớm thế à?” Trần Đình liền đáp hôm nay không có nhiều việc.

Trương Hoa nói: “Đội một lát, hôm nay anh làm nhiều món, còn mua thêm rượu, tối nay chúng ta sẽ ăn uống một bữa thịnh soạn!”

Lúc ăn cơm, Trần Đình cứ hỏi hôm nay là ngày gì mà đột nhiên long trọng thế. Trương Hoa cười cười: “Không có gì, anh chỉ cảm thấy vui thôi. Cuối cùng cũng nhìn nhận rõ một số vấn đề, chỉ tại anh trước đây quá ngốc nghếch!”

Trần Đình hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì mà vui thế?” Tối qua vẫn còn u uất không vui cơ mà? Nhưng cô cũng cảm thấy vui lây với Trương Hoa. Cho dù thế nào thì bộ dạng của anh hôm nay cũng không còn u uất như ngày hôm qua nữa.

Chủ yếu là vì đã nói rõ ràng mọi chuyện với Lục Đào nên cô cảm thấy rất nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể yên ổn sống bên Trương Hoa, có thể đường đường chính chính giới thiệu Trương Hoa với bạn bè của mình, có thể cùng đi dạo phố, đi xem phim, đi chợ, đi mua sắm cùng nhau như tất cả các cặp vợ chồng khác.

Buổi tối, lúc lên giường, Trương Hoa đột nhiên hơi thô bạo, cũng rất chủ động. Đồi lại là trước đây, Trần Đình chắc chắn sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng giờ cô bắt đầu hưởng ứng theo Trương Hoa, ôm siết lấy anh.

Cuối cùng hai người cũng lên đến cao trào. Vào khoảnh khắc lên đỉnh, Trương Hoa lớn tiếng la lên rồi ôm chặt lấy Trần Đình, nói: “Trần Đình, chúng ta ly hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 2

Câu này của Trương Hoa chẳng khác gì một tiếng sấm nổ bên tai. Trần Đình đẩy Trương Hoa ra, trợn mắt nhìn anh. Trương Hoa tuyệt vọng nhìn cô, nói: “Tại sao hai người lại chọn đúng khách sạn của bạn tôi?”

Cuối cùng thì Trần Đình cũng hiểu ra, rốt cuộc buổi tụ tập hôm đấy, người bạn kia đã nói gì với Trương Hoa. Trần Đình ngồi dậy, mặc quần áo, nước mắt trào ra, hồi lâu mới khẽ nói: “Anh không muốn nghe em giải thích sao?”

Trương Hoa nằm xuống, lấy chăn đắp lên người, sau đó nói: “Chẳng có gì để giải thích hết, hai ngày nữa chúng ta sẽ đi làm thủ tục!”

Trần Đình cứ ngồi ngây ra như thế. Trương Hoa nằm quay lưng lại với cô, trông như đã ngủ nhưng thực ra vẫn còn thức. Chẳng biết bao lâu sau, Trần Đình mới chậm rãi nằm xuống, vòng tay ôm Trương Hoa từ phía sau.

Trương Hoa nằm yên không nhúc nhích. Sáng hôm sau lúc anh tỉnh dậy, Trần Đình đã đi làm rồi.

Buổi chiều, Trương Hoa gọi cho Lí Dương Uy, bảo anh ta tối cùng đi uống rượu. Đây là lần đầu tiên Trương Hoa ra ngoài uống rượu mà không nói một tiếng với Trần Đình.

Lúc Trương Hoa ngồi ở đại sảnh khách sạn chờ Lí Dương Uy, Trần Đình nhắn tin đến: “Tối nay anh có về nhà ăn cơm không?” Trương Hoa nhìn đồng hồ, đã là hơn tám giờ. Trương Hoa đọc lướt tin nhắn rồi bỏ điện thoại vào túi quần, ngẫm nghĩ giây lát rồi lấy ra tắt máy luôn.

2.

Lí Dương Uy nói Trương Hoa uống ít thôi. Trương Hoa lắc đầu: “Không sao, chút rượu này đâu thấm gì”. Mặc dù bây giờ đã là một giờ sáng nhưng đây phố đồ nướng vẫn rất nhộn nhịp, cửa hàng nọ nối cửa hàng kia, người qua người lại rất đông, thậm chí có rất nhiều đại gia lớn tuổi lái xe đưa bạn gái đến đây >

Lí Dương Uy hỏi: “Cậu định ly hôn thật ư?” Trương Hoa bực bội nói: “Cậu đã hỏi mấy lần rồi đấy. Tôi đã nói là chắc chắn sẽ ly hôn mà!”

Lí Dương Uy nói: “Nói thật nhé, trông Trần Đình không giống như loại con gái hư hỏng, thật sự không giống. Mặc dù xinh đẹp nhưng nhìn rất dịu dàng và hiền lành”. Xem ra vẻ bề ngoài rất dễ mê hoặc người khác.

Lí Dương Uy nhìn quanh rồi nói với Trương Hoa: “Cậu nhìn đi, cái xã hội này loạn cào cào lên như thế đấy. Và giờ này có thằng nào còn dẫn vợ hay bạn gái ra ngoài ăn đêm, uống rượu không? Còn không phải là loại mèo mả gà đồng hay sao?”

Trương Hoa cười chua xót: “Có lẽ thế, chỉ có người như tôi mới tin tưởng rằng trong xã hội này có có tình yêu thuần khiết. Ngay cả lúc kết hôn, Trần Đình không phải là gái trinh nhưng tôi vẫn luôn tin tưởng cô ấy là gái trinh, tự an ủi mình không nhìn thấy máu chỉ là do một sự cố ngoài ý muốn, hoặc có thể cô ấy trong lúc tập thể thao đã vô tình bị rách...” Nói xong anh lại nốc cạn ly rượu.

Lí Dương Uy nói: “Đừng uống nữa, cũng muộn rồi, về nhà thôi! Còn về chuyện ly hôn cậu phải nghĩ cho kĩ. Tốt nhất nên nghe cô ấy giải thích!” Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy: “Sao cậu lắm lời thế, đâu phải cậu trả tiền, cứ uống tiếp đi!”

Lí Dương Uy đành cạn ly với anh. Trương Hoa nói: “Ngoài ra tôi muốn nói với cậu một chuyện. Hiện giờ trong đám bạn học chỉ có mình cậu biết chuyện của cô ấy. Giúp tôi giữ kín chuyện này, tôi không muốn mất mặt, còn về chuyện vì sao ly hôn, tôi sẽ nghĩ ra lí do khác!”

3.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, Trần Đình vẫn ngồi bên bàn, thức ăn trên bàn chưa hề động đến. Trương Hoa nhìn cô rồi đi thẳng về phòng, không nói năng gì, người nồng nặc mùi rượu.

Trần Đình chạy đến, định cởi giày cho Trương Hoa thì anh đã thu chân lại, nhìn cô hỏi: “Làm gì thế?” Trần Đình nói: “Uống nhiều rượu thế, không tắm thì cũng phải cởi giày, cởi áo khoác ra chứ!”

Trương Hoa miễn cưỡng ngồi dậy nói: “Để tôi tự cởi!” Trần Đình đứng ngậy ra ở bên cạnh, nhìn a lật đật cởi giày, cởi áo khoác.

Lúc Trần Đình thu dọn xong bàn ăn, đi tắm rửa rồi lên giường thì Trương Hoa đã ngủ say rồi. Cô nhìn Trương Hoa, nhìn người chồng mà trong mắt cô luôn là một cậu bé chưa trưởng thành, chẳng có chút đàn ông nào, lúc này đây bỗng nhiên cảm thấy thật xa lạ.

Giờ cô mới phát hiện thực ra bất cứ ai cũng có thể giới nội tâm rất phức tạp, nếu như không chạm đến nơi “nhạy cảm” trong cái thế giới ấy thì khó mà nhận ra được.

Lúc ban ngày ở công ty, cô vẫn tin rằng mình có niềm tin cứu vãn trái tim Trương Hoa, cứu vãn cuộc hôn nhân này thì bây giờ, trái tim cô dần nguội lạnh. Cô vốn muốn nói với Trương Hoa, hồi sáng cô đã xin nghỉ việc, hai hôm tới cô sẽ bàn giao hết công việc là có thể rời khỏi công ty ấy, vĩnh viễn rời khỏi Lục Đào.

Nhìn Trương Hoa, Trần Đình nghĩ, tình yêu có lẽ không thể mãi đứng yên ở một chỗ chờ đợi mình.

4.

Mấy ngày liền, hôm nào Trương Hoa cũng về nhà rất muộn, người nồng nặc mùi rượu, sau khi cởi áo khoác và tắt ra là leo lên giường ngủ. Sáng ra, đợi Trần Đình đi rồi mới ngồi dậy tắm rửa, đánh răng rửa mặt đi làm.

Hôm nay, Trương Hoa tỉnh dậy đã thấy Trần Đình ngồi bên bàn. Trên bàn đặt một vài món ăn sáng. Trần Đình nhìn thấy anh dậy liền bảo anh đi đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng.

Trương Hoa không đoái hoài đến Trần Đình, anh đi thẳng vào nhà vệ sinh tắm rửa. Tắm xong liền mặc quần áo, không ăn sáng mà đi thẳng ra ngoài cửa. Đang chuẩn bị ra ngoài, Trương Hoa không nén được ngoảnh lại hỏi Trần Đình: “Sao hôm nay cô chưa đi làm?”

Trần Đình nói: “Hai ngày sau ngày hôm ấy em đã xin nghỉ việc. Hôm qua em đã bàn giao xong công việc, vì vậy hôm nay chính thức rời khỏi công ty đó!”

Trương Hoa âm ừ, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đi về phòng, sau đó lấy điện thoại ra gọi công ty xin nghỉ một ngày. Đặt điện thoại xuống, Trương Hoa nói: “Tôi cũng xin nghỉ rồi, vừa hay có thời gian, hôm nay chúng ta đi làm thủ tục ly hôn!”

Trần Đình nghe xong liền ngẩn ra không nói nên lời. Trương Hoa ngồi xuống, bắt đầu ăn sáng, vừa ăn vừa nói: “Cô cũng ăn mau đi, chúng ta đi sớm sớm một chút!”

Trần Đình ngẩng đầu nhìn anh: “Trương Hoa, chúng ta có thể nói chuyện một lần không?”

Trương Hoa vừa ăn vừa nói: “Chẳng có gì để nói cả, giải quyết sớm tốt cho cả hai!” Trần Đình cắn môi: “Nếu em không muốn ly hôn thì sao?”

Trương Hoa cười khẩy: “Cô không muốn tôi càng khinh thường cô đấy chứ?”

5.

Trần Đình trầm ngâm hồi lâu, đến khi Trương Hoa ăn xong mới khẽ nói: “Ly hôn đâu có dễ dàng thế, chắc chắn là rất nhiều thủ tục!”

Trương Hoa đứng dậy, châm thuốc rồi nói: “Tôi đã tìm hiểu cả rồi, trình tự rất đơn giản, những gì cần chuẩn bị tôi đã chuẩn bị rồi. Ngay cả hai ảnh chân dung của cô tôi cũng chuẩn bị xong rồi!”

Sau đó anh lấy hai tờ đơn từ trong túi ra, đưa cho Trần Đình: “Đây là đơn xin ly hôn, tôi đã đóng dấu rồi, nói chung chúng ta chẳng có gì để thỏa thuận cả, không tài sản, không con cái, không ràng buộc. Căn nhà này vẫn đứng tên bố mẹ tôi. Nhưng bắt buộc phải có đơn xin ly hôn, vì vậy tôi đã đánh máy rồi in ra, cô kí đi, tôi kí rồi!”

Trần Đình nhìn đơn xin ly hôn, nói: “Xem ra anh đã chuẩn bị xong hết rồi!”.

- Tôi không coi chuyện kết hôn là chơi đồ hàng, ly hôn cũng như vậy!

- Vậy cũng cần có một lý do chứ, không có nguyên nhân mà đòi ly hôn sao? – Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi lấy điện thoại ra gọi.

6.

Lúc Trương Hoa gọi điện cho Cổ Vân Vân, Cổ Vân Vân vẫn đang ngủ, Cổ Vân Vân mơ màng nghe điện thoại: “Ai thế? Mới sáng ra đã làm phiền người ta rồi!”

Trương Hoa cười: “Thật ngại quá, Cổ Vân Vân à, sáng sớm đã làm phiền cậu! Sướng thế, vẫn còn đang ngủ à?”

Cổ Vân Vân ngồi dậy nói: “Trương Hoa, sao cậu đột nhiên gọi điện cho tôi vậy?”.

- Có chút chuyện cần nhờ cậu giúp đây!

- Chuyện gì mau nói đi, chẳng mấy khi cậu hé răng nhờ người khác giúp đỡ!

- Làm bạn gái tôi một thời gian nhé!

Cổ Vân Vân bật cười: “Cậu đùa cái gì vậy? Cậu đã kết hôn gần một năm rồi đấy!”

- Không đùa đâu, còn về nguyên nhân, tôi sẽ giải thích cho cậu sau. Tôi chỉ đề cập chuyện này với cậu trước. Mà cái thân phận bạn gái của cậu cũng chưa chắc đã phải dùng đến, nhưng nếu cần, mong cậu hãy giúp tôi!

Cổ Vân Vân tò mò hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

- Đợi khi nào gặp mặt tôi sẽ nói rõ, cậu cứ nhận lời tôi đi!

Cổ Vân Vân cười hỏi: “Thế tại sao lại tìm tôi, chẳng phải cậu có rất nhiều bạn gái hay sao?”

- Thực ra họ không có bạn trai thì cũng kết hôn rồi, không tìm cậu thì còn tìm ai? Ai đến giờ vẫn còn độc thân như cậu chứ?

Trương Hoa cúp điện thoại rồi nói với Trần Đình: “Lần này thì cô yên tâm rồi nhé! Cứ nói với hai bên gia đình là tôi có người khác, đòi ly hôn. Cũng coi như là giữ gìn thể diện giúp cô!”

Trần Đình nói: “Chúng ta có thể đợi thêm một thời gian nữa, để cả hai bình tĩnh lại không?”

7.

Mặc cho Trương Hoa nói gì, Trần Đình cũng nhất định đòi đợi một thời gian nữa. Cuối cùng Trương Hoa đành phải nhượng bộ yêu cầu Trần Đình chuyển ra ngoài sống. Trần Đình liền mang một vài bộ quần áo với đồ dùng cá nhân, tạm thời chuyển đến chỗ Lưu Huệ Anh ở.

Lưu Huệ Anh là bạn học cấp ba của Trần Đình, lúc lên đại học mặc dù không học cùng một trường nhưng vẫn giữ liên lạc với nhau. Sau khi tốt nghiệp cùng đến thành phố này. Hiện giờ cô đã có bạn trai, nhưng không sống chung. Cô cũng là người bạn duy nhất biết chuyện của Trần Đình và Lục Đào.

Sau khi kết hôn, Trần Đình không muốn có quá nhiều rắc rối nên không mấy khi gặp Lưu Huệ Anh, tuy nhiên đôi bên vẫn liên lạc qua QQ, tin nhắn hoặc điện thoại.

Lưu Huệ Anh nhìn thấy Trần Đình đem đồ đạc sang, không mấy kinh ngạc, bởi vì mấy ngày trước cô đã nghe Trần Đình nói Trương Hoa đòi ly hôn.

- Tôi cũng chẳng biết phải làm sao. Tôi không muốn ly hôn, tôi đã cắt đứt quan hệ với Lục Đào rồi, cũng nghỉ việc luôn rồi. Tôi thật lòng muốn sống yên ổn với anh ấy!

Lưu Huệ Anh hỏi: “Thế thái độ của Trương Hoa thế nào?”

Trần Đình tuyệt vọng nói: “Anh ấy nghiêm túc lắm, đã chuẩn bị hết mọi thủ tục ly hôn rồi!”

Lưu Huệ Anh đột nhiên hỏi: “Hộ khẩu của cậu vẫn ở nhà bố mẹ phải không?”

- Ủ, ở nhà bố mẹ, thế thì sao?

8.

Mấy hôm sau, cuối cùng Trương Hoa không nhận được liên nhắn tin hỏi: “Khi nào thì đi làm thủ tục?” Trần Đình không nhắn lại mà gọi lại: “Em đã hỏi rồi, ly hôn cần có sổ hộ khẩu, nhưng sổ hộ khẩu lại đang ở quê, em đang bảo bố em gửi lên!”

- Đã mấy hôm rồi, có gửi cũng phải đến nơi rồi chứ nhỉ? Cố gắng nhanh chóng, khi nào nhận được thì báo cho tôi!

- Ok, nhận được em sẽ báo cho anh! – Rồi cô lại hỏi: “Dạo này anh có khỏe không?”

Thêm mấy ngày nữa, Trương Hoa lại nhắn tin: “Hộ khẩu nhận được chưa?” Trần Đình không gọi mà nhắn lại: “Bố em có việc cần dùng đến sổ hộ khẩu, tạm thời chưa thể gửi đi!”

Trương Hoa đọc xong tin nhắn liền gọi điện lại, gất ồm lên: “Cô thấy cứ kéo dài như thế có ích gì không? Nếu như cô không tiện mở miệng, tôi sẽ gọi thẳng về nhà cô!”

Trần Đình trầm ngâm giây lát rồi nói: “Trương Hoa, chúng ta không thể gặp mặt nói chuyện từ tở sao?”

Trương Hoa thẳng thừng ngắt lời: “Tôi đã nói rồi, ly hôn không phải chơi đồ hàng, tôi cho cô ba ngày, nếu vẫn chưa gửi hộ khẩu lên, tôi sẽ gọi về cho nhà cô!”

Nói rồi Trương Hoa ngắt máy luôn. Trần Đình ngẩn người nghe tiếng tút tút từ trong điện thoại vọng ra, nước mắt lăn dài ngoảnh đầu lại nói với Lưu Huệ Anh: Tại sao anh ấy không chịu nói chuyện từ tở với tở một lần?”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: CHƯƠNG 3

Lúc từ cục Dân chính đi ra, Trần Đình vừa đi vừa cúi gầm mặt, không phải nói khi ly hôn còn có hòa giải sao? Sao loáng một cái đã làm xong thủ tục rồi? Trương Hoa nhìn giấy chứng nhận ly hôn nói: “Bây giờ đã thay đổi chính sách, cứ đủ giấy tờ là lập tức cho ly hôn!”

- Em thấy bọn họ thật vô trách nhiệm!

Trương Hoa đưa tay ra vẫy một chiếc taxi rồi bảo Trần Đình lên xe. Trần Đình hỏi lên xe làm gì. Trương Hoa bảo: “Chẳng phải phải về nhà lấy đồ đạc hay sao?”

Lái xe vừa đi vừa hỏi: “Hai người đến làm thủ tục kết hôn hả? Trông xứng đôi lắm!” Trần Đình khựng người, trầm ngâm không nói. Trương Hoa cười cười không nói gì.

Trương Hoa nghĩ, kết hôn với ly hôn đều đăng ký ở cùng một chỗ, hơn nữa mình với Trần Đình đều còn trẻ như vậy, chẳng trách mà lái xe hiểu lầm. Anh lại nhìn giấy chứng nhận ly hôn của mình, màu sắc cũng na ná như đăng ký kết hôn.

Trương Hoa quay sang nhìn Trần Đình, chỉ thấy cô cúi đầu trầm ngâm.

- Em tìm được việc mới chưa?

Trần Đình vẫn không ngẩng đầu, chỉ khẽ nói: “Chưa, dạo này em không có tâm trạng tìm việc!”

- Có cần anh giúp gì không? Anh có khá nhiều bạn bè, lại là người ở đây, mối quan hệ rộng hơn em một chút!

Trần Đình lắc đầu: “Không cần đâu, em sẽ tự nghĩ cách!”

2.

Trương Hoa ngồi trong phòng khách xem ti vi, Trần Đình ở phòng trong thu dọn đồ đạc của mình.

Trần Đình ra đến phòng khách nói với Trương Hoa: “Đồ đạc của em hơi nhiều, có thể để tạm một phần ở đây không? Giờ em đang ở với bạn học Huệ Anh, chỗ ở cũng không rộng lắm!”

- Cũng được, dù gì anh cũng ở một mình!

Trần Đình im lặng một lát rồi hỏi: “Anh nói với bố mẹ chưa?”

Trương Hoa bảo chưa rồi hỏi: “Thế còn em?”

- Em cũng chưa nói, nói dối bố mẹ là lấy hộ khẩu đi làm giấy tờ này nọ.

Trương Hoa búng tàn thuốc lá, im lặng không nói gì.

Trần Đình nhìn anh, lặng lẽ ngồi xuống ghế. Hai người cứ trầm ngâm như vậy mất mấy phút, cả căn phòng chỉ còn lại tiếng ti vi.

Cuối cùng Trần Đình đứng lên, nhìn cái vali trên tay mình nói: “Em đi đây, tạm thời chỉ mang những thứ cần dùng đi!” Trương Hoa cũng đứng dậy bảo: “Để anh tiễn em!”

- Thôi, không cần đâu, em có thể tự mang những thứ này đi được! – Nói rồi cô đi ra ngoài, rồi đột nhiên ngoảnh đầu lại, móc chìa khóa trong túi ra: “À phải rồi, trả anh cái này!”

Trương Hoa đón lấy chùm chìa khóa, ngập ngừng giây lát rồi bảo: “Hay tối em ở lại ăn xong rồi hãy đi!”

- Thôi, không cần đâu, Huệ Anh ở nhà chờ em về ăn cơm rồi!

3.

Lí Dương Uy nói: “Chẳng phải ngày nào cũng sốt ruột làm thủ tục ly hôn hay sao? Sao hôm nay làm xong thủ tục rồi mà vẫn ủ rũ thế?”

Trương Hoa nằm im lìm, hai mắt nhắm chặt, cảm giác khó chịu khó mà diễn tả thành lời.

Cô gái đang mát-xa chân cho Trương Hoa hỏi: “Trẻ thế này mà đã ly hôn rồi hả anh?”

Cô gái mát-xa chân cho Lí Dương Uy tiếp lời: “Bây giờ đàn ông đều như vậy, có tiền là thích ly hôn, như vậy mới có thể tìm được người mới xinh đẹp hơn!” Nói rồi cô ta quay sang mỉm cười hỏi Lí Dương Uy: “Em nói đúng chứ anh Lí?”

Hai người họ mát-xa chân ở trong khách sạn của Lí Dương Uy. Các cô nhân viên mát-xa ở đây hầu như đều quen với Lí Dương Uy. Lí Dương Uy nói:

- Cô nói đúng lắm, nhưng không đúng với cậu ta!

Trương Hoa mở mắt, rút một điếu thuốc rồi châm lửa rít một hơi, sau đó hỏi: “Dương Uy, cái gã Lục Đào kia vừa già vừa xấu, Trần Đình vì sao lại thích hắn?”

- Đàn bà thích đàn ông đại khái là có ba nguyên do. Một là thích tướng mạo của đàn ông. Hai là thích tiền của anh ta. Một cái nữa có thể là thích năng lực và phẩm chất của anh ta.

Lí Dương Uy cũng châm một điếu thuốc rồi nói tiếp: “Hai dạng trên là những kiểu thích tầm thường, giả tạo. Ngoài dạng đầu tiên là rất coi trọng tướng mạo của đàn ông ra, hai dạng sau đều không coi trọng tuổi tác và tướng mạo của đàn ông. Dạng cuối cùng có thể coi như là thích thật lòng, nhưng kiểu thích này đôi khi cũng là sự nhầm lẫn, bởi dễ bị rất nhiều sự vật bên ngoài mê hoặc.”

- Vậy cậu nói Trần Đình thích tiền hay là phẩm chất?

Lí Dương Uy đáp: “Theo như sự phán đoán của tôi, cô ấy khả năng cao là thích phẩm chất. Những cô gái giống như Trần Đình thường thích khả năng và khí chất của đàn ông.”

4.

Lúc Cổ Vân Vân gọi điện cho Trương Hoa, cũng là lúc anh gần hết giờ làm. Cổ Vân Vân nói: “Tôi đợi cậu ở cổng công ty cậu nhé!”

Trương Hoa ra ngoài liền nhìn thấy một chiếc BMW màu đỏ chói. Anh lại gần, Cổ Vân Vân đẩy cánh cửa ghế lái phụ ra, nói: “Lên xe đi!”

Trương Hoa ngồi vào xe: “Chiếc xe này đã lái mấy năm rồi, sao còn chưa đổi?” Cổ Vân Vân đáp: “Lại mĩa mai nhau rồi! Sinh ra trong gia đình giàu có đâu phải lỗi của tôi?” Nói rồi cô cười: “Cậu không thể vì chuyện tôi sinh ra trong gia đình có tiền mà coi thường tôi như thế!”

Trương Hoa nói anh đâu dám, Cổ Vân Vân liền bảo: “Thế sao dám bạn cũ các anh tụ tập mà chẳng bao giờ gọi tôi?”

Trương Hoa cười trừ: “Còn chẳng phải vì sợ thân phận của cậu không thích hợp với giai cấp tiểu dân chúng tôi hay sao?” Cổ Vân Vân lắc đầu: “Lại nữa rồi, lại khinh thường nhau rồi!”

Cổ Vân Vân nói rồi liền nhấn ga. Trên đường đi Trương Hoa hỏi: “Cậu định lái tôi đi đâu thế?”

- Đi đâu chẳng nhẽ cậu còn không biết ư?

Trương Hoa sực nhớ ra: “Không phải cậu cũng tham gia buổi tụ tập tối nay đấy chứ?”

Cổ Vân Vân nói về không vui: “Nếu như không phải sáng nay có việc tìm Kì Oanh tôi còn biết các cậu tụ tập đấy! Lần nào tụ tập các cậu cũng không gọi tôi, thế là tôi đành mặt dày mò đến!”

- Không phải, chẳng phải cậu đang đi về nhà sao?

Cổ Vân Vân đảo: “Để xe ở nhà thì hơn, chúng ta bắt taxi qua đó!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ, thấy cũng phải.

5.

Cổ Vân Vân hỏi: “Hôm ấy cậu nói cái gì mà giả làm bạn gái, rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Trương Hoa trầm ngâm hồi lâu: “Tôi ly hôn rồi!”

Cổ Vân Vân không tin: “Lại đùa rồi!”

- Cậu có thấy tôi giống như đang nói đùa không? Tôi ly hôn từ tuần trước rồi!

Nói xong anh quay sang nói với lái xe: “Anh dừng ở đây giúp tôi, chúng tôi tự đi vào trong!”

- Ok, thế là vì sao?

- Bởi vì đề ý đến một cô gái nhiều tiền là cậu đấy!

Cổ Vân Vân bật cười: “Cậu chỉ ăn nói lăng nhăng. Nếu đề mắt đến tôi sao mấy năm trước học đại học chẳng thấy cậu có động tĩnh gì, giờ mới nhớ ra à?”

- Trước đây chẳng phải rất trong sáng sao? Thấy cậu ngoài dung mạo và có tiền ra cũng chẳng có ưu điểm gì khác, hơn nữa thành tích học tập cũng chẳng tốt lắm, lại thích tỏ vẻ ta đây có tiền. Giờ coi như đã trưởng thành rồi, cuối cùng mới hiểu ra diện mạo và tiền bạc mới là quan trọng nhất.

Cổ Vân Vân vẫn cười: “Cậu vẫn kém như thế, cậu tin tưởng tôi tin vào những lời đường mật ấy của cậu hả?”

- Không phải là lời đường mật. Một khi gia đình, họ hàng, bạn bè biết chuyện tôi ly hôn, hỏi tôi lý do vì sao, đấy chính là lý do của tôi!

- Cuối cùng thì tôi đã hiểu tại sao vào lúc cần thiết tôi lại phải giả làm bạn gái của cậu rồi! – Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Không đúng, như thế chẳng phải tôi phải chịu thiệt sao? Nếu để người khác biết thì tôi làm sao tìm được bạn trai nữa?”

6.

Các bạn học khác nhìn thấy Trương Hoa và Cổ Vân Vân cùng lúc xuất hiện, ai nấy đều ngạc nhiên nhưng chẳng ai nói gì. Mọi người nói với chủ cửa hàng, vẫn như mọi khi, kê sát mấy bàn lại với nhau, cả bọn ăn ở bên ngoài, trong nhà không khí ngột ngạt lắm.

Đây là một nơi rất kỳ lạ, các cửa hàng ăn, đồ nướng xếp nhau san sát nhưng quy mô không lớn. Thành phần những người đến đây rất hỗn tạp, ban ngày thì yên tĩnh mà đến tối thì tập nập đến tận sáng sớm.

Có người nói đây là lần đầu tiên Cổ Vân Vân tham gia tụ tập với họ, chắc cũng là lần đầu tiên cô đến những nơi như thế này. Người khác tiếp lời: “Có cần tôi đi mua rượu vang cho riêng cậu không? Ở đây ngoài bia ra thì chỉ có rượu trắng thôi!”

- Thật quá quắt, chẳng nhẽ tôi không thể uống bia sao?

Trong lúc ăn uống, mọi người cố ý chúc rượu Cổ Vân Vân, nói đây là lần đầu tiên cô đi tụ tập, nhất định phải cạn ly. Kì Oanh ngồi bên cạnh, cuối cùng không nhịn được liền nói: “Đừng chúc Vân Vân nữa, cậu ấy sắp say rồi!”

Cổ Vân Vân nói: “Vẫn là Kì Oanh tốt với tôi, hôm nay tôi sẽ vui tới bến với các cậu, uống thêm chút cũng không sao!”

Cả bọn cười rộ lên: “Thôi, không ép cậu nữa, say thật ra đấy ai đưa cậu về!” Có người chen vào: “Trương Hoa đi cùng cậu ấy đến, cậu ấy say đương nhiên Trương Hoa có trách nhiệm đưa cậu ấy về rồi!”

Một người khác lên tiếng: “Trương Hoa, thế cô vợ xinh đẹp của cậu đâu rồi? Sao dẫn đi một lần rồi thôi thế? Sợ chúng tôi cướp mất à?”

Lí Dương Uy liền chen vào: “Bản thân cô ấy không thích những nơi ồn ào, không đến cũng là thường tình!”

7.

Cổ Vân Vân uống hơi nhiều, lúc Trương Hoa đưa cô về đến chân cầu thang, cô liền nói: “Lần sau tụ tập nhớ phải gọi tôi đấy! Không được bỏ rơi tôi

nghe chưa!”

Trương Hoa phì cười: “Cái gì mà bỏ rơi chứ, khó nghe quá! Thôi được rồi, lần sau nhất định sẽ gọi cậu!”

Cổ Vân Vân vừa đi được mấy bước, Trương Hoa đã gọi cô lại: “À, phải rồi, công ty của bố cậu có cần tuyển nhân viên tài vụ không?”

Cổ Vân Vân ngoảnh đầu lại hỏi: “Cậu hỏi thế làm gì?”

Trương Hoa lại gạt đi: “Thôi, để hôm khác hãy nói, hôm nay cậu uống nhiều rồi!”

Trương Hoa về đến nhà đã là hai giờ sáng. Anh ngồi trong phòng khách hút thuốc, lòng trầm nghĩ, mai nhất định phải gọi điện hỏi thăm Trần Đình đã tìm được công việc mới chưa. Mấy ngày nay anh cứ muốn hỏi nhưng vẫn do dự.

Ngày hôm sau Trương Hoa đang làm việc thì Cổ Vân Vân gọi điện đến: “Hôm qua cậu hỏi công ty bố tôi có cần tuyển nhân viên tài vụ không, có phải có bạn đang cần tìm việc không?”

- Đúng thế, tôi qua cậu say mà vẫn nhớ chuyện này, tôi phục cậu đấy!

- Cậu khinh thường tôi quá đấy, tôi kém cỏi vậy sao? Tôi đã hỏi giám đốc nhân sự của công ty rồi, anh ta nói đang cần nhân viên tài vụ đấy.

Trương Hoa liền nói: “Thế thì hay quá, cảm ơn cậu!”

Buổi tối, Trương Hoa đi đi lại lại trong phòng khách, do dự mãi, cuối cùng mới quyết định lấy điện thoại ra gọi cho Trần Đình.

- Em đã tìm được việc mới chưa?

Trần Đình ban đầu hơi kinh ngạc, sau đó bình tĩnh lại nói: “Em đã đi phỏng vấn ở một công ty, đang chờ kết quả!”

- Công ty của bố bạn anh đang cần tuyển nhân viên tài vụ, hôm nay cô ấy nói với anh, bảo anh giúp tìm người, nếu như em muốn, anh sẽ nói với cô ấy một tiếng!

8.

Thực ra công ty tạm thời không cần nhân viên tài vụ. Hôm ấy Cổ Vân Vân tìm gặp giám đốc nhân sự, nói là bạn của mình, nhất định phải sắp xếp vào làm.

Lúc Trần Đình đến phỏng vấn, giám đốc nhân sự vô tình đi ngang qua, sau đó bảo Trần Đình ngày hôm sau đến làm việc. Anh không muốn đắc tội với cô “công chúa bá đạo” mà cả công ty đều biết tiếng này.

Bởi vì giám đốc nhân sự không rõ quan hệ giữa Trần Đình và Cổ Vân Vân là gì, vì vậy rất chiều cô đến Trần Đình, thậm chí còn đánh tiếng với giám đốc tài vụ, nói rằng đây là người mà Cổ Vân Vân rất quan tâm.

Cổ Vân Vân đội trên đầu “cái mũ” giám đốc bộ phận kế hoạch thị trường, các công việc cụ thể đều do phó giám đốc đảm đương, hàng ngày đi làm rất tùy tiện, muốn đến thì đến, muốn đi cũng chẳng ai quản lý.

Trưa nay vừa đến văn phòng, đột nhiên nhớ ra chuyện này, cô rất muốn xem người mà Trương Hoa giới thiệu là ai, liền nhắc máy gọi cho giám đốc nhân sự hỏi xem nhân viên tài vụ mới có đi làm không? Giám đốc nhân sự nói đã đi làm mấy hôm rồi, Cổ Vân Vân liền bảo gọi cô đến văn phòng mình một chuyện.

Trần Đình bước vào, Cổ Vân Vân hơi bất ngờ, Cổ Vân Vân cứ tưởng Trương Hoa giới thiệu một chàng trai, nào ngờ lại là một cô gái dịu dàng và xinh đẹp.

Cổ Vân Vân hỏi thẳng: “Cô với Trương Hoa có quan hệ gì vậy?”

Trần Đình đáp là vợ của anh, nhưng ngay lập tức bổ sung thêm là “Vợ cũ”. Cổ Vân Vân nói: “Xem ra sự suy đoán ban nãy của tôi không sai!” Nói xong cô liền đứng dậy, đến trước mặt Trần Đình, đưa tay ra bắt: “Làm quen chút nhé, tôi là Cổ Vân Vân, bạn học của cậu ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: CHƯƠNG 4

Đang ăn cơm, Trần Đình đột nhiên nói: “Huệ Anh, cậu có biết Trương Hoa giới thiệu tớ đến công ty nào không?”

Lưu Huệ Anh ngoảnh đầu nhìn bạn, nói: “Chẳng phải cậu đã nói rồi sao? Công ty đại lý tiêu thụ đồ điện”.

- Không phải cái đó, công ty này là của bố Cổ Văn Văn, bạn học của anh ấy.

Lưu Huệ Anh liền hỏi: “Cổ Văn Văn là ai?”

- Hôm nay tôi cũng mới gặp mặt, cô ấy rất xinh đẹp, trước đây nghe Trương Hoa gọi điện có nói tên cô ấy một lần.

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Nói như vậy có nghĩa là Trương Hoa muốn ôm trách nhiệm ly hôn vào mình để giữ thể diện cho cậu?”

Trần Đình im lặng hồi lâu rồi nói tiếp: “Trương Hoa sẽ không thích Cổ Văn Văn thật chứ?”

Lưu Huệ Anh lắc đầu: “Sao có thể? Nếu như thích cô ấy thật thì đâu cần chờ đến tận giờ? Mấy năm trước học chung có thiếu gì cơ hội?”

Trần Đình trầm ngâm: “Nhà Cổ Văn Văn rất giàu có, bản thân cô ấy lại xinh đẹp, đàn ông chắc rất thích cô ấy!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình: “Cậu không phải đang ghen tuông mù quáng đấy chứ? Cho dù Trương Hoa có thích Cổ Văn Văn thật thì cũng là chuyện bình thường! Đừng quên hiện giờ anh ấy đang độc thân nhé!”

2.

Trương Hoa hết giờ làm, vừa xuống đến cổng đã nhìn thấy cái xe đồ chơi của Cổ Văn Văn. Trương Hoa lại gần hỏi: “Sao cậu lại ở đây?” Cổ Văn Văn đẩy cửa ra, nói: “Tôi đã sắp xếp việc làm cho vợ cũ của cậu, cậu không định đa tạ tôi”

Trương Hoa ngồi vào trong xe: “Sao cậu biết đây là vợ cũ của tôi?” Cổ Văn Văn chớp mắt: “Tim cô ấy hồi là biết ngay chứ gì!”

Trương Hoa gật đầu đáp: “Ok, tôi mời cậu một bữa! Nhưng tôi nghèo lắm, chỉ có thể ngồi mấy quán vỉa hè thôi!”

Cổ Văn Văn lái xe lên đường: “Cũng được, chỉ cần cậu mời, đi đâu cũng ok!” Sau đó như sự nhớ ra: “Hay là đến chỗ cũ đi, chỗ đấy cũng náo nhiệt lắm!”

Cổ Văn Văn uống hết một cốc bia rồi đặt cốc xuống, nói với Trương Hoa: “Nói cho cậu một bí mật, thực ra tôi cũng hay đi một mình đến đây”.

Trương Hoa hơi ngạc nhiên: “Không phải chứ? Trước đây hồi còn học đại học, cậu toàn mời bọn tôi đến các nhà hàng cao cấp mà.”

Cổ Văn Văn bật cười, nhìn quanh nói: “Cậu nhìn chỗ này đi, có thể thoải mái nói cười, thậm chí có thể dùng tay bốc thức ăn mà chẳng sợ ai đó nhìn ngó, rất thoải mái!”

Cô lại uống một cốc bia rồi nói tiếp: “Trước đây cứ tưởng chỉ cần dùng tiền là mua được bạn bè đến bên mình, cuối cùng tôi mới phát hiện, bọn họ đều khinh thường tôi, nghĩ tôi mang tiền ra khoe khoang!”

- Có thể là thế, hoặc cũng có thể mọi người đều chưa đến cái tuổi nhìn nhận chính xác về tiền bạc, đợi khi mọi người đều trưởng thành rồi sẽ phát hiện ra cái lợi của đồng tiền.

3.

Trên đường về, Trương Hoa hỏi: “Cậu có biết một người tên Lục Đào không?”

- Lục Đào của công ty đồ điện Kinh Thao?

Trương Hoa gật đầu. Cổ Văn Văn liền nói: “Đương Nhiên là biết rồi, công ty ông ta với công ty bố tôi là đối thủ cạnh tranh nhiều năm nay, đều là tiêu thụ đồ điện mà hơn nữa sản phẩm lại như nhau. Mà sao đột nhiên cậu>- Không có gì, đột trước tôi có nghe nói về người này thôi!

- Cậu nói tôi mới nhớ ra, hồi học đại học chẳng phải cậu thường xuyên tham gia lên kế hoạch kinh doanh sao? Sao tốt nghiệp rồi lại chạy sang làm việc ở bộ phận nhân sự thế? Đó là việc của phụ nữ mà?”

Trương Hoa cười đáp: “Tôi thích đơn giản, thích ổn định, không có tham vọng!”

Cổ Văn Văn liền nói: “Thực ra cậu không làm kinh doanh thật đáng tiếc! Giờ, dù gì tôi cũng làm việc ở công ty của bố tôi, thường xuyên tiếp xúc với các kế hoạch kinh doanh và khai thác thị trường, nghĩ lại thấy cách tư duy của cậu hồi học đại học rất thích hợp làm kinh doanh!”

Cổ Văn Văn nói tiếp: “Hay là cậu từ chức đi, đến công ty bố tôi làm việc, hay để tôi bảo bố tôi lập riêng một công ty con cho chúng ta cùng làm!”

- Đúng là người có tiền lúc nào cũng tự tin, dám dân thường như chúng tôi làm sao dám bì!

- Lại đùa rồi, tôi nói thật đấy! Cậu về nhà cân nhắc chuyện này cho kĩ nhé!

4.

Tối thứ sáu, Trương Hoa gọi điện hỏi Trần Đình cuối tuần có được nghỉ không? Trần Đình bảo công ty cô nghỉ chủ nhật. Trương Hoa liền nói: “Là thế này, mẹ anh gọi điện, bảo chúng ta tối mai về ăn cơm, bảo là lâu lắm rồi chưa về nhà, hơn nữa Nhã Vận ngày mai cũng về, nếu như em không có thời gian thì thôi!”

Trần Đình liền nói: “Ok, dù gì bố mẹ cũng chưa biết, ngày mai hết giờ làm em sẽ gọi cho anh!”

Ngày hôm sau, Trần Đình vừa đi ra khỏi văn phòng đã thấy Trương Hoa đang chờ ở bên ngoài: “Anh đến sớm thế?”

Trương Hoa bảo: “Anh xin nghỉ nửa ngày, vì quãng đường đi cũng mất nhiều thời gian, không muốn về quá muộn!”

- Vậy thì mau đi thôi!

- Em cầm gì trên tay thế?

- Mua ít đồ mang về, dù sao cũng không thể đi tay không.

Bố mẹ Trương Hoa sống ở ngoại ô, phải đi hai tuyến xe buýt, lại cộng thêm đang là giờ cao điểm, tắc đường nghiêm trọng nên phải mất gần hai tiếng mới về đến nơi.

Trương Nhã Vận chạy đến trước mặt Trần Đình nói: “Chị dâu, để em xách giúp chị!”

Trương Hoa mắng yêu: “Cái con nhóc này, ngay cả anh trai nó cũng không gọi, chỉ nhận chị dâu phải không?”

Nhã Vận hừ giọng: “Anh còn nói em à? Đàn ông đàn ông gì mà đi tay không, để chị ấy xách bao nhiêu đồ!”

Mẹ Trương Hoa đứng ở cửa gọi: “Mau vào nhà ăn cơm, đã xong hết rồi, chỉ đợi hai đứa về thôi đấy!”

Trần Đình đi đến chào mẹ một tiếng. Mẹ Trương Hoa liền nói: “Ngồi xe lâu vậy chắc mệt lắm hả con, mau vào nhà ngồi đi!”

Bố Trương Hoa đang ngồi bên bàn ăn. Trần Đình vào nhà chào bố, bố Trương Hoa liền bảo: “Ngồi đi, đợi có hai đứa về là ăn thôi”.

Nhã Vận đã bê thức ăn lên. Trần Đình đi vào bếp: “Đề chị giúp một tay!”

5.

Trương Hoa ngồi uống rượu với bố. Mẹ Trương Hoa, em gái anh và Trần Đình vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm. Mẹ Trương Hoa hỏi Trần Đình: “Con dạo này có biểu hiện gì không?”

Trần Đình ngây người hỏi: “Biểu hiện gì hả mẹ?” Nhã Vận bật cười tiếp lời: “Chị dâu gốc thế, mẹ hỏi chị đã có bầu chưa?”

Trần Đình ngại ngùng cúi đầu không nói.

Nhã Vận nói với Trương Hoa: “Anh, kết hôn gần năm rồi, sao mà kém cỏi thế?” Trương Hoa lừ mắt nhìn em gái: “Cái con ranh này, trông em xem có giống học sinh lớp mười>

Nhã Vận lè lưỡi làm mặt xấu với Trương Hoa rồi cao giọng: “Hừ, em có nói sai đâu. Hơn nữa mẹ muốn bé cháu lắm rồi đấy!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Nhã Vận nói có lí đấy, nhân lúc mẹ vẫn còn nhanh nhẹn, mẹ còn trông con cho chúng mày được!”

Trương Hoa gạt đi: “Bọn con vẫn còn trẻ, tạm thời không cần vội!”

Ăn cơm xong, mẹ Trương Hoa nói: “Chăn ga đều đã phơi khô rồi, đi tắm rồi ngủ sớm đi!”. Trương Hoa bảo mẹ: “Hay là để bọn con về luôn!”

Bố Trương Hoa ngăn lại: “Về cái gì mà về, buổi tối ở ngoại ô không có xe buýt đâu, bắt taxi tốn kém lắm!”

Nhã Vận chạy đến kéo Trần Đình lại: “Hay là chị dâu ngủ với em đi, cho anh trai em đi mà ôm gối ngủ!”

- Ok, em vào ngủ với Nhã Vận đi! – Trương Hoa đáp.

Nhã Vận cười toe toét: “Em nói đùa đấy, ai lại làm mấy chuyện để người ta ghét như thế! Nghe nói vợ chồng trẻ thỉnh thoảng đổi chỗ ngủ thường có cảm giác mới mẻ!”

- Cái con ranh này, học mấy thứ vớ vẩn ở đâu thế không biết? – Trương Hoa quát em gái.

6.

Chiều ngày hôm sau, Trương Hoa mới cùng Trần Đình về đến thành phố. Nhã Vận cứ kéo tay Trần Đình lại nói đợi nghỉ hè sẽ vào thành phố ở với anh chị một thời gian. Trần Đình đành phải nhận lời.

Trương Hoa về đến thành phố liền đến thẳng khách sạn tìm Lí Dương Uy. Buổi tối lúc ăn cơm, Trương Hoa liền nói: “Tại sao đàn ông chỉ một phút trước còn chưa có gì, một phút sau đã đột nhiên rạo rức ham muốn rồi?”

- Rạo rức ham muốn với ai? Chẳng nhẽ là với Cổ Vân Vân? – Lí Dương Uy ngạc nhiên hỏi.

- Điên à, sao có thể vớ chứ? Tôi qua tôi với Trần Đình về nhà bố mẹ, cậu biết đấy, lần nào về cũng phải ở lại một đêm nhà.

- Hai người đã quan hệ với nhau?

Trương Hoa nói: “Ban đầu tôi không có ý đó. Lên giường, cô ấy đột nhiên ôm tôi. Cơ thể cô ấy vừa chạm vào, tôi đột nhiên thấy người rạo rức”

Lí Dương Uy phì cười: “Có gì đâu, ít nhất điều này có thể chứng minh được hai điểm: Thứ nhất là chức năng sinh lí của cậu vẫn bình thường. Thứ hai là cậu vẫn còn tình cảm với Trần Đình.”

Trương Hoa thờ dãi, thực ra kể từ lúc mới quen Trần Đình, anh đã rất thích cô, chính bởi vì rất thích, rất yêu nên mới không thể chấp nhận được những chuyện đó của cô. Vì vậy vừa biết chuyện là anh đã lập tức muốn ly hôn.

Trương Hoa cầm cốc ra hiệu cho Lí Dương Uy, cả hai cùng uống cạn ly. Trương Hoa nói: “Cậu biết không, đến giờ cô ấy vẫn là người phụ nữ duy nhất của tôi!”

- Tôi thấy tư tưởng của cậu quá bảo thủ, con gái hiện giờ còn được mấy người là gái trinh?

Nói rồi Lí Dương Uy bật cười ha hả: “Chỉ có điều đàn ông cũng như vậy, ít nhất tôi cũng chẳng phải là trai tân!”

- Cho dù thế nào cũng không thể khôi phục hôn nhân. Chỉ cần nghĩ đến chuyện cô ấy thường xuyên đến khách sạn với cái gã Lục Đào ấy là tôi lại hận thấu xương!

7.

Trần Đình nửa nằm nửa ngồi, hỏi Lưu Huệ Anh: “Cậu nói xem, giữa đàn ông và đàn bà mà xảy ra quan hệ thể xác có phải chứng tỏ đôi bên có tình cảm không?” Lưu Huệ Anh lắc đầu đáp: “Cái đó thì không chắc, đặc biệt là đàn ông – loài động vật tư duy bằng nửa thân dưới”.

- Nhưng nếu như hai người bình thường đều rất phải phép với nhau, mà lại là người quen với nhau nữa thì sao?

- Chẳng nhẽ tối qua cậu với Trương Hoa đã quan hệ với nhau? – Lưu Huệ Anh ngạc nhiên>

Trần Đình vội vàng phủ nhận: “Đâu có, chỉ là tiện miệng hỏi cho vui thôi!” Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói: “Không phải là Trương Hoa, chẳng nhẽ là một lãnh đạo nào đó của cậu?”

Trần Đình hậm hực nằm xuống giường: “Cậu coi tớ là loại người gì hả?”

Lưu Huệ Anh vội vàng ôm lấy Trần Đình an ủi: “Thôi được rồi, tớ chỉ đùa thôi mà!”

Hết giờ làm, Trần Đình đến văn phòng của Cổ Vân Vân vì giám đốc nhân sự báo cô hết giờ làm sang đó, Cổ Vân Vân muốn gặp cô. Lúc Trần Đình bước vào, Cổ Vân Vân đang ngồi chơi điện tử trên máy vi tính. Nhìn thấy cô bước vào, Cổ Vân Vân nói: “Em đợi một lát, chị tắt máy rồi cùng đi!”

Trần Đình ngồi vào xe của Cổ Vân Vân, liền hỏi: “Giám đốc Cổ tìm em có việc gì ạ?”

- Đừng gọi chị là giám đốc, chị là bạn học của Trương Hoa, sau này cứ gọi chị là Vân Vân...

Trần Đình ngập ngừng hồi lâu rồi nói: “Vây... cũng được, hôm nay có chuyện gì thế?”

- Chẳng có chuyện gì, chỉ rủ em đi ăn cơm, nói chuyện phiếm thôi!

- Nhưng mà Huệ Anh, bạn học của em vẫn đang đợi em về ăn cùng mà!

Cổ Vân Vân bật cười: “Vây em bảo cô ấy là phải đi ăn với lãnh đạo công ty đi!”

8.

- Không khí ở đây không tồi phải không? – Cổ Vân Vân nói.

- Đúng là rất sang trọng, lần đầu tiên em đến đây!

Cổ Vân Vân mỉm cười hài lòng: “Bố chị thường hay dẫn mẹ chị đến đây ăn cơm”, nói rồi hạ thấp giọng, thì thầm với Trần Đình: “Nhưng mà chị không thích nơi này, quá yên tĩnh, mọi người ăn uống từ tốn như kiểu đang đứng trước máy quay ấy!” rồi cô cười thích thú.

Trần Đình ăn rất ít. Cổ Vân Vân hỏi: “Sao em không ăn?”

- Em không đói lắm, nuốt không trôi!

Cổ Vân Vân nâng cốc rượu vang lên, nói với Trần Đình: “Uống chút nhé!”

Trần Đình liền gạt đi: “Em không uống rượu đâu!”

- Không sao đâu, uống một chút thôi! – Cổ Vân Vân năn nỉ.

Trần Đình đành phải đưa cốc lên nhấp một ngụm.

- Chị rất tò mò, tại sao em lại ly hôn với Trương Hoa? Có thể nói rõ nguyên nhân cho chị không?

Trần Đình im lặng không đáp, Cổ Vân Vân liền lên tiếng: “Không tiện nói phải không?”

Nói rồi Cổ Vân Vân lại nói tiếp: “Trông em có vẻ không giống với người thay lòng đổi dạ, mà Trương Hoa càng không phải loại người ấy!”

- Chị rất hiểu Trương Hoa phải không?

- Đương nhiên rồi, bọn chị là bạn học mấy năm trời, Trương Hoa là kiểu người lúc mà nghiêm túc thì nghiêm túc hơn bất cứ ai, lúc mà nhí nhố thì nhí nhố chẳng ai bằng... Chỉ có điều cậu ta không phải là một người đàn ông lãng nhãng trong chuyện tình cảm.

Nói rồi Cổ Vân Vân nhìn Trần Đình: “Có nhìn kiểu gì cũng thấy em là một phụ nữ cổ điển, dịu dàng, vì vậy chị mới thấy tò mò, muốn biết rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà hai người ly hôn”.

- Em có thể giữ cho mình một chút bí mật riêng tư không? – Trần Đình đáp.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: CHƯƠNG 5

Dạo này, vấn đề mà Cổ Vân Vân quan tâm nhất chính là nguyên nhân Trần Đình và Trương Hoa ly hôn, nhưng Trần Đình không chịu nói, cô cũng chẳng có cách nào. Tối nằm trên giường, cô thậm chí còn suy đoán, liệu có phải một trong hai người gặp trục trặc về chức năng sinh lý? Rồi lại tự mắng mình nghĩ ngợi vớ vẩn.

Rồi đột nhiên cô lại nhớ ra, Trương Hoa từng nói chuyện ly hôn của anh chỉ có mình Lí Dương Uy biết, Lí Dương Uy là anh em bạn bè thân thiết với Trương Hoa, chắc chắn rõ sự tình.

Lần đầu tiên Cổ Vân Vân tìm Lí Dương Uy, anh thẳng thừng từ chối, nói rằng mình đã nhận lời Trương Hoa là sẽ không nói chuyện này cho bất cứ ai, thậm chí còn cười cười hỏi Cổ Vân Vân: “Có phải cậu có ý đồ gì với Trương Hoa không hả? Từ hồi đại học, bọn tôi đã biết cậu thích Trương Hoa rồi!”

- Có ý đồ thì sao nào? Giờ cậu ta đã ly hôn rồi còn gì!

Suốt ngày Cổ Vân Vân đến khách sạn của Lí Dương Uy cảm râm, Lí Dương Uy bị Cổ Vân Vân quấy rầy đến phát điên lên, bắt cô thế sẽ không tiết lộ với bất cứ ai khác, sau đó mới nói cho cô biết.

Bí mật mãi mãi là như vậy, khi người thứ nhất tiết lộ cho người thứ hai đều yêu cầu người đó không được tiết lộ với người thứ ba. Nhưng kết quả là người này lại tiết lộ cho người khác, đồng thời cũng yêu cầu người đó không được đề lộ ra. Vì vậy ai cũng nghĩ rằng chỉ có người tiết lộ cho mình và người mình tiết lộ biết chuyện, nhưng thực chất bí mật đã lan truyền khắp nơi. Vì vậy bí mật thực sự là thứ riêng tư mà mãi mãi chôn chặt trong lòng, không nên tiết lộ với bất cứ ai.

2.

Cũng may, Cổ Vân Vân không tiết lộ chuyện này với bất kì ai khác. Lí Dương Uy vì biết được điều này nên mới chịu nói cho cô hay.

Nhưng Lí Dương Uy không biết rằng, sau khi Cổ Vân Vân biết được bí mật này đã ảnh hưởng không nhỏ đến tình trạng hiện nay của Trần Đình. Ảnh hưởng đầu tiên là công việc của Trần Đình.

Mấy ngày liền, Cổ Vân Vân chỉ ở trong văn phòng, suy nghĩ có duy nhất một vấn đề, đó là làm cách nào để đuổi việc Trần Đình. Cô thật chẳng ngờ Trần Đình cũng là loại con gái trông vẻ bề ngoài thì thuần khiết mà tính nết lại phóng đảng như thế. Cô cũng cảm thấy bất mãn với Trương Hoa, một người vợ cũ như vậy cần gì phải giúp cô ta tìm việc?

Chỉ có điều cô không muốn để Trương Hoa biết, cũng không muốn làm khó anh. Cuối cùng cô nghĩ ra một cách, chính là thông qua các mối quan hệ của mình, tìm được một công ty nhỏ, sau đó tìm cơ chuyển cô sang bên đó.

Khi Cổ Vân Vân làm việc đó, cô cố tình tìm một công ty ở ngoại ô cách biệt hẳn với nơi ở của Trương Hoa, có như vậy Trần Đình sẽ không thuận tiện đến trung tâm thành phố. Nhưng có một điều mà Cổ Vân Vân không lường trước được, đó là công ty mới này lại rất gần với nhà bố mẹ đẻ của Trương Hoa.

Giám đốc nhân sự tìm Trần Đình, nói tạm thời phải điều chuyển cô đến một công ty khác, công ty ấy hiện nay đang thiếu nhân viên tài vụ, bởi vì giám đốc công ty ấy rất thân thiết với tổng giám đốc nên rất cần sự giúp đỡ.

Trần Đình không hề hay biết sự “điều chuyển” chỉ là lí do của Cổ Vân Vân, cũng không nghĩ ngợi nhiều, cảm thấy chuyện này cũng hết sức bình thường. Lúc về đến nhà, Trần Đình liền nói với Lưu Huệ Anh cô cần phải thuê nhà ở gần công ty mới bởi vì ngày nào cũng đi về về thì không tiện lắm.

3.

Cổ Vân Vân không nói cho Trương Hoa biết chuyện điều chuyển của Trần Đình, còn thường xuyên rủ Trương Hoa đi ăn, hơn nữa lần nào cũng xúi giục anh nghỉ việc để đến làm cho công ty mình.

- Công ty đồ điện Kinh Thao là kẻ thù không đội trời chung của công ty chúng tôi, chúng ta cùng đối phó với nó!

Thực ra những lời Cổ Vân Vân không phải không tác động đến Trương Hoa. Điểm thông minh của Cổ Vân Vân là ở chỗ, cô không bao giờ nhắc đến tên Lục Đào, có như vậy mới không khiến Trương Hoa hoài nghi, nhưng cô lại nhắc đến công ty đồ điện Kinh Thao, điều này đủ khiến cho Trương Hoa nghĩ đến>

Nỗi đau lớn nhất trong lòng Trương Hoa chính là chuyện của Trần Đình và Lục Đào. Anh luôn muốn quên hết những chuyện này, cố gắng không nghĩ đến Lục Đào. Nhưng Cổ Vân Vân thường xuyên nhắc đến công ty đồ điện Kinh Thao khiến có nỗi hận của anh với Lục Đào càng lúc càng rõ nét, thậm chí anh ngày càng không thể tha thứ cho chuyện ngoại tình của Trần Đình.

Vì vậy trong thời gian này, anh không hề liên lạc với Trần Đình, cũng cố gắng để khiến bản thân không nghĩ đến cô. Cổ Vân Vân nhiều lần bảo anh đến công ty cô làm khiến anh không khỏi lung lay. Đương nhiên không phải vì đề mắt đến những thành công trong sự nghiệp và mức lương cao, trong lòng anh vẫn thích cuộc sống thanh thản và nhẹ nhàng, có thể ở bên người mà anh thích, bên bạn bè thân thiết, thế là đủ.

Anh lung lay là bởi vì nỗi căm hận Lục Đào ngày càng nhức nhối, rất nhiều lần nằm trên giường rồi mà anh vẫn nghĩ làm thế nào để đẩy công ty của Lục Đào vào đường cùng.

4.

Dù sao thì một người nửa đêm trên giường suy nghĩ về một chuyện gì đó cũng có sự khác biệt so với ban ngày. Vì vậy Trương Hoa mặc dù nhiều lần nghĩ như thế nhưng vẫn không nhận lời Cổ Vân Vân. Một mặt là vì không muốn cạnh tranh, mặt khác là vì anh không muốn thường xuyên phải đối mặt với Trần Đình.

Anh đã giới thiệu Trần Đình vào công ty của bố Cổ Vân Vân rồi, nếu mình cũng vào đấy làm ắt phải thường xuyên gặp mặt. Để không phải gặp Trần Đình nhiều, tốt nhất cứ nên từ bỏ những suy nghĩ này.

Một cuộc điện thoại của cô em gái Nhã Vận khiến cho Trương Hoa có không muốn gặp Trần Đình cũng không được. Nhã Vận nói: “Anh, em nghi hê rồi, muốn ra thành phố chơi vài ngày, dù gì ở chỗ anh cũng có giường cho em mà!”

Chuyện này khiến cho Trương Hoa vô cùng khó xử. Em gái anh lần trước nghỉ tết cũng qua nhà anh ở khá lâu. Căn hộ hiện nay của anh mặc dù không lớn lắm nhưng cũng có hai phòng ngủ, vì vậy anh đã mua cho em gái một cái giường khác, hơn nữa anh cũng thích để em gái đến đây ở cùng cho vui.

Giờ Trần Đình đã chuyển đi rồi, em gái đến là biết ngay. Anh bảo với Nhã Vận: “Anh với chị dâu hiện đang rất bận, em đừng qua, cứ ở nhà ngoan ngoãn học hành đi!”

Nhã Vận nhất định không đồng ý, lại còn làm nũng: “Anh mà không đồng ý là em sẽ gọi thẳng cho chị dâu đấy! Chị dâu chắc chắn rất thích em sang bên đó ở!”

Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành dụ giọng: “Em đừng tìm chị dâu, tối nay anh sẽ bàn bạc với cô ấy rồi thông báo với em sau nhé!”

Trương Hoa liền gọi cho Trần Đình, lúc này mới hay cô đã bị “điều chuyển” đến một công ty mới và chuyển đến nơi ở mới.

5.

Trần Đình nói: “Nếu như anh vẫn chưa muốn nói với mọi người trong nhà, vậy thì em sẽ về ở mấy hôm, dù gì Nhã Vận cũng không ở đó lâu đâu!”

- Công ty em ở xa như thế, mỗi ngày đi lại chẳng phải rất phiền phức sao? – Trương Hoa hỏi.

Trần Đình gạt đi: “Dù sao cũng chỉ dăm ba ngày thôi mà!”

Trương Hoa cũng không phải không còn cách khác, cũng không phải cứ nhất định để Trần Đình về nhà ở mới được, nhưng anh đột nhiên lại có suy nghĩ rất kì lạ. Bởi vì suy nghĩ không thể tha thứ cho hành động phản bội của Trần Đình đã khiến anh cảm thấy cho Trần Đình về nhà ở vài ngày còn được quan hệ thể xác miễn phí. Nhưng ngay lập tức anh lại tự chửi rửa bản thân, nhưng cho dù có mắng, có chửi rửa thế nào, suy nghĩ này vẫn cứ hiện lên trong đầu anh.

Nhã Vận cứ luôn mồm hỏi Trương Hoa đang nấu cơm trong bếp: “Anh, sao chị mãi vẫn chưa về?”

Trương Hoa gắt: “Chẳng phải anh đã nói với em mấy lần rồi là chị ấy chuyển công ty, công ty mới ở xa nhà, ngồi xe buýt phải mất cả buổi đấy!”

Lúc ăn cơm, Nhã Vận nói: “Chị dâu, em đến đây ở nhà vui hẳn lên đúng không? Hay là tối nay chúng ta ra ngoài đi dạo đi!”

Trương Hoa nạt: “Em chỉ biết có chơi thôi, em thì rảnh rồi, nhưng ngày mai bọn anh còn phải đi làm đấy!”

- Em thấy trong sách viết, con người phải ra ngoài hoạt động nhiều mới khỏe khoắn, hai người chỉ biết đi làm rồi về nhà chắc chắn sẽ chẳng còn hứng thú với công việc đâu!

Trương Hoa ngạc nhiên nhìn Nhã Vận: “Lũ học sinh cấp ba các em bây giờ toàn đọc loại sách gì thế hả?”

Nhã Vận tự đắc nói: “Bọn em bây giờ cũng giống hệt các anh chị, tiếp thu đủ mọi loại kiến thức!”

- Anh thấy bọn em học không đến nơi đến chốn thì có!

6.

Trương Hoa không chịu ra ngoài, nhưng Trần Đình vẫn đi cùng Nhã Vận. Trương Hoa một mình ở nhà xem ti vi, đột nhiên Cổ Vân Vân gọi điện đến, nói đã hẹn với Lí Dương Uy ra ngoài uống rượu, bảo anh lập tức xuống lầu, cô đang chờ ở dưới rồi.

Trương Hoa nói: “Sao dạo này cậu hay đi chung với Lí Dương Uy thế? Có phải để mắt đến cậu ta rồi không?”

Cổ Vân Vân cười xòa: “Vớ vẩn, mau xuống đi!”

Cổ Vân Vân biết nếu kéo Lí Dương Uy đi, Trương Hoa nhất định sẽ đi. Cô nói với Kì Oanh: “Tôi đã nói rồi mà, chắc chắn Trương Hoa có ở nhà, cậu ta là người không thích ra ngoài chơi!”

Kì Oanh liền nói: “Cậu hiểu cậu ta thật đấy! Tôi thấy bốn người chúng ta sắp thoát ly khỏi mối quan hệ với tập thể bạn học rồi đấy!”

Cổ Vân Vân cười tinh quái: “Như thế chẳng phải rất tốt sao? Tôi tạo cơ hội cho cậu với Lí Dương Uy còn gì!” Kì Oanh gạt đi: “Tôi thấy cậu tự tạo cơ hội cho mình thì có. Hơn nữa tôi có bạn trai rồi!”

- Đừng có giả bộ trước mặt tôi nữa, cậu tưởng tôi không biết chuyện của cậu chắc? Cậu với bạn trai chỉ còn trên danh nghĩa từ lâu rồi. Thành thật nói cho tôi biết, đã bao lâu rồi hai người chưa liên lạc?

- Tại sao vợ của Trương Hoa không bao giờ quản lí chuyện cậu ta ra ngoài uống rượu nhỉ? – Kì Oanh đột nhiên hỏi.

Cổ Vân Vân chớp chớp mắt: “Có thể những người phụ nữ tốt đều hiểu không nên quản lí chồng mình!”

- Cậu không định phá hoại gia đình hạnh phúc của người ta đấy chứ?

Đúng lúc ấy thì Trương Hoa xuống, nhìn thấy Kì Oanh liền nói: “Tôi biết là kiểu gì cũng có mặt cậu mà”.

Kì Oanh than thở: “Một anh chàng ăn nói kém linh thế này, tôi chẳng hiểu cậu vừa ý cậu ta ở điểm nào Vân Vân ạ!”

Cổ Vân Vân quay sang trừng mắt với Kì Oanh: “Cậu nói lằng nhằng gì thế hả?”

7.

Lúc ăn cơm, Trương Hoa nói: “Em gái tôi nghỉ hè, qua đây ở mấy ngày!”

- Đến từ lúc nào thế? – Cổ Vân Vân hỏi.

- Hôm nay!

Lí Dương Uy liền hỏi: “Sao cậu có thể để nó ở nhà một mình thế?”

- Trần Đình dẫn nó ra ngoài chơi rồi! – Trương Hoa nói.

Lí Dương Uy và Cổ Vân Vân đều kinh ngạc nhìn Trương Hoa. Cổ Vân Vân đang định nói gì, chợt nhớ ra có Kì Oanh ngồi bên cạnh nên lại thôi. Cuối cùng chỉ nói: “Có cần ban ngày tôi dẫn nói đi chơi không? Cả hai người đều đi làm, còn tôi là người tự do này!”

Ăn uống xong, Cổ Vân Vân đưa Lí Dương Uy và Kì Oanh về nhà trước, sau mới đưa Trương Hoa về. Cô liền hỏi: “Tại sao không nói thẳng với bố mẹ, giờ lại thường xuyên ở chung với nhau, tôi thấy không ổn lắm!”

- Tạm thời tôi không muốn nói với họ. Nói thật lòng, tôi không biết phải nói năng ra làm sao!

- Thế hai người bây giờ ngủ chung một gi

Trương Hoa bật cười: “Không ngủ chung một giường thì bảo tôi ra ghé sofa ngủ à?”

Cổ Vân Vân lại hỏi: “Thế hai người còn quan hệ với nhau không?”

Trương Hoa tròn mắt nhìn Cổ Vân Vân: “Sao cậu lại nghĩ đến những chuyện này,” nói rồi phì cười: “Chẳng nhẽ buổi tối cậu toàn nghĩ đến chuyện này sao?”

Mặt Cổ Vân Vân đỏ bừng lên: “Cậu đừng nói linh tinh nhé, tôi chỉ hỏi chơi thôi!

Nói rồi liền chuyển chủ đề: “Hay là sáng mai tôi dẫn em gái cậu ra ngoài chơi nhé!”

- Thế thì phải để tôi hỏi xem nó có chịu không. Nhưng chắc chắn là nó sẽ đồng ý, con nhóc ấy ham chơi lắm!

8.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, Trần Đình đã nằm trên giường rồi. Trương Hoa liền hỏi: “Nhã Vận đâu?”

- Nó đi dạo mệt nên vào phòng ngủ rồi! Nước nóng đã chuẩn bị xong, anh mau đi tắm rồi còn đi ngủ, muộn rồi!

Đội Trương Hoa lên giường, Trần Đình liền hỏi: “Anh đi uống rượu với ai thế?”

- Với mấy người bạn học! – Trương Hoa nằm xuống giường, đột nhiên nói: - Đừng có ôm anh, anh dễ bị kích thích lắm!

- Ai định ôm anh chứ! – Nói rồi, Trần Đình liền quay lưng lại, lấy chăn trùm kín mặt. Nhưng cái suy nghĩ kì quặc kia lại lần nữa hiện rõ trong đầu Trương Hoa. Sau nhiều lần đấu tranh không thành, cuối cùng Trương Hoa vẫn nằm sát lại gần Trần Đình.

Hôm sau, Trần Đình đi làm về không thấy Nhã Vận liền hỏi: “Sao không thấy Nhã Vận đâu thế?”

Trương Hoa bê thức ăn lên nói: “Con bé đi với Cổ Vân Vân, bạn anh, vẫn chưa về. Bọn họ tối nay ăn ở ngoài, không cần đợi nó đâu!”

- Sao Cổ Vân Vân biết Nhã Vận đến chơi?

- Tối qua anh nói với cô ấy!

- Tối qua hai người đi uống với nhau à?

- Ừ, mau rửa tay ăn cơm đi, cơm canh nguội cả rồi!

Suốt cả buổi tối Trần Đình gần như chẳng nói gì, chỉ chăm chú xem ti vi. Trương Hoa ngồi bên cũng chẳng nói gì, thỉnh thoảng hút điếu thuốc. Khoảng gần mười giờ thì Nhã Vận về.

Trương Hoa ra mở cửa, Nhã Vận nhảy phắt vào, ca cẩm: “Mệt chết đi được. Hôm nay đi bao nhiêu là nơi!”

- Em chỉ biết chơi thôi! – Trương Hoa cắn nhần. Nói rồi định chuẩn bị đóng cửa thì Nhã Vận nói: “Đừng đóng cửa, bên ngoài còn có người mà!” Sau đó ngó ra cửa gọi: “Chị Vân Vân, mau vào đi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 6

Trương Hoa thấy Cổ Vân Vân cũng đi vào theo liền hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

Cổ Vân Vân cười nói: “Tôi không thể đến chắc?”

Nhã Vân nói với Cổ Vân Vân: “Chị Vân đợi em một chút nhé! Em vào phòng lấy đồ đã!” nói rồi chạy thẳng một mạch vào phòng.

Trần Đình đứng dậy nói: “Chị ngồi đi, em đi rót cho chị cốc nước!”

Cổ Vân Vân xua tay: “Không cần đâu, chị với Nhã Vân đi ngay đây!”

- Muốn thế này rồi hai người còn ? – Trương Hoa hỏi.

- Tôi bảo Nhã Vân đến nhà tôi ngủ. Ban ngày hai người còn phải đi làm, dù gì tôi cũng rảnh, vừa hay có thể đi chơi vài ngày với Nhã Vân!

- Con nhóc này lắm chuyện quá, không thể để nó đến làm phiền nhà cậu được!

Cổ Vân Vân nói: “Tôi thích ồn ào mà! Với lại không có Nhã Vân, chẳng phải hai người càng tiện hơn à?”

Cổ Vân Vân quay sang hỏi Trần Đình: “Em quen với công ty mới chưa?” Trần Đình đáp: “Cũng được ạ, được nghỉ hai ngày cuối tuần!”

Đúng lúc ấy Nhã Vân mang đồ đạc chạy ra ngoài, bảo: “Thế em đi với chị Vân Vân đây, mấy hôm tới em sẽ không làm phiền anh chị đâu. Đợi cuối tuần chị dâu được nghỉ hai ngày em sẽ qua tìm chị!”

Hai người họ đi rồi, Trần Đình liền nói: “Tối nay em ngủ bên giường Nhã Vân!”

- Ok! – Trương Hoa đáp.

Hai người đều hiểu cái “tiện” mà ban nãy Cổ Vân Vân nói đến. Trần Đình nói tiếp: “Hay là mai em không qua đây nữa, dù sao mấy ngày tới Nhã Vân cũng không về. Đợi cuối tuần em lại sang!”

Trương Hoa nói: “Tạm thời cứ ở đây đi, ngộ nhờ buổi tối con bé lại về!”

2.

Chiều hôm sau Trần Đình nhắn tin cho Trương Hoa, nói tối qua thăm Lưu Huệ Anh, không ăn cơm nhà, bảo anh không cần đợi mình. Thế là Trương Hoa liền rủ Cổ Vân Vân và em gái cùng đi ăn tối.

Thấy em gái và Cổ Vân Vân rất thân thiết, Trương Hoa liền nói: “Xem ra con nhóc này dễ bị tiền bạc ăn mòn nhỉ!”

Nhã Vân phản bác ngay tức khắc: “Cái gì mà bị tiền bạc ăn mòn? Chị Vân Vân đâu phải loại người tiêu tiền bừa bãi. Cho dù chị ấy không có tiền, em vẫn thích chị ấy!” Nhã Vân hỏi sao chị dâu không đến, Trương Hoa bảo cô ấy đi thăm bạn học, Nhã Vân cười: “Nếu anh chưa lấy chị dâu, chắc chắn em sẽ bắt anh lấy chị Vân Vân!”

Buổi tối, Cổ Vân Vân đưa Trương Hoa về nhà, Nhã Vân nói: “Hôm nay là thứ tư, thứ sáu em về nhà ở. Chị dâu được nghỉ hai ngày, thứ bảy, chủ nhật em sẽ đi chơi với chị dâu, không làm phiền chị Vân Vân nữa!”

Tối thứ sáu, Nhã Vân và Trần Đình ngồi trong phòng khách xem tivi và tán dóc, Trương Hoa ngồi trong phòng chơi điện tử. Nhã Vân luôn miệng kể đi với Cổ Vân Vân chơi những gì. Trần Đình liền nói: “Xem ra em rất thích chị Vân Vân nhỉ!”

Nhã Vân dựa vào người Trần Đình, ôm lấy cô: “Nhưng em vẫn thích chị dâu của em nhất!” Trần Đình xoa đầu con bé, cười bảo: “Chỉ được cái đeo miệng!”

- Chị dâu, ngày mai chúng ta đến khu mua sắm đồ trẻ con đi, có rất nhiều gia đình đem con nhỏ đến đó chơi, hơn nữa quần áo và đồ chơi trẻ con cũng cực kì dễ thương!

Trần Đình ngạc nhiên hỏi: “Em đến đó làm gì? Đến giờ em vẫn còn chơi đồ chơi của trẻ con à?”

Nhã Vân cười khanh khách: “Chị ngốc thật, em đang giúp chị tìm cảm giác đấy! Anh chị mau mau có em bé đi thôi! Giờ trong nhà em là nhỏ nhất, ai cũng có thể bắt nạt em, nếu mà có một đứa nhỏ hơn để em bắt nạt thì tốt biết mấy!”

Trương Hoa ở trong phòng nói vọng ra: “Ai dám bắt nạt em, em tha không bắt nạt người ta là may lắm rồi đấy!”

Nhã Vân gào lên: “Con gái nói chuyện, đàn ông chen vào làm gì?”

3.

Sáng thứ bảy, Trương Hoa đi làm, ở nhà chỉ còn lại Nhã Vân và Trần Đình. Lúc đánh răng, Trần Đình đột nhiên thấy buồn nôn. Nhã Vân đứng bên cạnh hỏi làm sao, Trần Đình bảo đột nhiên thấy buồn nôn. Nhã Vân liền bảo: “Không phải chị có bầu rồi đấy chứ?”

Trần Đình nói: “Đừng nói vậy! Có thể chỉ là dạ dày khó chịu thôi! Em hiểu rõ mấy chuyện này lắm hả?” Nhã Vận cười hi hi: “B sốt ruột mà, nếu mà có bầu thì tốt!”

Thực ra câu nói đùa của Nhã Vận đã nhắc nhở Trần Đình, tháng nay cô đã “chậm” khá ngày rồi, trước đây thỉnh thoảng cũng thất thường, nhưng chưa bao giờ chậm lâu thế này. Cô cẩn thận nhấm tính ngày, trong lòng thầm nghĩ liệu có phải là lần với Trương Hoa về nhà bố mẹ anh?

Bởi vì lần ấy đôi bên đều không nghĩ sẽ quan hệ với nhau nên hoàn toàn không dùng biện pháp tránh thai nào. Nhưng cô lại nghĩ, chắc không phải có bầu đâu, làm gì mà trùng hợp thế, một lần là dính ngay sao?

Suốt cả buổi sáng đi dạo với Nhã Vận, trong lòng Trần Đình cứ canh cánh chuyện này, lúc thì tin là có bầu, lúc lại thấy không phải. Lúc ngồi nghỉ với Nhã Vận, cô không nín được liền nói với Nhã Vận: “Chị bị chậm nhiều ngày rồi!”

Nhã Vận hào hứng nói: “Vậy thì chắc chắn là có bầu rồi! Tốt quá rồi!”

Trần Đình nói: “Em nói nhỏ thôi, bao nhiêu người đi qua đi lại! Bây giờ vẫn chưa xác định được, hay là đến bệnh viện kiểm tra xem nào!”

Nhã Vận gạt đi: “Đến bệnh viện phiền phức lắm, đến hiệu thuốc mua que thử là biết ngay, rất đơn giản!”

- Sao em biết nhiều thế?

Nhã Vận cười hi hi: “Giờ thời buổi hiện đại hóa, trong trường em còn có bạn từng đi phá thai cơ, những kiến thức này đa phần bọn em đều biết hết!”

4.

Buổi chiều, sau khi Trần Đình kiểm tra và chứng thực chuyện mình có thai thật, tâm trạng của cô vô cùng phức tạp. Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là, xen lẫn với tâm trạng phức tạp ấy là một tia hào hứng vô duyên vô cớ nào đó...

Nhã Vận thậm chí còn hào hứng và vui vẻ hơn cả Trần Đình. Đầu tiên là gọi điện về thông báo với bố mẹ. Mẹ Trương Hoa mừng lắm, dặn dò Nhã Vận là ngày mai sẽ mang ít đồ lên, ngoài ra còn dặn dò một số chuyện cần chú ý khi chị dâu mang bầu.

Nhã Vận nói với Trần Đình: “Chuyện này tạm thời đừng nói cho anh trai em biết, để tới anh ấy về sẽ cho anh ấy một bất ngờ!”

Nhã Vận vừa nhắc đến Trương Hoa, tâm trạng Trần Đình chợt hẫng xuống. Tuy nhiên cô vẫn cố đôi chút hi vọng, cô nghĩ liệu có khi nào Trương Hoa vì mình có bầu mà quyết định tái hôn.

Nhưng về mặt của Trương Hoa sau khi biết Trần Đình có bầu khiến cô hoàn toàn thất vọng. Nhã Vận nói: “Anh, sao anh không vui thế?”

Trương Hoa đáp: “Còn trẻ thế này, có con làm gì!”

Nhã Vận bức tức nói: “Chị dâu đã có bầu rồi mà anh còn nói những lời này à?”

- Anh hơi mệt, anh đi tắm rồi ngủ đây!

Nhã Vận âm ức quay sang Trần Đình, nói: “Chị dâu, mặc kệ anh ý! Chắc anh ấy đang mừng thầm trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng đấy!”

Trần Đình biết Trương Hoa không giả bộ. Tới đó, Trương Hoa nói: “Sau khi ly hôn, ngoài hôm Nhã Vận đến chơi, chúng ta chỉ quan hệ có một lần đúng hôm về thăm bố mẹ, sao mà trùng hợp thế?”

Trần Đình nhìn anh hồi lâu mới nói: “Anh nghĩ ngờ không phải là của anh đúng không?”

- Không phải là ý đó! - Trương Hoa ngập ngừng rồi nói tiếp: “Em nghĩ giờ có đứa bé này còn có ý nghĩa gì không?”

Trần Đình dựa vào thành giường, hồi lâu mới nói: “Nhã Vận ở phòng bên, chúng ta không bàn bạc vấn đề này nữa! Em ngủ trước đây!”

5.

Ngày hôm sau, bố mẹ Trương Hoa đến, lại còn mang theo rất nhiều đồ, nói để Trần Đình tắm bộ, sau đó hỏi Trương Hoa đi đâu, hôm nay là chủ nhật đáng nhẽ phải ở nhà nghỉ ngơi chứ?

Trần Đình bảo Trương Hoa ban ngày vẫn có việc phải làm, đã đi từ sáng sớm rồi. Mẹ Trương Hoa tỏ vẻ không vui: “Vợ có bầu mà vẫn bận cái gì, còn không biết ở nhà chăm sóc vợ à?”

Trần Đình đáp: “Không sao đâu mẹ, cứ để anh ấy đi!”

- Nhã Vận nói con đã chuyển sang công ty mới, cũng hơi xa, công ty mới ở đâu thế? - Mẹ Trương Hoa hỏi.

Trần Đình nói địa chỉ công ty xong, mẹ Trương Hoa liền nói: “Hóa ra gần nhà mình, sau này đừng về đây nữa, cứ về thẳng nhà, như thế mẹ cũng tiện

chăm sóc cho con. Chiều nay về với bố mẹ, ngày mai khỏi phải dậy sớm đi làm nữa!”

Trần Đình đáp: “Không cần phiền phức thế đâu ạ, con cứ quay về đây cũng được!” nhưng bố Trương Hoa cũng lên tiếng: “Không cần nói nữa, cứ làm theo ý mẹ con đi! Có thể bảo thằng Hoa thỉnh thoảng về thăm con. Một tháng đàn ông như nó chẳng hiểu gì đâu, có mẹ ở bên chăm sóc cũng hơn!”

Nhà Vân hòa theo: “Chị dâu về nhà ở thì tốt quá, em có thể ngày ngày đến đón chị đi làm về!”

Trần Đình nghĩ như vậy cũng tốt, một mình thuê nhà ở ngoài rõ ràng không tiện cho lắm, về chỗ Trương Hoa ở lâu, chẳng biết anh có đồng ý hay không, cho dù anh ấy có đồng ý chắc chắn cũng có mâu thuẫn. Về nhà bố mẹ đẻ của Trương Hoa, ít nhất anh cũng chẳng dám nói gì.

Thực ra chủ yếu là Trần Đình cho rằng chỉ cần sinh đứa bé này, Trương Hoa sớm muộn gì cũng tái hôn với mình. Nghĩ như vậy, cô lại thấy chuyện mình mang bầu là một may mắn.

6.

Lúc này Trương Hoa đang đi với Cổ Vân Vân. Cổ Vân Vân nói: “Hai người đã ly hôn lâu như thế rồi, nếu có bầu nên phát hiện từ sớm rồi mới phải, sao giờ mới biết?” nói rồi nhìn sang Trương Hoa: “Chẳng nhẽ ly hôn rồi hai người vẫn quan hệ với nhau ư?”

Trương Hoa đành phải nói thật: “Lần trước chúng tôi có về nhà bố mẹ tôi, kết quả tối ấy có... với nhau”.

Cổ Vân Vân nhún mày nói: “Sao lại không thể kiểm chế bản thân như vậy chứ!” thấy Trương Hoa không nói gì liền nói tiếp: “Một lần dính ngay...”

Cổ Vân Vân không nói tiếp nhưng Trương Hoa cũng hiểu ý của cô. Trong đầu anh cứ có chút gì đó nghi ngờ, đặc biệt là khi nghĩ đến chuyện trước đây Trần Đình và Lục Đào thường xuyên ngủ với nhau lại càng nghi ngờ Trần Đình sau khi ly hôn vẫn đi tìm Lục Đào.

Nhưng anh lại không muốn nghĩ đến những điều này. Mặc dù anh không muốn đứa bé ấy, cũng đang nghĩ cách để Trần Đình đi phá thai, nhưng trong lòng anh vẫn hi vọng nó là con của mình. Đây là tâm trạng phức tạp của một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 7

1.

Lúc ngồi uống rượu, Lý Dương Uy khuyên Trương Hoa: “Đã như vậy rồi thì tái hôn luôn đi, Trần Đình chẳng qua chỉ là sai lầm lúc còn trẻ thôi mà!”

- Nếu như cô ấy chỉ thích nhầm một người thì không sao, nhưng tôi hoàn toàn không thể chấp nhận được việc cô ấy với một thằng khác có quan hệ xác thịt bao nhiêu năm trời!

Lý Dương Uy nói: “Nhưng giờ đã có con rồi, hơn nữa cô ấy đã quay đầu lại, tại sao không thử chấp nhận?” Anh dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Vợ tôi sau này, chỉ cần cưới xong yêu mình tôi, không ngoại tình, tôi sẽ không để bụng chuyện quá khứ của cô ấy nữa!”

- Cậu không giống tôi, không bàn chuyện này nữa! Nói chung tôi không thể chấp nhận, uống rượu đi!

Thực ra không phải Trương Hoa không hề động lòng chuyện này, nói thế nào thì nói, gần một năm sống với nhau, anh cảm thấy chỉ ít Trần Đình không giống như những cô gái trẻ thời nay. Cô đơn giản, dịu dàng, không tục tĩu, không theo đuổi tiền bạc hay cảm giác mới mẻ, có thể thật sự cô đã chọn nhầm đối tượng trong tình cảm.

Nhưng trong lòng anh lại không thể rũ bỏ cái ám ảnh đó, dù sao Trần Đình cũng là người đàn bà đầu tiên của anh. Trong tình yêu, anh luôn theo đuổi cái gọi là thuần khiết hoàn mỹ, vì vậy khi thứ tình cảm hoàn mỹ này bị phá vỡ, đó là cú sốc mang tính hủy diệt đối với thế giới nội tâm của anh.

Nhưng một chuyện tiếp sau đó đã khiến anh triệt để gạt bỏ ý định bỏ qua cho Trần Đình.

2.

Chủ nhật, Cổ Vân Vân hẹn Trương Hoa ra quán cà phê ngồi. Nói chuyện một lúc thì Trương Hoa đứng dậy nói: “Tôi đi vệ sinh một lát!”

Khi Trương Hoa đi qua các dãy bàn để vào nhà vệ sinh, bỗng nhiên anh khựng lại, nhưng chỉ là thoáng chốc rồi lập tức đi thẳng vào trong nhà vệ sinh.

Trong khoảnh khắc ấy, anh đã nhìn thấy Trần Đình và Lục Đào. Trần Đình ngồi quay lưng với bàn anh ngồi, nhưng cô cúi đầu, dường như đang khóc, còn Lục Đào thì nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Lúc Trương Hoa ra ngoài, nhìn sang bàn bên đó chỉ còn thấy một mình Trần Đình, hình như cô vẫn ngồi nguyên tư thế đó, không hề động đậy. Trương Hoa quay lại bàn, nói với Cổ Vân Vân, chúng ta đổi chỗ khác đi, tôi không thích uống cà phê, đến quán trà uống đi!

B suy nghĩ rất lâu, cuối cùng Trương Hoa cũng nói cho Cổ Vân Vân biết: “Tối nay tôi định về nhà một chuyến!”

Cô Vân Vân cười bảo: “Về thăm Trần Đình à?”

- Về nhà nói rõ cho mọi người biết, đồng thời bảo Trần Đình chuyển ra khỏi nhà tôi.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, Trần Đình đang ngồi nói chuyện với mẹ trong phòng khách. Nhìn thấy Trương Hoa về, trong mắt Trần Đình lóe lên chút vui mừng, cô đứng dậy đến bên cạnh anh, khẽ hỏi: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa chỉ lạnh lùng đáp ừ rồi quay sang nói với mẹ: “Bố và Nhã Vận đâu rồi ạ?”

- Bố con ra ngoài chơi cờ với bạn cũ rồi, chắc một lát nữa sẽ về. Nhã Vận đi leo núi với mấy đứa bạn, đi từ sớm, chắc cũng sắp về rồi!

3.

Suốt cả buổi chiều, từ lúc trên đường về nhà, Trương Hoa luôn suy nghĩ làm sao để công khai chuyện của Trần Đình và Lục Đào, trút bỏ ngọn lửa giận trong lòng, cũng là để cô chẳng còn mặt mũi nào ở lại nhà của anh. Hơn nữa bây giờ càng ngày anh càng nghi ngờ đứa bé không phải là con của mình.

Nhưng nhìn bộ dạng Trần Đình tất tả giúp đỡ mẹ anh ở trong bếp, suy nghĩ muốn công khai chuyện xấu của cô ra lại từ từ biến mất. Nhưng về chuyện ly hôn, anh không muốn giấu diếm, lên lúc ăn cơm, đột nhiên anh nói: “Trần Đình, ngày mai em chuyển đi đi!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Trương Hoa. Trần Đình càng kinh ngạc hơn, thậm chí bối rối không biết làm sao. Cô không ngờ Trương Hoa lại đột ngột nói vậy, nhưng cô loáng thoáng cảm nhận được có chuyện gì không ổn.

Câu nói tiếp theo của Trương Hoa khiến cho lòng Trần Đình càng thêm tê tái: “Chúng ta đã ly hôn lâu như thế rồi, em còn ở trong nhà anh có thích hợp không? Còn nữa, anh đã nói với em rồi, anh mãi mãi không bao giờ cần đứa con này!”

Trần Đình tay bê bát cơm ngồi ngây ra đó, hồi lâu sau mới bỏ bát xuống, òa khóc chạy vào trong phòng. Nhã Vận và mẹ Trương Hoa cũng vào phòng theo. Bố Trương Hoa khàhỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Trương Hoa bình thản nói: “Con đã yêu một người bạn học rồi!”

4.

Mâu thuẫn cuối cùng cũng bùng nổ. Bố mẹ Trương Hoa nói chỉ nhận Trần Đình là con dâu, đứa bé cũng phải giữ lại, Trương Hoa muốn tìm người khác thì phải ra khỏi cái nhà này.

Trương Hoa gọi cho Cổ Vân Vân ngay trước mặt bố mẹ mình, bảo cô lập tức đến đón mình, nói với cô anh đã công khai chuyện của hai người. Sau đó bố mẹ anh và Nhã Vận chỉ còn nước giương mắt nhìn Cổ Vân Vân lái xe đưa Trương Hoa đi, còn Trần Đình thì ở lì trong phòng không chịu ra ngoài.

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, nói: “Cảm ơn cậu đã giúp tôi!”

-Tôi thì không sao, quan trọng là cậu định làm thế nào? Nếu như bảo vệ sĩ diện của Trần Đình, cậu sẽ trở thành Trần Thế Mỹ!

1. Trần Thế Mỹ là một nhân vật trong kịch dân gian của Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân bán hàn nhưng học giỏi và đỗ Trạng nguyên rồi kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã. Sau đó, hấn bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý, Trần Thế Mỹ đã bị Bao Công xử chém

Trương Hoa nhắm mắt lại, từ tốn nói: “Dù sao đàn ông phản bội vẫn khiến người khác dễ chấp nhận hơn là phụ nữ, và lại đã từng là vợ chồng, tớ không muốn để sau này cô ấy phải khó xử!”

- Cậu vẫn hiền lành như thế! – Cổ Vân Vân nói.

Trương Hoa trầm ngâm giây lát rồi nói: “Ngày mai tôi sẽ gọi điện cho gia đình Trần Đình, như thế bố mẹ cô ấy sẽ không để cô ấy tiếp tục ở nhà tôi nữa, và cũng sẽ bảo cô ấy bỏ đứa bé đi!”

Sự thực đã chứng minh những điều Trương Hoa đoán là đúng. Bố Trần Đình nghe điện của Trương Hoa xong liền tức tốc đi tàu hỏa lên thành phố ngay trong ngày. Tàu hỏa mười một giờ mới tới nơi, Trương Hoa mượn xe của Cổ Vân Vân đến ga tàu đón bố Trần Đình.

Tre, bố Trần Đình hỏi: “Có phải con bé làm gì không tốt không? Chúng tôi chỉ có mình nó là con gái, từ nhỏ đã nuông chiều. Nếu như có gì không đúng, anh phải tha thứ cho nó!” Trương Hoa vừa lái xe vừa nói: “Không phải lỗi của cô ấy, là con có lỗi với mọi người!”

Bố Trần Đình buồn bã nói: “Anh chị đã có con với nhau rồi, chẳng nhẽ anh không thể vì đứa bé mà nghĩ lại?”

Trương Hoa không đáp lời, chỉ im lặng lái xe.

5.

Bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận đều ngồi chờ trong phòng khách, còn Trần Đình thì không thấy đâu. Trương Hoa không vào nhà mà lái xe về thành phố luôn. Bố mẹ Trương Hoa luôn miệng xin lỗi bố Trần Đình, đồng thời nói với ông, bảo ông không cần lo, nhà họ chỉ coi Trần Đình là con dâu, cũng sẽ nhận đứa bé này là cháu, hơn nữa còn đảm bảo sẽ bắt Trương Hoa và Trần Đình tái hôn.

Bố Trần Đình hỏi: “Cháu Đình đâu ạ?” Nhã Vận liền đáp: “Chị dâu mấy hôm nay cứ đi làm về là vào giường nằm, toàn khóc thôi!”

Bố Trần Đình vào phòng, ngồi xuống bên giường, sau đó giờ tắm chăn che khuôn mặt của Trần Đình ra, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt nhòa nước của con gái, xót xa đưa tay lau nước mắt cho cô.

Trần Đình đột nhiên ngồi bật dậy, ôm chặt lấy ông rồi bật khóc nức nở. Ông nhẹ nhàng vỗ lưng con gái, an ủi: “Không sao, ngày mai theo bố về nhà, mẹ con cũng rất nhớ con. Bố mẹ sẽ nuôi con suốt đời!”

Đội Trần Đình ngủ say, bố Trần Đình liền ra phòng khách nói chuyện: “Ngày mai tôi sẽ dẫn cháu về nhà!”

Bố mẹ Trương Hoa không đồng ý, Nhã Vận cũng nói: “Chị dâu mà về quê, anh cháu sẽ càng không tái hôn!”

- Để cho cháu nó về nhà nghỉ ngơi một thời gian, đôi bên bình tĩnh lại đã! - Bố Trần Đình nói.

Trước sự kiên quyết của bố Trần Đình, cuối cùng bố mẹ Trương Hoa đành phải đồng ý.

Ngày hôm sau, Nhã Vận đưa Trần Đình đến công ty xin nghỉ. Về đến nhà, mọi người ai nấy đều ù đột nhìn Trần Đình thu dọn đồ đạc. Nhã Vận gọi điện cho Trương Hoa, nói: “Anh, chị dâu ăn xong cơm trưa là về nhà bố mẹ đẻ rồi, vé tàu cũng mua rồi, anh có đi tiễn chị không?”

- Anh đang làm việc, không có thời gian!

Ngẫm nghĩ một lúc, anh lại gọi cho Cô Vân Vân, nói mình vẫn cần dùng đến xe.

6.

Trương Hoa đột ngột quay về khiến mọi người đều bất ngờ, bên cạnh bất ngờ còn có một chút xú vui mừng. Bố mẹ Trương Hoa vốn định sẽ cùng ra bến tàu tiễn bố con Trần Đình, nhưng bố Trần Đình không đồng ý, nói không cần phiền phức thế. Cuối cùng chỉ cho Nhã Vận đi tiễn.

Trong phòng chờ xe, lúc sắp đến lúc soát vé, Trần Đình quay nhìn Trương Hoa đứng bên cạnh, đột nhiên ôm chặt lấy anh. Trương Hoa sững lại. Trần Đình thì thâm bên tai anh: “Sau này em sẽ chăm sóc tốt cho con chúng ta!”

Bố Trần Đình nói: “Bắt đầu soát vé rồi, đi thôi con!”

Trần Đình bỏ Trương Hoa ra, lau nước mắt trên mặt, nói: “Vây em đi đây!”

Nhã Vận đến gần, nói: “Chị dâu, em sẽ nhớ chị lắm!”

- Chị cũng sẽ nhớ em, có thời gian thì gọi điện cho chị nhé!

Trên đường về nhà, Nhã Vận nói: “Anh thích chị Vân Vân em không cảm được, nhưng tại sao anh lại thích chị ấy sau khi lấy chị dâu? Hơn nữa giờ chị dâu còn có bầu nữa!”

- Chuyện của người lớn, em chớ xen vào!

- Em phải đi tìm chị Vân Vân!

- Em tìm chị ấy làm gì?

- Em phải đòi anh lại cho chị dâu.>

Trương Hoa gào lên: “Anh đã nói rồi, em chớ xía vào chuyện của người lớn!”

Nhã Vận chưa bao giờ thấy anh mình nổi đóa lên như vậy, chỉ biết âm ức roi nước mắt.

Trương Hoa thấy Nhã Vận im lặng cả buổi chẳng nói gì liền ngoảnh sang nhìn, phát hiện mặt Nhã Vận nhợt nhạt nhòa nước, vội vàng dịu giọng an ủi: “Hôm nay tâm trạng anh không được tốt, là anh không nên nổi cáu với em!”

7.

Lúc đưa Nhã Vận về nhà và quay về thành phố, trời đã tối rồi. Trương Hoa đi tìm chỗ uống rượu, càng uống càng thấy căm hận Lục Đào. Trong lòng anh còn trần trụi chuyện hôm ở quán cà phê, rốt cuộc Trần Đình và Lục Đào có chuyện gì? Kể từ sau khi li hôn, hai người ấy còn liên lạc với nhau bao nhiêu lần?

Càng nghĩ càng uống, càng uống càng nhiều. Cuối cùng anh mới nhớ ra, xe của Cổ Vân Vân vẫn đang ở chỗ mình. Anh gọi cho Cổ Vân Vân bảo cô đến lái xe về.

Cổ Vân Vân khó khăn lắm mới diu được Trương Hoa đã say mềm lên lầu. Lòng thầm nghĩ, cũng may lần trước đã theo Nhã Vận đến đây một lần rồi, nếu không giờ Trương Hoa đã uống say thế này, có hỏi địa chỉ cũng chả nhớ.

Cô móc chìa khóa trong túi quần Trương Hoa ra mở cửa, sau đó diu anh vào ghế sofa trong phòng khách. Nhìn một lượt khắp phòng, cô mỉm cười, Trương Hoa vẫn là một người ưa sạch sẽ.

Ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Trương Hoa nằm trên ghế sofa ngủ say tít, cô lại diu anh vào trong phòng ngủ. Cởi áo khoác và tắt cho Trương Hoa, đắp chăn lên người anh, cô định về nhưng thấy Trương Hoa đang say mềm nằm im trên giường, cô lại không yên tâm.

Cuối cùng Cổ Vân Vân quyết định ở lại. Cô ngồi ngoài phòng khách xem ti vi, nhưng được một lúc đã bắt đầu buồn ngủ. Cô nghĩ hay là cứ tắm một cái rồi lên giường của Nhã Vận ngủ một giấc.

Cổ Vân Vân là người ưa sạch sẽ, ngày nào cũng phải tắm rồi mới đi ngủ, cho dù có là mùa đông đi chăng nữa. Đôi khi cô lại nghĩ, liệu có phải vì trong đám bạn học cùng người duy nhất ưa sạch sẽ nên cô mới thích anh đến như thế? Cho dù thế nào thì đây chắc chắn là một trong số những nguyên nhân.

8.

Cổ Vân Vân nằm trên giường của Nhã Vận, cảm thấy rất kì quặc, mặc dù không nằm cùng một phòng với Trương Hoa, nhưng dù gì trong căn hộ này cũng chỉ có hai người là mình và Trương Hoa.

Lúc còn học đại học, cô đã bắt đầu thích Trương Hoa, thích anh lúc thì nghiêm túc, khi thì nhí nhố, thích cái vẻ thờ ơ với mọi cô gái của anh, thích anh biết thổi kèn môi, thích phong thái diễn thuyết của anh ở trên bục giảng. . .

Có lẽ khi thích một người, bất cứ đặc điểm nào của người ấy cũng là ưu điểm trong mắt mình, đặc biệt là khi thích một người mà không có được người ấy. Cổ Vân Vân dẫn các bạn học đến các nhà hàng cao cấp, đến tụ tập ở căn biệt thự xa hoa của nhà mình, đi KTV hát karaoke. . . cô muốn dùng những cách này để thu hút sự chú ý của Trương Hoa, nhưng cuối cùng mới phát hiện ra chẳng có tác dụng gì.

Cho đến tận lúc Trương Hoa kết hôn cô mới biết mình đã lầm. Trương Hoa thích những cô gái dịu dàng, đơn giản, bình thường. Sau khi Trương Hoa kết hôn, cô cũng dần nản lòng, ai mà biết trong cuộc đời lại có nhiều biến cố đến thế.

Đang nghĩ đến đây, đột nhiên Cổ Vân Vân nghe thấy tiếng Trương Hoa nôn ọe trong nhà vệ sinh. Cô vội vàng ngồi dậy chạy ra. Trương Hoa lúc này đã nôn hết, người mềm nhũn dựa vào tường đi men ra. Cổ Vân Vân diu anh trở lại phòng. Trương Hoa nhìn cô, lèm bèm hỏi: “Sao lại ở đây?”

Cổ Vân Vân diu anh vào giường, Trương Hoa đột nhiên ôm cô ngã nhào xuống giường. Cổ Vân Vân đẩy anh ra, nói: “Trương Hoa, đừng như thế!”

Nhưng Trương Hoa không đoái hoài, hơn nữa anh cũng rất khỏe. Cổ Vân Vân vừa đẩy vừa kêu: “Trương Hoa, đừng làm vậy!” Cuối cùng chỉ còn lại tiếng rên rỉ khe khẽ.

Khi Trương Hoa đi vào bên trong cơ thể cô, Cổ Vân Vân la lên một tiếng, nước mắt trào qua khóe mắt.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 8

1.

Lúc này, Trần Đình đang nằm trên giường, trần trọc không ngủ nổi. Về đến nhà cô mới phát hiện thấy, trước mặt bố mẹ mình mãi mãi là một đứa trẻ, vì vậy có bao nhiêu ám ức và tổn thương đều dễ dàng bộc lộ ra.

Tất cả mọi sai lầm đều bắt đầu từ khi cô bước chân vào công ty đồ điện Kinh Thao, quen với Lục Đào. Nhưng rồi Trần Đình lại nghĩ, cho dù không vào công ty điện tử Kinh Thao, không gặp Lục Đào, cô cũng sẽ vào một công ty khác, vẫn phải gặp một tổng giám đốc khác.

Lúc này cô mới phát hiện ra bản thân mình không phải thực sự yêu con người Lục Đào, mà đó chẳng qua chỉ là sự “kính nể và sùng bái”. Vì vậy khi gặp Lục Đào ở cổng khu mua sắm, ngoài tâm trạng phức tạp còn có chút kính nể.

Trần Đình vốn định chủ nhật bảo Nhã Vận đưa mình vào trung tâm thành phố, nhưng Nhã Vận đã nhận lời đi leo núi với mấy bạn học cùng, cô đành đi một mình vào thành phố. Đi dạo được một lát mới phát hiện trong tiềm thức, cô muốn vào trung tâm thành phố là để tìm Trương Hoa, thậm chí muốn đến chỗ Trương Hoa ở, cô biết chủ nhật Trương Hoa được nghỉ.

Nhưng cuối cùng cô vẫn cố kiềm chế để không liên lạc với anh. Đúng vào lúc bối rối nhất, cô bất ngờ gặp Lục Đào ở cổng khu mua sắm. Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt kể từ khi cô nghỉ việc ở công ty đồ điện Kinh Thao. Tâm trạng Trần Đình lúc gặp lại Lục Đào vô cùng phức tạp, chỉ có điều sự kính trọng đối với Lục Đào vẫn khiến cho cô cúi đầu chào Lục Đào một tiếng.

Lục Đào cũng có hơi ngạc nhiên, buột miệng hỏi: “Giờ em với Trương Hoa sống có hạnh phúc không?”

Trần Đình trầm ngâm một lát rồi nói đã ly hôn với anh ấy rồi. Trần Đình vốn không muốn nói nhiều những điều này nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

2.

Câu nói này đã khiến Lục Đào sốc. Nhiều năm trước, chính một nhân viên nữ trong công ty nói ra câu này đã khiến ông ta phải trả giá rất đắt.

Lúc ấy, Lục Đào để ý đến một cô nhân viên mới kết hôn được hai năm ở công ty, liền dùng mọi cách, bao gồm cả tiền bạc để có thể duy trì mối quan hệ thân thiết với cô nhân viên đó.

Một hôm, cô gái này nói với ông ta rằng cô đã ly hôn, đồng thời yêu cầu Lục Đào ly hôn với vợ mình. Lục Đào sợ chuyện bại lộ nên đã tốn rất nhiều thời gian và công sức, lại bỏ ra một số tiền rất lớn mới xoa dịu được cô này, để cô rời khỏi công ty, cắt đứt mối quan hệ giữa hai người.

Kể từ đó về sau, Lục Đào luôn tuân theo hai nguyên tắc: Một là không chu cấp, hai là không ăn cỏ ở gần hang. Chính bởi vì yên tâm với Trần Đình nên ông ta mới cho đây là ngoại lệ. Nhưng câu nói “đã ly hôn” của Trần Đình khiến ông ta vô cùng lo sợ. Đúng là “chìm sợ cánh con”.

Ngoài mặt Lục Đào vô như không có chuyện gì, an ủi vài câu, nói tìm một chỗ ngồi uống cà phê. Trần Đình nói không cần nhưng Lục Đào cứ một mực kiên quyết. Lòng kính trọng trong lòng Trần Đình khiến cho cô cuối cùng vẫn nhận lời.

Lục Đào hẹn Trần Đình đi uống cà phê vì ba mục đích: thứ nhất, thông qua cuộc nói chuyện để phán đoán xem Trần Đình có phải là mối đe dọa với mình hay không. Thứ hai, cố gắng giả vờ an ủi Trần Đình để được lấy thiện cảm của cô, để cô ta không biết mình chỉ chơi bời với cô ta mà thôi. Thứ ba, cho Trần Đình một ít tiền.

3.

Trong quá trình nói chuyện, qua phán đoán, Lục Đào cảm thấy Trần Đình không phải là mối đe dọa với mình, hơn nữa lại có cảm giác Trần Đình không muốn từ bỏ Trương Hoa, điều này khiến ông ta vô cùng hài lòng, ít nhất nó cũng chứng tỏ được Trần Đình không có ý định đeo bám ông ta.

Tiếp theo, ông ta giả bộ từ tế, an ủi Trần Đình như một bậc bề trên. Sự an ủi này đã có tác dụng với Trần Đình. Ông ta cũng biết được điều này sẽ có tác dụng, sẽ khiến cho Trần Đình nghĩ rằng ông ta không phải loại chỉ chơi bời với phụ nữ.

Mục đích cuối cùng không thành hiện thực. Ông ta rút một vạn tệ, đưa cho Trần Đình, nói sợ cô thiếu thốn sau khi ly hôn, coi như để bù đắp cho một thời gian mặn nồng nhưng bị Trần Đình từ chối. Lục Đào cảm thấy sự từ chối này cũng chẳng ảnh hưởng gì, thế là liền đứng dậy nói: “Em ngồi thêm một lát, anh có việc đi trước! Muốn uống gì cứ gọi, giám đốc ở đây quen anh!”

Chỉ có một điều khiến ông ta không ngờ là cuộc gặp mặt này của họ đã bị Trương Hoa bắt gặp. Đáng tiếc là Trần Đình không hề biết những điều này, cô cũng về ngay sau khi Lục Đào ra về.

Ra ngoài rồi cô lại do dự rất lâu, cuối cùng vẫn không liên lạc với Trương Hoa. Cô về nhà, ngồi nói chuyện với mẹ Trương Hoa một lúc thì thấy anh về, quả thực cô rất vui. Nhưng hai câu nói của Trương Hoa tối hôm đó đã lần nữa khiến cô bị sốc mạnh, thậm chí không hiểu tại sao Trương Hoa lại đột nhiên đối xử với cô như vậy.

4.

Trần Đình luôn đắm đuối và hi sinh một cách mù quáng cho tình yêu. Hồi đầu, cho dù là vì sùng bái hay kính nể, tình yêu cô dành cho Lục Đào rất thực, chính vì thế để duy trì tình cảm với Lục Đào cô chấp nhận kết hôn với Trương Hoa.

Về sau, dưới sự mài dũa của thời gian, cô dần dần đem lòng yêu Trương Hoa, vì thế đã kiên quyết cắt đứt với Lục Đào. Thậm chí để bảo vệ tình yêu với Trương Hoa cô chấp nhận sẽ nuôi con một mình.

Cũng vì tình yêu với Trương Hoa, trong lòng cô luôn cảm thấy áy náy. Chính vì điểm này, cho dù Trương Hoa có đối xử với cô thế nào, cô đều tha thứ cho anh. Cũng vì điểm này, khi Trương Hoa ra tiền cô ở nhà ga, cô đã không kiềm chế được tình cảm của mình, chạy đến ôm anh.

Trần Đình nằm trên giường, lấy tay xoa xoa cái bụng gần như chẳng có chút gì biến đổi của mình, nhưng vẫn thấy có cảm giác âm áp và ngọt ngào chảy qua tim. Cô biết ít nhất thì đứa bé này cũng là sợi dây liên hệ giữa cô và Trương Hoa.

Chủ yếu nhất là, cô nhận thấy chỉ cần có đứa bé này, cô và Trương Hoa vẫn còn có hi vọng. Rồi đột nhiên cô lại nhớ đến Cổ Vân Vân. Lúc đến tiền cô, Trương Hoa dùng xe của Cổ Vân Vân, quan hệ của họ chẳng nhẽ đã thân thiết đến mức ấy?

Trần Đình lại an ủi bản thân, bọn họ là bạn bè, mượn xe là, hơn nữa Lưu Huệ Anh từng nói, Trương Hoa đã thích Cổ Vân Vân thì đã thích từ lâu, cần gì phải đợi đến bây giờ?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuối cùng Trần Đình cũng chìm vào giấc ngủ. Đáng tiếc là, lúc này Cổ Vân Vân đang nằm trên chính chiếc giường cô đã từng nằm với

Trương Hoa.

5.

Sáng ra, Trương Hoa tỉnh lại, phát hiện mình trong bộ dạng khỏa thân. Anh lắc mạnh cái đầu đang quay cuồng của mình, nhớ lại chuyện tối qua. Lúc này, Cổ Vân Vân ở trong phòng khách nói vọng vào: “Tỉnh rồi à? Mau dậy đi, lát nữa còn phải đi làm đây!”

Trương Hoa nghe thấy giọng nói của Cổ Vân Vân, trong đầu chợt hiện ra một vài hình ảnh mơ hồ, anh vội vàng mặc quần áo vào.

Trên xe, cả hai chẳng ai nói với ai điều gì. Trương Hoa đang nghĩ xem nên mở miệng thế nào, cuối cùng khẽ hỏi: “Tối qua tôi không làm gì chứ?”

Cổ Vân Vân mặt đỏ bừng: “Cậu nói xem!”

Trương Hoa nghe thấy vậy liền hiểu ra những hình ảnh mơ hồ trong đầu anh là thực. Lại là sự im lặng. Đưa Trương Hoa đến công ty, Cổ Vân Vân liền nói: “Lên đi, sắp muộn rồi!”

Trương Hoa do dự một lát rồi nói: “Vậy tôi lên đây!” Cổ Vân Vân gật đầu: “Ừ, lên đi!”

Buổi tối, cả hai đều không liên lạc với nhau. Trương Hoa ngồi trong phòng khách xem ti vi, cũng chẳng biết mình đang chờ đợi cái gì, mãi đến khuya mới đi tắm rồi lên giường ngủ. Vừa lật chăn ra, anh đã phát hiện trên ga giường có vết máu.

Trương Hoa khựng lại, ngồi im trầm ngâm suy nghĩ. Sau một hồi do dự, cuối cùng anh cũng gọi cho Cổ Vân Vân: “Ngủ chưa?”

Cổ Vân Vân cười nói: “Ngủ rồi thì làm sao nghe điện thoại chứ?”

Trương Hoa im lặng một lát rồi hỏi tiếp: “Cậu là lần đầu tiên à?” Cổ Vân Vân khẽ ậm ừ. Trương Hoa nói: “Sao cậu có thể là lần được chứ?”

Cổ Vân Vân bần thần gât: “Cậu tưởng tôi dễ dãi lắm chắc?”

Trương Hoa vội vàng chữa: “Ý tôi không phải vậy, chỉ là... không ngờ...”

6.

Trương Hoa nằm trần trọc trên giường không ngủ được. Thời học đại học, ấn tượng của anh về Cổ Vân Vân không xấu cũng chẳng tốt, anh có cảm giác của cô là người thích thể hiện. Trong khi đó bản thân anh lại thích những cô gái dịu dàng, đơn giản, vì vậy chẳng hề có ý với Cổ Vân Vân.

Lúc ly hôn với Trần Đình, sở dĩ tìm đến Cổ Vân Vân, một mặt bởi vì cô chưa có bạn trai, mặt khác là để cho lí do của anh trở lên hợp lí một chút, dù gì nhà cô cũng rất giàu có.

Đạo này đi chung với nhau nhiều, anh cảm thấy cô cũng không phải hạng người sĩ diện lắm, hơn nữa tính cách cô rất cởi mở, thẳng thắn. Nhưng Cổ Vân Vân dù sao cũng không phải tip con gái như Trần Đình, vì vậy Trương Hoa chưa từng nghĩ đến chuyện thích cô, chỉ coi là một người bạn.

Còn về chuyện đêm qua, anh cũng chẳng hiểu tại sao bản thân tự nhiên lại kích động như vậy, có thể là bởi vì tâm trạng tồi tệ không biết trút đi đâu, vừa hay lại có Cổ Vân Vân ở đó.

Vốn dĩ định coi chuyện tối qua như một sự cố ngoài ý muốn, chỉ cần anh và Cổ Vân Vân coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tất cả sẽ mau chóng qua đi. Nhưng nào ngờ, đây lại là lần đầu tiên của Cổ Vân Vân. Anh cứ tưởng rằng kiểu con gái như Cổ Vân Vân cho dù không có đàn ông cũng sẽ không giữ được tâm thân cho đến tận bây giờ.

Anh nhiều lần lật tấm chăn lên quan sát vết máu nhỏ ấy, sau đó tâm trạng rối bời cứ đeo bám anh, cuối cùng Trương Hoa quyết định không nghĩ những chuyện này nữa, tắt phụt đèn đi ngủ.

7.

Ban ngày, lúc đi làm, Trương Hoa như người mất hồn, tâm trạng phức tạp đeo bám anh không tập trung tra lại bản gốc, thiếu đoạn trên người Cổ Vân Vân, cũng không phải Trần ĐìnhLục Đào. Anh cảm thấy tất cả đều là do Lục Đào gây ra.

Hết giờ làm, Cổ Vân Vân đứng đợi anh ở bên dưới. Lúc ăn cơm, Trương Hoa hỏi Cổ Vân Vân: “Thông thường, các cậu làm thế nào để đánh đổ đối thủ cạnh tranh?”

Cổ Vân Vân hỏi vặn lại: “Đánh đổ theo kiểu gì?”

- Chính là khiến cho đối thủ cạnh tranh không còn sức cạnh tranh trên thị trường, thậm chí bị phá sản.

Cổ Vân Vân bật cười: “Tôi làm sao biết được. Tôi mà biết thì đã sớm đánh đổ hết đối thủ cạnh tranh rồi!”

- Nói cũng phải! - Trương Hoa lẩm bẩm, ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi tiếp: “Công việc chủ yếu của bên thị trường các cậu là gì?”

- Bên thị trường có rất nhiều việc, nào là: khai thác, duy trì thị trường, tuyên truyền, đào tạo, hoạt động... Tôi chẳng qua chỉ đội cái mũ giám đốc kế hoạch thôi mà! - Nói rồi cô bật cười: “Thực chất tôi chẳng làm việc gì hết!”

- Lần trước cậu nói công ty đồ điện Kinh Thao chủ yếu cạnh tranh với công ty cậu về những mặt nào?

Nghe đến đây, rốt cuộc Cổ Vân Vân đã hiểu ý của Trương Hoa, nhưng cô vẫn giả như không biết chuyện của Trần Đình và Lục Đào, nói: “Sao đột nhiên hỏi chuyện này? Chẳng nhẽ cậu có hứng thú với việc kinh doanh à?”

- Lần trước cậu nói có lý, tôi đang cân nhắc để thay đổi môi trường!

- Vậy thì đến công ty tôi đi, tôi sẽ nhường chức giám đốc cho cậu!

Cuối cùng, Trương Hoa cũng quyết định xin nghỉ ở công ty cũ để đến làm việc ở công ty bố Cổ Vân Vân. Nhưng trước khi đến làm việc, anh đã đưa ra mấy yêu cầu với Cổ Vân Vân: Thứ nhất, tạm thời không sắp xếp bất cứ công việc gì. Thứ hai, lấy danh nghĩa là trợ lý của cô. Thứ ba, được phép tham gia bất kỳ cuộc họp, lớp đào tạo nào của các phòng ban trực thuộc bộ phận thị trường. Thứ tư, thời gian làm việc, địa điểm làm việc không bị hạn chế.>

Đương nhiên Trương Hoa không yêu cầu cứ như thế này mãi, anh nói với Cổ Vân Vân: “Cho tôi một tháng tự do, một tháng sau tôi sẽ làm những việc mà công ty sắp xếp!”

Cổ Vân Vân nói chuyện với giám đốc nhân sự rất lâu, cuối cùng cũng khiến giám đốc nhân sự hiểu ra người chuẩn bị vào làm rất có thể sẽ là con rể của tổng giám đốc trong tương lai.

Thế là công ty đồ điện Triết Đông lại có thêm một người có “đặc quyền” giống như Cổ Vân Vân, Cổ Vân Vân cho kê thêm một cái bàn nữa cho Trương Hoa ở trong phòng làm việc của mình.

Tất cả các nhân viên của các bộ phận đều đoán già đoán non người mới đến này là ai, có người đoán là bạn trai của Cổ Vân Vân, nhưng có người phản bác, nếu là bạn trai của cô tại sao chưa bao giờ từng gặp? Có người nói: Hay là họ hàng của tổng giám đốc? Nhưng lại có người phản bác: Nếu là họ hàng của tổng giám đốc, tôi đều biết sơ sơ, nhưng chưa từng gặp người này.

Cho dù suy đoán thế nào, người đàn ông này chắc chắn có quan hệ với Cổ Vân Vân. Mà Cổ Vân Vân là con gái của tổng giám đốc, nói cách khác, anh ta cũng có quan hệ với tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: CHƯƠNG 9

1.

Trương Hoa hỏi: “Tại sao lại lấy tên là đồ điện Triết Đông?”

Cổ Vân Vân đặt đôi đũa trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn Trương Hoa: “Bố tôi tên là Triết Đông”. Trương Hoa lại hỏi: “Tại sao tôi đến công ty ngày này mà chưa gặp bố cậu nhỉ?”

Cổ Vân Vân lại tiếp tục ăn, vừa ăn vừa nói: “Bố tôi rất ít khi đến đây, thường ở tổng công ty!”

- Sao còn có cả tổng công ty à?>

- Thực ra cũng không hẳn là tổng công ty, bên đó là công ty bất động sản, thông thường bố tôi hay ở bên đó, thỉnh thoảng mới sang đây, vì vậy mọi người có thói quen gọi bên đó là tổng công ty.

- Thế bên này ai là lãnh đạo cao nhất?

Cổ Vân Vân phì cười: “Là tôi chứ à?”, nói rồi liền chữa lại: “Tôi nói đùa đấy, tôi chẳng qua được bố cho sang bên này để chơi thôi, chứ trách nhiệm thật sự thuộc về Phùng Lâm Hàn, anh ta giữ chức giám đốc kinh doanh, thực chất mọi công việc bố tôi đều giao cho anh ta lo liệu. Vì vậy việc nhân sự, tài vụ, bán hàng, kho hàng... đều do anh ta quản lý!”

- Nói như vậy có nghĩa anh ta thực ra chính là tổng giám đốc bên này.

- Đúng thế! Cổ Vân Vân nói rồi liền ngẩng đầu lên bổ sung: “Gần đây mấy lần Phùng Lâm Hàn đã tìm cậu ra ngoài nói chuyện riêng, hai người nói chuyện gì thế?”

Trương Hoa bật cười: “Cậu sắp thành điệp viên 007 rồi đấy!”

Cổ Văn Vân khẽ hừ: “Chẳng phải là tôi quan tâm đến cậu hay sao, vì vậy mới để tâm đến chuyện của cậu!”

- Chỉ là đi uống trà, nói chuyện phiếm thôi!

2.

Phùng Lâm Hàn rất có uy ở công ty đồ điện Triết Đông, điều đó xuất phát từ khí chất, năng lực và “bàn tay thép” của anh ta. Một người đàn ông tứ tuần như anh ta đang ở trong thời kì tràn trề sinh lực. Cho dù bạn kính nể hay e sợ, hoặc căm ghét anh ta cũng không thể phủ nhận năng lực và các chiến lược của anh ta.

Có lẽ chẳng có mấy người có thể thay đổi thái độ nhanh và thoải mái như Phùng Lâm Hàn. Còn nữa, sở dĩ Cổ Triết Đông rất yên tâm giao phó công việc cho anh ta là bởi vì đằng sau tác phong làm việc tưởng như vũ bão của anh ta là một thái độ cực kì cẩn thận, đặc biệt là trong các việc đối ngoại với những nhân vật quan trọng của công ty.

Anh ta biết Cổ Triết Đông cho con gái và mục đích duy nhất là để “trông nhà”, hay nói cách khác, chỉ là để các nhân viên trong công ty có thêm chút áp lực và tính tự giác chứ không hề có muốn con gái tham dự vào việc quản lí công ty. Thực ra Phùng Lâm Hàn cũng biết Cổ Văn Vân không có hứng thú với việc quản lí công ty, vì vậy anh ta hoàn toàn yên tâm về Cổ Văn Vân.

Trương Hoa vừa vào công ty, anh ta đã tiến hành phân tích kỹ lưỡng và cẩn thận, đồng thời âm thầm quan sát rất nhiều ngày trời. Qua thái độ của Cổ Văn Vân với Trương Hoa, anh ta có thể phán đoán được Trương Hoa chính là người mà Cổ Văn Vân thích. Nói cách khác, người này rất có thể sẽ trở thành con rể của Cổ Triết Đông trong tương lai.

Sau đó anh ta bắt đầu phân tích xem liệu Trương Hoa có phải mối đe dọa với cái ghế của mình hay không? Anh ta biết rõ Cổ Triết Đông ngoài công ty đồ điện Triết Đông, công ty bất động sản Triết Đông ra còn có các công ty về các lĩnh vực khác. Trong tất cả các công ty của Cổ Triết Đông, công ty đồ điện Triết Đông bao nhiêu năm nay là công ty có doanh thu thấp nhất, chỉ vài triệu tệ một năm. Cổ Triết Đông chỉ có mỗi một cô con gái, nếu như Trương Hoa thành con rể của ông ta thật, chắc chắn ông ta sẽ không để Trương Hoa quản lí một công ty có quy mô nhỏ nhất được. Hay nói cách khác, không thể chỉ là quản lí một công ty điện tử Triết Đông.

3.

Qua phân tích, Phùng Lâm Hàn cảm thấy Trương Hoa không phải mối đe dọa quá lớn cho cái ghế của mình trong công ty. Cổ Văn Vân đã nói trước với anh ta, Trương Hoa có thể tùy ý tham gia bất cứ cuộc họp nội bộ, lớp đào tạo, kế hoạch thị trường nào của công ty. Ban đầu anh ta còn tưởng anh ta đến để giám sát, đôn đốc công việc của công ty.

Anh ta biết Cổ Văn Vân không hiểu gì về mấy chuyện này, cũng chẳng hứng thú, phần lớn các cuộc họp và quyết định của công ty, cô đều không tham dự, còn Trương Hoa rất có thể có năng lực về phương diện này, vì vậy mới được cử đến công ty để tiến hành giám sát, đôn đốc.

Vốn dĩ Phùng Lâm Hàn có thể khéo léo hỏi Cổ Triết Đông về lai lịch của Trương Hoa, nhưng anh ta lại luôn thận trọng trong mối quan hệ giữa cha con nhà họ Cổ, ngoài chuyện công việc ra chưa bao giờ hỏi một câu về chuyện riêng tư. Anh ta luôn nghĩ rằng Trương Hoa vào công ty là sự sắp đặt ngầm của Cổ Triết Đông.

Sau khi Trương Hoa tham dự các cuộc họp nội bộ, thẩm định phương án cả lớp đào tạo, anh ta mới phát hiện ra Trương Hoa không hiểu nhiều lắm về những thứ này. Hơn nữa lần nào cũng mang theo sổ bút để ghi chép, thái độ rất tích cực học hỏi.

Phùng Lâm Hàn lúc này càng yên tâm hơn, hóa ra Trương Hoa chỉ được nhà họ Cổ cử đến đây để học hỏi, tạo nền tảng cho công việc quản lí sau này. Phùng Lâm Hàn thậm chí còn cảm thấy may mắn, giả sử Trương Hoa đi lên từ công ty đồ điện Triết Đông, cũng có nghĩa anh ta đi lên dưới sự chỉ bảo của mình, sau này khi đã nắm quyền, chắc chắn sẽ có lợi cho mình.

4.

Thế là Phùng Lâm Hàn bắt đầu tìm cách tiếp cận Trương Hoa, đồng thời hẹn riêng Trương Hoa ra ngoài nói chuyện uống trà mấy lần. Đương nhiên Phùng Lâm Hàn cũng có chiến lược của mình, một mặt nói chuyện phiếm, tưởng như là những chuyện vô thưởng vô phạt nhưng cũng rất có chừng mực; mặt khác lại truyền một chút kinh nghiệm thị trường của mình cho Trương Hoa. Anh ta biết đây mới là cách lấy được thiện cảm tốt nhất từ Trương Hoa.

Sự lợi hại của Phùng Lâm Hàn chính là ở đó. Trên thực tế là đang truyền thụ kinh nghiệm cho Trương Hoa, bề ngoài khó mà nhìn ra, giống như là Trương Hoa đang thỉnh giáo anh ta. Anh ta sử dụng phương thức hỏi đáp: nói ra cách làm nào đó của mình, hỏi Trương Hoa là đúng hay sai, bảo Trương Hoa còn trẻ, đầu óc nhanh nhạy, giúp anh ta phân tích xem sao.

Ngoài ra trong cuộc nói chuyện, Phùng Lâm Hàn còn chia sẻ những kinh nghiệm của mình trên thị trường với Trương Hoa. Trương Hoa biết rất rõ, đây là những kinh nghiệm hiếm có và cực kì quý báu.

Không phải Trương Hoa không nhìn ra, cũng không phải anh không phán đoán được mục đích của Phùng Lâm Hàn, chắc chắn Phùng Lâm Hàn hiểu lắm anh là chông trong lai của Cổ Văn Vân nên mới cố ý tìm cách tiếp cận.

Anh không vạch trần mục đích của Phùng Lâm Hàn. Cho dù thế nào vẫn phải cảm ơn Phùng Lâm Hàn, ít nhất trong thời gian này đã chỉ dạy cho anh rất nhiều thứ. Hôm nay nghe Cổ Văn Vân nói anh ta là tổng giám đốc thực sự của công ty, anh biết người này sẽ là một nhân vật quan trọng để giúp đỡ mình đối phó với Lục Đào trong tương lai.

5.

Trần Đình nhà hơn nửa tháng. Hơn nửa tháng này cô thường xuyên nảy sinh mâu thuẫn với bố mẹ. Bố mẹ cô một mực yêu cầu cô bỏ đứa bé đi, nói Trương Hoa không đồng ý tái hôn, giữ đứa bé lại sau này sẽ khó cho cô.

Nhưng Trần Đình sống chết không chịu, nói với bố mẹ cô sẽ tự nuôi dưỡng nó, thậm chí còn nói: “Bố mẹ không cần lo, đây là chuyện của con!”

Hôm nay, mẹ Trần Đình nói: “Đĩnh à, nếu con muốn giữ lại, bố mẹ cũng không ép nữa, nhưng con không thể cứ ở lý trong nhà, chẳng chịu gặp bạn bè, bạn học như thế được!”

- Mẹ à, con muốn quay lại thành phố đi làm!- Trần Đình nói.

- Hay là đừng quay lại đó làm nữa, cứ ở đây mà tìm một công việc đi! Con ở bên mẹ, mẹ mới yên tâm được!

- Không sao đâu! Con có Huệ Anh mà, đợi khi nào con sắp sinh, con sẽ xin nghỉ về nhà sinh.

- Con cứ muốn làm cho bố mẹ phải lo lắng là sao hả?

Dưới sự kiên quyết của Trần Đình, bố mẹ cô chẳng còn cách nào khác, đành phải đồng ý. Bố cô đưa cô về thành phố, căn nhà cô thuê vẫn chưa trả, Trần Đình với bố về thẳng căn nhà trọ của mình.

- Con đã chuyển ra đây ở từ lâu rồi phải không?- Bố Trần Đình hỏi.

Trần Đình vừa quét dọn phòng vừa đáp: “Vâng ạ!”

Bố Trần Đình ngồi xuống ghế, im lặng hút thuốc hồi lâu rồi nói: “Con à, hay là về đi! Con như thế này, bố làm sao yên tâm mà về!”

Trần Đình ngơ ngác đầu lại, cười nói: “Bố à, không sao đâu, con quen rồi mà!”

6.

Trần Đình quay lại thành phố nhưng không nói cho bất cứ ai trong nhà Trương Hoa biết. Bản thân cô cũng khó mà lí giải được tại sao cô nhất định phải quay lại thành phố này, hoặc trong lòng cô vẫn còn một chút kì vọng nào đó. Nhiều lúc cô nghĩ, sống chung trong thành phố với Trương Hoa, có đứa con với anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ liên lạc với mình.

Trần Đình đến chỗ Lưu Huệ Anh chơi. Lưu Huệ Anh nói: “Cậu cần gì phải làm vậy? Hồi đầu ở với Lục Đào, tớ đã khuyên cậu rất nhiều lần rồi, giờ lại kiên quyết giữ lại đứa trẻ, tại sao cứ phải biến tình yêu thành cực đoan như thế?”

Trần Đình cười như mếu: “Có thể đây là số kiếp của tớ rồi!”

- Hay là cậu chuyển qua ở với tớ, bây giờ thì chưa làm sao, vài tháng nữa bụng cậu to lên, ở một mình sao được?

- Thôi không cần đâu, như thế cậu phải đi đi về về bất tiện lắm!

- Tại sao không đến nhà anh ấy ở? Dù sao đứa bé cũng là con cháu nhà đó, hơn nữa bố mẹ anh ấy cũng bảo cậu đến nhà anh ấy ở còn gì!

- Thôi, tớ không muốn làm khó Trương Hoa!

- Cậu quay lại mà không nói cho gia đình anh ấy biết à?

- Tớ không muốn nói, chỉ cảm thấy quay lại nơi này, có thể khiến cho đứa bé cảm thấy được sống chung trong cùng một thành phố với bố đẻ của nó?

Lâm Huệ Anh thở dài trách: “Cậu đấy, ra đã nông nổi này rồi mà vẫn lằng vằng với chả mạn!”

Trần Đình cười khê: “Cuối tuần đi mua sắm với tớ đi, tớ muốn xem ít đồ dùng trẻ con!”

7.

Cổ Văn Vân dạo này vui lắm, cho dù thế nào hiện giờ Trương Hoa cũng đang ở bên cạnh cô. Chủ yếu hơn là, Trương Hoa bắt đầu thể hiện được khả năng của mình ở công ty.

Mặc dù anh yêu cầu tự do về thời gian và địa điểm làm việc, nhưng ngày nào Trương Hoa cũng làm việc rất căng thẳng, không bỏ qua bất cứ cuộc họp nào của công ty, thậm chí hết giờ làm lại bắt đầu tham gia lớp huấn luyện nhân viên kinh doanh.>

Ngoài ra, hết giờ làm Trương Hoa lại thường xuyên đi thị sát ở các cửa hàng, siêu thị điện máy, đồng thời thu thập rất nhiều ý kiến của nhân viên kinh doanh và đề xuất một số sáng kiến và phương án có hiệu quả, ví dụ đánh giá mức độ chuyên cần của nhân viên kinh doanh, quản lí, chế độ nghỉ ngơi, sát hạch thành tích...

Đặc biệt ở phương án sát hạch thành tích, Trương Hoa đã đưa ra rất nhiều ý kiến có giá trị, giành được sự thừa nhận và tán đồng của các nhân viên kinh doanh, kích thích cạnh tranh và nhiệt tình của nhân viên trong công việc...

Trương Hoa nói: “Cậu tưởng quản lý công ty dễ thế sao? Nói thực lòng, những phương án đó của tôi đều do Phùng Lâm Hàn chỉnh lý và bổ sung đấy!”

Cổ Văn Vân ngạc nhiên: “Thế tại sao anh ta lại nói do một tay cậu làm hết?”

Trương Hoa cười hi hi: “Còn không phải vì cậu muốn nhanh chóng đẩy tôi lên hàng đầu sao? Chỉ có điều, ý kiến của các nhân viên thì quả thật là do tôi thu thập cho anh ta, bởi vì hiện nay các nhân viên quen đều không biết tôi là ai, nhiều khi cũng hay phàn nàn này nọ với tôi như một nhân viên bình thường, đừng coi thường những kêu ca, phàn nàn này. Từ đó có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề đấy! Đáng tiếc là rất nhiều lãnh đạo lại không thể nhìn thấy sự cao thấp của nhân viên quen!”

Trương Hoa bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức để tìm hiểu, phân tích sự cạnh tranh giữa hai công ty điện tử Triết Đông và Kinh Thao. Gần như ở đâu có sản phẩm của Triết Đông thì ở đó có sản phẩm cùng loại của Kinh Thao. Ở trên bảng quảng cáo trong các khu thương mại, tại các quầy hàng... ở nơi nào, sản phẩm của Triết Đông và Kinh Thao cũng được bày ở vị trí bắt mắt nhất.

Theo như hiểu biết của anh, cả hai công ty đều có cách quản lý, đào tạo nhân viên cùng với mô hình kinh doanh na ná như nhau. Mỗi khi đến dịp lễ tết... là hai công ty lại thi nhau triển khai các kế hoạch cạnh tranh khốc liệt, kể từ việc tung ra hàng loạt sản phẩm đã dạng.

Kì nghỉ hè sắp hết, chuẩn bị đến ngày quốc khánh, mà đây lại chính là sự mở đầu cho giai đoạn cạnh tranh khốc liệt của hai công ty trong năm.

Một tháng của Trương Hoa đã hết. Bởi vì nhiều lần đề xuất những “phương án có hiệu quả” cho công ty, Phùng Lâm Hàn đã đường đường, chính chính đưa Trương Hoa về bên cạnh mình, trở thành “Trợ lý” tổng giám đốc.

Đương nhiên Trương Hoa không hề coi mình chỉ là một trợ lý trên danh nghĩa, anh muốn dựa vào khả năng của mình, để giáng một đòn công kích mạnh vào công ty điện tử Kinh Thao trong mùa tiêu thụ này.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

1.

Học sinh đã bắt đầu khai giảng, chỉ còn có một tháng nữa là đến quốc khánh¹. Đạo này, cứ cuối tuần là Trương Hoa lại đến các siêu thị điện máy, các cửa hàng đồ điện lớn. Anh muốn thông qua những dịp cuối tuần, khi mà lưu lượng người đến đây tương đối đông để quan sát những biến đổi nhỏ nhỏ giữa lưu lượng người và nguyên nhân tiêu thụ có thể xảy ra, ví dụ như: thời gian có lưu lượng người đến đông nhất, họ thường vào từ cửa nào, họ thường vào từ cửa nào, thói quen sau khi vào thường rẽ vào các gian hàng nào? Nguyên nhân khuyến mãi chủ yếu của các thương hiệu lớn là gì...

1. Quốc khánh Trung Quốc: Ngày 01/10

Cuối tuần, Trương Hoa đang vừa từ một siêu thị điện máy sang một khu thương mại tổng hợp thì bất gặp Trần Đình bước vào đại sảnh. Lúc này Trần Đình đang vừa đi vừa nói cười với một cô gái ở trên cầu thang cuốn trên tầng hai.

Trương Hoa chưa từng gặp Lưu Huệ Anh, nhưng anh đoán được đây chính là người bạn học cấp ba của Trần Đình. Khoảnh khắc nhìn thấy Trần Đình, trong đầu Trương Hoa nghĩ đến rất nhiều vấn đề, tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây? Có phải quay lại đây để đi làm tiếp hay không? Hay chỉ đơn thuần quay lại để gặp bạn học? Bố mẹ anh và Nhà Vận có biết cô đã quay lại không? Nếu như họ biết tại sao không nói gì với anh?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, anh vô thức đi theo hai người. Trần Đình và bạn cô đi qua tầng nào cũng dừng lại một lát>

Cuối cùng hai người họ đi qua tầng năm, nơi bán quần áo, đồ dùng trẻ con, và ở trong đó mấy tiếng đồng hồ.

2.

Suốt cả buổi chiều, Trương Hoa không đi đến tầng bán sản phẩm của mình, anh chỉ chú ý đến thời gian. Khoảng hai giờ chiều, Trần Đình và bạn học đi lên tầng năm chỗ bán đồ dùng trẻ em, đến khoảng bốn rưỡi thì rời khỏi đó, chỉ có điều chẳng mua cái gì cả.

Sau khi ra ngoài, khoảng năm giờ thì hai người vào một hàng ăn, khoảng hơn một tiếng sau thì đi ra, đi bộ đến bến xe buýt. Nhưng cả hai không ngồi cùng một chuyến xe, Trần Đình đi lên chuyến xe đi theo hướng về nhà bố mẹ anh.

Trương Hoa trầm nghĩ, chẳng lẽ Trần Đình quay lại đi làm tiếp và còn ở trong nhà anh? Rồi Trương Hoa lại nghĩ, thế tại sao bố mẹ không nói cho anh biết? Chẳng lẽ sợ anh đuổi Trần Đình đi? Lúc này Trương Hoa mới phát hiện kể từ lúc gây ra mâu thuẫn với bố mẹ đến giờ, đã lâu lắm rồi anh chưa về

nhà, cũng không liên lạc với bố mẹ.

Tự nhiên trong lòng Trương Hoa lại thấy vui vui mà chẳng hiểu vì sao. Thực ra, tối nào anh cũng nghĩ không biết Trần Đình dạo này thế nào? Mặc dù hoài nghi đứa bé trong bụng cô không phải là của mình, nhưng cũng có thể nó chính là con anh. Hôm ấy, trong lúc quá giận dữ và kích động, anh đã đuổi Trần Đình về nhà cô, sau đó trong lòng anh luôn thấy nhức nhối.

Lúc này anh nghĩ, một khi Trần Đình đã quay lại đây làm việc, lại ở trong nhà bố mẹ anh, điều đó chứng tỏ sau khi li hôn, Trần Đình không hề liên lạc với Lục Đào, đứa bé ấy chắc chắn là con của anh. Nghĩ như vậy, anh lại thấy có thể tha thứ cho việc bố mẹ và Trần Đình không nói với anh về chuyện này.

3.

Đang nhìn theo Trần Đình và bạn cô rồi đi thì Cổ Vân Vân gọi điện đến, bảo anh qua ăn cơm. Trương Hoa bảo Cổ Vân Vân mình đang có chuyện, tối nay không đi cùng cô được.

Đối với Cổ Vân Vân, Trương Hoa có một thứ tình cảm khó mà diễn tả được. Khi anh biết Cổ Vân Vân với mình là lần đầu tiên, anh cảm thấy áy náy, đồng thời cũng thay đổi cách nhìn nhận Cổ Vân Vân, ít nhất anh cảm thấy Cổ Vân Vân không phải loại con gái dễ dãi, tùy tiện.

Nhưng lần ấy anh quan hệ với Cổ Vân Vân trong tình trạng say khướt, chẳng có chút kí ức rõ ràng nào. Chính bởi điểm này, tình cảm của anh với Cổ Vân Vân càng khó có sự tiến triển.

Gần đây Cổ Vân Vân thường xuyên bảo anh đến nhà cô ăn cơm nhưng Trương Hoa đều từ chối. Anh biết nếu như đi đồng nghĩa với điều gì. Còn nữa, Cổ Vân Vân nhiều khi đưa anh về nhà còn bám theo anh lên nhà, ở lại rất khuya. Trương Hoa hiểu rõ những gì Cổ Vân Vân đang nghĩ, nhưng cuối cùng đều nghĩ cách để bảo cô về.

Sau khi từ chối Cổ Vân Vân, anh không vào khu thương mại nữa mà về thẳng nhà. Buổi tối, anh tự làm vài món và mua hai chai bia. Dạo này nếu không ra ngoài ăn đồ ăn nhanh một mình thì cũng đi ăn với Cổ Vân Vân, lâu lắm rồi không động tay nấu nướng.

Bật ti vi lên, vừa uống bia vừa xem ti vi, Trương Hoa bỗng cảm thấy dường như mình đang trở lại gian đoạn trước khi li hôn. Trần Đình thích vừa ăn vừa xem ti vi, còn anh thì ngồi bên cạnh uống bia, ngắm cô chăm chú dõi mắt vào màn hình ti vi. Có lần Trần Đình bê bát cơm, ngồi bất động rất lâu, nhìn kĩ anh mới thấy hóa ra cô đang khóc vì một bộ phim buồn trên ti vi. Vì chuyện này mà Trương Hoa đã cười cô rất nhiều lần.

4.

Trương Hoa ăn xong, dọn dẹp bếp núc, ngồi xuống ghế xem ti vi. Mắt mặc dù chăm chú nhìn lên màn hình nhưng đầu óc lại nghĩ đi đâu đâu. Bản thân anh luôn thích một cuộc sống bình dị và đơn giản, hồi đầu sống với Trần Đình, gần như tối nào anh cũng ở nhà, cũng chẳng có hoạt động vui chơi giải trí nào, hết giờ làm là về nhà nấu cơm, ăn cơm, xem ti vi, thỉnh thoảng chơi điện tử trên máy tính, còn Trần Đình thì tiếp tục xem ti vi. Anh cảm thấy cuộc sống như vậy thật tốt, rất bình yên và thanh thản.

Cuối tuần, cả hai cùng dọn dẹp phòng ốc, sau đó đi siêu thị gần đây mua đồ, thỉnh thoảng đi hiệu sách. Trần Đình nói mua vài cuốn về đọc nhưng Trương Hoa phát hiện ra sách của cô ngày một nhiều nhưng cô chẳng hề động đến. Hỏi cô vì sao mua sách mà không đọc, cô bảo để đó đọc dần. Trương Hoa cười bảo trừ phi trong nhà không có ti vi, hoặc đài truyền hình không phát mấy bộ phim tình cảm, thần tượng thì có lẽ cô mới có thời gian đọc sách.

Nhưng một câu nói của mẹ đã khiến Trương Hoa chìm vào mớ suy nghĩ rối bời. Mẹ anh nói trong điện thoại: “Con ít gọi về nhà cũng được, nhưng có thời gian thì gọi điện cho cái Đình đi, hỏi xem tình hình gia đình nó thế nào, dù gì đứa bé cũng là con của con!”

5.

Câu nói này của mẹ đã gây cho Trương Hoa một cú sốc lớn, đồng thời cũng khiến cho một chút ít kí ức ảm áp mà anh vừa dựng lên lúc trước lại tan tành ngay tức khắc.

Anh đang nghĩ, Trần Đình quay lại mà không nói với anh hay người nhà, có khi nào cô sẽ liên lạc với Lục Đào không? Lúc này trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh Lục Đào xoa đầu cô ở trong quán cà phê. Nếu Trần Đình không liên lạc với anh và gia đình mà liên lạc với Lục Đào, vậy thì đứa bé có phải con của Lục Đào không?

Hơn nữa bộ dạng cô ấy lúc chiều đi chơi với bạn chẳng thấy có chút bi lụy nào, hơn nữa sao chia tay với bạn học sớm thế? Sao buổi tối không đi với bạn? Chẳng nhẽ tối cô ấy còn đi đâu nữa?

Những “nghĩ kĩ”, “suy đoán” mãi mãi là căn bệnh lớn nhất của loài người, là khúc rẽ trong đời người, đặc biệt là giữa vợ chồng, người thân, bạn bè... nó chính là cái “nhọt độc” phá hoại tình cảm đôi bên.

Chân tướng chỉ có một, nhưng “suy đoán”, “nghĩ kĩ” có thể khiến cho chân tướng biến thành hai, ba... thậm chí là vô số. Vì vậy nói chuyện chân thành là cách tốt nhất. Đáng tiếc là hiện giờ Trần Đình và Trương Hoa đều không biết những điều này. Trương Hoa thả tin vào những “phán đoán” của bản thân chứ không muốn đi tìm hiểu rõ ngọn ngành. Còn Trần Đình thì hoàn toàn không hay biết về những “nghĩ kĩ” và “suy đoán” của Trương Hoa.

6.

Giả như hồi đầu Lục Đào và Trần Đình không chọn khách sạn nơi Lí Dương Uy làm việc, giả như Trương Hoa không nhìn thấy Trần Đình và Lục Đào ở trong quán cà phê, giả như Trần Đình quay lại và liên lạc với bố mẹ Trương Hoa, giả như Trương Hoa chịu tìm gặp Trần Đình nói chuyện một lần, có thể

cuộc đời của cả hai đã khác.

Đáng tiếc, trong cuộc đời không có cái gọi là “giả như”, vì vậy mới có những sai lầm và tiếc nuối. Lúc này tâm trạng của Trương Hoa đã dần chuyển từ âm ảm sang phần nộ, thậm chí có phần còn bảo thủ.

Lúc ăn cơm, anh thậm chí đã cân nhắc đến chuyện có nên từ bỏ công việc ở đây không, bởi vì đây không phải là công việc anh thích. Hơn nữa, nếu rời khỏi công ty điện tử Triết Đông sẽ có thể duy trì khoảng cách nhất định với Cổ Vân Vân. Anh luôn nghĩ rằng mình và Cổ Vân Vân ở hai thế giới khác nhau, hoàn cảnh xuất thân đã quyết định tương lai của cả hai khó mà nằm trên một đường thẳng, điều đó khiến cho không chỉ giữa anh và Cổ Vân Vân có khoảng cách mà giữa hai gia đình cũng có sự chênh lệch. Anh không thể tưởng tượng, những người mộc mạc, bình dị như bố mẹ mình khi gặp bố mẹ Cổ Vân Vân sẽ như thế nào.

Nhưng lúc này, quyết tâm duy nhất của anh chỉ có một, đó chính là làm sao để đánh đổ công ty điện tử Kinh Thao, làm sao để hất ngã Lục Đào.

Cũng chính lúc đó, Trần Đình nằm trên giường, nhớ lại những bộ quần áo xinh xắn và những món đồ chơi dành cho trẻ sơ sinh cô nhìn thấy lúc chiều, bắt giác đưa tay lên xoa xoa cái bụng chưa mấy thay đổi của mình, thầm nghĩ: Nếu nó nhanh to lên thì tốt biết mấy, như thế cô có thể đi chuẩn bị quần áo và đồ chơi cho con rồi! Rồi Trần Đình lại nghĩ, không biết là con trai hay con gái, trước đây cô đã quên không hỏi Trương Hoa thích con trai hay con gái.

7.

Trương Hoa bắt đầu kế hoạch hành động, trải qua một thời gian quan sát thực tiễn, anh phát hiện bài của nhân viên kinh doanh đeo bám khách. Khách hàng vừa bước vào, nhân viên đã tỏ ra vô cùng nhiệt tình, lập tức bám lấy khách, liên tục giới thiệu sản phẩm.

Trương Hoa tiến hành phân tích từ góc độ của khách hàng, thấy rằng điều này sẽ khiến cho khách hàng này sinh tâm lý khó chịu. Vì vậy anh yêu cầu các nhân viên kinh doanh nhiệt tình nhưng không thái quá. Khách hàng bước chân vào cửa nhất định phải cúi chào, nếu như đang bận gì đó, có thể tạm gác việc đó lại, đứng ở một khoảng cách nhất định để quan sát khách hàng, nếu như khách hàng dừng lại ở bên một sản phẩm nào đó khoảng năm giây trở lên, lập tức đi đến chỗ khách, giới thiệu cho họ về sản phẩm, nhưng không được khiến cho khách hàng cảm thấy bị buộc mua hàng.

Đương nhiên đây chỉ là một điểm trong kế hoạch. Cuối cùng thì Trương Hoa cũng tìm lại được hứng thú với việc kinh doanh thời còn học đại học, bắt đầu dày công nghiên cứu cách thức kinh doanh, đồng thời anh đích thân đi thị sát thị trường để nắm thực tiễn. Phương thức kinh doanh của Trương Hoa quả thực đã thúc đẩy được doanh số bán hàng, điều này khiến cho các nhân viên kinh doanh phải kính phục anh, đồng thời rất coi trọng việc đào tạo tổ chức của anh.

Cứ như vậy, Trương Hoa đã trở thành một giáo viên đào tạo nghiệp vụ của công ty trong thời gian gần đây, các giáo viên cũ cũng bị ảnh hưởng bởi sự nhiệt tình của anh, dần dần tìm lại được tình yêu và nhiệt huyết với nghề.

Ngoài việc đào tạo, Trương Hoa còn tích cực đẩy mạnh việc quảng bá thương hiệu, cho in ấn rất nhiều tờ rơi quảng cáo phát ở khu trung tâm thành phố, các khu đô thị cao cấp. Nhưng anh không tuyển dụng sinh viên làm thêm bán thời gian như trước đây mà yêu cầu các nhân viên kinh doanh tự đi phát, đồng thời tiến hành huấn luyện riêng cho các nhân viên kinh doanh này, để họ nhận thức được tầm quan trọng và mục đích của việc đi phát tờ rơi. Đó chính là tìm hiểu và giải đáp thắc mắc của khách hàng trong khi phát tờ rơi.

8.

Bên cạnh đó, Trương Hoa cũng tiến hành một loạt những thay đổi khác. Để kích thích sự nhiệt tình của nhân viên kinh doanh, anh cho tiến hành kế hoạch sát hạch phân cấp để xem xét khen thưởng, bán được càng nhiều hàng thì tỉ lệ hoa hồng càng cao, điều này khiến cho các nhân viên kinh doanh luôn phải nghĩ cách làm sao để tiêu thụ được nhiều hơn, doanh thu thấp hơn vài nghìn nhưng tỉ lệ phần trăm hoa hồng lại cách biệt rất lớn. Mà khi đã đạt được cấp bậc này rồi, người ta lại muốn vươn lên cấp bậc cao hơn.

Với tư cách là trợ lý tổng giám đốc, Trương Hoa vốn dĩ không nên trực tiếp can thiệp vào công việc kinh doanh của giám đốc các cửa hàng trong trung tâm, nhưng Trương Hoa đã gặp riêng anh ta để nói chuyện nhiều lần, nói rằng công ty chủ yếu là muốn hỗ trợ công việc của anh, hơn nữa những thành quả này đều là của anh, chẳng có ai tranh giành hết.

Thậm chí, Trương Hoa còn nói đùa rằng: khi nào được thưởng lớn nhớ mời tôi đi ăn cơm đấy! Giám đốc các cửa hàng là Ngô Phong Hải, lớn hơn Trương Hoa mấy tuổi nhưng cũng rất trẻ trung đến ba mươi, tính cách thẳng thắn, cởi mở, thích uống rượu, hút thuốc. Gần đây, nhờ các phương án kinh doanh của Trương Hoa mà lượng tiêu thụ tăng vọt so với cùng kì khiến Ngô Phong Hải vô cùng cảm kích Trương Hoa, luôn miệng nói: “Không thành vấn đề, đến lúc ấy nhất định sẽ mời cậu đi uống rượu!”

Hàng loạt hoạt động của công ty điện tử Triết Đông trước kì quốc khánh đã thu hút sự chú ý của công ty điện tử Kinh Thao.

Giám đốc quản lý các cửa hàng ở trung tâm thành phố của công ty điện tử Kinh Thao đã báo cáo tường tận những thay đổi gần đây của công ty điện tử Triết Đông với Lục Đào và anh ta cũng không quên nói với Lục Đào rằng: “Tất cả những hoạt động này đều là do trợ lý của tổng giám đốc bên công ty điện tử Triết Đông trực tiếp quản lý!”

- Anh ta tên gì? - Lục Đào hỏi.

- Anh ta tên Trương Hoa ạ! - Người kia đáp.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: CHƯƠNG 11

1.

Trong tháng 9, Trương Hoa đã nâng doanh thu của công ty lên trông thấy khiến cho Cổ Văn Văn vô cùng vui mừng. Cô chưa hề nói với bố mẹ về chuyện của mình và Trương Hoa, không phải vì cô không muốn nói với bố mẹ, mà nguyên nhân là do ba vấn đề: thứ nhất, Trương Hoa đã từng kết hôn, bố mẹ cô liệu có chấp nhận hay không đến giờ còn chưa biết. Thứ hai, thái độ của Trương Hoa đối với mình chẳng nóng chẳng lạnh, không thể phán đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì. Thứ ba, năng lực của Trương Hoa ra sao chưa ai biết, có thể khiến bố cô chấp nhận hay không đương nhiên cũng khó mà đoán được.

Bố mẹ cô chỉ có mình cô, hơn nữa cô lại chẳng có hứng thú với việc quản lý tài chính, nên chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào anh con rể tương lai mà thôi. Nếu Trương Hoa không có năng lực ở phương diện này, chắc chắn bố cô sẽ kiên quyết phản đối.

Mặc dù hiện giờ chút thành tích này chẳng thấm tháp gì, nhưng ít nhất nó có thể Trương Hoa cũng có tiềm năng. Nếu như trong thời gian ngắn, Trương Hoa thể hiện được năng lực của mình, có thể bố cô sẽ dần dần bỏ qua chuyện anh đã có một đời vợ.

Chỉ có điều trong lòng Cổ Văn Văn vẫn còn một áp lực đè nặng, đó là chuyện Trần Đình có thai. Cô biết chỉ cần Trần Đình giữ lại cái thai, cho dù có một ngày cô và Trương Hoa kết hôn cũng không thể thay đổi sự thật là Trần Đình và Trương Hoa đã có con với nhau.

Về điểm này, cô không giống như Trương Hoa, Trương Hoa nghi ngờ đứa bé không phải con của mình, còn Cổ Văn Văn lại tin đó là con của Trương Hoa. Đây cũng là một nhược điểm lớn của con người. Đó là khi suy nghĩ những vấn đề không có lợi cho bản thân, đặc biệt là trong chuyện tình cảm, con người thường tin vào mặt không tích cực của vấn đề.

2.

Trước Quốc Khánh là khoảng thời gian bận rộn nhất của công ty, Trương Hoa gần như ngày nào cũng bận tới mất tới mũi. Còn Cổ Văn Văn, việc bận nhất của cô là suy nghĩ vấn đề giữa Trương Hoa và Trần Đình. Chuyện của công ty cô vốn không bao giờ nhúng tay vào.

Trong lúc nghĩ ngợi vẩn vơ, trong đầu cô đột nhiên nảy ra một ý, không biết hiện giờ Trần Đình đang ở quê hay đang ở thành phố? Sau đó Cổ Văn Văn tự trách mình đã quên mất vấn đề quan trọng này, ngộ nhờ cô ta quay lại thành phố, chẳng phải đó sẽ là mối đe dọa lớn đối với cô hay sao?

Cô biết Trương Hoa vẫn chưa quên Trần Đình, giờ anh mãi đối phó với Lục Đào chẳng qua là vì vẫn còn căm hận hấn ta. Nếu như không phải vì tình cảm dành cho Trần Đình quá sâu nặng, tại sao lại thù oán sâu sắc đến như thế.

Nhưng cô cũng biết, nếu như không phải Trương Hoa tìm cách đối phó với Lục Đào thì chắc cô cũng không có nhiều cơ hội bên cạnh anh. Nói thế nào thì nói, ít nhất Trương Hoa cũng đã làm việc ở công ty nhà cô, như thế khả năng ở bên nhau của hai người sẽ cao hơn.

Nhưng tất cả những chuyện ấy đều phải có điều kiện là Trần Đình không xuất hiện, nếu như Trần Đình vẫn xuất hiện ở thành phố này, xuất hiện trong cuộc đời của Trương Hoa, vậy thì lựa chọn của Trương Hoa trong tương lai e rằng cô không thể kiểm soát được.

Thế là Cổ Văn Văn liền gọi điện sang bên công ty của Trần Đình, làm ra vẻ hỏi thăm, xem cô gái mình giới thiệu đột trước sang đây làm việc thế nào? Đáp án đối phương đưa ra khiến cho Cổ Văn Văn cực kì bất an. Cổ Văn Văn lúc này mới biết Trần Đình đã quay lại làm việc được gần một tháng rồi.

3.

Tinh thần của Trương Hoa dạo này rất sung mãn, một người trước đây khá từ tốn, nhơ nhỡ giờ cũng trở nên hấp tấp, vội vàng, đến chuyện đi đứng hay giao tiếp cũng nhanh nhẹn thấy rõ. Anh không biết bản thân mình hưng phấn vì sắp đối phó được với Lục Đào hay là anh thật sự đam mê tính cạnh tranh trong công việc kinh doanh này.

Buổi trưa từ khu thương mại về công ty, vừa vào văn phòng đã thấy Cổ Văn Văn ngồi chờ sẵn trong phòng. Trương Hoa phải gọi mấy lần Cổ Văn Văn mới nghe thấy: “Cậu về rồi à?”

- Cậu nghĩ cái gì mà ngăn người ra thế? Gọi mấy lần mới nghe thấy.

Trương Hoa mặc dù là trợ lý của Phùng Lâm Hàn nhưng vẫn ngồi trong văn phòng của Cổ Văn Văn. Phùng Lâm Hàn cũng đồng ý như vậy, nói rằng thế cũng tốt, anh ta sẽ có không gian yên tĩnh để suy nghĩ.

- Trưa nay không ra ngoài ăn, tôi gọi đồ ăn nhanh, cậu có ăn không?

Cổ Văn Văn mau mắn đáp: “Ok, gọi cho tôi với!”

Trương Hoa nhìn Cổ Văn Văn nói: “Hôm nay cậu làm sao thế, tâm trí cứ để đi đâu ấy? Khó chịu ở đâu à?”

- Đâu có! - Cổ Vân Vân đáp.

- Đạo này tôi bận suốt, bạn bè cũ tụ tập gọi cho tôi mấy lần nhưng tôi đều từ chối. Hôm nay họ lại hẹn tôi, tôi đang chuẩn bị đi, cậu có đi không?

- Cậu đi đi, hôm nay tôi không muốn đi!

Trương Hoa ngạc nhiên nói: “Trước đây chẳng phải cậu luôn trách tôi không nói cho cậu biết hay sao?”>

- Hôm nay tôi hơi khó chịu, không đi đâu!

4.

Chưa hết giờ làm Cổ Vân Vân đã rời khỏi công ty, cô báo với Trương Hoa là muốn về nhà nghỉ ngơi. Trương Hoa nói: “Vậy cậu về nhà nghỉ trước đi!”

Cổ Vân Vân đi ra đến cửa rồi còn ngoảnh lại dặn dò: “Buổi tối uống ít rượu thôi!”

Trương Hoa cười xòa: “Biết rồi, lắm lời như bà già!”

Cổ Vân Vân không lái xe về nhà mà lái xe đến công ty Trần Đình, đợi cô hết giờ làm.

Gần đây cứ hết giờ làm là Trần Đình lại đi bộ về nhà. Nhà cô thuê trọ cách công ty khoảng bốn trạm xe buýt, thường ngày cô đều ngồi xe buýt đi làm, nhưng giờ cô chấp nhận đi bộ, cô nghĩ chịu khó vận động sẽ có lợi cho thai nhi.

Vừa ra khỏi công ty, Trần Đình đã nghe thấy tiếng còi bim bim liên ngoảnh đầu ra nhìn. Cô nhận ra xe của Cổ Vân Vân, hơn nữa lúc này Cổ Vân Vân đã kéo cửa kính xuống, thò đầu ra ngoài cửa xe.

Nhìn thấy Cổ Vân Vân, Trần Đình hơi ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ không biết cô ta vừa hay đi ngang qua hay là đã biết chuyện mình quay lại đây làm việc rồi? Mặc dù nghĩ vậy, Trần Đình vẫn đi về phía xe của Cổ Vân Vân, mỉm cười hỏi: “Sao chị lại ở đây?”

- Chị đến thăm em, lên xe đi! Tối nay chúng ta kiếm chỗ nào ngồi!

Cổ Vân Vân vừa lái xe vừa liên tục nhìn xuống bụng Trần Đình. Thấy vậy, Trần Đình liền hỏi: “Giờ vẫn còn sớm, chưa nhìn ra đâu, chắc phải đợi thêm một, hai tháng nữa mới rõ bụng chị ạ!”

Cổ Vân Vân nghe xong không nói gì thêm. Trần Đình cũng chẳng biết nói gì, trên đường đi cả hai cứ im lặng như vậy.

5.

cũng chịu mở miệng: “Hay là chúng ta đến quán cà phê nhé, cho yên tĩnh một chút!”

- Ok! - Trần Đình đáp.

Xe dừng lại tại một quán cà phê. Sau khi gọi cà phê và đồ ăn, Cổ Vân Vân liền hỏi: “Trương Hoa có biết em quay lại đây không?”

- Em không biết, em chỉ nói với bạn học của em thôi!

- Thảo nào Trương Hoa không nói cho chị biết, hóa ra anh ấy cũng không biết!

Trần Đình nhìn Cổ Vân Vân, hỏi: “Gần đây hai người hay đi chung với nhau lắm à?”

- Anh ấy đã đến làm việc ở công ty chị rồi! - Cổ Vân Vân đáp.

Trần Đình hơi kinh ngạc: “Anh ấy đến công ty chị làm việc ư? Bộ phận nhân sự à?”

Cổ Vân Vân lắc đầu: “Không, trực tiếp tham gia lập kế hoạch thị trường và cạnh tranh kinh doanh, hiện nay anh ấy đang nhắm vào đối thủ cạnh tranh là công ty điện tử Kinh Thao của Lục Đào.”

Nghe đến đây, Trần Đình không khỏi giật mình, cúi đầu không nói gì.

- Em không ngạc nhiên à? - Cổ Vân Vân hỏi.

Trần Đình ngẩng đầu lên, bất gặp Cổ Vân Vân nhìn mình chằm chằm, cuối cùng khẽ nói: “Chị biết rồi à? Trương Hoa nói với chị ư?”

Cổ Vân Vân không trả lời, điều này khiến cho Trần Đình nảy sinh một ảo giác. Cổ Vân Vân lảng sang vấn đề khác: “Đạo này Trương Hoa đang thực hiện một loạt các phương án đối phó với Lục Đào, anh ấy muốn đánh sập công ty điện tử Kinh Thao ấy!”>

- Trương Hoa luôn thích một cuộc sống yên ổn, hơn nữa anh ấy nhìn nhận con người và sự vật rất đơn giản, sao có thể cạnh tranh với Lục Đào.

- Em nghĩ năng lực của Lục Đào mạnh hơn Trương Hoa rất nhiều đúng không? Xem ra em thích những người đàn ông có năng lực, thành đạt nhỉ!

Trần Đình vội nói: “Em không có ý đó, em làm việc ở công ty điện tử Kinh Thao mấy năm rồi, em biết Lục Đào rất có năng lực, sợ Trương Hoa sẽ phải chịu thua thiệt thôi!”

Công ty điện tử Kinh Thao là công ty đầu tiên Trần Đình làm việc, Lục Đào là tổng giám đốc đầu tiên của cô. Trong mắt cô, Lục Đào là người không có trình độ văn hóa cao nhưng có thể khiến người khác cực kỳ ngưỡng mộ, từ một thanh niên nghèo rớt mòng tơi trở thành tổng giám đốc một công ty điện tử lớn, lại phân đầu học để có bằng MBA.

Mặc dù mấy chục năm lăn lộn trên thương trường cùng với lối sống trắng hoa trong suốt thời gian dài khiến cho Lục Đào trông già hơn lứa tuổi năm mươi của mình, khuôn mặt lại không mấy hài hòa, cân đối nhưng trong lòng Trần Đình, tuổi tác và tướng mạo chẳng là gì, cô chỉ nhìn thấy hình ảnh một Lục Đào tài giỏi, thành đạt trong sự nghiệp, biết chăm lo cho gia đình. Vì vậy khi mới tốt nghiệp ra trường, một cô gái chưa từng trải trong tình yêu như cô đã rơi vào lưới tình của Lục Đào.

Mãi cho đến hôm nay, trong lòng cô vẫn còn tồn tại một thứ tình cảm khó mà diễn tả được đối với Lục Đào, đặc biệt là sự thừa nhận khả năng của Lục Đào. Bởi vì cô không biết rõ hoàn cảnh cụ thể của Lục Đào nên đến giờ cô vẫn cho rằng mình là người đàn bà thứ hai của Lục Đào ngoài vợ anh ta. Cô luôn nghĩ rằng, một người đàn ông dốc toàn bộ tâm huyết cho công việc, hơn nữa ngày nào cũng về rất sớm như Lục Đào không thể nào có một lối sống chơi bời phóng túng được.

Chính bởi ngưỡng mộ tài năng của Lục Đào, cô mới cho rằng Trương Hoa không phải là đối thủ của Lục Đào. Trong lòng cô, Trương Hoa mãi mãi là một chàng trai thuần phác và hiền lành.

7.

Đúng lúc ấy, món ăn và cà phê được đưa lên. Cổ Vân Vân đặt thức ăn trước mặt, nói: “Đó là Trương Hoa trước đây, Trương Hoa hiện giờ đã không còn ưa thích cuộc sống bình yên, đơn giản nữa rồi!”

Trần Đình nhìn Cổ Vân Vân, không hiểu cô ta nói gì. Cổ Vân Vân tiếp tục: “Bố mẹ chỉ có mình chị là con gái, bố chị hi vọng sau này con rể có thể tiếp quản công ty, vì vậy chị thích tính cách và ý chí như thế ở Trương Hoa.”

Lúc này Trần Đình mới phát giác ra có điều gì đó bất ổn, vội vàng hỏi: “Chị nói thế là có ý gì?”

Cổ Vân Vân vừa ăn vừa bình thản nói: “Chị với Trương Hoa đã chung sống với nhau rồi!”

Câu nói hết sức nhẹ nhàng của Cổ Vân Vân khiến cho Trần Đình sửng sốt. Cổ Vân Vân nhìn Trần Đình, biết rằng câu nói này đã phát huy tác dụng: “Mau ăn đi, thức ăn nguội cả rồi!”

Trần Đình thần thờ: “Chị ăn đi, em không đói!”

Trần Đình luôn ôm hi vọng vào Trương Hoa, là bởi cô biết Trương Hoa vẫn độc thân. Sống chung với Trương Hoa gần một năm, cô cảm thấy mình rất hiểu Trương Hoa, anh không phải là loại đàn ông dễ dàng có tình cảm với người khác. Vì vậy Trần Đình luôn thầm nhủ với chính mình, Trương Hoa sẽ không đi tìm cô gái khác.

Chính bởi suy nghĩ này nên Trần Đình luôn cảm thấy mình với Trương Hoa vẫn gắn kết với nhau, chỉ cần Trương Hoa còn độc thân, là cô sẽ có cơ hội được quay trở lại bên anh.

Nhưng lúc này đây, rõ ràng Cổ Vân Vân nói với cô, cô ta và Trương Hoa đã sống chung với nhau, hơn nữa Trương Hoa tương lai sẽ nối nghiệp bố Cổ Vân Vân. Điều này đã đập nát hoàn toàn giấc mộng của Trần Đình.

8.

Ra khỏi quán cà phê, Cổ Vân Vân nói tiễn Trần Đình về nhà trọ, nhưng Trần Đình nói không cần, cô tự đi xe buýt về nhà. Cổ Vân Vân nói: “Vậy cũng được! Tối nay bọn chị tụ tập, Trương Hoa bảo chị về ngay!”

Lên xe rồi Cổ Vân Vân liền nói: “Chị đi trước đây, em về cẩn thận nhé!”

Đội xe của Cổ Vân Vân đi xa rồi, Trần Đình mới gọi cho Lưu Huệ Anh, nói với cô ấy sẽ qua đó ngủ tối nay. Lưu Huệ Anh ngạc nhiên hỏi: “Cậu sao thế? Nghe giọng không được bình thường? Không khỏe à?”

- Đợi tớ đến nơi chúng ta nói chuyện!

Lên xe buýt, Trần Đình đắm mình trong cảm giác đau đớn. Từ sau khi ly hôn, cô mới phát hiện rằng ở bên Trương Hoa, và gia đình anh là một hạnh phúc, cô cảm thấy cuộc sống như vậy thật sự rất ấm áp, đặc biệt là sau khi phát hiện mình có thai, cô càng yêu cuộc sống bình yên và ấm cúng này.

Nhớ lại những tháng ngày bình yên bên Trương Hoa trước đây, cô mới phát hiện tất cả đều đã thành những kí ức êm đẹp. Một tháng quay lại đây, mặc dù không liên hệ với Trương Hoa hay người nhà anh, nhưng cô luôn cảm thấy ở rất gần anh, gần đến mức một buổi sáng nào đó thức dậy, cô phát hiện mình đang ở trong nhà bố mẹ Trương Hoa, sau đó cả nhà cùng vui vẻ chờ đợi đứa bé ra đời.

Nhưng những mong muốn ấy giờ đã vỡ tan, tất cả đã vỡ tan tành khi Cổ Vân Vân nói “Chị và Trương Hoa đã chung sống với nhau”.

Lúc gặp Lưu Huệ Anh, Trần Đình đã ôm chặt lấy Lưu Huệ Anh mà òa khóc nức nở. Lưu Huệ Anh vừa xoa lưng vừa an ủi Trần Đình và luôn miệng hỏi: “Sao thế?”

Trần Đình khóc một lúc rất lâu mới nói: “Trương Hoa và Cổ Vân Vân đã sống chung rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: CHƯƠNG 12

1.

Trương Hoa nói chuyện mình đến làm việc ở công ty đồ điện Triết Đông với các bạn cùng lớp, nhưng không nói chuyện ly hôn của mình. Có người nói: “Sao tự nhiên Trương Hoa lại thích cạnh tranh trên thương trường thế? Chẳng phải nói cả đời chỉ thích sống yên ổn thôi sao?” Còn có người nói đùa: “Không phải cậu để mắt đến gia sản nhà Cổ Vân Vân đấy chứ?”

Lí Dương Uy vội vàng ngắt lời: “Không biết chỉ được cái nói bừa. Thế này gọi là giải phóng tư tưởng, đàn ông có hơi tham vọng cũng là bình thường!”

Trương Hoa cũng nói: “Cuộc sống có cạnh tranh cũng không tồi. Gần đây tôi đang cạnh tranh với công ty đồ điện Kinh Thao, hi vọng đến Quốc Khánh có thể cho họ một cú sốc!”

Sau đó cả bọn cùng nhau nâng cốc: “Chúc mừng Trương Hoa giải phóng tư tưởng, đi trước chúng ta một bước!”

Lại có người nói: “Hi vọng Trương Hoa giành được thắng lợi trong kì Quốc Khánh tới, hi vọng Trương Hoa tương lai sẽ trở thành một người khổng lồ trên thương trường!”

Trương Hoa phì cười, anh biết các bạn của mình cứ ngồi cùng nhau là thích “chém gió” kiểu này.

Nhưng kết quả cạnh tranh giữa công ty điện tử Triết Đông với Kinh Thao trong dịp Quốc Khánh bất hạnh thay lại đúng như những gì Trần Đình đang lo lắng. Trương Hoa thậm chí còn chưa kịp chuẩn bị tâm lí đề phòng, anh cứ nghĩ rằng chắc chắn mình sẽ thắng, công ty Kinh Thao không thể nào chuẩn bị chu tất như mình. Điều cơ bản nữa là trước Quốc Khánh không hề thấy bên Kinh Thao có bất cứ hoạt động lớn nào.

Đúng hôm Quốc Khánh, Trương Hoa mới phát hiện phán đoán của mình là sai lầm, hơn nữa cái sai lầm nghiêm trọng này lại trực tiếp khiến cho Trương Hoa và Triết Đông thất bại thảm hại ngay trong ngày đầu tiên của mùa tiêu thụ sản phẩm nhân dịp Quốc Khánh.

2.

Hôm đó, nghe giám đốc cửa hàng trung tâm thành phố nói ra tên Trương Hoa, Lục Đào đã hoài nghi không biết có phải là trùng tên không, bởi vì hần ta đi lại với Trần Đình khá lâu, rất hiểu tính tình và khả năng của Trương Hoa, vì vậy mới yên tâm duy trì mối quan hệ bí mật với Trần Đình, vì vậy Lục Đào cảm thấy không thể nào là anh ta.

Nhưng Lục Đào vẫn cẩn thận nghe ngóng tình hình, phát hiện đích thị là chồng cũ của Trần Đình. Hần ta lập tức phán đoán ra Trương Hoa có ý định trả thù mình, vì vậy đã tìm hiểu kĩ càng kế hoạch mà Trương Hoa vừa tung ra.

Ngồi trong văn phòng, Lục Đào khinh bỉ cười, thầm nghĩ Trương Hoa dù sao vẫn trẻ con, còn phạm nhiều sai lầm. Trước “đại chiến” Trương Hoa đã hành động quá khoa trương, để lộ ý đồ ra ngoài, hơn nữa Trương Hoa quá coi trọng cạnh tranh kinh doanh chính quy, không biết rằng ngoài cạnh tranh kinh doanh chính quy, xử lý các mối quan hệ trên thương trường không kém phần quan trọng. Còn nữa, Trương Hoa chưa từng trải nghiệm không khí kinh doanh vào dịp Quốc Khánh, vẫn không hiểu rõ trong những ngày lễ kiểu này, trọng tâm nhu cầu của khách hàng nằm ở đâu.

Phân tích được hết những điểm này, Lục Đào liền gọi cho giám đốc quản lí các cửa hàng trung tâm thành phố, bảo ông ta không phải lo lắng, Lục Đào đã có kế hoạch đối phó với công ty điện tử Triết Đông. Lục Đào đã đích thân ra tay thì chắc chắn sẽ thắng.

Mặc dù Lục Đào đã âm thầm bắt tay tiến hành chiến dịch kinh doanh, nhưng ngoài mặt lại làm như không có động tĩnh gì, ngay cả các nhân viên kinh doanh cũng cảm thấy hết sức kì quái, tại sao Quốc Khánh năm nay lại im ắng đến thế.

3.

Đúng hôm Quốc Khánh, Trương Hoa mới phát hiện ra tại tất cả các trung tâm mua sắm lớn, đồ điện của công ty Kinh Thao đều chiếm vị trí đẹp, hơn nữa Kinh Thao đẩy mạnh mạng lưới quảng bá thương hiệu, làm rùm beng đến nỗi đâu đâu cũng chỉ thấy quảng cáo về sản phẩm của Kinh Thao. Các sản phẩm của công ty Kinh Thao lại có rất nhiều hoạt động trên thị trường, thêm nữa ở các trung tâm mua sắm chỉ có giới thiệu về các mặt hàng của Kinh

Thao.

Qua tìm hiểu, Trương Hoa mới biết chính sách khen thưởng của công ty Kinh Thao mãi đến tối ngày hôm qua mới được gửi đến tay của các trưởng quầy, hơn nữa mức thưởng lại rất cao. Bởi vì nhân viên kinh doanh của công ty điện tử Kinh Thao từ trước đến nay đều không được thưởng ngoài lương, giờ quyết định này, ai nấy đều hết sức vui mừng, lòng nhiệt tình với công việc dâng cao ngàn ngút.

Trương Hoa vốn nghĩ nhân viên bán hàng hợp đồng bên công ty Kinh Thao không nhiều, nhưng đến đúng ngày Quốc Khánh mới phát hiện ra mình đã phán đoán sai, tờ rơi quảng cáo phát đi cũng cực kì nhiều.

Điều quan trọng hơn là, Kinh Thao đột nhiên châm ngòi “cuộc chiến giá cả”, tuyên bố bán hàng phi lợi nhuận ngày hôm đó, ở các quầy hàng cũng bày rất nhiều hàng tặng kèm. Ngay cả nhân viên bán hàng của khu thương mại cũng ra sức tuyên truyền cho bên Kinh Thao.

Tất cả những điều này khiến cho doanh thu của công ty điện tử Kinh Thao xếp hàng đầu trong những sản phẩm cùng loại. Lượng tiêu thụ hàng hóa bên Triết Đông có thể dùng từ “âm ập” để miêu tả, đến buổi chiều, gần như tất cả các nhân viên kinh doanh và nhân viên hợp đồng đều ù rù, một số người bắt đầu oán trách công ty không chịu tạo mối quan hệ tốt với trung tâm thương mại, hơn nữa lại không có chương trình hay hạ giá, khuyến mại trong dịp lễ Quốc Khánh. Quốc Khánh, chỉ có một vài hoạt động nho nhỏ như tặng quà kèm theo sản phẩm.

4.

Lần đầu tiên Trương Hoa nếm mùi đau đớn của thất bại, anh gần như mất phương hướng, đột nhiên chẳng biết phải làm thế nào, thậm chí còn chẳng muốn đến các khu trung tâm mua sắm của công ty, anh sợ phải gặp bất kì ai, sợ gặp họ rồi sẽ không biết ăn nói ra sao.

Chiều tối, anh không quay lại công ty mà về thẳng nhà, về đến nhà là tắt luôn điện thoại, sau đó ngồi trầm ngâm hút thuốc trong phòng khách.

Sự thất bại ngày hôm đó cũng là điều mà Phùng Lâm Hàn không ngờ đến, nhưng dù sao anh ta cũng lăn lộn trên thương trường mấy chục năm rồi, đã quen với những việc như thế này. Hơn nữa đây chỉ là thất bại trong khu trung tâm, còn lượng tiêu thụ sản phẩm ở các khu vực xung quanh cũng tạm ổn. Buổi tối, Phùng Lâm Hàn gọi điện cho Trương Hoa, muốn an ủi Trương Hoa nhưng anh đã tắt máy.

Phùng Lâm Hàn cười cười, thầm nghĩ, Trương Hoa dù sao vẫn còn trẻ, không chịu đựng nổi cú sốc này. Anh ta thậm chí có phần vui mừng, như thể mình có thể tìm một số phương án cứu chữa, một mặt có thể khiến cho Trương Hoa phải cảm kích mình, mặt khác lại khiến cho Trương Hoa nhìn rõ của bản thân.

Trong khi đó, Cổ Vân Vân cũng liên tục gọi cho Trương Hoa, cô biết chiến dịch tiêu thụ ở trung tâm thương mại đã thất bại thảm hại, sợ Trương Hoa không chịu nổi chuyện này. Cổ Vân Vân thực ra chẳng quan tâm đến lượng tiêu thụ, vì cô biết rõ, công ty điện tử Triết Đông có phá sản cũng chẳng ảnh hưởng nhiều đến bố cô. Cô thậm chí còn nghĩ, tại sao bố cô lại mở nhiều công ty như thế, tiền đã kiếm đủ từ lâu rồi.

Giờ Cổ Vân Vân chỉ quan tâm đến tâm trạng của Trương Hoa. Cô nghĩ, mình hướng Trương Hoa tham gia vào cuộc cạnh tranh trên thị trường có thể là một sai lầm, anh vốn dĩ thuộc về cuộc sống đơn giản, bình dị, còn cô cũng thích điểm này ở anh.

Cổ Vân Vân biết Trương Hoa ở nhà, định đến tìm anh, nhưng cuối cùng lại thôi. Cô nghĩ anh tắt máy chắc chắn là vì không muốn có người làm phiền, vậy thì để cho anh yên tĩnh một chút.

5.

Các công ty kinh doanh và nghề dịch vụ khác biệt ở chỗ, người ta được nghỉ ngơi vào những dịp lễ tết thì bọn họ càng thêm bận rộn vào những ngày này. Công ty Trần Đình và công ty của Lưu Huệ Anh đều không thuộc các ngành nghề ấy, vì vậy họ đã hẹn nhau nghỉ Quốc Khánh sẽ cùng đi chơi.

Nhưng đến ngày Quốc Khánh, Trần Đình lại ù rù trong nhà Lưu Huệ Anh, chẳng chịu ra ngoài. Lưu Huệ Anh cũng chẳng có cách nào khác, đành phải ở nhà với cô. Buổi tối, Lưu Huệ Anh nói: “Cậu cứ như vậy sau này con cậu đẻ ra sẽ bị tự kỉ đấy!”

- Huệ Anh, nếu như Trương Hoa và Cổ Vân Vân có con, có phải anh ấy sẽ càng không thích con của tớ với anh ấy không?

- Tớ thấy cậu không những bị stress mà còn sắp mắc bệnh ảo tưởng đấy, nghe tớ này, ngày mai chúng ta ra ngoài đi dạo, thích ăn gì thì ăn, thích chơi gì thì chơi, tạm thời quên hết những thứ này đi!

Ngày hôm sau, Lưu Huệ Anh kéo Trần Đình vào khu trung tâm đi dạo. Đến chiều, Trần Đình nói: “Chúng ta vào xem khu trung tâm bán đồ điện tử một chút đi?”

- Cậu không định mua đồ điện tử, vào đó>

- Cổ Vân Vân nói Trương Hoa muốn đối phó với công ty điện tử Kinh Thao, tớ muốn đi tìm hiểu tình hình tiêu thụ của hai công ty một chút!

Lưu Huệ Anh có vẻ bức mình: “Đã nói ra ngoài chơi thì tạm quên hết những thứ này đi, sao vẫn còn nhớ đến Trương Hoa?” Nhưng cuối cùng vẫn đi cùng Trần Đình đến khu bán hàng của công ty điện tử Triết Đông và Kinh Thao.

Trần Đình làm việc mấy năm trời ở phòng tài vụ của công ty điện tử Kinh Thao, có quen một số nhân viên cũ của công ty. Một trưởng quầy ở đây có vẻ tự hào nói với Trần Đình: “Lượng tiêu thụ của chúng tôi ngày hôm qua hoàn toàn đánh bại công ty điện tử Triết Đông, hôm qua bọn họ thất bại thê thảm, hôm nay có đỡ hơn một chút, nhưng còn kém xa bọn tôi!”

6.

Ra khỏi khu mua sắm, tâm trạng Trần Đình lo lắng không yên, liên tục hỏi Luru Huệ Anh: “Không biết tâm trạng Trương Hoa hiện giờ ra sao? Anh ấy có chịu đựng được cú sốc lớn thế này không?”

Luru Huệ Anh cười nói: “Yên tâm đi, không đến nỗi tự sát đâu!” sau đó, nhìn thấy bộ dạng hoang mang của Trần Đình, Luru Huệ Anh liền nói: “Cậu lo lắng như vậy, sao không gọi điện hỏi thăm anh ấy?”

- Anh ấy vẫn chưa biết tớ quay lại đây...

- Tớ thấy trí tuệ cậu dạo này giảm sút quá, Cổ Vân Vân đã biết cậu quay lại, chẳng nhẽ cô ta lại không nói với Trương Hoa?

Đáng tiếc là sự suy đoán của Luru Huệ Anh đã sai hoàn toàn. Cổ Vân Vân tưởng rằng Trương Hoa không biết Trần Đình quay lại, vì vậy đã giấu nhem anh chuyện này.

Trần Đình nói: “Cũng phải, Cổ Vân Vân chắc chắn sẽ nói với anh ấy!” nói rồi cô lại thấy thất vọng, cô nói: Nếu Trương Hoa biết mình đã quay lại, tại sao không thấy anh liên lạc với mình, cũng không đến thăm mình lấy một lần?

Lúc này cô chẳng còn tâm tư nào mà nghĩ đến những chuyện khác, chỉ quan tâm không biết tâm trạng Trương Hoa ra sao? Trần Đình cầm điện thoại nên rồi lại hạ xuống, cứ lưỡng lự mãi không quyết.

Buổi tối, lúc ở nhà ăn cơm với Luru Huệ Anh, cuối cùng Trần Đình không chịu nổi nữa, cầm điện thoại nên nói: “Tớ nhất định phải gọi cho anh ấy!” Luru Huệ Anh vội nói: “Gọi đi, gọi rồi cậu sẽ yên tâm hơn, nếu không cậu sẽ chết vì sốt ruột mất!”

Trần Đình ấn phím gọi: “Sao anh ấy lại tắt máy nhỉ?” Luru Huệ Anh nói: “Anh ấy có thường xuyên tắt máy không?”

- Không, ngay cả lúc đi ngủ cũng mở máy mà!

Rồi Trần Đình lại nói: “Đề tớ gọi lại xem!” gọi xong liền đặt điện thoại lên bàn: “Anh ấy vẫn tắt máy”.

Luru Huệ Anh phì cười: “Tớ phục cậu rồi đấy, quá là thông minh ý! Chẳng nhẽ cậu cứ gọi liên tục đến cuộc thứ hai thì đối phương sẽ mở máy hay sao?”

Trần Đình chẳng buồn đoái hoài đến sự châm chọc của Luru Huệ Anh, chỉ nghĩ bụng, Trương Hoa rất ít khi tắt máy, chẳng nhẽ đã xảy ra chuyện gì rồi? Cô nghĩ ngợi hồi lâu rồi đứng bật dậy, nói với Luru Huệ Anh: “Không được, tôi phải đến chỗ Trương Hoa!”

Luru Huệ Anh lắc đầu: “Chẳng lẽ phụ nữ có bầu là tâm trạng trở nên bất ổn, đa sầu đa cảm như vậy sao?” Nói rồi lại gần Trần Đình, kéo cô ngồi xuống ghế nói: “Giờ anh ấy có Cổ Vân Vân ở bên cạnh, cậu lo lắng gì chứ? Chẳng nhẽ anh ấy lại nghĩ quẩn vì chút thất bại còn con con này sao?”

- Cậu không hiểu anh ấy đâu, anh ấy luôn sống trong một cuộc sống bình yên, anh ấy rất căm ghét sự cạnh tranh giữa người với người cùng những mối quan hệ giả tạo. Đây là lần đầu tiên anh ấy bị sốc như thế này, chắc chắn trong lòng rất khó chịu.

8.

Trần Đình bất chấp sự ngăn cản của Luru Huệ Anh để đến chỗ của Trương Hoa. Luru Huệ Anh nói không yên tâm nên sẽ đi cùng cô, nhưng Trần Đình nói không cần, cô tự đi cũng được.

Lúc Trần Đình gõ cửa nhà Trương Hoa, Trương Hoa đang ăn mì. Suốt từ tối qua đến giờ anh chưa ra khỏi cửa, cũng không mở máy, cũng chưa ăn uống>

Buổi tối, lúc nằm trên giường, cuối cùng anh cũng cảm thấy đói, thế là liền ngồi dậy đi tìm cái ăn, nhưng lục tung bếp lên mới tìm được gói mì chẳng biết mua từ bao giờ. Đột nhiên có tiếng gõ cửa, anh còn tưởng là hàng xóm có chuyện gì sang tìm.

Trương Hoa đã từng nghĩ đến rất nhiều tình huống lúc gặp lại Trần Đình, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp lại cô trong tình trạng này: quần đùi, đầu tóc bù xù, râu không buồn cạo, trên bàn là một bát mì bốc khói đang ăn dở.

Trước đây, Trương Hoa luôn tự nhủ với mình, sau này, cho dù là vào lúc nào, hoàn cảnh nào, tình huống nào, một khi gặp Trần Đình, anh nhất định sẽ để cho cô thấy anh sống rất hạnh phúc, tràn đầy sinh lực. Thậm chí anh còn nghĩ phải khiến cho Trần Đình hối hận vì đã từng khinh thường mình, lựa chọn Lục Đào là một sai lầm quá lớn của cô.

Nhưng anh chưa từng nghĩ sẽ để Trần Đình nhìn thấy bộ dạng thô thảm của mình lúc này, vì vậy lúc nhìn thấy Trần Đình, Trương Hoa sững người, đứng ngây ra ở cửa không biết nói năng gì. Anh thậm chí còn cảm thấy chuyện này thật mỉa mai. Sự mỉa mai này khiến anh cảm thấy còn thấp hèn hơn cả nửa bát mì còn đang ăn dở trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: CHƯƠNG 13

1.

Lúc gõ cửa, Trần Đình nghĩ đến ba vấn đề: Thứ nhất, Trương Hoa có ở nhà không? Thứ hai, Cô Vân Vân có ở đây không? Thứ ba, tâm trạng Trương Hoa thế nào? Khi Trương Hoa ra mở cửa, cả ba vấn đề đều tìm được đáp án.

Sự biến đổi tâm lý của con người vô cùng tinh tế và khó nắm bắt. Trần Đình trước đây thích những người đàn ông mạnh mẽ, ngang ngược, giỏi giang. Trong mắt cô, những chàng trai trẻ đều là những cậu bé ấu trĩ, trẻ con, mãi mãi không thể sánh bằng những người đàn ông trưởng thành.

Cô kết hôn, ở chung với Trương Hoa một năm trời chủ yếu là vì ba nguyên nhân: Thứ nhất, Trương Hoa là người sạch sẽ, ngăn nắp, cho dù ở đâu, ở nào, anh luôn giữ hình tượng của mình và lúc nào cũng tràn đầy sức sống. Thứ hai, mặc dù cuộc sống giản dị và làm việc trong môi trường ổn định nhưng trong tính cách của anh vẫn có chút gì đó kiêu hãnh và tự tin, luôn coi thường những mối quan hệ xã giao giả tạo, tầm thường. Thứ ba, Trương Hoa luôn tin tưởng vào bạn bè, người thân xung quanh, luôn cho rằng chỉ cần đối xử chân thành với người ta, người ta sẽ chân thành với mình.

Nếu là một năm trước, hoặc mấy tháng trước, để Trần Đình nhìn thấy bộ dạng này của Trương Hoa, chắc chắn cô sẽ nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường. Nhưng bây giờ đã không còn là mấy tháng trước, khi tình cảm đột nhiên thay đổi, một hành vi hay thói quen nào đó trước đây có thể là một nhược điểm rất lớn của anh ta, giờ trong mắt cô lại trở thành một ưu điểm.

2.

Vì vậy lúc này, nhìn thấy bộ dạng thần thờ của Trương Hoa cùng với bát mì ăn dở trên bàn, Trần Đình chỉ thấy đau xót trong lòng, cô không thể ngờ một Trương Hoa ưa gọn gàng sạch sẽ, thậm chí một Trương Hoa kiêu hãnh của trước đây cũng có lúc thần thờ như thế này. Cô rất muốn chạy đến ôm chầm lấy anh, an ủi anh.

Nhưng cuối cùng cô vẫn kìm nén bản thân, chỉ đứng ngây ra đó, nhất thời không biết mở miệng thế nào. Hai người cứ đứng như vậy nhìn nhau rất lâu. Cuối cùng, Trương Hoa cũng phá tan bầu không khí yên lặng ấy: “Sao em lại đến đây?”

Trần Đình khẽ nói: “Em đến thăm anh!”

“Nhìn bộ dạng này của anh, em thấy giờ em vào nhà có thích hợp không?”

Trần Đình không đoái hoài đến những lời Trương Hoa nói mà đi thẳng vào trong, sau đó thu dọn bát mì đang dở trên bàn cùng với những đầu mẩu thuốc lá rơi vãi dưới đất. Vừa thu dọn cô vừa nói: “Anh mau đi tắm đi, sau đó cạo sạch râu, tí nữa chúng ta ra ngoài ăn!”

Trương Hoa đứng ngây ra trước cửa, Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn anh, nói: “Mau lên, còn đứng đấy làm gì?”

Trương Hoa đang nghĩ tại sao Trần Đình lại đến? Tại sao lại đến đúng vào lúc mình trong bộ dạng thế thảm này?

Nếu như lúc này Trương Hoa ngoan ngoãn đi tắm và cạo râu, hoặc Trương Hoa hỏi Trần Đình tại sao lại đến đây, Trần Đình trả lời hôm nay nghỉ Quốc khánh nên đột nhiên muốn đến thăm anh, vậy thì chỉ nhiều nhất là nửa tiếng sau, hai người rất có thể đang ăn cơm ở một quán ăn nhỏ bên ngoài.

Nếu như diễn biến tốt, hai người sẽ tháo gỡ được những vướng mắc, vậy thì kết cục của câu chuyện này sẽ khác, có thể Trương Hoa sẽ lập tức rời khỏi công ty điện tử Triết Đông, quay lại với cuộc sống trước đây.

3.

Nhưng câu chuyện không phát triển như tưởng tượng của chúng ta, Trương Hoa lại gần Trần Đình: “Sao hôm nay em lại đến đây?”

Trần Đình vừa bỏ rác vào trong thùng, vừa nói: “Nghe nói tình hình tiêu thụ của bọn anh hai ngày nay không được tốt, em lo lắng cho anh nên đến thăm anh!”

Câu nói này của Trần Đình rất bình thường, thậm chí còn thể hiện sự quan tâm đến Trương Hoa, nhưng trong suy nghĩ của Trương Hoa, câu nói này có quá nhiều nghi vấn: Sao cô ấy lại biết lượng tiêu thụ của bọn anh không tốt? Công ty trước đây của anh không phải là công ty kinh doanh, nói như vậy có nghĩa cô đã biết anh đang làm việc ở công ty Triết Đông. Chuyện anh đến làm việc ở công ty Triết Đông ngay đến bố mẹ anh anh còn chưa nói, chỉ có mấy người bạn học biết, sao cô lại biết?

Trong đầu Trương Hoa lại nảy sinh một suy nghĩ không hay, chẳng nhẽ là Lục Đào nói với cô? Lúc này Trương Hoa không thể nghĩ ra được bất cứ ai khác.

Trần Đình thấy anh vẫn trầm ngâm, tưởng rằng mình nhắc đến chuyện ấy khiến anh lại đắm mình trong cảm giác cô đơn và thất bại, cô liền lại gần anh, khẽ an ủi: “Anh vốn dĩ không thích hợp với việc cạnh tranh trên thương trường, tính cách của anh quá lương thiện, hướng hồ Lục Đào...”

Trần Đình vốn định nói Lục Đào quá giàu kinh nghiệm, rất có năng lực, Trương Hoa có thất bại cũng là lẽ thường, nhưng lập tức cô đã ý thức được rằng

mình đã nhắc đến cái tên không nên nhắc. Cô quả là hồ đồ rồi, nhưng lời đã nói ra miệng, cũng không biết phải thu lại như thế nào...

4.

Hai từ “Lục Đào” từ miệng cô phát ra đã chọc giận Trương Hoa. Lúc này Trương Hoa hoàn toàn chắc chắn chính Lục Đào đã nói chuyện anh đến làm việc ở công ty điện tử Triết Đông cho Trần Đình biết, đồng thời còn nói cho cô chuyện anh thất bại thảm hại, anh thậm chí còn có thể tưởng tượng ra bộ dạng đắc chí của Lục Đào lúc nói ra những chuyện này.

Trương Hoa còn xác định được một vấn đề, đó là Trần Đình vẫn liên hệ với Lục Đào. Nghĩ đến đây, anh cảm thấy Trần Đình đến thăm anh chỉ là bởi vì đồng cảm, thậm chí có thể là thương hại, hoặc Lục Đào đã bảo cô đến để xem anh đau đớn và thể thảm đến nhường nào.

Trong khi một người đang cực kỳ chán nản, cực kỳ tự ti, chỉ một chút xúi mĩa mai cũng có thể dễ dàng chạm đến lòng tự ái của anh ta. Tâm trạng Trương Hoa lúc này là như vậy, khi Trần Đình nói ra hai từ “Lục Đào”, anh cười khẩy: “Hóa ra cô đến đây là để xem bộ dạng thể thảm của tôi! Thế nào? Hải lòng rồi chứ?”

Trần Đình vội vàng nói: “Không phải như thế, anh nghe em nói đã...”

Trương Hoa lớn tiếng cắt ngang lời Trần Đình: “Cái gì mà không phải như thế? Tôi nói cho cô biết, Trần Đình, cứ nhìn thấy bộ mặt giả bộ ngây thơ, vô tội của cô là tôi buồn nôn. Bề ngoài thì trong sáng mà trong lòng thì dâm dăng, tôi nói cho cô biết, tôi hết chịu nổi rồi!”

Trần Đình khựng người, cô không thể ngờ Trương Hoa lại nói ra những lời này. Trong ấn tượng của cô, Trương Hoa không bao giờ chửi mắng người khác như thế, vì vậy cô hoàn toàn không có sự chuẩn bị về mặt tâm lý để đón nhận những lời lẽ nặng nề này từ Trương Hoa.

5.

Nước mắt Trần Đình bỗng chốc trào ra. Trương Hoa nhìn cô, tiếp tục lớn tiếng: “Cô đừng tỏ vẻ đáng thương nữa, tôi bị cô lừa còn ít sao? Chẳng phải cô thấy Lục Đào giỏi hay sao, mau cắt đi tìm ông ta đi, không cần phải giả bộ thương hại tôi!”

Những lời này càng khiến cho Trần Đình thêm kinh ngạc, cô không ngờ Trương Hoa có thể nói ra từ “cút”, chẳng nhẽ cái tên “Lục Đào” lại có sức đả kích lớn thế với anh? Trần Đình rơi lệ nói: “Trương Hoa, anh không muốn nghe em giải thích sao?” Đáng tiếc là Trần Đình không biết rằng cái tên Lục Đào đang khiến cho Trương Hoa cực kỳ khó chịu, đặc biệt là khi nó được phát ra từ chính miệng cô.

Trương Hoa tiếp tục gầm lên: “Tôi đã nói rồi, cô mau cút đi cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô. À phải rồi, quay về mà nói với Lục Đào, giờ muốn cười nhạo tôi ư là còn hơi sớm, sớm muộn gì tôi cũng cho ông ta nếm mùi thất bại!”

Trương Hoa lạnh lùng nhìn Trần Đình vừa khóc vừa chạy ra ngoài. Sau đó vào phòng bật điện thoại, thu dọn cái giường bừa bộn rồi chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa, cạo sạch râu, thay quần áo rồi ra ngoài ăn. Anh gọi mấy món và vài chai bia. Anh quyết tâm không thể để người khác dễ dàng khinh thường mình như vậy, nhất định phải phấn chấn lại.

Đúng lúc ấy Cổ Vân Vân gọi đến: “Cứ một lúc tôi lại gọi cho cậu, cuối cùng cậu cũng chịu mở máy rồi! Tôi lo chết đi được!” Trương Hoa cười: “Không sao, tôi tự cho mình nghỉ ngơi một ngày, ngày mai tôi sẽ tiếp tục đi làm!” sau đó lại đùa: “Đừng vì tôi nghỉ làm không phép một ngày mà đổ lỗi việc tôi đây!”

6.

Lúc này Trần Đình đang đi lang thang trên đường, cô phát hiện dạo này mình thường hay khóc, chẳng nhẽ phụ nữ có thai đều thích khóc? Cô nghĩ mãi không hiểu vì sao Trương Hoa lại trở nên như thế này, trước đây mặc dù Trương Hoa thỉnh thoảng có hay nói đùa nhưng bao giờ cũng dịu dàng, hiếm khi nổi nóng, càng không biết mắng chửi ai bao giờ, hơn nữa lại cực kỳ tin tưởng bạn bè, người thân xung quanh, sao giờ anh trở nên đa nghi như vậy?

Thực ra Trần Đình nên biết tất cả những chuyện đó đều do cô gây ra, khi một người bị người thân nhất của mình lừa dối, họ dễ nảy sinh nghi ngờ với tất cả mọi thứ xung quanh.

Trước đây, Trương Hoa thường cảm thấy không thể tìm đâu được một người vợ hơn Trần Đình, một cô gái trong sáng, dịu dàng, rất thích hợp với vai vợ hiền mẹ tốt. Anh thực sự không thể tưởng tượng một cô gái hết giờ làm là về nhà, xem TV cũng rơi lệ như Trần Đình lại lên lút quan hệ thể xác với một người đàn ông khác sau lưng anh. Kể từ đó về sau, Trương Hoa dần trở nên cực kỳ nhạy cảm, nảy sinh nghi ngờ với tất cả những gì xảy ra xung quanh anh. Cú sốc này khiến cho Trương Hoa mất đi niềm tin, thậm chí, anh từng nghĩ sẽ từ bỏ công việc này, trở lại với nếp sống cũ của mình. Nhưng tối nay, sau sự xuất hiện của Trần Đình, lòng tự trọng của anh bị đả kích nghiêm trọng.

Anh có thể chịu đựng sự khinh bỉ, thương hại của bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không thể chịu được việc Trần Đình làm như vậy với anh, huống hồ sau lưng Trần Đình là gã Lục Đào kia nữa.

7.

Buổi sáng, lúc Trương Hoa đến công ty, anh cứ cảm giác ánh mắt mọi người nhìn anh có hơi khác thường, hình như tất cả mọi người đều tỏ ra khinh thường anh. Đây cũng là một kiểu tâm lý kỳ quặc của con người.

Thực ra tất cả các nhân viên công ty đều không có phản ứng thái quá đối với chuyện thất bại lần này, dù gì cũng chỉ là thất bại trong khu vực mà thôi, huống hồ trong ngành kinh doanh, hôm nay thành công, ngày mai thất bại là chuyện bình thường.

Thêm nữa, mặc dù kế hoạch đẩy mạnh tiêu thụ trong dịp Quốc khánh lần này đều do một tay Trương Hoa lập ra, nhưng dù sao Trương Hoa cũng là người mới của công ty, vì vậy không thể đổ hết thất bại lên đầu anh được. Huống hồ mọi người đều biết anh có mối quan hệ đặc biệt với Cổ Văn Vân, đây chẳng qua chỉ là một sự rèn luyện bản thân mà thôi.

Đặc biệt là Phùng Lâm Hàn, anh ta đã sớm nhận ra kế hoạch của Trương Hoa có vấn đề, nhưng tuyệt nhiên không nhúng tay vào, anh ta muốn dùng tổn thất lần này để cho Trương Hoa được rèn luyện bởi thực tiễn, bởi vì Phùng Lâm Hàn biết, nếu như anh nhúng tay vào, Trương Hoa mãi mãi không được nếm mùi thất bại. Dù sao thì Trương Hoa cũng là con rể của nhà họ Cổ, một lần thất bại có là gì?

Thực ra Phùng Lâm Hàn cũng có chút mục đích riêng tư, đó là Trương Hoa từ xưa đến nay hơi quá tự tin, cứ như thể khả năng của mình có thể làm tất cả mọi việc, thậm chí chẳng coi một tổng giám đốc như anh ta ra gì, qua thất bại lần này, chắc chắn Trương Hoa sẽ thận trọng hơn, cũng sẽ biết tôn trọng anh ta hơn.

8.

Suy đoán của Phùng Lâm Hàn rất chính xác. Sau lần này, Trương Hoa quả thực đã trở nên khiêm tốn hơn, không còn tranh phát biểu quan điểm của mình trong tất cả mọi việc nữa, cũng không cho rằng mọi quan điểm của mình đều chính xác. Ít nhất là anh cũng học được tác phong, nói ít làm nhiều.

Thêm nữa, Trương Hoa vẫn thường xuyên đến khu bán hàng để nói chuyện với nhân viên kinh doanh, nhưng không còn áp đặt tư tưởng của mình cho họ nữa, biến mình thành thính giả, thành bạn bè với họ, thậm chí giao lưu, học hỏi họ với tư cách là một nhân viên.

Đồng thời, lúc gặp các nhân viên bán hàng của công ty điện tử Kinh Thao hoặc của các công ty cạnh tranh khác, Trương Hoa lịch sự chào hỏi, thỉnh thoảng vẫn nói đùa câu ba điều với họ, thậm chí còn khen ngợi họ.

Một số nhân viên kinh doanh của công ty điện tử Kinh Thao và các công ty khác không biết Trương Hoa, liền hỏi nhân viên bán hàng của Triết Đông đó là ai? Một số trưởng quầy và nhân viên lâu năm của công ty Triết Đông cũng dần dần biết được mối quan hệ của Trương Hoa với Cổ Văn Vân, liền nói: “Đây là con rể tương lai của tổng giám đốc công ty chúng tôi, cũng là người nối nghiệp của ông ấy đấy!”

Điều này khiến cho nhân viên kinh doanh của các công ty khác đều ngạc nhiên, nói Trương Hoa có thân phận như vậy mà vẫn thân thiện, khiêm tốn, sau này chắc chắn sẽ tài giỏi lắm đây. Nhân viên của công ty Kinh Thao cũng nói: “Đúng thế, nhân viên bán hàng của chúng tôi cũng rất thích anh ấy, có việc gì cần hỏi cũng thích đi tìm anh ta!”

Trương Hoa sau khi thay đổi rất được lòng nhân viên, đặc biệt là các nhân viên kinh doanh, thậm chí cả những nhân viên kinh doanh của các nhãn hiệu khác.

Thực chất, trong bất cứ tập thể nào, những người có xuất thân danh giá, có năng lực, lại khiêm tốn thường rất được lòng người. Trương Hoa lần này thất bại nhưng lại vô tình gạt hái được những điều này.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: CHƯƠNG 14

1.

Trương Hoa thực chất không hề bình thản như vẻ bề ngoài, anh biết rất rõ mục đích quay trở lại Triết Đông của đó là đánh đổ Kinh Thao, từ Quốc khánh đến Tết còn một mùa tiêu thụ đồ điện máy nữa, nhất định trong mấy tháng này phải nghĩ cách giáng cho Kinh Thao một đòn nhớ đời.

Ngồi trong văn phòng, Trương Hoa suy nghĩ, vạch ra hướng đi. Cổ Văn Vân ngồi đối diện, đột nhiên hỏi: “Cậu đang nghĩ gì mà thần thờ suốt cả buổi thế?”

Trương Hoa mỉm cười: “Đang nghĩ tối nay ăn cái gì!”

Cổ Văn Vân kh hừ: “Cậu tưởng tôi dễ lừa thế à?” rồi nói tiếp: “Mà cho là cậu có nghĩ chuyện ấy thật, vậy cậu có định mời tôi ăn cơm không đây?”

Cổ Văn Vân nghi ngờ, không biết Trương Hoa luôn trong tâm trạng thường xuyên thần thờ như thế có phải đang nghĩ đến Trần Đình hay không, nhưng cô thông minh ở chỗ không bao giờ nhắc hai từ “Trần Đình” trước mặt anh.

Trương Hoa nói: “OK, cậu muốn đi đâu cũng được, tôi cũng có chuyện cần bàn bạc với cậu đây!”

“Chuyện gì thế?” Cổ Văn Vân ngạc nhiên hỏi.

“Đợi tôi đi ăn cơm tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Trong lúc ăn cơm, Cổ Vân Vân cứ luôn miệng hỏi Trương Hoa đó là việc gì. Trương Hoa ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng hỏi: “Công ty có chính sách gì đặc biệt đối với nhân viên kinh doanh chưa?”

Cổ Vân Vân có vẻ không hiểu, hỏi: “Cậu nói vậy là sao?”

“Tức là tăng lương cơ bản cho một số nhân viên bán hàng có hiệu quả ấy?”

“Chưa, đều như nhau hết, chỉ có các vị trí khác nhau mới có trợ cấp khác nhau thôi!”

“Vậy nếu giả sử bây giờ chúng ta áp dụng cái này, nên tìm ai xin phê chuẩn?”

“Chắc chắn sẽ không thể làm như vậy đâu, nếu làm vậy các nhân viên kinh doanh khác sẽ có ý kiến.”

Trương Hoa cười cười: “Đương nhiên không phải là công khai, mà là ngầm thỏa thuận.”

2.

Cổ Vân Vân hỏi: “Sao đột nhiên cậu lại có suy nghĩ này, đây là vấn đề cực kỳ nhạy cảm, khi đã thuyết phục được bộ phận nhân sự và Phùng Lâm Hàn đồng ý, còn phải đề bộ phận tài chính tiến hành xét duyệt nữa cơ!”

Trương Hoa cười bí ẩn: “Đương nhiên phải có ích tôi mới hỏi cậu, hy vọng lúc tôi đề xuất phương án này, cậu sẽ ủng hộ tôi!”

Cổ Vân Vân ái ngại nói: “Thôi được, ý kiến của cậu lần nào tôi chẳng ủng hộ!”

Trương Hoa nâng cốc lên nói: “Vậy tôi phải cảm ơn cậu mới được!”

Cổ Vân Vân nâng cốc rượu vang nhấp một ngụm, đột nhiên khẽ hỏi: “Chúng ta bao lâu rồi không ở bên nhau?”

Trương Hoa ngạc nhiên vặn lại: “Chúng ta ngày nào chẳng ở cùng với nhau?” Cổ Vân Vân đỏ mặt khẽ nói: “Ý tôi nói là kể từ lần trước cậu say rượu ấy...”

Cuối cùng Trương Hoa đã hiểu ra ý của Cổ Vân Vân. Kể từ sau khi ly hôn, thỉnh thoảng nằm trên giường, không phải Trương Hoa không có nhu cầu về chuyện ấy, nhưng anh cũng biết, tuyệt đối không thể phạm sai lầm như vậy với Cổ Vân Vân được, trừ phi anh không cạnh tranh với Kinh Thao nữa và quyết tâm lấy Cổ Vân Vân làm vợ.

Trương Hoa thậm chí từng nghĩ, nếu thật sự bán quá, anh thả ra ngoài tìm chứ không động đến Cổ Vân Vân, điều đó sẽ phá hỏng mối quan hệ thân thiết tưởng chừng rất ổn định và hài hòa, không xa không gần như hiện nay.

Thế nên Trương Hoa chỉ cười hi hi mà không nói lời nào. Nhưng Cổ Vân Vân cũng biết, với Trương Hoa không thể quá vội vàng, dù sao anh cũng mới ly hôn chưa lâu, tâm lý vẫn chưa thể điều chỉnh lại.

3.

Trương Hoa sau khi ổn định nhân viên kinh doanh của công ty mình cũng như các công ty nhân viên bên Kinh Thao liền bắt đầu tiếp xúc với người phụ trách trực tiếp của các khu mua sắm.

Trương Hoa không tiếp xúc với các cán bộ cấp cao mà chỉ tiếp xúc với những quản lý bậc thấp hoặc trung, lựa chọn phương thức làm quen là không nói chuyện công việc, khi rảnh rỗi thường đến văn phòng họ ngồi chơi, nói chuyện phiếm. Các quản lý hầu hết đều là thanh niên, lại cộng thêm việc Trương Hoa đến chơi mà không có mục đích gì nên chẳng mấy chốc đã trở nên thân thiết.

Sau khi quen biết, Trương Hoa bắt đầu dẫn họ đi ăn uống nhưng vẫn như trước, không bàn chuyện công việc. Dần dần, Trương Hoa gần như đã trở thành bạn bè với hầu hết các quản lý trẻ tuổi.

Bên cạnh đó, Trương Hoa còn tiến hành một việc mà chỉ có anh và cá nhân người đó biết, ít nhất ở công ty điện tử Triết Đông chỉ có mình Trương Hoa biết. Khi thấy mọi thứ đã chuẩn bị gần xong, Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân: “Ngày mai tôi sẽ đệ trình phương án này lên, hy vọng cậu triệu tập được Phùng Lâm Hàn, giám đốc nhân sự và giám đốc tài vụ cùng đến họp!”

Trong phòng họp có năm người. Cổ Vân Vân lần đầu tiên tham gia vào cuộc họp nội bộ của công ty, vì vậy Phùng Lâm Hàn, giám đốc nhân sự và tài vụ đều cảm thấy rất kỳ quặc.

Trương Hoa biết Cổ Vân Vân đến họp sẽ không phát biểu, nhưng chỉ cần Cổ Vân Vân có mặt là được rồi, đây là một cách gián tiếp Cổ Vân Vân thể hiện sự đồng tình với Trương Hoa, chính vì vậy nên anh mới một mực bắt Cổ Vân Vân phải tham gia.

4.

Cổ Vân Vân nghe xong phương án của Trương Hoa mới hiểu tăng lương cơ bản cho nhân viên kinh doanh đặc biệt mà Trương Hoa nói tới hôm ấy không phải là cho nhân viên kinh doanh công ty mình, mà là cho các cửa hàng trưởng và nhân viên lâu năm của bên công ty điện tử Kinh Thao.

Nói một cách đơn giản thì cách làm của Trương Hoa là để lôi kéo những nhân viên có kinh nghiệm và tài năng bên Kinh Thao về Triết Đông. Như vậy sẽ có mấy cái lợi như sau: Một, tạo ra sự bất ổn trong lòng các nhân viên bán hàng của Kinh Thao; hai, những người này nắm rất rõ ưu, nhược điểm của sản phẩm Kinh Thao. Ba, đang vào mùa tiêu thụ, bị mất các nhân viên kinh doanh quan trọng là một tổn thất không thể bù đắp của Kinh Thao, cho dù có tìm được người thay thế thì cũng khó thích nghi ngay được trong một thời gian ngắn. Thứ tư, tạo ra một ảo giác cho các thương hiệu khác, đó là nội bộ công ty điện tử Kinh Thao xảy ra vấn đề nghiêm trọng. Thứ năm, liên minh với nhân viên kinh doanh quan trọng của đối thủ cạnh tranh sẽ tăng uy tín của công ty trong giới kinh doanh.

Những gì mà Trương Hoa nói cũng có phần có lý, nhưng với những quy tắc bất thành văn của các doanh nghiệp làm ăn chân chính, đặc biệt là những công ty đã có thương hiệu sẽ không sử dụng thủ đoạn trong cạnh tranh. Triết Đông, Kinh Thao đã có tiếng tăm nhất định trong giới, càng không thể sử dụng thủ đoạn xấu xa này được.

Không phải Trương Hoa không biết, dù gì anh cũng làm trong ngành mấy tháng rồi, nhưng nổi căm hận Trần Đình và Lục Đào khiến cho anh không thể không sử dụng thủ đoạn này để đánh bại Kinh Thao.

5.

Đối với phương án này, giám đốc nhân sự, tài vụ chỉ phát biểu qua loa ý kiến của mình, nói phải rất thận trọng, sau đó nói cần nghe ý kiến của Phùng Lâm Hàn.

Phùng Lâm Hàn cứ trầm tư mãi, anh ta hiểu rất rõ quy định trong ngành. Theo đó anh ta phải lập tức phủ quyết phương án này. Nhưng có Cổ Vân Vân ngồi đây, khiến cho anh ta không thể không cân nhắc thêm. Anh ta nghĩ, Cổ Vân Vân chưa bao giờ tham gia cuộc họp nội bộ của công ty, thế mà lần này lại tham gia, chắc chắn là đã biết trước phương án của Trương Hoa rồi. Cô vào họp chẳng qua là để nói với mọi người rằng, cô đồng ý với phương án trên.

Phùng Lâm Hàn âm thầm phân tích vì sao Trương Hoa lại sử dụng phương án này. Anh ta đương nhiên không biết chuyện giữa Trương Hoa và Lục Đào. Sau khi phân tích xong, anh ta đưa ra kết luận, đó là vì Trương Hoa muốn lấy lại thể diện vụ Quốc khánh lần trước, nhanh chóng xây dựng lên hình ảnh là người “có năng lực” ở công ty.

Nghĩ như vậy nên Phùng Lâm Hàn có thể lý giải vì sao Cổ Vân Vân lại ủng hộ phương án này, dù sao bạn trai thất bại, mất hết thể diện, cũng cần phải giúp đỡ lấy lại chút sĩ diện chứ. Phùng Lâm Hàn lại nghĩ, có thể Cổ Vân Vân đã nói chuyện này với bố cô ta rồi, nhận được sự đồng ý của ông ta nên mới triệu tập cuộc họp. Nói gì thì nói, Cổ Vân Vân cũng là con gái rượu của Cổ Triết Đông mà.

Sau khi phân tích và cân nhắc xong, Phùng Lâm Hàn liền trình trọng nói, có thể thử xem sao. Nhưng phương án này chỉ hạn chế trong mấy người tham dự cuộc họp biết, không được tiết lộ với bất cứ ai. Phùng Lâm Hàn lại hỏi Trương Hoa: “Cậu có mục tiêu chắc chắn rồi chứ?”

Trương Hoa cười: “Tôi đã âm thầm tiến hành rồi, chỉ đợi công ty phê duyệt là xong!”

Phùng Lâm Hàn nói: “Bao gồm cả những người các cậu kéo về, không được tiết lộ cho bất cứ ai chuyện này, phải ký thỏa thuận!”

Trương Hoa gật đầu đáp: “Anh cứ yên tâm, tôi sẽ xử lý ổn thỏa!”

6.

Lần này, hàng loạt nhân viên kinh doanh chủ chốt của Kinh Thao đồng loạt nhảy sang Triết Đông đã gây ra sóng gió nhất định trong ngành, mọi người đều suy đoán Kinh Thao xảy ra vấn đề. Các nhân viên kinh doanh khác của Kinh Thao đang bắt đầu hoang mang đúng như Trương Hoa suy đoán.

Chuyện lần này quả thực đã khiến cho Lục Đào trở tay không kịp, vội vàng triệu tập các nhân sự có liên quan đến tìm cách cứu vãn tình hình, nhưng chưa kịp cứu vãn thì lại gặp phải một cú sốc khác.

Lần này, Trương Hoa vẫn làm trái với những quy định cạnh tranh lành mạnh, tiến hành đã kích toàn diện các sản phẩm của Kinh Thao trong quá trình tiêu thụ ở tất cả các khu thương mại.

Trong mấy ngày liên tiếp, Trương Hoa đã dẫn các nhân viên cũ của Kinh Thao ra một khách sạn bên ngoài thuê phòng họp kín, đóng cửa cả ngày ở trong phòng bàn bạc về phương án tiêu thụ. Tất cả các mục tiêu đều nhắm thẳng vào nhược điểm của đồ điện tử Kinh Thao. Bởi vì những nhân viên này đều quá hiểu về tính năng của đồ điện tử Kinh Thao nên cuối cùng họ đã tạo ra được các tài liệu hướng dẫn tiêu thụ rất hiệu quả, có thể nói đây chính là một cú đánh mang tính hủy diệt với Kinh Thao.

Sau khi chỉnh sửa lại tài liệu xong, Trương Hoa đã tổ chức đào tạo tăng cường cho đội ngũ nhân viên ấy liên tiếp mấy ngày đêm, hơn nữa, còn biến động giảm giá vào đúng ngày Quốc khánh của công ty điện tử Kinh Thao thành đòn “gây ông đập lưng ông”, phao tin rằng chính Kinh Thao cũng không có niềm tin vào chất lượng sản phẩm của mình nên mới nhân dịp lễ hội để giảm giá, bán tổng bán tháo hàng hóa.

7.

Các trung tâm thương mại không có quyền can thiệp vào việc lôi kéo nhân viên kinh doanh của doanh nghiệp này với doanh nghiệp khác, nhưng người quản lý của trung tâm có quyền trực tiếp can thiệp khi có sự cạnh tranh không lành mạnh. Theo quy định, thương nghiệp vi phạm quy định sẽ không được bán sản phẩm ở trung tâm nữa.

Rõ ràng Trương Hoa đã có sự chuẩn bị từ trước. Trước đó anh đã bỏ thời gian, công sức xây dựng nên mối quan hệ với các quản lý của Trung tâm thương mại. Hơn nữa trước khi chính thức công kích Kinh Thao, anh đã mua chuộc những quản lý này về vật chất rồi.

Về điểm này, Trương Hoa xử lý khác với những người trong giới doanh nghiệp khác, anh không trực tiếp đưa tiền. Trương Hoa luôn nghĩ rằng “tiền” không thể duy trì mối quan hệ “bạn bè” được. Thường xuyên đi ăn uống, nói chuyện, uống rượu, thỉnh thoảng đi đến các khu giải trí, hoặc tặng ít vật dụng sẽ có lợi cho việc bồi đắp tình cảm.

Trong quá trình làm thân, Trương Hoa luôn tuân thủ một nguyên tắc, đó là không bàn công chuyện, thường ngày có công việc phải bàn bạc đều bảo giám đốc cửa hàng Ngô Phong Hải trực tiếp đi nói chuyện.

Vì vậy mặc dù Trương Hoa sử dụng thủ đoạn đi ngược với quy định ngầm của giới thương nghiệp, nhưng các cán bộ có liên quan của Trung tâm thương mại vẫn nể nang mở cho qua, thỉnh thoảng trong lúc đi ăn uống, vui chơi với Trương Hoa, cũng có nói: “Đạo này các doanh nghiệp khác đều phản ánh nhân viên kinh doanh của các cậu trong quá trình giới thiệu sản phẩm toàn cố ý nói xấu các thương hiệu khác, chuyện này là thế nào?”

Trương Hoa liền giả bộ nói: “Có chuyện này sao? Tôi phải điều tra cho rõ mới được, sao có thể gây phiền phức cho các anh như thế chứ!”

Thông thường, lúc này, họ đều nghiêm nghị nói một câu: “Nhất định phải chú ý đến ảnh hưởng đấy!”

Trương Hoa thâm cười trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ rất nghiêm túc, gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi!” Sau đó, nên ăn gì, chơi gì cứ mặc sức, còn các nhân viên kinh doanh cần nói gì thì vẫn cứ nói như thường.

Thời gian gần đây, công ty Triết Đông gần như bá chiếm thị trường của các sản phẩm cùng loại. Bởi có sự “dẫn lối” của thủ đoạn kinh doanh của Trương Hoa mà các thương hiệu khác cũng bắt đầu quen với việc công kích sản phẩm điện tử của Kinh Thao, điều này khiến cho hàng của Kinh Thao gần như chẳng tiêu thụ được bao nhiêu.

Mặc dù hành vi của Trương Hoa khiến cho một số người trong công ty cảm thấy không thỏa đáng nhưng dần dần vẫn bị tâm lý thắng lợi xóa nhòa. Mặc dù lôi kéo những nhân viên kinh doanh của Kinh Thao về, mỗi tháng phải trả riêng cho họ một phần lương cơ bản, gần đây, chi phí cho việc chiêu đãi, tiếp khách cũng có hơi cao, nhưng bù lại, lượng hàng hóa tiêu thụ cũng tăng vọt, hơn nữa lại có thể giáng cho đối thủ cạnh tranh một đòn nặng nề, có như thế cũng là xứng đáng.

Trương Hoa cũng bắt đầu cảm nhận được niềm vui sướng khi báo thù thành công. Thực ra, nếu Trương Hoa không nóng vội trả thù Lục Đào, hay nói cách khác, nếu Trương Hoa quên đi thù riêng, chỉ làm tốt việc của mình, dựa vào kinh nghiệm thương trường và khả năng quản lý của bản thân để đánh bại Lục Đào bằng con đường chân chính thì có lẽ anh sẽ trở thành một quản lý xuất sắc của Triết Đông, thậm chí có thể trở thành lãnh đạo cốt cán của công ty.

Đáng tiếc là mục đích Trương Hoa vào làm ở Triết Đông chỉ là để trả thù Lục Đào, thành công cá nhân không phải là cái mà anh theo đuổi. Vì vậy, Trương Hoa chấp nhận đi ngược con đường phát triển bình thường, đi ngược với con đường kinh doanh chân chính.

Mặt khác, nếu như không có Lục Đào, Trương Hoa chắc chắn không lựa chọn công ty Triết Đông, thậm chí không lựa chọn ngành này chứ đừng nói trở thành một quản lý xuất sắc. Đây mới là điểm mâu thuẫn chủ yếu nhất của vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: CHƯƠNG 15

1.

Việc Trương Hoa sử dụng thủ đoạn để đối phó với công ty điện tử Kinh Thao khiến cho ít nhất ba người thay đổi cách nhìn nhận. Người thứ nhất là Lục Đào, nhưng dù sao ông ta cũng có sự hiểu biết sâu rộng về xã hội, chẳng lấy làm lạ với những chuyện như thế này, huống hồ ông ta cũng biết rõ ý chí báo thù mãnh liệt trong đầu Trương Hoa khiến cho anh bất chấp mọi thủ đoạn.

Tình cảnh hiện tại khiến cho Lục Đào không thể phản kích một cách có hiệu quả, dù sao công ty Kinh Thao và Triết Đông đều là công ty đại lý đồ điện cấp tỉnh, khu vực trung tâm của một thành phố trong tỉnh chẳng qua chỉ là một khu vực nhỏ mà thôi, cho dù có dừng hết việc buôn bán ở cái tỉnh này, công ty vẫn có thể vận hành bình thường.

Chỉ có điều Lục Đào vẫn muốn cho Trương Hoa một bài học, khiến cho anh hạ hỏa. Về phương diện kinh doanh, trong thời gian ngắn khó mà đối phó được với Trương Hoa, đành phải suy nghĩ từ phương diện khác.

Người thứ hai thay đổi cách nhìn nhận về Trương Hoa chính là Cổ Văn Văn. Cô biết rõ Trương Hoa vào công ty mình thực chất là để trả thù Lục Đào, nói cách khác, anh vẫn canh cánh trong lòng chuyện của Trần Đình và Lục Đào, điều này cho thấy Trương Hoa vẫn còn tình cảm với Trần Đình, không có tình cảm thì sao lại bất chấp thủ đoạn để đối phó với Lục Đào.

Cổ Vân Vân mặc dù biết những điều này nhưng cô chẳng còn cách nào khác, chỉ biết giả bộ như không biết, bởi vì chỉ có như vậy Trương Hoa mới chịu ở bên cạnh cô.

2.

Nhưng cô không ngờ, Trương Hoa đột nhiên lại trở thành một con người khác, mặc dù trong việc công kích công ty điện tử Kinh Thao, anh đã sử dụng thủ đoạn chẳng mấy vẻ vang, nhưng trong vấn đề quản lý nhân sự, tổ chức công đoàn, đào tạo, sách lược kinh doanh, quan hệ trên thương trường... rõ ràng anh đã thể hiện được khả năng xuất sắc của mình.

Nhìn thấy những thay đổi này của Trương Hoa, Cổ Vân Vân không biết nên vui hay thất vọng. Trong ký ức của cô, từ khi cô còn nhỏ, bố mẹ rất ít khi có thời gian ở bên cô, lúc ấy bố cô mới mở một công ty nhỏ, gần như suốt ngày ở công ty, còn mẹ là trợ lý đắc lực của bố, cũng có rất ít thời gian chăm sóc cô.

Đến khi Cổ Vân Vân học tiểu học, công ty của bố cô ngày càng mở rộng, về sau mỗi năm một lần mạnh. Bố mẹ Cổ Vân Vân có thể đáp ứng cho Cổ Vân Vân đầy đủ về mặt vật chất. Mới vào năm thứ nhất đại học, cô đã tặng cho con gái một chiếc xe, vào năm thứ ba liền đổi thành chiếc BMW. Sau khi tốt nghiệp, bố cô lại định đổi xe cho con gái nhưng Cổ Vân Vân không đồng ý.

Nhưng tất cả những điều ấy đều không thể thay đổi một hiện thực, gần như trong nhà cô luôn chỉ có cô và cô giúp việc. Cô luôn hy vọng chồng tương lai của mình sẽ không như bố mình, sẽ là một người đàn ông thích cuộc sống bình dị, đương nhiên cũng không thể quá bất tài, quá nhu nhược. Một người chồng lý tưởng trong lòng cô phải là: có tố chất và năng lực, sạch sẽ, có sức sống nhưng lại thích cuộc sống ổn định và bình yên. Có như vậy hai người mới có thời gian bên nhau. Vì vậy mà cô đã đem lòng thích Trương Hoa.

3.

Nhưng hiện giờ Cổ Vân Vân đã loáng thoáng nhìn thấy hình ảnh của bố mình trong con người Trương Hoa, ngày nào cũng căng thẳng bởi công việc, tối đến không hợp hành thì tham gia đào tạo nhân viên, nếu không phải là đi nói chuyện với một nhân viên đặc biệt thì cũng là đi tạo quan hệ với người trong các Trung tâm thương mại. Nói chung là ngày nào cũng bận rộn, tối tối Cổ Vân Vân muốn Trương Hoa đi ăn cùng mình, lúc nào anh cũng bảo có việc.

Thậm chí ngay cả mấy thủ đoạn không vẻ vang gì mà Trương Hoa chọn cũng na ná như bố cô hồi đầu. Bởi vì mẹ Cổ Vân Vân đã kể với cô, lúc bố mới khởi nghiệp cũng dùng những thủ đoạn để cạnh tranh với đối thủ.

Chỉ có điều khi mẹ cô nói những điều này, ánh mắt luôn toát lên vẻ tự hào và sùng bái. Bà nói: “Lúc ấy công ty mình thế lực còn yếu, bố con nếu không dùng những thủ đoạn ấy thì chắc đã bị các công ty khác đập đổ rồi.” Mẹ cô còn nói: “Trên thương trường chỉ có thành công, không được phép thất bại. Chỉ có thành công mới được người khác tôn trọng, thất bại rồi sẽ chẳng có ai đồng tình với con cả. Sau khi thành công, bố con luôn tuân thủ các quy định của thị trường, nhưng nếu hồi đầu không sử dụng thủ đoạn thì chắc chắn không có thành công về sau!”

Cổ Vân Vân nghĩ, chẳng nhẽ Trương Hoa cũng sẽ đi theo con đường của bố mình? Nghĩ đến đây, cô lại thấy bản thân thật kỳ quái, vốn dĩ cô nên thất vọng mới phải, dù sao Trương Hoa cũng đang dần thoát khỏi hình tượng một người chồng như cô mong muốn, nhưng tại sao cô không thất vọng? Rồi cô lại nghĩ, nếu như không thất vọng thì có lẽ là vui mừng, bởi vì có như thế Trương Hoa mới thích hợp trở thành con rể của bố, sau này khi bố già rồi, Trương Hoa sẽ tiếp quản công ty từ tay bố, nhưng tại sao cô cũng không thấy vui nhỉ?

4.

Ngoài hai người đó ra, người thứ ba chính là Trần Đình. Lúc này cái bụng của cô đã bắt đầu nhô lên, mà cái thai đã kéo cô với Trương Hoa lại gần hơn, chỉ cần chạm tay vào bụng là cô lập tức nhớ đến Trương Hoa.

Cứ đến cuối tuần, Trần Đình lại đến Trung tâm thương mại dạo một vòng, tìm một vài nhân viên kinh doanh nói chuyện, tìm hiểu tình hình, vì vậy chuyện cạnh tranh giữa hai công ty điện tử Kinh Thao và Triết Đông gần đây ra sao cô đều nắm rõ. Những nhận xét của người trong giới về Trương Hoa cũng có hai thái cực, nhân viên bán hàng của Kinh Thao thì nói Trương Hoa bi ổi, hành vi tiểu nhân, thủ đoạn tàn nhẫn...

Còn nhân viên của Triết Đông, bao gồm cả những người từng làm bên Kinh Thao bị lôi kéo về đều rất khâm phục Trương Hoa. Mấy nhân viên về làm cho Triết Đông đều quen với Trần Đình, nói với cô: “Quản lý Trương mặc dù trẻ tuổi nhưng thực chất là một cao thủ đầy quyết đoán trên thương trường, người ngoài có cái nhìn ra sao chẳng quan trọng, quan trọng là kết quả. Hơn nữa bọn tôi khâm phục anh ấy vì năng lực thật sự của anh ấy!”

Trần Đình xuất thân trong một gia đình bình dân, gia đình cũng chẳng lấy làm khá giả, nhưng cũng không đến nỗi nghèo khó, lại là con gái độc nhất nên luôn được bố mẹ yêu chiều. Có thể câu nói “Khoảng cách tạo ra cái đẹp” là chính xác, nên cô luôn ngưỡng mộ những người thành đạt, đặc biệt là những người giành được thành công bằng chính sức lực của mình.

Mà Lục Đào lại rất phù hợp với yêu cầu ban đầu của cô. Điều này cũng giống như chuyện Cổ Vân Vân xuất thân trong gia đình giàu sang nhưng lại rất thích những người xuất thân trong gia đình bình dân như Trương Hoa.

5.

Nếu như là trước đây, chắc chắn Trần Đình sẽ rất hâm mộ khả năng và phong cách của Trương Hoa hiện nay, nhưng bây giờ Trần Đình lại có cảm giác Trương Hoa đang ngày một xa cô hơn.

Trải qua một loạt những biến cố, cuối cùng Trần Đình cũng hiểu ra, nếu như một người không thể hòa nhập vào tập thể, vậy thì lựa chọn cuộc sống vốn có ban đầu sẽ chân thực, thậm chí càng thực tế hơn. Giống như bản thân cô, thể trở thành một thành viên của một tập thể thành công, vì vậy cô cảm thấy

cuộc sống quen thuộc vốn có của mình thoải mái và hạnh phúc hơn.

Nhưng Trương Hoa hiện giờ đang dần thoát ly khỏi cuộc sống này, anh đã hướng đến “thành công”, thậm chí đã biến thành một “anh quản lý Trương” trong mắt mọi người. Cho dù người khác sùng bái hay khinh bỉ Trương Hoa, những điều đó đều có thể chứng minh một điều, Trương Hoa hiện nay đã không còn là Trương Hoa của ngày xưa, còn cô lại đang quay trở lại là một Trần Đình với cuộc sống bình dị thuộc về mình.

Những điều này khiến cho Trần Đình đột nhiên thấy rất sợ hãi, cô cảm thấy mình không thể nắm bắt được bất cứ thứ gì. Một Trương Hoa bình dị và đơn giản từng ở gần cô như vậy, thế mà bây giờ, mặc dù vẫn sống chung trong một thành phố, nếu cô muốn đi thăm anh, chỉ ngồi xe máy chục phút là đến nơi nhưng không hiểu sao cảm giác xa lạ ấy lại khiến cho Trần Đình cảm thấy Trương Hoa đang cách mình rất xa.

Tối nằm trên giường, Trần Đình xoa xoa cái bụng đã nhô lên, lẩm bẩm: “Con à, mẹ đã lựa chọn giữ lại con, cũng chưa biết là hạnh phúc hay sai lầm, nhưng chúng ta có thể đã mất bỏ con thật rồi!”

6.

Trương Hoa vì theo đuổi Cổ Vân Vân, vì tham gia tài của nhà họ Cổ mà ruồng bỏ người vợ kết hôn chưa đầy một năm. Tin tức này đột nhiên lan ra, tin đồn lan nhanh, chẳng bao lâu, không ai trong công ty Triết Đông là không biết.

Cổ Vân Vân lo lắng hỏi Trương Hoa: “Làm thế nào bây giờ?”

Trương Hoa cười xòa: “Chắc chắn là do Lục Đào gây ra, người biết chuyện chỉ có cậu với Dương Uy, những người khác tôi đều không nói!”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu còn cười được hả? Tôi hỏi cậu phải làm thế nào bây giờ? Thủ đoạn cậu dùng vốn đã khiến không ít người chửi cậu là tàn độc, thậm chí còn mắng cậu là bỉ ổi, giờ thêm cái tin đồn này nữa, người ngoài sẽ càng tin cậu là kẻ không ra gì!”

Trương Hoa vẫn chỉ cười: “Cũng may Lục Đào chưa nói rằng tôi ruồng bỏ vợ đang có bầu đấy!”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu vẫn còn đùa được à, tôi vẫn muốn hỏi cậu nhưng không biết mở miệng ra sao, giờ không thể không hỏi, rốt cuộc cậu và Trần Đình vì lý do gì mà ly hôn? Là lỗi của cậu hay vì cô ấy? Nếu như là lỗi của cô ấy thì cứ nói thẳng ra!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, trầm nghĩ: Cô gái này rốt cuộc là ngốc hay thông minh? Dương Uy thực ra đã nói với Trương Hoa từ lâu rằng anh đã nói sự thật cho Cổ Vân Vân biết rồi, tại sao cô vẫn còn giả bộ như không biết?

Trương Hoa cười nói: “Cậu hy vọng tôi nói gì với người ngoài? Nói rằng Trần Đình ngoại tình ư?”

Cổ Vân Vân vội nói: “Lẽ nào thật sự là do Trần Đình ngoại tình? Thế tại sao cậu không nói cho mọi người rõ?”

Trương Hoa không trả lời thẳng mà chỉ bảo Cổ Vân Vân hãy yên tâm, không cần lo những chuyện này, anh tự biết cách giải quyết. Rồi còn cười về bí ẩn: “Thực ra Lục Đào đã giúp tôi một chuyện lớn, chỉ có điều hán ta không biết mà thôi!”

Chuyện đột ngột xảy ra này lại khiến cho Cổ Vân Vân nhẹ nhõm trong lòng. Cô cảm thấy chuyện Trương Hoa ly hôn sớm muộn gì mọi người cũng biết, nếu một ngày nào đó cần phải công khai mối quan hệ của hai người với bố mẹ cô, cô không thể che giấu việc Trương Hoa từng ly hôn. Thay vì che giấu, chi bằng cứ để mọi người biết trước thì hơn.

Chỉ có điều cô không hy vọng Trương Hoa trở thành một kẻ bội bạc trong mắt mọi người, vì vậy cô mới nôn nóng muốn nói ra chuyện Trần Đình ngoại tình khiến cho Trương Hoa phải ly hôn, như vậy mọi người sẽ đồng tình với Trương Hoa, nhờ đó mà duy trì được hình tượng tốt đẹp của anh.

Nhưng Trương Hoa cứ một mực yêu cầu Cổ Vân Vân đừng can dự vào chuyện này, đừng phát biểu ý kiến gì hết, vì vậy cô cũng chẳng biết phải làm sao. Trương Hoa sau khi phán đoán cụ thể chuyện này đã đi đến một kết luận: Chuyện này có lợi cho vị trí của anh sau này ở công ty, có lợi cho sự kính sợ của người ngoài đối với anh. Sở dĩ anh dùng từ “sợ” là bởi vì có nguyên nhân của nó.

Trương Hoa không giống như Cổ Vân Vân, anh không nghĩ đến chuyện sẽ trở thành con rẻ nhà họ Cổ, cũng chưa từng nghĩ sẽ tiếp quản doanh nghiệp nhà họ Cổ trong tương lai, vì vậy anh hoàn toàn chẳng cần quan tâm đến chuyện hình ảnh của mình bây giờ ra sao. Hơn nữa, lòng tự tôn ông khiến cho anh thà để người khác nghĩ mình phản bội vợ còn hơn là bị người ta biết vợ anh cấm sùng lên đầu anh.

7.

Trong khi mọi người đang bàn tán xôn xao chuyện Trương Hoa bỏ vợ để theo đuổi Cổ Vân Vân, Trương Hoa lại tỏ ra hết sức bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Lúc đến công ty vẫn mỉm cười với tất cả mọi người, khi rảnh vẫn chạy đến nói đùa dăm ba câu với mọi người ở các phòng khác.

Ngoài ra, anh càng chăm chỉ đến Trung tâm thương mại, khu thương mại, vẫn gặp và chào hỏi tất cả các nhân viên kinh doanh, nói chuyện bình thường như nói chuyện với bạn bè. Tiếp tục duy trì mối quan hệ với các quản lý ở Trung tâm...

Thêm nữa, gần như tối nào Trương Hoa cũng tìm gặp một số nhân vật quan trọng để hẹn riêng, nội dung cuộc nói chuyện rất rộng, đương nhiên cũng có nói đến chuyện công việc, bàn đến yếu tố để thành công nhưng tuyệt đối không đề cập đến chuyện riêng tư.

Trương Hoa biết, gần như tất cả mọi người khi nói chuyện với anh đều tỏ vẻ ngạc nhiên, thậm chí bối rối, nhưng bản thân anh lại tỏ ra hết sức bình thường. Nhìn thấy vẻ mặt bối rối của đối phương, Trương Hoa thậm chí còn cảm thấy thú vị, và pha chút thỏa mãn.

Hành động của Trương Hoa khiến cho mọi người phần nào hoài nghi không biết mọi chuyện có phải chỉ là tin đồn.

Lúc này, những người biết chuyện gần như chia làm ba trạng thái. Một, hoài nghi đây chỉ là những lời đồn thổi, mặc dù hoài nghi là lời đồn thổi nhưng vẫn nảy sinh tâm lý e sợ đối với Trương Hoa. Hai, tin rằng đây là sự thực, trong lòng thầm chửi Trương Hoa là đồ bỉ ối, nhưng ngoài mặt vẫn không dám đắc tội với Trương Hoa. Ba, tin rằng đây là sự thực, nhưng ngưỡng mộ thủ đoạn và sự thành công của Trương Hoa, bởi vì trong xã hội này, đa phần mọi người đều ngưỡng mộ sự thành công mà không cần quan tâm đến quá trình.

Cho dù là ở dạng nào, mọi người đều phải công nhận một điều, đó là con người Trương Hoa không hề đơn giản, không thể dễ dàng đắc tội, một khi đắc tội với anh ta, rất có thể anh ta sẽ giờ thủ đoạn ra.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: CHƯƠNG 16

1.

Lục Đào không ngờ Trương Hoa lại trở nên lạnh lùng như vậy, lời đồn thổi đã không đủ kích được anh mà còn khiến anh xây dựng được hình tượng sâu sắc với những người xung quanh. Lúc này, Lục Đào mới bắt đầu ý thức được rằng Trương Hoa sẽ là một đối thủ đáng gờm trong tương lai.

Chuyện xảy ra tiếp theo khiến cho Lục Đào triệt để sụp đổ, đây không phải là sự sụp đổ về thành tích kinh doanh của công ty mà là hình tượng ông ta đã duy trì trong bao nhiêu năm, chỉ sau một đêm đã bị bóc trần trước mắt tất cả mọi người.

Trương Hoa cũng biết rõ, trung tâm thành phố chỉ là một phần của thị trường, mặc dù có thể cho Lục Đào nếm được mùi thất bại trong thời gian ngắn, nhưng không thể thay đổi được hướng đi chính thể ca công ty Lục Đào. Thế nên Trương Hoa bắt đầu sử dụng một thủ đoạn khác.

Khi nhân viên Kinh Thao đến công ty vào buổi sáng, thấy ở cổng công ty có rải một số tờ rơi, nhặt lên xem mới hay đó không phải là quảng cáo thông thường, mà là giới thiệu về đời sống riêng tư đầy thối nát của tổng giám đốc Lục Đào, kèm theo đó là vô số ảnh Lục Đào thân mật với “gái điểm”.

Trước khi Lục Đào đến công ty, mọi người thi nhau bàn tán, có người nói, chẳng trách ông ta thường cho lái xe về đúng giờ, một mực đòi tự lái xe về nhà sau khi hết giờ làm, tưởng đâu ông ta thông cảm cho lái xe, hóa ra là vì sợ mọi người biết chuyện xấu ông ta làm.

Lại có người nói, ông ta ngày nào cũng về nhà rất muộn, chẳng lẽ vợ ông ta mặc kệ không chút hoài nghi hay sao? Có người liền chen vào nói: Với vợ thì đơn giản thôi, cứ nói công ty có việc, tiếp khách... Một tổng giám đốc có bận rộn cũng là lẽ thường!

2.

Khi nhìn thấy Lục Đào bước vào công ty, mọi người mới chấm dứt cuộc tranh luận. Nhưng tổng giám đốc Lục Đào đã cảm nhận có chuyện bất thường, sau khi nghe điện thoại trong văn phòng, cuối cùng Lục Đào cũng hiểu vì sao nhân viên lại nhìn mình bằng ánh mắt khác thường. Điện thoại từ một người bạn ở tòa soạn báo gọi đến, nói rằng nhận được một số bức ảnh của một người nặc danh.

Lục Đào phải bỏ không ít tiền để mua lại những tài liệu ấy từ tòa soạn báo, nhưng chuyện vẫn lan ra khắp công ty, tiếp đó là lan truyền đến tai các nhân viên kinh doanh. Dưới sự lo lan truyền của đám nhân viên kinh doanh này, tất cả những quản lý của các Trung tâm thương mại đều hay tin. Thậm chí có người còn nghĩ, một số người chuyển sang bên công ty điện tử Triết Đông làm việc là bởi vì đã biết những hành vi xấu xa này của Lục Đào. Lại có người suy đoán, tổng giám đốc của Kinh Thao ngoài gái gú ra không biết còn có thú vui gì khác không?

Con người luôn là như vậy, thường thích từ chuyện họ suy đoán ra chuyện kia, sau đó liên tưởng đến một số hành vi có liên quan. Mặt khác, một người đàn ông, bản thân anh ta có thể thường xuyên đi chơi gái, khi bàn luận đến chuyện chơi gái của người khác đều cho rằng bản thân mình là quân tử, đều cảm thấy đạo đức của người khác có vấn đề nghiêm trọng. Còn đàn bà khi bàn luận về những người đàn ông như thế này đều tỏ vẻ rất khinh bỉ.

Vì vậy Lục Đào dưới sự suy đoán của nhiều người đã trở thành một người có vấn đề nghiêm trọng về đạo đức. Mặc dù trong đó có một số đàn ông thâm nghĩ, nếu như mình có tiền, mình cũng sẽ thường xuyên ra ngoài chơi gái, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ vô cùng đạo mạo, đường hoàng.

3.

Người bị sốc nặng nề còn có Trần Đình. Sau khi biết được chuyện này cô đột nhiên cảm thấy mình thật nực cười, cũng quá đáng thương. Cô đã từng ngốc nghếch theo đuổi tình yêu, từng cho rằng đây là một vị tổng giám đốc thành đạt và biết chăm lo cho gia đình, từng cho rằng ông ta ngoài vợ ra chỉ có mình, nào ngờ ông ta chỉ coi cô như một trong những món đồ chơi của ông ta mà thôi.

Bản thân cô cho rằng đó là mối quan hệ xác thịt dựa trên tình yêu, còn đối với gã đàn ông ấy, nó chẳng có gì khác biệt so với việc ra ngoài tìm gái điểm. Hơn nữa, ông ta đi chơi gái điểm còn mất tiền, trong khi cô thì hoàn toàn miễn phí.

Trần Đình nhớ lại hơn ba năm ở trong thành phố này, ngoài việc hết lần này đến lần khác thất bại trong chuyện tình yêu, cô chẳng có bất cứ thu hoạch gì. Thích Lục Đào đúng là một tấn bi kịch, về sau đem lòng yêu Trương Hoa cũng là một bi kịch như thế.

Trần Đình biết chuyện xấu xa của Lục Đào bị lộ ra ánh sáng là do Trương Hoa làm, mặc dù Trương Hoa làm như vậy có thể khiến cô nhìn nhận rõ về con người Lục Đào nhưng cô lại luôn thầm mong chuyện này không phải do anh làm.

Cô đã không còn quan tâm đến bản chất thật sự con người Lục Đào, dù sao cô đã hoàn toàn từ bỏ Lục Đào rồi, thậm chí cô không hy vọng nhìn thấy bộ mặt thật của Lục Đào nữa, có như vậy cô sẽ không khiến bản thân càng thêm hối hận và đau đớn về hành vi trước đây của mình, ít nhất vẫn còn có thể giữ gìn được chút tự trọng nhỏ nhoi của mình, đó là Lục Đào cũng từng yêu cô. Nhưng giờ, sau khi tất cả sự thật được phơi bày, cô chỉ còn lại đau khổ và trống rỗng.

Về Trương Hoa, cô càng không muốn anh làm ra những chuyện này. Một Trương Hoa như vậy đã không còn là Trương Hoa của trước đây mà trở thành một Trương Hoa có phần đáng sợ và khó nắm bắt bởi vì, bạn hoàn toàn không biết trong lòng anh ta đang nghĩ gì, bước tiếp theo sẽ làm gì.

4.

Trần Đình nói với Lưu Huệ Anh: “Tớ muốn rời khỏi thành phố này, về với bố mẹ!”

Lưu Huệ Anh thờ dãi: “Một mối rồi phải không?”

“Tớ cảm thấy mình giống như một chiếc lá trong chuyện tình cảm, muốn rơi vào nơi mà mình muốn, nhưng chỉ một cơn gió bất ngờ thổi đến sẽ cuốn tớ đến một nơi khác, sau đó, tớ đã cố gắng quay lại chỗ cũ, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi, dần dần khiến cho tớ càng lúc càng xa chỗ bạn đâu tớ muốn đến.”

“Ý cậu muốn nói là khoảng cách giữa cậu và Trương Hoa càng lúc càng xa?”

“Tớ biết tớ có lỗi với anh ấy, tớ đã cố gắng khiến anh ấy thấy tớ đang thay đổi, cũng tin rằng anh ấy có thể nhìn thấy, sẽ tha thứ cho tớ, nhưng giờ càng lúc tớ càng cảm thấy anh ấy xa vời, xa đến mức chẳng thể có bất cứ hy vọng nào nữa.”

“Có thể thẳng thắn đối mặt với tất cả mọi chuyện cả điều nên làm, từ bỏ cũng chưa hẳn là một lựa chọn không đúng đắn.”

“Đúng thế, nên học cách từ bỏ, hơn ba năm, cuối cùng tớ tay trắng quay về.”

Lưu Huệ Anh nhìn bụng Trần Đình, nói: “Cũng không hẳn là tay trắng!”

Trần Đình xoa xoa cái bụng đã nhô lên của mình, sau đó cười như mèo: “Nói cũng phải, cũng không hẳn là tay trắng, ít nhất vẫn còn có đứa bé này!”

“Nếu cậu xác định sẽ từ bỏ, rời khỏi thành phố này, cậu thật sự sẽ giữ lại đứa bé này chứ? Giờ muốn bỏ vẫn còn kịp, một thời gian nữa, nếu có hối hận sẽ chẳng thay đổi được nữa đâu!”

Trần Đình bất lực cười: “Nếu như hồi mới có bầu mà biết trước những chuyện này, chắc chắn tớ sẽ cân nhắc đến chuyện giữ đứa bé hay không. Nhưng mấy tháng nay, tớ cảm nhận được sự tồn tại của nó, cảm thấy nó luôn ở bên tớ mỗi tối, mỗi tối tớ lại nói chuyện với nó, trong lòng đã tự coi mình là mẹ từ lâu rồi. Cậu nói xem, tớ làm sao có thể giết chết đứa bé ở bên tớ bấy lâu như vậy?”

5.

Cổ Vân Vân cười nói: “Lâu lắm rồi, cậu mới đi ăn cùng với tôi!”

Trương Hoa cười: “Tôi cũng muốn ngày ngày hết giờ làm là không phải làm gì nữa, nhưng mà chẳng có cách nào cả!”

Cổ Vân Vân đột nhiên hỏi: “Chuyện của Lục Đào có phải cậu âm thầm điều tra rồi phát tán không?”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân cười: “Một kẻ có vấn đề về đạo đức sớm muộn gì cũng bị bóc trần thôi, chuyện này hết sức bình thường!”

Cổ Vân Vân im lặng, câu trả lời của Trương Hoa chính là sự thừa nhận. Một lúc sau, không kìm nổi tò mò, cô lại hỏi: “Chuyện ngay cả người ở bên cạnh Lục Đào cũng không biết, cậu nói xem những người kia làm sao lại điều tra được? Hơn nữa còn chụp được ảnh nữa chứ!”

Trương Hoa vẫn cười: “Vò quýt dầy có móng tay nh mà!” sau đó nét mặt đầy bí ẩn, anh hỏi: “Cậu có biết ảnh ghép không?”

“Biết, thế thì sao?”

“Nếu như một hôm nào đó Lục Đào phát hiện ra những bức ảnh “thân mật” mà mình mua về từ tòa soạn chỉ là ảnh ghép, liệu hẳn ta có tức đến phát điên lên không?” Nói rồi Trương Hoa lại bật cười sung sướng.

Cổ Vân Vân nói: “Chẳng nhẽ những bức ảnh ấy là giả? Vậy sao Lục Đào không nhìn ra nhỉ?”

“Ảnh đúng là giả, nhưng tất cả những thông tin đều là thật. Cậu nghĩ mà xem, bao nhiêu năm nay, làm sao hẳn ta có thể nhớ mình đã từng chơi bời ở đâu, với ai “gái điểm” nào? Cái gọi là có tật giật mình chính là vậy đấy, làm gì có thời gian để mà cân nhắc thật giả nữa?”

6.

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa hồi lâu, cuối cùng nói: “Tôi thấy cậu càng lúc càng giống một người!”

“Ai thế?”

“Giống bố tôi, ở hành vi nào đó, thỉnh thoảng giọng điệu nói chuyện cũng giống.”

Trương Hoa phì cười: “Thế sao? Nếu như tôi giống bố cậu, vậy thì chẳng phải tương lai tôi cũng là một nhà doanh nghiệp sao? Cậu đề cao tôi quá rồi!”

“Trước đây tôi cũng không phát hiện ra, nhưng giờ tôi thấy cậu có điểm nào đó rất giống bố tôi...”

Sau đó Cổ Vân Vân lại nói tiếp: “Có thể chỉ vài ngày nữa là bố tôi sẽ gặp cậu!” Cổ Vân Vân nói những điều đó cũng là có lý do.

Tối qua, chẳng mấy khi vợ chồng Cổ Triết Đông mới ăn cơm ở nhà, ăn xong liền ngồi phòng khách nghỉ ngơi, Cổ Triết Đông đột nhiên hỏi: “Mấy tháng trước công ty có một trợ lý tổng giám đốc mới phải không?”

Cổ Vân Vân trầm nghĩ, từ lúc Trương Hoa vào công ty đến giờ bố vẫn chưa đến công ty lần nào, làm sao mà biết được? Ai nói với ông ấy? au lại nghĩ, bố cô có biết cũng là lẽ thường, có thể là do Phùng Lâm Hàn hoặc giám đốc nhân sự đã nhắc đến trong lúc báo cáo tình hình công việc.

Thế nên Cổ Vân Vân liền đáp: “Vâng ạ, tên là Trương Hoa.”

“Cậu ta đã ly hôn mấy tháng rồi phải không?”

“Vâng ạ!”

“Theo như tin đồn ở bên ngoài thì cậu ta đã ruồng bỏ vợ mình để vào công ty theo đuổi con, có đúng không?”

Cổ Vân Vân vội vàng nói: “Không phải như vậy đâu bố ạ!”

“Đương nhiên bố biết không phải như vậy, cậu ta là bạn học cùng đại học với con, con vẫn luôn thích cậu ta. Cậu ta một năm trước đã kết hôn, vợ tên là Trần Đình, nhưng vợ cậu ta vẫn duy trì mối quan hệ với Lục Đào, tổng giám đốc công ty Kinh Thao, mấy tháng trước cậu ta phát hiện nên đã ly hôn, có đúng không?”

7.

Cổ Vân Vân kinh ngạc nhìn bố: “Bố, sao bố lại biết ạ?”

Cổ Triết Đông bình thản nói tiếp: “Cậu ta vào công ty là để báo thù Lục Đào, vì vậy đã sử dụng thủ đoạn để đối phó với công ty điện tử Kinh Thao, giờ lại dùng thủ đoạn để phá hoại hình ảnh của Lục Đào. Còn nữa, vợ cũ của anh ta đột trước có làm ở công ty ta một thời gian, sau đó con đã chuyển cô ta đến một công ty nhỏ khác, hơn nữa hiện nay cô ta đang có bầu, những chuyện này đúng cả chứ?”

Cổ Vân Vân kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, hồi lâu mới “thốt” ra được một câu: “Bố... có phải là thần tiên không?”

Mẹ Cổ Vân Vân ngồi bên cạnh phì cười: “Con ngốc, thần tiên cái gì, nếu bố con không có khả năng ấy sao có thể đi đến ngày hôm nay? Đừng tưởng hằng ngày bố con ít đến công ty con mà không biết gì nhé, chuyện gì ở công ty bố con cũng biết cả đấy!”

Cổ Vân Vân ngồi xuống bên cạnh mẹ, ôm eo mẹ làm nũng: “Vậy chuyện con không đi làm mà đi chơi chắc bố

Mẹ cô cười hiền xoa đầu con gái: “Con ham chơi còn ai lạ gì, ngày nào con không ham chơi là phải tìm hiểu xem con đang làm gì đấy!”

“Sao mẹ lại nói con thế, cứ như con vô dụng lắm ấy!”

Cổ Triết Đông không để tâm đến chuyện của hai mẹ con, tiếp tục nói: “Không phải bố thích phí thời gian cử người đi điều tra người khác, bởi vì Trương Hoa khá đặc biệt, thứ nhất là người con thích, thứ hai là hiện nay cậu ta đang nắm giữ vị trí quan trọng trong công ty!”

8.

Cổ Vân Vân hỏi: “Bố ơi, có phải bố định đuổi việc anh ấy không?”

Cổ Triết Đông nói: “Có ba lý do khiến bố để Trương Hoa ở lại công ty: Thứ nhất, phẩm chất của anh ta không tồi, hành vi hiện nay chủ yếu là bởi vì vợ cũ gây ra. Thứ hai, Trương Hoa ngoài vợ cũ ra chưa có mối quan hệ trai gái lăng nhăng ở bên ngoài, chính vì vậy bố mới yên tâm để con với cậu ta ở cạnh nhau. Đương nhiên bố cũng biết con sẽ không làm vậy, về điểm này cả bố và mẹ đều yên tâm. Thứ ba, Trương Hoa mặc dù dùng một số thủ đoạn nhưng bản thân cậu ta có tiềm lực, có khả năng còn tiến xa.”

Mẹ Cổ Vân Vân nói tiếp: “Vân Vân, mặc dù bố mẹ yên tâm về con, biết con sẽ không làm vậy nhưng vẫn phải nhắc nhở con, Trương Hoa là người từng ly hôn, hơn nữa vợ cũ của cậu ta lại đang có bầu, con phải cân nhắc cho kỹ.”

Đáng tiếc là vợ chồng Cổ Triết Đông lại không biết rõ con gái và Trương Hoa đã từng có quan hệ với nhau.

Cổ Triết Đông nói: “Bố giữ cậu ta ở lại công ty không phải là tán thành chuyện con với cậu ta, mà là cảm thấy nếu đào tạo đúng cách, có thể sau này cậu ta sẽ trở thành cốt cán của công ty. Đối với bố, công, tư nhất định phải phân minh. Về tư, bố thà để cậu ta rời khỏi công ty, như vậy mối quan hệ của hai đứa sẽ bị hạn chế, nhưng về công, bố phải đào tạo cậu ta thành cán bộ quản lý quan trọng của công ty ta.”

Mẹ Cổ Vân Vân tiếp lời: “Đương nhiên rồi, bố mẹ không can thiệp vào chuyện tự do yêu đương của con, nhưng bố mẹ sẽ tư vấn về đối tượng giúp con. Dù gì con không phải con cái gia đình bình thường, con là người kế thừa tập đoàn Triết Đông trong tương lai mà!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: CHƯƠNG 17

1.

Cổ Triết Đông đột nhiên đến công ty điện tử Triết Đông, rất nhiều người đang suy đoán không biết lần này chủ tịch tập đoàn đến đây có chuyện gì. Cổ Vân Vân nhìn thấy bố vào văn phòng liền vội vàng đi theo. Văn phòng của Cổ Triết Đông để trống quanh năm, trừ nhân viên quét dọn định kỳ ra, chỉ có Cổ Vân Vân dám vào.

Cổ Vân Vân chạy vào hỏi: “Bố, sao hôm nay bố lại đến đây?”

Cổ Triết Đông cười bảo: “Chẳng nhẽ bố không thể đến đây kiểm tra công việc của con à?”

Cổ Vân Vân làm nũng: “Bố, bố biết thừa con chẳng làm gì, chẳng qua chỉ là giúp bố trông ‘nhà’ thôi mà!”

“Bố chỉ sợ đn trông nhà con cũng không làm được ấy chứ!”

Cổ Vân Vân tỏ vẻ không vui: “Thế thì bố đừng bắt con trông nhà nữa, con muốn tự do cơ!”

“Con nói với Trương Hoa nửa tiếng nữa lên văn phòng của bố, con chó có đi theo đấy!”

Không có thông báo của Cổ Triết Đông, chẳng ai dám tự ý vào văn phòng của ông, bao gồm cả Phùng Lâm Hàn. Lúc này Phùng Lâm Hàn cũng đang trầm ngâm suy nghĩ, Cổ Triết Đông không thông báo trước với mình mà trực tiếp đến công ty rồi cuộc là vì chuyện gì? Chẳng nhẽ vì mình có sai sót gì trong công việc gần đây?

Vì thế mà Phùng Lâm Hàn cứ thấp thòm chờ thông báo của Cổ Triết Đông. Nhưng nửa tiếng đồng hồ sau mới biết Trương Hoa vào văn phòng của ông ta. Phùng Lâm Hàn có hơi thất vọng, nhưng đồng thời cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Điều này cho thấy Cổ Triết Đông đến đây không phải để tìm anh ta, đồng thời cũng hụt hẫng vì người đầu tiên mà Cổ Triết Đông tìm không phải là anh ta.

Chỉ có điều, Phùng Lâm Hàn có thể khẳng định một chuyện, việc trước sau Trương Hoa sẽ là con rể của Cổ Triết Đông quả không sai, nếu không ông ấy không vừa đến công ty đã cho gọi Trương Hoa vào văn phòng. Điều này đồng nghĩa với việc phán đoán của Phùng Lâm Hàn rất chính xác.

2.

Lúc Trương Hoa bước vào văn phòng của Cổ Triết Đông, Cổ Triết Đông đang chăm chú phê duyệt tài liệu. Khi Trương Hoa gõ cửa bước vào, Cổ Triết Đông ngẩng đầu lên nhìn Trương Hoa, sau đó mỉm cười nói: “Trương Hoa đúng không? Ngồi xuống, đợi tôi một lát!” nói rồi ông lại tiếp tục phê duyệt tài liệu.

Trương Hoa ngồi rất ngay ngắn trên ghế sofa cách khá xa bàn làm việc của Cổ Triết Đông, im lặng không nói lời nào. Anh biết trước mặt Cổ Triết Đông, chỉ cần nghe là được, tuyệt đối không được nói thêm một câu, thậm chí một từ.

Vài phút sau, Cổ Triết Đông đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn Trương Hoa và mỉm cười nói: “Không tồi, hình thức rất được!” Trương Hoa vẫn không nói gì, chỉ nhoeo miệng cười.

“Vào công ty được một thời gian rồi đúng không, cậu nói tôi nghe xem cậu có suy nghĩ gì về công việc này?” Cổ Triết Đông hỏi.

Trương Hoa nghe xong, phân tích kỹ lưỡng trong đầu, câu hỏi này rất rộng, nhưng cũng đồng thời là một cách hỏi thường gặp nhất, chính bởi thế nên mới khó trả lời.

Cân nhắc một lát, Trương Hoa mới trả lời: “Công việc này có tính cạnh tranh, thách thức rất lớn, đòi hỏi lúc nào cũng cần phải tư duy.” Thực ra câu trả lời này cũng có thể coi là câu trả lời có hiệu quả, hơn nữa hoàn toàn tránh né được việc tự nhận xét về khả năng của mình. Nhưng Cổ Triết Đông vẫn gật

đầu nói: “Cũng có lý!”

Cổ Triết Đông lại tiếp tục hỏi: “Sau khi tốt nghiệp, cậu đi làm được mấy năm rồi?”

“Dạ, cháu đi làm được bốn năm ạ!”

“Vậy tôi cậu một câu hỏi: Trong công việc, nên làm đúng đắn một việc hay phải làm một việc đúng đắn?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cháu cảm thấy nên kết hợp cả hai lại!”

Cổ Triết Đông cười cười, đây không hẳn là một đáp án chính xác, cũng chưa đủ tường tận.

3.

Cổ Triết Đông đứng dậy, đi ra ghế sofa, ngồi xuống đối diện Trương Hoa, sau đó nói: “Làm đúng đắn một việc hay làm một việc đúng đắn chủ yếu phải xem bản thân mình đang ở vị trí nào?”

Trương Hoa không nói gì thêm, anh biết tiếp theo không đến lượt anh lên tiếng nữa. Cổ Triết Đông nói tiếp: “Là một nhân viên, không có quyền quyết định đến những sách lược của công ty, chỉ có thể nỗ lực hết mình làm tốt quyết định của lãnh đạo, điều này gọi là làm đúng đắn một việc. Còn với một lãnh đạo, bắt buộc phải cân nhắc làm những việc đúng đắn, bởi vì như vậy nhân viên mới có thể làm những việc đúng đắn theo mình, như thế hiệu quả sẽ càng cao.”

Cổ Triết Đông nói xong liền nhìn Trương Hoa hỏi: “Cậu có hiểu không?”

Trương Hoa đáp: “Cháu hơi hiểu, cháu sẽ suy nghĩ kỹ những lời chủ tịch dạy!”

Cổ Triết Đông gật đầu rồi nói tiếp: “Tôi tin cậu có thể hiểu, cậu rất thông minh, nhưng thông minh chưa chắc đã đảm bảo mọi việc cậu làm đều chính xác, cậu có đồng ý với câu này không?”

“Cháu đồng ý!”

“Bởi vì vị trí của cậu hiện giờ ở công ty không còn thấp nữa, cậu có thể quyết định đưa ra những việc đúng đắn để các nhân viên cấp dưới làm theo hay để cho họ phải nỗ lực làm đúng theo quyết định của cậu.”

Cuối cùng thì Trương Hoa cũng hiểu ra ý mà Cổ Triết Đông muốn ám chỉ, lúc này trong lòng anh bắt đầu thầm kính nể ông ta.

Cổ Triết Đông cười cười: “Ban này tôi nói chuyện công việc với cậu, thực công việc, trong cuộc đời con người ta còn có rất nhiều việc, bao gồm tình yêu, hôn nhân, chúng ta đều phải chần chừ, lưỡng lự trước những sự lựa chọn này!”

Trương Hoa không hiểu sao Cổ Triết Đông đột nhiên lại nói chuyện này với mình, chẳng nhẽ ông ấy biết được cái gì? Hay là ông ấy chỉ đơn giản là muốn dạy cho anh chút kinh nghiệm với tư cách là một người đi trước? Hay là ông ta chỉ vô tình nhắc đến chuyện này?

4.

Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa, thấy anh đang trầm ngâm, ông biết ngay Trương Hoa đang suy nghĩ đến những lời mình nói nên nói tiếp: “Trong công việc có các mối quan hệ cấp trên, cấp dưới, nhưng trong cuộc đời, mỗi người là lãnh đạo của chính bản thân mình, vì vậy ai cũng phải học cách làm những việc đúng đắn. Nhưng có rất nhiều người bởi vì không từ bỏ được một số thứ nên đã lựa chọn con đường là làm đúng đắn sự việc.”

Cổ Triết Đông vẫn tiếp tục nói: “Ví dụ có một số người biết rõ hôn nhân thất bại, nhưng không muốn hoặc do một số nguyên nhân gì đó mà không chịu từ bỏ, thế nên mới nỗ lực kinh doanh hôn nhân trong sự sai lầm của hôn nhân. Nhưng cũng có người dứt khoát từ bỏ, lựa chọn một hôn nhân phù hợp.”

Cổ Triết Đông nói xong đưa mắt nhìn Trương Hoa đang trầm ngâm, đột nhiên đứng dậy nói: “Thôi được rồi, nói với cậu thế thôi, khả năng lĩnh hội của thanh niên các cậu rất tốt, mặc dù những gì tôi nói có thể không rõ ràng, nhưng tôi tin cậu có thể hiểu. Cậu đi nói với giám đốc Phùng một tiếng, báo lát qua văn phòng của tôi, tôi có chuyện cần bàn!”

Trương Hoa thông báo với Phùng Lâm Hàn xong liền về văn phòng. Cổ Văn Văn hỏi: “Bố tôi nói với cậu những gì?”

Trương Hoa cười cười: “Bảo tôi tám từ: ‘Làm người cho tốt, làm việc cho đúng.’”

Trương Hoa nhìn Cổ Văn Văn, sau đó thờ dãi nói: “Không phải ai cũng biết cách để biểu đạt chính xác tám từ này đâu!”

5.

Buổi tối, Trương Hoa cứ nghĩ mãi những điều Cổ Triết Đông nói. Về vấn đề Cổ Triết Đông những chuyện này đã không còn quá quan trọng với Trương Hoa nữa, điều cốt yếu là những lời Cổ Triết Đông nói cứ như là chân lý trên đường đời của con người.

Anh bắt đầu kiểm điểm lại bản thân, tất cả những gì anh đang làm hiện giờ có đúng đắn không? Rõ ràng là không. Đúng như Cổ Triết Đông đã nói, bản thân anh vì không thể từ bỏ quá nhiều thứ, bao gồm tình cảm với Trần Đình, bao gồm cả sự thù hận do Trần Đình dành tình cảm cho Lục Đào gây ra.

Trương Hoa nghĩ, nếu bản thân đã không thể xóa bỏ ám ảnh tâm lý do chuyện của Trần Đình và Lục Đào gây ra, vậy thì nên dứt khoát từ bỏ tình cảm với Trần Đình, cũng nên từ bỏ nỗi hận với Lục Đào, bởi vì những ám ảnh và thù hận ấy bắt đầu ảnh hưởng đến lựa chọn những chuyện đúng đắn.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Trương Hoa chợt cảm thấy nhẹ nhàng. Lúc này anh mới sực nhớ ra đã lâu lắm rồi anh không về thăm bố mẹ, cũng lâu lắm rồi không liên lạc với Nhã Vân, không biết con bé dạo này thế nào nữa.

Rồi Trương Hoa lại nhớ đến Trần Đình, Trương Hoa nghĩ nên bớt chút thời gian đi thăm cô, dù gì cũng từng là vợ chồng, nếu đã quyết định từ bỏ tình cảm này thì bản thân anh cũng nên nói chuyện rõ ràng với cô, cho dù sau này là bạn bè hay là người xa lạ, ít nhất cũng từng chung sống với nhau gần ấy thời gian.

Trương Hoa lại nghĩ đến Cổ Vân Vân, từ tận đáy lòng, Trương Hoa vẫn luôn cảm thấy áy náy với cô, vì mục đích trả thù Lục Đào của mình mà anh luôn lợi dụng tình cảm của cô dành cho anh. Trương Hoa bắt đầu tìm kiếm tình cảm chân thực trong lòng mình, rốt cuộc anh với Cổ Vân Vân là thích hay không thích?

6.

Lúc Trương Hoa gọi điện cho Nhã Vân, Nhã Vân vui mừng reo lên: “Anh, cuối cùng anh cũng chịu gọi cho em rồi!” sau đó lại vui vẻ nói: “Tại sao lâu như thế anh không liên lạc gì với em? Còn cả bố mẹ nữa? Hừ, thế nên em cũng chẳng thèm liên lạc với anh!”

Trương Hoa hỏi: “Cuối tuần em có về nhà không?”

“Có chứ!” Nhã Vân đáp.

“Bố mẹ dạo này có khỏe không? Anh định cuối tuần bố mẹ.”

“Sức khỏe vẫn tốt nhưng tâm trạng thì không tốt.”

Trương Hoa biết nguyên nhân khiến cho tâm trạng bố mẹ không vui là gì nên anh cũng không hỏi gì nữa. Nhã Vân đột nhiên hỏi: “Anh, anh với chị Vân thế nào rồi? Đã sống chung với nhau chưa?”

“Sao đột nhiên em hỏi chuyện này?”

Nhã Vân liền nói: “Bố mẹ bảo, nếu như anh cứ nhất định đòi cưới chị Vân, bố mẹ cũng bó tay, nhưng bố mẹ hy vọng thỉnh thoảng anh liên hệ với chị dâu, dù gì chị ấy cũng đang có con với anh. Bố mẹ còn nói, đợi chị dâu đẻ sẽ đi thăm chị ấy!”

Trương Hoa do dự hồi lâu mới nói: “Thực ra chị dâu đã lên đây đi làm rồi!”

Nhã Vân nghe thấy vậy liền phản khởi nói: “Thật không? Vậy cuối tuần em đi thăm chị ấy, em biết công ty chị ấy ở đâu rồi!”

Nhã Vân ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên hỏi: “Chẳng nhẽ anh lại bắt đầu thích chị dâu, nên đón chị ấy về rồi à?”

“Không phải, là cô ấy tự quay lại thôi!”

Trương Hoa đột nhiên không biết nói thế nào, cũng may là Nhã Vân chuẩn bị cúp máy: “Thôi, không nói chuyện với anh nữa, em phải vào lớp đây! Đợi cuối tuần anh về anh em mình nói chuyện tiếp!”

7.

Thứ bảy hết giờ làm, Trương Hoa liền gọi điện cho Trần Đình. Trần Đình hơi ngạc nhiên. Ra khỏi khu nhà trọ, Trần Đình nhìn quanh rồi hỏi: “Anh không lái xe đến à?”

“Không, anh ngồi xe bus!”

Trần Đình ậm ừ đáp: “Thế à!”

“Chúng ta tìm chỗ nào ngồi chút đi!”

Trên taxi, Trương Hoa cái bụng đã nhô lên của Trần Đình, Trần Đình mỉm cười nói: “Đã bốn tháng rồi, em đi kiểm tra mấy lần rồi, bác sĩ bảo thai nhi rất khỏe mạnh!”

Trương Hoa hỏi: “Thế giờ em ở một mình có tiện không?”

Trần Đình đáp: “Ngày nào cũng đi bộ đi làm, vì vậy không gặp sự cố gì!”

“Em muốn ngồi đâu?”

“Ra quán trà ngồi đi, chẳng phải anh thích ngồi quán trà ư?”

Ngồi trong quán trà hồi lâu, Trương Hoa mới mở miệng: “Mấy hôm trước chủ tịch tập đoàn có tìm anh nói chuyện, khiến anh nghĩ thông suốt một vấn đề, cũng biết nên làm thế nào để đối mặt với vấn đề.”

“Là bố của Cổ Vân Vân phải không?”

“Ừ, những điều ông ấy nói khiến anh hiểu trước khi làm chuyện gì đúng đắn, trước tiên phải đối mặt với nội tâm của mình đã!”

Im lặng hồi lâu, Trương Hoa nói tiếp: “Anh thừa nhận anh từng yêu em, đến giờ vẫn còn tình cảm, dù gì em cũng là người con gái đầu tiên anh yêu. Anh đã thử tha thứ cho em, nhưng đồng thời anh cũng biết mình không thể xóa bỏ những chuyện giữa em và Lục Đào, có thể có một số đàn ông coi nhẹ chuyện này, nhưng anh biết mình không làm được, vì vậy anh biết rất rõ rằng chúng ta không thể tiếp tục chung sống với nhau.”

8.

Phản ứng của Trần Đình rất bình thản, điều này không nằm ngoài dự kiến của Trương Hoa. Trần Đình chỉ khẽ ừ rồi nói: “Em cũng ý thức được rằng em và anh không thể tiếp tục, bởi vì khoảng cách giữa chúng ta càng lúc càng xa!”

“Thế sao? Anh thấy cả hai có thể bình tĩnh nhìn nhận vấn đề như thế là tốt!”

Trần Đình khẽ ừ rồi cả hai lại chìm vào trong im lặng.

Trương Hoa rút một điếu thuốc ra, châm thuốc hút rồi khẽ nói: “Nếu chúng ta đã bình tĩnh mặt với những vấn đề này rồi, anh muốn hỏi em một câu: Đứa bé này có đúng là con anh không?”

Trần Đình ngẩng phắt đầu nhìn Trương Hoa, vẻ mặt như đang tức giận. Nhưng cô nhìn Trương Hoa một lát, từ từ bình tĩnh lại, sau đó nói: “Em biết em từng có lỗi với anh, từng lừa dối anh, nhưng kể từ khi anh biết chuyện giữa em và anh ta, anh chưa từng tin tưởng em!”

Trương Hoa vội vàng nói: “Có thể cách anh hỏi chưa được đúng, ý của anh là nếu như đôi bên đã không thể ở bên nhau, vậy đứa bé tương lai chắc chắn sẽ không hạnh phúc. Hơn nữa em còn trẻ, nếu như có con, con đường tương lai của em sẽ khác!”

Trần Đình nói với vẻ chua xót: “Em cũng từng nghĩ bỏ đứa bé, bởi có nó sẽ khiến em nhớ đến anh, nhưng hiện giờ đứa bé này đã trở thành một phần trong cuộc đời em!”

Trần Đình lấy tay xoa xoa bụng, sau đó nói: “Anh không ở bên nó mấy tháng nay, vì vậy anh không thể nào cảm nhận được điều đó!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: CHƯƠNG 18

1.

Trương Hoa nghe xong câu này, biết cô chắc chắn sẽ giữ lại đứa bé, liền nói: “Vậy từ nay về sau anh sẽ cố gắng làm tròn trách nhiệm nên làm!” Trần Đình khẽ cười: “Có lẽ sau này cơ hội gặp mặt sẽ càng ít!”

“Sao em lại nói thế?” Trương Hoa ngạc nhiên hỏi.

“Em chuẩn bị về nhà, rời khỏi thành phố này, giờ nghĩ ở bên cạnh bố mẹ vẫn là tốt nhất!”

“Vậy em đã tìm công việc khác chưa?”

Trần Đình nhìn cái bụng mình, nói: “Giờ thì công ty nào chịu nhận em chứ? Vốn dĩ em nghĩ giờ sẽ về, nhưng nếu bây giờ về, chắc chắn sẽ không tìm được công việc, chỉ có thể ở nhà thôi. Vì vậy có lẽ đợi đến lúc gần sinh mới về nhà, hoặc Tết xong là em thôi không quay lại đây nữa!”

“Thế sau này em có dự định gì?”

“Em đâu thể nghĩ ngợi xa thế? Giờ chỉ mong đứa bé khỏe mạnh chào đời thôi!”

Trương Hoa im lặng hồi lâu rồi đột nhiên nói: “Tối nay anh về nhà bố mẹ ăn cơm, em có đi cùng không? Em quay lại đây mà bố mẹ vẫn chưa biết, nếu chúng ta có thể bình thản đối mặt với chuyện chia tay, vậy chẳng cần phải che giấu việc giải quyết mối quan hệ nữa!”

“Hôm nay em không đi đâu, đợi khi nào em cân bằng được tâm lý sẽ đi thăm bố mẹ anh!”

“Cũng được, vậy anh đi trước đây! Nhã Vận bảo anh về sớm còn dẫn nó đi siêu thị mua đồ!”

“Vậy anh về sớm đi, em cũng phải đến chỗ Huệ Anh, ngày mai chủ nhật, em với cô ấy cùng đi dạo!”

2.

Lúc Trương Hoa dẫn Nhã Vận đi mua đồ ăn, Nhã Vận hỏi: “Sao chị dâu không đến?” Trương Hoa đáp: “Làm sao anh biết được, anh đâu có ở chung với cô ấy!”

Nhã Vận liền nói: “Mai em tìm chị ấy đi chơi!”

Trương Hoa liền gạt đi: “Em ngoài ăn chỉ biết có chơi. Hôm nay cô ấy đến chỗ bạn ở rồi, ngày mai đi dạo với bạn, em có đến tìm cũng không gặp đâu!”

Nhã Vận ngạc nhiên nhìn Trương Hoa: “Anh, em hỏi chị dâu sao không đến, anh nói không biết, thế sao anh biết hôm nay chị ấy đến chỗ bạn, hơn nữa còn biết ngày mai chị ấy đi dạo phố với bạn chứ?”

Trương Hoa chỉ biết cười trừ, không nói năng gì.

Cha mẹ mãi mãi là cha mẹ. Biết Trương Hoa hôm nay về nhà, mẹ anh chuẩn bị rất nhiều đồ ăn. Lúc ăn cơm, mẹ Trương Hoa liền hỏi: “Nghe Nhã Vận nói cái Đình nó lên đây đi làm rồi phải không?”

Trương Hoa ậm ừ: “Vâng, mấy tháng rồi ạ!”

“Thế sao nó không về thăm bố mẹ?”

Nhã Vận liền chen vào: “Chắc là chị dâu ngại nên mới không đến đây!”

“Với tính cách của nó thì không phải như vậy đâu!” Mẹ Trương Hoa nói, rồi đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền hỏi Trương Hoa: “Chẳng nhẽ nó đã bỏ đứa bé đi rồi, thế nên không liên hệ gì với chúng ta nữa?”

“Không bỏ, bụng đã to thấy rõ rồi, đứa bé rất khỏe mẹ ạ!”

Mấy người đều nhìn Trương Hoa chằm chằm: “Sao con biết?” Trương Hoa im lặng không nói gì. Mẹ Trương Hoa liền hỏi tiếp: “Chẳng nhẽ con đã gặp nó rồi? Có phải sau một thời gian qua lại với con bé con nhà giàu ấy, con cảm thấy Trần Đình vẫn hơn đúng không?”

“Con không gặp thường xuyên, chỉ gặp một hai lần thôi!”

3.

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ thật không hiểu nổi, cái Đình nó ngoan ngoãn, hiền lành, lại biết điều, có chỗ nào không tốt chứ? Con gái nhà giàu ngoài có tiền ra thì có gì tốt nào? Sau này ngay cả nấu cơm, giặt quần áo nó cũng chẳng biết làm!”

Trương Hoa ngắt lời mẹ: “Có thể bố mẹ cảm thấy con với Trần Đình hợp nhau, nhưng bản thân con thấy con với cô ấy không hợp, sau này không thể chung sống, cho dù có con cũng vẫn vậy!”

Mẹ Trương Hoa trầm ngâm không nói gì. Cả căn phòng im phăng phắc, chỉ còn lại tiếng và cơm.

Sáng hôm sau, Trương Hoa nói phải về thành phố có việc, bảo hôm nay có một Trung tâm thương mại mới khai trương, cần đến đó xem sao. Nhã Vận thấy thế liền đổi vào thành phố chơi.

Trương Hoa nói: “Em đi làm cái gì? Anh không có thời gian đi với em đâu!” Nhã Vận liền nói: “Ai cần anh đi chơi với em, em đi tìm chị dâu mà!”

Trên xe bus, Trương Hoa có hơi bất an: “Em đi một mình phải cẩn thận, có chuyện gì phải gọi cho anh ngay!”

Nhã Vận cười toe: “Em đâu phải trẻ con, huống hồ ban ngày ban mặt, ai dám lừa bắt em chứ?”

Lúc Nhã Vận gọi cho Trần Đình, Trần Đình với Lưu Huệ Anh mới ngủ dậy. Trần Đình nghĩ, chắc là Trương Hoa đã nói cho Nhã Vận biết, như thế cũng tốt, sớm muộn gì cũng phải biết.

Trần Đình đứng chờ ở dưới lầu rất lâu mới thấy Nhã Vận chạy đến, vội vàng hỏi: “Sao em lại một mình vào thành phố?” Nhã Vận gặp được Trần Đình thì vui lắm, nói: “Không phải một mình, em đi cùng anh cả mà!” sau đó lấy tay xoa xoa bụng Trần Đình: “Oa, đã to thế này rồi cơ à!”

4.

Trần Đình vội nhìn ra đằng sau, Nhã Vận cười bảo: “Anh em không đến, bọn em chia tay ở bến cuối rồi, anh ấy đến Trung tâm thương mại, em bắt xe qua đây với chị!”

“Em lên trên phòng với chị, chúng ta ăn sáng xong, nghỉ ngơi một lát rồi ra ngoài!”

Nhã Vận vui vẻ hỏi: “Chị dâu, sao chị lên đây mà không nói với em và bố mẹ, bố mẹ nhắc đến chị suốt đấy!”

“Lỗi tại chị, mấy hôm nữa chị nhất định sẽ về thăm bố mẹ!” nói rồi cảm thấy không ổn, Trần Đình vội chữa lại: “Chị với anh trai em đã ly hôn rồi, em đừng gọi chị là chị dâu nữa!”

Nhã Vận lắc đầu nói: “Em mặc kệ, sau này anh cả có lấy ai, em cũng vẫn gọi chị là chị dâu.”

Tính cách của Luru Huệ Anh không giống với Trần Đình, nhưng lại hơi giống với Nhã Vận, vì vậy hai người chẳng mấy chốc mà rất thân thiết với nhau.

Nhã Vận nói: “Nếu tính chị dâu mà giống như chị Huệ Anh, chắc chắn anh cả sẽ không dễ dàng nói ly hôn như thế. Chị dâu quá hiền, quá dễ tính!” Luru Huệ Anh phì cười: “Cái con nhóc này, có phải chê chị không hiền, không dễ tính không hả?”

Nhã Vận liền nói: “Em thấy chị dâu nên giống chị Huệ Anh, tính cách mạnh mẽ, thẳng thắn một chút, như thế anh trai em mới thấy chị không dễ bắt nạt, muốn ly hôn là ly hôn!”

Luru Huệ Anh nói: “Em còn nhỏ, chưa hiểu chuyện hôn nhân, hôn nhân không phải ai mạnh mẽ hơn thì người ấy chiếm thế thượng phong đâu!”

Ra khỏi nhà, Trần Đình liền nói: “Nhã Vận, em muốn ăn gì cứ nói với chị nhé!”

Nhã Vận vui vẻ nói: “Hôm nay các chị không phải chi tiền đâu, ăn chơi cái gì cứ để em bao tất!”

5.

Luru Huệ Anh phì cười: “Cái con bé này, lấy đâu ra mà lăm tiền thế? Còn phải giữ lại mua đồ dùng học tập, đồ ăn vặt chứ!” Nhã Vận liền nói: “Đương nhiên không phải tiền của em rồi, nếu như là tiền tiêu vặt của em, còn lâu em mới bỏ ra nhé!”

Luru Huệ Anh nói: “Em đi ăn trộm đấy à? Hay nhặt được?”

Nhã Vận bắt mắt nói: “Chị dâu, chị Huệ Anh cứ bắt nạt em kia, chẳng nhẽ em không thể thỉnh thoảng chi tiền hay sao?”

Trần Đình bật cười: “Anh trai cho em phải không?”

Nhã Vận nói: “Chị dâu thông minh thật, anh cả sáng nay đã cho em một nghìn tệ lúc ở trên xe bus, nói hôm nay ăn gì, chơi gì cứ để anh ấy trả!”

Nhã Vận nói tiếp: “Anh cả còn nói, nếu tiêu không hết thì đưa chị dâu mua đồ tắm bỏ, nhưng anh ấy bảo em không được nói với các chị là tiền anh ấy đưa” nói xong liền cười: “Không nói nữa, không lát nữa chị Huệ Anh lại mắng em là phản đồ!”

Trương Hoa đang dự lễ khai trương của Trung tâm thương mại. Đáng lẽ khai trương từ mấy hôm trước đó, nhưng do thời gian cấp bách, rất nhiều chỗ chưa hoàn thiện nên hôm nay mới chính thức khai trương.

Thực ra Trương Hoa chẳng có vai trò gì đặc biệt ở đây, nhưng có mặt anh ở đây, các nhân viên kinh doanh sẽ càng nhiệt tình hơn vì có lãnh đạo tham dự.

Sau khi chuẩn bị chu toàn mọi việc, Trương Hoa đi sang dãy phố đối diện Trung tâm thương mại, hút thuốc và nhìn ngắm quang cảnh náo nhiệt của Trung tâm, lòng thầm nghĩ, rốt cuộc bản thân mình thích thế này hay chỉ là để làm tròn chức trách công việc mà thôi? Thỉnh thoảng, anh cũng cảm thấy công việc này thật sự rất căng thẳng, đôi khi lại cảm thấy trống rỗng và bất lực.

6.

Buổi trưa, Cổ Vân Vân gọi điện đến hỏi Trương Hoa đang ở đâu, Trương Hoa nói đang ở Trung tâm thương mại, sau đó hỏi cô có phải mới ngủ dậy không. Cổ Vân Vân cười hi hi, coi như là thừa nhận.

Lúc Cổ Vân Vân lái xe đến, Trương Hoa đang ngồi chuyện phiếm với ông lão bán báo bên đường. Ăn cơm trưa xong, Cổ Vân Vân đòi Trương Hoa chiều nay phải đưa cô đi cà phê, bảo là việc ở đây không cần đến anh lo.

Cuối cùng, Trương Hoa cũng đưa Cổ Vân Vân đi. Lúc ngồi trong quán cà phê, Trương Hoa nói rất ít, Cổ Vân Vân hỏi làm sao, Trương Hoa bảo gần đây có hơi mệt. Suốt cả buổi chiều gần như chỉ có mình Cổ Vân Vân nói, Trương Hoa nghe, thậm chí có lúc đầu óc anh còn đề đi đâu đâu, nhiều lúc cô nói gì anh cũng chẳng biết.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Cậu đã ngồi xe bus bao giờ chưa?” Cổ Vân Vân đáp: “Chắc là lúc nhỏ xíu từng ngồi nhưng tôi không nhớ nữa! Sao đột nhiên cậu lại hỏi thế?”

“Có muốn ngồi thử xe bus với tôi một lần không, sau đó chúng ta đi chợ mua thức ăn, tôi nấu bữa tối cho cậu ăn.”

Cổ Vân Vân vui vẻ nói: “OK, tôi chưa ăn món cậu nấu bao giờ! Chỉ có điều tại sao không lái xe đi mà phải ngồi xe bus?”

Trương Hoa cười cười: “Để một công chúa như cậu thử nghiệm đời sống bình dân, xem xem cuộc sống của tôi lúc bình thường thế nào!”

Cỏ Vân Vân thấy rất hào hứng: “Vậy chúng ta mau đi đi, mang xe về nhà trước đã!”

Trên xe bus, Trương Hoa hỏi Cỏ Vân Vân: “Cậu thấy thế nào?”

Cỏ Vân Vân đáp: “Đến chỗ ngồi cũng không có? Sao nhiều người thế không biết!”

Trương Hoa cười cười: “Hôm nay là chủ nhật, vẫn chưa phải là đông lắm đâu, nếu là giờ cao điểm ngày thường mới thực sự là đông!”

Cỏ Vân Vân lắc đầu: “Thế thôi lần sau không đi nữa, không khí ở đây rất ngột ngạt.”

7.

Sau khi đi chợ mua xong xuôi thức ăn, Cỏ Vân Vân nói: “Nền đất bẩn quá, bẩn hết cả giày rồi!” sau đó lại cười toét: “Nhưng đi mua thức ăn với cậu cũng thú vị thật đấy!” Sau đó cô hỏi Trương Hoa: “Người khác có nghĩ chúng ta là vợ chồng già không nhỉ?” Trương Hoa phì cười: “Có đôi vợ chồng già nào như chúng ta không hả?”

Trương Hoa bận rộn nấu nướng trong bếp, Cỏ Vân Vân lú lú ở đằng sau: “Thật ngại quá, tôi chẳng giúp gì được cậu, ngay cả rửa rau cũng không sạch!” Trương Hoa nói: “Không cần đâu, tôi tự làm cũng được!” rồi lại bảo: “Sao cậu không ra ngoài xem TV đi?”

“TV thì có gì hay chứ?”

“Thế buổi tối hằng ngày cậu thường làm gì?”

Cỏ Vân Vân nhìn ra cửa bếp, thờ ơ nói: “Nhiều lắm, đọc báo, lên mạng chơi điện tử, mua đĩa về xem phim, nói chung về cơ bản tôi ít xem TV, thỉnh thoảng lại hẹn Kỳ Oanh ra ngoài uống cà phê hay đi dạo!”

“Đi bar à?”

“Không, tôi thấy ồn ào lắm, tôi thích những nơi yên tĩnh hơn!”

Lúc ăn cơm, Trương Hoa vẫn có thói quen bật TV, nhưng Cỏ Vân Vân cảm thấy ồn ào, cô nói “làm gì có ai vừa ăn vừa xem TV.” Trương Hoa suốt chút nữa thì buột miệng bảo Trần Đình vẫn vừa ăn vừa xem TV, nhưng may mà kiềm chế được.

Ăn cơm xong, Trương Hoa hỏi: “Giả sử nếu thời gian còn lại để cậu sắp xếp, cậu sẽ sắp xếp cho chúng ta làm gì?”

Cỏ Vân Vân ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu để tôi sắp xếp thì... chúng ta sẽ đi xem xem có phim gì hay không, xem phim xong có thể tìm một chỗ yên tĩnh để ngồi ăn đêm, sau đó lái xe đi hóng gió!”

8.

Cỏ Vân Vân nói xong liền nhìn Trương Hoa: “Cậu cảm thấy như thế có lãng mạn không?”

Trương Hoa phì cười: “Đúng là rất lãng mạn, đáng tiếc là kế hoạch của tôi ngày hôm nay không phải thế!”

“Thế kế hoạch của cậu là gì?”

Trương Hoa vừa thu dọn bát đĩa vừa nói: “Đợi lát nữa cậu sẽ biết!”

Cỏ Vân Vân nhìn ra công viên không to cũng không nhỏ đang chìm trong ánh đèn mờ mờ của khu chung cư, ngạc nhiên hỏi: “Tối nay ở đây sao?”

Trương Hoa nói: “Có gì không tốt chứ? Rất náo nhiệt, cậu xem các cô, chú đang khiêu vũ đằng kia có đẹp không?”

Cỏ Vân Vân nói: “Tôi chẳng nhìn ra ai nhảy đẹp cả, âm thanh ồn ào quá, lại còn quá nhiều trẻ con ở xung quanh làm ồn nữa!”

Trương Hoa không đếm xỉa đến Cỏ Vân Vân, ánh mắt vẫn nhìn sang một hướng khác, sau đó nói: “Cậu nhìn ông cụ kia đi, tôi dám chắc thị lực của họ còn hơn phần lớn đám thanh niên tụi mình đấy!”

Cỏ Vân Vân liếc nhìn rồi nói: “Tại sao cứ phải đến chỗ tối om này chơi cờ? Ở nhà chơi không hơn à?”

Trương Hoa cười cười: “Cậu không hiểu được điều đó đâu, ở nhà thì làm gì có lắm người xem thế? Ở nhà có náo nhiệt được thế hay không? Mặc dù đều là chơi cờ, nhưng không khí ở những nơi khác nhau có thể tạo ra những nguồn cảm hứng khác nhau!”

Trương Hoa lại hỏi: “Cậu đi quán net bao giờ chưa?”

“Chưa đi bao giờ, trong nhà có máy tính, còn đi quán net làm gì?”

Trương Hoa đáp: “Có rất, mặc dù nhà có máy tính nhưng vẫn ra quán net, bởi vì ở quán net mới có không khí và hứng thú chơi!”

Thấy Cổ Vân Vân không nói gì, Trương Hoa liền tiếp tục: “Cùng một môi trường, cùng một phong cách sống, trong mắt của những quần thể khác nhau sẽ có cảm nhận khác nhau, một số người có thể cảm nhận được hứng thú và thấy hài lòng, nhưng một số khác lại cảm thấy tẻ nhạt và trống rỗng.”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: CHƯƠNG 19

1.

Trương Hoa nói: “Đi theo tôi!”

Cổ Vân Vân theo Trương Hoa đến một chỗ khác, thoáng nhìn thì thấy có một số dụng cụ tập thể thao cũ kĩ. Những dụng cụ này, Cổ Vân Vân thường nhìn thấy, trong các chung cư.

Trương Hoa nằm lên một trong số các dụng cụ đó, chân đạp mạnh về phía trước, toàn thân được đẩy lên cao, dưới lưng có bộ phận mát xa. Làm được mấy lần, Trương Hoa liền nhảy xuống, sau đó cười: “Thế nào, có muốn thử không?”

Trương Hoa không đợi Cổ Vân Vân kịp nói gì đã nói luôn: “Thôi bỏ đi, cậu toàn đến phòng tập thể thao quen rồi, chúng ta tìm nơi nào ngồi một lát đi!”

Hai người đi đến cái ghế đá gần nhất. Trương Hoa ngồi luôn xuống, Cổ Vân Vân nói: “Đền thì tôi thế này, cậu cũng chẳng nhìn xem ghế có bẩn hay không đã ngồi rồi?”

- Ghế đá nơi đây từ sáng đến tối lúc nào cũng có người ngồi, vì vậy ai cũng biết không được làm bẩn ghế, cho dù có bất cẩn làm bẩn, trước khi đi họ cũng sẽ lau sạch!

Cổ Vân Vân lấy giấy ăn ra, vừa lau vừa nói: “Tôi vẫn phải lau trước đã!” Hai người ngồi một lát, Trương Hoa lại hỏi: “Nếu bảo cậu ngồi đây mấy tiếng đồng hồ, cậu có ngồi không?”

Cổ Vân Vân hỏi ngược lại: “Cậu muốn tôi nói thật h>

Trương Hoa đáp: “Thực ra không cần nói tôi cũng biết cậu không ngồi được đâu. Nếu không phải tôi ngồi cùng, có khi cậu chỉ liếc qua rồi bỏ đi luôn!”

Cổ Vân Vân cười hi hi: “Biết là tôi vì cậu là tốt rồi! Nếu như là người khác, tôi còn lâu mới kiên nhẫn ngồi ở nơi này”.

Trương Hoa dựa vào ghế, sau đó nhắm mắt lại, im lặng một lát rồi mới nói tiếp: “Thực ra cuộc sống bình yên mà cậu theo đuổi không giống với cuộc sống bình yên mà tôi theo đuổi!”

2.

Cổ Vân Vân nói: “Đều là thích cuộc sống bình yên, sao lại có sự khác biệt chứ?”

- Cuộc sống bình yên mà tôi khao khát chính là không cần quá giàu sang, không muốn lựa chọn những công việc có quá nhiều mối quan hệ xã hội phức tạp. Mặc dù, tôi không cố ý theo đuổi con đường công danh địa vị, nhưng tôi sẽ nỗ lực làm tốt công việc của mình, thậm chí không chỉ tốt mà còn hoàn hảo.

Cổ Vân Vân lắng nghe, không nói gì. Trương Hoa liền nói tiếp: “Ngoài thời gian làm việc, tôi thích cùng bạn bè, đồng nghiệp đến những quán ăn ven đường, rẻ tiền nhưng nóng nhiệt và thoải mái để uống rượu, chém gió, như thế tôi cảm thấy rất thoải mái. Cuối tuần dẫn Nhã Vận đi dạo siêu thị, mua đồ ăn nó thích, thỉnh thoảng dẫn nó đi hiệu sách, nó sẽ ngồi hàng tiếng đồng hồ để đọc sách, còn tôi vừa trông nó vừa xem sách, cũng vẫn cảm thấy cuộc sống đầy đủ và hạnh phúc!”

- Tại sao lại đọc sách ở trong hiệu sách, mua về nhà đọc không hơn à? - Cổ Vân Vân hỏi.

- Nhã Vận cảm thấy có nhiều sách mặc dù rất nhột nhèo nhưng đọc vào lúc rảnh rỗi thì cũng được, nhưng nếu mua về nhà đọc thì không đáng, vì vậy mới chọn ngồi luôn trong hiệu sách để đọc, nó còn nói cái cảm giác có rất nhiều người ngồi trong đó đọc sách cũng rất thú vị!

Trương Hoa nói đến đây đột nhiên nhớ ra, thực ra những điều này là Trần Đình từng nói. Nhã Vận và Trần Đình đều có thói quen ngồi ngồi trong hiệu sách đọc sách. Trần Đình luôn như vậy, thường ngồi đọc sách trong hiệu sách chứ chẳng mấy khi mua, sách mua về phần lớn không đọc.

Trương Hoa lúc này mới phát hiện ra mình đã nhầm lẫn Nhã Vận với Trần Đình. Trước đây lúc Nhã Vận đọc sách, anh thường đi dạo xung quanh hiệu sách, thậm chí nhiều lúc Nhã Vận đọc xong sách còn phải chạy đi khắp nơi tìm anh. Nhưng khi Trần Đình xem sách thì khác, anh thường ngồi yên lặng bên cạnh, anh cảm thấy bộ dạng nghiêm túc đọc sách của cô rất thú vị.

3.

Cổ Vân Vân hỏi: “Vậy cậu nghĩ cuộc sống bình yên mà tôi theo đuổi như thế nào?”

- Cuộc sống bình yên mà cậu theo đuổi là một công việc không có quá nhiều áp lực, thậm chí hạn chế tối thiểu công việc, như thế sẽ có nhiều thời gian rảnh rỗi hưởng thụ cuộc sống; hơn nữa cậu thích đến những nơi tao nhã, yên tĩnh, đẳng cấp, nhưng tuyệt đối không phải là những nơi mà dân thường có thể đặt chân đến.

- Như thế chẳng phải rất tốt sao? Có điều kiện như vậy tại sao không tận hưởng cuộc sống. Tôi cảm thấy bố mẹ tôi sống như thế mệt mỏi lắm, tiền kiếm đủ từ lâu rồi, tại sao còn bán mạng làm việc trong khi họ hoàn toàn có thể ngày thư thái, tận hưởng phần còn lại của cuộc đời?

- Cảm giác hạnh phúc của mỗi người khác nhau, nếu bảo bố cậu nghỉ ngơi ở nhà là tận hưởng cuộc sống, đối với ông ấy mà nói đó không phải là tận hưởng, mà là sự trống trải và đau khổ, sự nghiệp mới là hạnh phúc của ông ấy!

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa hồi lâu, sau đó hỏi: “Hạnh phúc của cậu là gì?”

Trương Hoa cười như mèo: “Đến bây giờ bản thân tôi cũng không biết nữa!”

Một lát sau, Trương Hoa nói: “Mấy năm trước, buổi tối tôi với Dương Uy thường mua một ít đồ nhắm với bia, sau đó ngồi trên vỉa hè, vừa ăn vừa uống vừa lớn tiếng nói cười, thỉnh thoảng có người đi ngang qua còn tưởng chúng tôi là đám thanh niên đầu đường xó chợ. Cuối tuần chúng tôi thường mang vợt đi đánh bóng bàn, lên vào một trường tiểu học hay trung học nào đó để đánh bóng bàn, lí do là để tiết kiệm mấy chục tệ mỗi giờ.”

Trương Hoa tiếp tục nói: “Những chuyện ấy với cô là một cảm giác hạnh phúc, giờ chắc chắn sẽ không còn làm những chuyện này nữa, như thế có thể thấy hạnh phúc cũng có thể thay đổi theo từng giai đoạn và cách nhìn nhận của mỗi người”.

4.

Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy thì quan niệm về hạnh phúc của cậu có khi nào sẽ tiến gần đến quan niệm về hạnh phúc của tôi không?”

- Tôi không dám khẳng định chắc chắn, con người đều thay đổi cùng với môi trường sống, nhưng chắc chắn rất khó khăn, bởi vì tư duy và quan niệm giữa chúng ta sẽ quyết định khoảng cách của chúng ta!

Nói xong Trương Hoa đứng dậy, sau đó nói với Cổ Vân Vân: “Không nói những chuyện này nữa, chúng ta đi thôi! Tối nay tôi còn có việc!”

- Tôi rồi còn có việc gì nữa?

Trương Hoa cười: “Việc tiếp theo chắc chắn cậu càng không có hứng thú, vì vậy tôi đưa cậu về trước!”

- Tại sao cậu dám chắc là tôi không hứng thú, lẽ nào cậu định đi làm những chuyện vi phạm pháp luật à?

- Hôm nay Trung tâm thương mại này khai trương, trước đây, bất cứ trung tâm nào khai trương tôi đều ở đây cả ngày với họ, đến khi đóng cửa mới thôi, sau đó lại dẫn nhân viên của công ty ra ngoài ăn đêm, uống chút rượu. Đương nhiên đều là những chỗ rẻ tiền, nhưng bọn họ cảm thấy rất hài lòng. Họ không quan tâm là ăn cái gì, chỉ cảm thấy lãnh đạo luôn ở bên cạnh thôi!

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, tiếp tục: “Đây chính là tôi, biết rõ công việc hiện nay không phải công việc mình thích, nhưng tôi vẫn cố hết sức làm tròn bổn phận của mình, cũng không muốn phá hỏng hết thói quen làm việc đã bồi đắp trong suốt thời gian qua. Chiều nay tôi đi với cậu coi như đã đi ngược thông lệ của mình rồi đây!”

Sau đó Trương Hoa lại cười hỏi: “Cậu có hứng thú đi ăn đêm với họ không?”

Cổ Vân Vân thẳng thừng nói: “Không hứng thú!” sau đó nói về bất mãn: “Tại sao cậu cứ phải để tâm đến chuyện mình đã làm tròn chức trách chưa? Bây giờ trong công ty, cho dù cậu chẳng làm gì cả thì cũng ai dám nói gì cậu?”

- Cậu không như tôi, vì vậy cậu không thể hiểu được cách nghĩ và nguyên tắc làm việc của tôi đâu!

5.

Nhà Vận và Trần Đình không ăn tối ở chỗ Lưu Huệ Anh, nói rằng tối qua về nhà không tiện nên sau khi đi dạo phố xong liền đi ăn cái gì rồi về thẳng nhà. Nhà Vận một mực đòi theo Trần Đình đến chỗ cô ở trọ. Sau khi đến nơi, Nhà Vận liền hỏi: “Chị dâu, chị ở một nơi chật chội thế này sao?”

Trần Đình cười: “Một mình ở rộng quá làm gì hả em?” sau đó nói: “Chẳng phải em bảo về sớm một chút ư? Về muộn quá chị không yên tâm đâu!”

Nhà Vận đáp: “Sao chị vội đuổi em về thế? Tối nay em muốn ăn cơm với chị dâu mà!”

Trần Đình đáp: “Thế thì muộn lắm, để em về một mình làm sao được?”

Nhà Vận khẳng khái: “Không được, tối nay em nhất định phải ăn cơm với chị, ở đây gần nhà lắm, dù gì anh cả cũng cho em ngân này tiền, tối nay em

sẽ bắt taxi về thẳng nhà!”

Trần Đình hết cách, đành nói: “Thế cũng được, thế em đi với chị ra chợ gần đây mua đồ ăn nhé!”

Nhã Vận liền gọi điện về cho mẹ, nói tối nay ăn cơm chỗ chị dâu. Mẹ Trương Hoa nói ăn cơm với chị dâu cũng được, đến tối khi nào về sẽ bảo bố đi đón Nhã Vận.

Nhã Vận cười nói: “Không cần đâu mẹ, con sẽ bắt taxi về thẳng nhà!”

Lúc ăn cơm, Nhã Vận nói: “Sau này cuối tuần nào em cũng đến đây ăn cơm với chị có được không? Chị nấu ăn ngon hơn anh cả em nhiều!” Trần Đình đáp: “Được thôi, em mà đến thì chị khỏi phải đến nhà chị Huệ Anh nữa!”

- Tôi qua em nói chuyện với anh cả rất nhiều, anh ấy bảo hiện giờ vẫn chưa sống chung với chị Vân, hay là chị kéo anh trai em lại đi, chị có đứa bé, chị sẽ chiếm ưu thế trong cuộc cạnh tranh hơn>

Trần Đình nghĩ, chẳng phải trước đây Cổ Vân Vân nói với cô rằng cô ta và Trương Hoa đã sống chung rồi hay sao? Trần Đình nghĩ đi nghĩ lại, mới thấy, thực ra Cổ Vân Vân nói hai người sống chung với nhau có quá nhiều điểm đáng ngờ, xem ra cô đã hiểu sai rồi.

6.

Trần Đình cười cười: “Khoảng cách giữa chị và anh cả em càng lúc càng xa, không thể sống chung được nữa!” Nhã Vận liền nói: “Em chẳng cảm thấy có gì khác biệt cả, anh cả vẫn là anh cả trước kia, chẳng có chút thay đổi nào cả!”

Trần Đình vẫn chỉ cười: “Đây là cảm giác mà anh ấy mang đến cho em khi ở nhà, nếu như em nhìn thấy sự thành công của anh ấy ở công ty cùng với những thủ đoạn của anh ấy trong cuộc cạnh tranh trên thương trường, em sẽ biết anh ấy đã thay đổi như thế nào!”

Lúc Nhã Vận về đến nhà, bố mẹ đang ngồi ở cổng chờ cô, nhìn thấy con gái xuống xe mới thở phào nhẹ nhõm. Mẹ Nhã Vận trách: “Đề bố đi đón có phải là đỡ lo lắng gặp chuyện gì trên đường không!”

Nhã Vận làm bộ như người lớn, vỗ vai mẹ, nghiêm túc nói: “Mẹ yên tâm, con đã lớn rồi mà!” Mẹ Nhã Vận thở dài: “Cái con bé này, cứ như là người lớn không bằng!”

Vào trong nhà, mẹ Nhã Vận vội hỏi: “Chị dâu con dạo này thế nào rồi? Béo hay gầy? Đứa bé thế nào?”

Nhã Vận bật cười: “Chị dâu bụng to lên đương nhiên là phải béo ra rồi!”

“Mẹ không nói cái bụng, cả người trông thế nào ấy?”

Nhã Vận ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Con không để ý, hình như là vẫn vậy, chẳng béo cũng chẳng gầy!” rồi lại vội vàng nói: “Nhưng bố mẹ cứ yên tâm, sức khỏe của chị dâu hiện giờ vẫn ổn, cháu nội của bố mẹ cũng vẫn ổn, chỉ có điều chỗ ở của chị ấy hơi nhỏ, có vẻ thiếu ánh sáng!”

Mẹ Nhã Vận ngoảnh đầu lại nói: “Ông à, hay mai ông đi xe buýt đến công ty đón con Đình về nhà ở, một mình nó ở ngoài sao được? Ngộ nhớ có chuyện gì nào ai biết mà giúp!”

Nhã Vận vui vẻ nói: “Con đồng ý, con biết địa chỉ công ty chị dâu, bố có thể đến thẳng đấy đón chị ấy về!”

7.

Hết giờ làm, Trần Đình vừa ra khỏi cổng đã nhìn thấy bố Trương Hoa đang đứng ngoài cổng, ngó nghiêng vào bên trong. Hai người gần như cùng lúc nhìn thấy nhau. Trần Đình vội vàng chạy đến hỏi: “Bố, sao bố lại đến đây?”

Bố Trương Hoa nói: “Cái con bé này, lên đây mà không về thăm bố mẹ!” Trần Đình cúi đầu nói: “Bố, con....”

Bố Trương Hoa cắt lời: “Thôi được rồi, không nói những chuyện này nữa, bố đưa con về chỗ trọ thu dọn đồ đạc, sau đó theo bố về nhà. Mẹ con nói tối nay chuẩn bị toàn món con thích ăn đấy!”

Trần Đình nghe xong, nước mắt bỗng trào ra, cô nói: “Bố à, con với Trương Hoa đã thế này rồi, vì vậy con không về đâu, đợi khi nào có thời gian con sẽ về thăm bố mẹ!”

Bố Trương Hoa tỏ vẻ không vui: “Cái gì mà với Trương Hoa đã như thế này, cho dù có là con gái của bạn bè bình thường bố mẹ cũng không thể bỏ mặc như thế được, ai lại để bà bầu ở ngoài một mình như thế!”

Bố Trương Hoa nói tiếp: “Bố với mẹ con vẫn coi con là con dâu trong nhà, hơn nữa con đang mang giọt máu của nhà họ Trương mà!” Trần Đình cúi gằm mặt xuống, vẫn không nói năng gì.

- Đừng buồn nữa, lau nước mắt đi, con không định để bố ngày ngày đứng đợi con như thế này đấy chứ?

Con người thật kì quặc, lúc ở một mình, Trần Đình thường cảm thấy mình đủ kiên cường, cũng luôn thầm nhủ với chính mình rằng, có khó khăn gì cũng

có thể vượt qua được. Nhưng lúc này, gặp bố Trương Hoa, lại nghe những lời dằn dò ám áp của ông, chẳng hiểu sao nước mắt lại trào ra. Lúc này cô mới hay trong thâm tâm cô vẫn luôn khao khát có người quan tâm chăm sóc mình.

8.

Mặc dù trái tim cứ Trần Đình rằng, không được về ở nhà Trương Hoa nữa, nhưng không hiểu sao cô vẫn khao khát được quay trở lại đó. Vì vậy trước sự kiên quyết của bố Trương Hoa, cuối cùng cô vẫn dẫn ông về nhà trọ của mình, thu dọn qua loa vài thứ rồi theo ông về nhà.

Mẹ Trương Hoa vô cùng vui mừng, cứ tíu tít ở trong bếp, Trần Đình ở đằng sau nói: “Mẹ, có cần con giúp một tay không?” Mẹ Trương Hoa nói: “Cần con giúp gì chứ, con mau ra kia ngồi đi, ở đây dầu mỡ rồi khói lắm!”

Mẹ Trương Hoa nhìn Trần Đình ăn cơm rồi cười bảo: “Con bé này, về nhà có phải tốt không, cứ đòi ở một mình bên ngoài làm gì!”

Trần Đình khẽ cười, ngại ngùng không nói, mẹ Trương Hoa lại nói tiếp: “Giờ có ghen gì không con?”

- Cũng may là không nghiêm trọng lắm mẹ ạ!

- Thế này đi, sau này cứ để bố con đưa đón đi làm nhé, dù gì ông ấy cũng rảnh rồi!

Trần Đình vội nói: “Không cần đâu ạ, giờ sức khỏe của con tốt lắm, hơn nữa công ty cũng gần nhà, ngồi xe buýt chỉ mười mấy phút.”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thế cũng được, đợi mấy tháng nữa con đi lại bất tiện, lúc ấy bảo bố đưa đón con!”

Sau đó bà quay sang nói với ông: “Ông bảo với thằng Hoa, mỗi tối thứ bảy phải về nhà ăn cơm, thường ngày nếu có rảnh thì về nhà, cứ nói đây là yêu cầu của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: CHƯƠNG 20

1.

Tiền lương hiện nay của Trương Hoa đủ để cho anh không cần phải chen chúc trên xe buýt mỗi ngày nữa, nhưng anh vẫn giữ thói quen dậy sớm, ăn sáng ở quán nhỏ dưới tầng rồi đi bộ ra bến xe buýt.

Bến anh đứng đợi là bến đầu. Ngày nào cũng vậy, vào mỗi buổi sáng đứng chờ xe, anh đều có thể nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc. Mặc dù chưa từng nói chuyện với những người này dù chỉ một câu, nhưng Trương Hoa cảm thấy vô cùng thân thiết và anh thích cái cảm giác này.

Bởi vì là bến đầu nên hầu như ai cũng có chỗ ngồi, nhưng Trương Hoa không bao giờ ngồi, anh luôn đứng ở lối đi. Anh thích đứng để nhìn ngắm dáng vẻ tất bật của mọi người qua cửa kính xe. Hơn nữa xe đến bến thứ hai thường có rất nhiều người lên, anh nghĩ nếu mình không ngồi sẽ có thêm một chỗ ngồi cho người khác.

Từ nhiều ngày nay, Trương Hoa đã chú ý đến một cô gái, gần như ngày nào cũng đi cùng một chuyến xe với anh. Sở dĩ anh chú ý đến cô gái này chủ yếu là vì cô rất giống Trần Đình, không phải vì diện mạo mà là cái thần thái toát ra cùng với vẻ điềm tĩnh, không quá chú tâm đến bất cứ chuyện gì xung quanh.

Hàng ngày, cô đều đem theo chút đồ ăn, một tờ báo, lên xe là ngồi xuống phía sau, vừa ăn sáng vừa đọc báo. Dường như xung quanh chẳng có gì có thể hấp dẫn được cô. Cô gái ấy xuống xe trước Trương Hoa hai bến, lúc xe đến bến cũng là lúc cô ăn hết đồ ăn sáng, gấp gọn tờ báo lại rồi xuống xe. Trương Hoa thậm chí nghĩ, tại sao ngay cả tốc độ ăn sáng hàng ngày mà cô cũng có thể căn chuẩn xác đến thế.

2.

Trương Hoa thường đến công ty rất sớm, trong khi Cổ Văn Văn chẳng bao giờ xuất hiện ở công ty trước mười giờ, gần như ngày nào cũng đến trưa mới lờ lờ đến công ty, đến công ty rồi liền hỏi Trương Hoa trưa nay ăn gì?

Trương Hoa nói: “Hay là hôm nay chúng ta đến một nhà ăn rất to ở gần đây đi, nghe nói rất nhiều nhân viên ở các công ty gần đây cũng đến đó, vừa sạch sẽ lại nhanh chóng”.

Lúc hai người đến, nhà ăn đã khá đông người, xếp thành hàng dài. Cổ Văn Văn nói: “Đông thế này cơ à?”

“Tôi cũng lần đầu tiên đến đây, chỉ có điều tuy phải chờ nhưng cũng nhanh lắm!” – Nói rồi liền chỉ tay vào khu đại sảnh: “Mặc dù đông người nhưng chỗ này rất rộng, còn nhiều chỗ trống lắm!”

Hai người bê đĩa thức ăn đến một bàn ở góc khá khuất, chỗ này không có nhiều người ngồi. Trương Hoa đang ăn t đột nhiên nhìn thấy cô gái hay đi cùng chuyển xe buýt với mình.

Cô gái đang ngồi trong một góc nhỏ, lặng lẽ ăn cơm, bên cạnh vẫn đặt một tờ báo, vừa ăn vừa đọc. Trương Hoa nghĩ: “Thật ghê gớm, có một tờ báo mà đọc từ lúc sáng trên xe buýt đến tận buổi trưa đến nhà ăn”. Rồi lại nghĩ: “Thói quen vừa ăn vừa đọc báo của cô gái này giống hệt như thói quen vừa ăn vừa xem tivi của Trần Đình.”

“Cậu nhìn gì mà nhìn lâu thế? – Cổ Vân Vân hỏi.”

Trương Hoa khẽ cười, nói không có gì.

Cổ Vân Vân đột nhiên bí mật: “Nói cho cậu một bí mật, công việc của cậu chắc là sắp có thay đổi đấy!”

Trương Hoa ngạc nhiên hỏi: “Thay đổi gì?”

“Tôi cũng không rõ, bố tôi đã tìm Phùng Lâm Hàn, hình như nói là đừng để cậu cứ mãi quản lý những chuyện phức tạp và vụn vặt ở khu trung tâm này nữa, nên để cậu tiếp xúc nhiều hơn với khách hàng bên dưới!”

3.

Cổ Vân Vân nói không sai, buổi chiều, Phùng Lâm Hàn tìm Trương Hoa đến nói chuyện riêng. Phùng Lâm Hàn nói: “Hiện nay khu trung tâm thành phố đã rất ổn định, nhưng bên dưới có một khu vực tình trạng tiêu thụ chưa được tốt lắm, sau khi cân nhắc tôi muốn cử cậu trực tiếp quản lý khu vực này!”

Nói rồi Phùng Lâm Hàn cười hỏi: “Cậu có tự tin thay đổi được tình hình của khu vực này không?”

Trương Hoa khẽ cười, rút bao thuốc ra, mời Phùng Lâm Hàn một điếu, sau đó tự châm một điếu hút, nói: “Tôi đi lên từ bộ phận nhân sự, vì vậy tôi có một nguyên tắc, đó là tuyệt đối phục tùng sự chỉ đạo và yêu cầu của cấp trên. Chỉ có điều vẫn cần phải nói là, có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không lại là một chuyện khác. Giám đốc Phùng nên hiểu tôi chỉ là người mới trong ngành này, tôi vẫn đang ở trong quá trình học hỏi”.

Phùng Lâm Hàn cũng châm thuốc, rít một hơi rồi nói: “Học tập ở trong thực tiễn sẽ trưởng thành nhanh hơn. Cứ làm đi, đừng sợ thất bại, không có thất bại sao có kinh nghiệm để thành công!”

“Đây có phải là ý của chủ tịch không?” – Trương Hoa hỏi

Phùng Lâm Hàn cười cười nhưng không nói gì.

Về văn phòng, Cổ Vân Vân hỏi: “Chuẩn bị điều cậu đến bộ phận nào thế?”

“Đầy tôi ra biên cương, nói cách khác, sau này tôi sẽ phải thường xuyên đi công tác!”

“Sao lại như vậy? Tôi còn tưởng cho cậu làm việc gì nhẹ nhàng hơn chứ? Ai dè càng bận rộn hơn, lại còn thường xuyên đi công tác nữa chứ! Lúc cậu đi công tác tôi cũng đi theo luôn, coi như đi chơi!”

“Nếu là như thế tôi e đến ngày thứ hai là bị bố cậu đuổi khỏi công ty rồi!”

4.

Chiều thứ bảy, Trần Đình cứ ở nhà chờ Trương Hoa về ăn cơm. Nhã Vận nói chuyện với Trần Đình nhưng tâm trí cô cứ để đâu đâu, cô muốn hỏi bố mẹ Trương Hoa là khi nào Trương Hoa về, nhưng lại ngại không dám mở miệng.

Lúc gần đến giờ ăn, Trương Hoa vẫn chưa về. Nhã Vận hỏi bố: “Anh cả khi nào mới về hả bố? Chẳng phải mẹ đã bảo thứ bảy phải về nhà ăn cơm hay sao?”

“Bố gọi điện cho nó rồi, nó đang đi công tác, nói là công ty mới phân công nhiệm vụ mới, phải đi công tác dài ngày”

Trần Đình nghe xong cảm thấy trong lòng vô cùng hụt hẫng.

Trương Hoa đi rồi mới thấy tình hình tiêu thụ ở khu vực này không tệ như Phùng Lâm Hàn nói, thậm chí còn có phần khả quan. Giám đốc khu vực của công ty cùng với các quản lý thương mại khu vực đã giúp anh đặt trước khách sạn.

Mấy hôm nay, bọn họ đều đưa Trương Hoa đến một số Trung tâm thương mại có bày bán sản phẩm của công ty. Buổi tối, họ đặt sẵn nhà hàng, gọi thêm mấy người mà Trương Hoa chưa từng gặp mặt, cũng không biết chức vụ của họ tất cả cùng vui vẻ ngồi uống rượu.

Trương Hoa mới hiểu ra, Phùng Lâm Hàn chỉ là muốn anh đến đây để làm quen giao lưu với các nhà phân phối. Nhưng có một điều anh không hiểu lắm, chẳng lẽ quá trình làm quen chỉ là ăn với uống thôi sao? Bởi vì anh biết tất cả những thứ gọi là đi tham quan đều đã được sắp đặt từ trước, vì vậy kết quả tham quan chắc chắn sẽ làm mình hài lòng.

Hon nữa bao nhiêu ngày nay rồi, các nhà phân phối đều chưa nói chuyện công việc chính với anh, toàn là những buổi tiếp đãi liên miên, những lời nói khách khí và sáo rỗng.

5.

Buổi sáng, Trương Hoa vẫn còn ngủ trong khách sạn thì bố gọi điện đến. Đạo này tối nào anh cũng uống rượu đến khuya, vì thế ngày nào cũng ngủ đến gần trưa mới dậy.

Qua cuộc điện thoại của bố, anh mới biết Trần Đình đã về nhà ở rồi. Tuy nhiên, anh không mấy bất ngờ, kể từ khi anh nói với bố mẹ, Trần Đình đã quay lại làm việc, anh biết sớm muộn gì Trần Đình cũng bị bố mẹ anh đón về nhà.

Trương Hoa ngược lại, còn cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Như thế cũng tốt, ít nhất có thể không cần phải lo lắng Trần Đình một mình ở ngoài sẽ xảy ra chuyện gì. Nói thế nào thì nói, đối với Trần Đình, anh vẫn cảm thấy không yên tâm được.

Lịch buổi tối vẫn là chiều dài. Giám đốc khu vực Lưu Văn Đông ngồi bên cạnh Trương Hoa. Lưu Văn Đông cũng còn rất trẻ, tuổi tác xấp xỉ Trương Hoa. Lúc ăn đã lưng lửng, Lưu Văn Đông ghé tai Trương Hoa hỏi: “Giám đốc Trương thích đi giải trí chứ?”

Trương Hoa bây giờ đã bắt đầu quen với việc mọi người gọi mình là “giám đốc Trương”. Ban đầu cảm thấy rất ngượng ngịu, nhưng lâu dần cũng chẳng còn cảm giác gì nữa.

Trương Hoa đáp: “Anh nói giải trí trên phương diện nào? Nếu như là các môn thể thao thì tôi cũng biết khá nhiều!”

Lưu Văn Đông bật cười: “Tổng giám đốc Trương đúng là cao nhân, ngay cả cách nói chuyện cũng rất là chuẩn mực!” sau khi nhắc đi nhắc lại mấy từ “các môn thể thao”, anh ta tâm đắc: “Từ này dùng rất hay, rất sáng tạo!”

Nhà phân phối tên Tần Hải Vận năm nay khoảng bốn mươi, trông bộ dạng có vẻ rất phóng khoáng, nghe xong liền cười lớn, nâng cốc lên nói: “Mọi người cùng cạn ly cho câu “các môn thể thao” của giám đốc Trương nào!”

Uống xong cốc rượu, Tần Hải Vận liền nói với Trương Hoa: “Hay là ăn xong chúng ta cùng đi chơi “thể thao” nhé!”

6.

Trương Hoa bước vào KTV rồi mới hiểu, hóa ra “Các môn thể thao” mà anh nói đã bị họ hiểu nhầm thành thế này. Mấy người đàn ông bình thường vẫn tỏ vẻ đạo mạo, vừa vào đến phòng hát đã lộ nguyên hình.

Người nào cũng gọi “tay vịn” cho mình. Trương Hoa mặc dù đã nói không cần nhưng Tần Hải Vận vẫn cố ý gọi cho anh một cô, còn nói: “Đến những chỗ này là để thư giãn mà!”

Trương Hoa ngồi đó mà chẳng biết làm thế nào, vốn định bỏ đi nhưng lại nghĩ không thể để Tần Hải Vận nhìn ra là mình chưa từng đến những nơi thế này, vì vậy anh cũng bình thần giả bộ uống rượu. Cô phục vụ kia ngồi sát vào Trương Hoa, vừa uống rượu với anh vừa nói đây là lần đầu tiên cô gặp một người trẻ trung và đẹp trai như anh.

Trương Hoa nói: “Hay em hát một bài cho anh nghe đi!”. Tần Hải Vận cầm cốc rượu đến, nói: “Chú em, uống một ly nào!”, uống xong Tần Hải Vận ghé tai Trương Hoa thì thầm: “Cứ thoải mái chơi đi, chú em không cần phải lo lắng về chủ tịch Cổ đâu, không ai nói đâu mà lo!”, nói rồi liền vỗ vai Trương Hoa, cười ha hả.

Trương Hoa thầm nghĩ: “Xem ra tất cả mọi người ở đây đều cho rằng mình là con rể tương lai của Cổ Triết Đông, chẳng trách mà mình vừa đến họ đã nhiệt tình đón tiếp như vậy. Còn nữa, bọn họ chắc chắn nghĩ rằng mình thường xuyên ra vào những chốn vui chơi giải trí kiểu này, nhưng hôm nay vì sự Cổ Triết Đông biết nên mới giả bộ nghiêm chỉnh mà thôi.”

7.

Lúc Trương Hoa về đến khách sạn, anh đã uống rất nhiều, nhưng lúc nằm trên giường vẫn tỉnh như s không sao ngủ được, thậm chí anh còn nhớ rõ cô gái kia đưa tay sờ mó khắp người mình như thế nào.

Trương Hoa thầm nghĩ, xem ra nên về thôi, cứ thế này mãi không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Sáng hôm sau, Trương Hoa đến văn phòng Tần Hải Vận nói chiều nay sẽ về công ty. Lúc đó có cả Lưu Văn Đông cũng ở đấy.

Tần Hải Vận cười bảo: “Sao về sớm thế, chẳng nhẽ chê chúng tôi tiếp đón không chu đáo?”, Trương Hoa cũng cười nói: “Chính vì giám đốc Tần tiếp đón quá chu đáo đấy!”

Tần Hải Vận cười lớn, lát sau mới nói: “À phải rồi, suốt nửa thì tôi quên mất, có một phương án đề xuất cần giám đốc Trương phê duyệt!”, sau đó đưa cho Trương Hoa một văn bản.

Trương Hoa xem xong mới biết đây là tờ đơn xin hỗ trợ của công ty Tần Hải Vận, hơn nữa mức hỗ trợ yêu cầu lại tương đối lớn. Trương Hoa lúc này mới nhận ra mục đích của những bữa chiều dài liên miên những ngày qua chính là vì tờ đơn này.

Trương Hoa xem xong liền đặt lên bàn, sau đó nói: “Cái này cần có sự phê chuẩn của giám đốc Phùng, tôi không quyết định được!”. Lưu Văn Đông vội

vàng nói: “Tôi đã hỏi qua giám đốc Phùng rồi, anh ấy nói mọi chuyện do anh quyết định, anh cứ duyệt là mọi chuyện ok!”

Tần Hải Vận nói: “Giám đốc Trương, mong cậu ủng hộ chúng tôi một chút, như thế công việc của chúng tôi mới dễ triển khai, cũng thuận lợi cho chúng tôi cạnh tranh trên thương trường!”

Trương Hoa cảm thấy hơi khó xử: “Tôi thực sự không có quyền hạn lớn thế!”. Tần Hải Vận cười nói: “Giám đốc Trương nói đùa rồi, ở công ty điện tử Triết Đông, cậu không có quyền thì ai có quyền nữa?”

8.

Trên đường về, trong lòng Trương Hoa có cảm giác bất an, anh không biết phê duyệt lá đơn ấy là đúng hay sai nữa? Chỉ có điều trong lòng cũng có chút phần khò, đột nhiên cảm thấy mình nắm quyền lực lớn trong tay, có thể trực tiếp phê chuẩn phương án.

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát liền gọi cho Phùng Lâm Hàn: “Giám đốc Phùng, tôi đã phê duyệt một phương án, bọn họ chuyển đến công ty chắc anh xem rồi chứ? Tôi không biết làm thế là đúng hay sai nữa”

Phùng Lâm Hàn nói: “Tôi xem rồi, bọn họ yêu cầu mức hỗ trợ khá lớn, nhưng cũng chưa đến mức quá đáng quá, hơn nữa, bên dưới cậu còn đề ra yêu cầu về lượng tiêu thụ, rất tốt!”

“Anh nói thế tôi cũng yên tâm phần nào!”

“Mấy hôm nay đi công tác chắc mệt lắm nhỉ, ngày mai cậu không cần đi làm, cứ ở nhà mà nghỉ ngơi cho khỏe!”

Lúc Trương Hoa xuống xe đã là hơn sáu giờ chiều. Đúng lúc ấy, Cổ Vân Vân gọi điện đến, bảo Trương Hoa rằng cô đang ở ngoài bến xe đợi anh. Trương Hoa lên xe liền hỏi: “Sao cậu biết hôm nay tôi về, lại còn biết lúc nào tôi xuống xe nữa?”

Cổ Vân Vân tỏ vẻ đắc chí: “Tôi hỏi Lưu Văn Đông nên biết mấy giờ cậu lên xe, mấy giờ xuống xe”.

“Bảo sao tôi thấy cậu biết rõ thế!”

Cổ Vân Vân lái xe đi rồi nói: “Cậu thật quá đáng, đi bao nhiêu ngày mà không buồn gọi cho tôi, hôm nay về cũng không chịu thông báo!”

Trương Hoa cười trừ: “Tại bận quá, ngày nào cũng bận đến tối mịt, hôm nay tôi định xuống xe rồi về nhà luôn, sau đó ngủ một giấc rồi mới báo với cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 21

1.

Hôm sau Trương Hoa không nghỉ ngơi mà quyết định đi làm ngay. Trên xe buýt, anh dõi mắt nhìn quanh mà không thấy cô gái vừa đọc báo vừa ăn sáng ở trên xe như mọi ngày.

Thứ hai tắc đường nghiêm trọng, Trương Hoa đến công ty muộn, chuẩn bị quẹt thẻ thì chẳng thấy thẻ của mình đâu. Về sau mới biết từ lúc anh đi công tác, Phùng Lâm Hàn đã yêu cầu bộ phận nhân sự bỏ thẻ của anh. Điều đó có là anh được hoàn toàn tự do trong giờ làm việc.

Trương Hoa ngồi một lát trong văn phòng của Phùng Lâm Hàn, Phùng Lâm Hàn nói: “Chẳng phải tôi bảo cậu hôm nay ở nhà mà nghỉ ngơi sao, sao còn đến công ty?”

“Đi làm vẫn thích hơn, nghỉ ở nhà tôi lại chẳng biết làm gì?”

“Như thế cũng tốt, cậu đến phòng tài vụ cầm một số phương án và sách lược kinh doanh ở ngoại ô nghiên cứu xem sao. Mấy ngày này nhà có thể xem xét tình hình của các khu vực, sau này có đi công tác cũng nắm rõ tình hình hơn.”

Trương Hoa đang chăm chú xem tài liệu thì Cổ Vân Vân vào. Anh ngẩng lên, mỉm cười, không cần nhìn đồng hồ cũng biết chắc chắn là sắp đến bữa trưa rồi.

Cổ Vân Vân lườm Trương Hoa, sau đó nói: “Tôi chẳng biết đi làm thế này thì có gì thú vị, sau này tôi phải bảo với bố tôi là tôi không đi làm nữa!”

2.

Đặt túi xách xuống, Cổ Vân Vân nói: “Chẳng phải cậu được nghỉ hay sao? Hay chúng ta tìm chỗ nào ăn trưa đi, đến chiều ngồi đâu đó, không về công ty

nữa!”

“Cậu có thể không cần đến công ty, nhưng tôi thì không được. Ở đây còn cả đồng tài liệu cần tôi phải “tiêu hóa” hết trong mấy ngày đây này! À mà trưa nay tôi không đi ăn với cậu được rồi, tôi có bạn hẹn rồi!”

Trương Hoa thu dọn tài liệu xong liền nói: “Tôi đi đây, cậu ấy đang đợi tôi!” Thực ra chẳng có bạn nào hẹn Trương Hoa cả, anh chỉ muốn một mình đến nhà ăn lần trước.

Anh ngồi đúng chỗ lần trước đi cùng với Cổ Văn Văn, ăn thật chậm, liên tục nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy cô gái nọ bê đĩa thức ăn ngồi vào cái bàn lần trước.

Cô gái vẫn như vậy, vẫn vừa ăn vừa đọc báo. Trương Hoa do dự hồi lâu, cuối cùng bê đĩa thức ăn rồi chậm rãi bước đến. Vừa đến bên cạnh, cô gái đã ngẩng đầu nhìn anh. Trương Hoa hỏi: “Tôi có thể ngồi đây?” Cô gái mỉm cười nói: “Ok!” Trương Hoa liền ngồi xuống, nói: “Thực ra chúng ta trước đây có gặp mặt thường xuyên đấy!”

Cô gái chẳng chút kinh ngạc, chỉ ừ một tiếng rồi bảo: “Đúng thế, lúc buổi sáng trên xe buýt”.

Giờ thì chính Trương Hoa là người ngạc nhiên, anh cứ tưởng cô gái này chẳng để tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh, chắc chắn cũng sẽ không nhớ mình. Trương Hoa nói: “Không ngờ bạn cũng nhớ”, cô gái cười đáp: “Những người có chỗ mà không ngồi thường không nhiều!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: “Cũng phải!” rồi lại hỏi: “Sao sáng nay tôi không nhìn thấy bạn nhỉ?” Cô gái đáp: “Chắc anh vẫn đi vào giờ lúc trước nhỉ, tôi đã đi sớm hơn nửa tiếng đồng hồ, thứ hai thường tắc đường dữ lắm!”

3.

Cô gái nói xong liền tiếp tục đọc báo. Trương Hoa hỏi: “Sao báo cô đọc từ sáng đến trưa mà không hết thế?”

Cô gái ngẩng đầu, bật cười thành tiếng nói: “Đâu phải cùng một tờ, buổi sáng là tôi tự mua, đây là của công ty mua”.

Trương Hoa ngượng ngịu cười: “Tôi còn tưởng là cùng một tờ chứ!” Cô gái lại tiếp tục vừa ăn vừa xem. Trương Hoa cũng không biết nói gì nữa, hai người cứ yên lặng ăn cơm như thế.

Cô gái ăn xong liền bê đĩa đứng dậy, nói: “Tôi đi trước đây!” Trương Hoa gật đầu: “Ừ!” Đợi cô gái đi rồi, Trương Hoa liền châm một điếu thuốc hút, hút hết mới quay lại công ty.

Buổi chiều, Cổ Văn Văn nói: “Tôi nay có Lí Dương Uy và Kì Oanh cùng ăn cơm đấy!”

“Ok, cũng lâu lắm rồi không đi ăn cùng Dương Uy!”

Cổ Văn Văn đột nhiên cười bí ẩn: “Quan hệ giữa Lí Dương Uy và Kì Oanh ngày càng thân mật đấy!”

“Chẳng phải Kì Oanh có bạn trai rồi sao?”> “Thực ra họ đã chia tay nửa năm nay rồi, chỉ có điều Kì Oanh vẫn giấu mà thôi”.

“Hóa ra là vậy, thế chẳng phải Dương Uy sẽ thiệt thòi lắm sao, Kì Oanh với bạn trai đã bên nhau mấy năm rồi!”

Cổ Văn Văn khê hừ nói: “Lí Dương Uy làm giám đốc ở những nơi như khách sạn mà cậu nghĩ cậu ta còn trong trắng lắm chắc?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Như thế cũng tốt, ít nhất Dương Uy sẽ không thấy cô đơn, mặc dù không biết có thể kết hôn với nhau không, nhưng xét ở hiện tại, cứ cho như thế là họ thành một đôi đi!”

Cổ Văn Văn nói về không vui: “Cậu nói gì thế, Kì Oanh ghen tức đấy!”

4.

Về chuyện Trương Hoa ly hôn, các bạn học của anh đều đã biết, nhưng lúc ăn cơm, Kì Oanh luôn cố gắng né tránh không nói đến vấn đề này. Lí Dương Uy với Trương Hoa uống rượu liên tục. Lí Dương Uy nói: “Cái thằng ranh này, kể từ dạo sang công ty của Cổ Văn Văn, cậu rất ít khi đi uống rượu với tôi đấy!”

Lí Dương Uy lại nói tiếp: “Hay là từ chức đi, bận rộn như thế khiến cho thời gian tụ tập với anh em cũng ít!”

Cổ Văn Văn trừng mắt: “Đừng có xúi giục bậy bạ nhé, hiện giờ cậu ta đang làm tốt lắm, tại sao phải từ chức? Hơn nữa cậu hiện nay đã có Kì Oanh ở bên cạnh rồi còn gì!”

Kì Oanh ngồi cạnh liền giật áo Cổ Văn Văn, nói: “Đừng nói bừa!”

Lí Dương Uy vui vẻ nói: “Cho dù có Kì Oanh ở bên cạnh nhưng đàn ông ngoài phụ nữ ra vẫn cần phải có anh em!”

Trương Hoa liền nói: “Tôi cũng đang cân nhắc vấn đề này!”

Cổ Vân Vân thấy thế liền vội hỏi: “Cân nhắc cái gì mà cân nhắc, cậu đến rồi thì đừng mong đi, bố tôi đang trọng dụng cậu mà!”

Ki Oanh cười bảo: “Không thì Trương Hoa vào thẳng “phủ” nhà họ Cổ đi, như thế có thể danh chính ngôn thuận quản lý công ty của bố Vân Vân”.

Cổ Vân Vân liếc Trương Hoa, không nói gì.

Trương Hoa cười nói: “Cửa nhà quyền quý sâu tựa biển, tôi sợ vào rồi sẽ chìm mất!” Lí Dương Uy liền chen vào: “Thế thì cậu học bơi trước đi!” nói rồi nâng cốc lên: “Chúng ta phải bắt đầu luyện từ khả năng uống rượu đã!”

Ăn cơm xong, Lí Dương Uy và Ki Oanh không để Cổ Vân Vân lái xe đưa về mà nói tự bắt xe về. Trương Hoa ngồi trên xe, hỏi: “Có phải hai người sống chung rồi không?”

Cổ Vân Vân đáp: “Câu hỏi đấy mà cũng phải hỏi à? Nếu không tại sao lại không để chúng ta đưa về chứ?”

5.

Buổi sáng Trương Hoa lại gặp cô gái đó trên xe buýt. Anh đến gần chào cô gái. Cô chỉ mỉm cười chào đáp lại. Sau khi lên xe, cô gái nói: “Vẫn không ngồi à?” Trương Hoa đáp: “Đã thành thói quen rồi, bạn ngồi đi!”

Cô gái vẫn vừa ăn sáng vừa đọc báo và chẳng để ý gì đến xung quanh. Trương Hoa cảm thấy cô gái này mặc dù khi nói chuyện thường mỉm cười, cư xử với mọi người rất lịch sự nhưng vẻ mặt luôn toát lên vẻ thờ ơ với mọi thứ xung quanh, khiến cho Trương Hoa có cảm giác người ngoài khó mà đặt chân vào thế giới nội tâm của cô.

Buổi trưa, Trương Hoa vốn định đến nhà ăn đó, nhưng ngẫm nghĩ một lát lại thôi. Anh cùng Cổ Vân Vân đến một nhà hàng đồ ăn tây. Lúc ăn, Trương Hoa nói: “Tôi, tôi muốn về nhà một chuyến, nếu cậu không có việc gì thì cho tôi mượn xe nhé, tôi quay lại đây cho tiện!”

“Hay là tôi đi với cậu về nhà nhé, tôi muốn học làm món ăn mẹ cậu làm!”

“Sau này có cơ hội rồi đến cũng được, giờ đi không tiện lắm, Trần Đình đang ở đó. Hơn nữa bởi vì cô ấy đang ở nhà nên tôi mới lái xe về, tối còn quay lại đây!”

Cổ Vân Vân vội vàng nói: “Trần Đình lại ở trong nhà bố mẹ cậu rồi à?” đáp: “Ừ, bố mẹ tôi đón cô ấy về, cô ấy nói khi nào gần sinh thì về quê, sau này sẽ không trở lại nữa!”

Cổ Vân Vân trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Thế đứa bé sau này ra sao?” Trương Hoa đáp: “Giờ tôi chưa nghĩ được nhiều như thế, cô ấy bảo sau này không quay lại nữa, đứa bé chắc chắn là ở bên cô ấy rồi!”

6.

Lúc Trần Đình hết giờ làm, Trương Hoa đứng ở cổng chờ cô. Trần Đình lên xe liền hỏi: “Anh đi công tác về rồi à?” Trương Hoa bảo về từ mấy hôm trước rồi.

Đi được nửa đường, Trương Hoa dừng xe lại bên đường nói: “Chúng ta vào siêu thị đi!” Trần Đình ngạc nhiên hỏi sao lại đi siêu thị thì Trương Hoa nói: “Mua ít đồ mang về, hôm nay anh về mà không báo trước với bố mẹ, sợ mẹ không chuẩn bị thức ăn!”

Trần Đình liền nói: “Anh không phải lo đâu, dạo này tối nào mẹ cũng làm rất nhiều món!”

“Cũng phải, thêm một người ăn mà!”

Trần Đình ngại ngùng nói: “Không phải thêm một người, mà là hai người! Gần đây em ăn hơi nhiều!”

“Vậy chúng ta cứ mua thêm đồ đi”.

Ra khỏi siêu thị, Trần Đình liền nói: “Anh mua nhiều thế làm gì?”

“Anh cũng không biết cái nào cần dùng đến, mua nhiều một chút, ăn được thì ăn, không ăn được thì để đấy!”

Trên xe, Trần Đình hỏi: “Đi công tác chắc là mệt lắm nhỉ, anh có quen không?”

“Cũng bình thường, chỉ tội phải uống hơi nhiều!”

Vừa nói Trương Hoa vừa rút điều thuốc ra, vừa lái xe vừa châm lửa. Trần Đình nhìn anh, đột nhiên cảm thấy bộ dạng Trương Hoa lúc vừa lái xe vừa hút thuốc rất đẹp trai!

Trương Hoa bắt đầu về nhà, mẹ anh vui lắm. Thấy con trai xách túi lớn túi bé từ trong cốp xe ra liền nói: “Hóa ra con cũng còn chút lương tâm đấy, biết cái Đình nó có bầu nên cần tắm bổ!”

Lúc ăn cơm, Trương Hoa nói: “Một vài ngày nữa con lại đi công tác, cuối tuần không về nhà được. Bố mẹ bảo với Nhã Vân, đợi con về con sẽ qua trường thăm nó!”

7.

Mẹ Trương Hoa muốn giữ con trai ngủ lại nhà nhưng Trương Hoa nói phải về có việc, dù sao đi xe cũng tiện. Lúc Trương Hoa đi, Trần Đình cũng đi theo tiễn. Nhìn Trương Hoa lên xe, Trần Đình định nói gì đó nhưng lại thôi.

Trên đường về, Trương Hoa đột nhiên phát hiện ra tình cảm của anh dành cho Trần Đình đã từ từ lắng xuống. Sự lắng xuống ấy khiến giữa anh và Trần Đình không còn hận thù nhưng dần dần cũng mất đi tình yêu trước đây.

Hiện nay tình cảm anh dành cho Trần Đình đa phần là sự quan tâm kiểu bạn bè, hơn nữa anh cũng là cha của đứa bé trong bụng cô. Trương Hoa lại nghĩ đến Cổ Vân Vân, anh cảm thấy rất kì lạ, ở Cổ Vân Vân, anh không thể nào tìm thấy một chút tình cảm gì đặc biệt, anh thậm chí còn nghĩ, giả sử sau này anh và Cổ Vân Vân kết hôn, có lẽ anh cũng không có cảm giác rung động trước cô.

Trương Hoa vừa lái xe vừa nghĩ, sau này mình có tìm người khác chắc cũng sẽ tìm một người giống như Trần Đình. Lúc này trong đầu anh hiện lên hình ảnh cô gái thích đọc báo trên xe buýt.

Đột nhiên anh cảm thấy mình vô cùng tò mò về cô gái ấy. Trương Hoa luôn đoán xem cô gái này mỗi ngày nghĩ cái gì, thế giới tình cảm của cô ấy như thế nào... Rồi lại nghĩ, cô ấy có bạn trai chưa? Hàng ngày thấy cô đi làm một mình như thế chắc là chưa có.

Cuối cùng anh nghĩ đến công việc hiện nay. Trương Hoa vô cùng lưỡng lự trước công việc này. Một mặt anh không muốn đắm chìm vào những buổi tiệc rượu, giải trí và những mối quan hệ xã hội phức tạp. Mặt khác dù ở trong thành phố hay ngoại ô đều là cạnh tranh với Kinh Thao, phải thường xuyên tiếp xúc với cái tên “Lục Đào”.

Đây đều là những chuyện mà Trương Hoa không mong muốn. Nhưng bên cạnh đó, quyền lực ngày một cao với viễn cảnh được người khác coi trọng khiến Trương Hoa dần dần quen với một thỏa mãn tiềm ẩn trong lòng.

8.

Buổi trưa, Trương Hoa vẫn một mình đến nhà ăn đó, khi thấy cô gái ấy. Trương Hoa lại gần, cô gái nhìn anh, khẽ mỉm cười. Trương Hoa ngồi xuống nói: “Trưa nào bạn cũng ăn ở đây à?” cô gái khẽ cười: “Chỗ này sạch sẽ, cũng không tồi!”

“Sao hôm nay không mang báo theo thế?”

Cô gái mỉm cười: “Tôi đọc hết lúc ở văn phòng rồi”, sau đó hai người yên lặng ăn cơm.

Ăn xong, cô gái đứng dậy nói: “Tôi đi trước đây!” Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Mấy giờ bạn hết giờ làm?” Cô gái khựng lại, sau đó khẽ cười: “Chắc cũng như nhau thôi, khoảng năm rưỡi!”

Buổi chiều, Trương Hoa chuẩn bị một ít tài liệu ở văn phòng, nói với Cổ Vân Vân: “Ngày mai tôi đi công tác, chắc lại ở đó vài ngày”. Cổ Vân Vân liền hỏi: “Vẫn là khu vực lần trước à?”

“Không, là khu vực khác!”

“Vậy tối nay cùng ăn cơm đi!”

“Tối nay tôi có việc phải đi trước, không thể ăn với cậu được! Đợi khi nào về tôi mời cậu ăn cơm!”

Cổ Vân Vân có vẻ không vui, nói: “Đạo này tối nào cậu cũng có việc, bận thế cơ à?” Trương Hoa cười cười: “Không phải là chuyện công, chuyện riêng thôi!”

Trương Hoa về trước giờ, sau đó đi bộ đến bến xe mà cô gái kia hay xuống. Anh không biết công ty cô ở đâu, nhưng nghĩ chắc chắn hết giờ làm cô sẽ ra đây bắt xe về.

Phán đoán của Trương Hoa rất đúng. Khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng anh cũng nhìn thấy cô gái ấy. Cô gái nhìn thấy anh mỉm cười: “Anh đợi có lâu không?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên hỏi: “Sao bạn biết tôi đang đợi bạn?”

“Nếu phải đợi tôi, sao anh lại hỏi mấy giờ tôi hết giờ làm?”

Lúc này Trương Hoa mới hiểu cô gái này thông minh hơn anh tưởng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: CHUÔNG 22

1.

Trương Hoa ngồi ở nhà một lúc, cuối cùng vẫn bắt taxi đến khách sạn nơi Lí Dương Uy làm việc. Anh vốn định hẹn cô gái kia cùng đi ăn cơm, nhưng sau khi xuống xe ở bên cuối, cô gái kia nói có việc, sau này nếu có thời gian sẽ cùng đi ăn cơm.

Trương Hoa và Lí Dương Uy lại ngồi uống rượu, đột nhiên điện thoại của Lí Dương Uy đổ chuông, anh ta nhấc máy nói: “Anh đang uống rượu với Trương Hoa, sẽ về muộn một chút!” đợi Lí Dương Uy cúp máy, Trương Hoa liền hỏi: “Kì Oanh à?”

Lí Dương Uy cười cười. Trương Hoa liền hỏi: “Cậu nói thật đi, nghiêm túc hay chỉ là chơi bời?”

Lí Dương Uy vẫn chỉ cười mà không đáp. Một lúc sau mới chậm rãi nói: “Kể cũng lạ, tại sao hồi học đại học tôi không phát hiện ra ưu điểm của Kì Oanh mà đến giờ mới phát hiện ra nhỉ?”

“Có thể lúc ấy chúng ta còn quá trẻ, hoàn toàn không hiểu gì về chuyện tình cảm, chỉ có trải nghiệm rồi mới trưởng thành được!”

Lí Dương Uy đột nhiên nói: “Nếu nhanh thì có thể chúng tôi sẽ cưới trước tết!”

“Nhanh như thế sao? Như thế có gấp quá không? – Trương Hoa dừng lại một lát rồi lại nói tiếp: “Tôi với Trần Đình lúc đầu cũng vừa gặp chưa bao lâu đã kết hôn, kết quả là ngay cả thời gian tìm hiểu nhau cũng không có!”

“Cậu khác với tôi, với lại Kì Oanh cũng là bạn học bao nhiêu năm, giờ đôi bên cha mẹ đều biết chuyện rồi. Họ thấy như vậy cũng tốt, đôi bên đều biết rõ về nhau, hai bên gia đình đều giục chúng tôi mau làm đám cưới!>

“Như thế cũng được, kết hôn sớm cho sớm ổn định. Thực ra Kì Oanh cũng rất tốt, rất hiền lành!”

“Đúng thế, tôi cảm thấy điểm này của cô ấy tốt, sau này nhất định sẽ hiểu thuận với bố mẹ”.

2.

Trương Hoa nói: “Có lúc muốn tìm một cô gái xa lạ để yêu đương, đôi bên từ từ làm quen, tìm hiểu nhau!”

Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa: “Một đời người không cần thiết phải yêu nhiều lần như thế, một tình yêu hoàn mỹ và chân chính chỉ một lần là đủ rồi!”

“Mặc dù tôi từng kết hôn, ly hôn, nhưng trên thực tế, cảm giác như chưa từng yêu. Tôi với Trần Đình là được giới thiệu, rồi nhanh chóng kết hôn, tôi đã từng nghĩ đó là một quá trình hoàn mỹ từ tình yêu đi đến hôn nhân, giờ nghĩ lại mới phát hiện tôi hoàn toàn không hiểu gì về cô ấy. Một cuộc hôn nhân như vậy sao có thể nói là đã trải qua tình yêu?”

“Thế Cô Vân Vân thì sao?”

“Cô ấy có điều kiện tốt, mặc dù hơi sĩ diện, thích hưởng thụ, nói theo tiêu chuẩn của chúng ta thì, cô ấy không trọng sự nghiệp, nhưng tính cách cũng không tồi, đôi khi rất đơn giản. Có lúc tôi cảm thấy cô ấy rất cô đơn, hoàn cảnh xuất thân khiến cô ấy không có bạn bè.”

“Tôi muốn hỏi cậu về tình cảm của cậu dành cho cô ấy kia!”

Trương Hoa khẽ cười: “Tôi luôn coi cô ấy là bạn bè, nếu có thời gian thì đi chơi với cô ấy cho cô ấy đỡ cô đơn”.

“Nói như vậy có nghĩa là không có khả năng tiến triển đúng không?”

“Tôi với cô ấy vốn dĩ đã không thuộc về một thế giới, cách sống cũng khác biệt quá lớn!”

“Nhưng Cô Vân Vân không nghĩ như vậy, thái độ của cậu như thế này khiến cho cô ấy hiểu nhầm rằng cậu đang chấp nhận cô ấy. Nếu cậu không có tình cảm với cô ấy, nên nói rõ cho cô ấy biết, đó là trách nhiệm đối với cả hai. Hơn nữa không thể thành tình nhân thì thỉnh thoảng vẫn có thể đi với cô ấy như bạn bè.”

3.

Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Tôi cũng muốn tìm cơ hội thích hợp để nói rõ chuyện này với cô ấy!”

“Như thế mới đúng, đừng làm tổn thương một cô gái! Giống như Kì Oanh, có thể cậu thấy cô ấy từng có bạn trai, từng sống chung, nhưng cái tôi nhìn thấy là cô ấy từng bị tổn thương, vì vậy tôi không muốn sau này cô ấy sẽ bị tổn thương như thế nữa!”

Trương Hoa nghe xong, sợi dây cảm xúc trong lòng chợt rung lên. Lí Dương Uy tiếp tục nói: “Bất cứ chuyện gì cũng phải xem cậu lí giải trên góc độ nào,

ví dụ như Trần Đình, có thể cậu không muốn nghe, nhưng tôi vẫn phải nói vài câu!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Lí Dương Uy liền tiếp tục: “Cái cậu nhìn thấy chỉ là sự lừa dối và phản bội của Trần Đình, chuyện này cũng là bình thường. Đứng trên quan điểm của cậu mà nghĩ thì cậu chẳng có gì sai cả, cũng đáng được người khác đồng tình. Nhưng nếu đổi góc độ khác, Trần Đình cũng là kẻ bị hại, cô ấy đã phải trả giá cho những sai lầm của mình!”

Lí Dương Uy châm một điếu thuốc lên, sau đó nói tiếp: “Thực ra tôi hi vọng sau này Trần Đình có thể tìm được một người thực sự chấp nhận sai lầm của cô ấy, giống như tôi bao dung với Kỉ Oanh vậy!” nói rồi Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa cười, hỏi: “Có phải kể từ khi sống chung với Kỉ Oanh, tôi bỗng trở nên đa sầu đa cảm không?”

“Đâu có, tôi cảm thấy cậu trưởng thành hơn, hơn nữa cậu và Kỉ Oanh đều hiền lành, tôi tin rằng tương lai hai người sẽ hạnh phúc!”

Lí Dương Uy khẽ cười: “Kỉ Oanh muốn cậu và Cổ Văn Văn làm phù dâu, phù rể cho bọn tôi!”

“Chuyện này đâu có được, phù dâu, phù rể phải là người chưa kết hôn, tôi đã từng kết hôn rồi!”

“Tôi chẳng quan tâm đến mấy chuyện thủ tục ấy, cậu là bạn thân nhất của tôi, Cổ Văn Văn cũng thân thiết Kỉ Oanh”.

“Những chuyện khác tôi đều có thể nhận lời, cũng có thể giúp cậu, nhưng chuyện này thì không được!”

4.

Lần này đi công tác, Trương Hoa đã có chút kinh nghiệm, cứ đến buổi chiều là nói trước với giám đốc kinh doanh tối phải gặp bạn, không thể đi ăn với ông ấy. Mặc dù vậy, anh vẫn không thể tránh được đôi ba lần tiệc rượu, và những hoạt động giải trí, cùng những yêu cầu đặc biệt.

Lúc đi công tác về, Trương Hoa bắt đầu suy nghĩ về mục đích chuyến đi công tác của mình rốt cuộc là gì? Là thực sự học hỏi kinh nghiệm cạnh tranh ở thị trường ngoại ô, nâng cao khả năng của bản thân hay là đi ra oai với thiên hạ dưới cái mác “con rể nhà họ Cổ?”

Thời gian đầu, ở trung tâm thành phố, mặc dù mục tiêu trực tiếp là đối phó với Lục Đào, nhưng anh vẫn học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm cạnh tranh thị trường và kiến thức hữu ích trong quá trình cạnh tranh. Nhưng hiện giờ dường như ngoài việc ăn chơi, giải trí, có quyền sử dụng chữ kí của mình để quyết định chuyện lớn, anh hoàn toàn không thể nâng cao kinh nghiệm và khả năng của bản thân.

Trương Hoa nằm trên giường, bắt đầu cân nhắc chuyện nghỉ việc. Anh cảm thấy cứ như thế này, bản thân mình sẽ mất đi tinh thần hào hứng làm việc và nguyên tắc làm việc vốn có. Mặc dù bên ngoài có vẻ rất vẻ vang, rất được người khác tôn trọng, nhưng những thứ này chỉ là cái vỏ hào nhoáng, có thể vỡ bất cứ lúc nào.

Trương Hoa thậm chí còn nghĩ, nếu như giám đốc kinh doanh của đối tác biết Cổ Văn Văn và anh không phải là một đôi thì họ sẽ đối xử với anh ra sao?

Ngẫm nghĩ rất lâu, cuối cùng Trương Hoa quyết định ngày mai đi tìm Phùng Lâm Hàn nói chuyện. Nếu như tiếp tục làm việc như thế này, anh chỉ có thể xin nghỉ việc, nếu không sẽ phải xin đổi vị trí.

5.

Phùng Lâm Hàn nghe Trương Hoa nói xong liền châm thuốc hút, trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi: “Cậu cảm thấy việc định vị thị trường, sách lược kinh doanh hay là các công việc cơ sở cụ thể quan trọng hơn?”

Trương Hoa nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Chắc là về trước quan trọng hơn”.

“Sự thay đổi tính chất công việc tự nhiên sẽ phát sinh thay đổi trên hình thức, nhưng mục đích cuối cùng vẫn là như nhau. Đi công tác không chỉ là ăn uống và kí tên vào các đề xuất. Trách nhiệm mà nó phải gánh vác còn quan trọng hơn nhiều so với các công việc cụ thể ở khu trung tâm thành phố”.

Im lặng một lát, Phùng Lâm Hàn nói tiếp: “Cậu không chỉ phải cân nhắc đến lợi ích của hộ kinh doanh mà còn phải cân nhắc đến lợi ích của công ty, làm sao để cả hai cùng có lợi!”

Thấy Trương Hoa trầm ngâm không nói, Phùng Lâm Hàn liền cười bảo: “Có phải cậu cảm thấy ăn ở của người ta mà không kí đề xuất cho người ta thì ngại không?”

Trương Hoa gật đầu đáp: “Cũng có hơi hơi!”

“Có rất nhiều cách làm việc, phải duy trì quan hệ, nhưng nguyên tắc cơ bản không được thay đổi, đó chính là trên cơ sở tạo lợi nhuận cho công ty để mang lại lợi nhuận cho hộ kinh doanh. Vừa phải duy trì quan hệ hợp tác, vừa phải làm cho khách hàng hài lòng, nhưng đồng thời vẫn phải đảm bảo lợi nhuận của công ty. Đây mới là vấn đề cốt lõi, hoàn toàn không phải chỉ có ăn nhậu và kí tên như cậu nghĩ đâu!”

Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Tôi hiểu rồi!” Phùng Lâm Hàn cười nói: “Không nói sớm với cậu chính là để cậu tự lĩnh hội trong quá trình thực tiễn. Cậu nhất định phải nhớ cho kĩ, mục đích cuối cùng của kinh doanh đều xoay quanh lợi ích, thoát li khỏi nó rồi có nói gì cũng là vô ích thôi!”

6.

Trương Hoa quay về văn phòng, ngồi rất lâu, từ từ điều chỉnh lại dòng suy nghĩ của mình, lúc này mới biết mình vẫn chưa thực sự lĩnh hội được điều cốt lõi của công việc này.

Nhìn đồng hồ đã thấy đến trưa, lòng thầm nghĩ: “Thường ngày, cứ đến gần trưa là Cổ Vân Vân mới đến công ty, ngày nào cũng như vậy nên đột nhiên hôm nay cô ấy không đến khiến Trương Hoa cứ thấy kì lạ.

Trương Hoa liền gọi cho Cổ Vân Vân: “Sao hôm nay cậu không đi làm?”

“Cậu về rồi à?”

“Tôi về tối qua”.

“Tôi đang đi mua đồ với Kì Oanh, cô ấy và Lí Dương Uy sẽ làm đám cưới vào Tết nguyên đán”.

“Lần trước tôi có nghe Dương Uy nói rồi, không ngờ nhanh như thế, sao thằng ranh Dương Uy không nói cho tôi biết nhỉ?”

Cổ Vân Vân cười bảo: “Đây là do hai bên gia đình sắp đặt, hai người bọn họ cũng chỉ có thể nghe theo thôi!”

“Thế cũng tốt, phải bảo Dương Uy khao mới được!”

“Thế thì tối nay đi! Chiều nay đợi tôi và Kì Oanh mua đồ xong sẽ đến tìm hai người!”

Cúp điện thoại rồi Trương Hoa mới thấy thời gian nhanh quá, chỉ còn chưa đầy hai tuần nữa là đến tết Nguyên Đán rồi, qua tết Nguyên Đán sẽ là tết âm lịch. Trương Hoa lại nghĩ, không biết tết Trần Đình có về nhà không? Về nhà rồi có quay lại không?

Buổi tối, Kì Oanh xuất hiện với vẻ rất hạnh phúc. Trương Hoa nói: “Kì Oanh, sau này Dương Uy mà bắt nạt cậu thì nhớ bảo tôi, tôi sẽ giúp cậu oánh thằng ranh này!”

Cổ Vân Vân liền chen vào: “Cậu không cần phải lo, Lí Dương Uy người ta đối xử với Kì Oanh tốt lắm nhé!”

Trương Hoa cười cười: “Tôi nói thế để giả bộ chính nghĩa tí thôi!”

Kì Oanh phì cười: “Bây giờ người như cậu cũng ít, đã giả người tốt rồi còn dám nói ra miệng!”

7.

Các nhân viên trong công ty đều bận rộn chuẩn bị kinh doanh trong dịp tết Nguyên Đán. Trương Hoa bởi vì không trực tiếp tham gia vào công việc kinh doanh ở trung tâm thành phố nên không mấy bận rộn, chỉ thỉnh thoảng cùng Phùng Lâm Hàn nghiên cứu các đề xuất phương án hoạt động tết Nguyên Đán ở các khu vực nộp lên.

Thứ bảy, Trương Hoa nói với Phùng Lâm Hàn: “Tôi muốn chủ nhật nghỉ ngơi một hôm!”

“Nghỉ đi, lâu lắm rồi không thấy cậu nghỉ, tết Nguyên Đán chắc là bận lắm, đến lúc ấy có muốn nghỉ cũng không được!”

“Vậy chiều tôi xin về sớm nhé!”

Trương Hoa gọi cho Nhã Vận, hỏi cô đang làm gì. Nhã Vận nói: “Em đang đi siêu thị với chị dâu!” Trương Hoa liền nói: “Anh sắp về đến nhà rồi, hai chị em đang ở siêu thị nào để anh qua!”

Nhã Vận vui vẻ nói: “Thế thì hay quá! Thế để bọn em mua thêm ít thức ăn, anh mau qua đây đi, đợi anh đến trả tiền đây!” Nhã Vận cúp điện thoại, Trần Đình liền hỏi: “Anh em chuẩn bị qua đây à?”

“Vâng, chị em mình cứ thoải mái mua đi, dù sao, tí nữa anh ấy cũng qua đây tính tiền mà!”

Hai người đẩy xe vừa đi vừa nói chuyện, thỉnh thoảng Trần Đình lại đưa mắt nhìn quanh, sau đó hỏi: “Liệu anh trai em có tìm thấy chúng ta không?”

Nhã Vận liền nói: “Chị yên tâm, không tìm thấy chắc chắn anh ấy sẽ đứng ở quầy thu ngân đợi!”

Đang nói thì Trương Hoa đến. Nhã Vận liền bảo: “Anh, sao anh biết bọn em ở đây?”

“Em ngoài quầy đồ ăn ra thì còn đi quầy nào khác đâu!”

Nhã Vận lè lưỡi: “Chỉ có anh hiểu em, anh mà còn không đến là em sẽ chất đầy xe hàng đấy!”

Trần Đình vội nói: “Không cần mua nhiều thế đâu, để lâu sẽ hỏng đấy!”

Trương Hoa hỏi hai chị em: “Mua thức ăn chưa?”

“Chuyện này không cần chúng ta phải lo đâu, mẹ đi chợ mua hết cả rồi! Mẹ nói không thích mua rau ở siêu thị mà!”

8.

Trần Đình ở trong bếp giúp mẹ Trương Hoa nấu ăn, Nhã Vận kéo Trương Hoa ra ngoài sân chơi cầu lông. Mẹ Trương Hoa thái rau, Trần Đình đứng bên cạnh rửa rau, mẹ Trương Hoa đột ngột hỏi: “Thằng Hoa có ở chung với con bé đó không con?”

Trần Đình đáp: “Nhã Vận nói là họ không ở chung ạ!”

Mẹ Trương Hoa thở phào: “Như thế chứng minh nó vẫn còn tình cảm với con, đừng bỏ cuộc, mau nghĩ cách khiến nó quay lại với con, khiến nó từ từ cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé!”

Trần Đình khẽ cười: “Anh ấy chưa bao giờ hỏi han về đứa bé.”

“Đây là bởi vì nó không ở cùng với con, vì vậy không cảm nhận được sự tồn tại của đứa trẻ”.

Mẹ Trương Hoa đột nhiên nhớ ra chuyện gì liền nói: “Hôm này thằng Trương Hoa ngồi xe buýt về phải không? Có phải tối nay không về thành phố không nhỉ?”

“Con cũng không biết, có khi tối Cổ Vân Vân lại qua đón anh ấy cũng nên?”

Mẹ Trương Hoa tỏ vẻ không vui: “Sau này con đừng nhắc đến tên cô gái nhà giàu đó trước mặt mẹ, con gái con đưa gì mà lái xe chứ!”

Trần Đình cười bảo: “Mẹ à, bây giờ con gái lái xe nhiều lắm!”

“Nói tóm lại là mẹ cảm thấy con gái cứ diễm đạm, đơn giản một chút thì tốt hơn!”

Bố Trương Hoa từ trong nhà đi ra sân gọi: “Hai đứa chúng mày đang luyện mắt đấy à, trời tối thế này rồi còn ra ngoài chơi cầu lông!”

Nhã Vận liền nói: “Thôi không chơi nữa!”

Mẹ Trương Hoa từ trong bếp đi ra gọi: “Đừng chơi nữa, mau chuẩn bị ăn cơm đi!”>Cả nhà quây quần bên mâm cơm, Trương Hoa uống rượu với bố. Mẹ nói: “Như thế này có phải tốt không, cả nhà đoàn tụ, cho dù nghèo vẫn hạnh phúc!”

Nhã Vận liền nói: “Thế thì không được, nghèo thì làm gì có nhiều đồ ăn ngon!”

Trương Hoa đột nhiên nói: “Nhã Vận, tối nay em ngủ với chị dâu, anh không về thành phố, anh sẽ ngủ trong phòng của em!”

Nhã Vận hào hứng nói: “Tối nay anh không về ư? Vậy tối nay anh dẫn em đi chơi có được không?”

Rồi đột nhiên nhớ ra chuyện gì, Nhã Vận lại nói: “Em không nhường phòng cho anh đâu. Anh là đàn ông con trai, sao có thể ngủ trên giường của em, anh làm bẩn giường của em thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: CHƯƠNG 23

1.

Trương Hoa lại nói: “Thế thì tối nay Trần Đình sang ngủ chung với Nhã Vận vậy, giường của nó cũng rất to!”

Trần Đình liền nhận lời. Nhã Vận thấy thế liền bảo: “Thôi vậy, để em ngủ chung với chị dâu, nhường giường cho anh!”

Trương Hoa ngồi dựa lưng trên giường của Nhã Vận, với tay lấy một cuốn tiểu thuyết trên giường của Nhã Vận, tiểu thuyết viễn tưởng. Trương Hoa đọc được mấy đoạn liền ném sang một bên: “Toàn mấy thứ vớ vẩn!”

Trương Hoa ngồi dậy mở máy tính của Nhã Vận lên chơi điện tử. Bốn bề rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng của mẹ, Nhã Vận và Trần Đình đang ở trong phòng khách xem tivi, nói chuyện.

Trương Hoa cảm thấy rất ấm áp, so với việc đi công tác, tiệc tùng thì ở nhà thoải mái và yên tĩnh hơn nhiều. Anh xin nghỉ một ngày về nhà là vì muốn nghỉ ngơi một ngày, đã lâu lắm rồi anh chưa được thanh thản thế>

Trong phòng khách, mẹ Trương Hoa nói: “Dinh à, mau vào nói chuyện với thằng Hoa đi!” Nhã Vận cũng nói: “Chị dâu vào trong đi! Chẳng mấy khi anh ấy về!”

Trần Đình liền nói: “Thôi bỏ đi, có vào cũng chẳng biết nói gì!”

Nhã Vận kéo Trần Đình dậy, nói: “Đi vào khác sẽ có chuyện để nói!” Mẹ Trương Hoa cũng nói: “Mau vào đi con!”

Hai người cứ đẩy Trần Đình đến trước cửa phòng Nhã Vận. Nhã Vận với tay mở cửa, sau đó đẩy Trần Đình vào trong, cười nói: “Nếu như tối không ra thì em sẽ nhường giường cho anh chị nhé!” nói rồi con bé liền đóng cửa lại.

Trương Hoa đang chơi điện tử, nghe thấy tiếng mở cửa liền ngoảnh đầu lại, nhìn thấy em gái đẩy Trần Đình vào, sau đó đóng cửa lại. Trương Hoa hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trần Đình ngại ngùng cười: “Không có gì, là Nhã Vận đẩy em vào thôi!”

2.

Trương Hoa không nói gì, tiếp tục chơi điện tử. Trần Đình chậm rãi lại gần ngồi xuống bên giường của Nhã Vận. Im lặng một lát rồi hỏi: “Dạo này anh đi công tác có thuận lợi không?”

Trương Hoa ậm ừ đáp: “Ừ, đi công tác chẳng khác gì đi du lịch!”

Trần Đình ngẫm nghĩ rồi nói: “Cũng phải, với mối quan hệ của anh và Cô Vân Vân, những người dưới quyền chắc chắn rất coi trọng anh!”

Trương Hoa nghe vậy không nói gì. Trần Đình cũng không biết nói gì, chỉ biết ngồi im.

Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Em vẫn còn để rất nhiều quần áo mùa đông ở chỗ anh, bây giờ thời tiết càng lúc càng lạnh, hay là em qua lấy về đi?”

Trần Đình cười cười: “Giờ người em như thế này, mặc làm sao được chỗ quần áo ấy?>

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn cái bụng đã rất to của Trần Đình mới sực nhớ ra: “Ừ, anh quên mất”. Một lát sau lại hỏi: “Gần đây em đi làm có bất tiện không?”

“Cũng may là chỉ có mấy bên thôi, xe buýt ở đây không như trong thành phố, người đi làm cũng không đông như thế, thỉnh thoảng có đông người thì cũng có người nhường chỗ cho em!”

- Thế thì tốt! – Nói rồi anh lại tiếp tục chơi điện tử. Trần Đình nói: “Huệ Anh có một người bạn làm ở bệnh viện, cô ấy nói có thể lên kiểm tra xem là con trai hay con gái đấy!”

Trương Hoa dừng chơi, ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình: “Em kiểm tra rồi à?” nói rồi mới phát hiện trong tiềm thức của mình vẫn có chút quan tâm xem đứa bé là con trai hay con gái. Trần Đình nói: “Chưa, em cảm thấy con trai hay con gái cũng như nhau, hơn nữa kiểm tra rồi cũng chẳng thay đổi được giới tính của nó!”

Trương Hoa ậm ừ đáp: “Cũng phải!”

Trần Đình cúi đầu khề nói: “Anh hi vọng là con trai hay con gái?”

3.

Câu hỏi này của Trần Đình khiến Trương Hoa không sao trả lời được. Hồi mới kết hôn, Trương Hoa muốn có con, anh muốn có một đứa con gái đáng yêu như Trần Đình, sau đó cả nhà sẽ cùng đi công viên, đi dạo phố vào mỗi cuối tuần, chắc chắn sẽ vô cùng hạnh phúc.

Nhưng bây giờ anh với Trần Đình đã ly hôn, hơn nữa do tâm lý, trong lòng anh luôn nảy sinh ý nghĩ bài xích đứa bé theo bản năng, vì vậy anh luôn tự nhủ mình tuyệt đối đừng quan tâm đến nó.

Nhưng nhìn cái bụng đang ngày một to lên của Trần Đình, nghe cô hỏi anh thích con trai hay con gái, anh lại cảm thấy mình không thể nào ngó lơ với đứa bé, thậm chí trong lòng còn nghĩ, nếu là con gái thì tốt quá, bởi vì con gái rất dễ thương, mà nghe người ta nói, con gái thường bám bố hơn.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng anh lại không thể trả lời, cũng không muốn trả lời. Cũng may đúng lúc ấy điện thoại của Trương Hoa đổ chuông, anh liếc thấy là Lí Dương Uy gọi liền nhắc máy: “Gọi muộn thế này có việc gì vậy?”

“Cậu có nhà không? Ra ngoài uống rượu với tôi đi!”

Trương Hoa nghe giọng Lí Dương Uy có vẻ lạ liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Lí Dương Uy nói: “Không có gì, chỉ muốn tìm cậu uống rượu thôi!”

“Tôi đang ở nhà bố mẹ, cậu đợi một lát, tôi qua ngay!”

Trương Hoa nghĩ, chắc chắn Lí Dương Uy đang có chuyện gì đó, nếu không đã không gọi điện muộn thế này. Cúp điện thoại, Trương Hoa nói với Trần Đình: “Bây giờ anh phải về thành phố, vốn định chuẩn bị ngày mai ở nhà nghỉ ngơi một ngày, giờ xem ra không được rồi!”

Trần Đình vội hỏi: “Là Cô Vân Vân à?” Trương Hoa nhìn Trần Đình, sau đó nói: “Không phải cô ấy, là Dương Uy!”

Nói rồi liền lấy điện thoại ra gọi taxi.

4.

Trương Hoa đi xong, mẹ anh liền hỏi Trần Đình: “Sao muộn thế này rồi còn có việc gì nữa?”, Trần Đình đáp: “Con cũng không biết, anh ấy nhận được một cuộc điện thoại, nói là phải về thành phố, con hỏi có phải Cô Vân Vân gọi không, anh ấy nói là bạn học Lí Dương Uy”.

Mẹ Trương Hoa cần năn: “Cái thằng này, khó khăn lắm mới về nhà một hôm, thế mà thót cái lại về thành phố rồi!”

Trần Đình trầm nghĩ: “Chắc chắn là Cô Vân Vân gọi!”

Ban này lúc ở trong phòng, mặc dù hai người nói chuyện rất ít nhưng Trần Đình vẫn cảm thấy rất ấm áp. Cô vốn còn định hỏi anh rất nhiều chuyện, nhưng giờ chỉ cảm thấy hụt hẫng. Bởi vì cô tưởng người đó là Cô Vân Vân, xem ra anh đúng là thích Cô Vân Vân thật, nếu không muộn thế này rồi, sao lại vì một cuộc điện thoại mà đã tức tốc lao ra thành phố?

hồi hã đến địa điểm hẹn uống rượu với Lí Dương Uy, là một quán đồ nướng. Trương Hoa vừa ngồi xuống liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?” Lí Dương Uy liền nói: “Uống một cốc trước đã!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Kì Oanh không có nhà, điện thoại cũng tắt máy!”

“Mất tích à? Đã tìm chưa?”

Lí Dương Uy lắc đầu: “Không cần tìm, tôi biết cô ấy ở cùng với ai!”

“Ở cùng với ai?”

“Bạn trai cũ của cô ấy!”

Trương Hoa im lặng nhìn Lí Dương Uy, anh biết Lí Dương Uy chắc chắn sẽ nói lý do của mình.

Lí Dương Uy tiếp tục: “Mấy hôm nay bạn trai cũ đến tìm cô ấy, tôi hỏi Kì Oanh có chuyện gì, Kì Oanh nói không có chuyện gì, nhưng tôi biết chắc chắn có chuyện!”

“Sao cậu biết chắc chắn có chuyện?”

“Ngay cả sự khác biệt nhỏ xíu ấy tôi còn có thể nhận ra, huống hồ cả tối nay cô ấy không về, điện thoại cũng tắt”.

5.

Lí Dương Uy tiếp tục: “Xem ra chuyện đám cưới cũng chẳng cần phải chuẩn bị nữa!”, nói rồi liền uống cạn một cốc, cười nói: “Như thế cũng tốt, tôi vốn nghĩ chuyện hôn nhân thật phiền phức!”

“Nếu hai người đã ở bên nhau thì nên tin tưởng nhau, cứ đợi cô ấy về rồi hỏi cho rõ ràng”.

Lí Dương Uy cười chua xót: “Không cần hỏi, trước đây cô ấy từng nói với tôi, người đàn ông đó là mối tình đầu của cô ấy, cô ấy đã dốc toàn bộ tình cảm vào đó, giờ người đàn ông này quay lại rồi, chắc chắn cô ấy sẽ lập tức quay lại với anh ta!” Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Kì Oanh với Cô Vân Vân khá thân thiết, có thể Cô Vân Vân cũng biết chuyện gì đó cũng nên?” nói rồi Trương Hoa liền lấy điện thoại ra: “Đề tôi gọi cho Vân Vân hỏi xem sao!” nhưng Lí Dương Uy đã ngăn lại: “Không cần hỏi, tối nay tôi ở nhà suy nghĩ rất lâu, cảm thấy như thế này rất mệt mỏi, nếu cô ấy luôn hướng về gã đàn ông kia, tôi nên buông tay thì tốt hơn!”

Trương Hoa đột nhiên nghĩ đến Trần Đình, thầm nhủ: “Có khi nào Lục Đào luôn ở trong tâm trí cô ấy?”

Lí Dương Uy dường như đã nhìn thấu tâm can Trương Hoa: “Đàn bà ai cũng khó mà quên được mối tình đầu, tôi tưởng rằng có thể nỗ lực khiến cô ấy quên đi, nhưng giờ xem ra tôi thất bại rồi! Xem ra cái nguyên tắc của cậu là nhất định phải lấy gái trinh làm vợ lúc trước có lẽ là có lí đấy!”

Lí Dương Uy cứ uống liên tục, Trương Hoa ngồi xuống cùng.

Lí Dương Uy uống rất nhiều, đã là hơn hai giờ đêm. Cuối cùng Lí Dương Uy cũng đổ gục trên bàn. Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy gục trên bàn nhậu, lắc đầu châm một điếu thuốc, muốn suy nghĩ một vài vấn đề nhưng đầu óc lại trống rỗng.

6.

Điện thoại của Lí Dương Uy đột nhiên đổ chuông. Nhìn thấy Lí Dương Uy đã ngủ say, Trương Hoa liền móc điện thoại trong túi bạn ra, trên màn hình hiện lên chữ “Bà xã”, Trương Hoa biết là Kì Oanh gọi đến. Trương Hoa đang định nghe, nhưng nghĩ rồi lại thôi, đặt điện thoại lên bàn mặc cho nó kêu. Sau khi điện thoại thôi đổ chuông, Trương Hoa liền chuyển sang chế độ rung, sau đó lại nhìn thấy điện thoại của Lí Dương Uy rung lên lần nữa.

Kì Oanh phải gọi đến khoảng hơn chục lần Trương Hoa mới nghe máy. Đầu dây bên kia, Kì Oan lo lắng hỏi: “Dương Uy, anh đang ở đâu, sao muộn thế này còn chưa về nhà?”

Trương Hoa lạnh lùng nói: “Là tôi, Trương Hoa đây!” Kì Oanh lại vội vàng hỏi: “Thế Dương Uy đâu?”

“Cậu ta ngủ rồi!”

“Ở nhà cậu à?” “Không, đang ở quán đồ nướng”

“Anh ấy uống quá nhiều à? Nói cho tôi biết hai người đang ở đâu, tôi qua đón anh ấy về!”

Trương Hoa vốn định từ chối nhưng cuối cùng vẫn nói với Kì Oanh. Chẳng bao lâu sau, Kì Oanh đã bắt taxi đến nơi. Nhìn thấy bộ dạng của Lí Dương Uy, cô liền sốt ruột hỏi: “Sao anh ấy lại uống nhiều thế này?” Trương Hoa cười khẩy: “Chuyện này sao lại hỏi tôi?”

Kì Oanh ngồi xuống, bình tĩnh lại rồi nói: “Tôi nay đúng là tôi có chút việc!”

“Tôi chẳng muốn quản lý mấy chuyện của các cậu làm gì, nhưng có điều này vẫn phải nói, nếu như cậu vẫn còn lưu luyến người cũ thì cứ nói thẳng với Dương Uy!”

“Tôi biết nếu nói trước với anh ấy thì bây giờ anh ấy đã không hiểu lầm thế này!”

“Có hiểu lầm hay không là chuyện của hai người, không cần giải thích với tôi!”

Nói rồi nhìn sang Lí Dương Uy, hỏi: “Để tôi đưa cậu ta về chỗ tôi hay là cậu đưa cậu ta về nhà?”

“Để tôi đưa anh ấy về nhà!”

7.

Tối về đến nhà, Trương Hoa lại nghĩ ngợi vẩn vơ nên mãi khuya mới ngủ. Sáng ra, vẫn còn đang ngủ thì Cổ Vân Vân gọi điện đến, nói Kì Oanh đang ngồi khóc ở chỗ cô. Lí Dương Uy đôi chia tay, hỏi vì nguyên nhân gì? Trương Hoa nói: “Chia tay hay không là chuyện của Dương Uy, tôi làm sao mà biết được!”

Cổ Vân Vân nói: “Chẳng phải tối qua cậu ta cùng cậu đi uống rượu sao? Cậu chắc chắn biết rõ nguyên nhân!”

“Nguyên nhân này cứ hỏi Kì Oanh là rõ nhất!”

Nói rồi Trương Hoa liền cúp máy, ngủ tiếp.

N một lúc mà không thể ngủ được nữa, Trương Hoa liền bò dậy, thu dọn gọn gàng mọi thứ xong liền xuống dưới ăn sáng, sau đó đi dạo lung tung. Lúc Trương Hoa ngẩng đầu lên, anh thấy mình đã đứng trước một cửa hàng sách, anh liền bước vào trong.

Vẫn như thế, có rất nhiều người đang đọc sách trong cửa hàng. Trương Hoa đi dạo một vòng, xem hết chỗ này đến chỗ kia, đột nhiên nhìn thấy cô gái thích đọc báo hôm trước. Cô đang lật dở những cuốn sách ở trên giá trước mặt.

Trương Hoa lại gần, thấy cô đang xem một cuốn sách dạy nấu ăn. Trương Hoa liền hỏi: “Em cũng ở đây à?”

Cô gái ngẩng đầu, nhìn thấy Trương Hoa liền mỉm cười: “Vâng, được nghỉ nên ra ngoài đi dạo một chút!”

“Em muốn học nấu ăn à?”

“À, em chỉ giờ xem linh tinh thôi, cứ muốn tự làm nhưng lại sợ làm không ngon!”

“Bây giờ con gái biết nấu ăn ít lắm!”

Nói rồi anh lại nghĩ đến Trần Đình, lúc mới cưới nhau, Trần Đình cũng không biết nấu ăn, về sau mới miễn cưỡng học làm vài món, nhưng dờ tệ nên cô quyết định không động tay vào bếp nữa, cơm nước đều do anh phụ trách. Rồi Trương Hoa lại nghĩ, không biết hiện giờ cô đã biết nấu nướng chưa, ở chung với mẹ lâu như thế, chắc cũng phải biết dăm ba món rồi.

8.

Trương Hoa nhìn đồng hồ, đã quá trưa, thực ra anh mới ăn sáng nên không đói, nhưng vẫn hỏi cô gái: “Em ăn trưa chưa?”

Cô gái cười đáp: “Vẫn chưa, em dậy muộn, từ sáng còn chưa ăn!”

“Vậy chúng ta đi ăn đi, anh cũng chưa ăn gì!”

“Cũng được, nhưng chúng ta chia tiền nhé!”

Trương Hoa không trả lời câu hỏi này mà giục>

Cô gái nhìn một lượt khung cảnh nhà hàng, nói: “Dân xe buýt như chúng ta mà đến những nơi như thế này e có hơi lãng phí quá đấy!”

Trương Hoa mỉm cười nói: “Thỉnh thoảng có lãng phí một lần cũng đáng!”

Cô gái cũng cười: “Thôi được, em cũng lãng phí một lần xem sao!”

Gọi thức ăn xong, nhân viên phục vụ đi rồi, Trương Hoa mới hỏi: “Lâu như thế rồi mà chưa biết tên em, anh xin tự giới thiệu trước, anh tên Trương Hoa!”

“Em tên Ngô Tĩnh, cái tên rất quê mùa đúng không!”

“Không đâu, rất hợp với em!”

Cô gái ngẫm nghĩ rồi đột nhiên hỏi: “Anh chính là Trương Hoa làm việc ở công ty điện tử Triết Đông ư?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên: “Sao em biết anh?”

“Vậy là anh thừa nhận rồi nhé, em nghe một người bạn kể về anh, vì vậy đột nhiên nhớ ra”.

“Bạn em làm sao biết anh?”

“Anh ấy làm việc trong ngành điện tử, vì vậy biết anh!”

“Hóa ra là thế, không ngờ anh cũng có chút tiếng tăm nhỉ!” – Sau đó Trương Hoa tò mò hỏi: “Cậu ấy nói gì về anh?”

Cô gái cười nói: “Cậu ấy nói anh là con rể tương lai của chủ tịch tập đoàn Triết Đông”

Trương Hoa cười như mỉa: “Thật không ngờ tiếng tăm của anh là thế này!”

Cô gái hỏi tiếp: “Có đúng thế không?”

“Em thấy có giống không?”

“Không giống, nếu là đúng sao ngày nào anh cũng ngồi xe buýt đi làm, hơn nữa ngày nghỉ còn có thời gian đi hiệu sách!”

Trương Hoa bật ngón tay cái tán thưởng: “Thông minh!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: CHƯƠNG 24

1.

Ăn xong, Trương Hoa đi thanh toán tiền. Đợi Trương Hoa quay lại, Ngô Tĩnh cười nói: “Chức vụ của anh cao hơn em nhiều, em cũng không tranh giành với anh làm gì, thôi để anh khao vậy!”

Trương Hoa cũng cười: “Ngày nghỉ em thường làm gì?”

“Thu dọn nhà cửa, sau đó đọc báo, xem tivi, thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo”.

Trương Hoa cười hỏi: “Em không biết nấu nướng nên thường ngày chắc toàn ra ngoài ăn phải không?”

Ngô Tĩnh im lặng một lát rồi mới trả lời: “Đa phần đều là ra ngoài, tiện gì ăn đấy!” rồi lại nhìn Trương Hoa hỏi: “Anh ở một mình à?”

“Ừ, hiện tại thì đang một mình, bố mẹ anh ở ngoại ô, căn hộ đang ở là bố mẹ mua cho, nói ra thấy ngại quá!”

“Thế thì tốt quá còn gì, những người đi thuê nhà như bọn em rất ngưỡng mộ những người có nhà riêng như anh!”

Trương Hoa cười cười không nói.

Ngô Tĩnh đứng dậy nói: “Chúng ta đi thôi!”

Ra ngoài, Ngô Tĩnh liền nói: “Nếu không còn việc gì nữa thì chúng ta về thôi!” Trương Hoa định hỏi chiều nay cô có bận không, nếu không bận thì kiểm chỗ nào ngồi nhưng cuối cùng lại thôi. Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh, nói: “Thế cũng được, lúc nào rảnh rồi lại nói chuyện tiếp!”

Ngô Tĩnh đi chưa được bao xa, thì thấy Trương Hoa đuổi theo nói: “Quên không hỏi số của em, em không ngại cho anh số chứ?”

Ngô Tĩnh nhoen miệng cười: “Được thôi!”

Ngô Tĩnh đi rồi, Trương Hoa đứng bần thần một lúc, chẳng nghĩ ra chiều nay làm gì. Cuối cùng anh quyết định về nhà ngủ một giấc.

2.

Lúc Trương Hoa tỉnh lại thì trời đã tối. Anh rời khỏi giường, ra ngoài kiểm gì đó bỏ bụng. Về nhà, Trương Hoa bật tivi lên, sau đó đổi kênh liên tục, cuối cùng bỏ cuộc, ném điều khiển sang một bên, rút thuốc lá ra hút. Đưa mắt nhìn căn phòng trống rỗng, Trương Hoa đột nhiên cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Điện thoại đổ chuông, là Lí Dương Uy, nói tối nay sẽ qua chỗ Trương Hoa ở. Trương Hoa nói: “Cậu qua đi, tôi đang ở một mình, chán chết đi được!”

Khoảng nửa tiếng sau, Lí Dương Uy đến, tay xách theo ít đồ nhắm và bia.

Trương Hoa nhìn thấy liền cười: “Cậu hiểu ý tôi đấy!”

Hai người bật tivi nhưng không xem, chỉ ngồi uống rượu và tán dóc. Trương Hoa không hỏi chuyện Kì Oanh, mà Lí Dương Uy cũng không nói.

Lúc mỗi người đã uống được mấy lon thì Cổ Vân Vân gọi điện: “Cậu có nhà không? Lí Dương Uy có ở bên cạnh cậu không?”

“Đang ở nhà, đang uống rượu với Dương Uy!”

“Thế thì tôi lên đây, đang ở dưới tầng nhà cậu!”

Cổ Vân Vân vừa bước vào nhà đã nhìn Lí Dương Uy chăm chăm. Lí Dương Uy cũng mặc, chẳng buồn đoái hoài, chỉ mãi mê uống, sau đó lấy thuốc lá ra ném cho Trương Hoa một điếu, rồi cũng châm một điếu cho mình vừa hỏi Trương Hoa: “Có phải dạo này tôi trở nên rất đẹp trai không?”

“Sao cậu lại nói thế?”

“Nếu không tại sao người đẹp vừa vào đến đây đã nhìn tôi chăm chăm như thế?”

Lúc này Cổ Vân Vân mới ngồi xuống, mở miệng nói: “Lí Dương Uy, cậu làm sao thế hả? Muốn sống chung thì sống chung, muốn chia tay là chia tay! Kì Oanh cả ngày buồn bã ở chỗ tôi, tôi vừa đưa cô ấy về, thấy cậu không có ở nhà, gọi điện cũng tắt máy, hóa ra là đang trốn ở chỗ Trương Hoa!”

3.

Lúc này Lí Dương Uy mới ngẩng đầu nhìn Cổ Vân Vân: “Cậu có biết rõ tình hình không?”

“Đương nhiên là tôi rõ, Kì Oanh đã nói với tôi rồi, chẳng qua chỉ là bạn trai cũ của cô ấy dạo này hơi buồn, cô ấy đi cùng anh ta có một lần thôi mà, cậu có cần phải nhỏ nhen thế không?”

Lí Dương Uy đột nhiên trở nên rất kích động, lớn tiếng nói: “Tôi nhỏ nhen? Bạn trai cũ của cô ấy dạo này thất tình, tìm cô ấy kể khổ ư? Tôi qua đã đi với bạn trai cũ rồi còn đau lòng cái gì, lại còn muộn như thế, ai biết được bọn họ làm cái gì với nhau? Đã thế còn tắt máy, nói cái gì mà bạn trai cũ một mực bắt tắt máy nên chẳng còn cách nào khác. Nói như vậy hẳn ta bảo cô ấy lên giường cô ấy cũng không còn cách nào khác à?”

“Cậu đừng có nói khó nghe như thế, Kì Oanh không phải loại người ấy, cô ấy rất điềm đạm!”

Lí Dương Uy cười khẩy: “Điềm đạm? Tôi thấy tình cũ khó quên thì có!”

“Cho dù có còn chút vương vấn cũng là chuyện bình thường, dù gì họ cũng ở bên nhau bao nhiêu năm. Hơn nữa các cậu cũng chuẩn bị cưới đến nơi rồi, Kì Oanh cũng đồng ý sau này không liên lạc với anh ta nữa mà!”

“Đó là việc của cô ta, đã chẳng còn liên quan gì đến tôi nữa, tôi quyết định hủy hôn lễ, bởi vì tôi không muốn vợ tôi sau này thường xuyên dành thời gian để đi giải khuây cho>

“Tôi thấy cậu chẳng đáng mặt đàn ông gì hết, nhỏ nhen, ích kỉ, hay nói chính xác, cậu không muốn gắn bó với Kì Oanh nữa rồi!”

Lí Dương Uy cười khẩy: “Cậu muốn nghĩ thế nào thì tùy!”

“Cậu thực sự không chịu về nhà sao?”

“Đó chẳng qua chỉ là chỗ tôi thuê ở tạm, vốn chẳng phải nhà, nếu cô ta thích thì cứ ở tiếp, đó là chuyện của cô ta!”

“Cậu đã nói như vậy tôi cũng chẳng phí lời với cậu nữa, sau này cậu đừng hối hận!”

Nói rồi Cổ Vân Vân liền lao ra ngoài cửa.

Trương Hoa vội vàng đuổi theo nhưng Cổ Vân Vân không đếm xỉa đến anh mà đi thẳng xuống dưới.

4.

Cổ Vân Vân đi rồi, Trương Hoa cũng không nhắc lại những chuyện này, chỉ ngồi uống với Lí Dương Uy. Lúc đi ngủ, Trương Hoa nói: “Sau này muốn về đó thì về, nếu không muốn về thì cứ qua đây, dù sao tôi cũng ở một mình. Nếu tôi đi công tác, tôi sẽ đưa chìa khóa cho cậu!”

Ngày hôm sau, Trương Hoa đang chăm chú xem phương án hoạt động tết Nguyên Đán thì Cổ Vân Vân bước vào. Anh ngẩng đầu nhìn, thấy Cổ Vân Vân vẫn còn bực tức liền hỏi: “Vẫn còn tức cơ à?”

Cổ Vân Vân ngồi xuống ghế, tức tối nói: “Tôi qua sao cậu không nói gì? Cũng không biết đường khuyên nhủ cậu ta? Kì Oanh thật lòng với cậu ta, tại sao không thể tha thứ?”

“Đây là chuyện riêng của họ, chúng ta không thể can thiệp. Hơn nữa, chuyện hôn nhân không phải trò đùa, phải bình tĩnh thì mới suy nghĩ được!”

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, đột ngột hỏi: “Đàn ông các cậu có phải rất dễ dàng nói chuyện chia tay không?”

“Sao cậu>

“Không có gì, chỉ đột nhiên cảm thấy đàn ông các cậu rất dễ dãi trong chuyện tình cảm, có thể ở bên nhau cũng có thể chia tay bất cứ lúc nào!”

“Cậu sai rồi, tôi cảm thấy tâm lý phụ nữ rất khó nắm bắt, chính vì điểm này mới khiến đàn ông không yên tâm”.

Cổ Vân Vân đang định nói gì nhưng lại thôi.

Một lát sau, Cổ Vân Vân mới nói: “Tôi chỉ hi vọng Lí Dương Uy đừng đối xử như thế với Kì Oanh. Cậu không biết hôm qua ở nhà tôi cô ấy đã khóc thế nào đâu, hôn lễ đều chuẩn bị hết cả rồi, thế mà Lí Dương Uy đột nhiên nói hủy bỏ. Đàn ông thì không sao, nhưng Kì Oanh còn mặt mũi nào nữa chứ?”

Trương Hoa lạnh lùng nói: “Có mâu thuẫn nên không cưới còn tốt hơn là cưới xong rồi lại ly hôn!”

5.

Trước tết Nguyên Đán, Trương Hoa lại đi công tác, lần này anh xuống khu vực của Tần Hải Vận phụ trách, đây là khu vực có lượng tiêu thụ lớn nhất trong số các khu vực xung quanh thành phố. Lần này Trương Hoa âm thầm đi, thậm chí không thông báo với cả giám đốc khu vực Lưu Văn Đông.

Rút kinh nghiệm lần trước, xuống đến nơi Trương Hoa âm thầm đi một vòng các trung tâm thương mại, tìm hiểu tình hình qua các nhân viên bán hàng ở đây. Nắm rõ tình hình rồi anh mới về khách sạn, soạn ra một bản kế hoạch chi tiết, cụ thể yêu cầu địa điểm cần cải tiến. Cuối cùng, anh mới đến gặp Tần Hải Vận.

Lúc Trương Hoa vào văn phòng của Tần Hải Vận, anh ta hơi kinh ngạc, vội vàng chạy đến bắt tay Trương Hoa: “Giám đốc Trương đến khi nào thế? Sao không thông báo trước với tôi để tôi còn chuẩn bị!”

Trương Hoa cười đáp: “Sắp đến tết Nguyên Đán rồi, biết giám đốc Tần bận rộn nên tôi không dám làm phiền!”

“Cậu khách sáo quá rồi! Có bận thế nào thì cũng phải chăm sóc cậu cho chu đáo chứ! Chuyện lần trước vẫn còn chưa cảm ơn cậu được đấy!” Trương Hoa cười cười không nói gì, ngồi xuống ghế và lấy tập tài liệu đã chuẩn bị sẵn ra, bắt đầu bàn công việc với Tần Hải Vận.

Tần Hải Vận nghe Trương Hoa đề xuất những phương án này, im lặng hồi lâu rồi từ tốn nói: “Bảo sao chủ tịch lại xem trọng cậu, quả đúng không phải là hư danh!”

Trương Hoa cười: “Đâu có, còn phải học hỏi ở bậc tiền bối các anh nhiều!”

-Cậu lại khách sáo sao rồi! Xem ra tôi phải đánh giá lại cậu mới được! À, hôm nay tôi nhất định phải mời cậu một bữa, đừng hiểu lầm, chỉ là chiêu đãi đơn thuần thôi!

6.

Buổi chiều, Trương Hoa về khách sạn, anh biết kết quả lần này rất tốt, cuối cùng anh cũng hiểu ra ý nghĩa thực sự của những điều mà Phùng Lâm Hàn đã nói với anh.

Nằm xuống giường, Trương Hoa thấy vui vui, tiện tay vớ lấy cái điện thoại, lướt một lượt danh bạ. Lúc nhìn thấy cái tên Ngô Tĩnh, anh đột nhiên muốn chia sẻ niềm vui với cô.

Ngẫm nghĩ một hồi, Trương Hoa liền gửi một cái tin nhắn: “Mấy hôm nay anh đi công tác, thay đổi phương pháp làm việc, hiệu quả rất tốt, vì vậy muốn chia sẻ niềm vui với em!”

Một lát sau, Ngô Tĩnh trả lời lại: “Chúc mừng anh, em cũng vui thay cho anh, tiếp tục cố gắng nhé!”, phía sau còn kèm theo một cái mặt cười.

Trương Hoa đọc đi đọc lại tin nhắn, cuối cùng nhìn cái mặt cười kia, trong lòng chợt cảm thấy rất hạnh phúc. Sống với Trần Đình bấy nhiêu lâu, mặc dù trước đây cũng thường xuyên nhắn tin nhưng chẳng bao giờ nói mấy lời tình cảm, toàn chỉ là hỏi gì đáp nấy.

Trương Hoa lại nhắn lại, chẳng mấy chốc Ngô Tĩnh cũng nhắn lại một tin. Trương Hoa chợt cảm thấy trong lòng rất nhẹ nhõm, đang định nhắn tin tiếp thì Lưu Văn Đông gõ cửa.

Lưu Văn Đông vào phòng liền hỏi: “Sao giám đốc Trương đến mấy hôm rồi mà không thông báo với chúng tôi, lúc chiều, qua văn phòng giám đốc Tần tôi mới biết!>

Trương Hoa cười bảo: “Như thế mới yên tĩnh một chút!”

Lưu Văn Đông cười: “Tôi đã xem số tài liệu và phương án kia rồi, quả là khâm phục giám đốc Trương, cũng thật xấu hổ vì làm việc chưa được tốt, anh cứ thẳng thừng phê bình đi!”

“Phê bình gì chứ, anh đã làm rất tốt rồi, nếu như ngay cả khu vực tiêu thụ mạnh nhất ngoại ô mà tôi còn phải phê bình thì các khu vực khác phải tính sao đây?”

7.

Hai người nói chuyện một lúc thì Lưu Văn Đông nói: “Cũng gần đến giờ rồi, giám đốc Tần đã chuẩn bị tiệc rượu rồi, chúng ta qua đó đi!” Trương Hoa gật đầu đáp, đúng lúc ấy có tin nhắn của Ngô Tĩnh gửi đến, Trương Hoa đọc rồi nhắn lại: “Anh phải đi tiếp khách rồi, tối về nói chuyện tiếp nhé!”

Ngô Tĩnh liền nhắn lại luôn: “Anh uống ít thôi!” còn kèm theo cái mặt cười phía sau. Trương Hoa đọc tin nhắn, khẽ nhoen cười.

Lưu Văn Đông cười bảo: “Giám đốc Trương đi công tác mà vẫn không quên nhắc cho công chúa nhà họ Cổ cơ à?” Trương Hoa biết Lưu Văn Đông nghĩ anh nhắn tin với Cổ Văn Văn nhưng không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười. Mặc áo khoác xong, anh nói: “Chúng ta đi thôi!”

Vẫn là rất nhiều người tiếp đón. Trong buổi chiều dài, Trương Hoa cảm nhận rõ sự kính trọng của họ đối với mình có sự khác biệt. Trước đây sự kính trọng ấy xuất phát từ việc hiểu nhầm thân phận của anh, còn lần này, sự kính trọng phần nhiều là vì họ đã khẳng định được năng lực của anh trong công việc. Trương Hoa nghĩ, chắc chắn là Tần Hải Vận đã nói với bọn họ về kế hoạch cải tiến lần này của anh.

Sau bữa ăn, vẫn là đi giải trí, Trương Hoa không muốn đi nhưng vẫn bị lôi kéo đi. Vẫn giống như trước, có rất nhiều “em” ngồi phục vụ. Lưu Văn Đông lại gần Trương Hoa, thì thầm nói: “Giám đốc Trương, tối nay có cần bao một em không?”

Trương Hoa cười: “Thực ra tôi chưa bao giờ đến những nơi như thế này!”

Lưu Văn Đông cười lớn: “Đàn ông mà, nên học cách chơi”, sau đó thì thầm vào tai Trương Hoa: “Yên tâm đi, tôi sẽ không nói cho công chúa nhà họ Cổ biết đâu!”

Kì thực kể từ sau khi ly hôn, nhiều tối Trương Hoa cảm thấy rất “bức bách”, đặc biệt là sau khi uống rượu. Có lúc anh cũng nghĩ, hay là buông thả một lần, dù sao, đó cũng không phải là chuyện đùa giỡn tình cảm, chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lý mà thôi.

8.

Đặc biệt là ở những nơi như KTV, mọi người liên tục uống rượu, ai cũng rất thoải mái, hơn nữa các cô phục vụ ngồi bên cạnh cứ đụng chạm liên tục, đúng là một thách thức lớn đối với đàn ông. Trương Hoa nhìn cảnh tượng này, trong lòng nghĩ, chắc là chẳng mấy gã đàn ông có thể giữ được suy nghĩ và thể xác trong sạch trong một thời gian dài ở đây.

Đột nhiên điện thoại trong túi quần anh đổ chuông, lấy ra xem, là tin nhắn của Ngô Tĩnh: “Vẫn chưa về khách sạn à? Muộn lắm rồi, đừng chơi bởi lãng nhăng nhé!” phía sau còn kèm theo một cái mặt cười.

Suy nghĩ hừ hông vừa nhen nhóm trong đầu Trương Hoa bỗng chốc bị cái tin nhắn ấy xua tan đi mất. Đọc tin nhắn này, Trương Hoa cảm thấy mình không nên làm bừa. Hơn nữa, trong lòng anh cảm thấy rất ấm áp, nghĩ rằng cô gái này đang quan tâm đến mình.

Thế là anh liền lấy cớ đi vệ sinh để nhắn tin lại cho cô, nói là mình vẫn đang bàn chút công chuyện, đợi khi nào về khách sạn sẽ nhắn tin cho cô. Ngô Tĩnh nhắn lại nói: “Em chuẩn bị đi ngủ nên nhắn tin cho anh, nhớ về sớm nghỉ ngơi”, sau đó lại là một cái mặt cười.

Cuối cùng, Trương Hoa không đi “tăng ba” với Lưu Vân Đông, chỉ nói đùa với anh ta: “Anh cẩn thận kéo mang bệnh vào người đấy!”

“Yên tâm đi, chỉ có điều giám đốc Trương về công ty đừng có vì chuyện này mà đuổi tôi đấy!” – Nói rồi liền cười lớn.

Trương Hoa cũng cười theo: “Làm gì có chuyện đó, sở thích này của các giám đốc khu vực ngoại ô các anh đều trở thành bí mật được công khai từ lâu rồi!”

Về đến khách sạn, Trương Hoa nằm trên giường, đọc đi đọc lại những tin nhắn của Ngô Tĩnh. Sau mỗi ci tin nhắn của Ngô Tĩnh đều có kèm theo một cái mặt cười, những cái mặt cười ấy khiến cho Trương Hoa nghĩ đến bộ dạng hay cười của cô.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: CHƯƠNG 25

1.

Lúc về công ty, Trương Hoa hỏi Lưu Vân Đông có muốn về cùng không. Lưu Vân Đông nói đợi sau tết Nguyên Đán mới về thành phố, bây giờ đang có rất nhiều việc phải làm. Trương Hoa nói như thế cũng tốt, rồi dặn anh ta nhất định phải đánh thắng “trận” này.

Buổi chiều trước khi về, Trương Hoa nhắn tin cho Ngô Tĩnh báo sẽ về đến nhà trước giờ cơm tối, hỏi cô có muốn cùng đi ăn không. Ngô Tĩnh đồng ý. Lúc anh xuống xe, Cổ Vân Vân gọi điện đến, hỏi Trương Hoa có phải hôm nay về không. Trương Hoa ngạc nhiên hỏi sao cô biết, Cổ Vân Vân nói đã xem lịch trình đi công tác của anh rồi, sau đó còn nói sẽ đợi anh về ăn cơm.

Trương Hoa báo hôm nay về hơi muộn, ngày mai sẽ gặp sau. Trương Hoa xuống xe liền về nhà, sửa soạn một chút rồi mới ra bến xe buýt đợi Ngô Tĩnh.

Trương Hoa đang đứng hút thuốc thì Ngô Tĩnh xuống xe, cô thấy anh liền chạy đến hỏi: “Anh chờ lâu lắm rồi phải không?”

Trương Hoa lắc đầu bảo mới chờ cô một lúc thôi.

Bởi vì mấy hôm nay đều liên lạc bằng tin nhắn nên hai người có cảm giác thân thiết như bạn bè lâu năm. Lúc ăn cơm, Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Em có muốn tìm hiểu về anh không?”

Ngô Tĩnh cười đáp: “Ok, anh muốn kể thì em sẽ nghe!”

Trương Hoa nhìn cô, chậm rãi nói: “Em có tin là anh từng kết hôn rồi không?”

Ngô Tĩnh không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, nói: “Tin!”

Trương Hoa lại có vẻ ngạc nhiên, hỏi ngược lại: “Sao em lại tin?” Ngô Tĩnh cười bảo: “Không phải không tin, em đã biết từ lâu rồi!”>

Trương Hoa tròn mắt: “Em đã biết rồi ư?”

2.

Ngô Tĩnh nói: “Lần trước em đã nói với anh rồi, bạn em từng nhắc đến anh mà!”

“Thế ngoài chuyện bảo anh là con rể tương lai của tập đoàn Triết Đông ra còn nói gì nữa?”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa hồi lâu mới nói: “Anh ấy nói anh vì theo đuổi Cổ Vân Vân mà bỏ rơi người vợ đã cưới được một năm!”

“Chẳng trách mà em biết!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa, nói tiếp: “Chỉ có điều anh ấy rất khâm phục anh, nói rằng vì tiền đồ cái gì anh cũng có thể làm, còn nói khả năng và thủ đoạn của anh khiến rất nhiều người sợ hãi!”

Trương Hoa lấy một điếu thuốc ra, rít mấy hơi rồi hỏi: “Em có cái nhìn thế nào về những điều này? Hay nói cách khác, em có tin những chuyện ấy không?”

Ngô Tĩnh đặt đũa xuống, cười nói: “Thực ra trong lòng em cũng rất tò mò, trước đây khi anh ấy nói với em những chuyện này, em đã tưởng tượng anh là một người lạnh lùng, khó nắm bắt, nhưng sau khi quen biết anh, em bắt đầu hoài nghi những chuyện đó!”

“Đúng là anh đã từng kết hôn, và cũng đã ly hôn. Ngoài những chuyện ấy ra, những chuyện khác đều không chính xác!”

“Thế tại sao anh lại ly hôn nhanh chóng như thế?”

“Về nguyên nhân thì anh không muốn nói nhiều nữa, chỉ có thể nói với em một điều, trước khi ly hôn với vợ cũ, ngoài cô ấy ra, anh không có bất kì người phụ nữ nào khác. Sau khi ly hôn, anh cũng chưa từng theo đuổi một cô gái nào cả!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa, sau đó gật đầu nói: “Em hiểu rồi!”

Trương Hoa cười: “Hi vọng em thật sự hiểu!” dừng lại một lát, Ngô Tĩnh đột nhiên hỏi: “Tại sao anh lại nói những chuyện này với em?”

Trương Hoa lắc đầu: “Chẳng có lí do gì, chỉ đột nhiên muốn nói với em mà thôi!”

3.

Ăn cơm xong, Trương Hoa nói: “Để anh tiễn em về nhé!” Ngô Tĩnh gật đầu đồng ý. Trương Hoa đưa Ngô Tĩnh về, đến cổng một khu chung cư, Ngô Tĩnh nói: “Đến nơi rồi!”

“Ok, em lên đi! Anh phải về đây! Có một người bạn đang ở chỗ anh, chiều nay anh nói với cậu ta là tối anh về đến nhà”.

Ngô Tĩnh cười: “Phòng con gái nên không tiện lắm, thế nên em không mời anh lên chơi đâu!”

Trương Hoa nói không sao, anh vốn cũng không định lên.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, Lí Dương Uy vẫn chưa về, bởi vì giờ giấc làm việc của anh ta rất lung tung, có lúc thì về sớm, có lúc lại về muộn. Lúc Trương Hoa đi tắm thì Lí Dương Uy mới về.

Trương Hoa nhìn thấy Lí Dương Uy liền hỏi: “Ăn cơm chưa?” Lí Dương Uy bảo ăn rồi, Trương Hoa nói: “Tôi tưởng cậu chưa ăn, hay chúng ta xuống dưới ăn đêm đi!”

“Cậu mới đi công tác về, ngủ sớm đi!”

Lúc đi ngủ, Trương Hoa hỏi: “Kì Oanh vẫn ở đó à?”

“Hình như là thế, cô ấy thường xuyên đến khách sạn tìm tôi, nhưng tôi mặc kệ!”

Trương Hoa thở dài: “Tại sao mới đầu có vẻ thăm thiết tha mà mới mấy ngày đã thành ra thế này rồi?”

“Gánh nặng tâm lý không sao giải tỏa được, cậu bảo mấy ngày hôm đó bọn họ thường xuyên gặp mặt, ai biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu nói xem, con người tại sao lại kì quặc đến thế, đối với người mình không yêu, mặc cô ta muốn làm gì thì làm, chẳng có gì để mà nói. Nhưng càng là người mình yêu thì càng không thể chấp nhận được một chút sai lầm của cô ấy!”

Có lẽ câu: “Càng yêu nhiều thì càng hận sâu sắc” là đúng.

Trương Hoa ngồi dựa lưng vào thành giường, châm một điếu thuốc rồi nói: “Đúng thế, yêu càng sâu đậm thì hận càng sâu sắc!”

4.

Im lặng hồi lâu, Trương Hoa liền hỏi: “Hôn lễ hủy bỏ thật ư?”

“Hủy bỏ rồi, Kì Oanh gần như ngày nào cũng đến khách sạn tìm tôi, hy vọng tôi tha thứ cho cô ấy, cũng mong tôi đừng hủy bỏ hôn lễ!”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy một hồi, lại hỏi: “Cậu thật sự không định tha thứ cho cô ấy à? Ngày nào cô ấy cũng đến tìm cậu, cho thấy cô ấy chưa xảy ra chuyện gì với bạn trai cũ!”

Lí Dương Uy nghĩ một lát mới nói: “Giờ tôi đang nghi ngờ cô ấy sợ tôi hủy hôn sẽ mất hết thể diện hay là thật sự mong kết hôn với tôi?”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy, không nói gì. Một lát sau mới lên tiếng: “Thôi bỏ đi, đừng nghĩ những chuyện này nữa, đi ngủ đi!”

Ngày hôm sau, Trương Hoa đang xem tài liệu trong văn phòng thì Cố Vân Vân đến, hỏi: “Lí Dương Uy vẫn ngủ ở chỗ cậu à?”

“Ừ!”

Cố Vân Vân tức tối nói: “Cậu ta làm sao thế nhỉ, có chút chuyện vặt vãnh cũng không chịu tha thứ cho Kì Oanh!”

“Kì Oanh vẫn ở chỗ bọn họ từng thuê đúng không?”

“Ừ, cô ấy nói Lí Dương Uy sẽ quay lại!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Cổ Vân Vân liền nói tiếp: “Tôi khuyên Kì Oanh hãy bỏ Lí Dương Uy đi, nhưng Kì Oanh nói Lí Dương Uy là một người đàn ông tốt, nhất định cô ấy sẽ đợi! Nói ra thật bức mình, Lí Dương Uy đối xử với cậu ấy thế mà cậu ấy vẫn ngốc nghếch như vậy!”

“Tình cảm của con người rất phức tạp, đâu thể dùng lí lẽ thông thường mà nói được?”

Trương Hoa nghe ra ý của Cổ Vân Vân nhưng giả vờ không hiểu, cúi đầu chăm chú đọc tài liệu trên bàn. Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, thầm thở dài.

5.

Buổi chiều, Cổ Vân Vân nói: “Tôi nay đừng viện cớ này nọ, nhất định phải đi ăn với tôi đây, đã lâu lắm rồi tôi không ăn cùng cậu!”

Trương Hoa gật đầu: “Ok, tối nay nhất định tôi sẽ đi ăn với cậu!”

“Có nên gọi thêm Lí Dương Uy và Kì Oanh không?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Thôi bỏ đi, chuyện của họ cứ để họ tự giải quyết!”

“Cũng được, đi hai người càng yên tĩnh!”

Lúc gần hết giờ làm, Ngô Tĩnh nhắn tin cho Trương Hoa, hỏi anh đang làm gì? Có muốn cùng về không? Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, sau đó nhắn lại là tối nay công ty có chút việc nên rất muộn mới về.

Cổ Vân Vân hỏi: “Ai nhắn tin thế?”

Trương Hoa cười nói: “Giám đốc khu vực ngoại ô, báo cáo tình hình chuẩn bị cho tết Nguyên Đán”.

Cổ Vân Vân cười: “Thật không ngờ mấy ông giám đốc ngoại ô khó quản lý này cũng bắt đầu phục tùng cậu rồi đấy!”

Trương Hoa khẽ cười, đứng dậy nói: “Chúng ta đi thôi!”

Hai người ăn cơm xong, Cổ Vân Vân một mực đòi tìm chỗ nào ngồi, Trương Hoa đành phải đi cùng cô.

Uống cà phê xong đã khá muộn, Cổ Vân Vân lái xe đưa Trương Hoa về, có ý đi đường vòng, Cổ Vân Vân nói rất thích cảm giác hóng gió ban tối.

Trương Hoa nói: “Không phải cậu thường xuyên ra ngoài hóng gió vào ban đêm đấy chứ?”

Cổ Vân Vân lờ Trương Hoa: “Thích hóng gió nhưng cũng phải xem là đi với ai, đi hóng gió một mình thì có gì thú vị?”

Đưa Trương Hoa về đến chung cư, Cổ Vân Vân nói: “Tôi rất muốn lên trên ngai một lúc nhưng cái tên Lí Dương Uy chết tiệt kia đang ở trên đó!”

Trương Hoa xuống xe, quay lại nói: “Thôi về sớm đi, con gái nên về nhà sớm một chút!”

6.

Chỉ còn mấy hôm nữa là đến tết Nguyên Đán, buổi tối trước tết Nguyên Đán, Trương Hoa lại chuẩn bị phải đi công tác để giám sát công việc ở các khu vực ngoại ô, anh quyết định sẽ về nhà một tối.

Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân tối nay phải về nhà thăm bố mẹ, bởi vì tết Nguyên Đán chắc chắn không thể ở nhà với họ. Cổ Vân Vân hỏi có cần lấy xe của cô đi để tối về cho tiện không nhưng Trương Hoa nói không cần, Nhà Vận đang ở trường, anh có thể ngủ ở phòng của con bé.

Trương Hoa nói với Phùng Lâm Hàn sẽ về nhà bố mẹ một tối, buổi chiều xin nghỉ làm sớm, ngày mai cũng đi làm muộn một chút. Phùng Lâm Hàn nói: “Không thành vấn đề, ngày mai cứ ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi!”

Trên xe buýt, Trương Hoa nhận được tin nhắn của Ngô Tĩnh, hỏi anh tối vẫn bận việc công ty à? Trương Hoa nhắn tin lại bảo hôm nay anh về nhà bố mẹ đẻ.

Lúc Trần Đình hết giờ làm, vừa xuống cổng đã thấy Trương Hoa đứng đợi cô. Trần Đình nhìn thấy anh, cảm giác hơi bất ngờ: “Sao anh lại đến đây?”

“Tết Nguyên Đán anh phải đi công tác nên hôm nay về thăm bố mẹ!”

“Anh đã nói với bố mẹ chưa?”

“Chưa”.

Trần Đình cười nói: “Tạo bất ngờ cho bố mẹ phải không?” sau đó nói: “Chúng ta đi thôi, bây giờ cứ hết giờ làm em lại đi bộ một vài bên rồi mới ngồi xe, coi như tập thể dục!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình vác cái bụng to tướng, khệ nệ bước, đột nhiên hỏi: “Em có mệt không?”

Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn anh, mỉm cười nói: “Anh nói xem?”

Trương Hoa nói: “Chúng ta đừng đi bộ nữa, bắt taxi về đi!”

Trên taxi, Trương Hoa nói: “Hay là chúng ta xuống mua chút đồ ăn đi!”

“Không cần đâu, thức ăn mẹ chuẩn bị cả rồi, chắc chắn là đủ ăn, ngoài ra cũng nhiều đồ ăn vặt lắm!”

7.

Nhìn thấy Trương Hoa và Trần Đình cùng về, bố mẹ Trương Hoa rất bất ngờ, đặc biệt là mẹ Trương Hoa, bà vui lắm, vội vàng vào bếp chuẩn bị đồ ăn. Lúc ăn cơm, mẹ anh nói: “Tối nay đừng có giống như lần trước, nửa đêm còn bỏ về thành phố!”

“Lần trước là bạn học của con cãi nhau với bạn gái, đòi chia tay vì vậy con mới phải về!”

“Có chuyện gì thế?” – Mẹ Trương Hoa hỏi.

“Bọn họ chuẩn bị tết Nguyên Đán này làm đám cưới, kết quả là giờ hủy bỏ hôn lễ rồi!”

“Thanh niên bây giờ sao toàn như thế nhỉ? Hoi tí là đòi chia tay với ly hôn, thấy như thế thú vị lắm đúng không?”

Bố Trương Hoa thở dài: “Thật chẳng thể nào bì với thế hệ mình, thế hệ mình nào dám động tí đòi chia tay với ly hôn như thế?”

Mẹ Trương Hoa cũng phụ họa: “Tôi thấy chúng nó bây giờ tâm lý chưa trưởng thành, đợi đến khi già rồi mới biết hối hận!”

Trương Hoa biết bố mẹ đang ám chỉ mình, anh chỉ biết im lặng.

Trần Đình nghĩ thầm, xem ra lần trước, người gọi cho Trương Hoa không phải là Cổ Vân Vân, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, nên cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều đến sự ám chỉ của bố mẹ Trương Hoa.

Trương Hoa nâng cốc lên n với bố: “Vây con xin đại diện cho thế hệ sau không biết điều kính bố mẹ, các “chính trị gia” một ly ạ!”

Mẹ Trương Hoa bật cười, bảo con trai mồm mép lém lỉnh.

Trần Đình cũng phì cười. Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn cô, Trần Đình lập tức im bặt, cúi đầu ăn cơm. Mẹ Trương Hoa nói: “Đĩnh à, không phải sợ nó, muốn cười thì cứ cười!”

Trần Đình thấy mẹ Trương Hoa nói vậy liền không nhịn được cười.

8.

Trương Hoa nói vọng từ trong phòng Nhã Vận ra: “Sao máy tính của Nhã Vận lại đặt pass thế này?”

Trần Đình ở trong phòng khách nói: “Em biết đấy!” nói rồi cô liền đi vào, Trương Hoa hỏi: “Mật mã là gì?”

“Không thể nói cho anh biết được!”

“Tại sao?”

“Em cũng không biết, Nhã Vận nói thế, hơn nữa còn bắt em nhất định phải hứa, nếu như anh muốn chơi thì để em nhập pass cho anh, nhưng không được nói cho anh biết!”

Trương Hoa nói: “Cái con nhóc này, làm trò quỷ gì thế không biết!”

“Anh đứng sang một bên đi!” – Trần Đình nói: “Con bé nói rồi, không thể để anh nhìn thấy pass!”

“Thật phiền toái, sau này phải cho con bé này một trận mới được!” – Nói rồi anh liền đứng dậy đi sang một bên.

Trần Đình đánh pass vào xong liền nói: “Không còn chuyện gì thì em ra ngoài đây!”

Trần Đình xem ti vi một lúc rồi đi tắm và về phòng ngủ. Bố mẹ Trương Hoa cũng về phòng ngủ rồi. Trương Hoa nghĩ, đi tắm trước đã, tắm xong rồi chơi điện tử tiếp!

Trần Đình đang nằm trên giường thì thấy Trương Hoa qua gõ cửa, hỏi: “Anh vào có được không?”

“Anh vào đi!”

Trương Hoa đẩy cửa bước vào, thấy Trần Đình đang xem tạp chí, liền hỏi: “Em có thể ngồi dậy một lát không?”

“Có chuyện gì à?”

Trương Hoa tức tối nói: “Cái con ranh ấy, đã đặt pass thì chó, lại còn đặt chế độ bảo vệ màn hình, anh tắm xong về phòng nó lại yêu cầu chế độ nhập mật mã, mà anh lại đang chơi dở chứ!”

Trần Đình muốn cười nhưng không dám, lòng thầm nghĩ, con bé Nhã Vận này nói đúng thật. Lần ấy trước khi về trường, Nhã Vận nói với Trần Đình: “Chị dâu, em nói mật mã nấy tính cho chị, chị đừng nói mật mã cho anh ấy, như thế anh ấy muốn chơi nhất định phải tìm đến chị!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: CHƯƠNG 26

1.

Buổi sáng, khi Trần Đình tỉnh giấc, mẹ Trương Hoa đang làm đồ ăn sáng. Trần Đình vào bếp nói: “Mẹ, ngày nào mẹ cũng phải dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng cho con, con ngại lắm!”

“Con nói vớ vẩn gì thế, con không có ở nhà thì mẹ với bố con cũng phải dậy sớm mà, hơn nữa có con ở đây bố mẹ cũng thấy đỡ cô đơn!”

“Bố lại đi tập thể dục rồi à mẹ?”

“Bố con đi với thằng Hoa rồi!”

Trần Đình ngạc nhiên hỏi: “Anh ấy mà cũng dậy sớm thế à?”

“Ừ, trước đây lần nào về nhà cũng lười lắm, thế mà hôm nay lại dậy sớm thế!”

Bữa sáng dọn ra thì bố con Trương Hoa cũng về đến nhà. Ăn sáng xong, Trần Đình chuẩn bị đi làm, Trương Hoa nói: “Anh đi với em nhé, anh cũng phải về>

Trên taxi, Trương Hoa hỏi: “Tết Nguyên Đán em có được nghỉ không?” Trần Đình nói có được nghỉ, Trương Hoa liền hỏi tiếp: “Em có kế hoạch gì chưa?”

“Cả Nhã Vận và Huệ Anh đều được nghỉ, em đã nói với mẹ rồi, để Huệ Anh qua nhà mình ở mấy hôm, như thế ban ngày ba đứa bọn em có thể cùng đi dạo!”

Trương Hoa đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “Sao Huệ Anh nghỉ tết lại chỉ có một mình, chẳng phải cô ấy đã có bạn trai rồi hay sao? Sao anh ta không ở bên cạnh cô ấy?”

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Anh nói thế khiến em cảm thấy hơi kì lạ, để sau này em hỏi cô ấy xem sao!”

Cả hai cùng xuống xe, Trương Hoa nói: “Em vào đi, anh phải về công ty luôn đây, ngày mai phải đi công tác rồi, sau tết mới về!”

“Anh ngồi xe buýt về thành phố à?”

“Đi một mình thì ngồi xe buýt cho tiện!”

2.

Buổi trưa, Trương Hoa nói với Cỏ Vân Vân: “Trưa nay tôi mời cậu ăn cơm, chiều nay cũng có thể ngồi với cậu một lúc!”

Cỏ Vân Vân ngạc nhiên hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn ngồi với tôi thế?”

“Ngày mai tôi phải đi công tác rồi, sau tết mới về, vốn dĩ tối nay có thể ăn cơm với cậu, nhưng tối nay lại có việc, vì vậy đành phải đổi thành trưa và chiều nay”.

“Chiều nay cậu không có việc gì à?”

“Không, những thứ cần chuẩn bị đã chuẩn bị hết rồi!”

Hai người ăn xong đến quán cà phê ngồi.

Nói chuyện một lúc, Trương Hoa hỏi: “Bao nhiêu năm qua thật sự cậu không gặp gỡ với anh chàng nào sao?”

“Cậu nói thế ý gì?”

Trương Hoa vội vàng nói: “Ý của tôi là bố mẹ cậu không sót ruột chuyện của cậu à? Theo lý mà nói, chắc chắn bố mẹ cậu phải để ý đến chuyện của cậu chứ?”

“Sao lại không sót ruột? Mẹ tôi nhờ người làm mỗi nhiều lần rồi, sau đó âm thầm chọn lựa, dạo này đã mấy lần nhắc với tôi rồi, bảo tôi đi gặp đối phương, nói rằng điều kiện của anh ta cũng tương đối”.

Trương Hoa cười hỏi: “Sao cậu không đi gặp? Ngộ nhờ người ta thật sự rất tài giỏi thì có phải phí hoài không?”

Cổ Vân Vân lườm Trương Hoa: “Nếu muốn đi xem mắt thì tôi có phải chờ đến bây giờ không? Nếu muốn, tôi đã đi từ mấy năm trước rồi!”

Điện thoại của Cổ Vân Vân đột nhiên đổ chuông, là điện thoại của Kì Oanh, hỏi cô đang ở đâu. Cổ Vân Vân nói đang ngồi cà phê với Trương Hoa, Kì Oanh nói đang định đến tìm cô.

Trương Hoa hỏi: “Ai thế?”

Cổ Vân Vân lấy tay bịt ống nghe điện thoại nói là: “Kì Oanh, đang định đến tìm tôi!”

Trương Hoa liền nói: “Thế thì bảo cô ấy qua đây đi, ba người càng vui!”

3.

Cổ Vân Vân đặt điện thoại xuống, Trương Hoa nói: “Kì Oanh cũng giống cậu, khá tự do, trong giờ làm mà có thể tự ý chạy ra ngoài!”

“Đương nhiên rồi, công ty đó là của cậu Kì Oanh mà, nghe nói cậu Kì Oanh rất thương cậu ấy, vì vậy đi làm rất thoải mái. Chỉ có điều cậu ấy không giống như tôi, Kì Oanh còn có việc cụ thể mà làm, khi nào rảnh rồi mới chạy ra ngoài, còn tôi thì chỉ để bày cho vui mất thôi!”

Kì Oanh vừa đến đã hỏi Trương Hoa: “Dương Uy dạo này có khỏe không?”

Trương Hoa cười: “Có lẽ cậu biết rõ hơn tôi đấy! Chẳng phải ngày nào cậu cũng đến khách sạn tìm cậu ấy sao?”

“Ý tôi muốn hỏi là tâm trạng của ơ!”

“Tâm trạng thì khó nói lắm, tôi cũng không đoán biết được!”

“Hôm ấy thật sự không có chuyện gì, chỉ là người ấy tâm trạng không vui, cứ uống rượu mãi, sau đó say mềm, tôi đưa anh ấy về xong là về nhà ngay!”

“Không phải là vì cậu đi gặp người đàn ông đó, mà là bởi vì cậu không nói trước cho Dương Uy biết!”

“Tôi đã xin lỗi rồi mà, hơn nữa bao nhiêu ngày nay tôi toàn đến tìm anh ấy, tại sao vẫn không chịu quay về?”

Cổ Vân Vân liền chen vào: “Cậu là đồ ngốc, càng coi trọng cậu ta cậu ta càng cảm thấy không đáng tiếc, nếu là tôi, tôi dứt khoát không thèm tìm cậu ta nữa! Cứ chờ đến khi nào cậu ta phải đến tìm mình thì thôi!”

“Tôi sợ lại mất đi một người!” – Kì Oanh im lặng một lát rồi nói tiếp: “Thật sự hơi sợ cái cảm giác mất một người!”

Trương Hoa nhìn Kì Oanh, hỏi: “Hôn lễ hủy bỏ rồi, sau này cậu định thế nào?”

“Hủy bỏ hôn lễ chẳng qua chỉ là cảm giác mất mát tạm thời, nhưng mất đi Dương Uy rồi, tôi chẳng còn tâm trạng nào mà để ý đến chuyện mất mát hay không nữa? Hơn nữa hôn lễ hủy bỏ có thể làm lại được, người mất đi rồi không thể quay lại được nữa!”

4.

Lúc ba người chuẩn bị ra về, Kì Oanh nói cô muốn đến chỗ Dương Uy. Trương Hoa liền nói: “Ý chí của cậu thật khiến cho người ta khâm phục!”

Cổ Vân Vân nói: “Tôi thấy hơi bức mình với cậu rồi đấy, chẳng trách toàn là cậu bị tổn thương!”

Kì Oanh đi rồi, Cổ Vân Vân liền nói: “Cậu đi đâu bây giờ? Tôi đưa cậu đi!” Trương Hoa nói: “Không cần, tôi tự đi là được rồi!”

Đợi Cổ Vân Vân đi rồi, Trương Hoa liền nhắn tin cho Ngô Tĩnh, bảo anh sắp hết giờ làm, rủ cô cùng về.

Trương Hoa với Ngô Tĩnh xuống xe, Trương Hoa nói: “Em có muốn nếm thử món ăn anh làm không?”

“Thế thì hay quá!”

Hai người cùng đi chợ mua đồ ăn. Về nhà, Trương Hoa gọi điện cho Lí Dương Uy, hỏi cậu ta tối nay mấy giờ về? Lí Dương Uy nói hôm nay sẽ về hơi muộn, bảo Trương Hoa cứ ăn trước. Tiếp đó lại nói: “Kì Oanh lại đến khách sạn rồi!” Trương Hoa cười bảo: “Tôi biết rồi, hồi chiều có ngồi uống cà phê với cô ấy!”

Ngô Tĩnh hỏi: “Có bạn anh sắp đến à?”

“Anh có một người bạn học đạo này đang ở đây, anh hỏi cậu ấy tối nay mấy giờ về ấy mà!”

Ngô Tĩnh vào bếp giúp Trương Hoa một tay, Trương Hoa nói: “Trông em không giống như người không biết nấu nướng!”

“Thỉnh thoảng em cũng có làm, chỉ có điều không được ngon!”

Lúc ăn cơm, Ngô Tĩnh đột nhiên hỏi: “Anh thế này có thể xem như đang tán tỉnh em không?”

Trương Hoa thật không biết phải trả lời câu này ra sao. Anh ngẫm nghĩ một lát mới nói: “Anh chưa từng tán tỉnh ai, cũng không biết thế nào là tán tỉnh nữa!”

“Đáp án thông minh!”

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh một lát rồi đột nhiên nói: “Em với cô ấy không giống nhau!”

Ngô Tĩnh cười hỏi: “Anh nói đến vợ cũ của anh hả?”

“Ừ, em quá thông minh, so với em, cô ấy ngốc hơn nhiều!”

Ngô Tĩnh cười: “Anh đang khen hay đang chê em thế?”

5.

Ăn cơm xong, hai người ngồi xem ti vi, Trương Hoa nhìn đồng hồ, nói: “Anh không giữ em lại nữa, chắc bạn anh sắp về rồi, để anh đưa em về nhé!”

Trương Hoa tiễn Ngô Tĩnh đến trước chung cư rồi ra về. nói với Lí Dương Uy: “Ngày mai tôi đi công tác, phải khá lâu mới về!”

Lí Dương Uy đáp: “Dù sao tôi cũng quen rồi!”

Một lát sau, Lí Dương Uy hỏi: “Buổi chiều cậu ngồi với Kì Oanh à?”

“Tôi với Cổ Vân Vân đi cà phê, cô ấy đến tìm Cổ Vân Vân, vì vậy ba người chúng tôi ngồi nói chuyện suốt mấy tiếng”.

“Cô ấy nói những gì với cậu?”

Trương Hoa cười: “Xem ra cậu vẫn còn quan tâm đến cô ấy nhỉ!”

“Ai thèm quan tâm, chỉ là tôi sợ cô ấy nói xấu tôi thôi!”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy, sau đó nói: “Xem ra Cổ Vân Vân nói đúng, nếu như càng quá coi trọng đối phương, đối phương sẽ càng thờ ơ với mình!”

“Ý cậu là tôi không biết trân trọng chứ gì?”

“Từ từ ngẫm nghĩ nhé, ngủ sớm đi!”

Trương Hoa bắt đầu thị sát khu vực ngoại ô trong dịp tết Nguyên Đán, gần như mỗi khu vực anh chỉ ở lại được một ngày. Bởi vì, khâu chuẩn bị khá chu đáo, lại là thương hiệu có uy tín nên việc tiêu thụ cũng rất khả quan. Các ông chủ ở các khu vực này cũng thi nhau khoản đãi Trương Hoa, khiến cho Trương Hoa gần như ngày nào cũng sống trong tiệc tùng và giải trí.

Nhắn tin với Ngô Tĩnh là một chuyện gần như không thể thiếu mỗi ngày. Trương Hoa nằm trên giường, trầm nghĩ: Nếu như Ngô Tĩnh không xuất hiện, có khi nào anh đã không giữ được mình mà nhận lời đi “giải trí” với họ không?

6.

Sáng hôm tết Nguyên Đán, Lưu Huệ Anh đến nhà bố mẹ Trương Hoa, Nhã Vẹn và Trần Đình cùng ra bến xe buýt đón cô. Thấy Lưu Huệ Anh, Nhã Vẹn vội vàng chạy đến: “Chị Huệ Anh, chào mừng chị về quê nghỉ tết!”

Lưu Huệ Anh phì cười: “Cái gì mà về quê? Ngoại ô cũng thuộc thành phố rồi, nhà chị mới là ở quê cơ!”

Trần Đình chậm rãi lại gần nói: “Sao mang nhiều thứ thế?”

Lưu Huệ Anh nói: “Một phần là đồ đặc của tôi, dù sao cũng ở đây mấy ngày, một phần là quà biếu bác trai, bác gái!”

Lưu Huệ Anh vào nhà chào bố mẹ Trương Hoa và nói: “Thật ngại quá, cháu xin phép đến làm phiền gia đình mấy ngày ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Cái con bé này, làm phiền cái gì mà làm phiền, cháu là bạn của cái Đình, cũng là đồng hương, có thể coi là người nhà của con bé, đến đây chơi hai bác mừng còn không kịp nữa là!”

Rồi bà đứng dậy nói: “Nhã Vận, con với chị dâu ngồi chơi với chị Huệ Anh, để mẹ đi chuẩn bị com nước nhé!”

Trần Đình đứng dậy theo: “Mẹ, để con giúp mẹ, Nhã Vận ngồi chơi với Huệ Anh nhé!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Không cần ai giúp hết, vẫn còn sớm, mẹ làm một mình cũng được. Sáng nay đừng ra ngoài nữa, ăn xong rồi đi đâu thì đi!”

Trần Đình dẫn Lưu Huệ Anh vào phòng mình, Lưu Huệ Anh nói: “Thật không ngờ bố mẹ Trương Hoa lại nhiệt tình thế, xem ra cậu sống ở đây rất hạnh phúc!”

Nhã Vận theo sau nói: “Đương nhiên rồi, chị dâu ở nhà em chắc chắn là hạnh phúc, bố mẹ em đều tốt bụng mà!”

Lưu Huệ Anh ngoảnh đầu lại cười: “Thế thì chẳng phải trong nhà chỉ có mình em xấu bụng thôi à?”

“Chị Huệ Anh này, vừa đến đã bắt nạt em rồi!”

Trần Đình liền đỡ dành Nhã Vận: “Chị Huệ Anh trêu em thôi mà, nhà ta Nhã Vận là ngoan nhất!”

Nhã Vận cười toét: “Chỉ có chị dâu là tốt với em thôi!”

7.

Ấm com xong, ba người ra ngoài đi dạo một vòng, lúc về đến nhà, trong tay Nhã Vận xách không ít đồ ăn. Mẹ Trương Hoa nói: “Con bé này, chi biết mua đồ ăn thôi!”

Nhã Vận cãi ngay: “Là chị dâu với chị Huệ Anh mua cho con đấy chứ!”

Nhã Vận kéo Lưu Huệ Anh ra chơi cầu lông cho bằng được. Trần Đình vào bếp cùng mẹ Trương Hoa chuẩn bị bữa tối. Mẹ Trương Hoa hỏi: “Huệ Anh có bạn trai chưa con?”

Trần Đình liền đáp: “Có mẹ ạ!”

“Con bé này tốt tính, tính thoáng, có gì nói nấy, hơi giống Nhã Vận!” – Im lặng một lát bà lại nói tiếp: “Con ở cạnh nó mẹ rất yên tâm, nếu như chơi với người quá thông minh, có tâm địa không tốt, mẹ lo lắm!”

Trần Đình nhoen miệng cười: “Nghe mẹ nói kia, con đâu phải là trẻ con, mẹ còn lo con bị người khác lừa bán đi chắc?”

Mẹ Trương Hoa giả vờ tức giận: “Mẹ thấy con chẳng khác gì trẻ con, nếu mà thông minh đã chẳng để thằng Hoa bỏ ở nhà như thế này!”

Nghe đến đây Trần Đình chỉ biết cúi đầu không nói, mẹ Trương Hoa tiếp tục: “Con phải học cách chủ động, mẹ là mẹ nên rất hiểu tính thằng Hoa, trông thì cứng nhắc thế thôi chứ thực ra rất dễ mềm lòng, rảnh rỗi thì chịu khó liên lạc với nó, gọi điện cũng được. Nếu thực sự không được nữa thì hết giờ làm bảo nó đưa con vào thành phố, con cứ đến thẳng nhà tìm nó, xem nó còn dám đuổi con ra nữa không?”

“Mẹ à, như thế anh ấy chỉ càng ghét con hơn thôi!”

“Thôi được rồi, mẹ không nói nữa, có nói gì con cũng chẳng nghe!”

8.

Buổi tối, Lưu Huệ Anh nằm trên giường, nói: “Tớ thật ngưỡng mộ cậu, gia đình anh ấy thật là tốt, còn thoải mái hơn cả ở nhà mình nữa!”

Trần Đình buồn bã nói: “Càng thế này thì càng không nỡ bỏ, tớ định tết xong về quê là không lên đây nữa!”

“Cậu định bỏ cuộc thật ư?”

“Không phải tớ định bỏ cuộc, mà là không không được”,

“Tại sao?”

“Gần đây Trương Hoa đối xử với tớ không tốt”.

“Như thế càng tốt chứ sao, cho thấy anh ấy vẫn còn để tâm đến cậu!”

Trần Đình thờ dài, sau đó nói: “Anh ấy bây giờ chỉ quan tâm tớ như với một người bạn mà thôi, tớ có thể cảm nhận được. Càng như thế tớ càng cảm thấy anh ấy ở xa tớ hơn!”

Im lặng một lát, Trần Đình nói tiếp: “Trước đây anh ấy nhìn tớ là nỗi căm, cũng có thể rất lạnh lùng, nhưng lúc ấy tớ cảm thấy trong lòng anh ấy vẫn có tớ. Bây giờ cái kiểu quan tâm ấy chỉ khiến tớ cảm thấy anh ấy đã không còn hận tớ, nhưng cũng chẳng còn tình yêu nữa!”

Lưu Huệ Anh cũng thờ dài: “Cậu đây, tớ cũng chẳng biết nói cậu thế nào nữa. Một gia đình tốt như vậy mà cậu lại bỏ lỡ mất!”

Trần Đình buồn rầu đáp: “Đều tại tớ cả, nói chung giờ có nói gì cũng muộn rồi!”

Một lát sau, Trần Đình khẽ mỉm cười: “Thôi không nói những chuyện này nữa, bác sĩ nói tâm trạng phải vui vẻ mới tốt cho thai nhi, vì vậy tớ luôn cố gắng không nghĩ đến những chuyện này, chỉ muốn vui vẻ sinh đứa bé này ra, chuyện đau lòng đợi sinh nó ra xong sẽ nghĩ tiếp!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình, thờ dài nói: “Nhiều lúc tớ cảm thấy cậu như một đứa trẻ con, chuyện gì cũng suy nghĩ rất đơn giản! Nhưng đơn giản cũng tốt, người sống đơn giản mới dễ cảm thấy vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: CHƯƠNG 27

1.

Bởi vì trước tết đến thị sát ở khu vực của Tần Hải Vận, vì vậy trong dịp tết, Trương Hoa đã chọn nơi này làm điểm đến cuối cùng. Kì nghỉ tết kết thúc, trước khi quay về thành phố, Trương Hoa vẫn hỏi giám đốc khu vực Lưu Văn Đông có muốn cùng về không. Lưu Văn Đông nó lắm không về công ty, vừa ra tết nên công việc cũng không nhiều, sẽ về cùng Trương Hoa.

Xe về đến thành phố thì trời đã tối, Trương Hoa hỏi Lưu Văn Đông ở đâu? Nếu tiện sẽ bắt taxi tiễn anh ta về. Lưu Văn Đông nói địa chỉ khiến Trương Hoa vô cùng kinh ngạc: “Hóa ra cậu ở gần chỗ tôi à?”

Trên taxi, Lưu Văn Đông một mực mời Trương Hoa ăn cơm, nói dù sao hai người cũng chưa ăn. Trương Hoa bảo không cần nhưng Lưu Văn Đông cứ nằn nì mãi, còn nói Trương Hoa đã giúp họ rất nhiều, cứ coi như là đi ăn để cảm ơn. Cuối cùng Trương Hoa đành phải nhận lời.

Sau khi xuống xe, hai người vào một nhà hàng ở gần đấy. Vừa gọi món xong, Lưu Văn Đông đột nhiên nói: “Bạn gái tôi ở nhà, không biết đã ăn chưa nhỉ?”

Trương Hoa nói: “Vậy cậu thử hỏi xem, nếu chưa ăn thì bảo cô ấy đến đây cùng ăn!”. Lưu Văn Đông gọi điện xong liền đặt máy xuống, nói: “Cô ấy nói cô ấy vẫn chưa ăn, tôi bảo cô ấy qua đây có được không giám đốc Trương?”

Trương Hoa cười: “Có gì mà không được?” rồi nói thêm: “Cậu có bạn gái ở trong thành phố, thế mà vẫn còn chơi bời ở bên ngoài à?”

Lưu Văn Đông cười: “Đàn ông bây giờ toàn như vậy, chỉ có giám đốc Trương là ngoại lệ, nhiều lần như thế mà vẫn kiềm chế được!”

Trong đầu Trương Hoa lại hiện lên hình ảnh Ngô Tĩnh, lòng thầm nghĩ: “Nếu không phải nhờ cô ấy, có lẽ anh cũng thôi nát từ lâu rồi!” Rồi đột nhiên Trương Hoa lại nhớ ra, hôm nay đi cùng Lưu Văn Đông cả ngày, anh quên chưa nhắn tin cho cô.

2.

Lúc Ngô Tĩnh đến, rõ ràng là cả cô và Trương Hoa đều rất ngạc nhiên. Lưu Văn Đông không rõ tình hình, đứng dậy kéo ghế cho Ngô Tĩnh, sau đó nói với Trương Hoa: “Giám đốc Trương, đây là bạn gái tôi, Ngô Tĩnh!” rồi quay sang Ngô Tĩnh nói: “Đây là giám đốc Trương mà anh đã kể với em rồi đấy!”

Trương Hoa chỉ ngạc nhiên trong chốc lát, lập tức đứng dậy nói: “Xin chào, mời em ngồi!” Ngô Tĩnh nghe vậy cũng định thần lại, ái ngại nhìn Lưu Văn Đông nói: “Sao anh không nói có sắp đi cùng?”

“Giám đốc Trương không phải người ngoài, vì vậy anh mới không nói trong điện thoại”.

Trương Hoa cũng nói: “Không sao đâu, chúng ta cùng ăn đi!”

Bữa cơm này khiến cho cả Trương Hoa và Ngô Tĩnh cùng ngại ngùng, hai người nói rất ít, phần lớn thời gian chủ yếu là Lưu Vân Đông nói chuyện.

Ra khỏi nhà hàng, Lưu Vân Đông đưa Ngô Tĩnh về, Trương Hoa châm một điếu thuốc, chậm rãi đi lang thang trên đường. Anh nghĩ mãi, nghĩ mãi, rồi đột nhiên cười chua xót, cô gái mà anh ngày ngày nhắn tin qua lại, thậm chí còn dẫn cô ấy về nhà ăn cơm lại chính là bạn gái của cấp dưới.

Khi anh dần xác định mối quan hệ này chính là ‘yêu đương’ thì ai ngờ, kết quả thật trớ trêu. Điều khiến Trương Hoa nghĩ không thông là, Ngô Tĩnh rõ ràng là bạn gái của Lưu Vân Đông, tại sao vẫn cứ liên lạc với mình? Hơn nữa, ngoài mặt chẳng hề thể hiện ra rằng cô là bạn gái của người khác rồi? Chẳng nhẽ nội tâm của con gái phức tạp đến mức đáng sợ như thế sao?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, anh lại cảm thấy thương cho Ngô Tĩnh. Lưu Vân Đông ở bên ngoài chơi bởi lãng nhãng, cô mà biết chuyện không biết sẽ thế nào? Chỉ có điều, anh lại nghĩ, nếu như Lưu Vân Đông biết bạn gái của mình có liên lạc thân thiết với một người đàn ông khác, không biết sẽ ra sao?

3.

Trương Hoa tắm xong, quyết định không nghĩ những chuyện rắc rối này nữa, anh bật máy tính lên chơi điện tử. Đúng lúc ấy Lí Dương Uy về, nhìn thấy Trương Hoa ở nhà liền nói: “Sao về mà không nói trước với tôi một tiếng?”

Trương Hoa cười: “Tôi đột ngột trở về để kiểm tra xem cậu có dẫn ai về nhà không?” Lí Dương Uy nói: “Nếu biết trước hôm nay tôi đã dẫn một cô gái về rồi!”

Đội Lí Dương Uy tắm xong, lên giường đi ngủ, Trương Hoa mới hỏi: “Cậu định ở đây lâu dài thật đấy à?”

“Cậu nói thế là ý gì, mới ở có vài ngày mà đã định đuổi tôi đi rồi à?”

“Đừng nói là ở vài ngày, cho dù tôi có kết hôn đi nữa, cậu muốn ở lại đây cũng được. Cậu biết rõ tôi không có ý đó mà!”

“Tôi biết cậu không có ý đó, vậy nên tôi chỉ có thể nói tôi chưa nghĩ đến chuyện quay về”.

Trương Hoa dừng chơi điện tử, ngoảnh đầu lại hỏi Lí Dương Uy: “Kì Oanh dạo này thế nào?”

“Vẫn vậy thôi”.

Trương Hoa im lặng một lát rồi hỏi tiếp: “Giả sử có một cô gái có bạn trai rồi, nhưng vẫn thân mật với một người đàn ông khác, thế là thế nào?”

“Tôi chỉ tò mò thôi!” – Trương Hoa lấp liếm.

“Có thể chia thành mấy trường hợp, chỉ có điều tôi phân thành hai kiểu đơn giản nhất, một là bất mãn với bạn trai hiện tại, vừa hay gặp được một người tốt hơn bạn trai của mình; dạng tâm lý này cũng có thể chia thành hai tình huống, một là vì tình, hai là vì lợi”.

Ngừng một lát Lí Dương Uy tiếp tục nói: “Còn một kiểu khác chính là loại con gái không an phận mà chúng ta thường nói đến, bản tính thích chơi bởi lãng nhãng”.

Trương Hoa nghe xong, bắt đầu cân nhắc xem Ngô Tĩnh thuộc dạng nào.

4.

Cổ Vân Vân vào văn phòng, nhìn thấy Trương Hoa đang ở đó liền kinh ngạc hỏi: “Chẳng phải kế hoạch công tác của cậu là phải mừng 10 mới về hay sao? Sao hôm nay mới có mừng 9 mà đã về thế?”

Trương Hoa cười cười: “Không có việc gì nên tôi về sớm, tiết kiệm chi phí công tác cho bố cậu!”

Cổ Vân Vân ngồi xuống bàn, sau đó nhìn Trương Hoa chăm chăm.

Cuối cùng Trương Hoa cũng ngẩng đầu lên: “Sao cứ nhìn tôi mãi thế?”

“Tôi đang phân tích xem trong đầu cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Trong thời gian đi công tác không bao giờ liên lạc với tôi, lần nào về cũng không thông báo với tôi một tiếng!”

Trương Hoa cười về ái ngại, không biết phải trả lời ra sao, lại giả bộ cúi đầu đọc tài liệu. Cổ Vân Vân nói: “Nhiều lúc tôi cứ nghi ngờ có phải cậu luôn coi thường sự tồn tại của tôi không?”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Cổ Vân Vân khề thờ dài.

Trương Hoa nghe Cổ Vân Vân nói những lời này, trong lòng cũng bắt đầu nảy ra sự hồ nghi, có phải mình thật sự đã coi thường sự tồn tại của cô ấy không? Tại sao có thể dễ dàng liên lạc với một người xa lạ như Ngô Tĩnh, thậm chí nảy sinh một thiện cảm mờ mờ, thế mà lại khó khăn trong chuyện tình cảm với Cổ Vân Vân?

Đột nhiên, Trương Hoa lại nhớ đến chuyện xảy ra với Cổ Vân Vân vào lần anh say rượu, dù sao đó cũng là lần đầu tiên của Cổ Vân Vân. Rồi anh lại tự

an ủi bản thân, nói thế nào thì nói, chuyện ấy xảy ra khi anh hoàn toàn mất đi kiểm soát bởi rượu.

Trương Hoa lại bắt đầu nghĩ, tại sao bản thân mình lại nhanh chóng nảy sinh một thứ tình cảm mơ hồ với Ngô Tĩnh như vậy? Rồi anh bắt đầu nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên anh và cô gặp nhau. Cuối cùng Trương Hoa phải đi đến một kết luận mà bản thân anh không chịu thừa nhận, ấn tượng ban đầu của anh về Ngô Tĩnh là bởi cô rất giống Trần Đình.

5.

Vì Cố Vân Vân nói thẳng rằng anh đã coi thường sự tồn tại của cô, Trương Hoa tự nhiên lại cảm thấy ở bên cạnh Cố Vân Vân không thoải mái, cũng không được tự nhiên, càng không dám đi ăn cơm riêng với cô nữa.

Tâm lý này thật kì quặc, nếu như đôi bên không nói thẳng ra, ngoài mặt vẫn rất bình thường; một khi có một người thẳng thắn nói ra, kết cục sẽ lại khác.

Trương Hoa là như thế, anh hơi sợ đi riêng với Cố Vân Vân, sợ không biết đi với nhau sẽ nói chuyện gì, hơn thế nữa, anh sợ Cố Vân Vân trực tiếp hoặc khéo léo thổ lộ tình cảm.

Thế là suốt mấy ngày liền, Trương Hoa đều viện cớ thoải thác yêu cầu đi ăn cơm của Cố Vân Vân, thậm chí ban ngày anh cũng ít ở trong văn phòng.

Chiều hôm nay, Trương Hoa đang đi một vòng quanh khu thương mại thì đột nhiên Ngô Tĩnh nhắn tin hỏi tối nay anh có thời gian không, hẹn ngồi nói chuyện một lát. Lúc này Trương Hoa mới nhớ ra Lưu Vân Đông mới đi công tác sáng nay. Đọc tin nhắn, Trương Hoa khẽ cười khẩy. Anh không nhắn lại mà nhét luôn điện thoại vào túi.

Buổi tối trước khi Trương Hoa về, Ngô Tĩnh gửi liền năm tin nhắn, nhưng Trương Hoa không nhắn lại. Anh ra ngoài mua ít đồ ăn và bia rồi về thẳng nhà.

Trương Hoa bật ti vi, vừa ăn vừa uống bia, đột nhiên có tiếng gõ cửa. Trương Hoa ra mở cửa mới biết là Ngô Tĩnh. Anh nhìn cô, lạnh lùng nói: “Sao em lại đến đây?”

“Em có thể vào không?”

Trương Hoa chưa kịp nói gì, Ngô Tĩnh đã đi vào trong. Nhìn đồng hồ ăn và bia trên bàn. cô hỏi: “Tối nay anh ăn những thứ này à?”

6.

Trương Hoa không nói gì. Đóng cửa rồi đi thẳng vào trong nhà. Ngồi xuống ghế và tiếp tục uống bia. Hồi lâu sau mới hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Sao anh không nhắn tin lại cho em thế?”

Trương Hoa hỏi vặn: “Em thấy có cần thiết không?” Ngô Tĩnh ngồi xuống ghế, sau đó mới nói: “Không phải em đến đây để đeo bám anh, em chỉ đến để nói rõ tình hình với anh thôi!”

“Cũng chẳng có gì đ mà nói cả, sự việc vốn đã rất rõ rồi!”

Ngô Tĩnh không thêm đề ý đến những lời Trương Hoa tiếp tục nói: “Em với Lưu Vân Đông đúng là người yêu của nhau, hơn nữa đã nhiều năm rồi. Em với anh ấy là bạn học. Tốt nghiệp xong cùng đến thành phố này, tình cảm không phải tốt đẹp lắm, nhưng cũng không đến nỗi tồi. Lúc mới quen biết anh, em rất tò mò về con người anh, bởi vì em nghe Lưu Vân Đông từng kể một số chuyện về anh. Sau mấy lần tiếp xúc, em thừa nhận em có chút thiện cảm với anh, nhưng em cảm thấy đây không phải là vấn đề ngoại tình hay không, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình!”

Trương Hoa đặt lon bia xuống, sau đó nhìn Ngô Tĩnh nói: “Em nghĩ anh là hạnh phúc mà em theo đuổi ư?”

“Em chỉ muốn nói ra suy nghĩ của mình, Lưu Vân Đông như thế nào em biết rõ, đừng quên em là phụ nữ. Phụ nữ có sự nhạy cảm bản năng, hướng hồ anh từng nói em là không minh!”

Trương Hoa nghe đến đây kinh ngạc hỏi: “Em biết chuyện của Lưu Vân Đông ư?”

“Sở dĩ em không đề tâm đến chuyện Lưu Vân Đông chơi bởi lăng nhăng ở bên ngoài là bởi vì em biết anh ta sẽ không phải là lựa chọn cuối cùng của em!”

“Ý của em là Lưu Vân Đông chỉ là sự dựa dẫm tạm thời về tinh thần, hay nói cách khác, là người yêu tạm thời?”

“Không phải như vậy, lúc bọn em còn học đại học, ít nhất đó có thể coi là tình yêu trong sáng, bao gồm cả hơn hai năm sau khi đến thành phố này. Anh ấy thay đổi kể từ khi anh ấy bắt đầu đảm đương chức vụ giám đốc khu vực ngoại ô...” - Ngô Tĩnh im lặng một lát, rồi nói tiếp: “Kể từ đó về sau, em biết giữa bọn em không thể có tương lai!”

7.

Trương Hoa lạnh lùng hỏi: “Thế tại sao vẫn cứ duy trì quan hệ này?”

“Đây có thể chính là sự dựa dẫm về mặt tinh thần mà anh vừa nói đến, ở thành phố này, em không có bạn bè nhiều”.

Trương Hoa trầm ngâm một lát, châm một điếu thuốc lên rồi nói: “Vì vậy em mới chuyển mục tiêu sang anh đúng không?”

“Em chỉ bắt đầu lựa chọn những điểm khởi đầu mới ngoài Lưu Vân Đông mà thôi”.

“Đáng tiếc, anh không phải là điểm khởi đầu mới của em!”

“Em biết, vì vậy em đã nói em không đến để đeo bám anh, chỉ đến để nói rõ một điều, đó là em không phải loại con gái tùy tiện như anh nghĩ!”

“Đây là mục đích em đến đây hôm nay?”

Đúng thế, em chỉ không muốn để anh hiểu lầm!”

“Vậy thì mục đích của em đã đạt được rồi, anh không hiểu lầm em!”

Nói rồi, Trương Hoa nhìn đồng hồ, nói: “Bạn anh sắp về rồi, nếu không có chuyện gì khác thì em về đi!” Ngô Tĩnh cười như mèo: “Anh không cần đuổi, em đi ngay đây!”

Trương Hoa đột nhiên nói: “Nhưng anh vẫn phải cảm ơn em một điều!” Ngô Tĩnh đang đứng lên chuẩn bị về, nghe thấy câu này liền ngạc nhiên hỏi lại: “Cảm ơn em á?”

“Trong thời gian đi công tác, nếu không có những tin nhắn của em, có thể anh đã giống như Lưu Vân Đông rồi!”

Ngô Tĩnh cúi đầu giãy lắt, sau đó ngẩng đầu nhìn Trương Hoa: “Nói như vậy anh cũng có thiện cảm với em?”

“Anh thừa nhận điều này, nhưng giờ mọi thứ đã trở hành quá khứ rồi, em nên biết anh là người đã từng ly hôn, trong chuyện tình cảm anh nhạy cảm hơn bất cứ ai”.

8.

Ngô Tĩnh gật đầu nói: “Em hiểu rồi!” sau đó đi ra ngoài, vừa ra đến cửa. Ngô Tĩnh a lên một tiếng, sau đó hỏi: “Chị là ai thế?” Trương Hoa nhìn ra thấy Cổ Vân Vân đang đứng bên ngoài cửa.

Trương Hoa vội vàng đứng dậy, sau đó đi ra ngoài. Cổ Vân Vân đang nhìn Ngô Tĩnh chăm chăm. Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh: “Không có chuyện gì, em đi đi!”

Cổ Vân Vân cứ nhìn theo mãi, cho đến khi Ngô Tĩnh xuống cầu thang mới ngoảnh đầu lại nhìn Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Sao cậu lại đến đây? Đến khi nào thế?”

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Trách tôi không nên đến chứ gì? Hay nói cách khác tôi đã đến hơi sớm nhỉ?”

“Không phải thế, chỉ là trước đây mỗi khi đến cậu thường gọi điện báo trước với tôi!”

Cổ Vân Vân lúc này mới đi vào phòng. Trương Hoa đóng cửa lại đi vào theo, Cổ Vân Vân ngồi xuống ghế, nói: “Tôi chỉ cảm thấy kì quặc, tại sao mấy ngày nay cậu đều tìm cách tránh mặt tôi, vì vậy tôi nay tôi quyết định đến xem sao!”

“Tôi với cô ấy chẳng có gì, nếu như có chuyện gì thật tôi có cần mở cửa khi nói chuyện với cô ấy không?”

“Tôi biết hiện giờ cậu với cô ta không có gì, nhưng cậu có dám nói một thời gian nữa hai người vẫn không có gì với nhau không?”

Trương Hoa tỏ vẻ trầm ngâm, Cổ Vân Vân nói: “Cậu thường xuyên trốn tránh tôi, hơn nữa luôn không chịu nhìn nhận thẳng thắn tình cảm của tôi. Tôi luôn nghĩ rằng cậu vẫn chưa thể từ bỏ tình cảm với Trần Đình; mặc dù nghĩ đến chuyện này trong lòng tôi rất khó chịu, nhưng tôi vẫn có thể hiểu, dù gì thì hai người cũng đã từng, nhưng tôi nay tôi mới biết, cậu trốn tôi là vì đang thích một cô gái khác!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: CHƯƠNG 28

1.

Trương Hoa lúc này đã chẳng còn sức lực mà giải thích mọi chuyện. Trong lúc anh đang quay cuồng, đắm chìm trong những suy nghĩ mông lung của mình, bên cạnh việc vô tình làm tổn thương người khác, bản thân anh cũng không hề cảm thấy vui vẻ. Ít nhất thì Trương Hoa của lúc này đang như vậy.

Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ làm tổn thương Cổ Vân Vân, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ thừa nhận Cổ Vân Vân. Sai lầm duy nhất là anh không bày tỏ rõ lòng mình với Cổ Vân Vân. Đương nhiên, còn một sai lầm khác, đó là chuyện quan hệ với Cổ Vân Vân lúc say rượu, điều đáng ghét hơn nữa đó lại là lần đầu tiên của Cổ Vân Vân.

Nhưng làm thế nào để giải thích tất cả chuyện này với Cổ Vân Vân đây? Rõ ràng không thể. Nên giải thích như thế nào? Trương Hoa cực kì mơ hồ, anh không rõ rốt cuộc phải làm thế nào để bày tỏ lòng mình với Cổ Vân Vân mà không làm cô tổn thương?

Trong khi đó, tâm trạng của Cổ Vân Vân cực kì phức tạp, cô không ngờ Trương Hoa lại đột nhiên có quan hệ tình cảm với một cô gái khác. Đây không phải là Trương Hoa mà cô quen biết, chẳng nhẽ trước đây cô chưa hiểu rõ về Trương Hoa? Hay là Trương Hoa sau khi ly hôn đã thay đổi?

2.

Cho dù thế nào, sự việc nhất định phải giải quyết, vì vậy Cổ Vân Vân lên tiếng trước: “Rốt cuộc đặt tôi vào vị trí nào trong lòng cậu? Hay nói thẳng ra là cậu có thích tôi không?”

Câu hỏi này nhằm thẳng vào chỗ khó nói của Trương Hoa. Nếu như nói anh chưa bao giờ thích cô, vậy tại sao lại để cô hiểu lầm đến tận bây giờ?

Nếu nói mình từng thích cô, đó rõ ràng càng là một cách làm sai lầm. Nhưng sự việc sớm muộn gì cũng phải xảy ra, sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Vì vậy sau khi bình tĩnh lại, anh vẫn quyết định sẽ nói tình cảm thật sự của mình với Cổ Vân Vân.

Cổ Vân Vân nghe xong liền nói: “Ý của cậu là cậu với tôi sẽ không có bất cứ kết quả gì?”

“Có thể nói là như thế, bởi vì tôi luôn không muốn làm tổn thương cậu nên mới không biết phải mở miệng ra sao.”

Cổ Vân Vân lớn tiếng: “Nhưng cậu đã làm tổn thương tôi rồi đấy, nếu cậu không thích tôi, tại sao còn quan hệ với tôi? Cậu phải hiểu rằng đó là lần đầu của tôi!”

Không đợi Trương Hoa kịp giải thích, Cổ Vân Vân đã nói tiếp: “Nếu cậu đã không thích tôi, tại sao cứ tạo cho tôi ảo giác, tại sao không nói trước cho tôi biết? Để í, tôi cũng không mãi ôm cái suy nghĩ này, cũng sẽ không có bất cứ tổn thương nào!”

“Tôi biết là tôi không đúng, tôi rất xin lỗi vì chuyện đó. Nhưng lần ấy là do tôi hoàn toàn mất đi ý thức nên mới gây ra chuyện đó; đương nhiên không phải tôi đang viện cớ, chỉ là tôi cảm thấy vô cùng có lỗi!”

3.

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Cảm thấy có lỗi thì có tác dụng gì?”

Trương Hoa thực sự không biết phải đối mặt thế nào với những chuyện này, nhưng có một điều anh có thể khẳng định đó là bản thân anh sẽ không vì lần đầu tiên của Cổ Vân Vân mà lấy cô làm vợ để gánh vác trách nhiệm, bởi vì như vậy sẽ làm tổn thương cả hai, hôn nhân là cuộc sống chung lâu dài, có quá nhiều vấn đề trong đó.

Cổ Vân Vân thấy Trương Hoa không nói gì, chỉ cười khẩy nói: “Cổ Vân Vân này không phải là không ai thèm, với điều kiện của tôi, người muốn theo đuổi tôi không hiếm, tôi cũng không nhất định phải lấy cậu bằng được! Chỉ là hôm nay tôi thật sự quá thất vọng, hành vi của cậu khiến tôi có cảm giác khinh thường! Cậu yên tâm, tôi không phải là Kỉ Oanh, sẽ không ngốc nghếch chờ đợi cậu, bám riết lấy cậu đâu!”

Mãi cho đến khi Cổ Vân Vân tức tối lao ra ngoài và đóng sầm cửa lại, Trương Hoa vẫn ngồi ngây ra đó. Một phần cảm thấy nhẹ nhõm vì hòn đá tảng đè nặng trong lòng đã được gạt đi, mặt khác lại cảm thấy một sự trống trải và áp lực đè nặng trong tim.

Khi Lí Dương Uy về, Trương Hoa vẫn ngồi không nhúc nhích ở trên ghế, anh không rõ bản thân mình nên làm gì tiếp theo, thậm chí không rõ mình nên cân nhắc chuyện gì?

nhìn Trương Hoa, hỏi: “Có chuyện gì thế? Bộ dạng làm sao thế kia?”

Trương Hoa ngẩng đầu nhìn Lí Dương Uy: “Qua đây, uống với tôi nào!”

Đối với Trương Hoa mà nói, cách tốt nhất bây giờ là uống cho đến khi không thể nghĩ ngợi được gì nữa thì thôi, sau đó ngủ ngon lành một giấc, tất cả mọi việc cứ để sáng mai tỉnh dậy rồi tính.

4.

Trương Hoa cứ thấp thòm ngồi trong phòng, lắng nghe động tĩnh bên ngoài cửa văn phòng. Anh không rõ hôm nay, khi Cổ Vân Vân đến thì sẽ có chuyện gì xảy ra, hay nói một cách cụ thể là anh không biết sẽ có sự việc khó xử nào xảy ra?

Một mặt anh hi vọng cô mau mau đến để sớm đối mặt với những chuyện này, mặt khác anh lại hi vọng cô đến muộn một chút. Tâm trạng mâu thuẫn cứ biến đổi theo tiếng bước chân vọng vào bên ngoài cửa.

Đáng tiếc là từ sáng cho đến tận lúc hết giờ làm, Cổ Vân Vân vẫn không xuất hiện. Chuyện này rất hiếm khi xảy ra, mặc dù giờ giấc đi làm của Cổ Vân

Vân đến công ty thường rất lung tung, nhưng ngoài một số trường hợp đặc biệt ra, ngày nào cô cũng đến công ty ngồi, trường hợp nghỉ không có lý do đặc biệt này rất bất thường.

Suốt mấy ngày liền, Cổ Vân Vân không xuất hiện. Trương Hoa mấy lần không nén được định gọi điện hỏi thăm nhưng cuối cùng lại thôi. Hôm nay, Phùng Lâm Hàn đột nhiên gọi Trương Hoa vào văn phòng. Đợi Trương Hoa vào văn phòng rồi, Phùng Lâm Hàn bảo anh đóng cửa lại.

Trương Hoa quay lại đóng cửa, sau đó ngồi vào ghế: “Giám đốc Phùng, có chuyện gì mà bí mật thế?”

Phùng Lâm Hàn nhìn Trương Hoa hồi lâu rồi nói: “Cậu và Vân Vân xảy ra chuyện gì đúng không?”

Trương Hoa chỉ cười nói: “Chẳng có chuyện gì cả, rất bình thường!” Phùng Lâm Hàn nói: “Vân Vân mấy ngày rồi không đến công ty, tôi cảm thấy hoithường nên đặc biệt để ý đến tình hình của cô ấy. Sáng nay hay tin mấy hôm nay mẹ cô ấy bắt đầu sắp xếp cho cô ấy đi xem mắt!”

“Hóa ra là thế à!” - Nói rồi Trương Hoa thờ dãi.

Phùng Lâm Hàn nhìn phản ứng của Trương Hoa, vô cùng kinh ngạc nói:

“Nếu chẳng phải hai người có mâu thuẫn, tại sao Vân Vân lại đi xem mắt?”

5.

Trương Hoa cười cười, không biết nên trả lời Phùng Lâm Hàn ra sao. Phùng Lâm Hàn nói: “Đàn ông mà, nhận sai là được rồi, cô ấy chẳng qua chỉ là làm bộ làm tịch cho cậu thấy thôi, khiến cậu phải căng thẳng đấy mà!”

Phùng Lâm Hàn không hiểu rõ tình hình. Theo như phán đoán của anh ta, hai người đã xảy ra mâu thuẫn, Cổ Vân Vân cố ý bày trò này để khiến Trương Hoa phải lo lắng. Trương Hoa hiểu rõ suy nghĩ của Phùng Lâm Hàn, nhưng lại không thể giải thích cho, chỉ biết cười như mếu.

Phùng Lâm Hàn nhìn bộ dạng khó xử của Trương Hoa, còn tưởng lời nói của mình có tác dụng, bèn nói thêm: “Tôi chỉ khuyên thế thôi, còn làm thế nào thì tùy cậu!”

Nhìn theo bóng Trương Hoa ra khỏi văn phòng mình. Phùng Lâm Hàn chắc chắn trong lòng Trương Hoa sẽ rất cảm kích mình. Trong mắt anh ta, Trương Hoa và Cổ Vân Vân thành đôi là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, con gái thành thạo có đôi hờn, làm nũng cũng là chuyện thường tình.

Trương Hoa về văn phòng, một mặt cảm thấy rất nhẹ nhõm, mặt khác lại thấy hơi hụt hẫng. Ngoài ra, anh đang nghĩ, một khi người trong công ty biết Cổ Vân Vân đi xem mắt sẽ nhìn anh như thế nào?

Ngẫm nghĩ một hồi anh quyết định không nghĩ nữa, chuyện này sớm muộn gì cũng phải xảy ra, sớm muộn gì cũng phải nghĩ cách giải quyết. Nghĩ lại thấy mình đi công tác về đã bao ngày mà vẫn chưa về thăm bố mẹ. Rồi anh lại nghĩ đến Trần Đình, nghĩ đến đứa bé trong bụng cô, đột nhiên trong lòng anh dấy lên một cảm xúc, rất muốn sờ vào bụng Trần Đình, cảm nhận những cử động của đứa bé.

Bản thân anh cũng chưa bao giờ chơi với trẻ con, hồi mới kết hôn anh thường nghĩ, đợi Trần Đình có bầu, mỗi ngày anh sẽ nghe xem đứa bé đang làm gì. Rồi Trương Hoa chợt bừng tỉnh, anh tự cười nhạo mình, sao lại nghĩ đến những chuyện này trong văn phòng nhỉ.

6.

Lúc Trương Hoa nói với Phùng Lâm Hàn xin nghỉ vài ngày, Phùng Lâm Hàn lập tức đồng ý, còn nói: “Cứ nghỉ ngơi vài hôm, giải quyết cho xong chuyện riêng đi!” Trương Hoa biết Phùng Lâm Hàn đang hiểu nhầm anh xin nghỉ để giải quyết chuyện riêng với Cổ Vân Vân, nhưng anh cũng không giải thích.

Buổi chiều Trương Hoa về nhà sớm, chuẩn bị ít quần áo và đồ dùng hàng ngày, sau đó nhắn tin cho Li Dương Uy báo về thăm nhà mấy hôm. Lần nào về nhà bố mẹ, dường như anh cũng có thói quen đến công ty của Trần Đình trước, sau đó cả hai cùng về nhà. Lần này Trương Hoa cũng như vậy.

Bởi vì đến sớm, cũng không báo trước cho Trần Đình, nên anh phải ngồi bên ngoài chờ. Trong lúc ngồi không, anh gọi điện thông báo với bố mẹ. Mẹ anh nhận được điện thoại mừng lắm: “Thế thì đón cái Đình về rồi hai đứa nhân tiện đi chợ mua ít đồ ăn nhé, hôm nay mẹ không muốn đi chợ!”

Trần Đình ra khỏi công ty, nhìn thấy Trương Hoa liền cười bảo: “Sao lần nào anh cũng đột ngột xuất hiện vậy?”

“Anh đột nhiên muốn về thăm bố mẹ thôi!”

“Anh mang những thứ này làm gì?”

“Anh xin nghỉ mấy hôm, về nhà nghỉ ngơi vài ngày”.

“Nghỉ ở nhà vài hôm cũng tốt, đít chắc là mệt lắm nhỉ!”

Trên taxi, Trương Hoa nói: “Mẹ bảo anh mua ít thức ăn về, chúng ta đi siêu thị hay là đi chợ?”

Trần Đình nói: “Đi chợ đi, mẹ thích thực phẩm ở chợ hơn!”

“Thế cũng được, nhưng mà mua cái gì em tự quyết nhé, ngày nào cũng ở nhà, biết rõ mẹ cần gì hơn là anh!”

7.

Ở chợ, có rất nhiều chủ sạp hàng biết Trần Đình, rõ ràng là cuối tuần cô hay đi chợ với mẹ. Mà Trần Đình cũng biết rất rõ mua cái gì, mua ở cửa hàng nào.

Trương Hoa cảm thấy rất kì lạ. Trước đây, lúc còn ở thành phố, hai người cũng thường xuyên đi chợ mua thức ăn, nhưng do Trần Đình không biết làm cơm nên mua cái gì đều do Trương Hoa quyết định, Trần Đình chỉ đứng bên cạnh nhìn. Giờ đến lượt anh là người đứng nhìn, còn Trần Đình thì rất thành thạo trong việc mua bán.

Có một vài chủ hàng còn nói với Trần Đình: “Trước toàn thấy đi với mẹ chồng, lần này đích thân chồng đưa đi à?”

Trần Đình chỉ cười không nói gì. Một vài bà chủ hàng còn hỏi thăm đứa bé trong bụng Trần Đình, sau đó bảo Trương Hoa: “Cậu thật là có phúc, vợ mang bầu đã có mẹ chăm sóc!” lần này đổi lại là Trương Hoa cười như mếu, cũng không giải thích điều gì.

Mỗi lần mua một món gì đó Trương Hoa đều hỏi có đủ không, Trần Đình lại bảo đủ rồi, không nên mua quá nhiều. Lúc về nhà, mẹ anh đang nấu cơm. Trương Hoa mang túi đồ vào bếp cho mẹ, liền hỏi: “Chẳng phải có thức ăn rồi sao mẹ?”

“Mẹ sợ không đủ, hơn nữa mua nhiều một chút để ngày mai ăn cũng được mà!”

Trương Hoa không nói gì, mang đồ của anh vào phòng Nhã Vận. Trần Đình vào bếp giúp mẹ Trương Hoa. Trần Đình cũng cảm thấy lạ liền hỏi: “Trong nhà chẳng phải có bao nhiêu là thức ăn rồi, sao mẹ còn bảo chúng con đi mua?”

Mẹ Trương Hoa cười nói: “Con ngốc lắm, mẹ là muốn thằng Hoa đi chợ với con, nếu không lấy đâu ra cơ hội cho hai đứa đi riêng với nhau!”

8.

Buổi tối lúc ăn cơm, Trương Hoa uống rất nhiều rượu. Bố Trương Hoa nói: “Uống ít thôi, sao tự nhiên hôm nay uống nhiều thế?”

“Ngày mai con không đi làm nên không sao!” - Nói rồi anh mới phát hiện ra bởi dạo này hay đi công tác, phải đi tiếp khách nhiều nên từ lượng của anh đã khá hơn hẳn.

“Đừng nghe bố con, cứ uống đi, trong nhà thiếu gì rượu!” - Mẹ Trương Hoa vừa nói vừa nhìn sang Trần Đình: “Cho dù có uống say cũng có người chăm sóc”.

Trần Đình nhìn mẹ Trương Hoa rồi ngoảnh đầu nhìn Trương Hoa, sau đó cúi gằm mặt ăn cơm.

Thấy mẹ nói thế, Trương Hoa thôi không uống nữa. Buổi tối, Trương Hoa hỏi Trần Đình đang ngồi trong phòng khách xem ti vi: “Cái máy tính của Nhã Vận có phải gõ pass vào nữa không?”

Trần Đình liền nói: “Để em bảo anh pass, anh ở nhà mấy ngày, hơn nữa em cũng đâu thể đang đi làm lại chạy về nhập pass cho anh được!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, cảm thấy rất kì lạ, trước đây Trần Đình không bao giờ nói những lời như thế này, chẳng nhẽ ở với mẹ lâu, tính cách hài hước, thẳng thắn của mẹ đã ảnh hưởng đến cô ấy?

Sáng hôm sau, Trần Đình thức dậy không thấy Trương Hoa đâu, cũng không tiện hỏi mẹ xem Trương Hoa đã dậy chưa. Đến lúc ăn sáng, Trần Đình thình thoàng vẫn nhìn quanh. Mẹ Trương Hoa thấy Trần Đình như thế liền cười bảo: “Không cần nhìn nữa, nó vẫn chưa dậy, chắc là tối qua chơi điện tử đến khuya nên sáng không dậy nổi!”

Lúc Trần Đình đi làm, mẹ Trương Hoa bảo: “Hết giờ làm mẹ bảo thằng Hoa đi đón con!”

Trần Đình vội nói: “Không cần đâu mẹ!”

“Cái gì mà không cần với có cần, cứ như thế đi, nó dám không nghe lời mẹ chắc?”.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: CHƯƠNG 29

Trương Hoa ngủ một mạch đến trưa mới dậy, mẹ anh cũng chẳng gọi con trai dậy. Cuối cùng thì Trương Hoa cũng có cơ hội tận hưởng sự thư giãn. Thấy Trương Hoa dậy, mẹ anh liền cười nói: “Cuối cùng cũng chịu dậy rồi hả? Ngủ đủ rồi chứ?”

Trương Hoa ái ngại cười: “Tối qua con chơi điện tử khuya quá...”

“Đã lớn bằng ngần ấy rồi mà vẫn còn chơi điện tử!”

Trương Hoa chỉ cười trừ rồi đi đánh răng rửa mặt. Lúc ăn cơm trưa, Trương Hoa nói sẽ ra ngoài đi dạo. Mẹ Trương Hoa dặn: “Thế thì đến chiều qua công ty cái Đình đón nó về luôn nhé!”

“Chẳng phải cô ấy vẫn tự đi được đấy thôi?”

“Bảo con đi đón thì con cứ đi đón đi, sao phải nói nhiều thế!”

Trương Hoa luôn kính trọng và nghe lời mẹ. Trong kí ức của mẹ anh không bao giờ nổi nóng, thậm chí rất cưng chiều anh với Nhã Vận. Nhưng anh và Nhã Vận luôn tôn trọng mẹ, chỉ cần mẹ vui, anh cũng thấy vui.

Bố anh không hay nói, chính vì vậy Trương Hoa và Nhã Vận từ nhỏ đã thích bám lấy mẹ. Bố mẹ anh đều thuộc tuýp người tuyền thống, hiền lành.

Buổi chiều, Trương Hoa đến chỗ mấy người bạn lúc nhỏ chơi, đợi đến gần cuối giờ chiều thì lên đường đến công ty Trần Đình. Một mặt là vì anh muốn làm cho mẹ vui, mặt khác là vì trong lòng anh cũng muốn đi đón Trần Đình. Chuyện này cũng thật lạ, không nhìn thấy Trần Đình thì anh không lo, chứ cứ ở cạnh là anh lại lo cô vác cái bụng to như thế liệu có xảy ra sự cố gì không?

2.

Trần Đình hết giờ làm, ra ngoài nhìn thấy Trương Hoa cũng không thấy ngạc nhiên, chỉ hỏi: “Mẹ bảo anh đến đón em à?”

Trương Hoa ậm ừ đáp. Trần Đình nhoen miệng cười rồi nói: “Chẳng nhẽ anh không thể nói dối là anh tự đến được à?”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Em trở nên thế này từ khi nào vậy, dường như dạo này tâm trạng cũng phấn chấn lên rất nhiều!”.

“Chẳng nhẽ tâm trạng vui là không tốt?”

“Ngoài tâm trạng tốt ra, dường như tính cách cũng hơi thay đổi?”

“Chỉ là trước đây anh chưa phát hiện ra mà thôi!”

Trương Hoa định bắt taxi về nhưng Trần Đình nói không cần, ngồi xe buýt cũng được, cô đã quen rồi. Trương Hoa gật đầu, chiều theo ý cô. Trần Đình bảo đi bộ một bên rồi ngồi xe về. Cô nói lúc ở công ty đã ít vận động, hết giờ làm phải chịu khó vận động mới được.

Hai người đang đi thì mẹ Trương Hoa gọi điện nói hai ông bà tối nay qua nhà cậu ăn cơm tối, sẽ đi ngay nên bảo Trương Hoa dẫn Trần Đình ra ngoài ăn cơm. Mẹ Trương Hoa còn nói thêm: “Tối nay chắc bố mẹ sẽ về muộn!”

Trương Hoa cúp điện thoại, hỏi Trần Đình: “Em có mang theo chìa khóa nhà không?”

Trần Đình lắc đầu: “Em không bao giờ mang theo. Thường ngày mẹ chỉ thỉnh thoảng đi chợ mua thức ăn thôi, còn hầu như toàn ở nhà thế nên em có mang theo cũng chẳng phải dùng đến!”

“Thế thì tối nay chúng ta không về nhà được rồi, đành phải đợi bố mẹ từ nhà cậu về mới vào nhà được!”

“Thế thì phải làm thế nào? Chúng ta biết đi đâu đây?”

Trương Hoa đột nhiên nghĩ, chắc chắn là mẹ cố ý, mẹ rất ít khi đến nhà cậu, thế mà hôm nay lại đi. Rồi anh lại nghĩ, đừng có bảo tối nay đột nhiên bố mẹ anh lại nói không về nhà nhé.

Trần Đình nhìn Trương Hoa: “Anh đang nghĩ gì thế?” Trương Hoa vội lắc đầu: “Không, anh chỉ đang nghĩ đi đâu ăn cơm thôi!”

3.

Trương Hoa nói: “Hay là chúng ta đừng về nhà vội, đi tìm một quán nào ăn cơm đã, buổi tối có nhiều chỗ để ngồi lắm, nếu bố mẹ có về muộn, ít nhất chúng ta cũng có chỗ mà ngồi!”

Trương Hoa chọn chỗ này cũng là có cái lí của anh. Với tính cách của mẹ anh, ngộ nhỡ bà muốn gán ghép hai đứa với nhau, có khi tối nay không về nhà thật. Nếu là như thế, ít nhất công ty Trần Đình cũng gần hơn so với trung tâm thành phố, có thể tự do ra vào.

Hai người tìm một quán ăn, ăn tạm cái gì đó, sau đó đi ra ngoài, Trương Hoa nói tìm chỗ nào ngồi một lúc. Trần Đình nói: “Chúng ta đi dạo đi, vừa ăn cơm xong, em không muốn ngồi!”

“Lạnh thế này, thôi đừng đi nữa!”

“Đi bộ một lúc là ám người ngay ấy mà!”

Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành phải đi dạo với Trần Đình. Trần Đình nói: “Món ăn mẹ làm vẫn ngon hơn!”

Trương Hoa đáp: “Thế tối về lại ăn thêm lần nữa!”

“Em chỉ bảo là món ăn mẹ làm ngon hơn chứ có bảo là chưa ăn no đâu!”

Đi bộ một lúc, Trương Hoa nói: “Hay là tìm chỗ nào ngồi đi!” Trần Đình không nói gì. Hai người đến một quán trà, ngồi được một lúc, Trương Hoa hỏi: “Công ty em có kế hoạch tết chưa?”

“Công ty em cho nghỉ trước tết một ngày, nhưng em sẽ về quê trước tết hai ngày, hơn nữa em đã nộp đơn xin nghỉ việc rồi”.

Trương Hoa hỏi ngạc nhiên: “Em nộp đơn xin nghỉ việc rồi ư?” “Vâng, em đã nói với công ty rồi, sau tết em sẽ không đi làm nữa, tiền lương còn lại công ty sẽ chuyển vào thẻ cho em sau tết.”

4.

Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Thế em tự về hay là đi với Huệ Anh?”

“Em vốn định đi cùng với Huệ Anh, bởi vì cô ấy cũng về quê ăn tết, nhưng hình như cô ấy xin nghỉ sớm thì phải!”

“Thế thì em phải về một mình rồi!”

“Không sao đâu, em không ngồi tàu hỏa mà đi ô tô khách, xe không được chờ quá tải nên không phải lo chen lấn”.

“Thế thì hình như phải ngồi mười mấy tiếng đồng hồ, buổi sáng đi cũng phải tối mới về đến nhà!”

“Không sao đâu, bố em sẽ ra đón em mà!” - Rồi Trần Đình nói tiếp: “Đi xe khách đường dài có thể đặt mua vé trước nhiều ngày, vài ngày nữa là có thể mua vé được rồi!” Trương Hoa do dự hồi lâu mới nói: “Hay là để anh đưa em về?”

Trần Đình nhìn anh, sau đó cười: “Không cần đâu, em tự đi cũng được, nhưng dù sao cũng vẫn cảm ơn sự quan tâm của anh!”

Hai người lại trầm ngâm. Một lát sau, Trần Đình khe khẽ nói: “Chúng ta càng lúc càng giống bạn bè rồi!” Trương Hoa nghe xong, cố làm vẻ nhẹ nhàng nói: “Bạn bè dù sao vẫn tốt hơn kẻ thù!”

“Cũng phải!” - Trần Đình khẽ đáp rồi lại tiếp tục im lặng.

Trương Hoa nhìn đồng hồ liên tục, thầm nghĩ, nếu trước mười giờ mà mẹ không về thì có khả năng bố mẹ hôm nay không về thật. Anh tự nhủ, nếu đến mười giờ mà vẫn không nhận được điện thoại của mẹ thì sẽ về thành phố luôn.

Trần Đình đột nhiên nói: “Có phải mẹ cố ý không nhỉ?”

Trương Hoa ngẩng đầu nhìn cô: “Em trở nên thông minh từ khi nào thế?”>

“Mẹ làm thế này quá lộ rồi còn gì, em ở với mẹ lâu như thế có thấy mẹ đến nhà cậu ăn cơm bao giờ đâu. Hơn nữa nhà cậu cũng khá xa, nếu đi thì đi buổi trưa sẽ tốt hơn!”

5.

Cũng may chín giờ tối mẹ Trương Hoa đã gọi điện lại. Trương Hoa thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười: “Giờ thì phải bắt taxi về nhà chứ hả?”

Trên xe, Trần Đình đột nhiên nói: “Em thật mong tối nay mẹ không về nhà!”

“Tại sao em lại nghĩ thế?”

Trần Đình cười cười: “Đề xem anh làm thế nào!”

“Rất đơn giản, em ngủ trên giường của Nhã Vận, anh ngủ chung với Dương Uy!”

“Dương Uy ở nhà anh à?”

“Ừ, từ sau khi chia tay với bạn gái cậu ta vẫn ở trong nhà anh”.

Trần Đình nói: “Như vậy chứng tỏ anh ấy vẫn còn tình cảm với bạn gái!”

“Sao em biết?”

“Nếu anh ấy không còn tình cảm với bạn gái nữa thì đã sớm đi tìm chỗ khác ở rồi. Anh ấy vẫn ở chỗ anh chắc chắn là bởi vì để một hôm nào đó sẽ tiện quay về”.

“Em nói có lý lắm, sao anh không nghĩ ra nhỉ?”

Sau đó Trương Hoa nhìn Trần Đình: “Xem ra em thông minh hơn anh tưởng đấy!”

“Đây không phải là thông minh, đây là trực giác của phụ nữ!”

Lúc về đến nhà, mẹ Trương Hoa đang ngồi trong phòng khách xem tivi. Trương Hoa hỏi: “Bố đâu mẹ?”

“Ông ấy đi ngủ rồi!” - Mẹ Trương Hoa đáp, sau đó ngoảnh lại nhìn Trần Đình: “Đĩa, tối nay con có ăn no không, có cần mẹ làm thêm cái gì cho mà ăn không?”

“Không cần đâu mẹ, con đã ăn thêm một ít lúc ở quán trà rồi, con không đói đâu ạ!”

Mẹ Trương Hoa hỏi tiếp: “Thằng Hoa không bắt nạt con chứ?”

“Mẹ! Sao con lại bị bắt nạt chứ?”

“Thế thì tốt, xem ra hai đứa hôm nay đi chơi cũng vui đấy chứ!”

Trần Đình vội nói: “Thôi, con đi tắm đây, mai còn phải dậy sớm đi làm!”

6.

Ngày hôm sau, Trương Hoa vẫn tiếp tục nghỉ ở nhà. Mẹ anh vẫn bảo anh đi đón Trần Đình. Trương Hoa nói: “Mẹ đừng tìm lí do để con với cô ấy ở ngoài ăn tối nữa nhé!” liền sau đó anh vội tìm lí do để giải thích: “Đồ ăn bên ngoài không đủ dinh dưỡng, ăn ở nhà giàu dinh dưỡng hơn!”

Anh biết những lời này chắc chắn có tác dụng. Mẹ Trương Hoa nghe xong liền nói: “Cũng phải, giờ nó cần dinh dưỡng, đồ ăn bên ngoài vớ vẩn lắm, mẹ không yên tâm!”

Lúc Trương Hoa đón Trần Đình, Trần Đình đang đi ra cùng với mấy đồng nghiệp. Các đồng nghiệp nhìn thấy Trương Hoa liền nói: “Trần Đình thật hạnh phúc, đi làm về còn được chồng đến đón cơ đấy!”

Trần Đình cười ngại ngùng, không giải thích gì.

Trên đường về, Trần Đình nói: “Thật ngại quá, các đồng nghiệp ở công ty đều không biết em đã ly hôn. Trong đơn xin nghỉ việc em cũng chỉ nói là nghỉ ở nhà sinh con thôi!”

Trương Hoa lắc đầu: “Không sao!”

Lúc ăn cơm, Trương Hoa nói ngày mai sẽ về công ty. Mẹ Trương Hoa nói: “Cả dịp tết đều đi công tác không thể ở nhà nghỉ ngơi thêm vài hôm?”

“Con làm việc quen rồi, nghỉ ngơi vài ngày thấy không quen”.

“Công việc ấy thì có gì hay ho chứ, ngày nào cũng đi công tác, mẹ nghe người ta nói, đi công tác toàn là đi ăn với đi uống thôi!”

“Cũng không hẳn như thế, chủ yếu vẫn là phải làm việc, chứ chỉ ăn với uống thì lấy đâu ra thành tích”.

Mẹ Trương Hoa lắc đầu: “Mẹ thấy công việc trước đây của con tốt hơn, ngày ngày đi làm rồi về nhà, hai cái thân già này cũng không phải lo lắng con đi xa xảy ra chuyện gì!”

Con chỉ đi quanh trong tỉnh thôi, hơn nữa những nơi này đều rất quen thuộc với con, mẹ không cần lo lắng>

7.

Hôm sau, lúc Trương Hoa đến công ty đã là gần trưa, lúc vào phòng, anh thấy Cổ Văn Văn đang ngồi ở đó rồi. Trương Hoa thấy cô trong phòng chợt khựng lại, còn Cổ Văn Văn thì cười với anh: “Về nhà mấy hôm à?”

Trương Hoa gật đầu: “Ừ!” nói rồi đi thẳng về bàn làm việc, vốn định hỏi chuyện xem mắt của Cổ Văn Văn nhưng ngẫm nghĩ sao lại thôi. Điện thoại của Cổ Văn Văn đột nhiên đổ chuông, Cổ Văn Văn nghe điện nói: “Lên đây đi, em ở trong văn phòng!”

Trương Hoa liền hỏi: “Là Ki Oanh à?”

“Không, một người bạn, đến rủ tôi đi ăn trưa!”

Trương Hoa vốn định hỏi là ai nhưng lại thôi, dù sao cũng đang lên mà.

Một lát sau, một người đàn ông bước vào. Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn, khoảng hơn ba mươi, nhìn kĩ lại thấy có lẽ cũng không nhiều tuổi đến thế, nhưng rồi lại cảm thấy có thể còn già hơn thế. Trương Hoa cảm thấy rất kì lạ, tại sao tuổi tác của người này lại biến hóa như thế nhỉ? Nhìn bộ dạng là biết anh chàng này xuất thân trong gia đình giàu có, từ anh ta tỏa ra khí chất mà người khác khó bắt chước được, Cổ Văn Văn thấy anh ta vào liền đứng dậy chạy đến nói: “Phạm Khải, để em giới thiệu bạn học của em với anh!” sau đó chỉ tay vào Trương Hoa nói: “Đây là Trương Hoa, bạn học của em, hiện đang làm trợ lý giám đốc của công ty!”

Sau đó quay sang nói với Trương Hoa: “Đây là Mạnh Phạm Khải, bạn tôi, tổng giám đốc cũng là người kế thừa tập đoàn Thiên Hoa trong tương lai”

Trương Hoa đứng dậy, chìa tay ra bắt: “Chào anh!”

Mạnh Khải Phạm lịch thiệp bắt tay Trương Hoa, cũng lịch sự nói: “Chào anh!”

Mặc dù giọng nói rất lịch sự nhưng vẫn phảng phất cảm giác cao ngạo, cứ như thể được bắt tay với anh ta là vinh hạnh của Trương Hoa. Cảm giác ấy khiến Trương Hoa thấy khó chịu, nhưng đồng thời cũng phải thừa nhận khí chất cao sang của anh ta.

8.

Cổ Văn Văn nói: “Hay là cậu đi ăn với bọn tôi!”

Trương Hoa lắc đầu: “Không cần đâu, hai người đi đi!”

Thực ra Cổ Văn Văn thừa biết Trương Hoa không đời nào nhận lời.

Cổ Văn Văn và Mạnh Phạm Khải đi rồi, Trương Hoa nghĩ, đây chắc cũng là một đối tượng xem mắt. Trương Hoa vốn vẫn mong Cổ Văn Văn có thể tìm được bạn trai, nhưng khi cô tìm được rồi, anh lại cảm thấy hụt hẫng lạ kì.

Trương Hoa trầm nghĩ, có lẽ khí chất cùng địa vị của Mạnh Phạm Khải khiến cho Trương Hoa cảm thấy có một áp lực vô hình đè nặng, khiến cho tâm lý của anh có chút hụt hẫng. So với Mạnh Phạm Khải, rõ ràng anh chỉ là một hạt cát.

Có lẽ đây cũng chính là một nhược điểm của con người. Nếu như người con gái từng thích mình tìm được một đối tượng kém hơn mình, mình sẽ không cảm thấy gì, thậm chí còn nghĩ có thể chẳng bao lâu sau cô ấy sẽ hối hận. Nhưng nếu như người con gái từng thích mình tìm được một đối tượng hơn hẳn mình về mọi mặt, trong lòng sẽ cảm thấy hụt hẫng, mặc dù mình chưa từng thích cô gái này.

Bởi vì như vậy sẽ mang lại một cảm giác hơi tự ti. Cảm giác tự ti sẽ dập tắt cái suy nghĩ bạn có một ưu điểm nào đó có thể thu hút đối phương. Sau đó sẽ làm bạn nghĩ rằng, hóa ra mình cũng chỉ tầm thường thôi.

Ít nhất thì lúc này Trương Hoa đang nghĩ mình rất ảm thương. Anh trầm nghĩ, có thể trước đây Cổ Văn Văn thích mình là bởi vì chưa gặp được những người đàn ông giỏi giang hơn, đến khi gặp được những người đàn ông như thế, tự nhiên cô sẽ thấy anh rất tầm thường.

Điều duy nhất có thể an ủi được Trương Hoa là: Một người đàn ông cao ngạo và giỏi giang như thế liệu có thích hợp làm chồng không? Nhưng ngay sau đó anh lại nghĩ, có thể đây mới chính là người đàn ông xứng đáng với Cổ Văn Văn.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

1.

Lúc Trương Hoa nộp đơn xin nghỉ việc, Phùng Lâm Hàn hơi kinh ngạc, nhưng thấy Trương Hoa có vẻ kiên quyết, anh ta cũng không nói gì thêm. Trương Hoa cũng đã suy nghĩ rất lâu trước khi quyết định xin nghỉ việc. Kể từ lần đầu tiên Mạnh Phạm Khải xuất hiện ở trong công ty, mấy ngày liền trưa nào Cổ Văn Văn cũng bảo anh ta vào văn phòng đón cô. Trương Hoa cũng biết Cổ Văn Văn đang có tình cảm như thế.

Trương Hoa càng lúc càng cảm thấy ánh mắt của mọi người trong công ty nhìn mình có sự khác lạ, hơn nữa cái nhìn ấy càng lúc càng khiến anh cảm thấy áp lực.

Sau khi mọi người trong công ty biết Cổ Văn Văn có bạn trai mới, có rất nhiều lời dị nghị. Có người nói: Cổ Văn Văn đá Trương Hoa rồi; có người lại nói, có thể Trương Hoa và Cổ Văn Văn vốn dĩ chưa từng yêu nhau, anh vào công ty là do thực lực của mình. Có người lại nghĩ hai người có mâu thuẫn, Cổ Văn Văn cố ý làm thế để chọc tức Trương Hoa.

Cho dù là kiểu suy đoán nào, mọi người cũng đều bắt đầu phân tích thực lực của Trương Hoa khi vào công ty. Bởi vì trước đây mọi người đều nghĩ anh và Cổ Văn Văn có quan hệ tình cảm với nhau nên chẳng ai để ý đến thực lực thật sự của anh, giờ có chuyện này xảy ra, mọi người mới bắt đầu để ý đến

điều này.

Những người cho rằng Trương Hoa vốn dĩ chẳng có quan hệ tình cảm với Cổ Vân Vân liền đưa ra lí do, đó là bản thân Trương Hoa là người có năng lực, Cổ Vân Vân, thậm chí cả Cổ Triết Đông vì nhận ra tài năng của Trương Hoa nên mới tìm cách lôi kéo anh về công ty.

Luận điểm này được nhiều người chấp nhận, bởi vì tất cả các biểu hiện của Trương Hoa kể từ khi vào công ty đều được mọi người đánh giá cao. Chính vì điểm này, rất nhiều người đã thay đổi quan điểm về Trương Hoa. Trước đây mọi người đều nghĩ anh vì tham tài sản nhà họ Cổ mới tìm cách chen chân vào công ty, giờ nhìn lại thấy anh chẳng qua cũng chỉ là đến để làm việc mà>

2.

Vì vậy một số người tỏ thái độ nồng nhiệt với Trương Hoa hơn, đáng tiếc là sự nồng nhiệt này trong con mắt của Trương Hoa lại trở thành sự thương hại hoặc là sự mỉa mai nào đó. Điều đó cho thấy tâm lý của con người không hoàn toàn phụ thuộc vào khách quan. Rất nhiều người nghĩ rằng bản thân mình nghĩ như thế nào thì những người khác cũng nghĩ như vậy.

Thế nên Trương Hoa đã xin nghỉ việc chính bởi tâm lý này. Hơn nữa còn nghỉ việc rất nhanh, nộp đơn xin nghỉ việc rồi lập tức rời khỏi công ty, chẳng để cho phòng nhân sự kịp giữ lại.

Ngay cả Cổ Vân Vân cũng chỉ biết chuyện này lúc buổi chiều khi Trương Hoa rời khỏi công ty. Đáng tiếc Trương Hoa không biết là, kể từ khi anh nghỉ việc, Cổ Vân Vân không còn bảo Mạnh Phạm Khải vào văn phòng của cô nữa.

Buổi tối, Lí Dương Uy về, Trương Hoa chỉ nói qua với anh ta: “Tôi nghỉ việc rồi!”

Lí Dương Uy chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, nói: “Tôi cảm thấy chuyện cậu nghỉ việc sớm muộn gì cũng xảy ra, tính cách của cậu vốn không hợp với nghề này!” sau đó anh nói thêm: “Chắc có điều tôi không nghĩ nhanh như thế, vì nguyên nhân gì vậy?”

Trương Hoa cười nhạt: “Sau khi Cổ Vân Vân đi xem mắt, người đàn ông đó gần như trưa nào cũng đến công ty đón cô ấy đi ăn trưa!”

Lí Dương Uy nói: “Bản thân cậu không chấp nhận Cổ Vân Vân, như thế chẳng phải rất tốt sao?”

“Có nhiều chuyện không hề đơn giản như cậu nghĩ đâu, còn phải để ý đến ánh mắt của những người khác chứ!”

Lí Dương Uy ngẫm nghĩ rồi nói: “Cũng phải thôi thế cũng được, tạm thời nghỉ ngơi thư giãn, cũng không cần phải đi công tác, ngày ngày có thể ở nhà với tôi!”

Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa hồi lâu, rồi hỏi: “Thế tiếp theo cậu định làm gì? Hay quay lại công ty cũ?”

“Đâu có được, hơn nữa tạm thời tôi chưa muốn đi tìm việc, nghỉ ngơi một thời gian cho yên tĩnh rồi mới tính tiếp!”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy cười: “Chỉ ít thì trong thời gian ở công ty điện tử Triết Đông, thu nhập của tôi cũng không đến nỗi nào, có thể nghỉ ngơi một thời gian mà không cần bận tâm đến chuyện!”

3.

Ngày hôm sau, lúc Cổ Vân Vân gọi điện đến, Trương Hoa vẫn còn đang ngủ. Cổ Vân Vân nghe giọng Trương Hoa liền hỏi: “Vẫn đang ngủ à?”

Trương Hoa cười: “Mãi mới được nghỉ ngơi, vì vậy phải ngủ cho đã mắt chứ!”

“Sao cậu đột nhiên xin nghỉ việc thế? Cũng không nói trước với tôi một tiếng!”

Trương Hoa vẫn cười bảo: “Có nói hay không cũng như nhau, dù sao tôi cũng nghĩ kĩ rồi!”

“Công việc hiện nay của cậu cũng không tồi, sao đột nhiên lại xin nghỉ?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy công việc này không thích hợp thôi!”

Cổ Vân Vân im lặng một lát mới nói: “Là vì tôi phải không?”

Trương Hoa cười xòa: “Không phải đâu chẳng liên quan gì đến cậu cả!”

Cổ Vân Vân lại im lặng, hồi lâu mới nói: “Đôi khi tôi cảm thấy cậu thật giả tạo!”

Trương Hoa im lặng.

Cổ Vân Vân buồn bã nói: “Tại sao cậu không bao giờ chịu đi tìm tôi nói chuyện, để biết trong lòng tôi nghĩ cái gì?”

Trương Hoa vẫn trầm ngâm, cuối cùng cũng cười gượng: “Làm gì có, chẳng phải tôi vẫn thường xuyên ngồi tán dóc với cậu đấy sao?”

Cổ Vân Vân định nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ nói: “Thôi bỏ đi, cậu ngủ tiếp đi!” rồi cúp máy.

Trương Hoa nhìn điện thoại, sau đó ném sang một bên và nằm xuống định ngủ tiếp. Nhưng lúc này anh không thể ngủ được nữa, cộng với ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ quá chói mắt.

Tỉnh dậy, Trương Hoa đột nhiên cảm thấy rất trống trải, không biết làm gì. Trong lúc đi làm, về nhà bố mẹ ở còn được, nhưng giờ nghỉ việc rồi, anh lại không muốn về nhà bố mẹ, hơn nữa anh cũng không muốn nói với bố mẹ rằng mình đã nghỉ việc.

4.

Ngày thứ ba sau khi Trương Hoa nghỉ việc là chủ nhật, cũng đúng lúc Trần Đình biết tin. Hôm ấy, Trần Đình định đi mua vé tàu về quê nên bảo Nhã Vận cùng cô vào thành phố mua vé.

Trên đường đến bến xe, Nhã Vận nói luôn miệng: “Chị dâu, tết đừng về nhà, bụng to như thế này không an toàn đâu!”

Trần Đình cười nói: “Chị phải về nhà ăn tết với bố mẹ chứ, nếu không, chỉ có mỗi hai cụ ăn tết sẽ buồn lắm!”

Trần Đình không nói cho Nhã Vận biết chuyện sau tết cô sẽ không quay lại nữa, càng không dám nói với bố mẹ Trương Hoa như vậy.

Mua vé xe xo Nhã Vận liền kéo Trần Đình vào khu thương mại chơi. Vào khu thương mại, Trần Đình lại vô thức đi đến quầy bán đồ điện, chính tại quầy bán đồ điện, cô biết Trương Hoa đã nghỉ việc, hơn nữa cũng biết Cổ Vân Vân đã có bạn trai mới, là tổng giám đốc tập đoàn Hoa Thiên.

Tin đồn bao giờ cũng lan đi rất nhanh, cũng may những nhân viên này không biết mối quan hệ giữa Trần Đình và Trương Hoa, họ chỉ coi đó như là một cái tin nóng hổi để tán chuyện với nhau.

Ra bên ngoài khu thương mại, Nhã Vận tỏ ra rất vui vẻ: “Chị dâu, xem ra anh cả với chị Vân Vân đã cắt đứt quan hệ rồi, thế này sớm muộn gì anh ấy cũng quay đầu lại thôi!”

Trần Đình cảm thấy lo lắng cho Trương Hoa vô cùng. Cô không rõ giữa Trương Hoa và Cổ Vân Vân đã xảy ra chuyện gì, cô cứ tưởng Trương Hoa đã thích C xảy ra chuyện này chắc chắn là vì Cổ Vân Vân đã đá Trương Hoa, dù sao cô ta cũng có xuất thân sang giàu, với Trương Hoa chẳng qua chỉ là tình cảm thoáng qua, sớm muộn gì cũng tìm được người môn đăng hộ đối.

Thế nên Trần Đình bắt đầu lo lắng cho Trương Hoa, liệu anh có bị sốc không? Hơn nữa giờ anh đã nghỉ việc, chắc chắn tình trạng đang rất tồi tệ.

5.

Lúc hai người chuẩn bị lên xe buýt về nhà, Trần Đình đột nhiên nói với Nhã Vận: “Em về nhà trước đi, chị đi thăm anh em xem thế nào!”

Nhã Vận đáp: “Không sao đâu, chị đừng lo cho anh ấy, không biết chừng tối nay anh ấy lại đi uống rượu với mấy anh bạn học cũng nên!”

Trần Đình vẫn kiên quyết đi thăm Trương Hoa. Nhã Vận liền nói: “Đề em đi với chị!” nhưng Trần Đình đáp: “Không được, ngày mai em còn phải đi học, chuẩn bị thi rồi, nên về nhà sớm, chị về muộn một tí cũng không sao!”

Nhã Vận chẳng còn cách nào khác, đành một mình về nhà. Về đến nhà, mẹ Trương Hoa hỏi: “Mua được vé chưa, sao chị dâu con không cùng về?”

Nhã Vận đáp: “Vé xe mua được rồi, chị dâu đi thăm anh cả rồi ạ!”

Mẹ Trương Hoa cười toe, nói: “Con bé này cuối cùng cũng thông minh ra rồi. Biết thế này từ sớm có khi hai đứa nó đã phục hôn rồi ấy chứ!”

Nhã Vận nói: “Anh con nghỉ việc rồi, hơn nữa cái chị Vân Vân con nhà giàu kia cũng tìm được bạn trai mới rồi, nghe đâu là tổng giám đốc một tập đoàn cơ đấy!”

“Hóa ra là như vậy, mẹ biết ngay sớm muộn gì cũng có chuyện này mà. Con gái nhà giầu thường chơi bời lãng nhãng, sao có thể yêu thương con nhà nghèo như nhà chúng ta?”

Sau đó lại nói “Như thế cũng tốt, công việc ấy vốn dĩ chẳng tốt đẹp gì, mẹ mong anh con đổi công việc khác ổn định từ lâu rồi. Bọn nó cắt đứt quan hệ với nhau, anh con cũng chỉ còn đường quay về với chị dâu con thôi!”

“Con thấy chị dâu thật đáng thương, anh cả muốn có thì có, không muốn có thì đã đi!”

Mẹ Trương Hoa cũng gắt gù: “Ừ, chỉ sợ anh con có quay đầu lại thì chị dâu con cũng không đồng ý nữa!”

“Chuyện này thì không đáng lo, con biết chị dâu vẫn còn rất quan tâm đến anh cả!”

Mấy hôm nay Trương Hoa hầu như ở trong nhà, buổi tối anh chờ Lí Dương Uy về, hai người nếu không ra ngoài ăn đêm thì mua đồ về nhà nhấm nháp. Sau khi nghỉ việc, thời gian rảnh nhiều, nhưng Trương Hoa lại không muốn nấu nướng gì.

Lúc Trần Đình đến trời đã nhá nhem tối, Trương Hoa đang ngồi trong phòng khách xem chương trình thể thao trực tiếp. Trên bàn còn bày đồ nhấm và

bia từ tối qua chưa ăn uống hết.

Trần Đình đáp: “Hôm nay em vào thành phố mua vé xe, vì vậy nhân tiện đến thăm anh.”

Vào trong nhà, Trần Đình nhìn quanh rồi nói: “Sao anh lại để nhà bẩn thỉu thế này? Đồ ăn từ tối qua cũng không thu dọn, còn cả tàn thuốc lá nữa!” nói rồi ngoảnh đầu nhìn Trương Hoa, nói: “Râu cũng không buồn cạo!”

Trương Hoa cười: “Sao lần nào em đến cũng đều bắt gặp bộ dạng tồi tệ của anh thế nhỉ?”

“Thế anh còn không đi sửa soạn chút đi, nhìn bộ dạng của anh kia, tóc tai cũng bù xù nữa!”

Trương Hoa ngai ngùng: “Thế anh đi sửa soạn một chút vậy!” nói rồi liền vào nhà vệ sinh, nói vọng từ trong đó ra: “Em cho ti vi to lên một chút, đừng đổi kênh, anh muốn nghe kết quả thi đấu!”

Lúc Trương Hoa từ trong nhà vệ sinh đi ra, Trần Đình đã thu dọn xong phòng khách. Trương Hoa nhìn Trần Đình đang ngồi trên ghế sofa, nói: “Sao muộn thế này rồi em còn qua đây, tối đi về bất tiện lắm!”

Trần Đình nói: “Muộn rồi, em không về nhà nữa!” nhìn bộ dạng kinh ngạc của Trương Hoa, cô liền bật cười: “Em nói đùa đấy, em còn tưởng tâm trạng của anh không vui, nhưng xem ra ngoài bộ dạng ra thì tâm trạng không ảnh hưởng gì!”

“Sao em biết tâm trạng anh không tốt?”

Trần Đình nói: “Tin đồn trong khu thương mại lan đi nhanh lắm, hôm nay Nhã Vận lại lôi em vào khu thương mại chơi!”

“Thế là em biết hết rồi à?”

Trần Đình khẽ gật đầu Trương Hoa liền nói: “Con nhóc Vận đi cùng em đúng không? Vậy thì chắc chắn bây giờ bố mẹ anh cũng biết chuyện rồi!”

“Em quên mất không bảo nó tạm thời đừng nói với bố mẹ chuyện này!”

“Thôi bỏ đi, sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi mà!”

Trần Đình lại nói: “Buổi tối anh toàn ăn mấy thứ vô bổ này à?”

“Vì không muốn ra ngoài nên mua những thứ này, đợi Dương Uy về vừa xem ti vi vừa nhấm nháp rượu!” - Rồi anh nói thêm: “Anh đang định xem xong trận đấu sẽ ra ngoài mua đồ, vừa hay em đến!”

“Em cũng chưa ăn, anh không mời em ra ngoài ăn à?”

“Mời thì mời, khó khăn lắm em mới đến một lần, phải mời chứ! Đợi anh một chút, anh vào phòng thay quần áo!”

Lúc Trương Hoa thay quần áo đi ra, anh mới sực nhớ: “Hôm nay em đi mua vé, có mua được không?”

Trần Đình đáp: “Mua được rồi, em đã mua chuyến sớm nhất rồi, như thế có thể về nhà sớm hơn một chút!”

Trương Hoa im lặng một lát rồi nói: “Chúng ta đi thôi!”

8.

Trương Hoa dẫn Trần Đình đến một nhà hàng khá to. Trần Đình nói: “Sao phải đến nơi sang trọng thế này?”

Trương Hoa đáp: “Anh ăn uống có dinh dưỡng hay không không quan trọng, nhưng em thì không được, anh sợ mấy quán dọc đường mất vệ sinh!”

Trần Đình cười nói: “Anh đừng quên giờ anh đang là người thất nghiệp, thế mà vẫn hoang phí như thế à!”

“Tiền này có đáng gì, hơn nữa cũng đâu phải anh bỏ tiền vì em, là vì đứa bé đấy chứ!”

Nói rồi cả hai cùng ngẩng ra. Trương Hoa không ngờ mình lại buột miệng nói ra câu đó, còn Trần Đình thì cảm thấy cuối cùng anh cũng chịu quan tâm đến đứa bé. Cho dù thế nào, câu nói này của Trương Hoa khiến cho cả hai đột nhiên cảm thấy có sợi dây nào đó níu hai người lại gần nhau một chút.

Một lát sau, Trần Đình mới nói: “Xem ra anh vẫn quan tâm đến đứa bé!”

Trương Hoa cười cười, không biết nên nói thế nào đành phải im lặng. Trần Đình cũng không nói gì thêm.

Sau khi nói ra câu này, Trương Hoa có cảm giác cứ như anh đang mời đứa bé ăn vậy, thế nên rất quan tâm đến khẩu vị của Trần Đình, cũng bảo cô ăn nhiều một chút, cứ như thể Trần Đình ăn nhiều thì đứa bé cũng ăn nhiều vậy.

Ăn xong, Trương Hoa hỏi Trần Đình: “Tối nay em định về thế nào?”

Còn Trần Đình cũng cảm thấy chút ảm áp, thầm nghĩ: Cuối cùng thì Trương Hoa cũng cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé. Ngồi ăn mà cảm giác như một gia đình ba người đang ngồi ăn chung với nhau. Một lát sau, Trần Đình lại thầm nghĩ: Không được nghĩ như vậy nữa, nghĩ nhiều quá sau này sẽ càng thêm thất vọng!

Trần Đình đáp: “Ngồi xe buýt đến bến gần nhà nhất, sau đó bắt taxi về là được>

Trương Hoa do dự một lát rồi nói: “Nếu không phiền thì tối nay em ở đây đi, sáng ngày mai dậy sớm một chút rồi đi làm luôn!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: CHƯƠNG 31

1.

Trần Đình vẫn kiên quyết sẽ về nhà, nói muộn một chút cũng không sao, vì cũng vẫn còn xe. Trương Hoa nói thế cũng được, nhưng dặn cô đi lại phải chú ý một chút. Trần Đình nói: “Để em về chỗ anh lấy túi trước đã!” lúc hai người ra ngoài ăn cơm, Trần Đình không mang theo túi.

Trương Hoa ở tầng năm, khu chung cư này không cao nên không có thang máy. Cứ lên đến tầng nào là đèn ở tầng ấy lại bật sáng cùng với tiếng bước chân người. Trần Đình đi rất chậm nên Trương Hoa cũng phải đi chậm lại với cô. Lúc gần lên tầng năm, Trần Đình bất cẩn trượt chân, Trương Hoa vội vàng vươn tay ra đỡ cô, miệng vội nói: “Em cẩn thận một chút, nhờ bị ngã thì sao?”

Đúng lúc ấy đèn ở hành lang sáng lên, lúc đi Trần Đình, Trương Hoa mới phát hiện dưới ánh đèn vừa sáng lên, Cổ Vân Vân đang đứng ở đó.

Trương Hoa bất giác thu tay lại, sau đó tiến lại gần, nói với Cổ Vân Vân: “Cậu đến từ khi nào thế? Cũng không nói trước một tiếng!”

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, sau đó nhìn Trần Đình đang chậm rãi đến gần. Trần Đình, mỉm cười với Cổ Vân Vân, không gọi là giám đốc Cổ như trước mà đột nhiên xưng hô khá thân mật: “Chị Vân, chị đến rồi à!”

Cổ Vân Vân nhìn Trần Đình không nói năng gì. Trần Đình quay sang nói với Trương Hoa: “Mau mở cửa ra, anh còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Đội Trương Hoa mở cửa, Trần Đình liền đi thẳng vào trong nhà, sau đó quay đầu lại nói với Trương Hoa: “Mau mời chị Vân vào nhà đi, đứng bên ngoài lạnh lắm!”

Trương Hoa bị sự Trần Đình khiến cho bối rối chẳng biết nói thế nào, hồi lâu mới nói với Cổ Vân Vân: “Mau vào nhà đi!” Cổ Vân Vân không vào, chỉ cười khẩy: “Tôi đứng ở đây chờ hơn một tiếng đồng hồ, chỉ muốn xem đến khi nào thì cậu về, xem xem cậu ở bên ngoài chơi bởi cái gì, không ngờ cậu lại đang tận hưởng hạnh phúc!”

Giọng Cổ Vân Vân rất to, Trần Đình ở trong nhà cũng nghe thấy rất rõ. Trần Đình lại đi ra, mỉm cười nói với Cổ Vân Vân: “Trương Hoa muốn mời đứa bé ra ngoài ăn chút đồ ăn có dinh dưỡng, không ngờ chị lại đến, nếu biết sớm thì chúng ta đã cùng đi ăn rồi!”

Trần Đình cố ý nhất mạnh vào từ “đứa bé”.

Trương Hoa lúc này đã chẳng biết nói năng gì. Cổ Vân Vân hết nhìn Trương Hoa lại nhìn Trần Đình, sau đó mới nói: “Nếu nữ chủ nhân đã có nhà, tôi sẽ không vào nữa!” nói rồi quay người bỏ đi. Trương Hoa vội vàng gọi “Vân Vân” nhưng không hề đuổi theo.

Trần Đình nói với theo: “Chị Vân, lần sau có thời gian lại ghé qua nhé, chúng ta cùng đi ăn cơm!” nhưng Cổ Vân Vân hoàn toàn không đếm xỉa đến họ.

Đội Cổ Vân Vân đi khuất, Trương Hoa vào nhà, nói với Trần Đình đang ngồi trên ghế sofa: “Em có ý có đúng không?”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, khẽ nở nụ cười đắc thắng: “Đúng là em cố ý, ai bảo chị ta đá anh, tìm người khác!”

“Em không biết gì thì đừng nói bậy, cái gì mà đá với chả không đá?”

“Anh làm sao thế hả, em giúp anh mà anh còn nổi cáu với em là sao?”

Bị Trần Đình nói như vậy, Trương Hoa chẳng biết phải trả lời thế nào, hồi lâu sau mới nói: “Em không biết rõ tình hình đâu, hôm nay em nói thế, Cổ Vân Vân lại nghĩ em đã quay lại đây ở rồi!”

2.

Trần Đình định nói cho dù có hiểu nhầm thì cũng có làm sao, nhưng ngẫm nghĩ một lát lại thôi, trong lòng thầm nghĩ: Xem ra Trương Hoa vẫn thích Cổ

Vân Vân, vẫn rất dễ tâm đến cô ấy. Nghĩ đến đây, Trần Đình bỗng thấy hơi bức mình, cầm túi đứng lên nói: “Em về đây!”

“Có cần anh tiễn em không, em thế này anh thấy không yên tâm!

“Không cần đâu, em tự đi được rồi!”

Trương Hoa vẫn đưa Trần Đình ra bến xe buýt, nhìn cô lên xe rồi mới về nhà.

Lúc ngồi trên xe, Trần Đình nghĩ, sao tự nhiên mình lại nổi giận nhỉ? Chẳng nhẽ mình đang ghen? Rồi cô lại nghĩ, không thể nào, trước đây Trương Hoa và Cổ Vân Vân vẫn ở bên nhau, sao mình không có cái cảm giác mãnh liệt ấy.

Trần Đình chậm rãi nhớ lại: Thái độ và những cử chỉ quan tâm của Trương Hoa dành cho cô phải chăng đã làm cho cô ảo tưởng hai người vẫn là vợ chồng, thế nên cô mới coi Cổ Vân Vân là kẻ thứ ba. Chỉ có điều Trần Đình nhớ lại cảnh Cổ Vân Vân tức tối bỏ đi, trong lòng cảm thấy có chút thỏa mãn, thậm chí, cô còn hi vọng Cổ Vân Vân cứ hiểu nhầm cô và Trương Hoa đang sống chung với nhau. Nghĩ đến đây Trần Đình lại thấy hơi hối hận, biết sớm thế này đã nhận lời ngủ lại nhà Trương Hoa rồi.

Đang suy nghĩ miên man thì mẹ Trương Hoa gọi điện đến hỏi: “Muộn thế này rồi, nếu như con vẫn chưa về thì đừng về nữa, ở lại chỗ thằng Hoa đi, mai dậy sớm bảo nó đưa con đi làm, bây giờ nó cũng đang nghỉ việc ở nhà mà!”

Trần Đình nói: “Con đã lên xe về rồi!”

“Cái con bé này, có cơ hội ở chung mà không biết trân trọng”.

Đội Trần Đình về đến nhà, mẹ Trương Hoa lại trách cô không biết nắm bắt thời cơ, Trần Đình chỉ cười, vốn định kể cho mẹ Trương Hoa nghe chuyện chọc tức Cổ Vân Vân nhưng cuối cùng lại thôi không nói gì.

3.

Trên đường về nhà, Cổ Vân Vân lái xe rất nhanh, hôm nay cô vốn định nói với Trương Hoa, cô và Mạnh Phạm Khải đã không còn quan hệ gì nữa rồi. Cổ Vân Vân chọn Mạnh Phạm Khải là để chọc tức Trương Hoa. Nhưng sau khi Trương Hoa nghỉ việc, Cổ Vân Vân mới ý thức được hành động này là sai lầm, ít nhất đối với Trương Hoa mà nói, đây là một hành động sai lầm.

Trương Hoa vừa nghỉ việc, Cổ Vân Vân liền nói với Mạnh Phạm Khải, hai người không hợp nhau, cũng không cần cùng đi ăn trưa nữa. Cổ Vân Vân hiểu rất rõ, Mạnh Phạm Khải mãi mãi không phải là mẫu đàn ông mà cô cần, ở bên cạnh kiểu đàn ông này lâu ngày, sớm muộn gì cô cũng chết vì áp lực.

Đối với Mạnh Phạm Khải mà nói, xuất thân và ngoại hình của Cổ Vân Vân đủ tiêu chuẩn để làm vợ, vì vậy lúc ở bên cạnh Cổ Vân Vân, anh ta chẳng qua chỉ là đang thực thi những công việc tiền hôn nhân mà thôi.

Bản thân anh ta trước đây từng có bạn gái, thậm chí có thể nói từng có rất nhiều bạn gái. Có một số cô còn từng có bầu, nhưng cuối cùng anh đều từ bỏ họ, bởi vì những cô gái ấy có xuất thân không tương xứng với anh, càng không có lợi gì cho sự nghiệp của anh ta.

Nhưng Cổ Vân Vân thì khác, tập đoàn Triết Đông sau này có thể, trợ giúp tập đoàn của anh ta. Đối với mẫu đàn ông như Mạnh Phạm Khải, lí tính mãi mãi là số một. Khi Cổ Vân Vân gọi điện nói với anh ta những điều này, anh ta chẳng hề cảm thấy nuôi tiếc về mặt tình cảm, cái mà anh ta tiếc nuối chính là một đối tượng “đạt tiêu chuẩn làm vợ” của anh ta.

Đương nhiên Mạnh Phạm Khải không hoàn toàn mất đi niềm tin, anh tin bố mẹ Cổ Vân Vân sẽ thuyết phục được cô, một ứng cử viên có học vấn cao, từng du học nước ngoài, lại xuất thân cao quý như anh ta không phải là nhiều.

4.

Sau khi Cổ Vân Vân cắt đứt quan hệ với Mạnh Phạm Khải, cô cứ đội điện thoại của Trương Hoa. Cổ Vân Vân luôn có một chút kiêu ngạo, cô không chấp nhận cúi đầu. Nhưng bao nhiêu ngày đã trôi qua rồi mà Trương Hoa vẫn chẳng có chút động tĩnh gì. Đến tối hôm nay thì Cổ Vân Vân không chịu nổi nữa nên đi tìm Trương Hoa.

Cô gõ cửa rất lâu mà không thấy có động tĩnh gì, biết Trương Hoa đã ra ngoài, Cổ Vân Vân vốn định gọi điện hỏi anh đang ở đâu, nhưng ngẫm nghĩ một lát, Cổ Vân Vân quyết định không gọi mà đứng ngoài đợi anh, để xem lúc nào anh sẽ về, cũng là để xem anh chơi bởi gì ở bên ngoài. Nhưng Cổ Vân Vân đâu có ngờ Trương Hoa và Trần Đình lại ở với nhau. Nhìn bộ dạng Trương Hoa lúc đi Trần Đình cùng với giọng nói hết sức quan tâm, lại thêm với cách nói như chủ nhà của Trần Đình, Cổ Vân Vân dám chắc Trần Đình đã quay lại rồi.

Chuyện này khiến cho Cổ Vân Vân không sao chịu nổi, dựa vào đâu mà Trần Đình lại được hưởng thụ cảm giác hạnh phúc này? Tại sao Trương Hoa lại đối xử với cô như thế? Lúc lấy Trương Hoa, Trần Đình đã không còn trong trắng, hơn nữa cô ta lại lừa Trương Hoa lâu như vậy, giờ chỉ dựa vào đứa con mà giành lại được hạnh phúc của mình. Trong khi cô đang tặng sự trong trắng của mình cho Trương Hoa, tại sao Trương Hoa lại đối xử với cô

Cổ Vân Vân vừa nghĩ vừa tăng tốc, phóng như điên trong thành phố. Cô thậm chí còn nuôi tiếc: Tại sao lần ấy với Trương Hoa cô không có bầu luôn? Nếu mà có bầu rồi thì có lẽ bây giờ đã không như thế này.

Đến lúc đỗ xe vào bãi đỗ rồi Cổ Vân Vân mới bình tĩnh lại đôi chút, lúc này cô mới thấy hơi sợ, ngộ nhờ xảy ra chuyện ở trên đường thì sao? Nhưng rồi nỗi căm hận Trần Đình lại trào lên, cô luôn cảm thấy Trần Đình không thể sánh bằng mình, cô ấy không xứng đáng và cũng không đáng được hưởng

hạnh phúc.

5.

Mặc dù Trần Đình đã mua vé xe về nhà nhưng lại có một cảm giác hạnh phúc kì lạ. Chút cảm giác hạnh phúc này hoàn toàn đến từ buổi tối hôm Trương Hoa dẫn cô đi ăn, cùng với giọng điệu và hành động quan tâm của Trương Hoa lúc đỡ cô lên lầu.

Đương nhiên còn cả cảm giác chiến thắng Cổ Vân Vân nữa. Cho dù thế nào, Trần Đình cảm thấy việc mình giữ lại đứa bé là quyết định đúng đắn, có con rồi cô và Trương Hoa sẽ mãi mãi gắn kết với nhau. Lúc này cái quyết định về quê rồi không quay lại nữa của Trần Đình bắt đầu lung lay, trong lòng cô dậy lên một hi vọng nho nhỏ, rằng cô và Trương Hoa sẽ bắt ngờ có chuyện biến.

Hôm Nhã Vận được nghỉ, Trương Hoa về nhà có một đêm, bố mẹ anh cũng biết anh đã nghỉ việc, thế nên có vẻ cũng chẳng vấn đề gì. Bây giờ Trương Hoa cũng bắt đầu có những thay đổi. Trần Đình biết đó là vì đứa bé trong bụng mình. Trương Hoa lần nào về cũng hỏi han tình hình của đứa bé, thậm chí có lần còn nhân lúc bố mẹ và Nhã Vận không có ở nhà để sờ bụng Trần Đình. Những hành động ấy khiến cho Trần Đình dần dần tìm được cảm giác yên ổn và ấm áp.

Nhưng niềm hạnh phúc và ấm áp ấy đã thay đổi hoàn toàn sau lần Nhã Vận một mình vào thành phố. Sự thay đổi này lại lần nữa đẩy Trần Đình đến bước đường cùng, không nơi nương tựa.

6.

Mấy hôm nay Cổ Vân Vân đều không đi làm, cũng không chịu ra khỏi cửa, trong lòng không sao thoát khỏi ám ảnh bởi Trương Hoa và Trần Đình. Tối hôm ấy, nằm trên giường, cuối cùng Cổ Vân Vân không thể chịu nổi nữa, liền gọi điện cho Nhã Vận.

Bởi vì trước đây Nhã Vận từng đi chơi với cô mấy ngày, đôi bên đều có số của nhau, Nhã Vận nhìn thấy số điện thoại của Cổ Vân Vân thì ngạc nhiên lắm, vội chạy từ phòng khách vào phòng riêng nghe điện.

Cổ Vân Vân chỉ nói ngày mai muốn gặp Nhã Vận, có một vài chuyện cần nói với Nhã Vận. Nhã Vận hỏi là chuyện gì, Cổ Vân Vân chỉ nói: “Ngày mai gặp em sẽ biết, là một chuyện chắc chắn em không thể ngờ tới!” ngoài ra Cổ Vân Vân còn dặn Nhã Vận không được nói chuyện đi gặp cô cho cả nhà nghe.

Nhã Vận dù sao cũng vẫn là một đứa trẻ, cảm thấy rất tò mò, cũng rất thú vị. Thế nên, khi mẹ Trương Hoa hỏi là điện thoại của ai, Nhã Vận nói là của bạn học, hẹn ngày mai vào thành phố chơi. Mẹ Trương Hoa không mấy để tâm, chỉ nói: “Được nghỉ rồi, đừng có suốt ngày mãi chơi, chỉ còn nửa năm nữa là lên lớp mười hai rồi, phải dành thời gian cho chuyện học hành!”

Nhã Vận vỗ vai mẹ nói: “Mẹ yên tâm, kết quả học tập của con cũng đâu có tồi!”

Nhã Vận vừa xuống xe buýt đã thấy Cổ Vân Vân đang đỗ xe ở gần đó đợi. Nhã Vận vào xe đã hỏi: “Chị Vân, sao đột nhiên tìm em ra đây thế? Nghe nói chị mới có bạn trai à?”

Cổ Vân Vân không trả lời những câu hỏi ấy, chỉ nói: “Đợi đến quán cà phê chị sẽ nói với em!”

Trong quán cà phê, Cổ Vân Vân phải mất khá nhiều thời gian để kể cho Nhã Vận nghe chuyện Trần Đình với Lục Đào, chuyện Trần Đình kết hôn với Trương Hoa chỉ là chuyện lừa gạt, sự thật đằng sau chuyện Trương Hoa ly hôn và vào làm ở công ty điện tử Triết Đông, chuyện Cổ Vân Vân có bạn trai mới chỉ là để chọc tức Trương Hoa... Thậm chí còn nói cho Nhã Vận biết chuyện cô đã dâng hiến lần đầu tiên của mình cho Trương Hoa.

7.

Cổ Vân Vân vốn không định nói những chuyện này cho một cô bé như Nhã Vận, nhưng cuối cùng vẫn nói ra, còn nói với Nhã Vận rằng mình thực lòng thích Trương Hoa, kể từ lúc còn đi học cho đến giờ, ngoài Trương Hoa ra thì chưa bao giờ có quan hệ thân mật với một người đàn ông nào khác.

Đương nhiên Cổ Vân Vân cũng không quên nhắc đi nhắc lại nhiều lần chuyện của Trần Đình và Lục Đào, thậm chí còn có ý ám chỉ đứa bé trong bụng Trần Đình chưa chắc đã phải là của Trương Hoa. Đối với một cô bé như Nhã Vận, những chuyện này thật sự là một cú sốc.

Nhã Vận không thể chị dâu hiền lành, đơn giản của mình lại là người như vậy, thế nên sự bất mãn với anh cả trong lòng Nhã Vận ngay lập tức chuyển thành đồng tình, thương cảm.

Sự phân biệt trái ngược với sự thay đổi tâm trạng của trẻ con lúc nào cũng rất nhanh, Nhã Vận không nằm ngoài điều ấy. Sau mấy tiếng ngồi với Cổ Vân Vân, ngoài sự đồng cảm với anh trai, cô cũng bắt đầu đồng tình với Cổ Vân Vân, lòng thầm nhủ: Xem ra chị Vân mới là một cô gái thuần khiết nhất, cũng là người yêu anh cả nhất, biết rõ anh cả đã kết hôn rồi mà vẫn dâng hiến cho anh cả.

Ngoài ra Nhã Vận còn nghĩ: Chị dâu, à không, nên nói là Trần Đình mới phải, kì thực không hề đơn giản. Một chuyện xấu xa như thế này mà giấu nếm đi, chẳng để lộ chút dấu vết nào. Rồi Nhã Vận lại nghĩ, có lẽ đây chính là nguyên nhân Trần Đình có thể lừa được anh trai mình, chắc chắn hồi đầu anh cả cũng bị cái vẻ bề ngoài của chị ta lừa.

Lúc Nhã Vận về nhà, Trần Đình nhìn thấy cô liền cười hỏi: “Đi với bạn học thế nào?”

Nhã Vận lạnh nhạt đáp: “Chẳng thế nào cả!” sau đó đi thẳng vào phòng tìm mẹ, để mặc Trần Đình ngồi ngầy ra vì kinh ngạc, linh tính mách bảo cô có

chuyện gì bất ổn.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: CHƯƠNG 32

1.

Trần Đình vốn định theo Nhã Vận vào trong phòng mẹ nhưng rồi lại thôi. Một lúc lâu sau, mẹ Trương Hoa ra ngoài nấu cơm, còn bố Trương Hoa cũng sầm sì mặt mày từ trong phòng đi ra.

Trần Đình vào bếp, giúp mẹ Trương Hoa nấu ăn, nhưng mặt bà tỏ rõ sự căng thẳng và lạnh nhạt cố gọi chuyện với bà nhưng bà chẳng để tâm, và cũng chẳng đếm xỉa gì đến cô.

Trần Đình cảm thấy có chuyện chẳng lành, mặc dù cô không biết cái linh tính này rốt cuộc là gì. Bữa tối diễn ra trong im lặng, ngay cả một người hay nói như Nhã Vận cũng trở nên trầm tư.

Hồi lâu sau, mẹ Trương Hoa mới nói: “Đình này, mẹ muốn hỏi con một chuyện!”

Trần Đình vội ngẩng đầu nhìn mẹ Trương Hoa, mẹ muốn hỏi gì ạ?”

Mẹ Trương Hoa do dự hồi lâu: “Lúc con và thằng Hoa lấy nhau, có phải con vẫn qua lại với một người đàn ông khác?”

Toàn thân Trần Đình cứng đờ, bát cơm trên tay rơi xuống bàn, hành động này vô tình đã cho bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận biết những điều Cổ Vân Vân nói là sự thực.

Buổi chiều, lúc Nhã Vận vào phòng nói cho bố mẹ biết chuyện, ban đầu bố mẹ Trương Hoa còn không tin, nghi ngờ Cổ Vân Vân có ý đặt điều. Về sau cảm thấy có thể đây là sự thực, bởi vì bố mẹ Trương Hoa rất hiểu con trai, trước đây ông bà không sao hiểu nổi vì lý do gì mà Trương Hoa một mực đòi li hôn, cuối cùng bây giờ cũng tìm ra nguyên nhân.

Bố mẹ thì lúc nào cũng luôn đứng về phía con mình. Hồi đầu vì không biết chuyện của Trần Đình, từng oán trách Trương Hoa đã vội vàng ly hôn để đi theo Cổ Vân Vân, nhưng chẳng bao lâu sau đã tha thứ cho Trương Hoa. Giờ lại biết Trương Hoa ly hôn là bởi vì Trần Đình có người đàn ông khác bên ngoài, họ bắt đầu thương xót con mình, thậm chí còn nghĩ sao con trai mình lại hiền lành đến thế, chuyện như thế này mà dứt khoát không chịu nói ra để giữ thể diện cho Trần Đình.

2.

Trước tình cảnh này, bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận bắt đầu nảy sinh sự bất mãn với Trần Đình. Nhã Vận thậm chí còn nói: “Rất có thể đứa bé ấy không phải là con của anh cả, chị ấy với anh cả ly hôn mấy tháng sau mới có bầu mà”

Con người đều như vậy, đều chỉ suy đoán đến mặt không có lợi cho mình. Bố mẹ Trương Hoa cũng vậy, hơn nữa, họ lại thuộc lớp người có tư tưởng truyền thống, không thể chấp nhận được chuyện lăng nhăng của lớp thanh niên hiện nay, huống hồ Trần Đình bấy lâu nay đã giấu nhem chuyện này.

Hồi đầu họ thích Trần Đình vì nghĩ Trần Đình không phải là loại con gái đó, cho dù xét về mặt nào Trần Đình cũng là một cô con dâu đạt tiêu chuẩn, một người vợ truyền thống. Đương nhiên bọn họ vẫn ôm một chút hi vọng, hi vọng những điều đó đều là do Cổ Vân Vân thêu dệt lên.

Nhưng giờ, nhìn thấy biểu hiện của Trần Đình, tia hi vọng trong lòng họ hoàn toàn tắt ngấm. Không khi trong phòng như đông đặc lại, Trần Đình bối rối không biết phải làm sao.

Mẹ Trương Hoa do dự hồi lâu, cuối cùng nói: “Đáng nhẽ ra không này, nhưng là bố mẹ của thằng Hoa, chúng tôi vẫn cần phải hỏi cho rõ ràng, đứa bé này có phải là con của thằng Hoa không?”

Khi mẹ Trương Hoa hỏi câu này, Trần Đình biết tất cả đã kết thúc, tất cả đã không còn có thể quay lại như trước đây. Cô vốn có thể khẳng định với bố mẹ Trương Hoa rằng đây là con của anh, nhưng lúc này nói những lời này có ý nghĩa gì?

Khi bố mẹ Trương Hoa đã biết rõ chuyện cô với Lục Đào, khi bố mẹ Trương Hoa đã hoài nghi đứa bé này không phải là con của Trương Hoa, tất cả những viễn cảnh tươi đẹp đều đã bị vỡ tan. Cho dù có bù đắp thế nào cũng không thể quay trở lại.

3.

Trần Đình đặt đĩa xuống, chạy vào trong phòng, ngồi ngất ra trên giường, nước mắt chảy dài. Nếu là trước đây, rất có thể cô đã nằm lăn ra giường, lấy chăn trùm kín mặt mà khóc một trận cho đã, nhưng hiện giờ bụng đã to quá rồi, muốn nằm bò ra cũng không thể được nữa.

Bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận không theo vào, nhưng ba người ở bên ngoài chẳng ai nói điều gì, cũng chẳng ai buồn ăn nữa, dường như chẳng ai biết nên làm thế nào bây giờ.

Trần Đình biết những chuyện này chắc hẳn là do Cổ Vân Vân nói với Nhã Vận, Trương Hoa không bao giờ nói những chuyện này ra. Giờ cô mới biết những chuyện đã xảy ra không thể nào biết mất cùng với thời gian, nó thậm chí sẽ hiển hiện lên cùng với sự trôi chảy của thời gian.

Cô từng tưởng rằng có thể dùng thời gian để quên hết những chuyện này, có thể dùng thời gian để khiến cho tất cả mọi việc lãng lẽ qua đi, thậm chí có thể dùng thời gian để đưa mình quay trở lại thời điểm trước khi quen biết Lục Đào.

Giờ mới phát hiện ra mình đã sai lầm, không có bất cứ sai lầm nào bị mài mòn bởi thời gian. Cô đột nhiên nhớ lại một câu chuyện mà cô từng đọc trong sách.

Bố nói với con trai: Nếu như con cảm thấy mình từng làm sai chuyện gì, từng làm tổn thương người khác, hãy đóng một cái đinh lên tường, mỗi lần làm sai lại đóng một cái. Người con trai mỗi lần nhìn thấy một cái đinh trên tường là như nhìn thấy lỗi lầm của mình, thế nên số đinh ngày càng ít đi. Một hôm người bố bảo con trai nhổ hết những cái đinh ra, lấy xi măng trát lại và sơn lại bức tường, sau đó hỏi con trai: Giờ con nhìn thấy cái gì? Người con trai đáp: Những sai lầm và sự tổn thương gây ra cho người khác đều biến mất. Người bố nói: Con sai rồi, mặc dù bên ngoài chúng ta không thể nhìn ra sự khác biệt, nhưng những cái lỗ ấy mãi mãi còn ở bên trong. Sau đó người cha nói với con trai, mỗi khi làm một việc sai lầm hay làm tổn thương một người sẽ hình thành một cái lỗ hồng vĩnh viễn, cho dù kĩ thuật có cao đến đâu, những lỗ hồng ấy mãi mãi tồn tại.

4.

Lúc này Trần Đình mới hay “lỗ hồng” mà mình đã tạo ra sẽ mãi mãi không thể biết mất, càng không thể bị che đậy bởi những viễn cảnh tươi đẹp do cô tưởng tượng ra. Vốn tưởng bản thân mình có thể chạy trốn khỏi những sai lầm này, giờ mới thấy “chạy trời không khỏi nắng”. Đáng lẽ ra cô phải hận Cổ Vân Vân, nhưng sự tuyệt vọng trong lòng khiến cô chẳng còn sức để căm hận Cổ Vân Vân nữa. Những chuyện này sớm muộn gì cũng phải xảy ra, không thể tránh khỏi, cho dù Cổ Vân Vân không nói cũng sẽ có người khác nói ra.

Bao lâu nay cô đã quen với viễn cảnh hạnh phúc, thậm chí bắt đầu quen với sự thay đổi thái độ của Trương Hoa, nhưng hạnh phúc đã tan tành như bong bóng xà phòng chỉ sau có một đêm. Suốt cả buổi tối, bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận không vào phòng Trần Đình. Trần Đình biết đã đến lúc cô nên rời khỏi căn nhà này.

Ngày hôm sau Trần Đình dậy từ rất sớm, mẹ Trương Hoa vẫn đang ở trong nhà bếp nấu nướng, Trần Đình vẫn gọi mẹ như bình thường, sau đó nói: “Con đi làm đây!” Mẹ Trương Hoa đứng ở trong bếp nhìn theo, định nói gì nhưng lại thôi. Đây là lần đầu tiên Trần Đình không ăn sáng ở nhà mà đi làm luôn. Cô đến công ty từ rất sớm nhưng xin nghỉ một ngày, sau đó ra ngoài tìm phòng. Vì sắp tết nên rất nhiều người trả phòng thuê, vì vậy Trần Đình nhanh chóng tìm được nhà.

Trần Đình biết nhiều lắm cũng chỉ ở khoảng mười ngày là phải về quê. Nhưng tiền thuê trọ trả theo tháng, đành phải trả tiền thuê một tháng. Đợi làm xong thủ tục thuê nhà cũng đến chiều rồi.

Trần Đình quay về nhà. Lúc về đến nhà chỉ có mẹ Trương Hoa ở nhà, bố Trương Hoa và Nhã Vận đều đã ra ngoài. Mẹ Trương Hoa nhìn thấy cô liền hỏi: “Sao về sớm thế?”

5.

Trần Đình cố nặn ra một nụ cười, sau đó nói: “Con đã tìm được nhà ở bên ngoài rồi, con về lấy ít đồ ạ!”

Mẹ Trương Hoa chỉ ừ rồi không nói gì thêm, cũng không biết phải nói gì. Mẹ Trương Hoa hiểu bây giờ Trần Đình đã không thể tiếp tục sống ở đây, bản thân bà cũng không có lí do gì để giữ cô lại, có giữ lại cũng chỉ gây khó xử cho cả hai.

Mẹ Trương Hoa ngồi trong phòng khách, còn Trần Đình vào phòng thu dọn đồ đạc. Thực ra đồ đạc Trần Đình đã thu dọn gần hết từ tối qua rồi, vì vậy chẳng mấy chốc đã mang đồ ra ngoài.

Mẹ Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình xách vali to vội đến giúp: “Bụng to thế này... để tôi giúp một tay!”

Trần Đình mỉm cười: “Không sao ạ, bên ngoài có lái xe taxi rồi, con gọi anh ta đến giúp một tay!” nói rồi liền ra ngoài gọi lái xe vào.

Đội lái xe xách đồ ra xe, Trần Đình nhìn mẹ Trương Hoa một lát rồi nói: “Con xin lỗi đã làm phiền nhà ta bao lâu nay!” Mẹ Trương Hoa nhìn Trần Đình, cũng chẳng biết nói gì. Trần Đình đợi một lát rồi khẽ nói: “Thế thôi con đi đây ạ!” nói rồi liền quay người vội vã đi nhanh ra ngoài, sợ mẹ Trương Hoa nhìn thấy những giọt nước mắt của mình.

Mẹ Trương Hoa ngồi ngất ra trong phòng khách, nhìn Trần Đình đi ra khỏi sân, trong lòng vô cùng khó chịu. Bà thực lòng không muốn tin Trần Đình là loại con gái lãng nhãng như vậy, cho dù nhìn thế nào bà cũng thấy không giống, thế nhưng tất cả những chuyện này đều là sự thực.

Tối đó bố Trương Hoa và Nhã Vận về mới phát hiện Trần Đình đã chuyển đi. Lúc ăn cơm, Nhã Vận nói: “Chuyển đi cũng tốt, nếu không cả nhà đều khó xử!” nhưng rõ ràng cả nhà giờ đã mất đi tiếng cười vui vẻ.

6.

Trần Đình sắp xếp đồ đạc xong bèn đi siêu thị mua ít đồ. Sau khi làm xong mọi chuyện trời đã tối lắm rồi, lúc này cô mới thấy rất đói nên mới ra ngoài ăn chút gì rồi về. Nằm lên giường, cô đột nhiên cảm thấy căn phòng thật lạnh lẽo, yên tĩnh đến đáng sợ. Phòng trọ rất nhỏ, ngoài một chiếc giường và một cái tủ cũ kĩ ra, chẳng có bất cứ vật dụng gì.

Trần Đình biết bây giờ cô phải thất chí tiêu của mình, qua tết không quay lại đồng nghĩa với việc cô phải mất một thời gian dài thất nghiệp. Khi sinh con, cô cũng cần phải dùng đến rất nhiều tiền.

Trần Đình cũng cảm thấy bản thân mình kì quặc khi không khóc lóc vật vã. Có lẽ trải qua nhiều chuyện như vậy đã khiến cô trở nên kiên cường. Nhưng trong căn phòng quá mức yên tĩnh vẫn khiến cho cô cảm thấy bức bách. Lúc này cô thật mong có ai đó nói chuyện với mình, lại nghĩ sớm biết thế này đã tìm một căn phòng có tivi, ít nhất trong phòng cũng có chút âm thanh.

Trần Đình đột nhiên muốn gọi điện cho Trương Hoa, nhưng lấy điện thoại ra rồi lại đặt xuống. Đây là lần đầu tiên trong suốt một thời gian dài cô đột nhiên có ý nghĩ rất muốn gọi cho Trương Hoa vào lúc đêm hôm thế này. Trần Đình không hiểu tại sao khi cô sợ hãi và cô đơn, người đầu tiên cô nghĩ đến lại là Trương Hoa.

Trần Đình lại nhớ đến Lưu Huệ Anh, nhưng rồi cô cũng quyết định không gọi vì cô không biết gọi rồi sẽ nói gì với Lưu Huệ Anh. Cuối cùng cô bật nhạc trong điện thoại lên mới cảm thấy dễ chịu đôi chút, nằm trên giường nghe nhạc và nghĩ ngợi vẩn vơ, sau đó Trần Đình mơ màng ngủ lúc nào không biết.

7.

Ngày hôm sau Trương Hoa biết tin Trần Đình chuyển khỏi nhà, là Nhã Vân gọi điện báo với anh. Trương Hoa đặt điện thoại xuống, đầu tiên là cảm thấy vô cùng phẫn nộ vì Cô Vân Vân lại làm như vậy.

Cho đến bây giờ Trương Hoa vẫn không hiểu tại sao mình lại cứ muốn giấu giếm chuyện của Trần Đình, chẳng nhẽ chỉ bởi thể diện của một thằng đàn ông thôi sao? Hay là vì bảo vệ thanh danh cho Trần Đình?

Thực ra trong tiềm thức của Trương Hoa vẫn có một chút kì vọng mà anh không thể phủ nhận, đó là có thể một ngày nào đó bản thân anh sẽ tha thứ cho Trần Đình, nếu đúng là như thế mọi chuyện có thể quay lại từ đầu dễ dàng hơn. Nhưng có những chuyện một khi đã công khai rồi thì chẳng còn đường cứu vãn. Vì vậy Trương Hoa mới khổ công giữ gìn cái “tấm áo khoác” đẹp đẽ của Trần Đình, nhưng thật chẳng ngờ Cô Vân Vân bỗng chốc xé tan “tấm áo” ấy.

Trương Hoa đặt điện thoại xuống, hồi lâu sau mới gọi cho Cô Vân Vân. Đây là lần đầu tiên anh nổi cáu với Cô Vân Vân. Đợi Trương Hoa trút giận xong, Cô Vân Vân mới nói: “Cậu có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi không?”

Trương Hoa lớn tiếng nói: “Tôi đã nói với cậu từ sớm rồi, chúng ta không thể, cậu không nói những chuyện này ra chúng ta đã không thể, cậu nói rồi chúng ta càng không thể!” nói rồi anh liền cúp máy ngay lập tức rồi ném phăng điện thoại xuống giường.

Anh cũng không biết mình đang giận ai nữa. Trương Hoa đi ra ngoài phòng khách, lấy thuốc lá ra hút. Rút liền mấy hơi, Trương Hoa lại tức tối đấm tay xuống mặt bàn. Cái gạt tàn trên bàn rung lên rồi lặn xuống đất, vỡ tan tành. Trương Hoa ngồi ngẩn ra nhìn cái gạt tàn >

8.

Đáng tiếc là Cô Vân Vân không nhìn thấy những hành động này của Trương Hoa, nếu nhìn thấy những hành động này cô sẽ biết rằng nói ra những chuyện này là một hành động cực kì sai lầm của mình.

Cô không hiểu Trương Hoa, cô luôn nghĩ rằng chỉ cần Trần Đình chịu biến mất khỏi cuộc đời Trương Hoa, Trương Hoa sẽ lựa chọn cô. Còn về cô gái mà cô nhìn thấy ở nhà Trương Hoa hôm ấy không thể nào trở thành nhân vật chính, nhiều lắm cũng chỉ là một “khúc nhạc đệm”. Nhưng Trần Đình thì khác, cô ta đang có con với Trương Hoa, hơn nữa cả nhà Trương Hoa đều đối xử tốt với cô ta.

Chính bởi điểm này, Cô Vân Vân mới nhẫn tâm nói ra quá khứ không hay của Trần Đình. Cô Vân Vân tin rằng bố mẹ Trương Hoa một khi biết rõ chân tướng sự việc chắc chắn sẽ khó mà chấp nhận Trần Đình. Nếu là như thế, Trần Đình chỉ có thể ra đi, và cuối cùng là quay về quê.

Còn một điểm mà Cô Vân Vân không nghĩ đến: Đàn ông, đặc biệt là kiểu người như Trương Hoa thường có tâm lý đồng cảm đối với phụ nữ, đặc biệt là với người vợ hay người mà anh ta từng yêu.

Trần Đình đã rời khỏi nhà bố mẹ Trương Hoa khiến cho Trương Hoa càng thêm lo lắng cho Trần Đình. Dù sao cô cũng đang mang đứa con của anh trong bụng, hơn nữa những bản khoản này một khi càng nhiều sẽ càng trở thành dấu ấn rõ nét trong lòng Trương Hoa.

Đáng tiếc là Cô Vân Vân không nghĩ đến những điều đó, mà trong lúc nóng nảy, cô hoàn toàn không cân nhắc đến những chuyện ấy. Vì vậy cô không biết Trương Hoa sau khi nổi cáu với mình xong bắt đầu nghĩ xem Trần Đình chuyển đến đâu, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: CHUÔNG 33

1.

Có một tuýp người, trong lòng biết rõ mình lo lắng hay quan tâm đến một ai đó nhưng chưa đến thời khắc then chốt tuyệt đối không thể hiện ra bằng ngôn ngữ hay hành động. Rõ ràng Trương Hoa và Trần Đình đều thuộc tuýp người này.

Sở dĩ, trước đây Trần Đình dám lớn gan thể hiện tình cảm trong lòng mình ra bởi vì đó không phải là tình yêu, mà là một dạng hâm mộ mù quáng của một cô gái trẻ còn non nớt chuyện đời. Khi bản thân thực sự thích một ai đó, người ta thường có xu hướng chôn chặt trong lòng, thậm chí không muốn thể hiện trước mặt đối phương rằng mình cần được đồng cảm hay quan tâm.

Trần Đình đã trải qua một “hành trình” tình cảm khó quên đối với Lục Đào, nhưng chuyện tình cảm với Trương Hoa lại hoàn toàn khác biệt.

Cùng với thời gian, Trương Hoa cũng bắt đầu suy nghĩ đến những chuyện trước đây anh chưa từng nghĩ.

Bởi vì Trần Đình là người phụ nữ đầu tiên của anh, vì vậy Trương Hoa luôn coi trọng vấn đề này. Trong lòng anh không thể chấp nhận chuyện vợ mình từng có quan hệ với người khác. Cũng có thể nói, với Trương Hoa, tình yêu là một điều gì đó rất thuần khiết và lãng mạn. Nhưng sau một thời gian lẫn lộn ở thị trường ngoại ô, tham gia vào nhiều hoạt động vui chơi giải trí, anh mới phát hiện ngoài mình ra, dường như chẳng có ai coi chuyện tình dục phải gắn với một tình yêu thuần khiết cả.

Anh thậm chí còn nghĩ, nếu Cổ Vân Vân lấy người khác cũng không còn nguyên vẹn. Nếu như chồng tương lai của cô ấy biết cô ấy đã từng với anh, vậy thì chẳng phải Cổ Vân Vân cũng gặp phải kết cục hôn nhân tệ hại như vậy sao?

Rồi Trương Hoa lại nghĩ, giả sử mình chấp nhận Ngô Tĩnh, điều đó đồng nghĩa với việc anh chấp nhận người vợ tương lai của mình từng có quan hệ với người khác. Trừ phi, chỉ có một khả năng duy nhất, đây là anh lấy Cổ Vân Vân, hơn nữa cần phải bảo đảm sau này Cổ Vân Vân sẽ không có quan hệ với bất cứ ai khác.

2.

Điều quan trọng hơn nữa là, đến giờ Trương Hoa mới phát hiện, bản thân cũng nhiều lần suýt không giữ nổi mình trong khi đi công tác. Anh không thể phủ nhận rằng mình cũng đã từng xao động không ít lần. Nếu hỏi đó không phải Ngô Tĩnh ngày ngày nhắn tin liên lạc, chắc chắn anh đã buông mình theo các thú vui rồi.

Những chuyển biến về quan niệm không thể xảy ra ngay chớp mắt, nhưng chắc chắn sẽ thay đổi từ từ theo thời gian. Trương Hoa không rõ bản thân mình rốt cuộc có thay đổi tư tưởng trước đây hay không, nhưng anh buộc phải thừa nhận rằng một số quan niệm anh luôn tôn thờ bắt đầu bị lay động.

Còn một điều nữa, giữa người vớ đáng sợ nhất chính là giao lưu và cư xử với nhau. Nếu đôi bên không gặp mặt, rất dễ nảy sinh cảm giác thù hận, hoặc rất nhiều cảm giác phức tạp. Nhưng một khi đôi bên đã gặp mặt và tiếp xúc một thời gian dài, tất cả mọi thứ đều dễ dàng bị xua đi.

Vì vậy cách tốt nhất để giải quyết nỗi căm hận, bất mãn là đôi bên gặp mặt và cùng nhau giải quyết vấn đề.

Sau nhiều lần tiếp xúc với Trần Đình, lại bắt đầu quan tâm đến đứa bé trong bụng cô, Trương Hoa dần dần đã có sự thay đổi.

Đáng tiếc là mặc dù hiện tại Trương Hoa vẫn lo lắng chuyện ăn ở của Trần Đình, không biết cô có xảy ra chuyện gì không, nhưng anh vẫn không liên lạc với Trần Đình, cũng không đi tìm cô. Trần Đình cũng như vậy, mặc dù cô rất muốn có được sự quan tâm của người khác, đặc biệt là Trương Hoa, nhưng cô thả lựa chọn sự im lặng chứ nhất định không chịu đối mặt với những chuyện này, cũng không chịu liên lạc với Trương Hoa.

3.

Trương Hoa hàng ngày ở nhà, ngoài chơi điện tử, xem thể thao ra thì chẳng làm gì khác. Anh không muốn ra ngoài, không chịu về nhà bố mẹ, cũng không muốn liên hệ với các bạn học khác.

Sắp tết đến nơi rồi, cho dù có đi tìm việc cũng không tìm được, chẳng có công ty nào lại tuyển người vào thời điểm này cả. Cũng may còn có Lí Dương Uy ở bên cạnh. Cứ như vậy mấy ngày liền, đột nhiên trời đổ tuyết, hơn nữa tuyết lại còn dày đặc.

Tối hôm nay Lí Dương Uy không về. Trương Hoa chơi điện tử đến khuya vẫn chưa thấy Lí Dương Uy về liền uể oải đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy mặt đất đã phủ đầy tuyết trắng.

Trương Hoa gọi điện cho Lí Dương Uy, hỏi sao hôm nay không về. Lí Dương Uy mãi mới nói đã về chỗ Kì Oanh. Sau đó vội giải thích: “Bởi vì hôm nay đột nhiên có tuyết rơi, thấy hơi lo cho cô ấy nên đến xem thử, nào ngờ tuyết cứ rơi mãi, vì vậy mới...” Lí Dương Uy ấp úng.

Trương Hoa phì cười: “Thế nên ở lại luôn chứ gì? Ở thì ở đi, giải thích cái gì, tôi vui còn không kịp đây này!” Lí Dương Uy chỉ biết cười trừ. Trương Hoa nhìn những bông tuyết thi nhau rơi, nói với Lí Dương Uy: “Một đêm dễ chịu và lãng mạn như thế này, đừng có bỏ qua đấy!”

Trương Hoa cúp điện thoại, đột nhiên thấy lo lắng cho Trần Đình. Anh muốn gọi hỏi thăm nhưng cuối cùng lại thôi. Trương Hoa đứng bần thần trước cửa

sở rất lâu. Năm ngoái trời có tuyết rơi nhỏ, Trần Đình nhìn thấy liền thích thú chạy từ trên tầng năm xuống, sau đó vươn tay ra hứng lấy những bông tuyết lát phát trong không gian. Trương Hoa chỉ biết đứng ở bên ngoài với cô rất lâu.

4.

Lúc này, Trần Đình cũng đang nhìn những bông tuyết bên ngoài cửa sổ, cảm xúc xáo trộn. Bản thân cô luôn rất thích tuyết, nhưng ở thành phố này rất ít khi có tuyết rơi. Tuyết rơi dày như thế này đáng nhẽ ra là một chuyện hết sức lãng mạn, vốn dĩ nên ngắm cùng với người yêu thương, thậm chí cùng người ấy nắm tay đi trong tuyết, cảm nhận sự tinh khiết của những bông tuyết.

Nhưng trận tuyết đột ngột này lại kó mà khiến cho cô cảm nhận được sự lãng mạn, mà quan trọng hơn nó khiến cho căn nhà trọ trở nên lạnh lẽo. Ở thành phố này không có lò sưởi như ở các thành phố phía Bắc, trong phòng trọ cũng không có điều hòa. Trần Đình vốn định mua một tấm thảm sưởi ấm nhưng sợ ảnh hưởng không tốt đến thai nhi nên lại thôi.

Nhìn những bông tuyết bên ngoài cửa sổ, Trần Đình nghĩ, không biết giờ này Trương Hoa đang làm gì? Nếu ở bên cạnh anh, chắc chắn cô sẽ kéo anh chạy ra ngoài cảm nhận hương vị của những bông tuyết. Nhìn bốn bức tường lạnh lẽo cùng với sự yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng những bông tuyết đang rơi, Trần Đình lại từ cười nhạo mình, lòng thầm nghĩ, giờ nghĩ những chuyện này thì có tác dụng gì?

Trần Đình lại nghĩ đến Lưu Huệ Anh, thầm nhủ: Có lẽ cô ấy vẫn tưởng rằng mình vẫn đang sống hạnh phúc trong gia đình Trương Hoa. Đã nhiều lần Trần Đình muốn liên lạc với Lưu Huệ Anh nhưng lại thôi, không vì vì sợ Lưu Huệ Anh lo lắng cho mình hay vì sợ phải mở miệng nói ra những điều này với Lưu Huệ Anh.

Cuối cùng Trần Đình nghĩ, cho dù thế nào cũng chỉ còn có mười ngày thôi, cố gắng chịu đựng, đợi về nhà rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp lên. Nghĩ đến chuyện về nhà, Trần Đình lại nghĩ đến bố mẹ. Cô lớn đến ngần này rồi mà vẫn cứ để bố mẹ phải lo lắng. Sau khi ra trường đi làm, tiền lương của cô không cao, không thể giúp cho cuộc sống của bố mẹ khá lên, có thể sang năm sinh con, cô sẽ lại phải tiêu tiền của bố mẹ. Nghĩ đến đây, Trần Đình lại thấy lòng đắng ngắt.

5.

Sáng ngày hôm sau, Trương Hoa vẫn còn đang ngủ thì điện thoại đổ chuông, là số của gần như không bao giờ chủ động gọi cho anh. Trương Hoa căng thẳng ngồi bật dậy, nhưng giọng nói là của một người đàn ông, có vẻ rất lo lắng: “Anh là Trương Hoa phải không?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên, nói: “Là tôi, chủ nhân số máy này đâu ạ?”

Người kia hấp tấp nói: “Vợ anh bị ngã dưới tuyết, tôi là lái xe taxi, đang chuẩn bị đưa cô ấy đến bệnh viện, anh lập tức đến bệnh viện nhé!” anh ta nói địa chỉ bệnh viện cho Trương Hoa rồi cúp máy ngay tức khắc.

Trương Hoa lao ra khỏi giường, chẳng kịp đánh răng rửa mặt, chỉ vỗ ít nước vào mặt cho tỉnh táo rồi lao như bay xuống lầu.

Trương Hoa luôn miệng giục lái xe lái nhanh một chút. Lái xe nói đường bị đóng băng rồi, đầu dám lái nhanh. Trương Hoa nói: “Vợ tôi bị ngã, cô ấy đang mang bầu, xin anh hãy lái nhanh một chút!”

Người lái xe lắc đầu: “Anh sốt ruột cũng không có cách nào đâu, tôi đang lái nhanh hết mức có thể đây!”

Xuống xe, Trương Hoa liền gọi ngay cho Trần Đình, anh biết chắc chắn sẽ có người nghe, quả nhiên người đàn ông ấy nghe máy, nói cho Trương Hoa biết phòng bệnh.

Thấy Trương Hoa hốt hoảng chạy vào, một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đứng ở cửa phòng bệnh hỏi: “Anh là Trương Hoa hả?” Trương Hoa gật đầu đáp. Người đàn ông kia liền đưa điện thoại và túi xách của Trần Đình cho anh, sau đó nói: “Cuối cùng anh cũng đến rồi, sao lâu thế?”

Trương Hoa vội vàng xin lỗi, nói mình sống ở trong thành phố, cách chỗ này khá xa.

“Anh đến rồi là tôi đi được rồi!”

Trương Hoa vội vàng nhé hai trăm tệ vào tay anh ta, nói: “Phiền anh quá, coi như đây là tiền xe gửi anh!” Người đàn ông nhìn Trương Hoa, không nhận tiền, nói: “Chúng tôi lái xe chủ yếu là để kiếm tiền, nhưng không kiếm tiền kiểu này. Chỉ mong anh sau này quan tâm đến vợ mình nhiều hơn một chút!” sau đó anh ta quay người bỏ đi trong sự kinh ngạc của Trương Hoa.

6.

Trương Hoa cũng không buồn đuổi theo anh ta, vội vàng lao vào phòng bệnh, thấy Trần Đình đang nằm trên giường liền chạy đến hỏi: “Thế nào rồi! Em không sao chứ? Sao mà bất cẩn thế?”

Chưa đợi Trần Đình kịp trả lời, cô y tá đứng bên cạnh đã nói: “Anh làm chồng cái kiểu gì thế, lại còn trách vợ bất cẩn, tuyết rơi dày như thế này, sáng ra đường xá đóng băng, vợ bụng bầu to tướng mà anh không biết đưa cô ấy đi làm à?”

Trương Hoa vội cúi đầu xin lỗi, cứ như thể mình đã làm gì sai không bằng. Sau đó nhìn Trần Đình, hỏi: “Bác sĩ nói thế nào?” Trần Đình nằm trên giường, mỉm cười yếu ớt: “Vẫn ổn, không nghiêm trọng lắm, bác sĩ nói uống ít thuốc, nghỉ ngơi vài ngày là không sao rồi!”

Cô y tá nói: “Mau đi theo tôi nộp tiền việc phí!” Trương Hoa vội vàng nói: “Vâng, vâng!”

Trương Hoa đang chuẩn bị đi theo cô y tá thì Trần Đình gọi anh, anh ngoảnh đầu lại hỏi cô có chuyện gì? Trần Đình nói: “Thẻ của em ở trong túi, anh lấy thẻ của em đi rút tiền, mặt mã là...”

Trương Hoa ngắt lời cô: “Anh biết rồi!” sau đó đi theo cô y tá ra ngoài. Trên đường đi, cô y tá luôn miệng trách móc Trương Hoa, Trương Hoa lảo đảo đi theo sau, cũng luôn miệng xin lỗi.

Đội làm xong thủ tục đã đến quá trưa, y tá lại hỏi Trương Hoa định nằm viện vài ngày hay về nhà tĩnh dưỡng? Không đợi Trương Hoa trả lời, Trần Đình đã vội nói: “Về nhà là được rồi, bác sĩ nói cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần nghỉ ngơi, uống thuốc đúng giờ là ổn rồi!”

7.

Trương Hoa một mực bắt Trần Đình ở lại viện vài ngày nhưng Trần Đình không nghe, cuối cùng chẳng còn cách nào khác đành phải mua thuốc theo đơn bác sĩ kê rồi dẫn Trần Đình về nhà trọ của cô.

Trương Hoa nhìn căn phòng trọ, hỏi: “Em ở chỗ này à?” Trần Đình mỉm cười: “Chỗ này cũng tốt lắm mà, rất yên tĩnh!” sau đó nhìn Trương Hoa nói: “Xin lỗi vì đã làm phiền anh!” rồi nói thêm: “Em nói với họ anh là chồng em, thật ngại quá!”

Trương Hoa thấy Trần Đình nói những lời này, cũng không biết nói thế nào. Trần Đình nói: “Lúc em bị ngã em thật sự sợ hãi, phản ứng đầu tiên là lo lắng không biết đứa bé có sao không, cũng may là người lái xe tốt bụng ấy nhìn thấy, vội chạy đến hỏi em có thể liên lạc với ai không. Em liền nói cho anh ta số của anh, lại không tiện nói quan hệ khác nên đã...”

Trương Hoa không đề đến những gì Trần Đình nói: “Trời tuyết dày như thế này sao em không cẩn thận gì cả?” Trần Đình cười ái ngại: “Chỗ ấy có nước đọng, sáng nay đóng thành băng, em bất cẩn giẫm vào...”

Trương Hoa nhìn căn phòng, sau đó nói: “Ở bệnh viện vài hôm có phải tốt hơn không, căn phòng lạnh thế này, lại chỉ có một mình!” Trần Đình đáp: “Nằm viện tốn tiền lắm, bác sĩ đã bảo không sao rồi, cần gì phải phí tiền như thế!”

Rồi đột nhiên nhớ ra, cô nói: “Ban nãy mất bao nhiêu tiền, để em rút tiền trả anh!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình: “Giờ nói những chuyện này làm gì, điều quan trọng là mấy ngày này em ở một mình, biết làm thế nào?”

Trần Đình nói: “Không sao đâu, em mỗi bữa làm thêm nhiều thức ăn một chút, rồi ăn dần cũng may là có chỗ nấu nướng!” rồi đột nhiên nói: “Em quên mất rồi, còn chưa xin nghỉ làm, không biết chừng bọn họ lại đánh dấu em là nghỉ không phép rồi cũng nên!”

8.

Đội Trần Đình gọi điện xin nghỉ xong, Trương Hoa lại hỏi: “Em vẫn chưa ăn đúng không?”, Trần Đình ngại ngùng nói: “Thực ra từ sáng em cũng chưa ăn, định để đến công ty ăn luôn thôi!”

“Sao không nói sớm, anh cũng chưa ăn, em ở nhà đợi một lát, anh ra ngoài mua một ít đồ ăn về!”

Trần Đình nhìn theo Trương Hoa, nhớ lại bộ dạng lo lắng của anh lúc ở bệnh viện, bỗng thấy trong lòng vô cùng cảm động, nhất là lúc Trương Hoa cứ luôn miệng nhận sai trước cô y tá, nghĩ đến đó, cô lại khẽ mỉm cười.

Chợt nhớ lại lần trước mình bị viêm cổ tử cung, Trương Hoa cũng căng thẳng như thế. Nhớ đến lần đó, cô lại nghĩ đến Lục Đào, bởi lần bị đau đó là sau khi quan hệ với Lục Đào, Trần Đình lại thấy đau đớn trong lòng, cảm giác có lỗi với Trương Hoa lại trào lên.

Trương Hoa chạy ra ngoài mua mấy món mang về, luôn miệng bảo Trần Đình ăn nhiều vào, sau đó nói: “Bởi vì vội quá nếu không tự làm thì ngon hơn!” Trần Đình mỉm cười nói: “Không sao, cũng ngon mà!”

Ăn cơm xong, Trương Hoa dọn dẹp sạch sẽ, sau đó hai người ngồi trầm ngâm trong phòng rất lâu. Trần Đình lên tiếng trước: “Nếu anh có việc thì cứ về đi, em không sao”

Trương Hoa cười: “Anh nghỉ việc ở nhà rồi, còn có việc gì nữa chứ?” sau đó lại trầm ngâm. Nhìn căn phòng chật hẹp, lạnh lẽo, Trương Hoa cứ định nói gì đó nhưng lại do dự.

Suốt cả buổi chiều, cả hai gần như im lặng. Cuối cùng, Trần Đình giục Trương Hoa: “Anh mau về đi, trời tối đi không tiện đâu, lại đang có tuyết rơi nữa!” Trương Hoa gật đầu rồi chậm rãi đứng dậy. Anh đứng trước cửa ngập ngừng một lát rồi ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình nằm trên giường, nói: “Hay là em về thành phố với anh đi, đợi vài hôm nữa thì quay lại!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: CHƯƠNG 34

1.

Trần Đình không đồng ý theo Trương Hoa về thành phố, cô nghĩ anh làm vậy là vì thương hại mình. Nhưng Trương Hoa nói: “Không phải anh lo cho em, mà là lo cho đứa bé, sợ nó xảy ra chuyện gì!”

Trần Đình không biết rõ rốt cuộc Trương Hoa lo cho mình hay là cho đứa bé, nhưng dù thế nào đi nữa cô đều thấy cảm động. Hơn nữa trong lòng cũng rất muốn về thành phố với Trương Hoa, dù sao một mình cô ở đây cũng không tiện, hơn nữa buổi tối quả thực là rất lạnh.

Thế nên Trần Đình thu dọn đồ đạc rồi đi theo Trương Hoa. Trên đường đi Trần Đình hỏi: “Bạn anh cũng ở đây, em đến có bất tiện không?”

Trương Hoa cười: “Tối qua cậu ta về chỗ bạn gái rồi, chắc sẽ không đến ở nhờ nữa đâu!”

Sau đó Trương Hoa nhìn ra ngoài trời tuyết rơi, nói: “Xem ra một trận tuyết đột ngột cũng có cái lợi của nó!”

Trần Đình cũng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa, sau đó khẽ nói: “Đúng thế, tuyết đẹp quá!”

Sau khi xuống xe, Trương Hoa đưa Trần Đình lên tầng trước, bảo cô ở trong nhà đợi còn mình thì đi mua đồ ăn. Lúc Trương Hoa về, Trần Đình đang dọn dẹp phòng bếp, thấy Trương Hoa mua thức ăn về, cô nói: “Có phải lâu lắm rồi anh không nấu nướng gì không?”

Trương Hoa nói: “Nành rồi ngồi nhà thành ra lại không muốn làm, toàn ra ngoài ăn!”

“Chẳng trách, nhìn một cái là biết ngay lâu rồi không có người động vào bếp!”

“Em ra ngoài đi, để anh làm là được rồi!”

Trần Đình nói: “Không sao, lúc ở nhà em cũng hay giúp mẹ rửa rau, thái rau mà!”

Trương Hoa nghe xong, vốn định hỏi sau khi biết chuyện của Trần Đình, bố mẹ có phản ứng thế nào, nhưng cuối cùng lại thôi.

2.

Hai người đang chuẩn bị ăn cơm thì Lí Dương Uy về. Trương Hoa thấy Lí Dương Uy thì tỏ vẻ ngạc nhiên, vội hỏi: “Sao hôm nay về sớm thế?”

Lí Dương Uy nhìn thấy Trần Đình cũng hơi kinh ngạc, vội nói: “Tôi chỉ về lấy ít đồ thôi!”

Trần Đình nói với Lí Dương Uy: “Bọn em đang chuẩn bị ăn cơm, anh cùng ăn đi!”

“Thôi thôi, Ki Oanh đang ở nhà đợi tôi về cùng ăn rồi, tôi thấy trời tuyết rơi mãi nên về sớm một chút!”

Lí Dương Uy vào phòng lấy đồ, móc chìa khóa ra trả cho Trương Hoa rồi cười nói: “Trả cho cậu, ít ra thì tạm thời tôi không phải dùng đến!”

Đợi Lí Dương Uy đi rồi, Trương Hoa liền nói: “Con người thật kì lạ, mới đợt trước còn ra về có chết cũng không quay lại, thế mà chỉ sau một đêm đã thay đổi hẳn!”

Trần Đình cười: “Hận vốn dĩ chính là yêu, hận đến nhanh thì đi cũng nhanh!”

Trương Hoa không nói gì, đột nhiên hỏi: “Sao hôm nay không bật ti vi lên?”

Trần Đình nói: “Chắc dạo này đã quen với việc không có ti vi nên em quên không bật!”

“Để anh bật!”

Trần Đình lắc đầu: “Thôi anh ạ, yên tĩnh ăn cơm cũng tốt mà!”

Hai người gần như chẳng nói chuyện gì, chỉ lặng lẽ ăn cơm. Trương Hoa vừa ăn vừa có lẽ đây là lần đầu tiên hai người ăn cơm trong yên lặng như thế này. Anh ngẩng đầu nhìn Trần Đình, chợt phát hiện trong mắt cô hình như đang ngân ngấn nước, vội hỏi: “Em sao thế?”

Trần Đình cũng ngẩng đầu nhìn Trương Hoa, vội nói: “Không sao!”

Ăn xong cơm, Trương Hoa thu dọn trong bếp, xong xuôi đi ra, không nhìn thấy Trần Đình trong phòng khách, anh liền vào phòng trong, thấy Trần Đình đang đứng bần thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trương Hoa cũng đến cạnh cô, nhìn ra bên ngoài. Trần Đình nghe thấy tiếng bước chân Trương Hoa nhưng không ngoảnh đầu, khẽ nói: “Đẹp quá, thật

muốn ra ngoài một chút!”

3.

Trương Hoa đứng bên cạnh không nói gì, cũng lặng ngắm màn tuyết bên ngoài cửa sổ. Trong kí ức của anh, dường như chưa bao giờ tuyết rơi nhiều đến thế, hơn nữa lại mấy ngày liên miên.

Trần Đình lại khẽ nói: “Anh nói xem, tại sao bầu trời lại kì diệu như thế, có thể biến nước thành những bông tuyết tuyệt đẹp, giả sử mỗi lần thay vì mưa lại có tuyết rơi thì tốt biết bao!” Câu hỏi này có phần ngây thơ như trẻ con, nhưng Trương Hoa vẫn trả lời: “Nếu là như vậy thì mãi mãi là mùa đông!”

Trần Đình chợt sực tỉnh, gật đầu: “Nói cũng phải!”

Lúc này, bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận đang ngồi xem ti vi. Mẹ Trương Hoa đột nhiên nói: “Tuyết rơi suốt cả ngày rồi, cũng không biết con bé giờ thế nào nữa?”

Bố Trương Hoa và Nhã Vận đều biết mẹ Trương Hoa đang nói về Trần Đình. Nhã Vận rõ ràng vẫn còn giận: “Đấy cũng là chị ta tự chuốc lấy thôi!”

Mẹ Trương Hoa thờ dãi, sau đó nói: “Con bé vốn ngoan ngoãn là thế, còn tưởng đã tìm được một đứa con dâu ngoan hiền chứ!”

Bố Trương Hoa ngồi bên cạnh không nói năng gì. Nhã Vận lên tiếng: “Trước đây con tưởng chị ta tốt hơn chị Vân Vân nhiều, giờ mới thấy chị Vân Vân vẫn tốt hơn!”

Mẹ Trương Hoa lúc này mới sực nhớ: “Nếu đúng như những gì nó nói, ngoài anh con ra không có bất cứ người đàn ông nào khác thì cũng được coi là gái ngoan

Nhã Vận lại nói: “Chị Vân gọi điện cho con rồi, bảo con vào thành phố chơi, hay là chúng ta bảo chị Vân đến nhà mình chơi đi, như thế chúng ta sẽ biết chị ấy là người thế nào!”

Mẹ Trương Hoa thờ dãi: “Đám thanh niên bây giờ thật chẳng biết nói thế nào nữa!”

Bố Trương Hoa lúc này mới lên tiếng: “Chuyện của bọn chúng cứ để chúng tự giải quyết, đừng có bảo cái cô Vân Vân kia đến nhà, trừ phi anh con chịu dẫn nó về!”

4.

Trần Đình đột nhiên ngoảnh đầu lại hỏi Trương Hoa: “Chỗ sách em mua chắc vẫn còn nhĩ?”

Trương Hoa gật đầu: “Vẫn còn, anh chưa hề động vào!”

“Thế thì tối nay em có cái để xem rồi!”

“Không xem ti vi à?”

Trần Đình cười: “Không xem nữa, một khi xem phim truyền hình là phải xem liên tục, em sợ mệt ! Mà tí nữa em sang bên giường của Nhã Vận ngủ cũng được ! ”

“Em ngủ bên này đi, giường rộng hơn một chút, anh ngủ ở trên giường Nhã Vận cũng được”.

Trần Đình đi ngủ rất sớm, Trương Hoa xem tivi một lúc ở phòng khách rồi cũng vào phòng, nói với Trần Đình đang nằm trên giường: “Anh chơi điện tử một lúc có được không?”

Trần Đình nhìn Trương Hoa cười: “Anh chơi đi!”

Trần Đình nằm đọc sách, bên ngoài trời vẫn có tuyết rơi, Trương Hoa ngồi bên cạnh chơi điện tử. Trong phòng, ngoài tiếng lách cách từ bàn phím ra, tất cả đều rất yên tĩnh, nhưng Trần Đình nằm trên giường mà cảm thấy ấm áp vô cùng.

Đột nhiên, Trương Hoa bật nhạc trong máy tính lên, cả căn phòng chìm trong tiếng nhạc êm dịu. Cuối cùng, Trần Đình đặt sách xuống, nghe nhạc rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Lúc cô tỉnh lại, đèn trong phòng vẫn bật nhưng Trương Hoa đã tắt máy đi ngủ rồi.

Trần Đình nhìn đồng hồ, đã là hơn bốn giờ sáng. Cô ngồi dậy tắt đèn, nhìn ra bên ngoài cửa sổ phủ trắng tuyết rồi lại chìm dần vào giấc ngủ. Sáng tinh dậy, Trương Hoa đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, ngoảnh đầu lại nhìn cô nói : “Anh đã mua đồ ăn sáng rồi, em đánh răng rửa mặt rồi ra ăn nhé!”

Đến tận chiều hôm nghỉ phép cuối cùng của Trần Đình, trời vẫn có tuyết rơi. Tivi cũng bắt đầu đưa tin, nói rằng năm nay gặp phải trận tuyết lớn, chủ yếu tập trung ở phía Nam, rất nhiều thành phố gặp phải vấn đề ách tắc giao thông rất nghiêm trọng.

5.

Trần Đình nói: “Chiều nay em phải về rồi, ngày mai còn phải đi làm nữa!” Trương Hoa đến bên cửa sổ, nói “Trận tuyết này chẳng biết còn rơi đến bao

giờ!”

Trần Đình nói : “Không sao đâu, em sẽ chú ý một chút là được mà!”

“Em cũng đi làm vài hôm nữa là về nhà rồi, hay là thôi xin nghỉ luôn đi!”

“Không được, mấy hôm nay được nghỉ phép là vì em có giấy chứng nhận của bệnh viện, tiếp đó là nghỉ vì lí do cá nhân, hơn nữa em đã nộp đơn xin nghỉ việc rồi, có rất nhiều việc phải giải quyết cho xong!” sau đó Trần Đình cười nói: “Đương nhiên chủ yếu là vì chưa thanh toán hết lương, nhờ công ty không trả nót tiền lương thì sao?”

Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành phải đưa cô về. Lúc đưa Trần Đình về căn phòng lạnh ngắt kia, Trương Hoa vẫn luôn miệng hỏi Trần Đình ở một mình có được không. Trần Đình nói: “Không sao, em sẽ cẩn thận hơn mà!”

Ngồi một lúc, Trương Hoa nói: “Tối nay anh định về nhà thăm bố mẹ, từ đây về cũng gần!”

Trần Đình nói: “Thế anh đi đi, cũng sắp hết năm rồi, hỏi xem bố mẹ còn thiếu cái gì không?”

“Thế anh đi đây!”

“Anh đi đi, không cần lo cho em đâu!”

Lúc Trương Hoa ra đến cửa, Trần Đình lại gọi anh, Trương Hoa ngẩng đầu lại, Trần Đình nói: “Gặp bố mẹ rồi anh giúp em nói một tiếng xin lỗi, mấy hôm nữa là em về nhà rồi, em không đến chào từ biệt bố mẹ nữa!”

Trương Hoa gật đầu: “Ok!” sau đó dặn dò Trần Đình phải chú ý một chút rồi đi. Lúc ngồi trên xe, , xem ra Trần Đình còn kiên cường hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. Rồi lại nghĩ, về nhà biết nói gì với bố mẹ đây, từ trước đến giờ anh luôn tìm cách giấu giếm chuyện của Trần Đình.

6.

Trương Hoa về đến nhà mới biết những lo lắng ấy là thừa, bố mẹ anh hoàn toàn không nhắc đến chuyện của Trần Đình, ngay cả Nhã Vận cũng không nói gì. Mặc dù anh cũng không nhắc đến chuyện đó nhưng Trương Hoa rõ ràng vẫn cảm thấy hơi áp lực. Lúc ăn cơm, ngay cả Nhã Vận vốn rất lăm lăm cũng trầm ngâm không nói.

Ăn cơm xong, lúc ngồi trong phòng khách, mẹ mới bắt đầu nói những chuyện này: “Sau này con định thế nào?” Trương Hoa tròn mắt ngạc nhiên: “Định cái gì hả mẹ?”

“Trần Đình đã như thế rồi, ly hôn cũng đã ly hôn rồi, bố mẹ cũng không nói nhiều nữa, nhưng con cũng phải ăn nói làm sao với cái cô Cổ Vân Vân kia chứ!”

“Giữa con và cô ấy chẳng có gì cả, nếu mà có thì ngay từ thời học đại học đã có rồi!”

Mẹ Trương Hoa tức tối nói: “Người ta là con gái đã trao thân cho con rồi, con còn nói là không có gì được ư?”

Lúc này Trương Hoa mới hay ngay cả chuyện xảy ra hôm anh say rượu Cổ Vân Vân cũng nói ra rồi. Nhưng Trương Hoa không có cách nào giải thích cho mẹ được, chỉ biết trầm ngâm. Mẹ Trương Hoa nói tiếp: “Nghe nói cái ông tổng giám đốc trước đây của Trần Đình tuổi tác đã cao rồi, lớn tuổi như thế nó còn theo, không biết trước đây có còn theo người đàn ông nào khác nữa không? Còn nữa, bỏ bịch với một người đàn ông lớn tuổi như vậy có phải là vì tiền không?”

Trương Hoa nhìn mẹ một lát rồi nói: “Mẹ à, không phải như vậy đâu, mẹ không hiểu rõ chuyện rồi!”

Mẹ Trương Hoa có vẻ bức tức: “Đến tận lúc này con còn nói đỡ cho nó à, chẳng trách giấu nhem bố mẹ chuyện này!”

Trương Hoa thực lòng không biết nói với mẹ thế nào, cuối cùng đành phải nói: “Mấy hôm nữa cô ấy sẽ về quê rồi không lên đây nữa đâu!”

7.

Mẹ nói: “Như thế cũng tốt. Đã như thế rồi còn mặt mũi nào mà quay lại!” sau đó nhìn Trương Hoa hỏi: “Nói thật với mẹ đi, đứa bé ấy có phải của con không?”

Câu hỏi này càng khiến cho Trương Hoa không thể trả lời. Trong thâm tâm, anh tin rằng đứa bé ấy là con mình, đặc biệt là dạo này thường xuyên ở bên cạnh Trần Đình, anh càng xác nhận điều này. Giờ mẹ anh đột nhiên hỏi vậy khiến anh chẳng biết trả lời thế nào, bởi vì chẳng có bằng chứng gì chứng minh nó là con của anh cả.

Mẹ Trương Hoa thấy con trai do dự lại hiểu nhầm: “Con cũng nghĩ ngờ phải không?”

“Không phải nghĩ ngờ, là...”

Ngập ngừng một lát, Trương Hoa nói: “Là con không biết phải nói những chuyện này với mẹ thế nào nữa!”

“Sau này đứa bé ra đời, xác nhận đúng là con mình thì đón đứa bé về bố mẹ nuôi, nếu như không phải thì từ nay về sau cắt đứt hẳn quan hệ!”

Trương Hoa lúc này mới phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề, những chuyện mà trước đây anh lo lắng cuối cùng đã xảy ra rồi. Bố mẹ anh là mẫu người truyền thống, một khi đã biết những chuyện này của Trần Đình chắc chắn sẽ thay đổi hoàn toàn cách nhìn nhận về cô, hay nói cách khác, mẹ anh mà biết chuyện của Trần Đình, xét từ một phương diện nào đó thì hai người rất khó mà quay lại với nhau. Ít nhất thì muốn nhận được sự đồng ý của bố mẹ anh cũng là chuyện cực kì khó khăn.

Trương Hoa bỗng nhiên cảm thấy vô cùng căm hận Cố Vân Vân. Nhưng lại nghĩ, chính anh trước đây thường xuyên nói với Lí Dương Uy rằng nhất quyết không phục hôn với Trần Đình, vậy tại sao lại căm hận Cố Vân Vân nói ra chuyện này? Điều kì quặc hơn nữa là, tại sao bản thân anh lại luôn bảo vệ Trần Đình trước mặt mẹ mình?

8.

Buổi tối, mẹ Trương Hoa cứ một mực hỏi tình cảm của anh đối với Cố Vân Vân: “Nếu như con không thích con bé ấy, tại sao lại ngủ với nó? Tại sao phải làm khổ người ta?” Trương Hoa thật không biết Cố Vân Vân đã nói những gì với người nhà anh, nhưng anh có thể khẳng định, cô nói ra những chuyện này là để tranh thủ sự đồng tình của gia đình anh.

Trương Hoa chỉ biết cười như mếu, cũng chẳng thể phản bác mẹ anh, lại càng không thể giải thích. Cuối cùng anh bức mình đứng bật dậy: “Thôi bỏ đi, không thể nói rõ ràng với mẹ chuyện này được, tối nay con về thành phố đây!” rồi không đợi mẹ kịp nói gì, đã đi thẳng ra ngoài cửa.

Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, Trương Hoa cũng chẳng buồn mang theo ô. Anh châm một điếu thuốc, sau đó lững thững đi dưới trời tuyết, đi được một lúc mới nhớ ra phải gọi xe. Bởi vì trời đang có tuyết nên bắt xe rất khó, đến lúc người Trương Hoa sắp bị ướt hết mới thấy có một chiếc taxi ngang qua.

Xe đến gần chỗ công ty của Trần Đình, Trương Hoa đột nhiên nói: “Bác tài, tôi không về thành phố nữa, cho tôi xuống xe ở chỗ trước mặt đi!”

Trần Đình đang nằm trên giường đọc sách thì Trương Hoa gõ cửa. Trần Đình nhìn thấy Trương Hoa, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Sao anh lại đến đây?”

Trương Hoa không nói gì mà đi thẳng vào trong. Trần Đình đóng cửa lại: “Anh làm gì mà ướt hết cả người thế này? Mau cởi áo ra!”

Đợi Trương Hoa cởi áo ra rồi, Trần Đình liền lấy cái áo khoác của mình ra đưa cho anh, nói: “Áo của em giờ rất to, anh khoác tạm kẻo lạnh!” sau đó lại hỏi: “Chẳng phải anh về thăm bố mẹ sao, sao lại chạy đến đây thế?”

Trương Hoa khoác áo lên, au đó cười bảo: “Anh không yên tâm em ở đây một mình, vì vậy mới qua xem thế nào!” Trương Hoa không muốn kể cho Trần Đình nghe chuyện không vui giữa anh và mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: CHƯƠNG 35

1.

Trương Hoa ngồi trên ghế một lát rồi nói: “Lạnh thế này tôi ngủ thế nào được?”

Trần Đình đã quay lại giường nằm, nói: “Không sao đâu, em lấy mấy cái áo khoác đắp ở bên ngoài là được!”

Trương Hoa lại ngồi thêm một lát, Trần Đình nói: “Bao giờ anh đi, càng muộn càng khó về đấy!”

Trương Hoa đột nhiên cởi áo ra, Trần Đình tròn mắt nhìn anh: “Anh làm gì thế?”

Trương Hoa không nói gì, nhanh chóng cởi áo ngoài và giày rồi lật chăn lên, nằm xuống giường. Trần Đình nói: “Anh làm gì thế?”

Trương Hoa nói: “Sợ con bị lạnh!” đầu tiên Trần Đình đẩy anh, một lát sau đành bỏ cuộc: “Anh không rửa mặt, rửa chân à?”

Trương Hoa gọn lỏn đáp: “Không rửa nữa!”

“Anh lười như thế từ khi nào vậy hả?”

Trương Hoa không buồn đoái hoài đến những gì cô nói. Một lát sau Trần Đình nói: “Anh ôm chặt quá, đè vào bụng em rồi!” lúc này Trương Hoa mới ngẩng đầu lên: “Thực ra tại anh lạnh quá!”

Hai người trầm ngâm một lúc lâu, Trần Đình đột nhiên khẽ gọi: “Trương Hoa”

Trương Hoa không động đậy, hỏi: “Chuyện gì thế?”

Trần Đình khẽ nói: “Anh có hận em không?”

“Có, đương nhiên là có!”

Trần Đình không nói gì, lại là sự im lặng. Một lúc lâu sau, Trần Đình khẽ nói: “Đợi khi nào con lớn, em sẽ nói với nó, không phải là lỗi của bố!” Trương Hoa ậm ừ một tiếng rồi bảo: “Ngủ đi, mai em còn phải đi làm!”

Thực ra lúc này cả hai đều khó mà ngủ. Trương Hoa cũng không hiểu nổi sao mình lại đột nhiên làm như thế này, vốn dĩ chỉ định đến xem cô thế nào rồi sẽ về. Còn Trần Đình lại càng không ngờ Trương Hoa sẽ ở lại với cô. Cảm nhận hơi ấm của Trương Hoa ở ngay bên cạnh, trong lòng cô cảm xúc lẫn lộn. Căn phòng vốn lạnh ngắt giờ bỗng nhiên trở nên ấm lạ.

2.

Buổi sáng lúc Trần Đình tỉnh lại Trương Hoa đã dậy rồi. Thấy cô dậy, Trương Hoa nói: “Anh đã mua đồ ăn sáng rồi, em ăn ở nhà rồi hãy đi làm!”

Bởi vì chỗ ở cách công ty không xa lắm, không cần ngồi xe, có thể đi bộ đến nơi, Trương Hoa đưa Trần Đình đến công ty, sau đó nói: “Đưa chìa khóa nhà của em cho anh!”

Trần Đình hỏi: “Anh lấy chìa khóa làm gì?”

“Anh phải về nhà nấu cơm cho em, trưa anh sẽ mang đến, em đừng ăn ở ngoài!”

Buổi trưa, Trương Hoa mang cơm đến cho Trần Đình xong cũng không đưa trả chìa khóa cho cô mà quay về thành phố lấy một ít đồ đặc rồi quay lại. Anh quyết định sẽ dọn đến ở với Trần Đình, nếu không anh không thể yên tâm được.

Buổi chiều, anh mua ít thức ăn rồi đứng đợi Trần Đình tan làm. Chờ ô đứng trước cổng công ty Trần Đình, Trương Hoa luôn tự hỏi, tại sao mình lại làm như thế? Cuối cùng anh đưa ra lý do: sợ đứa bé xảy ra chuyện, tất cả mọi chuyện anh làm đều là vì đứa bé.

Trên đường về, Trần Đình nói: “Cơm với đồ ăn hồi trưa anh mang đến nhiều quá!” Trương Hoa nói: “Chẳng phải bây giờ em ăn rất nhiều sao?”

“Nhưng mà nhiều quá!”

Rồi lại nói: “Em chia bớt cho các đồng nghiệp, bọn họ đều nói đồ ăn rất ngon!”

“Nếu vậy trưa mai anh lại làm nhiều thêm một chút, em chia cho họ cùng ăn nhé!”

Trần Đình lắc đầu: “Không cần phiền phức thế đâu anh!”

Buổi tối lúc ăn cơm, Trần Đình nói: “Mẹ em gọi điện hỏi khi nào em về, nói là đường xá ở nhiều nơi bị chặn rồi, sợ em đi đường không an toàn!”

“Thế à, anh cũng không rõ, để ngày mai anh đi kiểm tra xem!”

Trần Đình lại nói: “Huê Anh cũng gọi điện cho em, sợ đường xá bị chặn nên cũng muốn về sớm một chút. Nếu thế em có thể cùng về với cô ấy rồi!”

“Bọn em chắc chắn không thể về cùng, vì cô ấy không mua được vé xe cùng với em đâu!”

Trần Đình gật gù: “Anh nói cũng phải!”

3.

Ngày hôm sau Trương Hoa nghe được tin, nhiều tuyến đường trên lộ trình về quê của Trần Đình bị chặn, rất nhiều người phải trả lại vé xe.

Buổi tối, Trần Đình lo lắng nói: “Làm thế nào bây giờ?”

Trương Hoa động viên: “Chỉ là tạm thời thôi, còn mấy ngày nữa em mới về cơ mà! Tuyệt mà không rơi nữa thì bằng sẽ tan nhanh thôi!”

“Hi vọng là như thế, nhưng mà tuyệt vẫn rơi suốt thôi!”

“Chuyện thời tiết chúng ta không thể định đoạt được, chỉ còn biết chờ đợi thôi”.

Đáng tiếc là cho đến tận trước hôm Trần Đình về, tuyệt vẫn chưa ngừng rơi. Trần Đình đã bàn giao công việc xong xuôi, ra ngoài nhìn thấy Trương Hoa đang đợi liền nói: “Làm thế nào bây giờ, tuyệt vẫn chưa ngừng!”

“Chúng ta về nhà trước đã, sáng mai ra bến xe xem có thể đi được không!”

Hai người về thu dọn đồ đạc, Trần Đình nhét hết đồ đạc vào trong túi. Trương Hoa nói: “Tôi nay đừng ở đây nữa, về thành phố đi, như thế sáng mai ra bến xe sẽ tiện hơn!”

Trần Đình liền tìm chủ nhà trọ trả lại chìa khóa cho ông ta, nói phải về nhà nên không ở phòng này nữa. Về đến thành phố, Trần Đình cứ nhìn trân trân vào màn tuyết bên ngoài cửa sổ, sau đó gọi điện cho Lư Huệ Anh, hỏi cô khi nào về nhà. Lư Huệ Anh nói: “Tôi cũng không biết nữa, nghe nói đường bị chặn nhiều lắm, chỉ còn vài ngày nữa là sang năm mới rồi, tôi đang sốt ruột chết đi được đây!”

Trần Đình cười bảo: “Hay là thôi đừng về nữa, qua ở với bạn trai cậu đi!” Lư Huệ Anh ấp úng mãi mới nói: “Không được, bố mẹ tôi nhất định bắt tôi phải về, họ còn sốt ruột hơn cả tôi đây.”

4.

Sáng hôm sau, Trương Hoa gọi điện hỏi thăm tình hình, đường xá vẫn bị chặn, nhưng Trần Đình một mực đòi đến bến xe, cô nói nhờ đường xá thông rồi thì sao? Trương Hoa đành phải đưa Trần Đình ra bến xe, kết quả là sau một hồi dò hỏi, nhân viên ở bến xe nói: Vé xe có thể trả lại, nhưng không thể đổi ngày, bởi bọn họ cũng không biết khi nào thì đường mới thông.

Trên đường về, Trần Đình thấy hơi buồn phiền. Ngược lại, Trương Hoa lại thấy rất nhẹ nhõm: “Nếu thực sự không được thì đừng về nữa. Em đã như thế này rồi, đường lại toàn tuyết, anh sợ xảy ra chuyện!”

Trần Đình thờ dãi: “Còn có mấy ngày là đến tết, để xem tình hình thế nào vậy!” về đến nhà, Trần Đình liền gọi cho Lư Huệ Anh, nói không về nữa, vé xe cũng trả lại.

Lư Huệ Anh nói: “Sao lại thế? Nếu thực sự không về được thì hai chúng ta cùng đón tết ở đây vậy!”

Trần Đình ngoảnh đầu nhìn Trương Hoa đang ở trong phòng khách, sau đó nói: “Nếu không về được cũng chỉ còn cách đó thôi!”

Tắt điện thoại, cô đến bên Trương Hoa, nói: “Phòng bên đó đã trả rồi, hay là em qua chỗ Huệ Anh ở nhé!”

Thực ra Trần Đình biết mình nói rất miễn cưỡng, trong đáy lòng, cô rất muốn ở lại chỗ Trương Hoa, nhưng lại ngại không dám nói ra, hi vọng Trương Hoa lên tiếng giữ cô lại.

Nào ngờ Trương Hoa nói ok luôn, khiến cho Trần Đình sửng người, sau đó chỉ khẽ nói: “Ừ, thế tối nay em sang bên đó!”

Trương Hoa nhìn bộ dạng của cô không khỏi phì cười, rồi nói tiếp: “Nhưng chờ tuyết không rơi nữa, đường về nhà thông rồi hãy sang!”

5.

Đúng vào buổi sáng hôm Trần Đình chuẩn bị về nhà, Cố Vân Vân lái xe đến nhà Trương Hoa. Cô đã liên lạc với Nhã Vận mấy lần, bảo Nhã Vận vào thành phố chơi vài ngày, Nhã Vận phải lèo nhèo mãi cuối cùng mẹ mới đồng ý cho cô bé đi chơi.

Cố Vân Vân nói với Nhã Vận cô sẽ lái xe đi đón Nhã Vận. Lúc Cố Vân Vân đến, cô không đón Nhã Vận đi luôn mà ngồi trong nhà rất lâu. Cố Vân Vân cố ý ăn mặc rất đơn giản, lúc nói chuyện với mẹ Trương Hoa luôn tỏ ra rất dịu dàng, biết điều. Điều này khiến cho mẹ Trương Hoa bắt đầu thay đổi cách nhìn nhận về Cố Vân Vân. Cuối cùng mẹ Trương Hoa nói với Cố Vân Vân: “Trưa nay đừng đi nữa, ở nhà ăn cơm với Nhã Vận rồi hãy vào thành phố!”

Cố Vân Vân gật đầu ngay lập tức: “Dạ, vâng ạ, cháu nghe Trương Hoa nói bác làm món ăn rất ngon, cháu muốn nếm thử từ lâu rồi!” con người ai cũng thích nghe tán dương, mặc dù Trương Hoa chưa bao giờ nói với Cố Vân Vân như vậy, nhưng mẹ Trương Hoa làm sao biết được. Bà nghe vậy trong lòng thấy dễ chịu lắm, nhưng ngoài miệng thì nói đó chỉ là những món ăn bình thường của quê nhà, làm sao sánh bằng các món ăn cao lương mỹ vị ngoài hàng!

Lúc ăn cơm, Cố Vân Vân luôn miệng khen món này ngon, món kia ngon. Khi Cố Vân Vân dẫn Nhã Vận đi rồi, mẹ Trương Hoa nói với bố Trương Hoa: “Con bé này cũng được lắm, mặc dù là con nhà giàu nhưng không tiểu thư, không kiêu căng!”

Trên xe, Nhã Vận hỏi: “Có phải điện báo với anh cả em vào thành phố không nhỉ?”

Cố Vân Vân nói: “Tạm thời đừng nói, cậu ấy giờ vẫn còn đang giận chị mà!”

Nhã Vận nói: “Tại sao lại giận, chị làm thế có gì sai? Những chuyện này đáng nhẽ phải cho mọi người biết từ lâu rồi!”

6.

Trần Đình gọi điện nói với mẹ đường bị chặn nên tạm thời không thể về nhà. Mẹ cô nói: “Nếu thực sự không về được thì đừng về. Mẹ cũng lo cho con lắm! Thế có đón tết với Huệ Anh không?”

“Có mẹ ạ!”

Mẹ Trần Đình im lặng một lát rồi hỏi: “Vậy bây giờ con đang ở đâu?” sau đó lại thờ dãi nói: “Con bé này, lúc nào cũng phải để bố mẹ lo lắng!”

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn nói: “Con ở nhà Trương Hoa, vì vậy mẹ không phải lo cho con đâu!” Mẹ Trần Đình nghe xong bỗng thấy vui mừng, vội hỏi: “Hai con làm hòa rồi hả?”

“Không ạ, chỉ là ở tạm thôi!”

Mẹ Trần Đình lại trầm ngâm rồi nói: “Mẹ cứ nghĩ mãi không hiểu, rốt cuộc hai đứa đã xảy ra chuyện gì mà phải ly hôn mới được?” Trần Đình chỉ biết im lặng. Mẹ cô nói tiếp: “Nếu hai đứa đã ở chung thì mẹ cũng yên tâm rồi, còn nữa, tuyệt đối đừng gây mâu thuẫn nữa biết chưa? Ở nhà có thể làm mình làm mẩy với bố mẹ, nhưng ra ngoài phải chú ý một chút!”

Trần Đình nói: “Con biết rồi mẹ ạ!” mẹ Trần Đình lại hỏi: “Sức khỏe con dạo này thế nào rồi?”

Trần Đình nói mọi thứ vẫn ổn. Hai người nói chuyện hồi lâu mới cúp máy.

Nhìn thấy Trần Đình từ trong phòng đi ra, Trương Hoa cười nói: “Sao cứ gọi điện là lại chạy vào phòng thế, sợ anh nghe thấy à?”

“Em gọi điện cho mẹ, đứng trước mặt anh em lại chẳng biết nói gì nữa”.

“Em không về, ở nhà chỉ có hai cụ đón tết, chắc cũng buồn!”

“Ừ, năm ngoái còn vui, có anh đưa em về quê ăn tết”.

7.

Trương Hoa ngẩng nhìn màn tuyết ngoài cửa sổ, sau đó cười nói: “Bây giờ hai chúng ta đều không phải đi làm, nhưng ở nhà lại chẳng biết làm gì!”

“Hay là chúng ta đi dạo phố đi, bây giờ các khu thương mại chắc náo nhiệt lắm!”

Hai người đang đi dạo ở khu thương mại, đột nhiên Trần Đình nói: “Đây hình như là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau đi dạo khu thương mại thì phải!”

Trương Hoa gật gù: “Hình như là thế!”

“Chúng ta sang khu bán đồ trẻ con xem đồ đi!”

Trương Hoa thắc mắc: “Có định mua đâu mà xem!”

“Đi xem thôi cũng được mà, anh không biết đâu, quần áo trẻ con ở đây đẹp lắm!”

Trần Đình liên tục dừng lại ở các cửa hàng bán đồ trẻ em, thỉnh thoảng ngoảnh đầu lại hỏi Trương Hoa bộ quần áo này có đẹp không, món đồ chơi này có thú vị không... Nhân viên bán hàng tưởng họ là một cặp đến mua đồ cho con nên rất nhiệt tình giới thiệu.

Ra khỏi khu bán đồ trẻ con, Trương Hoa cười nói: “Mấy người bán hàng ấy chắc là thất vọng lắm!”

“Vì không biết là con trai hay con gái, nếu không em đã mua quần áo và đồ chơi cho con rồi!”

“Không biết cũng vẫn có thể mua mà, chẳng nhẽ người khác toàn là chờ sinh con ra biết là nam hay nữ rồi mới mua quần áo sao?”

“Cũng phải, nhưng còn mấy tháng nữa cơ, em chỉ nói thế thôi!”

Ra khỏi khu thương mại trời đã tối rồi. Trương Hoa đột nhiên nói: “Chúng ta đi xem phim đi!”

Trần Đình vui vẻ nói: “Ok, bao nhiêu năm nay rồi em chưa đi xem phim đấy!”

Hai người tìm một cửa hàng ăn uống no nê rồi đến rạp chiếu phim. Tó về đến nhà rất muộn, nhưng Trần Đình vẫn hào hứng nói: “Lâu lắm rồi mới được đi chơi vui vẻ thế này!”

8.

Đến lúc Lưu Huệ Anh được nghỉ, tuyết vẫn cứ rơi, đường vẫn chưa thông. Lưu Huệ Anh gọi cho Trần Đình, nói rằng chắc chắn không thể về, bảo cô đến chỗ mình ở cùng đón tết. Trần Đình không thể giấu được nữa, đành phải nói với Lưu Huệ Anh cô đang ở nhà Trương Hoa, sau đó nói với Lưu Huệ Anh: “Cậu đợi một chút, đừng cúp máy nhé!”

Trần Đình đặt điện thoại lên giường, chạy ra phòng khách nói với Trương Hoa: “Em muốn bàn bạc với anh một chuyện! Huệ Anh cũng không về nữa, hay là chúng ta bảo cô ấy ba mươi tết qua đây đón tết với mình nhĩ?”

“Cũng được, bảo cô ấy đến đi, nếu không một mình em ăn cơm giao thừa cũng buồn!”

Trần Đình nghe xong câu này liền ngây người, sau ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cũng phải, anh phải về ăn tết với bố mẹ và Nhã Vận chứ!”

Trương Hoa không nói gì, coi như là đã thừa nhận.

Trần Đình đang chuẩn bị vào phòng thì Trương Hoa nói: “Cứ bảo cô ấy đến đây ở luôn cũng được, có người ở với em vài hôm, dù sao anh cũng vẫn ngủ bên phòng Nhã Vận, bảo cô ấy sang ngủ chung với em đi!”

Buổi chiều, Lưu Huệ Anh xách đồ đạc sang, nhìn thấy Trương Hoa liền cười nói: “Thật ngại quá, em đến làm phiền anh...”

Trương Hoa vui vẻ nói: “Phiền gì mà phiền, có em ở cùng cô ấy càng vui!”

Lúc Trần Đình kéo Lưu Huệ Anh vào trong phòng nói chuyện thì mẹ Trương Hoa gọi điện đến, bảo Nhã Vận chiều nay từ thành phố về nhà, nếu không có việc gì thì về cùng Nhã Vận luôn, chỉ còn hai hôm nữa là đến ba mươi tết rồi, đừng ở lại thành phố một mình.

Trương Hoa hỏi: “Nhã Vận vào thành phố rồi ă?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Nó đi đã mấy ngày rồi, Cổ Vân Vân đến đón nó, hôm nay sẽ đưa Nhã Vận về!” sau đó còn dặn thêm “Con về cùng xe với nó cho tiện!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: CHƯƠNG 36

1.

Trương Hoa vừa cúp máy chẳng bao lâu thì Nhã Vận gọi đến. Trương Hoa nghe máy nói: “Con ranh này lên đây mà không nói tiếng nào?”

Nhã Vận đáp: “Chị Vân không cho em làm phiền anh!” rồi lại nói: “Mẹ gọi cho anh rồi à, em và chị Vân sắp đến nơi rồi, anh mau xuống đi, chúng ta cùng về nhà!”

“Bọn em đi trước đi, hôm nay anh có chút việc chưa về được!”

“Anh mà không về là em lên quấy nhiễu anh đấy!”

Trương Hoa nói với Nhã Vận nhiều lần rằng mình có việc chưa thể về nhưng Nhã Vận nhất định không đồng ý, nói sắp đến nơi rồi, nếu không xuống cô sẽ lên. Trương Hoa biết tính con nhóc này, lúc cần thiết nó có thể kết hợp cả ngang ngược với làm nũng người khác.

Cái chính là anh không muốn để Nhã Vận và Cổ Vân Vân biết Trần Đình đang ở đây. Thế nên cuối cùng đành phải đồng ý, nói hai người chờ ở dưới một lát rồi anh xuống.

Cúp điện thoại rồi Trương Hoa liền vào phòng nói với Trần Đình: “Anh phải về nhà một chuyến!” Trần Đình nói: “Sao đột nhiên lại về nhà thế?”

“Con nhóc Nhã Vận vào thành phố chơi, giờ cứ một mực muốn kéo anh về cùng nó!”

“Nó tự vào thành phố một mình ă?”

“Không, Cổ Vân Vân đón nó vào đây, đã chơi ở đây mấy ngày rồi, hôm nay mới đưa nó về!”

Trần Đình nghe rồi không nói gì thêm.

Trương Hoa nhìn Trần Đình rồi nói: “Tối em với Huệ Anh ra ngoài ăn chút gì, anh ăn cơm xong rồi về!” Trần Đình nói: “Anh ở nhà một đêm đi, không cần về đây đâu, có Huệ Anh ở đây rồi, không sao đâu!”

Trương Hoa không nói gì nữa mà với tay lấy áo khoác rồi đi ra khỏi phòng. Đến phòng khách liền móc ra mấy trăm tệ đặt lên bàn, nói: “Huệ Anh đến chơi, đáng nhẽ anh phải mời cô ấy đi ăn, em thay anh mời cô ấy ra ngoài ăn

Trần Đình nói: “Em cũng có tiền mà, anh không phải để tiền lại đâu!”

Trương Hoa không nói gì mà đi thẳng ra ngoài.

2.

Lưu Huệ Anh nói: “Cái cô Cổ Vân Vân ấy có vẻ thân thiết với người nhà Trương Hoa nhỉ?”

“Tớ cũng không rõ, đột trực nghe nói chị ta tìm được một anh bạn trai là tổng giám đốc một tập đoàn, nào ngờ giờ lại thường xuyên liên lạc với gia đình Trương Hoa như thế!”

“Nói như vậy có nghĩa là chị ta vẫn thích Trương Hoa, nếu không chị ta đâu có nói chuyện của cậu cho gia đình anh ấy biết! Xem ra chị ta thật sự muốn cậu phải rút lui, sau đó sẽ xây dựng quan hệ với bố mẹ và em gái Trương Hoa”.

Trần Đình nói: “Tớ cảm thấy cô ấy không hợp với Trương Hoa!” Huệ Anh cười: “Có phải cậu nghĩ mình mới hợp với anh ấy không?” Trần Đình vội nói: “Tớ không có ý đó, chỉ cảm thấy cô ấy không hợp thôi!”

Lưu Huệ Anh lại cười: “Nói thật đi, dạo này ở với Trương Hoa có phải đang bắt đầu tóe “lửa tình yêu” không?”

Trần Đình ngại ngùng gạt đi: “Cậu nói lằng nhằng gì thế? Tớ vì không về nhà được nên mới tạm thời ở lại đây!”

“Hai người không ngủ chung với nhau ư?”

“Không!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình, lại hỏi: “Thật sự không?”

Trần Đình bị Lưu Huệ Anh nhìn đến sồn gai ốc, ngập ngừng một lát rồi nói: “Có mấy hôm!” rồi lập tức bổ sung: “Nhưng chẳng qua là vì không còn cách nào khác, chỉ có một chiếc giường ở phòng trọ của tớ!”

Lưu Huệ Anh phì cười: “Cuối cùng cũng chịu thừa nhận rồi hả? Thế có quan hệ không?”

Trần Đình đỏ mặt nói: “Cậu nói lằng nhằng gì thế? Cậu không thấy tớ đang có bầu à?”

“Bây giờ cậu đang ở giai đoạn an toàn, cậu tưởng t không biết à?”

“Cậu trở nên lăm chuyen từ khi nào thế hả? Thích dò hỏi chuyện riêng tư của người khác thế à?” – Nói rồi không đợi Lưu Huệ Anh hỏi thêm, Trần Đình liền đứng dậy: “Chúng ta đi mua thức ăn đi!”

Lưu Huệ Anh nói: “Chẳng phải Trương Hoa đã để tiền lại cho chúng ta đi ăn sao?” Trần Đình nói: “Ăn uống bên ngoài không ngon lại còn đắt nữa, chỉ bằng chúng ta tự làm cho xong!”

3.

Lúc Trương Hoa đi ra, xe của Cố Vân Vân đã đậu ở bên đường rồi. Trương Hoa vừa lên xe, Cố Vân Vân đã nói: “Nhã Vận cứ một mực đòi lời cậu về nhà cùng nó!” Trương Hoa chỉ cười nhạt nói: “Không cần giải thích, tôi biết không phải là ý của cậu!”

Nhã Vận nói: “Em vốn định tìm anh từ hai hôm trước, nhưng chị Vân không cho!”

“Cái con ranh này, tùy tiện bỏ ra ngoài chơi, không sợ bị bán đi hả?”

Nhã Vận cãi: “Chị Vân đâu phải người ngoài!”

Nhã Vận ngồi ở phía trước, Trương Hoa ngồi một mình ở ghế sau. Cố Vân Vân lái xe được một lúc Trương Hoa mới phát hiện Cố Vân Vân hôm nay ăn mặc rất giản dị, không kiêu được liền hỏi: “Sao hôm nay cậu ăn mặc giản dị thế?”

Cố Vân Vân vừa lái xe vừa nói: “Như thế này chẳng phải rất ổn sao?”

“Ổn thì có ổn, nhưng mà không giống với tính cách thường ngày của cậu”.

“Thỉnh thoảng thay đổi tính cách một chút cũng không tệ!”

“Những thay đổi nhất thời khó mà thay đổi được bản chất”.

Cố Vân Vân biết Trương Hoa có ý gì nhưng mặc kệ, chỉ im lặng lái xe. Nhã Vận nói: “Có phải lần này anh về nhà rồi đến hết tết mới quay lại thành phố không?”

“Không, tối nay anh quay lại thành phố luôn, có chút việc!”

Nhã Vận ngạc nhiên: “Anh đã nghỉ việc rồi, còn bận gì

“Trẻ con hỏi nhiều thế làm gì?”

Nhã Vận bất mãn nói: “Thôi, mặc kệ anh!”

Lúc gần về đến nhà, Trương Hoa nói: “Hay là đỗ xe bên đường một lát, tôi mua ít đồ mang về!” Nhã Vận nói: “Không cần mua đâu, chị Vân đã mua rất nhiều đồ rồi!”

4.

Buổi tối lúc ăn cơm, chẳng ai nhắc đến tên Trần Đình, ai cũng biết lúc này không nên nhắc đến cô. Mẹ Trương Hoa cứ luôn miệng nhắc Cổ Vân Vân phải ăn nhiều một chút, còn gấp thịt gà vào bát cô. Cổ Vân Vân vừa ăn vừa nói: “Ngon lắm bác ạ!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, sau đó nói: “Nếu như tôi nhớ không nhầm thì cậu ghét nhất là ăn thịt gà!”

Cổ Vân Vân nói: “Tôi ghét kiểu chế biến ở các nhà hàng thôi, còn món bác gái làm rất ngon, vì vậy tôi rất thích ăn!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân không nói gì. Mẹ Trương Hoa nói: “Nếu thích thì ăn nhiều vào!”

Cổ Vân Vân nói: “Tôi ba mươi cháu qua đây thăm hai bác với Nhã Vận được không ạ?”

Nhã Vận nói: “Ok, như thế chúng ta có thể cùng ra ngoài chơi!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Ba mươi tết cháu không ở nhà với bố mẹ sao?” Cổ Vân Vân nói: “Bố mẹ cháu ba mươi tết còn bận hơn cả ngày thường, rất nhiều ngân viên ở công ty con đều ở lại trực ban, lại thêm một vài nhân viên không thể về nhà, bố mẹ cháu đều phải đến thăm họ. Bao nhiêu năm nay rồi, gần như chỉ có cháu với bà giúp việc đón giao thừa thôi ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Hóa ra là vậy! Vậy ăn tất niên thế nào?”

Cổ Vân Vân đáp: “Bà giúp việc làm cơm, có năm bố mẹ cháu ăn xong mới đi, nhưng có năm còn không kịp ăn đã đi luôn rồi ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Xem ra người giàu có chưa chắc đón tết đã vui!”

“Vâng ạ, thường ngày cháu rất ít được gặp bố mẹ, ngay cả cơ hội ngồi ăn chung cũng ít! Mặc dù bố mẹ cháu mở mấy công ty liên nhưng lại hạn chế tiền chi tiêu của cháu.”

Mẹ Trương Hoa gật gù: “Nhìn cách ăn mặc của cháu là đoán ra rồi! Trông không lờ lẹt như đám con nhà giàu!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, vốn định nói gì nhưng cuối cùng lại thôi.

5.

Ăn cơm xong, Cổ Vân Vân ngồi trong phòng khách một lát với bố mẹ Trương Hoa. Cuối cùng Trương Hoa không nhịn được hỏi: “Cậu chuẩn bị về chưa?”

Mẹ Trương Hoa phản nản: “Có ai lại giục khách như thế không?”

“Con cũng cần về thành phố, muốn về sớm một chút!”

“Chỉ còn hai ngày nữa là tết, con còn về thành phố làm gì?” – Mẹ Trương Hoa hỏi.

“Con còn chút việc!” – Trương Hoa gọn lỏn đáp.

Cổ Vân Vân vội vàng đứng dậy nói: “Vậy chúng con đi đây ạ!” mẹ Trương Hoa cũng không nói gì thêm, chỉ dặn: “Đi đường cẩn thận!” sau đó hỏi Trương Hoa khi nào về, Trương Hoa nói: “Chiều ba mươi con sẽ về!”

Mẹ Trương Hoa lại nói với Cổ Vân Vân: “Nếu bố mẹ cháu tối ba mươi không ăn cơm ở nhà thì cứ về đây với thằng Hoa, cùng ăn cơm với nhà bác!” Cổ Vân Vân mừng rỡ nói: “Dạ, vâng ạ! Cháu chưa bao giờ ăn tất niên vui vẻ như thế!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, lạnh nhạt nói: “Mẹ tôi chỉ mời khách sáo thôi, cậu có thấy ai ngơai lạ tự dưng chạy đến nhà người khác ăn tất niên chưa?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Cái thằng này ăn nói kiểu gì thế, Vân Vân đâu thể coi là người lạ!”

Nhã Vận cũng phụ họa: “Đúng thế, chị Vân đến thì càng đông vui chứ sao! Năm ngoái anh với chị dâu về nhà chị ấy ăn tết, nhà mình vắng tanh!” Nhã Vận lại vô tình nhắc đến Trần Đình, hơn nữa vẫn quen miệng gọi cô là chị dâu khiến cho cả nhà chỉ biết im lặng.

Nhã Vận cũng cảm thấy mình không nên nhắc đến tên Trần Đình, vội vàng chữa: “Anh có thể đưa chị ấy về nhà ăn tết, tại sao chị Vân không thể đến nhà mình ăn tết?”

Trương Hoa lập tức nói: “Hai việc này là hoàn toàn khác nhau!”

Cổ Vân Vân cảm thấy không nên tranh luận vấn đề này nữa, liền nói: “Chúng ta đi thôi!”

6.

Trương Hoa ngồi trên xe, đột nhiên nói: “Cậu trở nên giả tạo như thế từ khi nào vậy?” Cổ Vân Vân hiểu ý của Trương Hoa, nhưng vẫn giả bộ như không biết: “Tại sao cậu lại nói thế?”

“Rõ ràng cậu không thích ăn thịt gà, đi ăn hàng không bao giờ gọi; bố mẹ cậu có thể hạn chế cậu nhiều việc nhưng tuyệt nhiên không bao giờ hạn chế cậu việc tiêu tiền; rõ ràng cậu thích thời trang nhưng hôm nay lại ăn mặc thế này. Còn nữa, cậu từng nói với tôi, mặc dù bố mẹ cậu không có thời gian đón giao thừa với cậu nhưng năm nào cũng ăn cơm tất niên ở nhà, hơn nữa trong bữa cơm tất niên còn có mấy cậu, mợ, chị họ, anh họ, em họ... Còn nữa...”

Không kịp để Trương Hoa kịp nói hết, Cổ Vân Vân đã ngắt lời: “Tôi làm như thế chẳng phải để gây ấn tượng với bố mẹ cậu sao?”

“Ấn tượng tốt từ sự giả tạo thì có ý nghĩa gì?”

“Ấn tượng tốt từ sự giả tạo vẫn tốt hơn không có ấn tượng tốt. Chỉ ít nó cho thấy tôi coi trọng ấn tượng của bố mẹ cậu đối với tôi!”

“Ấn tượng tốt cần bản chất thực sự, là những thứ bên trong tâm hồn chứ không phải cái ngoài bề mặt!”

Cổ Vân Vân trầm ngâm một lúc, biết nói không lại Trương Hoa, cuối cùng đành nói: “Tôi làm những việc này còn không phải là vì cậu hay sao? Đâu phải cậu không hiểu dụng ý của tôi?”

Trương Hoa cao giọng: “Tôi không hiểu! Tôi chỉ biết cậu có làm những chuyện ấy cũng vô ích mà thôi, tôi đã nói rõ ràng với cậu từ lâu rồi!”

Cổ Vân Vân mặc kệ Trương Hoa, chỉ chăm chú lái xe. Trương Hoa cũng không nói gì thêm, trầm ngâm suốt cả quãng đường. Đến trước khu chung cư, Trương Hoa không nói gì mà xuống xe luôn. Cổ Vân Vân đột nhiên lên tiếng: “Tôi có thể lên nhà ngồi không?”

Trương Hoa hỏi vặn lại: “Cậu thấy có thích hợp không

Nói rồi mặc kệ Cổ Vân Vân và đi thẳng lên lầu.

Cổ Vân Vân dừng xe lại một lát, cuối cùng lái xe bỏ đi.

7.

Cổ Vân Vân vừa lái xe vừa khóc, cô không hiểu sao mình tự nhiên lại thành ra như vậy. Từ nhỏ đến lớn cô luôn được nuông chiều, muốn có gì gần như đều có thứ này.

Rồi cô lại nghĩ, thực ra Trương Hoa chỉ là một người đàn ông bình thường, tại sao cô lại thích anh ta đến thế? Kể từ khi học đại học đã có thiện cảm như vậy, mãi đến giờ vẫn không thể quên được. Đặc biệt là sau “lần đầu tiên” với Trương Hoa, cái ý nghĩ ấy càng mãnh liệt, càng khao khát có được người đàn ông này.

Vì anh ta, cô thậm chí có thể trước mặt bố mẹ anh ta làm những việc mà cô không thích. Vốn tưởng những hành động ấy có thể cảm động được anh, nào ngờ chỉ đổi lại sự lạnh nhạt. Mặc dù rất khó chịu nhưng trong lòng Cổ Vân Vân vẫn không chịu thua, cô không nghĩ rằng có thứ gì bản thân mình muốn có mà không thể đạt được.

Đây có lẽ cũng là một nhược điểm của con người. Những cô gái có điều kiện càng tốt thì càng dễ bị những người đàn ông không để ý đến mình cuốn hút. Trong suy nghĩ của họ, họ chính là đối tượng để người khác cung chiều và theo đuổi. Có lẽ vì điểm này mà họ thờ ơ với những người đang theo đuổi mình để hướng tâm mắt đến những người đàn ông mà mình không thể theo đuổi được.

Đối với Cổ Vân Vân mà nói, có lẽ vì lý do đó, một phần cũng là vì cô thực sự thích Trương Hoa, từ hồi học đại học, song chưa bao giờ cô có được anh.

Thực ra những điều này không chỉ là điểm yếu của phụ nữ mà đàn ông cũng như vậy. Đôi khi điên cuồng theo đuổi một người chưa chắc đã là vì yêu. Vì vậy chúng ta có thể gặp rất nhiều ví dụ, sau một thời gian dồn hết tâm sức theo đuổi và có được người mình muốn, họ thường nhanh chóng “đá” người đó.

8.

Lúc Trương Hoa vào nhà, Trần Đình và Lưu Huệ Anh vẫn đang ăn cơm, vừa ăn vừa xem ti vi, lại còn bàn luận rất sôi nổi. Nhìn thấy Trương Hoa về, Trần Đình hỏi: “Anh về thật à?”

Trương Hoa đáp: “Anh không muốn ở nhà!” rồi nói tiếp: “Chẳng phải anh đã bảo bọn em ra ngoài ăn sao? Sao lại ăn ở nhà thế?”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Nàng ta đã biết tiết kiệm rồi ạ, nói là ở nhà ăn cho tiết kiệm!” Trần Đình lừ mắt với Lưu Huệ Anh, nói: “Tớ đâu có nói là tiết kiệm tiền, chỉ nói ở nhà ăn vừa sạch vừa ngon chứ!”

Trương Hoa không hỏi vấn đề này nữa, mà cười cười hỏi: “Sao giờ vẫn còn đang ăn thế? Chẳng nhẽ ăn mấy tiếng mà chưa xong à?”

Trần Đình đáp: “Đâu có lâu đến thế, bọn em ra ngoài mua đồ mất nhiều thời gian lắm! Huệ Anh nói tuyệt rồi đấy nên không chịu ra khỏi cửa, thế nên đi

một lần nhân thể mua luôn!” Trần Đình ngập ngừng một lát rồi nói thêm: “Hơn nữa bọn em muốn ăn uống thịnh soạn một chút nên nấu nướng mất khá nhiều thời gian!”

Trương Hoa đột nhiên nói: “Trong nhà có bia không?”

Trần Đình nói: “Có đấy, lúc mua đồ em nhân tiện mua luôn một ít, loại trước đây anh hay uống đấy!”

“Thế anh ăn thêm một chút!” – Trương Hoa nói.

Lưu Huệ Anh cười: “Anh về nhà mà bố mẹ không cho ăn à?”

“Ở nhà chẳng có tâm trạng để ăn, chỉ ăn qua loa cho xong, vẫn chưa no!”

Trần Đình nói: “Đề em đi lấy bát đĩa và bia cho anh!”

Trương Hoa xua tay: “Không cần đâu, để anh tự đi lấy!”

Trương Hoa vừa uống bia vừa xem phim truyền hình, sau đó nói: “Bộ phim này trước đây em từng xem rồi mà?”

“Xem rồi giờ xem lại mới thích, không cần ngày ngày mong ngóng, kịp lúc nào thì xem lúc đấy, không xem được cũng không sao!”

Lưu Huệ Anh ngồi bên cạnh cười: “Xem ra hai người hiểu nhau quá nhỉ, ngay cả uống bia loại gì, xem phim gì cũng đều biết!”

Trần Đình khề cộc vào đầu Lưu Huệ Anh, Lưu Huệ Anh giật nảy mình a lên một tiếng, sau đó nói: “Đừng đánh, tớ không nói nữa

Trương Hoa giả vờ như không nhìn thấy, cũng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: CHƯƠNG 37

1.

Trương Hoa nằm bên phòng Nhã Vận nghe tiếng cười đùa của Trần Đình và Lưu Huệ Anh ở phòng bên, trong lòng không khỏi chua xót: “Con gái ở với nhau đúng là khác hẳn!”

Ngày hôm sau, lúc Trương Hoa dậy, Trần Đình và Lưu Huệ Anh đã dậy từ lâu, hai người đang bận rộn ở trong bếp. Ăn sáng xong, điện thoại của Trương Hoa đổ chuông, vừa nghe là Trương Hoa đã nhận ra ngay: “Chủ tịch Cổ, sao lại là ngài?”

Cổ Triết Đông cười nói: “Sao nghe giọng một cái là biết tôi rồi?”

Trương Hoa nói: “Người có giọng nói giống như chủ tịch không nhiều!”

Hai người nói chuyện dăm ba câu rồi cúp máy.

Trương Hoa nói với Trần Đình: “Sáng nay anh phải ra ngoài một chút!”

Trần Đình hỏi: “Là bố của Cổ Văn Vân à?”

Trương Hoa ừ một tiếng rồi nói: “Có thể trưa anh không về, cứ ăn cơm đi, không phải đợi anh đâu!”

Trần Đình cố hỏi thêm: “Có chuyện gì thế?”

“Anh cũng không biết, chỉ bảo anh đến công ty gặp ông ấy một chút!”

Trên đường đi, Trương Hoa nghĩ mãi không biết rốt cuộc Cổ Triết Đông tìm anh có chuyện gì? Sau lần đầu tiên gặp mặt ở công ty Triết Đông, hai người chưa gặp lại nhau lần nào, sao đột nhiên ông ta lại gọi cho anh, bảo anh đến công ty gặp mặt? Trương Hoa lại nghĩ, không phải là vì chuyện của Cổ Văn Vân đấy chứ? Cuối cùng Trương Hoa quyết định không nghĩ những chuyện này nữa, dù gì sớm muộn cũng sẽ biết>

Lúc Trương Hoa đến nơi, rất nhiều nhân viên của công ty đều tỏ ra ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Trương Hoa quay lại công ty kể từ sau khi nghỉ việc. Trương Hoa nhìn thấy họ vẫn niềm nở chào hỏi, sau đó đi thẳng lên văn phòng của Cổ Triết Đông.

2.

Cửa văn phòng đang mở, nhìn thấy Trương Hoa vừa đến cửa, Cổ Triết Đông đã đứng dậy mỉm cười: “Thật ngại quá, trời đang tuyết rơi mà lại bắt cậu đến đây!”

Trương Hoa bước vào, mỉm cười nói: “Chẳng phải chủ tịch cũng đang bận rộn hay sao!”

Cổ Triết Đông đợi Trương Hoa ngồi xuống mới nói: “Chỉ tại tôi sợ ý, chuyện cậu nghỉ việc đến hôm nay tôi mới biết!”

Trương Hoa nhìn Cổ Triết Đông, thăm hỏi: “Cũng chẳng biết là thật hay là giả, có thể là biết từ lâu rồi!”

Cổ Triết Đông hỏi: “Dạo này cậu thế nào? Đã tìm công việc mới ở đâu chưa?”

Trương Hoa nói: “Tạm thời thì chưa, tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian đã!”

Cổ Triết Đông gật gù: “Thế cũng tốt, nghỉ ngơi một thời gian để bình tĩnh nghĩ con đường sau này của mình!”

Trương Hoa chỉ cười, không nói gì. Anh biết Cổ Triết Đông tìm anh đến chắc chắn là có việc chứ không phải để nói chuyện phiếm. Cổ Triết Đông lúc này mới ngồi xuống đối diện Trương Hoa, sau đó hỏi: “Tại sao cậu lại nghỉ việc?”

“Tôi cảm thấy công việc này không thích hợp với mình!”

“Vì nguyên nhân này ư?”

Trương Hoa vẫn chỉ cười mà không nói. Cổ Triết Đông nói “Thôi được rồi, không bàn đến chuyện này nữa, dù sao quá khứ cũng qua đi rồi!”

Dừng lại một chút, Cổ Triết Đông liền nói tiếp: “Tôi đã điều tra về công việc trước đây của cậu, thực ra cậu có cái duyên nhất này, nói một cách đơn giản hơn là cậu rất thích hợp với công việc kinh doanh!”

Trương Hoa cười nói: “Có lẽ là do vấn đề về tính cách, tôi không thích công việc này lắm thôi!”

Cổ Triết Đông đột nhiên nói: “Tôi biết cậu có hút thuốc, thường một ngày cậu hút bao nhiêu điếu?”

3.

Trương Hoa bắn khoăn không hiểu tại sao Cổ Triết Đông đột nhiên hỏi vấn đề này. Nhưng anh vẫn trả lời: “Chắc khoảng một bao ạ!”

“Cậu nghĩ có thể cai được không?”

Trương Hoa thành thật đáp: “Chắc là không!”

Cổ Triết Đông lại hỏi: “Thế cậu có biết tôi có hút thuốc hay không không?”

Trương Hoa nói: “Tôi cũng có biết là chủ tịch không hút thuốc!”

Cổ Triết Đông mỉm cười, sau đó nói: “Nói một cách chính xác là gần mười năm nay tôi không hút thuốc! Lúc bằng tuổi cậu, tôi hút không kém cậu đâu, lúc ấy cũng nghĩ chắc không thể bỏ thuốc, nhưng về sau sức khỏe có vấn đề, bác sĩ khuyên cáo không được hút thuốc nữa, vì vậy bây giờ cậu thấy đấy, tôi không hút thuốc nữa!”

Trương Hoa vẫn không hiểu tại sao đột nhiên Cổ Triết Đông lại hỏi chuyện này, chỉ biết trầm ngâm. Cổ Triết Đông lại hỏi: “Giả sử cho cậu đầy đủ tự do, cậu muốn theo đuổi nghề gì? Hay nói cách khác, cậu muốn trở thành người như thế nào?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi thẳng thắn nói: “Trước đây tôi từng có rất nhiều lí tưởng, chỉ có điều mong muốn nhất vẫn là có một cuộc sống tự do và yên ổn!”

“Cậu có biết lí tưởng lúc trẻ của tôi là gì không?”

Không đợi Trương Hoa trả lời, Cổ Triết Đông nói luôn: “Là làm ca sĩ!” nói rồi bật cười, sau đó nhìn Trương Hoa nói: “Có phải rất không phù hợp với thân phận hiện tại của tôi không?”

Trương Hoa, sau đó nói: “Tôi có thể hiểu được!”

Cổ Triết Đông nói tiếp: “Ừ, có lẽ cậu hiểu được, mỗi người khi còn trẻ đều có lí tưởng, hay nói cách khác chính là giấc mộng, nhưng những người có thể thực hiện ước mơ hồi còn trẻ của mình cực kì ít!”

“Quả đúng là như vậy!”

“Nếu giờ bảo tôi nói về lí tưởng của mình, tôi vẫn thích làm ca sĩ, mặc dù điều này cực kì mâu thuẫn với cuộc sống hiện tại của tôi”.

Ngừng một lát Cổ Triết Đông lại tiếp tục trải lòng: “Trong cuộc sống hiện tại, bên cạnh lí tưởng, còn có sự sinh tồn cùng với vấn đề thích nghi với xã hội, cũng giống như việc hút thuốc, trừ phi tôi không muốn mình khỏe mạnh, tôi có thể lựa chọn vẫn tiếp tục hút thuốc!”

4.

Nghe đến đây Trương Hoa đã hiểu ra dụng ý của Cổ Triết Đông. Có rất nhiều người vì sự sinh tồn là lựa chọn những công việc mình không thích, lựa chọn phương thức sống mình không muốn. Trong những môi trường không như ý này, đầu tiên là phải giải quyết vấn đề thích nghi. Không thể bắt cả xã hội phải thích nghi với cá nhân, chỉ có thể là cá nhân tìm cách thích nghi với xã hội.

Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa đang trầm ngâm, nói tiếp: “Con người đều trưởng thành qua sự thử thách và rèn giũa. Mà con đường trưởng thành nhanh nhất chính là có thể giải quyết vấn đề một cách trực diện”, im lặng một lát, Cổ Triết Đông nói tiếp: “Bao nhiêu năm nay, đã rất nhiều lần tôi muốn thu mình lại, rất nhiều lần nghĩ rằng có những vấn đề không thể nào giải quyết được, nhưng cuối cùng tôi vẫn vượt qua được! Có lẽ chính vì điểm này mà tôi luôn trân trọng những nhân vật có thể đối mặt với mọi khó khăn!”

Trương Hoa đã nghe ra dụng ý của Cổ Triết Đông, ông ta đang ngầm nói anh vì muốn né tránh vấn đề nên mới lựa chọn nghi việc. Cổ Triết Đông lại nói tiếp: “Cá nhân tôi cảm thấy công việc là công việc, trong công việc không nên xen lẫn các yếu tố tình cảm, mặc dù tôi biết thanh niên các cậu đời sống tình cảm rất phong phú, nhưng tôi hi vọng cậu phân định rõ ràng công việc và tình cảm.”

Trương Hoa thoáng nghĩ, tình cảm mà ông ta muốn nói đến là chuyện tình cảm của anh với Cổ Văn Văn hay là với Lục Đào? Hoặc cũng có thể là cả hai. ngẩng đầu nhìn Cổ Triết Đông, ánh mắt hiện lên sự khâm phục. Trong lòng anh, Cổ Triết Đông lúc này không chỉ là một thương nhân mà còn là một nhà lí luận. Ông luôn biết cách dùng những lời lẽ, từ ngữ đơn giản, có lí để nói ra những vấn đề khó hiểu.

Bằng những câu chữ đơn giản ấy, trước tiên ông giải đáp vấn đề về sự sinh tồn và lí tưởng, tiếp đó là đề cập đến chuyện anh vì lẫn tránh tình cảm mà nghi việc, cuối cùng là nói rõ anh cần phân định rạch ròi chuyện tình cảm và công việc.

5.

Cổ Triết Đông nói xong những chuyện này liền đứng dậy, ý muốn nói với Trương Hoa rằng cuộc nói chuyện đến đây chấm dứt. Trương Hoa cũng đứng lên. Cổ Triết Đông nói: “Câu cuối cùng, nếu cậu muốn quay lại, công ty luôn mở rộng cửa đón cậu, vậy thì tôi sẽ cảm thấy mình không nhìn nhầm người! Nếu cậu lựa chọn công việc khác, hi vọng cậu có thể hiểu được những lời tôi nói ngày hôm nay!”

Trương Hoa không trả lời câu hỏi này, chỉ nói: “Vậy tôi xin cáo từ!”

Trương Hoa ra đến cổng, Cổ Triết Đông liền gọi lại, sau đó cười bảo: “À phải rồi, ngày mai là giao thừa rồi, tôi muốn nói chúc mừng năm mới trước với cậu!”

Trương Hoa cảm thấy hơi áy náy, sao mình không nghĩ ra nhỉ, mình đáng nhẽ phải nói câu này trước. Nghĩ vậy Trương Hoa liền nói: “Cám ơn ngài, cũng chúc chủ tịch năm mới vui vẻ!”

Ra khỏi văn phòng của Cổ Triết Đông, Trương Hoa vốn định về thẳng nhà nhưng ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gõ cửa văn phòng Phùng Lâm Hàn.

Phùng Lâm Hàn nhìn thấy Trương Hoa liền cười nói: “Cuối cùng cũng chịu đến thăm bọn tôi rồi hả?”

Trương Hoa cười cười, chìa điều thuốc ra mời Phùng Lâm Hàn, mình cũng châm một điều. Phùng Lâm Hàn nói: “Chủ tịch bảo cậu đến phải không?”

Trương Hoa mỉm cười, coi như thừa nhận, sau đó nói: “Người ở ngoại tỉnh hôm nay đều nghỉ cả rồi phải không? Tôi thấy hôm nay công ty vắng hẳn!”

Phùng Lâm Hàn đáp: “Người ngoại tỉnh hôm nay được nghỉ rồi, chỉ có điều phần lớn đều không về nhà vì chưa thông!”

Hai người nói chuyện phiếm một lát, Trương Hoa nói: “Sắp trưa rồi, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi!” Phùng Lâm Hàn vui vẻ nhận lời: “Ok, thực ra hôm nay cũng không có việc gì!”

Trương Hoa nói: “Hay gọi thêm cả những người khác cùng đi cho vui!”

Phùng Lâm Hàn nói: “Có cần gọi thêm Cổ Văn Văn không?”

Trương Hoa vội nói: “Đừng gọi cô ấy!”

Phùng Lâm Hàn cười: “Đùa thôi, hôm nay cô ấy không đến công ty!”

6.

Trương Hoa cùng Phùng Lâm Hàn và mấy giám đốc khu vực ngoại ô cùng nhau đi ăn. Trong lúc ăn, các giám đốc ngoại ô vẫn có thói quen gọi Trương Hoa là “giám đốc Trương”. Có người nói: “Anh về công ty làm đi, có nhiều ông chủ vẫn nhớ đến anh đấy!”

Trương Hoa chỉ cười rồi bảo: “Tôi thì có gì mà nhớ, chẳng qua chỉ là vật trưng bày thôi mà, có làm được gì đâu!” Bọn họ liền nói: “Anh mà là vật trưng bày thì chúng tôi cũng là vật trưng bày hết!”

Thực ra trong lòng Phùng Lâm Hàn biết rõ, anh ta biết lần này Cổ Triết Đông gọi Trương Hoa đến chắc chắn là vì muốn kéo Trương Hoa về công ty làm. Nhưng hiện giờ anh ta cũng rất mơ hồ, rốt cuộc Trương Hoa có quan hệ như thế nào với nhà họ Cổ? Trương Hoa và Cổ Vân Vân có quan hệ gì? Nhưng cho dù thế nào thì cũng tuyệt đối không thể đắc tội với Trương Hoa, không biết lúc nào anh ta sẽ quay lại công ty làm việc nữa?

Bữa cơm nay rất vui vẻ, khiến cho Trương Hoa tìm lại được cảm giác trước đây. Đợi bọn họ về công ty hết rồi, Trương Hoa lững thững đi dạo, trong lòng thầm nghĩ: Xem ra mọi thứ đều không thay đổi nhiều, thái độ của họ với anh vẫn không khác gì so với trước đây.

Về đến nhà, Trần Đình và Lưu Huệ Anh đang xem tivi. Trần Đình nhìn thấy anh liền hỏi: “Bố Cổ Vân Vân tìm anh có việc gì thế?”

Trương Hoa nói: “Không có gì, chỉ nói chuyện phiếm thôi!”

Buổi chiều, Trương Hoa đang ngồi chơi điện tử trong phòng thì Lí Dương Uy gọi điện đến, nói ngày mai sẽ về nhà đón tết, bảo tối nay tụ tập ăn uống một bữa. Trương Hoa nói: “Ok, cậu chọn địa điểm đi!” ngẫm nghĩ một lát, Trương Hoa lại nói luôn: “Hay là qua nhà tôi luôn đi!”

Trương Hoa nghĩ, dù sao lần trước đến lấy đồ Lí Dương Uy đã biết Trần Đình đang ở đây rồi, hơn nữa anh cũng chẳng cần phải giấu giếm Lí Dương Uy làm gì.

7.

Trương Hoa tắt máy tính, ra phòng khách nói với Trần Đình: “Anh phải ra ngoài mua ít đồ, tối nay Dương Uy qua đây ăn cơm!”

Trần Đình nói: “Anh ấy biết em ở đây có sao không?”

Trương Hoa đáp: “Lần trước về lấy đồ chẳng phải cậu ta đã biết em ở đây rồi đấy thôi!”

Trương Hoa chuẩn bị đi thì Trần Đình nói: “Em cùng đi với anh nhé!”

“Tuyệt vẫn đang roi, em ở nhà thi hơn!”

“Ra ngoài đi lại một chút thì tốt hơn!” - Sau đó kéo tay Lưu Huệ Anh: “Chúng ta cùng đi đi!” nhưng Lưu Huệ Anh nói: “Tôi lười đi lắm, hai người đi với nhau đi!”

Trương Hoa và Trần Đình đang mua rau ở chợ, lúc ngẩng đầu lên, Trương Hoa nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh, liền ngạc nhiên thốt lên: “Ngô Tĩnh?”

Ngô Tĩnh nghe thấy tiếng gọi liền ngoảnh đầu lại nhìn: “Là anh à?”

Trần Đình đứng bên cạnh thấy Trương Hoa gọi tên cô gái lạ liền nghĩ trước đây chưa từng nghe Trương Hoa nói có quen cô gái nào tên Ngô Tĩnh cả, cô ta là ai nhỉ? Anh ấy quen khi nào? Nhưng lại không tiện nói chen vào, đành phải yên lặng đứng bên cạnh, giả bộ mài mua rau, vừa mua vừa lắng tai nghe xem họ nói>

Trương Hoa hỏi: “Em không về quê ăn tết à?”

“Đường bị chặn cả rồi, em không về được!”

“Cậu ta đâu?”

Ngô Tĩnh im lặng một lát mới nói: “Bọn em chia tay rồi!”

“Sao nhanh vậy?”

“Chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, cả hai đều biết rõ điều đó!”

Trương Hoa lại hỏi: “Ngày mai chỉ có mình em thôi à?”

“Không sao, một mình càng yên tĩnh!”

Trần Đình đứng bên cạnh lúc này không nén được nữa liền nói: “Trương Hoa, chúng ta mau đi thôi, về nhà còn phải nấu nướng nữa!”

Ngô Tĩnh lúc này mới phát hiện ra cô gái bụng to đứng bên cạnh Trương Hoa hóa ra là đi cùng anh, thế mà cô cứ tưởng là một người đến mua rau chứ không có quan hệ gì với Trương Hoa.

8.

Ngô Tĩnh nhìn Trần Đình, hỏi Trương Hoa: “Đây là?” rồi không đợi Trương Hoa kịp trả lời, cô đã đoán: “Lẽ nào là...,” không cần nghe hết câu, Trương Hoa và Trần Đình đều hiểu ý Ngô Tĩnh muốn nói.

Trương Hoa cười cười coi như thừa nhận. Trong lòng Trần Đình rất khó chịu, thầm nghĩ, sao cô ta lại biết nhiều như vậy? Ngay cả chuyện mình là vợ

trước cô ta cũng biết. Trương Hoa với cô gái này rốt cuộc là quan hệ gì?

Ngô Tĩnh cười rồi quay sang nói với Trần Đình: “Thật ngại quá, đã làm phiền hai người! Tôi phải đi rồi!”

Ngô Tĩnh giờ mới biết vợ cũ của Trương Hoa đã mang bầu mấy tháng rồi, trước đây chỉ biết hai người đã ly hôn.

Trương Hoa và Trần Đình mua thức ăn xong, trên đường về nhà, Trần Đình cứ im lặng chẳng nói tiếng nào, Trương Hoa cũng chẳng quan tâm cô có nói chuyện ay không. Về đến trước tòa chung cư, Trương Hoa liền hỏi: “Sao thế, tự nhiên không nói năng gì?”

Cuối cùng Trần Đình không nhịn được hỏi: “Cô gái ấy là ai vậy? Sao anh quen với cô ấy?”

Trương Hoa nói: “Cô ấy là bạn gái của một giám đốc ngoại ô của công ty điện tử Triết Đông, anh giám đốc ấy mời anh đi ăn, dẫn theo cả bạn gái đi cùng nên quen!”

Trương Hoa chỉ nói như vậy với Trần Đình, anh không muốn nói rõ sự tình cho Trần Đình biết.

Trần Đình nghe xong, vẻ mặt đã nhẹ nhõm hơn hẳn, khẽ nói: “Hóa ra là như vậy!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, cố ý nói: “Thế em tưởng là gì? Em không nghĩ giữa bọn anh đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

Mặt Trần Đình đỏ bừng, sau đó nói: “Đâu có, em quan tâm đến quan hệ giữa hai người làm cái gì!” nói rồi liền sai bước đi lên tầng trước.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: CHƯƠNG 38

1.

Trương Hoa nhìn Trần Đình đi phía trước nhưng không đuổi theo. Lí Dương Uy gọi điện đến, nói sẽ dẫn Kì Oanh sang, hỏi có tiện không. Trương Hoa nói không sao, cùng đến thì càng vui. Lí Dương Uy hỏi: “Trần Đình còn ở đây không?”

Trương Hoa hỏi vặn lại: “Cậu nói xem?”

Lí Dương Uy cười hi hi, nói: “Tôi biết rồi, thế thì không gọi Cố Vân Vân nữa, Kì Oanh vốn định gọi cả Cố Vân Vân nữa!”

Trương Hoa cúp điện thoại rồi mới lên tầng, Trần Đình đi rất chậm, chưa đến tầng năm đã đuổi kịp cô rồi. Sau khi vào phòng, Trần Đình cầm thức ăn vào trong bếp. Lưu Huệ Anh đang ngồi xem tivi, cười nói với Trương Hoa: “Để thể hiện sự tôn trọng với hai chủ nhân, tôi xin phép không vào bếp giúp đỡ>

Trương Hoa cười nói: “Không cần đâu!”

Trần Đình đứng rửa rau còn Trương Hoa thái rau. Đột nhiên Trần Đình hồ hững hỏi: “Tại sao cô ấy biết chúng ta ly hôn rồi?”

Trương Hoa ban đầu còn chưa hiểu ý của Trần Đình, nhưng ngay sau đó hiểu ra Trần Đình đang hỏi đến Ngô Tĩnh. Trương Hoa liền nói: “Gần như cả công ty đều biết anh đã ly hôn rồi, bạn trai cô ấy là giám đốc ngoại ô của công ty, sao lại không biết chứ?”

Trần Đình nói: “Hóa ra là vậy!”

“Sao em vẫn còn nghĩ đến chuyện này thế?”

“Đâu có, chỉ thấy tò mò thôi!”

Lúc Lí Dương Uy và Kì Oanh đến, Trương Hoa vừa mới bắt đầu xào rau. Lưu Huệ Anh là người ra mở cửa, Lí Dương Uy vừa nhìn thấy đã ngạc nhiên thốt lên: “Ồ, sao lại có thêm một cô gái thế này?”

Kì Oanh đứng bên bệ anh, sau đó nói: “Anh nói cái gì thế hả?”

Lưu Huệ Anh cười đáp: “Em là bạn của Trần Đình, tết này không về nên qua đây ở với cô ấy cho vui!”

Lí Dương Uy liền nói: “Thế thì tốt, anh còn tưởng là lại đổi sang cô khác!”

Ki Oanh nói với Lưu Huệ Anh: “Em đừng để bụng, bọn họ chơi với nhau thường xuyên đùa cợt kiểu đấy lắm!”

2.

Lí Dương Uy đi thẳng vào bếp, sau đó đuổi Trần Đình ra ngoài: “Phụ nữ bọn em ra hết ngoài đợi đi, để anh giúp Trương Hoa làm bếp cho!”

Trương Hoa cười bảo: “Cậu muốn vào ăn vụng chứ gì?”

Ki Oanh đã từng gặp Trần Đình, nhưng không hề biết chuyện của Trần Đình. Bạn học của Trương Hoa đều biết anh đã ly hôn, nhưng người biết được nguyên nhân thực sự chỉ có Cô Vân Vân và Lí Dương Uy. Mặc dù Lí Dương Uy và Cô Vân Vân đều có quan hệ với Ki Oanh nhưng cả hai đều không kể chuyện này cho cô nghe.

Chính vì vậy mà ấn tượng của Ki Oanh về Trần Đình không hề xấu, hơn nữa bản năng của phụ nữ khiến cho Ki Oanh cảm thấy đồng cảm với bà bầu, Ki Oanh thậm chí còn hỏi thăm sức khỏe của Trần Đình. Ba người ngồi trong phòng vừa xem ti vi vừa nói chuyện, còn hai người đàn ông thì lúi húi ở trong bếp.

Trương Hoa hỏi Lí Dương Uy: “Hai người đón tết thế nào? Cùng về nhà cậu hay là cùng về nhà cô ấy?”

“Ai về nhà nấy!”

“Không phải chứ? Lần trước đột nhiên hủy bỏ hôn lễ, không định nhanh chóng bù vào à?”

“Tôi không muốn kết hôn gấp gấp quá, tốt nhất cứ cho đôi bên có thêm thời gian tìm hiểu để thích ứng với nhau!”

Trương Hoa gật đầu: “Cũng phải!”

“Thế còn cậu thì sao? Cứ dây dưa không tiến cũng chẳng lùi như thế này mãi à?”

Trương Hoa cười bảo: “Dây dưa gì đâu, bởi vì tuyết rơi nhiều quá không về được, tôi không thể để cô ấy đón tết trong căn nhà trọ kia một mình mà thôi! Sau tết là cô ấy sẽ về nhà!”

Lí Dương Uy cười tinh quái: “Cũng chẳng biết là có ý gì không nữa!”

Trương Hoa không buồn đoái hoài đến ý mỉa mai của Lí Dương Uy, chỉ bảo: “Cậu ra ngoài dọn bàn đi, sắp xong rồi đây!”

Đợi bày xong món ăn, Trương Hoa nói: “Tối mai là giao thừa, hôm nay chúng ta đón trước, mọi người uống tí rượu nhé!”

Trần Đình vội nói: “Em không uống được đâu!”

Lí Dương Uy gật đầu: “Ok, em là ngoại lệ, những người khác thì không!”

3.

Trên đường về, Ki Oanh nói với Lí Dương Uy: “Em thấy Trần Đình cũng được lắm, hơn nữa xem ra hiện tại mối quan hệ Trương Hoa và Trần Đình vẫn rất thân mật, tại sao họ lại ly hôn nhỉ?”

“Những chuyện thế này người ngoài như chúng ta làm sao mà hiểu nổi!”

“Em thấy khó hiểu quá!”

“Thế thì đừng nghĩ nữa!”

Một lát sau Lí Dương Uy nói: “Em không giận anh không đón tết cùng em chứ?”

“Thực ra em vẫn mong có thể cùng nhau đón tết, ở nhà ai không quan trọng!”

“Đợi qua tết anh sẽ đến nhà thăm em, đều ở cùng một huyện, cũng chẳng phải xa xôi lắm!”

Trương Hoa nhìn Lưu Huệ Anh ngồi trên ghế, cười nói: “Thật không ngờ em lại uống khá thế!”

Trần Đình nói: “Huệ Anh là đứa uống khá nhất trong bọn em đấy! Chỉ có điều thường ngày không uống mà thôi!”

“Như thế là tốt đấy, càng biết uống càng không dễ bị chuốc say!”

Lưu Huệ Anh cười như mếu, sau đó nói: “Thực ra đã mấy năm rồi em không uống đấy!”

Trương Hoa đột nhiên nhớ ra chuyện gì, liền hỏi: “Nghe Trần Đình nói em có bạn trai rồi, hơn nữa lại trong thành phố, có đúng không?”

Lưu Huệ Anh nghe đến đây thì chỉ cười mà không nói gì.

Trương Hoa vốn định hỏi tại sao không đón tết cùng bạn trai nhưng thấy Lưu Huệ Anh không nói gì nên không tiện hỏi tiếp. Thực ra Trương Hoa vừa hỏi là Trần Đình đã hiểu ý anh rồi. Cô còn nhớ lần trước Trương Hoa có nói với mình: Tại sao cuối tuần Huệ Anh không đi với bạn trai mà lại đi với cô?

Trần Đình thấy Trương Hoa không hỏi được gì, lòng thầm nhủ: Chờ cơ hội khác vậy!

4.

Ngày hôm sau, cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi. Buổi sáng, Trương Hoa dẫn Trần Đình và Huệ Anh cùng đi siêu thị mua đồ, mua rất nhiều đồ ăn, đồ uống. Trần Đình còn mua một ít đồ trang trí ngày tết, thậm chí còn mua cả một câu đối. Bởi vì trong siêu thị có rau củ nên họ không phải đi chợ nữa.

Ba người ăn trưa ở ngoài. Chiều về đến nhà, Trương Hoa nói: “Anh phải về nhà bố mẹ rồi, đêm giao thừa hai người đành tự chuẩn bị nhé!”

Lúc Trương Hoa ra cửa, Trần Đình muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra được.

Trương Hoa đi rồi, Lưu Huệ Anh mới nói: “Có phải cậu muốn hỏi tối nay anh ấy có về không chứ gì?”

Trần Đình đỏ bừng mặt, nói: “Tớ đâu có định hỏi cái đó, hơn nữa xa như thế, lại là đêm giao thừa, sao có thể quay về chứ?”

Trần Đình nói dối mẹ ở trong điện thoại là có Trương Hoa và Lưu Huệ Anh cùng ăn cơm giao thừa, rất vui vẻ, bảo mẹ không cần lo lắng. Đến khi tiếng pháo giao thừa vang lên, hai người mới cảm thấy hụt hẫng.

Trần Đình buồn rầu nói: “Biết sớm thế này sáng nay đã mua ít pháo để đốt rồi!”

Lưu Huệ Anh tỉnh tỉnh vui vẻ hơn, lập tức lấy lại tâm trạng, cười nói: “Bộ dạng này của cậu thì đốt được pháo à?” sau đó nói thêm: “Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta chuẩn bị ăn cơm đi, dù gì còn có em bé ăn cùng chúng ta mà, cứ coi như là có ba người cùng ăn cơm giao thừa đi!”

Trần Đình đưa tay lên xoa xoa bụng mình, khẽ cười nói: “Đúng thế, đây là cái tết đầu tiên của em bé mà!”

Vốn định nói thêm “Đáng tiếc là bố nó lại không ở bên cạnh”, nhưng cuối cùng vẫn cố kiềm chế không nói.

5.

Ra khỏi cửa, Trương Hoa bắt taxi về nhà, lòng thầm nhủ tết nhất rồi, cần gì phải tính toán tiêu hết bao nhiêu. Trên đường đi anh hỏi lái xe: “Bác tài, các anh giao thừa mà cũng không nghỉ à?”

Người lái xe cười đáp: “Chẳng còn cách nào, một lát nữa cũng phải về nhà ăn cơm giao thừa>

Trương Hoa lại hỏi: “Tối các anh có chạy xe không?”

“Có chứ, ăn xong giao thừa lại đi tiếp! Tối nay chắc chắn làm ăn được!”

Trương Hoa gật đầu nói: “Đúng thế, rất nhiều thanh niên muốn ra ngoài chơi mà!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Lúc gần đến nhà, Trương Hoa hỏi: “Nếu tối nay tôi muốn từ nhà về thành phố, anh có đi không?”

“Anh cứ gọi điện cho tôi, đây là số của tôi!”

Cho Trương Hoa số điện thoại xong, lái xe nói: “Cũng may hôm nay không có tuyết rơi, nếu không tối nay tôi cũng chẳng muốn chạy xe đâu!”

Trương Hoa vừa vào đến sân đã thấy Nhã Vận đang giúp bố treo câu đối. Thấy Trương Hoa vào, Nhã Vận vội nói: “Anh cả, mau nhìn xem đã thẳng chưa?”

“Không sao đâu, có em giúp thì có dán lệch cũng là chuyện bình thường!”

Nhã Vận bức bối nói: “Sao ngày tết ngày nhất mà anh cũng chẳng chịu nói mấy lời tử tế với em hả?”

Trương Hoa lại gần nói: “Thôi bỏ đi, em vào bếp giúp mẹ nấu nướng vậy!”

Trương Hoa và bố dán câu đối, đột nhiên bố Trương Hoa hỏi: “Chắc Trần Đình không về nhà đúng không?”

Trương Hoa khựng người, vội nói: “Sao bố biết?”

“Anh tưởng tôi cũng không quan tâm đến thời sự như mẹ anh ấy hả? Năm nay có rất nhiều người không thể về nhà!”

Bố Trương Hoa nhìn con trai, rồi nói: “Bố không nói với mẹ con chuyện này, thấy hôm trước con vội vàng về thành phố là bố biết ngay Trần Đình đang ở

chỗ con rồi!”

6.

Trương Hoa lúc này mới hay bố mình từ trước đến giờ ít nói như suy nghĩ rất kín kẽ. Anh cũng chẳng buồn giấu nữa: “Đúng là cô ấy đang ở chỗ con, ra tết đường xá thông rồi cô ấy sẽ về nhà!”

Im lặng một lát, bố Trương Hoa nói tiếp: “Thế tối nay chỉ có mình nó thôi à?”

“Còn cả một người bạn học của cô ấy nữa!”

“Thế thì tốt!” - Nói rồi không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, vang lên tiếng pháo nổ đi đùng. Nhã Vận từ trong bếp đi ra, nói: “Anh, chúng ta cũng đốt pháo đi, bố mua nhiều pháo lắm!”

Trương Hoa dẫn Nhã Vận ra ngoài đốt pháo, đột nhiên nhớ đến Trần Đình và thầm nghĩ: “Chắc giờ này hai người họ nhớ nhà lắm đây!”

Nhã Vận nói: “Anh cả, anh còn ngây ra đó làm gì?”

“Không có gì!”

Đến tận lúc ăn cơm, Trương Hoa vẫn nhớ đến Trần Đình và Lưu Huệ Anh. Rồi đột nhiên anh lại nghĩ đến Ngô Tĩnh, không biết có phải cô cũng đón giao thừa một mình không? Rồi lại tự cười nhạo mình, lòng thầm nghĩ sao mình lắm chuyện vậy, có bao nhiêu người không thể về nhà đón tết.

Cũng may là có Nhã Vận chứ nếu không bữa cơm giao thừa chắc là ngọt nhạt lắm. Bố Trương Hoa cũng không hay nói, mẹ anh dường như cũng có tâm sự gì đó. Trương Hoa đành uống rượu với bố, ăn cơm xong, Trương Hoa nghĩ: Có lẽ đây là một bữa cơm giao thừa ngắn nhất, tẻ nhạt nhất của mình.

Đội mẹ thu dọn bếp núc xong, cả nhà ngồi trong phòng khách một lát, Trương Hoa liền nói: “Tối nay con phải về thành phố!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Hôm nay là giao thừa, còn về thành phố làm gì?”

Bố Trương Hoa nói: “Thanh niên mà, chắc là lại tụ tập gì đây! Nghe nói đám thanh niên trong thành phố thường thích ra ngoài chơi, cứ để nó đi đi!”

Nhã Vận thích thú nói: “Em cũng muốn đi!”

Trương Hoa gạt đi: “Em con gái đi theo>

7.

Lúc Trương Hoa về, Trần Đình nhìn thấy anh thì mừng lắm, vội đứng dậy khỏi ghế sofa, hồ hởi hỏi: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa ừ một tiếng đáp lời. Trần Đình hỏi tiếp: “Tay anh cầm gì thế?”

“Pháo đấy, ở nhà mua nhiều quá nên anh mang một ít lên đây!”

Sau đó hỏi: “Hai người ăn uống thế nào rồi?”

“Nhiều món lắm, bọn em ăn no căng rồi!”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Không phải giao thừa anh cũng không ăn no, chuẩn bị về đây ăn thêm đấy chứ?”

Trương Hoa phì cười: “Nếu em chịu uống rượu với anh, anh cũng có thể ăn thêm đấy!”

Lưu Huệ Anh nói: “Thôi bỏ đi, xem chương trình tết còn hay hơn!”

Trương Hoa ngồi trên ghế cùng xem ti vi với họ, thầm nghĩ: “Thực ra về nhà cũng chẳng có việc gì, chỉ là ngồi xem ti vi cùng với hai người họ thôi, thế mà tại sao anh cứ muốn về?”

Nhìn Lưu Huệ Anh nói nói cười cười với Trần Đình, Trương Hoa mới tìm được lý do, đó là đón giao thừa cùng với đứa bé. Dù gì tối nay cũng rất đặc biệt, cùng con mình đón tết cũng là điều đương nhiên.

Lúc này Cổ Vân Vân đang trên đường lái xe đến nhà Trương Hoa. Cô biết có rất nhiều nhân viên vì tuyết rơi nên không về nhà, cô thầm nghĩ, không biết Trần Đình đã về nhà chưa? Rồi lại nghĩ, chắc cô ta phải đi từ sớm rồi chứ đâu có để gần tết mới về.

Cổ Vân Vân vốn định đến nhà Trương Hoa ăn giao thừa thật, nhưng cuối cùng lại thôi, một phần vì sợ Trương Hoa không vui khiến cho không khí thêm gượng gạo, phần vì bố mẹ cô chắc chắn cũng không đồng ý.

Giờ đã qua giờ cơm giao thừa, bố mẹ cô đã đi chúc tết các nhân viên của công ty, cô đã được tự do rồi. Hơn nữa giờ đến nhà Trương Hoa, Trương

Hoa cũng không nói được gì.

8.

Cổ Vân Vân không gọi điện trước, muốn đột nhiên xuất hiện để tạo sự bất ngờ. Nhưng đầu ngõ Trương Hoa không có ở nhà, hơn nữa anh lại về thành phố rồi. Cổ Vân Vân biết Trương Hoa không giống như đám thanh niên thích ra ngoài chơi vào đêm giao thừa, cô bỗng cảm thấy có điều gì không lành.

Nhưng đã đến rồi nên Cổ Vân Vân cũng không tiện đi luôn, đành phải ngồi một lúc, nhưng rõ ràng đầu óc để đi đâu đâu. Cuối cùng Cổ Vân Vân nói: “Thưa hai bác, cháu không làm phiền hai bác nữa, cháu về thành phố trước đây ạ!”

Nhã Vận liền nói: “Có phải chị đi tìm anh cả không, em cũng đi với chị! Dù sao ngày mai anh cả cũng vẫn phải về nhà ăn cơm, em sẽ cùng anh ấy về!”

Bố Trương Hoa nói: “Con đừng đi, buổi tối ra ngoài không an toàn!”

“Con đi chung với chị Vân mà, con đi tìm anh cả, sao lại không an toàn chứ?”

Bố Trương Hoa đoán Cổ Vân Vân sẽ đến tìm Trương Hoa, như thế chắc chắn sẽ đụng mặt Trần Đình. Ông không muốn Nhã Vận cũng tham gia vào chuyện này nên nói: “Đừng đi, ở nhà với bố mẹ!”

Nhã Vận bắt đầu bảm riết lấy mẹ xin ra ngoài, nói sáng mai sẽ về cùng với anh cả. Mẹ Trương Hoa không biết những chuyện này, nghĩ bụng trẻ con ham chơi nên bảo con gái cứ đi đi. Trên đường đi, Nhã Vận nói với Cổ Vân Vân: “Ra ngoài chơi vẫn thích hơn, ở nhà chán lắm, em cũng chẳng thích xem chương trình chào xuân!”

Cổ Vân Vân đột nhiên nói: “Nếu như chị bảo anh cả em hiện giờ đang ở với Trần Đình, em có tin không?”

Nhã Vận nói: “Sao có thể, chị ấy chắc đã về quê từ sớm rồi!”

Cổ Vân Vân nói: “Em cứ chờ đấy sẽ biết!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: CHƯƠNG 39

1.

Trương Hoa vừa hút thuốc vừa ngồi xem ti vi với Trần Đình và Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh đột nhiên nói: “Anh đừng hút thuốc nhiều thế, em với Trần Đình thì không sao, như ở đây còn có em bé nữa mà!” Trương Hoa lập tức dập tắt điếu thuốc. Trần Đình nói: “Đừng nghe cô ấy nói bậy, anh cứ hút đi, không sao đâu!” nhưng Trương Hoa vẫn cố không hút.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, kèm theo đó là tiếng Nhã Vận: “Anh cả, là em này, mau mở cửa ra!”

Trần Đình vội nói: “Sao Nhã Vận lại đến đây?”

Trương Hoa thăm ngẫm: “Sao đột nhiên Nhã Vận lại đến đây?” rồi anh lập tức nghĩ đến Cổ Vân Vân. Trương Hoa vốn định bảo Trần Đình và Lưu Huệ Anh vào trong phòng nhưng sau lại thay đổi chủ ý, bảo Trần Đình: “Bọn em cứ ngồi đó, anh ra ngoài mở cửa!”

Trương Hoa vừa mở cửa Nhã Vận chạy ủa vào nhà, thấy Trần Đình đứng là đang ở cùng anh cả, ngoài ra còn có Lưu Huệ Anh, Nhã Vận đầu tiên hơi sững người, đến khi Trần Đình đứng dậy, mỉm cười nói: “Nhã Vận, em cũng qua đây à?”

Nhã Vận liền nói: “Sao chị vẫn ở đây?”

Câu hỏi này khiến Trần Đình không biết trả lời thế nào. Trương Hoa đứng ngoài cửa, nhìn Cổ Vân Vân đứng phía sau. Cổ Vân Vân cười nói: “Ban này tôi qua nhà cậu, Nhã Vận muốn ra ngoài tìm cậu nên tôi dẫn nó qua đây!”

Trương Hoa lạnh nhạt nói: “Vậy là cậu đưa Nhã Vận qua đây phải không, giờ đưa đến đây là được rồi, trong phòng có nhiều người, không tiện lắm!”

Trần Đình đứng trong phòng nói vọng ra: “Chị Vân đến rồi thì vào ngồi cùng đi!”

2.

Cổ Vân Vân không đếm xỉa đến lời Trương Hoa nói mà đi thẳng vào trong nhà. Nhã Vận nói với Trần Đình: “Bây giờ chị đâu phải là chủ nhà, dựa vào đâu mà mời chị Vân như thế?”

Câu nói này đã ngay lập tức chọc tức Trần Đình. Nếu như câu đó là do Cổ Vân Vân hay người khác nói ra, có lẽ sẽ không gây phản ứng tâm lý quá mạnh với Trần Đình, nhưng người nói ra lại là Nhã Vận, một người cực kì trong sáng mà Trần Đình vô cùng yêu mến thì khác hẳn.

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên Trần Đình phải đón giao thừa ở ngoài, hơn nữa, cô đang trong tâm trạng cực kì cô đơn, tâm lý vốn đã khó chịu, hụt hẫng. Vừa nãy nghe thấy tiếng gõ cửa, và khi Nhã Vận đi vào, Trần Đình còn rất vui, cô cảm thấy càng đông người sẽ càng vui.

Nhưng lại thấy Cổ Vân Vân đi theo sau, trong lòng cô cảm thấy hụt hẫng, nhưng lại không muốn thốt lên nên khi Trương Hoa thắng thầu đuổi Cổ Vân Vân về, cô mới lên tiếng gọi Cổ Vân Vân lại.

Nào ngờ đột nhiên Nhã Vận lại nói ra câu đó, hơn nữa cách gọi “chị Vân” lại vô cùng thân thiết. Câu này của Nhã Vận khiến cho Trần Đình chỉ biết đứng ngây ra không nói được lời nào.

Nhã Vận tiếp tục: “Anh, hai người đã ly hôn rồi, còn giữ chị ta ở nhà làm gì?”

Lưu Huệ Anh thấy không khí căng thẳng liền đứng dậy cười nói với Nhã Vận: “Nhã Vận, có phải ngay cả chị cũng không được hoan nghênh không hả?”

“Chị Huệ Anh, em không nói chị!”

Lưu Huệ Anh vội đến gần cười bảo: “Nhã Vận, hôm nay là giao thừa, mọi người nên vui vẻ mới phải!”

“Nhưng mà có chị ta ở đây, em không vui nổi!”

Trương Hoa không nói gì với Nhã Vận, chỉ nhìn Cổ Vân Vân, sầm mặt nói: “Cậu chắc là vui lắm nhỉ, nếu như không có chuyện gì thì mời cậu về cho!”

3.

Cổ Vân Vân nói: “Cậu nổi cáu với tôi cái gì hả? Tôi chỉ đưa Nhã Vận đến đây thôi!”

Trương Hoa nói: “Tôi không nổi cáu với cậu, hôm nay là giao thừa nên tôi cũng chẳng muốn nổi nóng làm gì, giờ tôi nói cho cậu biết, ở đây có quá nhiều người rồi, mời cậu về cho!”

Cổ Vân Vân đến trước mặt Trần Đình, nói: “Xem ra đúng là có bài đối phó với đàn ông, cho dù là già hay trẻ cô đều có kinh nghiệm nhỉ, tôi chỉ biết khâm phục cô thôi!” nói rồi quay ngoắt người bỏ đi.

Nhã Vận cũng chạy theo ra ngoài, miệng gọi: “Chị Vân, đợi em với! Em đi với chị!”

Trương Hoa đột nhiên gắt lên: “Nhã Vận, em đứng lại, không được đi đâu hết!”

Nhã Vận nghe thấy thế liền đứng khựng lại. Cô biết mặc dù giọng anh trai không to nhưng rất quyết đoán.

Mặc dù thường ngày Trương Hoa đều nhường nhịn Nhã Vận, nhưng trong lòng Nhã Vận vẫn hơi sợ anh trai, đặc biệt là những lúc Trương Hoa nghiêm túc. Chỉ cần không phải chuyện gì quan trọng, cho dù cô có nhõng nhẽo thế nào cũng được, nhưng một khi là chuyện quan trọng, hoặc những khi mình làm sai, anh cả nói gì Nhã Vận đều phải nghe.

Trần Đình vẫn đứng ngây ra đó, Lưu Huệ Anh liền kéo cô ngồi xuống, Trần Đình ngồi xuống ghế, lặng lẽ rót nước mát. Trương Hoa thấy Trần Đình khóc cũng không nói gì, quát Nhã Vận đang đứng ở ngoài cửa: “Đóng cửa lại!”

Nhã Vận đóng cửa lại rồi đi vào trong nhà, Trương Hoa rút một điếu thuốc ra hút. Nhã Vận nhìn anh trai mặt mày nghiêm nghị liền đứng trơ ra không biết làm gì. Trương Hoa rít thuốc liên hồi, sau đó đi thẳng vào phòng, miệng nói: “Em vào trong với anh!”

Nhã Vận biết là anh cả đang bảo mình, liền cung cúc đi vào theo.

4.

Thấy Trương Hoa và Nhã Vận vào phòng rồi, Lưu Huệ Anh liền rút giấy ăn trên bàn đưa cho Trần Đình, nói: “Trẻ con nói không suy nghĩ, không có ý gì đâu, cậu đừng để bụng!”.

Trần Đình lấy khăn giấy lau nước mắt. Lưu Huệ Anh nói tiếp: “Còn về cô gái kia càng không cần phải so đo làm gì, tét nhất rồi, chúng ta đừng nhắc đến mấy chuyện không vui!”

Trần Đình khẽ nói: “Huệ Anh, hay là tối nay chúng ta về chỗ cậu đi!”

Lưu Huệ Anh gạt đi: “Đừng nói vậy, giờ mà về chỗ tớ thì sáng mai đồ ăn cũng chẳng có mà ăn đâu! Mới sáng mừng một đã đi mua đồ ăn à?”>

“Nhã Vận nói cũng phải, thực ra tớ không nên ở đây, hơn nữa...”

Im lặng một lát, Trần Đình mới nói: “Hơn nữa đúng là tớ có lỗi với gia đình anh ấy, nhìn thấy Nhã Vận là tớ thấy hổ thẹn lắm!”

Nói rồi Trần Đình lại khóc. Lưu Huệ Anh nói: “Thôi đừng nghĩ đến chuyện này nữa, đợi Trương Hoa ra rồi nói chuyện sau!”

Nhã Vận đứng bên giường nhìn anh trai ngồi im lìm hút thuốc, cảm giác có gì đó không ổn. Một lúc lâu sau Nhã Vận mới khẽ hỏi: “Anh, anh không vui à?”

Lúc này Trương Hoa mới ngẩng đầu nhìn Nhã Vận, nói: “Em bê cái ghế ở bàn máy tính qua đây ngồi!”

Nhã Vận lập tức bê cái ghế ở bàn máy tính ra rồi ngồi xuống. Trương Hoa không nói vào vấn đề chính mà chỉ than thở: “Thời gian trôi qua nhanh thật, từ nhỏ chúng ta thường nói cứ qua đêm giao thừa là lại lớn thêm một tuổi, nói cách khác, qua tối nay em đã tròn mười tám rồi!” Nhã Vận không biết anh định nói gì, chỉ biết ậm ừ.

Trương Hoa nói tiếp: “Mười tám tuổi, có thể coi là người lớn được rồi! Anh không thể đối xử với em như trẻ con được nữa, sau này anh nên học cách tôn trọng ý kiến của em trong những việc quan trọng!”

5.

Nhã Vận nghe anh cả nói vậy thấy hơi bối rối, vội nói: “Anh, sao anh lại nói thế, em mãi mãi là em gái anh, ở trước mặt anh em vẫn là trẻ con mà!”

Trương Hoa nhìn Nhã Vận, mỉm cười nói: “Đôi lúc em rất thích làm loạn, nhõng nhẽo, nhưng anh biết em rất hiền hậu, vì vậy trong lòng anh em mãi mãi là cô em gái đáng yêu!” Nhã Vận thấy anh trai mỉm cười, trong lòng bỗng thấy nhẹ nhõm hơn: “Đương nhiên rồi, em vốn dĩ rất đáng yêu mà!”

Trương Hoa nói tiếp: “Tạm thời không nói trước đây Trần Đình từng là chị dâu của em, cũng không nói đến việc cô ấy đúng hay sai, cứ gạt hết những chuyện này sang một bên, chỉ đơn giản coi chị ấy như một cô gái ở tỉnh ngoài mà chúng ta quen biết thôi, tuyệt lớn cản đường chị ấy về nhà, hơn nữa chị ấy đang mang bầu, ngoài chị Huệ Anh chẳng còn ai thân thích, em cảm thấy có nên giữ chị ấy ở lại đây không?”

Nhã Vận cúi đầu, im lặng. Trương Hoa tiếp tục nói: “Mặc dù bây giờ em không còn ít tuổi nữa, nhưng có rất nhiều chuyện chưa chắc em đã phân biệt được rõ đúng sai, chưa chắc đã biết rõ được bản chất của sự việc! Mà cho dù có phân biệt được, biết rõ được bản chất của sự việc, nhưng con người phải học cách độ lượng, phải mở rộng tâm lòng thì cuộc sống mới có giá trị, càng được mọi người yêu mến!”

Nhã Vận cúi đầu khẽ nói: “Em biết sai rồi ạ!” nói rồi ngẩng đầu nhìn anh cả, ngẫm nghĩ một lát mới nói: “Nhưng mà trong lòng em khó chịu lắm, tại sao chị ta lại đối xử với anh như thế!”, Trương Hoa không trả lời câu hỏi này, chỉ hỏi Nhã Vận: “Em cảm thấy thường ngày anh giải quyết mọi việc đúng nhiều hơn hay sai nhiều hơn?”

6.

Nhã Vận nói: “Đương nhiên là đúng nhiều hơn rồi, à không, nên nói là về cơ bản anh cả đã làm thì ít khi sai, mẹ thường nói anh từ nhỏ đã khiến bố mẹ rất yên tâm! Làm chuyện gì cũng suy nghĩ kỹ càng, không làm bừa, vì vậy mẹ mới thường xuyên mắng em hay nói bừa làm bừa!”

“Nếu đã như vậy, em nên tin tưởng anh mới đúng!”

“Anh cả, có phải anh muốn phục hôn với chị ta không?”

“Anh chỉ có thể nói với em như thế này, giờ anh chỉ coi chị ấy là bạn bè. Còn nữa, dù sao chị ấy cũng là mẹ trẻ con rồi, sự thực này không thể phủ nhận!”

“Em biết rồi!”

“Qua mấy tiếng đồng hồ là em đã trở thành người lớn theo ý nghĩa truyền thống rồi, anh tin em sẽ có thái độ điềm tĩnh khi xử lý những tình huống giống như em vừa gặp!”

Dù sao, Trương Hoa cũng xuất thân từ bộ phận nhân sự, khi xử lý những chuyện như thế này, anh biết cách không nổi giận hay trực tiếp phê bình. Mà như vậy Nhã Vận cũng dễ dàng tiếp thu những điều anh dạy bảo hơn.

Hơn nữa nghe xong những điều anh cả nói, trong lòng Nhã Vận nảy sinh hai nhận thức: Một, bản thân mình đã là người lớn, hai, mình rất hiền hậu. Đương nhiên Nhã Vận rất vui vì hai nhận thức trên, cảm thấy từ nay về sau, làm việc gì cũng phải tương xử với hai điểm này.

Vì vậy sau khi trầm ngâm một lúc, Nhã Vận liền đi ra ngoài phòng khách, chủ động xin lỗi Trần Đình đang ngồi trên ghế. Câu nói này khiến Trần Đình đang hoang mang sức tỉnh, vội vàng đứng dậy nói: “Không sao, không sao! Nhã Vận, em ngồi xuống đây! Trên bàn có đồ ăn đấy, để chị đi rót nước cho em!”

7.

Nhã Vận vẫn không chịu nói chuyện với Trần Đình, chỉ nói chuyện với Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh cũng cố gắng hết sức để cân bằng không khí trong phòng, vì vậy cố ý nói đùa rất nhiều với Nhã Vận. Trong phòng gần như chỉ có tiếng nói chuyện của Lưu Huệ Anh với Nhã Vận, Trương Hoa và Trần Đình hầu như im lặng.

Trần Đình đột nhiên móc tiền trong túi ra, sau đó đưa cho Nhã Vận, nói: “Đây coi như chị dâu, à không, coi như chị lì xì cho em!” Nhã Vận không lấy

mà nói thẳng: “Em không cần!” khiến cho tay Trần Đình không biết nên rút lại hay tiếp tục đưa ra.

Lưu Huệ Anh nhìn thấy liền cười nói: “Trong nhà chỉ có mình em là bé, bọn chị lì xì em là phải rồi, chị Huệ Anh cũng lì xì cho em này!” nói rồi liền rút tiền trong túi ra. Nhưng Nhã Vận đều không nhận.

Trương Hoa đến gần, bảo Trần Đình và Lưu Huệ Anh cất tiền đi: “Nhã Vận năm nay mười tám tuổi rồi, cứ coi như đây là lần cuối cùng được nhận tiền lì xì, nhưng anh sẽ đại diện cho hai em thể hiện thành ý!”

Trương Hoa vừa chìa tiền ra, Nhã Vận đã chìa tay lấy, nói: “Tiền của anh thì em nhận!” Lưu Huệ Anh cười: “Thế mà chị còn tưởng cô nhóc này không thích tiền cơ đấy!”

Khi tiếng chuông báo hiệu năm mới chuẩn bị giống lên, Trương Hoa đứng dậy nói với ba người: “Anh ra ngoài đốt pháo đây!” Nhã Vận hào hứng đứng bật dậy: “Hay quá!” rồi lại hỏi: “Anh cũng mua pháo à?” Trương Hoa nói: “Không, lấy trộm ở nhà đấy, về nhà đừng có nói đấy nhé!”

Nhã Vận đi theo sau anh trai, vừa đi vừa nói: “Hóa ra anh cũng biết ăn trộm à!”

Trần Đình và Lưu Huệ Anh cũng đóng cửa đi ra ngoài, Trần Đình thì thầm vào tai Lưu Huệ Anh: “Tiếng pháo bên ngoài to quá, đến nói chuyện cũng chẳng nghe thấy rõ nữa!”

8.

Sau khi quay lại, Nhã Vận hào hứng nói: “Năm mới bắt đầu rồi, em đã mười tám tuổi rồi!”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Có cần uống rượu chúc mừng không?”

Ai dè nói đùa mà Trương Hoa tưởng thật, vội nói: “Hay là chúng ta ăn thêm chút gì, uống thêm chút rượu đi!”

Nhã Vận lập tức đồng ý: “Ok, ok! Ở nhà mẹ chẳng bao giờ cho em uống, em đã muốn nếm thử mùi bia rượu từ lâu rồi!” Thế là mọi người cùng nhau đi hâm lại đồ ăn, chẳng buồn xem phần kết của chương trình chào xuân nữa!

Trương Hoa rót đầy cốc rượu cho Lưu Huệ Anh, sau đó cũng rót cho Nhã Vận một chút, nói: “Hôm nay ngày đặc biệt nên mời cho em uống một chút, nhưng không được uống nhiều!” Trần Đình vẫn uống nước ngọt.

Lưu Huệ Anh nói: “Bữa cơm này gọi là gì đây? Bữa giao thừa hay là bữa đầu tiên của năm mới?”

Trương Hoa nói: “Coi như bữa đầu tiên của năm mới đi, chắc là ít có ai ăn sớm như chúng ta!”

Thực ra cả bốn người cũng chẳng ăn được gì, chỉ là ngồi uống rượu và nói chuyện phiếm. Nhưng cái hoàn cảnh đặc biệt này khiến cho cả bốn người cùng hào hứng, ai nấy đều có cảm nhận riêng. Nhã Vận cảm thấy rất thú vị, kích thích. Lưu Huệ Anh cảm nhận không gian chìm trong không khí năm mới. Trương Hoa biết sáng ra sẽ phải cùng Nhã Vận về ăn bữa cơm đầu tiên với bố mẹ, vì vậy bây giờ cứ coi như là ăn trước với Trần Đình và Lưu Huệ Anh.

Trần Đình nghĩ, mặc dù Trương Hoa không ăn cơm giao thừa với hai mẹ con, nhưng hiện giờ cũng coi như cùng ăn bữa đầu tiên với hai mẹ con rồi. Nghĩ đến đây, Trần Đình lại đưa tay lên xoa xoa bụng, thầm nhủ: Không biết đứa bé có cảm nhận được không.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: CHƯƠNG 40

Đến khi đi ngủ mới này sinh một vấn đề nan giải, bốn người có hai chiếc giường. Vấn đề này ngay cả Cổ Văn Văn cũng chưa nghĩ đến, nếu như cô ta nghĩ đến có lẽ sẽ không để Nhã Vận ở lại đây.

Lưu Huệ Anh nói với Nhã Vận: “Giờ chỉ có hai phương án, thứ nhất là em ngủ với anh trai, chị với chị dâu em ngủ chung; thứ hai là em ngủ với chị; chỉ có điều phương án nào cũng có điều kiện là chị dâu em buộc phải ngủ ở giường to!”

Nhã Vận nói: “Em không ngủ với anh cả đâu, nhưng nếu em ngủ với chị, hai người họ sẽ ngủ với nhau!”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Nếu thế em ngủ với chị dâu em, còn chị ngủ với anh trai em, như thế chắc là không sao chứ gì?”

Nhã Vận vội nói: “Như thế càng không ổn, sao chị có thể ngủ cùng anh trai em được?”

Lưu Huệ Anh liền nói: “Thế thì chẳng phải ổn cả rồi ư, muộn rồi, chúng ta đi ngủ thôi!”

Nhã Vận đành phải theo Luru Huệ Anh vào ngủ.

Trần Đình liếc nhìn Trương Hoa, sau đó cũng vào trong phòng. Một lúc lâu sau vẫn không thấy Trương Hoa vào phòng, Trần Đình lại đi ra, thấy Trương Hoa vẫn ngồi xem ti vi, liền đến bên khẽ hỏi: “Anh còn chưa đi ngủ à?”

“Em ngủ đi, anh có ngủ hay không cũng không sao!”

“Sao lại không ngủ, sớm mai anh đã phải về nhà rồi, không ngủ mai sẽ mệt đó!”

“Coi như anh thức đón năm mới đi, thức từ giao thừa cho đến khi mặt trời mọc!”

Trần Đình đứng ngây ra một lúc rồi đột nhiên đưa tay kéo Trương Hoa, nói: “Không được, nhất định phải ngủ, nếu không ngày đầu tiên của năm mới đã ừ rồi không có tinh thần đâu!”

2.

Luru Huệ Anh nằm trên giường, khẽ hỏi: “Em ngủ chưa?”

Nhã Vận đáp: “Em chưa!”

“Chị cũng thế, đây là lần đầu tiên chị đón tết ở ngoài, nhớ bố mẹ quá!”

“Chắc chán rồi, nếu như bảo em ăn tết ở bên ngoài, chắc em sẽ khóc đến chết mất!”

“Mới đầu năm, đừng có nói mấy lời xúi quẩy!”

Nhã Vận im lặng một lát rồi nói: “Hay là ngày mai chị qua nhà em đón tết đi!”

“Thế sao được, chị dâu em còn ở đây, hơn nữa bố mẹ em cũng không biết chị ấy không về nhà!”

“Chị ấy không phải chị dâu của em!”

“Cho dù giờ không phải thì ít nhất trước đây cũng đã từng là chị dâu của em!”

Im lặng một lát, Luru Huệ Anh hỏi tiếp: “Em thật sự hận chị dâu thế sao?”

“Em cảm thấy bị chị ta lừa gạt, trước đây, em luôn tin tưởng chị ta, cứ nghĩ rằng chị ta là người chị dâu tốt nhất trên đời, thế mà chị ta lại đối xử với anh trai em như vậy!”

Luru Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Nhã Vận, em đã bao giờ thích một bạn nam nào chưa?”

Nhã Vận mặt đỏ bừng, cũng may là tắt đèn rồi nên Luru Huệ Anh không nhìn thấy, Nhã Vận khẽ nói: “Em từng thích một người, nhưng chỉ là em thầm thích thôi!”

Luru Huệ Anh nói tiếp: “Chuyện ấy rất bình thường, giả sử một ngày nào đó em bị một người đàn ông lừa, có phải em sẽ càng thận trọng trong lần yêu tiếp theo? Hay nói cách khác, em có hi vọng người khác sẽ tha thứ cho em về quá khứ mù quáng trước đây của mình không?”

“Em không biết, em chưa từng nghĩ đến vấn đề này!”

“Em chưa từng nghĩ đến là bởi vì em chưa bao giờ gặp phải hoàn cảnh đó. Chị dâu em đúng là từng sai lầm, chị từng rất giận chị ấy, nhưng chị biết, chị ấy chẳng qua vì muốn có được hạnh phúc cho riêng mình, nhưng vận may và kết quả luôn có sự khác biệt, còn chị thì luôn tin chị ấy là kẻ bị hại!”

3.

Nhã Vận liền nói: “Em nghe chị Vân bảo chị ấy không phải là người bị hại, là chị ấy chủ động nảy sinh quan hệ bất chính với người đàn ông kia, hơn nữa sau khi kết hôn với anh trai em rồi mà vẫn duy trì mối quan hệ ấy cho đến tận lúc ly hôn!”

“Có thể sự lý giải của em là đúng, ngay cả chị cũng không thể phản bác điều này, nhưng có một điểm chị dám khẳng định với em, chị dâu em không phải kẻ hư hỏng. Chị với chị ấy chơi với nhau từ bé, chị quá hiểu chị ấy!”

Luru Huệ Anh dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Thực ra mối quan hệ của chị với Trần Đình đã vượt quá cả tình chị em, chị chỉ hi vọng chị ấy có thể hạnh phúc hơn, hơn nữa chị cũng tin rằng trải qua những chuyện này, Trần Đình sẽ càng biết trân trọng mọi thứ hơn!”

Nhã Vận trầm ngâm hồi lâu, Luru Huệ Anh buồn rầu nói: “Giả sử một ngày nào đó em sai lầm, chắc chắn em cũng hi vọng tìm lại được hạnh phúc, hi vọng người khác có thể tha thứ cho mình!”

Nhã Vận ngạc nhiên hỏi: “Chị Huệ Anh, chị làm sao vậy, sao em thấy chị có vẻ đau lòng?”

Lưu Huệ Anh liền nói: “Không có gì, chỉ là cảm thương cho số phận của chị dâu em mà thôi!”

“Đừng có nhắc mãi chị dâu em thế này, chị dâu thế kia nữa, em nói rồi, chị ấy đã không còn là chị dâu của em nữa!”

“Thôi được rồi, không nhắc thì không nhắc, thôi ngủ sớm đi!”

Bên này Trần Đình và Trương Hoa đang nằm bên nhau, hai người chẳng ai nói câu nào. Trong phòng đèn vẫn sáng, Trần Đình bảo không tắt, nói để đèn sáng đón năm mới thì tốt hơn.

Mặc dù cả hai đều nhắm mắt nhưng vẫn không sao ngủ được. Trong lòng Trần Đình cảm thấy ấm áp, như thể có Trương Hoa đang đón năm mới với hai mẹ con, hơn nữa lại còn ngủ chung với nhau. Nghĩ như vậy, Trần Đình chợt cảm thấy Nhã Vận đến đây như thể đã giúp cô một việc lớn. Thế là Trần Đình liền mở mắt ngoảnh lại nhìn Trương Hoa, nào ngờ bất gặp Trương Hoa cũng đang nhìn mình, cô vội vàng nhắm mắt lại, ngoảnh đầu giả bộ>

4.

Buổi sáng, Trương Hoa dậy rất sớm, sau đó sang gõ cửa gọi Nhã Vận dậy. Trần Đình cũng dậy theo, Trương Hoa dặn dò qua loa vài câu rồi cùng Nhã Vận về nhà.

Trên đường về, Trương Hoa dặn Nhã Vận không được nói cho mẹ biết Trần Đình đang ở với anh. Rồi còn bảo Nhã Vận sau hôm nay có khi anh sẽ ít về nhà, bảo Nhã Vận mấy ngày tết cùng bố mẹ đi chúc tết họ hàng, nếu họ hàng có hỏi thì cứ bảo anh có việc bận.

Nhã Vận gật đầu bảo sẽ không nói gì với mẹ đâu. Sau đó Nhã Vận nói: “Hay là em đến chỗ anh chơi nhé, em ở nhà chán lắm, ở đây náo nhiệt hơn!”

Trương Hoa lắc đầu: “Không được, em cứ ở nhà với bố mẹ thì hơn!”

Mùng một Trương Hoa ở nhà, không quay lại thành phố. Đến mùng hai, ăn xong bữa sáng là Trương Hoa bảo phải về thành phố. Mẹ Trương Hoa nói: “Hôm nay chuẩn bị đến nhà cậu ăn cơm, con không đi cùng à?”

“Con không đi đâu, trước tết xin nghỉ việc vẫn chưa tìm được việc mới, giờ cần phải chuẩn bị một chút, vì vậy tết này con sẽ ở lại thành phố, không có việc gì con sẽ không về đâu!”

Bố Trương Hoa nói: “Thế cũng được, dù gì đã qua năm mới rồi, có ăn cơm hay không cũng không quan trọng, công việc mới là chuyện phải làm! Để bố mẹ với Nhã Vận đi là được rồi!”

Trương Hoa về đến nhà thì không thấy Trần Đình và Lưu Huệ Anh đâu, anh vội gọi điện hỏi xem họ đang ở đâu. Trần Đình nói đang ra bến xe với Lưu Huệ Anh để xem xe đã thông chưa, nếu xe thông rồi thì sẽ về nhà sớm. Trương Hoa liền hỏi: “Thế xe đã thông chưa?”

Trần Đình cười nói: “Còn chưa biết, bọn em chưa đến nơi!”

5.

Trương Hoa ở nhà đợi Trần Đình và Lưu Huệ Anh về, mấy lần định gọi điện hỏi xem rốt cuộc có vé chưa, nhưng lấy điện thoại ra rồi lại đặt xuống, đến quá trưa mới thấy hai người họ về nhà. Nhìn thấy hai người, Trương Hoa liền hỏi: “Mua được vé>

Trần Đình nói: “Đã có một số xe hoạt động rồi, nhân viên bán vé nói nếu không có gì bất thường, xe về nhà em ngày mai sẽ bắt đầu hoạt động, nhưng không chắc chắn, vì vậy hôm nay không bán vé của ngày mai!”

Trương Hoa lại hỏi: “Thế hai người định thế nào?”

Trần Đình nói: “Tối nay thu dọn đồ đạc, sáng mai ra bến xe, mua được vé thì về thẳng nhà!”

Trương Hoa nhìn Lưu Huệ Anh, hỏi: “Còn em thì sao? Cũng về à?”

Lưu Huệ Anh liền đáp: “Em cũng muốn về, nhưng mẹ em bảo em đừng về, bởi vì mùng tám phải đi làm rồi, về nhà chỉ ở được có ba ngày, mẹ em sợ em chạy qua chạy lại mệt!”

Buổi tối lúc ăn cơm, Lưu Huệ Anh hỏi Trần Đình: “Cậu thật sự không quay lại nữa à?”

Trần Đình cười: “Đương nhiên là sẽ quay lại, đợi khi nào con tớ lớn có thể tớ sẽ dẫn nó lên đây chơi!”

Trương Hoa ngồi bên cạnh im lìm không nói gì.

Lưu Huệ Anh nói: “Thình thoảng tớ cũng muốn về, ở đây mệt mỏi lắm!”

Trần Đình nhìn Lưu Huệ Anh, nói: “Cậu sao thế? Đang yên đang lành sao tự nhiên thờ vắn than dài vậy, đừng nghĩ ngợi lung tung, cổ mà trân trọng những người xung quanh!”

Ăn cơm xong, Lưu Huệ Anh giúp Trần Đình thu dọn, Trương Hoa ngồi trong khách hút thuốc. Thu dọn xong Trần Đình ra ngoài nói: “Em dọn dẹp đồ đạc xong hết rồi, ngày mai em chỉ mang theo ít đồ dùng hàng ngày, vài ngày nữa phiền anh gửi những thứ còn lại về giúp em nhé!”

Trương Hoa chỉ âm ừ đáp lời, không nói gì nhiều.

6.

Buổi tối nằm trên giường, cuối cùng Trần Đình không nhịn được liền hỏi Lưu Huệ Anh: “Cậu và bạn trai rốt cuộc có chuyện gì thế? Tớ cứ muốn hỏi nhưng chưa hỏi được, mai về nhà rồi, tớ thấy không yên tâm!”

“Không có gì, sao đột nhiên cậu hỏi thế?”

“Ngoài cái hỏi hai người mới yêu ra, tớ có gặp mấy lần, về sau thì không gặp anh ấy nữa, hơn nữa cuối tuần cậu cũng toàn đi với tớ, còn nói không có chuyện gì!”

Lưu Huệ Anh trầm ngâm. Trần Đình nhìn cô, lại nói: “Mặc dù chỉ gặp có mấy lần nhưng tớ thấy anh ấy cũng không tồi, trông có vẻ rất thật thà, trung thực!”

Lưu Huệ Anh trầm ngâm một lát đột nhiên hỏi: “Cậu có biết vì sao mấy năm nay tớ không uống rượu không?”

“Tại sao?”

Lưu Huệ Anh nghĩ ngợi rất lâu, sau mới nói: “Hồi đầu tớ chẳng có cảm giác gì với anh ta cả. Trong một lần tụ tập tớ uống nhiều, anh ta đã đưa tớ về, sau đó trong lúc tớ say mềm không biết gì, anh ta đã cưỡng ép tớ...”

“Sau hôm đó, anh ta liên tục xin tớ tha lỗi, còn nói thực lòng yêu tớ. Đó là lần đầu tiên của tớ, tớ cũng đành thử chấp nhận anh ta, bắt đầu hẹn hò. Về sau cảm thấy anh ta cũng rất tốt, trong thời gian yêu tớ, anh ta gần như không ngủ qua đêm ở chỗ tớ!”

Lưu Huệ Anh từ từ nhắm mắt lại, dường như đang nhớ lại một vài chuyện quá khứ, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: “Cả cậu và bố mẹ tớ đều không biết chuyện này. Tờ đã từng phá thai. Khi tớ nói với anh ta tớ có bầu, muốn kết hôn, anh ta mới nói với tớ, anh ta đã có bạn gái rồi, đang chuẩn bị cưới”, nói xong, hai hàng nước mắt của Lưu Huệ Anh lăn ra.

7.

Trần Đình nghe xong, vô cùng kinh ngạc. Trong mắt cô, Lưu Huệ Anh luôn là người kiên cường, vui vẻ, dường như chẳng có chuyện gì có thể khiến cô buồn phiền. Giờ mới biết trong lòng Lưu Huệ Anh luôn cất giấu một nỗi đau như vậy, chẳng muốn nói với ai, thả giữ cho riêng mình.

Trần Đình ôm lấy Lưu Huệ Anh đang rơi nước mắt, khẽ nói: “Bao nhiêu lâu nay chắc là cậu đau khổ lắm!” cuối cùng thì Lưu Huệ Anh cũng bật khóc thành tiếng, nước mắt trào ra như mưa, Trần Đình không nói gì nữa, chỉ ôm ghì lấy Lưu Huệ Anh.

Rất lâu sau, Lưu Huệ Anh mới l nước mắt, khẽ nói: “Cậu thì không chắc?”

Trần Đình thờ dãi, sau đó nói: “Nhớ lại lúc còn học cấp ba, chúng ta vui biết bao nhiêu, vô lo vô nghĩ, ngoài học ra thì chỉ biết có mơ mộng, ai cũng mơ mộng gặp được chàng bạch mã hoàng tử của riêng mình, cũng cứ nghĩ rằng chàng trai ấy sẽ xuất hiện”.

Lưu Huệ Anh cũng nói: “Đúng thế, thật muốn mãi mãi dừng lại ở thời trung học, như vậy chúng ta sẽ không buồn phiền nhiều như thế này, cũng không phải nằm một mình trên giường và nhớ đến những chuyện đau lòng!”

“Thế cậu còn liên lạc với anh ta không?”

“Anh ta lấy vợ rồi, đầu năm, tớ không còn liên lạc, cũng không còn nhớ đến anh ta nữa. Mặc dù tớ đã không còn tin tưởng vào đàn ông, nhưng tớ cảm thấy Trương Hoa là một người đàn ông tốt, cậu không nên từ bỏ!”

Trần Đình buồn bã nói: “Có thể đây là số mệnh, nhà Phật nói có báo ứng nhân quả, có phải kiếp trước tớ đã làm gì sai trái không?”

“Nếu đúng là như vậy, chắc là tớ cũng sai lắm như cậu!”

8.

Trần Đình và Lưu Huệ Anh dậy từ sớm. Trần Đình báo với Lưu Huệ Anh đừng đánh thức Trương Hoa làm gì, nhưng hai người vừa ra khỏi phòng thì đã thấy Trương Hoa ngồi trong phòng khách rồi.

Trần Đình nói: “Sao anh dậy sớm thế?”

“Em về nhà, anh cũng phải đi tiễn chứ?”

Đến bến xe, họ mới biết hành khách rất đông, người xếp hàng mua vé như rồng rắn lên mây.

Trương Hoa bảo Lưu Huệ Anh và Trần Đình ngồi chờ, còn mình thì xếp hàng mua vé. Trần Đình móc tiền trong túi ra đưa cho Trương Hoa, Trương Hoa nhìn cô không nói gì rồi bỏ đi xếp hàng.

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình, đột nhiên cười: “Đừng có nhăn mày nhú mặt như thế nữa, sắp về đến nhà rồi, phải vui lên chứ!”

Lưu Huệ Anh khẽ nói: “Đau khổ cũng vậy mà vui vẻ cũng thế, dù sao vẫn phải sống tiếp mà!”

Hai người ngồi chờ rất lâu mới thấy Trương Hoa quay lại. Trần Đình nói: “Có mua được vé không?”

Trương Hoa nói: “Mua được rồi, nhưng mà hơi muộn, ba giờ chiều, chắc phải hơn mười một giờ tối mới đến nơi!”

“Không sao đâu, mua được là tốt rồi! Để tối bảo bố em đi đón!”

“Giờ vẫn còn sớm, chúng ta về nhà trước đi, ăn cơm trưa xong rồi qua đây!”

Ba người lại về nhà. Ăn cơm trưa xong, Trương Hoa thu dọn lại căn hộ. Trần Đình nhìn Trương Hoa cười bảo: “Giờ thì đưa vé cho em được rồi chứ, em không đòi có phải anh định không đưa không hả?”

“Không cần đưa cho em, để anh giữ là được rồi!” - Anh hơi ngập ngừng, rồi khẽ nói: “Vì anh mua hai vé!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

1.

Trước khi lên xe, Trần Đình vòng tay ôm lấy Lưu Huệ Anh, thì thầm vào tai cô: “Sau này khi nào buồn nhớ nói cho tớ biết, đừng giữ trong lòng một mình nhé!”

Lưu Huệ Anh cũng nói: “Về đến nơi nhớ gọi cho tớ, đợi khi nào cậu sinh em bé tớ sẽ về thăm cậu! Tớ sẽ làm mẹ nuôi của nó!”

Đợi hai người rời nhau ra, Trương Hoa mới nói: “Mấy ngày tới đừng về nhà trọ, cứ ở chỗ anh đi, dù sao đồ dùng cũng đầy đủ hơn!”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Thế đâu có được, ngộ nhờ tới mai anh về làm bận thì em làm thế nào?”

Trên xe, Trần Đình gọi điện cho mẹ, nói đang trên đường về nhà, bảo không cần bố đi đón vì có Trương Hoa cùng về, đến lúc ấy hai người sẽ về thẳng nhà.

Bởi đường vẫn chưa thông hẳn, đáng nhẽ hơn mười một giờ là về đến nhà nhưng kết quả là phải hơn một giờ sáng mới đến nơi. Lúc xuống xe, Trương Hoa nói: “Ngồi lâu thế em có mệt không?”

Trần Đình lắc đầu: “Cũng không mệt lắm!”

Trương Hoa nói: “Anh đưa em đến cổng nhà chứ không vào đâu, tìm một cái nhà nghỉ ngủ tạm, sáng mai anh về!”

“Thế đâu có được, đến nơi rồi sao có thể không vào?”

“Đã ly hôn rồi còn đến, anh thấy ngại lắm!”

Trần Đình ngẫm nghĩ, đột nhiên nói: “Đâu phải lỗi tại anh, em sẽ nói sự thực cho mẹ biết!”

Trương Hoa vội vàng nói: “Em tuyệt đối đừng nói, nếu thế sau này em càng khó sống!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa hồi lâu, sau mới nói: “Tại sao anh luôn nghĩ cho em thế?”

2.

Trương Hoa hướng mắt nhìn xa xăm, dừng dừng nói: “Anh chỉ không muốn đứa bé sinh ra trong một không khí không tốt!”

Trần Đình đứng ngây ra hồi lâu, hai mắt ươn ướt, sau đó khẽ nói: “Trương Hoa, em thực sự cảm ơn anh, em... ”

“Đừng nói nữa, đã muộn lắm rồi, về nhà sớm đi!”

Khi taxi đỗ lại trước cổng nhà, Trương Hoa xách đồ cho Trần Đình xuống, sau đó bảo lái xe chờ một chút.

Gia đình Trần Đình cũng ở ngoại ô như gia đình Trương Hoa, là một ngôi nhà tự xây, có một cái sân nhỏ, cửa cổng vẫn mở, trong nhà vẫn còn sáng đèn>

Trương Hoa nói: “Chắc bố mẹ đang chờ em đây, em mau vào đi, anh bảo lái xe chờ luôn vào thành phố, sáng mai sẽ đi sớm cho tiện!”

Trần Đình vội kéo Trương Hoa lại, nói tối rồi không thể để anh đi được, sau đó nói với lái xe: “Anh đi trước đi, anh ấy không về thành phố đâu ạ!”

Lúc này bố mẹ Trần Đình đã nghe thấy tiếng xe taxi ở bên ngoài liền chạy ra, mẹ Trần Đình đứng trong sân gọi: “Đình về rồi đấy à?”

Trần Đình đáp: “Mẹ à, là con đây!”

Bố Trần Đình đi ra, nhìn thấy Trần Đình đang kéo tay Trương Hoa liền hỏi: “Chuyện gì thế?”

Trần Đình nói: “Anh ấy đòi ra khách sạn thành phố ngủ!”

Bố Trần Đình nói: “Đã đến đây rồi sao lại ở bên ngoài, muộn thế này rồi đừng làm ầm lảng xóm lân nữa, mau vào phòng đi!”

Vào trong phòng khách, mẹ Trần Đình nói: “Hai đứa chắc mệt rồi, ngồi xuống đi, mẹ đi hâm nóng đồ ăn!”

Trương Hoa liền nói: “Chúng con trên đường đi đã ăn rồi, không đói đâu ạ!”

Bố Trần Đình liền nói: “Không đói cũng phải ăn, mẹ bày hâm canh gà mất bao nhiêu thời gian!”

Trần Đình cũng nói: “Dạ vâng, con thích nhất là canh gà mẹ hầm!”

3.

Mẹ Trần Đình cứ ngồi bên cạnh cho đến khi hai người ăn xong liền thu dọn bát đĩa rồi nói với Trần Đình: “Bố mẹ đi ngủ trước đây, nước nóng đã chuẩn bị xong rồi, đi tắm rồi ngủ sớm đi, ngủ thế nào hai đứa tự sắp xếp!”

Ngoài phòng của bố mẹ và phòng của Trần Đình ra còn một căn phòng dự bị để lúc nhớ có khách khứa đến chơi. Năm ngoái đưa Trần Đình về đây hai người ngủ chung một phòng, nhưng năm nay thì khác, vì vậy Trương Hoa nói sẽ ở trong phòng dành cho khách.

Trần Đình ngồi trong phòng Trương Hoa rất lâu, Trương Hoa nói: “Em còn chưa đi ngủ à?”

“Anh định sáng mai là đi à?”

“Ừ, anh thấy giờ ở đây ngại ngại thế nào ấy!”

“Có thể ở lại với em một ngày không?”

“Có chuyện gì à?”

- Ngày mai anh sẽ biết!

Sáng hôm sau, ăn cơm xong, Trần Đình liền kéo Trương Hoa vào thành phố, sau đó nói với mẹ: “Trưa nay bọn con không ăn cơm đâu!” bởi vì thành phố không rộng nên ngoại ô cách trung tâm không xa lắm.

Đến trung tâm thành phố, Trương Hoa hỏi: “Tại sao lại vào trung tâm thành phố thế?”

Trần Đình cười nói: “Năm ngoái anh về đây em chưa dẫn anh đến nơi em từng sống, năm nay dẫn đi thăm thú cho biết!”

Trần Đình dẫn Trương Hoa đến rất nhiều nơi, trường mẫu giáo, trường tiểu học, hiệu sách cô thường đi, những nơi cô cùng Lưu Huệ Anh hay đến... sau đó dẫn Trương Hoa đi ăn một số món cô thích nhất, một số cửa hàng ăn cô hay đến nhất...

4.

Đi một vòng, tự nhiên trong lòng Trương Hoa cảm thấy rất kỳ quặc, dường như anh càng thêm hiểu Trần Đình, đột nhiên lại nhớ đến câu “Thật muốn cùng em đi hết những năm tháng cuộc đời”. Trương Hoa cũng không biết tại sao đột nhiên lại nghĩ đến câu này nữa.

Đến chiều thì hành trình này kết thúc. Trần Đình hỏi Trương Hoa: “Anh có mệt không?”

“Em còn không mệt thì anh mệt cái gì?”

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi khẽ nói: “Thực ra chuyện tiếp theo mới là nguyên nhân em giữ anh lại ngày hôm nay!”

Trương Hoa liền hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Anh cứ theo em thì biết!”

Trần Đình dẫn Trương Hoa vào khu thương mại, sau đó đi thẳng đến quầy bán quần áo trẻ con. Trần Đình nói: “Em muốn anh mua cho con một bộ quần áo!” Trương Hoa cảm thấy rất kì quặc, liền nói: “Em giữ anh lại một ngày là vì chuyện này ư?”

Trần Đình nói: “Em muốn con sinh ra là được mặc quần áo của bố nó mua cho, như thế nó sẽ cảm nhận được tình cảm của bố!”

Trương Hoa không biết nói gì. Trần Đình kéo anh đi vào bên trong, nói: “Anh nhất định phải đáp ứng yêu cầu này của em!”

Trần Đình nói mua một bộ là được rồi, nhưng Trương Hoa mua liền mấy bộ, nói để còn thay đổi. Ngoài ra còn mua mấy con búp bê. Trần Đình nói: “Còn chưa biết là con trai hay con gái, anh mua mấy con búp bê cho con gái chơi làm gì?”

Trương Hoa liền nói: “Anh thích con gái!”

Đến khi hai người về nhà mới phát hiện trong nhà rất đông người. Trương Hoa năm ngoái có đến, vẫn mơ hồ nhớ được là cậu, vợ của Trần Đình, còn có cả mấy anh họ, em họ của cô ấy.

5.

Họ nhìn thấy Trần Đình và Trương Hoa về liền chạy ra chào hỏi, vợ của Trần Đình còn nói đùa: “Sao mà vội thế, giờ đã bắt đầu chuẩn bị đồ cho trẻ sơ sinh rồi à?”

Trương Hoa bối rối chào hỏi mọi người, sau đó theo Trần Đình đi vào phòng cô.

Trương Hoa liền hỏi: “Sao mà đông thế này?”

Trần Đình liền nói: “Chắc là mẹ gọi điện nói với họ là em đã về rồi! Còn nữa, người trong nhà đều không biết chuyện em đã ly hôn, bố mẹ em cảm thấy kết hôn chưa đầy năm đã ly hôn là chuyện đáng xấu hổ, vì vậy tạm thời không công khai chuyện này!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Đình lại nói tiếp: “Em hi vọng anh hiểu cho em!”

Trương Hoa liền nói: “Ừ, anh biết rồi!”

ần này em chỉ nói với người thân là về nhà chờ sinh con thôi!”

“Thế sinh con xong thì giải thích thế nào nữa?”

“Đến đâu hay đến đó thôi! Đến lúc ấy hãy tính, hiện giờ chỉ hi vọng con mình sinh ra khỏe mạnh!”

Buổi tối, Trương Hoa ngồi uống rượu với các cậu, các anh em họ của Trần Đình. Sau bữa cơm, họ ngồi thêm một lát thì lục tục ra về, nhưng có hai cô em họ thì nhất định không chịu đi, nói phải ở lại chơi với chị họ. Chính vì vậy, Trương Hoa đành phải ngủ chung với Trần Đình. Nằm trên giường, Trương Hoa cười như mèo: “Sao chúng ta toàn bị ép phải ngủ chung thế này?”

Trần Đình hỏi: “Ngày mai anh sẽ phải đến nhà cậu thật à?”

Trương Hoa nói: “Đương nhiên là không rồi, ngày mai anh sẽ về!”

“Thế tại sao lúc uống rượu anh lại nhận lời ngày mai đi?”

“Anh nhận lời rồi à? Sao anh không nhớ nhỉ?”

6.

Sáng hôm sau, Trương Hoa vẫn kiên quyết về, Trần Đình biết không thể giữ anh liền tiễn anh ra bến xe. Hai em họ của Trần Đình cũng đi theo, còn nói sau này nếu có thời gian nhất định sẽ đến chỗ anh chị chơi vài ngày.

Chẳng hề khó khăn để mua vé xe quay về, đến nơi là mua được vé ngay. Trương Hoa nói: “Vẫn có thể về kịp bữa tối!”

Trần Đình nói: “Chắc Huệ Anh vẫn ở chỗ của anh nhỉ!”

“Anh chưa hỏi, có ở hay không cũng chẳng sao, tốt nhất mà một mình ở nhà trọ lạnh lẽo lắm, ở chỗ anh tâm trạng ít nhất cũng đỡ hơn!”

Lúc Trương Hoa chuẩn bị lên xe, Trần Đình đi sau lưng anh, khẽ nói: “Giả sử sau này Huệ Anh có chuyện gì, em hi vọng anh có thể giúp đỡ cô ấy một chút. Em chỉ có một người bạn thân đó thôi, hi vọng cô ấy sẽ vui về!”

“Anh biết rồi!” - Trương Hoa nói trầm ngâm một lát: “Thôi anh>

Trần Đình ừ một tiếng, rồi lại gọi anh lại, nói: “Cảm ơn anh đã tiễn em về đây!”

Trương Hoa cười cười không nói gì thêm. Trần Đình nhìn Trương Hoa, đột nhiên nói: “Còn nữa, em sẽ cho con mang họ Trương!”

Trương Hoa dừng lại một lát, nói với Trần Đình: “Em nhớ giữ sức khỏe!” sau đó chào hai em họ rồi lên xe.

Trên đường về, Trương Hoa suy nghĩ rất nhiều, đặc biệt anh nhớ đến những nơi mà Trần Đình dẫn anh đến ngày hôm qua, trong lòng cũng có chút lưu luyến. Trong lòng anh thực ra cũng muốn ở lại thêm vài ngày, thậm chí muốn cùng đi chơi với cô, đi thăm thú nhiều nơi hơn nữa, nhưng một ý nghĩ khác lại bảo anh không nên tiếp tục ở đây nữa, phải nhanh chóng về nhà. Đây cũng chính là điểm mâu thuẫn trong tâm lý con người.

7.

Trên suốt chặng đường đi, Trương Hoa cứ chìm đắm trong những suy nghĩ và tâm trạng phức tạp, càng đi xa khỏi nhà Trần Đình, tâm trạng anh càng thêm hụt hẫng. Nhưng cảm giác hụt hẫng này dần dần tan đi khi anh đến nơi.

Nhìn không khí tấp nập quen thuộc ở thành phố, cảm giác hụt hẫng ấy từ từ bị nhấn chìm, chẳng mấy chốc anh đã điều chỉnh được tâm trạng của mình cho phù hợp với nhịp sống ở thành phố này. Vì vậy mới nói thời gian và không gian là những nhân tố quan trọng để thay đổi tâm lý và tình cảm của một con người.

Trương Hoa nhìn đồng hồ, đã sáu giờ chiều, anh quyết định bắt taxi về nhà, muốn nghỉ ngơi một chút rồi mới ra ngoài ăn cơm. Trương Hoa về đến nhà thấy Lưu Huệ Anh vẫn chưa đi, hơn nữa lại đang nấu cơm. Nhìn thấy Trương Hoa về, ban đầu cô hơi ngạc nhiên, sau đó nói: “Sao anh về mà không nói trước một tiếng thế?”

Trương Hoa liền nói: “Dù sao em có ở đây hay không cũng chẳng thành vấn đề, vì vậy anh không gọi cho em nữa!”

“Sao lại bảo em có ở hay không không thành vấn đề, nếu biết anh về thì hôm nay em đã về chỗ em rồi!”

Trương Hoa nhìn cô cười: “Sợ anh làm gì em à? Hay là sợ em sẽ làm gì anh?”

Lưu Huệ Anh còn đang bận nấu nướng, chẳng buồn ngoảnh đầu lại nói: “Không ngờ mồm miệng anh cũng lém lỉnh gớm!”

Lưu Huệ Anh ở đây mấy hôm, Trương Hoa cũng đã quen với tính cách của cô, vì vậy anh nói chuyện với cô rất thoải mái.

Một lát sau, Lưu Huệ Anh nói: “Mau đi dọn bàn, em sắp làm xong cơm rồi!”

Đội bày thức ăn xong, Trương Hoa cười nói: “Đây là lần đầu tiên anh ăn đồ người khác nấu ở nhà của mình đấy!”

8.

Trương Hoa hỏi Lưu Huệ Anh có muốn uống chút rượu không, Lưu Huệ Anh nói không muốn uống nên Trương Hoa cũng không ép. Trương Hoa vừa uống vừa nghĩ, tại sao Trần Đình lúc tiễn anh ra bến xe còn đặc biệt dặn dò, hi vọng anh sẽ để ý đến Lưu Huệ Anh nhỉ? Lại còn nói mong cô ấy được vui vẻ? Nhìn bề ngoài thì thấy Lưu Huệ Anh lúc nào cũng rất vui vẻ, chẳng nhẽ trong lòng cô lại không được vui?

Trương Hoa lại nghĩ đến chuyện, tại sao suốt đợt tết mà không thấy Lưu Huệ Anh liên lạc với bạn trai? Hơn nữa Trần Đình cũng từng nói bạn trai cô là người thành phố này, chẳng nhẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Nghĩ đến đây, Trương Hoa quyết định không nghĩ thêm nữa, cũng không định hỏi Lưu Huệ Anh những chuyện này. Mỗi người đều có những bí mật riêng ở trong lòng, bản thân anh cũng vậy. Hơn nữa có những bí mật không muốn người ngoài chạm đến.

Lưu Huệ Anh nhìn Trương Hoa, đột nhiên cười nói: “Anh đang nghĩ gì mà nhập tâm thế?” Trương Hoa bình tĩnh, cũng cười đáp: “Không có gì!”

Lưu Huệ Anh vẫn cười: “Đừng nghĩ bậy nhé, nghe nói khi đàn ông chuyên tâm nghĩ chuyện gì đó về phụ nữ thường không phải chuyện tử tế gì!”

Trương Hoa phì cười, không nói gì. Hồi lâu sau mới lên tiếng: “Có những người vẻ bề ngoài vui vẻ nhưng trong nội tâm chưa chắc đã vui vẻ; có những người vẻ bề ngoài khiến cho người khác cảm thấy cuộc sống rất khổ cực, nhưng nội tâm chưa chắc đã cảm thấy khổ...”

Dừng lại một lát, Trương Hoa lại tiếp tục: “Thực ra tiêu chuẩn của vui vẻ và hạnh phúc có sự khác biệt ở mỗi cá nhân, có những người ngày ngày đặt chân đến những nhà hàng, khách sạn sang trọng nhưng chưa chắc đã thấy vui vẻ, có những người ngày ngày chỉ gặm bánh mì thôi nhưng họ vẫn cảm thấy vui vẻ!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trương Hoa một lát rồi hỏi: “Tại sao anh lại nói những chuyện này?”

Trương Hoa nhoen miệng cười: “Anh chỉ đột nhiên nghĩ đến nên giả bộ than thở chút thôi!”

Chương 42: CHƯƠNG 42

1.

Lưu Huệ Anh nhìn Trương Hoa: “Anh có tin vào số mệnh không?”

“Cái gọi là số mệnh chỉ là một cách nói để tự an ủi mình thôi, rất nhiều người trong lúc đau khổ và buồn bã đều thích nói đấy là số mệnh, hoặc nói vận mệnh đã an bài như thế, đây là một dạng tâm lý tiêu cực của hành vi coi thường bản thân”.

Lưu Huệ Anh lại hỏi: “Thế còn báo ứng nhân - quả?”

“Nhà Phật thường đưa quy luật báo ứng nhân - quả vào thế giới hư vô quá khứ, đây là một sai lầm. Trên đời này chắc chắn có tồn tại báo ứng nhân - quả, nhưng cái “nhân” ở đây không phải là do kiếp trước hư vô hay cái thế giới mơ hồ tạo thành mà là do những hành vi thực tế của mình gây ra, nói đơn giản một chút là, có tội thì phải vào tù, hành vi phạm tội là “nhân”, còn vào tù là “quả”. Tuyệt đối không được nghĩ rằng kiếp này mình vào tù là do kiếp trước mình làm gì đó sai trái.”

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Giả sử có một cô gái suy nghĩ rất đơn giản bị đàn ông lừa, đó cũng là hành vi sai lầm của chính bản thân cô ta ư?”

“Đương nhiên, tất cả mọi người đều muốn viện cớ cho bản thân, đặc biệt là các cô gái rất hay làm như vậy. Lúc nào cũng nghĩ bản thân mình bị tổn thương là do đàn ông lừa dối, sai lầm không phải do mình. Nhưng em thử nghĩ xem, nếu không phải những nhận thức trong tư tưởng của mình sai lầm thì mình có bị đàn ông lừa hay không?”

“Nếu trên thực tế đúng là bởi vì tư tưởng của cô gái quá thuần khiết, dễ dàng tin tưởng vào đàn ông, hoặc nói cách khác ban đầu người đàn ông ấy nguy trang rất kỹ, vậy đó có phải là lỗi của cô gái không?”

2.

Trương Hoa nói: “Ý của anh là, sự nảy sinh sai lầm chắc chắn là tồn tại tính hai mặt, chẳng có điều luật nào quy định do nguyên nhân suy nghĩ quá đơn giản nên có thể thoát tội, nói đơn giản hơn, bản thân của việc suy nghĩ đơn giản đã là một sai lầm. Trong quá trình trưởng thành, con người buộc phải học cách làm cho tư tưởng của mình chín chắn, giả sử trong lúc có suy nghĩ đơn giản mà bị lừa thì bản thân người đó phải gánh vác toàn bộ hậu quả”.

“Xem ra anh nói rất có lý”

“Anh chỉ cảm thấy khi có bất cứ sự sai lầm nào xuất hiện, bắt buộc phải tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình, chỉ có như vậy mới không xuất hiện sai lầm lần thứ hai. Nếu thích đem sai lầm đổ lên đầu người khác, hoặc tưởng tượng sai lầm chính là bởi vận mệnh an bài, vậy thì mãi mãi không thể nhận thức được sai lầm của mình, càng không thể tránh được việc lại mắc cùng một sai lầm đó lần thứ hai”.

Lưu Huệ Anh trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu cười với Trương Hoa: “Thật không ngờ anh lại có thể nói ra triết lý cao siêu như thế này!”

“Triết lý này rất đơn giản, thực ra tất cả mọi người đều hiểu, chỉ có điều chẳng ai chịu đối mặt mà thôi” - Im lặng một lát, Trương Hoa tiếp tục nói: “Chính bởi vì mọi người không chịu đối mặt với sai lầm ở quá khứ nên mới có chuyện nhiều người không dám làm những việc mình nên làm!”

“Câu này em không hiểu là có ý gì?”

“Lấy một ví dụ đơn giản nhé, giả sử có một nhóm người đi trên đường vào đêm khuya, kết quả không cẩn thận bị rơi xuống một cái cống ngầm không có nắp đậy, thế là một số người cho rằng không thể đi lại trên đường vào ban đêm, bởi vì sẽ xuất hiện sự cố. Còn một số người khác sẽ phân tích xem vì sao mình rơi xuống cống, cuối cùng đưa ra kết luận nên chú ý những gì khi phải đi ra ngoài vào ban đêm”.

3.

Trương Hoa nói xong liền nhìn Lưu Huệ Anh hỏi: “Em muốn là người ở nhóm đầu hay là nhóm sau?”

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Cái triết lý này kì thực rất đơn giản, đáng tiếc là trước đây em chưa từng nghĩ đến, nếu như là trước buổi tối hôm nay, em sẽ thuộc nhóm thứ nhất, chỉ có điều giờ em muốn làm nhóm người thứ hai”.

Trương Hoa bê cốc rượu lên hướng về phía Lưu Huệ Anh, nói: “Thông minh lắm, có thể hiểu ngay được!” nói rồi liền uống cạn ly rượu. Lưu Huệ Anh liền nói: “Đáng tiếc là em sợ phạm phải sai lầm lần thứ hai, nếu không đã uống với anh một trận rồi!”

“Tại sao lại sợ phạm sai lầm lần thứ hai?”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Không phải vô duyên cớ mà anh nói những chuyện này với em phải không, mặc dù em không dám chắc anh có biết những chuyện trước đây của em hay không, nhưng em không nghĩ, một người thông minh như anh lại không phát giác ra điều gì?”

Trương Hoa cười cười rồi nói: “Chúng ta đều là người phạm, người phạm cũng nên học cách hồ đồ một chút thì tốt, có những chuyện có thể biết, có những chuyện không biết thì tốt hơn!”

Lưu Huệ Anh trầm ngâm một lát rồi đột nhiên nói: “Cảm ơn anh!”

“Cảm ơn gì chứ? Anh còn phải cảm ơn em vì em đã cho anh có cơ hội giả bộ triết lý chứ!”

Lưu Huệ Anh nghĩ một lát, cuối cùng vẫn hỏi: “Thế anh cảm thấy sai lầm của Trần Đình nên gánh vác hậu quả thế nào? Hay nói cách khác, cô ấy nên làm sao trở thành nhóm người thứ hai?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát, sau đó nói: “Trước đó anh đã nói, anh là người phạm, người phạm thường có thể giúp người khác giải quyết vấn đề của họ nhưng lại không giải quyết vấn đề của bản thân!”

4.

Lưu Huệ Anh không hỏi gì thêm. Ăn cơm xong, hai người ít nhiều cũng cảm thấy bối rối, dù sao cũng là cô nam quả nữ. Trương Hoa xem ti vi một lúc liền nói với Lưu Huệ Anh là anh về phòng, sau đó đóng cửa chơi điện tử trong phòng. Đến khuya, Lưu Huệ Anh tắm xong liền vào giường của Nhà Vận ngủ, lúc ấy Trương Hoa mới ra ngoài đi tắm.

Sáng ngày hôm sau, Trương Hoa nói ra khu thương mại đi dạo một chút. Lưu Huệ Anh liền nói: “Em cũng đi bây giờ đây, dù sao cũng phải về chỗ em ở thôi, không thể làm phiền anh mãi được!”

Trương Hoa không giữ Lưu Huệ Anh lại, tiễn Lưu Huệ Anh ra bến xe buýt, Trương Hoa nói: “Sau này có chuyện gì, em có thể liên lạc với anh bất cứ lúc nào!”

Lưu Huệ Anh về đến chỗ ở của mình liền gọi cho Trần Đình, hai người nói chuyện phiếm một lúc, sau đó Trần Đình hỏi Lưu Huệ Anh vẫn ở nhà Trương Hoa chứ? Lưu Huệ Anh nói cô đã về chỗ mình rồi. Lưu Huệ Anh im lặng một lát rồi hỏi: “Cậu thật sự không quay lại đây sao?”

“Đương nhiên là không rồi!”

“Như vậy có nghĩa là cậu sẽ đánh mất Trương Hoa đấy!”

“Không phải của mình thì có ép buộc cũng không được!”

Lưu Huệ Anh cười: “Trương Hoa là một người đàn ông tốt, nếu cậu không thêm thì để tớ vậy!”

“Không phải cậu thích anh ấy rồi đấy chứ?”

“Tớ chỉ đùa với cậu thôi, làm gì mà lo lắng thế?”

“Ai lo lắng chứ, sớm muộn anh ấy cũng là của người khác thôi!” – Trần Đình vội phản bác.

Lưu Huệ Anh giả vờ nghiêm túc nói: “Nếu cậu không lo lắng, vậy tớ chỉ có thể thành thật nói với cậu, tối qua bọn tớ uống rượu say nên đã ngủ với nhau rồi!”

Trần Đình ở đầu dây bên kia trầm ngâm rất lâu mới lên tiếng: “Sao cậu có thể làm như vậy?”

Lưu Huệ Anh cười ha hả, sau đó nói: “Còn nói là không lo, chỉ nói có thể đã lừa được cậu rồi!”

5.

Ban ngày Trương Hoa đi dạo ở rất nhiều cửa hàng đồ điện, bản thân cũng không hiểu mục đích của mình là gì? Đây đúng là một kiểu tâm lý hết sức kì quái!

Giờ đúng là đã đến lúc Trương Hoa cần phải cân nhắc đến chuyện đi làm lại. Những lời nói lần trước của Cố Triết Đông thực sự đang phát huy tác dụng với Trương Hoa, chủ yếu là vì sự sinh tồn. Đối với Trương Hoa hiện nay mà nói tìm một công việc không phải chuyện khó khăn, nhưng tìm một công việc có thể phát huy tiềm năng và có chế độ đãi ngộ tốt thì hơi khó khăn. Nếu không phải vì Cố Văn Văn, Trương Hoa đã đồng ý quay lại công ty điện tử Triết Đông.

Trong lúc Trương Hoa đang do dự chưa quyết định, anh cảm thấy dường như đi dạo ở các khu mua bán đồ điện tử sẽ tìm được đáp án. Thực ra anh biết rõ không thể tìm được đáp án, nhưng anh vẫn cứ đến. Tâm lý con người rất kì lạ, thỉnh thoảng gặp phải vấn đề khó giải quyết thường hi vọng tìm được đáp án dựa trên những hành động mà bản thân biết rõ không thể mang lại đáp án.

Đang là kỳ nghỉ tết nên khu thương mại khá vắng vẻ. Những nhân viên bán hàng của công ty điện tử Triết Đông nhìn thấy Trương Hoa đều nhiệt tình chào hỏi, có một số người vẫn quen miệng gọi anh là “giám đốc Trương”. Trương Hoa cũng nói chuyện phiếm với họ vài câu, đến trưa, anh ra ngoài ăn

rời đi dạo thêm vài cửa hàng nữa, khi nhìn đồng hồ cũng đã đến bốn giờ chiều.

Sau đó anh đi chợ mua ít thức ăn. Buổi tối vừa ăn cơm vừa xem ti vi, Trương Hoa cảm thấy căn phòng lạnh ngắt. Ăn cơm xong, xem ti vi một lúc, thấy chán, anh liền bật máy chơi điện tử. Chơi một lát thấy chán lại lên giường đi ngủ sớm.

6.

Trương Hoa nằm một lúc rồi lại dậy ra khỏi phòng khách lấy gạt tàn mang vào đặt đầu giường, sau đó hút thuốc liên tục. Trương Hoa trước đây không có thói quen hút thuốc trên giường, đây có thể coi là lần đầu tiên. Thực ra rất nhiều thói quen của con người được hình thành dần dần do sự tác động khách quan.

Trương Hoa nghĩ, xét từ góc độ đãi ngộ, phát triển hay thu nhập thì quay về công ty Triết Đông chắc chắn tốt hơn theo đuổi công việc nhân sự. Nhưng về công ty Triết Đông lại phải đối mặt với hai vấn đề: Một là tiếp tục làm việc với Cổ Văn Văn, hai là có thể sẽ phải cạnh tranh với công ty điện tử Kinh Thao cũng đồng nghĩa với việc phải nghe đến cái tên Lục Đào bất cứ lúc nào.

Đây là hai chuyện mà anh không muốn xảy ra. Đương nhiên còn có một phương án khác có thể đảm bảo chế độ đãi ngộ và sự phát triển sau này, đồng thời có thể giải quyết hai vấn đề trên, đó là lựa chọn một công ty kinh doanh khác. Nhưng Trương Hoa lại không có đủ tự tin vào bản thân, anh mới làm việc ở Triết Đông một thời gian ngắn, các công ty khác chưa chắc thừa nhận khả năng của anh.

Trương Hoa vốn dĩ có thể không cân nhắc đến vấn đề tài chính, tiếp tục lựa chọn công việc ổn định và đơn giản, nhưng cứ nghĩ đến con là anh cảm thấy chuyện ấy cực kì quan trọng. Cho dù nói thế nào, đứa con trong bụng Trần Đình cũng là con của anh, anh luôn hi vọng có thể tạo cho nó một môi trường trưởng thành tốt nhất.

Anh thậm chí còn thầm nghĩ, đợi khi nào có điều kiện kinh tế ổn định, anh sẽ đón nó về ở với mình. Trương Hoa thầm nghĩ, Trần Đình sớm muộn gì cũng tái hôn, nếu như vậy, anh tuyệt đối không muốn đứa trẻ lớn lên bên cạnh bố dượng.

7.

Sáng ngày hôm sau tỉnh dậy, Trương Hoa quyết định tạm thời không nghĩ đến những chuyện này nữa, về nhà ở mấy hơn, dù sao anh cũng đi từ hôm mừng hai đến giờ.

Buổi trưa trong nhà vẫn có một vài họ hàng thân thích. Ăn cơm trưa xong, lúc buổi chiều sau khi khách về rồi, nhân lúc mẹ và Nhã Vận không có ở bên cạnh, bố Trương Hoa hỏi: “Con bé về nhà chưa?”

Trương Hoa biết bố đang hỏi đến Trần Đình liền nói: “Về hôm mừng ba rồi ạ!”

“Con có đưa nó về không?”

“Có ạ!”

“Hôm nay con mới về nhà, ở lại nhà nó hai ngày à?”

Trương Hoa thầm nghĩ, xem ra bố mình suy nghĩ rất kín kẽ: “Không ạ, con chỉ ở một ngày, hôm qua con đi dạo quanh trung tâm thành phố ạ!”

Bố Trương Hoa vốn định hỏi gì thêm nhưng thấy mẹ Trương Hoa và Nhã Vận đi vào bèn không hỏi nữa. Nhã Vận chạy đến kéo tay Trương Hoa: “Anh cả, vào phòng với em một lát!”

Mẹ Trương Hoa cười: “Cái con bé này, đã là học sinh lớp mười hai rồi mà còn bám riết lấy anh hai như trẻ con ấy!”

Nhã Vận kéo Trương Hoa vào phòng, đóng cửa lại rồi nói: “Có phải anh nên cho em một vài phần thưởng không?”

“Tại sao phải thưởng cho em?”

“Thì em đâu nói với bố mẹ chuyện chị ta đón tết ở chỗ anh, có phải anh cũng nên thưởng cho em cái gì không hả?”

“Thôi được rồi, anh dẫn em đi siêu thị, muốn mua gì thì tự chọn lấy!”

“Anh cả đúng là tốt thật!”

Sau khi ra ngoài, Nhã Vận nói với mẹ: “Con với anh cả đi siêu thị đây!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Chuẩn bị đòi anh mua đồ ăn cho con chứ gì?”

Nhã Vận làm mặt xấu rồi kéo Trương Hoa ra khỏi nhà.

8.

Buổi tối lúc ăn cơm, mẹ hỏi: “Chuyện công việc thế nào rồi?”

Trương Hoa nói: “Con chưa quyết định được chọn công việc ổn định hay chọn việc có thu nhập cao!”

“Chúng ta không cần giàu có, chỉ cần ổn định là được rồi, như thế mẹ cũng khỏi phải lo lắng cho con!”

“Công việc gì không quan trọng, quan trọng là bản thân cảm thấy vui vẻ”.

Nhã Vận nói: “Anh lấy chị Vân đi, như thế khỏi phải lo chuyện tiền bạc!”

Mẹ Trương Hoa liền nói: “Cái con bé này chỉ biết nói lảng nhảng, cứ như thể thấy nhà nó giàu nên mới lấy nó làm vợ ấy!”

Nói rồi mẹ Trương Hoa thở dài, sau đó nói: “Phải nói là con bé Vân ấy cũng không tồi, nhưng cũng thấy mâu thuẫn lắm, dù gì gia đình ta cũng là gia đình bình dân, kết thông gia với nhà người ta cũng mong hai bên có thể qua lại, nhưng kết thông gia với nhà giàu như thế chỉ sợ muốn đi lại cũng khó!>

Trương Hoa liền nói: “Sau này nhà ta đừng bàn những chuyện này nữa, mấy năm tới con sẽ không nghĩ đến chuyện kết hôn đâu!”

Mẹ Trương Hoa cũng không nói chuyện này nữa, hồi lâu sau bà đột nhiên băng quơ nói: “Tính ra thì còn khoảng hai tháng nữa là đẻ, cũng không biết con trai hay con gái nữa!”

Hai bố con Trương Hoa không nói gì, Nhã Vận liền tiếp lời: “Đáng nhẽ ra con được làm cô rồi, trong nhà sẽ có thêm một đứa trẻ con để chơi, nhưng giờ chỉ có thể tiếp tục chờ đợi thôi!”

Nghe Nhã Vận nói thế, Trương Hoa liền nói: “Ai bảo em giờ không thể làm cô? Cho dù thế nào em cũng vẫn là cô!”

Nhã Vận lắc đầu: “Cho dù là cô thật thì cũng khác rồi!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Đúng thế, cứ mong sớm được bế cháu nội, thế mà giờ không được ở bên cạnh”

Một lát sau, mẹ Trương Hoa nhìn anh nói: “Đợi khi nào đứa bé lớn một chút, con phải nghĩ cách đòi lại đứa bé, đàn bà tái hôn rồi, con riêng sẽ bị bắt nạt đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: CHƯƠNG 43

1.

Cổ Vân Vân một mình đến quán ăn mà đám bạn học thường xuyên tụ tập, liên tục uống rượu. Ngày hôm nay đã là lần thứ năm bố mẹ cô gọi cô đến để bàn chuyện cưới xin với Mạnh Phàm Khải rồi.

Cuối cùng, Cổ Vân Vân không thể không vâng lời bố mẹ. Mặc dù trước mặt bố mẹ cô đã nhiều lần nhấn mạnh rằng mình thích Trương Hoa, nhưng bố mẹ cô đã phân tích lợi hại cho cô nghe. Một mặt, tập đoàn Triết Đông đang gặp phải khủng hoảng về kinh tế, cần đến sự trợ giúp của tập đoàn Hoa Thiên; mặt khác, Trương Hoa xét về xuất thân hay tình trạng hiện tại đều không xứng với cô.

Cổ Triết Đông nói thẳng: “Mặc dù Trương Hoa có năng lực nhất định nhưng hoàn toàn không đủ lấy con làm vợ. Bố có thể chấp nhận một nhân viên như thế chứ tuyệt đối không chấp nhận một người con rể như thế!”

Mẹ Cổ Vân Vân cũng ngon ngọt khuyên bảo Cổ Vân Vân, một mặt hi vọng con gái sau này sẽ sống hạnh phúc, mặt khác cũng phải nghĩ cho lợi ích của công ty.

Sau nhiều lần nghe bố mẹ khuyên bảo, lại uất ức trước sự vô tình của Trương Hoa, cuối cùng Cổ Vân Vân đã đồng ý yêu cầu của bố mẹ. Nhưng đồng ý rồi cô lại cảm thấy vô cùng bất lực và hụt hẫng, nên buổi tối một mình lái xe ra con phố quen thuộc để uống rượu.

2.

Uống mãi, uống mãi, cuối cùng Cổ Vân Vân bắt đầu cảm hận vì sinh ra trong một gia đình như thế, từ nhỏ đến lớn trông thì tương vãng, nhưng luôn bị các bạn xung quanh xa lánh. Những bạn học ấy thỉnh thoảng tìm cách làm thân với cô chẳng qua cũng là vì điều kiện kinh tế nhà Cổ Vân Vân có thể móc túi tiền thanh toán thay cho họ, đưa họ vào những nơi bình thường họ không dám vào.

Nhưng từ trước đến nay chưa có một ai thật sự hiểu cô, coi cô như một người bạn chân chính. Ngoài Kì Oanh ra, nhưng Kì Oanh cũng chỉ là một người bạn bình thường, vẫn chưa thân đến mức độ tâm giao tri kỉ. Bản thân Cổ Vân Vân cũng muốn được yêu thương cho tử tế, nhưng cuối cùng đều phát hiện ra những người đàn ông ấy nếu không sợ hãi xuất thân của cô, thì cũng là giả bộ thanh cao trước mặt cô, xét cho cùng đều là vì tự ti mà thôi.

Từ trước tới giờ chỉ có Trương Hoa, cô biết Trương Hoa không phải tự ti, cũng không phải giả bộ thanh cao, mà chỉ đơn thuần là không thích. Chính thái độ không thích ấy của anh khiến cho cô càng thích anh. Vốn cứ tưởng anh ly hôn rồi, mình sẽ có cơ hội, nhưng hết lần này đến lần khác chỉ toàn thất vọng.

Cổ Văn Vân vừa ngẫm nghĩ vừa uống rượu. Giờ thì cuối cùng cô cũng hiểu tại sao nhiều người thích mượn rượu để làm tê dại cảm xúc mỗi khi cảm thấy hụt hẫng và đau khổ. Chủ quán đến khuyên giải cô, bảo cô uống ít thôi. Cô ngẩng đầu nhìn chủ quán, mắt như nhòe đi, nói: “Sợ tôi không có tiền trả chứ gì? Tôi đây tiền!” nói rồi liền móc cả nắm tiền trong túi ra ném cho chủ quán, nói: “Chỗ này đã đủ chưa?”

Trương Hoa về nhà bố mẹ một hôm, hôm sau lại vào trung tâm thành phố ngay, anh sợ mẹ anh lại nhắc đến chuyện của mình. Hơn mười hai giờ đêm đang nằm trên giường, hút thuốc vngơi viên vông thì nhận được điện thoại của chủ quán nói Cổ Văn Vân đang uống rượu, hỏi anh có phải Trương Hoa không? Trương Hoa nói: “Đúng rồi!”

3.

Chủ quán nói: “Có một cô gái đang uống say mềm ở chỗ tôi, còn lái xe đến nữa, lúc cô ấy say có lẽ nhè nhấc đến tên anh, chúng tôi chẳng còn cách nào khác, đành lấy điện thoại trên người cô ấy để lấy số gọi cho anh”.

Trương Hoa vốn không muốn đến, định bảo chủ quán gọi thẳng cho bố mẹ Cổ Văn Vân nhưng cuối cùng, sau một hồi ngẫm nghĩ, anh vẫn đi. Khó khăn lắm Trương Hoa mới lái được Cổ Văn Vân đã say mềm lên xe. Lúc lái xe trên đường anh cứ do dự mãi, nên đưa cô về nhà hay là dẫn cô về nhà mình.

Nhìn đồng hồ đã hơn một giờ đêm, lại sợ đưa Cổ Văn Vân về nhà sẽ không biết phải giải thích với người nhà cô ra sao, cuối cùng đành phải lái xe về chỗ mình. Lúc đến nơi phát hiện Cổ Văn Vân đã nôn đầy ra ghế sau. Trương Hoa vội vàng lấy giấy ăn trên xe lau đi nhưng chẳng thể lau sạch được. Trương Hoa thầm nhủ: Để cô ta ngày mai tự xử lý vậy.

Trương Hoa lại vật vờ lôi Cổ Văn Vân ra khỏi xe và đưa lên tầng năm. Trương Hoa cởi áo khoác ngoài đã bị lấm bẩn của Cổ Văn Vân ra, ném sang một bên rồi dịu cô vào nằm trong giường của Nhã Vận, thầm nghĩ: Rốt cuộc là vì chuyện gì mà uống đến mức này?

Cổ Văn Vân nằm xuống giường là nằm im ngay, một lúc sau mới thấy động đậy, Trương Hoa nhìn là biết Cổ Văn Vân sắp nôn liền vội vàng đỡ cô dậy, nhưng muộn rồi, Cổ Văn Vân đã nôn ra rồi. Ngay cả người Trương Hoa và giường của Nhã Vận đều bị bẩn.

Trương Hoa thả tay ra, Cổ Văn Vân lại nằm xuống giường. Trương Hoa nhìn đồng “bùng bùng” trên người mình và trên giường của Nhã Vận, tức đến mức muốn tặng cho Cổ Văn Vân vài cái bạt tai, nhưng cô lúc này hoàn toàn không biết gì, có tức cũng chẳng làm được gì.

4.

Cổ Văn Vân lại nôn thêm mấy lần nữa, lần này thì giường của Nhã Vận càng thêm thê thảm. Trương Hoa thầm nhủ, thật muốn bế cô ta vào nhà vệ sinh cho ngủ ở đấy, tha hồ mà nôn ọe!

Cổ Văn Vân đột nhiên khẽ gọi Trương Hoa. Trương Hoa tưởng là cô đã tỉnh, lại gần nhìn mới hay hóa ra Cổ Văn Vân đang làm nhảm trong cơn say. Cổ Văn Vân còn nói trong cơn mê man: “Thực ra tôi rất ghét sinh ra trong cái gia đình giàu có đấy!”

Nói rồi lại chìm vào giấc ngủ. Trương Hoa chờ thêm một lúc, thấy cô chẳng động tĩnh gì liền về phòng đi ngủ. Sáng sớm hôm sau, Trương Hoa tỉnh dậy là sang ngay phòng bên cạnh xem Cổ Văn Vân thế nào, thấy cô vẫn còn đang ngủ say, Trương Hoa liền mang đồng quần áo mà Cổ Văn Vân nôn ra đi giặt.

Cổ Văn Vân ngủ mãi cho đến trưa mới tỉnh. Trong cơn ngái ngủ, cô không biết là mình đang ở đâu, đến khi nhìn rõ đồng “lùng bùng” bên cạnh cô mới giật nảy mình, vội vàng nhảy xuống giường, xuống khỏi giường mới hay toàn thân gần như chẳng còn chút sức lực nào.

Trương Hoa đang ngồi trong phòng khách, nghe thấy tiếng động vội chạy vào trong phòng. Cổ Văn Vân nhìn thấy Trương Hoa liền hỏi: “Sao tôi lại ở đây?”

Trương Hoa đáp: “Cậu nhìn tác phẩm trên giường của cậu đi! Chắc sẽ nhớ được chuyện tôi qua đấy!”

Lúc này Cổ Văn Vân mới từ từ nhớ lại, hóa ra là do tối qua uống say quá. Nhưng cô nghĩ mãi không ra tại sao mình lại chạy đến nhà Trương Hoa?

Trương Hoa biết Cổ Văn Vân đang thắc mắc chuyện gì, liền nói: “Chủ quán ấy lấy số của tôi từ máy của cậu rồi gọi cho tôi!”

Cổ Văn Vân nói: “Cậu để cho tôi nằm trên đồng hồ bàn thủ này cả đêm à?”

Trương Hoa không buồn đoái hoài, vừa đi vừa nói: “Mau đi tắm đi, tôi dám khẳng định trên người cậu chỗ nào cũng có mùi kinh dị đấy!”

5.

Cổ Văn Vân vốn định không mặc quần áo của Trần Đình để lại, nhưng không mặc cũng chẳng còn cách nào khác. Lúc nhìn thấy Cổ Văn Vân mặc quần áo của Trần Đình từ trong nhà vệ sinh đi ra, trong lòng Trương Hoa bỗng có một cảm giác rất kì lạ.

Cổ Văn Vân phàn nàn: “Quần áo này chất lượng tồi quá, thật không ngờ cô ta toàn mặc mấy thứ này!” Câu nói này khiến Trương Hoa cảm thấy không

thoải mái, lạnh lùng đáp: “Nếu cảm thấy bất mãn thì mặc lại đồng quần áo bản của cậu ấy!”>

“Tôi đã làm bẩn giường của Nhã Vận, hay là tôi mua lại bộ chăn ga khác cho nó nhé!”

Trương Hoa nói: “Nếu cậu thành tâm thì cứ giặt sạch ga giường cho nó là được rồi!” rồi lại nói: “Thôi bỏ đi, chắc cậu cũng chưa giặt đồ bao giờ, có giặt cũng không sạch!”

Trương Hoa vào phòng Nhã Vận lôi hết đồng chăn ga gối bản ra, sau nói với Cổ Văn Vân: “Cậu mặc tạm quần áo của Trần Đình về đi, mấy hôm nữa thì mang quần áo của cô ấy lại đây cho tôi!”

Cổ Văn Vân nói: “Cậu bảo tôi mặc thế này ra cửa á?”

“Có hai cách, cậu chọn lấy một, hoặc là mặc quần áo của cô ấy về, hoặc là mặc quần áo bản của cậu về!”

“Chẳng nhẽ tôi không thể ở lại đây một ngày sao? Đợi khi nào quần áo của tôi giặt sạch sẽ, phơi khô thì tôi về?”

Trương Hoa thẳng thừng: “Không được!”

Cổ Văn Vân nói: “Thế thì cũng phải cho tôi ăn cái gì rồi mới đi chứ, giờ toàn thân tôi chẳng còn chút sức lực nào cả!”

Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành vào bếp nấu cho Cổ Văn Vân bát mì. Cổ Văn Vân vừa ăn vừa nói: “Đây là bữa sáng rẻ nhất tôi từng ăn, nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu!”

6.

Cuối cùng Trương Hoa cũng không nhịn được, liền hỏi: “Tôi qua tại sao lại uống say thế?”

Cổ Văn Vân ngẩng lên, mỉm cười: “Cuối cùng cậu cũng chịu quan tâm đến tôi rồi à? Tôi còn tưởng cậu chẳng quan tâm gì đến tôi chứ?”

“Đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ cảm thấy tò mò thôi!”

Cổ Văn Vân vừa ăn vừa kể chuyện bố mẹ bắt mình phải lấy Mạnh Phàm Khải cho Trương Hoa nghe, đồng thời còn nói chuyện công ty gặp vấn đề tài chính cho Trương Hoa biết.

Cổ Văn Vân nói: “Cậu không ngạc nhiên chút nào sao?”

“Tôi chỉ hơi khó hiểu tại sao công ty lại gặp khủng hoảng ngay khi cậu chuẩn bị cưới Mạnh Phàm Khải? Tại sao nhất định phải có sự giúp đỡ của tập đoàn Hoa Thiên mới giải quyết được vấn đề?”

“Cậu nghi ngờ bố mẹ tôi bịa ra chuyện ấy để lừa tôi cưới Mạnh Phàm Khải phải không?”

“Tôi chỉ thấy hơi kì quặc thôi, đương nhiên có thể đó là sự thật, một sự trùng hợp chẳng?”

“Lần đầu tiên bố mẹ tôi nói với tôi chuyện này, tôi cũng hoài nghi, vì vậy đã âm thầm điều tra công ty bất động sản, hiện nay đúng là tồn tại nguy cơ về vốn, hơn nữa một số nhân viên đã có biểu hiện lo lắng bất ổn, bởi vì mấy dự án đầu tư bất động sản đều gặp vấn đề, cộng thêm với thị trường bất động sản chung tổng thể không tốt lắm... Sự bất ổn đã lan rộng đến các ngành khác trong tập đoàn, bao gồm cả công ty điện tử Triết Đông.

Trương Hoa trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Nói như vậy có nghĩa là cậu lấy Mạnh Phàm Khải là để giúp bố cậu vượt qua khó khăn này?”

Cổ Văn Vân lắc đầu: “Không chỉ vì nguyên nhân này, bố mẹ tôi cho rằng Mạnh Phàm Khải là một đối tượng lí tưởng!”

7.

Trương Hoa châm một điếu thuốc, hút vào hơi rồi cười: “Tôi vốn tưởng bố cậu không phải là người thường trên mọi phương diện, giờ xem ra trong một số vấn đề ông ấy cũng chỉ là người thường thôi”.

“Tại sao cậu lại nói thế?”

Trương Hoa không đáp, chỉ hỏi: “Cậu có hi vọng lấy Mạnh Phàm Khải không?”

“Đương nhiên là không rồi!”

“Vậy thì không cần lấy anh ta đâu, ít nhất là trong tình huống này!”

“Cậu nói đỡ giản nhĩ, đâu phải cậu có quyết định được!”

Trương Hoa cười cười không nói gì mà đi thẳng vào nhà vệ sinh giặt ga gối, sau đó ngoảnh đầu lại nói: “Khi nào cậu đi thì nhớ đem đồng quần áo bản của cậu về. Còn nữa, đừng quên mang trả quần áo của Trần Đình nhé!”

Đội Cổ Vân Vân đi rồi, Trương Hoa quyết định sẽ tìm Cổ Triết Đông nói chuyện một lần. Tâm trạng rối rắm, anh không rõ tìm ông ta nói chuyện là để hợp lý hóa việc quay trở lại công ty hay chỉ là đơn giản muốn giúp Cổ Vân Vân, hoặc cũng có thể là muốn thể hiện sự xuất sắc của mình trước Cổ Triết Đông lần này.

Cho dù là vì nguyên nhân gì, Trương Hoa đều biết nói chuyện với Cổ Triết Đông không phải chuyện đơn giản, phải có sự chuẩn bị chu đáo từ trước, thậm chí đến tối, Trương Hoa còn ngồi chỉnh đốn dòng suy nghĩ của mình trước bàn máy tính.

8.

Sáng hôm sau, Trương Hoa lấy điện thoại ra do dự rất lâu. Hồi năm ngoái Cổ Triết Đông có dùng di động của ông ta gọi cho Trương Hoa, Trương Hoa cũng đã lưu số điện thoại này lại. Mặc dù tối qua anh cứ muốn hẹn gặp Cổ Triết Đông nói chuyện, nhưng đến khi thật sự cần phải tìm ông ta, Trương Hoa lại thấy căng thẳng.

Cuối cùng anh nhắm mắt lại, ấn phím gọi. Rất nhiều người khác cũng như vậy, trong một số việc không dám bước bước đầu tiên. Thực ra một khi đã bước bước đầu tiên rồi thì phía sau chẳng còn gì đáng sợ nữa. Cũng giống như Trương Hoa lúc này, nếu không dám ấn số gọi, cuộc đời anh có khi lại chuyển sang một hướng khác.

Đương nhiên chúng ta không thể biết trong một số chuyện, đặt chân một bước đầu tiên là đúng hay sai, là thành công hay thất bại. Nhưng cho dù thế nào, không bước bước đầu tiên là sao biết được kết quả?

Cổ Triết Đông nhận được điện thoại của Trương Hoa, ban đầu thấy hơi ngạc nhiên, sau cười nói: “Thật không ngờ cậu lại gọi vào di động cá nhân của tôi!”

Trương Hoa không hề vòng vo mà nói thẳng luôn: “Chủ tịch Cổ có rảnh không ạ? Tôi muốn xin mười phút của ngài để nói chuyện một lát!”

“Nói chuyện về vấn đề nào?”>

Trương Hoa không ngờ Cổ Triết Đông lại hỏi câu này trong điện thoại, dù sao những chuyện anh một nói không thể nói vắn tắt bằng mấy câu qua điện thoại, nhưng không trả lời thì không được. Nghĩ một lát, Trương Hoa nói: “Tôi muốn bàn về việc giải quyết nguy cơ kinh tế của công ty quan trọng hay giải quyết nguy cơ về nhân công quan trọng?”

Cổ Triết Đông nghe xong, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cậu không cần đến công ty đâu, một tiếng nữa tôi sẽ chờ cậu ở quán cà phê!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: CHƯƠNG 44

1.

Trương Hoa đến quán cà phê trước Cổ Triết Đông, anh cũng biết tuyệt đối không thể để Cổ Triết Đông phải chờ mình. Lúc bước vào, nhân viên phục vụ hỏi anh đi mấy người, cần chỗ ngồi như thế nào. Trương Hoa nói: “Tôi đang đợi người!”

Nhân viên phục vụ lại hỏi: “Có phải chờ chủ tịch Cổ không ạ?”

Trương Hoa nghĩ thầm chắc Cổ Triết Đông thường xuyên đến quán cà phê này, hôm nay đã gọi điện đặt chỗ trước rồi. Sau khi Trương Hoa khẳng định là đúng, nhân viên phục vụ liền dẫn anh đến một phòng riêng.

Trương Hoa vốn định hút thuốc nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn. Đợi khoảng hai mươi phút sau mới thấy Cổ Triết Đông đến. Nhìn thấy Cổ Triết Đông, Trương Hoa căng thẳng đứng dậy chào. Cổ Triết Đông cười nói: “Ngồi đi!”

Ngồi xuống ghế, Cổ Triết Đông nói thẳng: “Hôm nay cậu đến có phải vì chuyện của Vân Vân và Mạnh Phàm Khải không?” Câu hỏi này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Trương Hoa, anh không rõ tại sao Cổ Triết Đông lại biết trước như thế, hơn nữa lại hỏi thẳng thừng như vậy, khiến cho Trương Hoa bỗng chốc rối hết cả mạch suy nghĩ đã chuẩn bị từ tối qua.

Thế này mới biết những lời thoại chuẩn bị sẵn từ trước đôi khi cũng chẳng có tác dụng, chỉ dùng trong lời thoại phim ảnh thôi, bởi vì trong hiện thực, đối phương thường không phối hợp với lời thoại của bạn, để dành đưa ra những câu nói làm rối loạn mọi thứ bạn đã chuẩn bị từ trước.

Trương Hoa nghĩ: Dù sao cũng đến đây rồi, cũng chẳng cần nghĩ ngợi nhiều. Thế là anh thẳng thắn đáp: “Đúng vậy, nhưng cũng không hoàn toàn đúng!”

Cổ Triết Đông nói: “Không tồi, rất thẳng thắn!”

Trương Hoa nghĩ một lát rồi hỏi: “Tôi không rõ tại sao chủ tịch Cổ lại biết lần này tôi hẹn ngài ra đây là vì chuyện của Vân Vân?”

2.

Cổ Triết Đông nói: “Vấn đề này tôi có thể trả lời cậu, con gái tôi suốt cả đêm không về nhà, nếu tôi không biết chuyện này thì thật thiếu trách nhiệm, vì vậy sáng hôm qua trước khi ra khỏi nhà, tôi đã dặn dò bà giúp việc kĩ lưỡng, về sau nghe bà giúp việc nói, lúc về nhà con bé mặc quần áo của người khác, quần áo mang về nồng nặc mùi rượu và vết nôn, hay nói cách khác, tối hôm trước nó đã đi uống rượu say mềm. Vấn đề tối qua tôi vẫn chưa dám chắc con bé đi với ai, nhưng hôm nay cậu gọi cho tôi, khiến tôi xác định được tối hôm trước con bé đã qua đêm ở chỗ cậu!”

Trương Hoa nghe xong không hề thán phục khả năng phân tích của Cổ Triết Đông, mà trong lòng chợt nhớ lại chuyện lần trước mình uống say, Cổ Vân Vân đã ngủ ở nhà mình, không biết lần ấy ông ta có biết không?

Trương Hoa nói: “Khả năng phân tích của chủ tịch Cổ quả là đáng khâm phục, chỉ có điều vẫn có chút kì lạ, tại sao ngài không hỏi chuyện tối hôm trước tôi và Vân Vân ở cùng nhau?”

Cổ Triết Đông bình thản đáp: “Hôm nay tôi đến đây chủ yếu là để nghe cu nói, ban nãy coi như là tôi đã trả lời câu hỏi của cậu rồi!”

Trương Hoa gật đầu: “Thôi được rồi, trước khi nói tôi cần thanh minh hai điểm: Thứ nhất, tôi và Vân Vân không có quan hệ gì đặc biệt cả; thứ hai, tôi không phải vì thích Vân Vân nên mới tìm ngài đến bàn bạc chuyện kết hôn của cô ấy với Mạnh Phạm Khải!”

Cổ Triết Đông gật đầu đáp: “Hai điểm này cậu không cần thanh minh, tôi biết rất rõ!”

“Vậy thì tốt rồi, hôm nay tôi chủ yếu muốn nói đến cách nhìn nhận của mình trên hai phương diện, một là tình cảm, một là công việc.”

3.

Cổ Triết Đông cười nói: “Không sao, tôi đã mời cậu ra quán cà phê có nghĩa là tôi có đủ thời gian để nghe cậu trình bày! Tôi biết cậu có hút thuốc, nếu muốn cậu có thể hút, có thể điều này sẽ có lợi cho việc trình bày của cậu!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng châm điếu thuốc lên. Mặc dù hút thuốc trước mặt Cổ Triết Đông có chút ngại ngùng nhưng đích thực là việc này đã mang lại niềm tin cho Trương Hoa.

Trương Hoa trầm ngâm một lát, sau đó mới nói: “Tôi rất thích một câu nói: Vòng tuần hoàn nhân quả, điều này có chút gì đó giống như quy luật bảo toàn năng lượng trong vật lý vậy, tôi coi đó là cuộc sống hàng ngày, nói một cách cụ thể thì khi anh thu được những lợi ích không cân đối, chắc chắn sẽ xuất hiện những tệ nạn không cân đối.”

“Cậu có thể nói cụ thể hơn không?”

“Vậy tôi xin nói thẳng, nếu tập đoàn Hoa Thiên giúp Triết Đông giải quyết vấn đề vốn hiện nay sẽ chỉ có hai kết quả: Một là có sự báo đáp vốn tương ứng, một là viện trợ không hoàn lại. Kiểu giúp đỡ không hoàn lại này rất có thể kèm theo điều kiện, nếu như cái điều kiện kèm theo này không phải là lợi ích đôi bên về mặt kinh tế, rất có thể sau này sẽ là những sai lầm.”

“Cậu đang ám chỉ cuộc hôn nhân của Vân Vân?”

Trương Hoa gật đầu nói: “Đúng thế, hiện nay điều kiện kèm theo giữa đôi bên chính là điều này, một khi sau này họ cảm thấy điều kiện kèm theo này không đạt được mục tiêu tâm lý như họ dự đoán trước đó, vậy thì cuộc hôn nhân nửa vời của Vân Vân sẽ trở thành “quả” trong cuộc giao dịch, trao đổi này của các ngài, mà hành động dùng Vân Vân để đánh đổi chính là “nhân”.”

4.

Cổ Triết Đông nói: “Mặc dù cậu nói hơi phức tạp nhưng tôi vẫn có thể hiểu được”. Trương Hoa nói: “Tôi tin chủ tịch Cổ có thể hiểu được, tôi không giống như ngài, luôn biết dùng những lời lẽ đơn giản để thể hiện những triết lý cao siêu!”

Trương Hoa lại nói: “Đối với hủ tịch Cổ và tập đoàn Triết Đông mà nói thì đây là hỗ trợ không hoàn lại, nhưng theo cách lí giải căn cứ trên định luật bảo toàn năng lượng tôi đã nói thì đây chính là lợi ích không cân đối, rất có thể Vân Vân sẽ phải là người gánh vác mặt trái của lợi ích này!”

Cổ Triết Đông ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Ý của cậu là cho dù Vân Vân có lấy Mạnh Phạm Khải thì cũng không thể vì chuyện này?”

Trương Hoa gật đầu: “Đúng thế, ý của tôi đúng là như vậy, chỉ có điều tôi phải dùng cả một mớ lí lẽ dài dòng mà vẫn không thể biểu đạt rõ ý!”

Cổ Triết Đông âm ừ rồi nói: “Đây có lẽ là phương diện đầu tiên mà hôm nay cậu muốn nói đến phải không?”

“Đúng thế, sau đây muốn nói tiếp đến cách nhìn nhận của mình về khó khăn kinh tế trong doanh nghiệp và nguy cơ về nhân công.”

“Ừ, đây cũng là vấn đề trọng tâm tôi muốn nghe hôm nay!”

“Đây chẳng qua chỉ là cách nhìn nhận đơn giản của bản thân tôi. Khi doanh nghiệp gặp khó khăn về kinh tế có thể sử dụng nhiều cách để giải quyết, thậm chí các nhân viên của doanh nghiệp cũng có thể tham gia; nhưng nếu phát sinh nguy cơ về tâm lý của nhân viên thì chẳng hề dễ dàng giải quyết, vì vậy tôi

cho rằng xử lý nguy cơ nhân công còn quan trọng hơn nhiều so với nguy cơ kinh tế, đặc biệt là những công ty lớn mạnh, nguy cơ nhân công một khi đã lan ra thì lan rất nhanh, muốn giải quyết cũng hết sức khó khăn.”

“Vậy theo cậu, cách nào tốt nhất để giải quyết nguy cơ nhân công?”

“Khích lệ, đào tạo, nhưng không phải kiểu đào tạo như trước đây tôi từng tiếp xúc.”

5.

Cổ Triết Đông lại hỏi: “Thế theo cậu phải đào tạo như thế nào mới hiệu quả?”

“Phải có tính định hướng và thực tiễn, việc đào tạo này bao gồm cả tâm lý và năng lực làm việc!”

“Cụ thể thêm một chút!”

cũng từng sắp xếp tham gia vài buổi đào tạo ở Triết Đông, kiểu đào tạo này chỉ theo đuổi hiệu quả trước mắt, không có tính thực tiễn. Nếu là các nhân viên cũ, có thể họ nghe ở đó nhưng ra khỏi cửa là quên ngay. Nếu là nhân viên mới, họ không nắm bắt được công việc, ngày ngày chỉ nghĩ làm sao để trở thành một người thành công; vì vậy hồi đầu tôi thường nói với các nhân viên rằng: Đừng xem mấy loại sách khích lệ, không có lợi cho bản thân đâu, muốn có được thành công phải xem xem các nhân viên gạo cội quanh mình đã làm như thế nào, thế mới gọi là định vị chuẩn xác bản thân mình.”

“Cũng có lý, nhưng vẫn chưa nói vào trọng tâm! Phải làm thế nào để bồi dưỡng tâm lý nhân viên, xử lý nguy cơ nhân công trong doanh nghiệp?”

Trương Hoa thành thật đáp: “Tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra, chỉ cảm thấy nên bắt tay từ vấn đề trách nhiệm và sự tham dự của nhân viên, để họ cảm thấy bản thân có mối gắn kết chặt chẽ với doanh nghiệp, nhưng không thể là những đạo lý, lý thuyết suông, bởi con người trong xã hội này đều thực dụng!”

Cổ Triết Đông đột nhiên hỏi: “Khả năng viết lách của cậu thế nào?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên nhưng cũng vẫn thành thật đáp: “Cũng tạm được ạ!”

Cổ Triết Đông liền nói: “Nghe cách cậu biểu đạt về ngôn ngữ, chắc chắn là phải có chút năng khiếu về viết lách!”

6.

Cổ Triết Đông nói: “Chắc cậu đã nói hết rồi phải không?”

“Vâng, đại khái là thế!”

“Cậu có muốn biết tôi có cách nhìn nhận ra sao về hai phương diện cậu vừa nói trên không?”

Trương Hoa im lặng.

“Cậu có tính quyết đoán và nhìn nhận sự việc một cách sâu sắc. Điểm này rất tốt, nhưng chính như cậu đã nói, về mặt hình thức vẫn rất đơn giản, cũng có thể nói là khá phiến diện; như vấn đề đầu tiên, theo quy luật bảo toàn năng lượng của cậu, khi một cô gái rất thích một chàng trai, vậy thì ngược lại, chàng trai này cũng phải cực kì thích cô gái này mới phù hợp với định luật này. Nhưng trên thực tế không phải như vậy. vấn đề thứ hai, tạm thời tôi không muốn bàn bạc quá sâu với cậu, sau này cậu sẽ hiểu cách đào tạo khích lệ hay đào tạo sách vở nó cũng có cái ích lợi riêng của nó, quan trọng là sử dụng thế nào và ai đang sử dụng!”

Trương Hoa thấy trán rịn mồ hôi, chút tự tin lúc trước nhanh chóng bị đè bẹp. Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa cười: “Chỉ có điều tâm ý cậu muốn biểu đạt ngày hôm nay tôi đã hiểu, còn một điểm quan trọng nữa, hôm nay sở dĩ tôi đến đây chủ yếu không phải để lắng nghe quan điểm của cậu, mà là để chứng kiến lòng dũng cảm của cậu, bởi những thanh niên dám gọi điện cho tôi không nhiều!”

Trương Hoa nói một tiếng cảm ơn, lúc này ngoài hai từ ấy ra, anh không biết phải nói điều gì. Cổ Triết Đông rút từ trong túi mang theo một kẹp tài liệu và một cái đĩa đưa cho Trương Hoa, sau đó nói: “Cậu về nhà xem cái đĩa này đi, sau đó học thuộc tài liệu này, hai ngày sau đến tìm tôi!”

7.

Đạo này ở nhà Trần Đình chẳng vui vẻ chút nào. Lúc mới về còn thấy thoải mái một chút, nhưng mấy ngày trôi qua, mẹ cô càng lúc càng nói nhiều, nếu không hỏi vì sao cô ly hôn thì cũng hỏi có phải Trương Hoa có người khác rồi không, có lúc còn mắng Trương Hoa là đồ vô lương tâm, dù sao cũng là con của mình, về nhà đã bao nhiêu ngày rồi cũng không thấy gọi lấy một cú điện thoại...

Bữa tối hôm nay, mẹ Trần Đình lại căn nhắc về Trương Hoa, Trần Đình cuối cùng không nhịn được nữa liền nói: “Mẹ đừng nói Trương Hoa nữa, lỗi không phải của anh ấy!” Mẹ Trần Đình ngẩng người nhìn bố cô, nói: “Kiếp trước rút cuộc tôi đã làm sai chuyện gì? Bằng này tuổi rồi còn bị mất mặt như thế!”

Rồi bà lại tiếp tục ca cẩm: “Ly hôn đã mất mặt lắm rồi, chỉ sợ họ hàng, bạn bè nói này nói nọ, nếu như còn có lỗi với nhà người ta nữa, vậy thì sau này tôi chẳng dám vác mặt ra khỏi cửa nữa!”

Bố Trần Đình thở dài: “Giờ nói những chuyện này thì có ích lợi gì, chưa đầy hai tháng nữa là nó sinh rồi!”

Những ngày sau đó, không khí gia đình càng thêm ngột ngạt, mẹ Trần Đình thỉnh thoảng lại ngọt nhạt hỏi cô là có chuyện gì? Nhưng chỉ cần bà nhắc đến vấn đề này là Trần Đình không trả lời. Bố Trần Đình nói: “Thôi bỏ đi, đừng hỏi nữa, quan trọng nhất với nó bây giờ là lạc quan, chuyện đã thế này rồi còn làm được gì nữa>

8.

Buổi tối Trần Đình gọi điện cho Luru Huệ Anh. Luru Huệ Anh nghe giọng của Trần Đình liền hỏi: “Sao thế? Lại khóc à?” Trần Đình nghẹn ngào nói: “Tớ không chịu nổi nữa, tớ muốn vào thành phố thuê một phòng trọ nhỏ, nhưng lại sợ tốn tiền!”

Luru Huệ Anh liền nói: “Ồ với bố mẹ thì làm sao?”

“Có nói cũng không rõ ràng được, nói chung là ở nhà rất áp lực, tớ thà ở một mình bên ngoài còn hơn!”

“Đừng nghĩ vậy, giờ cậu ở một mình bên ngoài nguy hiểm lắm! Nói gì thì nói đây cũng là bố mẹ mình mà!”

Trần Đình lại không kìm được nước mắt: “Đôi khi tớ chỉ muốn tránh đi thật xa, dẫn theo đứa bé đến một thành phố không ai biết đến!”

“Sao cậu lại nghĩ thế, chẳng phải còn tớ sao? Nếu thực sự không được tớ sẽ nghĩ việc về với cậu!”

“Thỉnh thoảng, cậu nói chuyện với tớ là tớ thấy hài lòng lắm rồi!”

“Trương Hoa có liên lạc với cậu không?”

“Không!”

Luru Huệ Anh lại hỏi: “Vậy cậu có liên lạc với anh ấy không?”

“Cũng không”.

Luru Huệ Anh thở dài: “Có lúc tớ chẳng hiểu hai người như thế nào nữa, trong lòng rõ ràng vẫn nhớ đến nhau!”

“Tớ rất nhiều lần muốn gọi cho anh ấy nhưng không dám!”

“Có gì mà không dám chứ, anh ấy là bố của đứa bé mà, chỉ dựa vào điểm này thôi cậu cũng có thể thường xuyên liên lạc với anh ấy rồi! Đâu phải là yêu cầu anh ấy làm chuyện gì khác chứ?”

“Bản thân anh ấy không cần đứa con này, nếu như dùng nguyên nhân này để liên lạc với anh ấy, có thể anh ấy sẽ căm ghét mình!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

1.

Đến giờ, Trần Đình mới biết suy nghĩ trước đây của mình ấu trĩ đến nhường nào, hồi đầu vì nóng nổi giữ lại đứa bé, tưởng rằng về nhà, về bên cạnh bố mẹ, mọi chuyện sẽ dần dần được tháo gỡ, cũng sẽ được an ủi.

Hồi đó cô chỉ nghĩ giữ lại đứa bé là sẽ có một tia hi vọng, giờ mới biết tia hi vọng này sẽ đem áp lực và đau khổ đến nhường nào. Ở bên bố mẹ, tâm lý nặng nề bức bách ấy khiến cho bản thân cô không thể nào thoải mái được. Mặc dù một thân một mình ở thành phố nơi Trương Hoa sống, nhưng bên cạnh còn có đồng nghiệp, chẳng ai biết chuyện cô ly hôn, cuộc sống tuy khổ nhưng nhẹ nhõm.

Trần Đình hiểu tâm trạng của bố mẹ, cũng hiểu được tâm lý buồn bã và thất vọng của họ. Bao nhiêu năm nay bố mẹ cô đã gửi gắm bao nhiêu hi vọng vào cô, hi vọng duy nhất của họ là sau này cô sống hạnh phúc và vui vẻ, nhưng ai ngờ cuối cùng kết quả lại như thế này.

Trần Đình thầm nghĩ, có thể trách ai được, mọi chuyện đều là do cô gây ra mà, đáng tiếc là thời gian chẳng thể quay ngược trở lại. Hi vọng duy nhất bây giờ của Trần Đình là đứa bé trong bụng, cho dù xảy ra chuyện gì, nhất định phải sinh nó ra khỏe mạnh.

Cô biết chắc chắn còn phải gánh chịu thêm càng nhiều áp lực, hiện giờ bố mẹ cô chỉ biết cô đã ly hôn, một khi họ hàng, bạn bè biết tin, áp lực sẽ còn lớn hơn nhiều.

Bố mẹ Trần Đình cũng quyết định không hỏi Trần Đình nguyên nhân ly hôn nữa, cho dù thế nào cô cũng là con gái họ, cho dù thế nào đứa bé cô sinh ra

cũng là cháu ngoại của họ, vì vậy hiện nay phải cố gắng để cô tỉnh dưỡng chờ ngày sinh nở.

Mặc dù là vậy nhưng đôi bên vẫn nảy sinh những cảm giác và tâm lý phức tạp, thứ tâm lý phức tạp này khiến cho Trần Đình không thể nào thoải mái và nhẹ nhõm thực sự.

2.

Bởi vì ở nhà gần như luôn trong trạng thái cô đơn, Trần Đình càng thường xuyên nhớ đến Trương Hoa, đặc biệt là khi chẳng bao lâu nữa sẽ sinh con. Người ta sinh con đều có chồng bên cạnh, nhưng con mình sinh ra chẳng biết đến khi nào mới được gặp bố.

Cũng may trong khoảng thời gian cô đơn này còn có Lưu Huệ Anh, thỉnh thoảng buổi tối vẫn có thể gọi điện nói chuyện. Nhưng Trần Đình cũng không dám gọi điện nhiều, sợ tốn tiền. Có lẽ Lưu Huệ Anh biết điều đó nên thường xuyên chủ động gọi cho Trần Đình. Trần Đình sau khi về quê, để tiết kiệm tiền đã chuyển sang dùng sim bản địa, nhưng thường ngày vẫn lắp sim cũ vào, lòng thầm hi vọng, biết đâu Trương Hoa lại liên lạc với cô mà không gọi được.

Thực ra cô chỉ cần gửi một cái tin nhắn bảo Trương Hoa rằng cô đã đổi số là có thể nhẹ nhàng giải quyết vấn đề nhưng cô lại không chịu làm thế. Tâm lý này cũng giống như tâm lý của Trương Hoa, rõ ràng rất muốn nhưng lại không chịu liên lạc với Trần Đình, ngay cả tin nhắn cũng không gửi, nhưng trong lòng luôn hi vọng cô liên lạc trước với mình.

Trương Hoa không rõ bản thân mình gắn kết với Trần Đình hay với đứa bé trong bụng cô, cứ đến tối lại nằm trên giường hút thuốc, nghĩ ngợi vẩn vơ. Đã nhiều lần cầm điện thoại lên định gọi nhưng cuối cùng lại đặt xuống. Thậm chí lại còn nghĩ, đợi khi nào Trần Đình chuẩn bị sinh sẽ về chỗ cô để nhìn đứa bé ra đời.

Nhưng tối nay lúc về nhà, anh chẳng còn thời gian nghĩ đến những chuyện này nữa, bởi vì Cổ Triết Đông đã đưa cho anh một xấp tài liệu và một cái đĩa, bảo anh phải xem thật kỹ, sau đó làm rõ mục đích Cổ Triết Đông đưa cho anh những thứ này là gì?

3.

Dù sao Trương Hoa cũng từng chịu trách nhiệm đào một thời gian bên Triết Đông, vừa xem qua là biết ngay đây là tài liệu kinh doanh bất động sản. Trương Hoa nghĩ, nếu Cổ Triết Đông chỉ yêu cầu anh học thuộc thì đâu cần phải đưa đĩa cho anh, nếu đã đưa kèm đĩa cho anh chắc là có hàm ý sâu xa.

Sau khi xem xong đĩa, Trương Hoa liền trầm ngâm suy nghĩ. Nội dung cái đĩa là băng thu hình buổi đào tạo khích lệ kinh doanh rất dễ mua được trên thị trường. Lúc ở công ty điện tử Triết Đông, công ty đã sắp xếp cho Trương Hoa đi dự mấy tiết như thế này rồi. Lần đầu tiên đi Trương Hoa cảm thấy rất khâm phục khả năng diễn thuyết và sự nhiệt tình của những đó.

Sau mấy lần tham dự, anh phát hiện nội dung đều na ná như nhau, lặp lại rất nhiều nên bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Về sau có dịp tiếp xúc với thị trường ngoại ô, gặp gỡ các nhà đại lý anh mới biết mấy bài đào tạo kiểu này chẳng có tác dụng gì, không thể áp dụng vào thực tiễn. Đương nhiên Trương Hoa cũng không phủ nhận một điểm, đó là sự nhiệt tình cũng có tác dụng nhất định, nhưng không phải là tất cả.

Trương Hoa xem xong cái đĩa cứ suy nghĩ mãi, tại sao Cổ Triết Đông lại đưa cả tài liệu và cái đĩa này cho mình? Cuối cùng anh chợt hiểu ra, mục đích thật sự của Cổ Triết Đông không phải bảo anh học thuộc lòng mà dựa trên phương thức nào đó để trình bày tài liệu này ra, thậm chí phải trình bày một cách độc đáo hơn. Học thuộc lòng không hề khó đối với Trương Hoa, khó là ở chỗ làm thế nào để kết hợp động tác cơ thể, thể hiện tình cảm qua ngôn ngữ.

Hai ngày sau, Trương Hoa chủ động gọi cho Cổ Triết Đông, nói đã thuộc lòng nội dung tài liệu. Cổ Triết Đông bảo Trương Hoa đến thẳng công ty bất động sản gặp ông ta.

4.

Trương Hoa được dẫn vào văn phòng của Cổ Triết Đông. Văn phòng này phải to gấp đôi văn phòng của ông ta ở công ty điện máy. Ngoài Cổ Triết Đông ra còn có hai người nữa, một người khoảng bốn mươi. Người khách lớn tuổi ăn mặc rất thoải mái, đang ngồi hút thuốc. Trương Hoa thăm nghĩ, dám hút thuốc trong văn phòng của Cổ Triết Đông chắc không phải là người bình thường.

Người đàn ông bốn mươi tuổi mặc vét, thắt cà vạt, trông rất đường hoàng và đạo mạo. Trương Hoa vốn tưởng chỉ có một mình Cổ Triết Đông, giờ lại có thêm hai người nữa, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Cổ Triết Đông ngồi im, chỉ lên tiếng bảo: “Vào đi!”

Hai người kia cũng ngồi im không có động tĩnh gì. Trương Hoa bước vào, đứng ở giữa văn phòng rộng lớn chứ không ngồi.

Cổ Triết Đông cười bảo: “Đã học thuộc tài liệu rồi à?”

“Đúng thế, về cơ bản tôi đã thuộc rồi!”

Mặc dù trí nhớ của Trương Hoa rất tốt, anh thậm chí dám khẳng định có thể không nói sai một từ so với tài liệu được giao, nhưng lúc này vẫn nên khiêm tốn một chút!

Cổ Triết Đông gật đầu nói: “Vậy thì nói cho chúng tôi nghe đi!”

Trương Hoa nhìn hai người lạ kia, Cổ Triết Đông biết ý, nói: “Hai vị này không phải là người ngoài, cậu cứ coi họ là đối tượng để thuyết giảng đi!”

Người đàn ông lớn tuổi nhìn Trương Hoa, cười thân thiện, nụ cười ấy khiến cho Trương Hoa bớt căng thẳng đôi chút, trong lòng cảm thấy ông ta rất dễ mến.

Trương Hoa lấy lại bình tĩnh, chậm rãi cân bằng tâm trạng, sau đó bắt đầu diễn giảng. Lúc mới bắt đầu, Trương Hoa hơi căng thẳng, nhưng sau vài phút, anh đã lấy lại được cảm giác. Đặc biệt là mỗi khi chạm phải ánh mắt người đàn ông lớn tuổi, ông ta luôn mỉm cười gật đầu với anh, giống như là đang khích lệ anh vậy.

Dần dần, Trương Hoa hoàn toàn thả lỏng mình, nhập tâm hoàn toàn vào ngôn ngữ cơ thể, cũng thêm vào cả cảm xúc của mình, có thể nói là đã tìm lại được cảm giác khi đào tạo các nhân viên kinh doanh ở công ty điện tử Triết Đông trước đây.

5.

Sau khi Trương Hoa nói xong, con người anh vẫn như chìm trong cảm xúc chưa thoát ra ngay được, Cổ Triết Đông nhìn hai người kia, người đàn ông lớn tuổi hơn gật đầu với Cổ Triết Đông. Người đàn ông trung niên hỏi Trương Hoa: “Trước đây cậu từng đảm nhiệm vai trò giáo viên huấn luyện?”

“Không ạ!”

Cổ Triết Đông trả lời thay cho Trương Hoa: “Theo như tôi biết thì cậu ta đã hỗ trợ đào tạo cho nhân viên kinh doanh ở bên công ty điện tử!”

Người đàn ông trung niên gật đầu nói: “Chẳng trách!”

Cổ Triết Đông lại hỏi người đàn ông đó: “Thiên Phàm, anh thấy sao?”

Người đàn ông đó đáp: “Nếu như từng là cán bộ đào tạo chuyên nghiệp thì biểu hiện ngày hôm nay là bình thường, nếu trước đây chưa làm về mảng này thì biểu hiện hôm nay có thể chấp nhận được!”

Cổ Triết Đông lại hỏi người đàn ông lớn tuổi: “Ông Hoa thấy sao?”

Người đàn ông được Cổ Triết Đông kính trọng gọi là “ông Hoa” khẽ mỉm cười, sau đó nói: “Cũng khó nói, chuyện này phải xem trước đó các người đã nói thế nào? Có phải cậu ta biết rõ hôm nay đến đây để làm gì không?”

Cổ Triết Đông vội nói: “Cậu ra phòng khách đợi tôi một lát!”

Trương Hoa đáp lời rồi đi ra ngoài. Sau khi đi ra ngoài anh không biết phòng khách ở đâu nên phải hỏi lễ tân.

Sau khi Trương Hoa ra ngoài, Cổ Triết Đông mới nói với hai người kia: “Cậu ta là bạn học của Vân Vân, bởi vì Vân Vân thích cậu ta nên mới đặc biệt tìm hiểu cậu ta!”

Ông Hoa hỏi thẳng: “Phán đoán của anh về cậu ta thế nào?”

“Có năng lực, nhưng cần phải định hướng!”

Người đàn ông trung tuổi hỏi: “Ngoài những cái này, ngài có phán đoán thế nào về chuyện của Vân Vân?”

“Hoàn cảnh của cậu ta khá phức tạp, thích hợp làm nhân viên nhưng không thích hợp làm con rể của tôi!”

Ông Hoa liền nói: “Tôi hiểu ý của anh rồi, quay trở lại chuyện ngày hôm nay, trước đó anh đã nói thế nào với cậu ta?”

Cổ Triết Đông liền nói: “Tôi đưa tài liệu và đĩa cho cậu ta, bảo cậu ta học thuộc lòng!”

6.

Ông Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Nói như vậy có nghĩa là anh chỉ giao cho cậu ta nhiệm vụ học thuộc lòng chứ không phải diễn thuyết ngay tại trận như thế này à?”

“Có thể nói là vậy!”

Ông Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Vậy kết quả của tôi là, có khả năng!”

ông Hoa chỉ nói “Có khả năng” nhưng đánh giá này là quá đủ với Cổ Triết Đông rồi. Cổ Triết Đông mỉm cười nói: “Nếu ông Hoa đã nói vậy, tôi cũng thấy yên tâm rồi!”

Cổ Triết Đông lại hỏi người đàn ông trung tuổi: “Thiên Phàm, anh còn muốn hỏi gì không?”, người kia nói: “Ông Hoa đã nhận xét như vậy rồi tôi cũng chẳng còn gì để nói, chỉ có một vấn đề là, sau này ngài định sắp xếp công việc của cậu ta thế nào?”

Cổ Triết Đông đột nhiên mỉm cười đầy bí ẩn: “Giờ tôi mới phát hiện, con người đôi khi cũng phải làm thử những cái trước đây chưa từng làm!”

“Nếu chủ tịch Cổ đã có kế hoạch cả rồi thì tôi cũng không dám hỏi thêm, chỉ biết phụ trách nhiệm vụ ngài giao cho thôi!”

Lúc Trương Hoa về đến nhà, trong lòng cảm thấy có một cảm giác khó nói thành lời, bản thân anh không rõ tại sao mình lại theo sự sắp đặt của Cổ Triết Đông như vậy, chẳng nhẽ trong lòng anh vẫn mong muốn được quay lại tập đoàn Cổ Triết Đông? Hay cũng có thể anh đang khao khát được thử sức với một công việc có tính cạnh tranh và đãi ngộ cao như thế? Hay là từ trước đến giờ anh luôn không chịu khuất phục trước bất cứ thử thách nào?

Cho dù là thế nào, tất cả mọi thứ đều có kết quả. Cổ Triết Đông cho gọi Trương Hoa quay lại văn phòng của ông ta chỉ để nói một câu: “Ngày mai cậu sang bên này làm việc, chuyện công việc cứ tìm giám đốc Hàn, làm thủ tục vào công ty cứ gặp ông Hoa!”

Trương Hoa vẫn không hiểu rõ vị trí hai người này trong công ty, nhưng ít nhất anh cũng biết người đàn ông trung niên tên Hàn Thiên Phàm.

Buổi tối nằm trên giường, Trương Hoa liền nhớ lại câu nói của Cổ Triết Đông, ông ta thậm chí còn không có ý hỏi ý kiến của anh, cứ như thể chuyện đến tập đoàn Triết Đông làm việc không do anh quyết định, mọi chuyện đều do một tay ông ta sắp xếp. Trương Hoa tự cười nhạo mình đầy bất lực, còn có cách nào khác đâu, nếu mình không muốn quay lại công ty thì đâu cần phải hoàn thành nhiệm vụ ông ta đã giao? Ngay từ ban đầu mình đã đặt mình vào thế bị động rồi!

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: CHƯƠNG 46

1.

Cuối cùng Trương Hoa quyết định không nghĩ đến những chuyện này nữa, dù gì thì mọi thứ đều đã định rồi, là tốt hay xấu, là đúng hay sai cũng chỉ có đi tiếp mới biết được. Kết quả sẽ chỉ có hai kiểu, một kiểu là phát triển theo hướng tốt đẹp, kiểu khác là phát triển theo hướng tốt đẹp, kiểu khác là phát triển theo hướng xấu đi. Bản thân anh vốn chỉ là một người bình thường, có xấu đi nữa thì cũng xấu được đến mức nào? Ít nhất vẫn còn một điểm khiến mình có thể yên tâm được là làm việc ở tổng công ty sẽ không phải đến công ty điện tử Triết Đông làm việc, cũng sẽ không phải ngày ngày nhìn mặt Cổ Văn Văn.

Lúc đã tương đối thành thoi, Trương Hoa bắt đầu nghĩ đến Trần Đình, không biết hiện giờ cô thế nào rồi, tình hình đứa bé ra sao? Đặc biệt là tối hôm nay, Trương Hoa vô cùng muốn liên lạc với cô. Có lẽ con người đều như thế, khi một số chuyện được giải quyết, tâm trạng sẽ thấy nhẹ nhõm hơn, một khi tâm trạng nhẹ nhõm hơn người ta thường muốn liên lạc với người thân thiết với mình.

Thời gian trước, Trương Hoa đang ở trong tâm trạng rối loạn, vì anh nghĩ việc cũng đã lâu, lại không xác định được sẽ làm việc gì, nhất là khi biết chẳng còn bao lâu nữa mình sẽ có con, khát vọng có điều kiện kinh tế trở nên mãnh liệt. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho anh do dự mãi về chuyện tìm công việc mới.

Bây giờ tất cả mọi việc đều đã có kết quả, những việc còn lại chỉ là nỗ lực để làm cho tốt công việc mới, mặc dù trước mắt anh vẫn chưa rõ mình sẽ làm gì ở tập đoàn Triết Đông, nhưng anh tin bản thân mình nhất định sẽ làm tốt. Trương Hoa luôn tin tưởng một điều, những chuyện người khác làm được, bản thân cũng có thể làm được, trừ phi là những chuyện anh không muốn hoặc không xứng để làm mà thôi.

Do dự hồi lâu, cuối cùng Trương Hoa cũng gọi cho Trần Đình. Trần Đình đang nằm trên giường, nhìn thấy màn hình hiển thị tên Trương Hoa ngạc nhiên vô cùng, trái tim chợt trở nên ầm ập. Mặc dù luôn hi vọng Trương Hoa sẽ gọi nhưng cô vẫn không dám tin Trương Hoa sẽ gọi cho mình.

2.

Trần Đình vội vàng nghe máy, nhưng nhất thời không biết mở miệng ra làm sao. Trương Hoa lên tiếng trước: “Dạo này em có khỏe không?” nghe câu Trần Đình bỗng thấy chua xót. Tuy nhiên cô vẫn nén xót xa, mỉm cười đáp: “Em vẫn ổn, đã kiểm tra một lần rồi, con vẫn khỏe mạnh bình thường!”

“Thế thì tốt rồi!”

Trần Đình đột nhiên khẽ nói: “Anh có thể để một phút nữa gọi lại không? Gọi vào số mới của em!”

Trương Hoa ngạc nhiên: “Tại sao?”

Trần Đình có vẻ ngại ngùng: “Số điện thoại này là của bên đó, nghe điện thoại cũng phải mất tiền!”

Trương Hoa gật đầu: “Ok!” rồi cúp máy.

Trần Đình nhấn cho Trương Hoa số mới của mình. Nhìn số điện thoại mới này, Trương Hoa chợt thấy cảm giác rất khó nói thành lời. Anh nghĩ chẳng nhẽ hiện giờ cô đang thiếu tiền? Nếu không sao ngay cả tiền nghe điện thoại cũng phải suy tính như thế?

Đợi Trương Hoa gọi lại, Trần Đình liền nói: “Thật ngại quá làm phiền anh rồi!”

Trương Hoa liền nói: “Sau này số điện thoại bên này em đừng dùng nữa, đổi qua đổi lại phiền phức lắm!”

“Ừ, em cũng đang chuẩn bị ngưng sử dụng, đợi hết tiền là bỏ luôn!”

Thực ra Trần Đình giữ lại số điện thoại này là để chờ Trương Hoa gọi điện đến, nếu Trương Hoa đã biết số mới của cô rồi, cô đâu cần phải giữ lại số cũ làm gì.

Sau khi hỏi thăm tình hình của đứa bé, Trương Hoa lại hỏi: “Em hiện giờ đang thiếu tiền ư?”

Trần Đình vội nói: “Không ạ!”

“Thế sao phải lặn tẩn tiền điện thoại?”

“Em chỉ nghĩ tiết kiệm được ít nào hay ít nấy!”

Một lát sau, Trương Hoa nói: “Anh tạm thời quay lại tập đoàn Triết Đông làm việc!”

Trương Hoa nói: “Bố cô ấy tìm anh, hi vọng anh quay lại làm việc!”

Nói rồi Trương Hoa cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên, đột nhiên có cảm giác bản thân mình cũng thật là giả tạo, mặc dù đúng là trước đây Cổ Triết Đông có tìm đến anh, nhưng lần này thực ra là do anh chủ động.

3.

Trần Đình khẽ nói: “Thế thì tốt quá, dù sao bên đó chế độ đãi ngộ cũng tốt!”

Trương Hoa âm ừ đáp lời rồi cả hai lại chẳng biết nói gì nhưng lại không muốn cúp máy.

Trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng Trần Đình cũng tìm được chủ đề: “Em đã nghĩ ra tên cho con rồi!”

Trương Hoa liền hỏi: “Đặt tên là gì?”

Trần Đình nói: “Trương Tinh, cái tên ở nhà là Tinh Tinh, cho dù con trai hay con gái đều có thể dùng được.”

“Sao em lại lấy cái tên này, cảm giác cứ kì kì sao ấy!”

“Em thấy cũng được mà!”

“Sau này chuyện hộ khẩu của con thì giải quyết thế nào?”

“Bố em nói nhờ người quen là giải quyết được thôi, ông đã liên hệ với người ta rồi!”

Trương Hoa nói thế thì tốt quá rồi lại trầm ngâm hồi lâu: “Nếu không có chuyện gì thì anh cúp máy đây!”

Trần Đình khẽ nói: “Anh cúp đi!”

Nói xong, cả hai đều im lặng chờ người kia cúp máy trước.

Một lát sau, Trương Hoa nói: “Anh cúp máy đây!”

Trần Đình âm ừ xong Trương Hoa mới cúp máy>

Trần Đình cúp điện thoại rồi thấy vừa buồn vừa vui. Buồn vì Trương Hoa đã quay lại tập đoàn Triết Đông làm việc, việc này đồng nghĩa với việc ngày ngày anh sẽ phải tiếp xúc với Cổ Vân Vân. Vui vì cuối cùng Trương Hoa cũng chịu liên lạc với cô, hơn nữa nghe anh nói có vẻ anh rất quan tâm đến con. Đối với Trần Đình mà nói, đó mới là điểm mấu chốt, nếu ngay cả đứa bé mà Trương Hoa cũng không quan tâm, vậy thì cô thật sự mất đi tất cả rồi!

Trần Đình vốn nghĩ Trương Hoa sau lần này sẽ thường xuyên liên lạc với mình, sẽ thường xuyên hỏi thăm tình hình của con, nhưng đáng tiếc là một thời gian dài sau đó, Trương Hoa không liên lạc với cô.

Kể từ ngày Trương Hoa vào làm việc ở tập đoàn Triết Đông, anh luôn ở trong trạng thái bận rộn và căng thẳng, ngay cả buổi tối về nhà cũng phải bỏ bao tâm sức và thời gian vào làm việc. Hàn Thiên Phàm là giám đốc bộ phận đào tạo của tập đoàn, công việc hiện giờ của Trương Hoa là làm quen với tất cả những gì mà một giáo viên đào tạo cần phải làm và tìm hiểu về các tài liệu đào tạo của các ngành nghề của các công ty con thuộc tập đoàn. Bên cạnh đó, Cổ Triết Đông còn yêu cầu Trương Hoa phải học hỏi việc đào tạo khích lệ tâm lý nhân viên mà Trương Hoa hoàn toàn không thích.

4.

Ngày nào cũng có tập tài liệu cần nghiên cứu, anh còn phải luyện cả ngôn từ, giọng điệu, cử chỉ trong quá trình thuyết giảng. Hơn nữa, Hàn Thiên Phàm còn bắt anh viết tổng kết đào tạo định kì, tập viết tài liệu đào tạo...

Hơn một tháng trời, Trương Hoa ngày nào cũng làm việc trong môi trường như vậy, ngoài ra, anh còn phải đi công tác với Hàn Thiên Phàm. Đầu tiên là quan sát phương thức đào tạo của Hàn Thiên Phàm hoặc những người khác, dần dần anh ta yêu cầu Trương Hoa tập làm người hướng dẫn. Chính bởi vì thế mà Trương Hoa gần như chẳng có thời gian rảnh rỗi để liên hệ với Trần Đình, thỉnh thoảng mới nhớ đến nhưng anh cũng mệt đến mức không muốn gọi điện thoại nữa.

Quá nhiều người bởi không gian và thời gian, cùng với môi trường xung quanh khiến cho mọi thứ trở nên mờ nhạt. Trương Hoa hiện nay có thể coi là thế. Nhưng Trần Đình thì khác, cùng với ngày sinh đang cận kề, khao khát nhận được điện thoại của Trương Hoa càng lúc càng mãnh liệt.

Mặc dù thời gian dự sinh sắp đến, nhưng không khí trong nhà chẳng có chút hào hứng, vui vẻ đây mới chính là điểm khiến Trần Đình buồn bã và hụt hẫng nhất. Mặc dù một số người thân trong nhà bắt đầu biểu thứ này thứ kia, còn chúc cô sinh nở thuận lợi, nhưng tất cả những thứ ấy đều không khiến Trần Đình và bố mẹ cô cảm thấy vui lên, ngược lại còn khiến họ cảm thấy có một áp lực vô hình đang đè nặng.

Bởi vì những người họ hàng thân thích đều hỏi lúc sinh bỏ đứa bé có đến không? Có nhiều người còn nói, nhất định phải bảo bố nó đến để nhìn tận mắt sinh đẻ khổ sở thế nào, như vậy mới càng biết thương vợ.

Những lời này đối với Trần Đình mà nói chẳng khác gì một con dao nhọn chọc thẳng vào tim cô.

5.

Nhưng Trương Hoa hoàn toàn chìm đắm trong công việc, anh không ngờ công việc đào tạo lại phức tạp như thế, hơn nữa lại vô cùng gian khổ. Trong mắt anh hiện giờ chỉ có một mục tiêu duy nhất là làm tốt mọi việc trước mắt, hơn nữa còn phải làm tốt nhất có thể. Đúng như Cổ Triết Đông trước đây từng nói, sinh tồn và lí tưởng mãi mãi mâu thuẫn với nhau, rất ít người có thể kết hợp sinh tồn với lí tưởng một cách hoàn mỹ.

Hôm nay Hàn Thiên Phàm gọi Trương Hoa vào văn phòng, hỏi anh: “Hơn một tháng nay cậu thấy thế nào? Có tự tin đào tạo một mình hay không?”

“Có được hay không tôi chưa bao giờ suy tính, tôi chỉ cố làm cho tốt mọi việc cấp trên giao phó thôi!”

Hàn Thiên Phàm gật đầu nói: “Tốt lắm, ít nhất dạo này cậu đã học được sự phục tùng và chấp hành! Cậu dành hai ngày để hoàn chỉnh nội dung đào tạo, bắt đầu từ công ty điện tử Triết Đông trước, như thế tương đối đơn giản, dù sao mọi người cũng quen biết nhau cả rồi, dễ phối hợp, hành trình là từ trung tâm ra ngoại ô, cứ hai khu vực ngoại ô tập hợp lại đào tạo chung, mỗi đợt đào tạo trong hai ngày!”

Trương Hoa gật đầu: “Vâng, thưa sếp!”

Hàn Thiên Phàm nói tiếp: “Cậu ngồi xuống đã, tôi sẽ nói rõ với cậu một số điều cần lưu ý trong quá trình đào tạo!”

Đợi Trương Hoa ngồi xuống rồi, Thiên Phàm liền nói: “Về việc kiểm soát không khí lớp học và ngôn ngữ cơ thể thì không phải nói thêm nữa, điều này bản thân cậu phải tự mò mẫm và làm quen lấy, chủ yếu là muốn bàn với cậu về chuyện chỉnh lý nội dung đào tạo!”

“Vâng, về điểm này tôi cũng sợ mình không nắm chắc!”

“Lần trước tôi bảo cậu làm quen với các tài liệu đào tạo của các công ty con thuộc tập đoàn không phải là để cậu vận dụng nó trong quá trình đào tạo, chỉ muốn cậu đúc kết những tình huống trong đó, nhất định phải nhớ kĩ điểm này, cậu là giáo viên đào tạo đại diện cho tổng công ty, khác với các giáo viên đào tạo của các công ty con, trọng điểm của họ là đào tạo về sản phẩm và kĩ năng nghiệp vụ, còn cậu là kích lệ tinh thần và ý chí của họ.”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Chủ yếu là chú trọng tâm lý nhân công phải không ạ?”

6.

Hàn Thiên Phàm nói: “Đúng thế, nhưng cũng không đúng hoàn toàn! Nói đúng là bởi vì nếu cậu quá chú trọng vào đào tạo sản phẩm và kĩ năng nghiệp vụ, không chỉ lặp lại nội dung đào tạo của các giáo viên huấn luyện ở các công ty con mà còn làm lộ nhược điểm của cậu ra. Không hoàn toàn đúng là bởi vì cách đào tạo không có phương diện nghiệp vụ sẽ không có hiệu quả nhiều, nhưng việc đào tạo nghiệp vụ của cậu nhất định phải chi tiết rõ ràng. Muốn làm điều đó phải tiến hành chỉnh lí cẩn thận tài liệu đào tạo của các công ty con, làm nổi bật những tình tiết trọng điểm!”

Hàn Thiên Phàm lại bổ sung thêm: “Nhất định phải học cách đứng trên độ cao chiến lược để đào tạo!”

Trương Hoa trầm ngâm hồi lâu: “Tối nay về tôi sẽ suy nghĩ sự khác biệt giữa hai vấn đề này!”

Hai vợ chồng Cổ Triết Đông cuối cùng không ép Cổ Văn Văn lấy Mạnh Phàm Khải nữa. Không phải vì khó khăn về tài chính của công ty đã được giải quyết, cũng không phải vì bất mãn với Mạnh Phàm Khải, càng không phải là kết quả của cuộc nói chuyện giữa Trương Hoa và Cổ Triết Đông, chỉ là vì Cổ Triết Đông phát hiện ra rằng, quả thực bản thân mình đã đem cuộc hôn nhân của con gái mình gắn với lợi ích kinh tế.

Hồi đầu vì con gái cứ một mực không chịu đi xem mắt, không chịu gặp gỡ đối phương, lại lo giữa con gái và Trương Hoa xảy ra chuyện gì, vừa hay điều kiện Mạnh Phàm Khải rất tốt, khiến cho vợ chồng Cổ Triết Đông rất hài lòng, đồng thời công ty lại đang gặp khó khăn người đã bàn nhau dùng cách này để ép con gái lấy Mạnh Phàm Khải.

Cuối cùng Cổ Triết Đông mới phát hiện, cho dù có ép con gái đồng ý, sau này cũng chưa chắc đã được hạnh phúc. Về mặt tài chính không nhất định phải có sự giúp đỡ của tập đoàn Hoa Thiên mới có thể vượt qua khó khăn, nhưng giả sử nếu không để tập đoàn Hoa Thiên giúp đỡ, sẽ thất tín với con gái, chắc chắn cô sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân gán ghép này. Nếu thật sự nhận sự giúp đỡ của Hoa Thiên thế thì có khác gì mang hôn nhân ra trao đổi. Hai vợ chồng Cổ Triết Đông không khỏi lo lắng cho cuộc hôn nhân này, vì vậy cuối cùng cũng đành thôi, vì vậy không nói chuyện này với con gái nữa.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: CHƯƠNG 47

1.

Cổ Vân Vân luôn nghĩ rằng chính Trương Hoa đã giúp cô giải quyết chuyện cưới xin với Mạnh Phạm Khải, bởi vì cô đã biết chuyện Trương Hoa và bố cô, không ép cô lấy Mạnh Phạm Khải, đổi lại Trương Hoa sẽ vào công ty làm.

Chính bởi hiểu lầm này mà Cổ Vân Vân cảm thấy Trương Hoa có thể sẽ thích mình, vì vậy cô thường ngoan ngoãn đến công ty làm, đồng thời hi vọng một ngày nào đó Trương Hoa sẽ đến thăm mình. Cổ Vân Vân rất muốn tìm anh nhưng lại sợ anh không vui, hơn nữa cũng biết dạo này Trương Hoa cực kì bận rộn, cực kì mệt mỏi.

Lúc Trương Hoa đến công ty điện tử Triết Đông, Phùng Lâm Hàn vừa cười vừa trêu anh: “Lần này cậu đến đây là khác hoàn toàn nhé, là đại diện của tổng công ty đến tiến hành đào tạo nâng cao cho nhân viên, tôi thay mặt công ty thể hiện lòng biết ơn đến cậu!”

Trương Hoa vẫn như trước đây, ném cho Phùng Lâm Hàn một miếng thuốc theo thói quen rồi nói: “Giám đốc Phùng đừng đùa nữa, tôi vẫn phải nhờ vào sự giúp đỡ nhiệt tình của anh đấy!”

“Chuyện này không thành vấn đề, nhân viên bộ phận đào tạo cùng với các nhân viên khác sẽ hoàn toàn tuân theo sự chỉ đạo của cậu, cần ai cứ trực tiếp gọi!”

Hai người nói chuyện một lát, sau khi xác định thời gian đào tạo, Phùng Lâm Hàn nói với Trương Hoa: “Tối nay đừng đi tôi gọi thêm vài anh em cùng đi ăn một bữa!”

Trương Hoa cười bảo: “Không cần phiền phức thế đâu, tối nay tôi có việc rồi!”

“Có việc cũng không được, cậu đại diện cho tổng công ty xuống đây, công ty con có chiêu đãi cũng là bình thường!”

Cổ Vân Vân ăn cơm trưa ở ngoài rồi về công ty, biết tin Trương Hoa đến công ty. Nhưng thấy anh cứ ở lì trong văn phòng của Phùng Lâm Hàn không chịu ra nên cũng không tiện vào. Khó khăn lắm mới đợi được đến lúc Trương Hoa ra, lại thấy anh kéo mấy người ở bộ phận đào tạo vào phòng họp.

2.

Hết giờ làm việc rồi mà bọn họ vẫn ở trong phòng họp chưa ra. Nếu là bình thường Cổ Vân Vân đã về từ lâu, nhưng hôm nay cô vẫn ngồi lại văn phòng chờ đợi.

Lại thêm một lúc nữa, các nhân viên khác của công ty gần như đều về hết rồi, Cổ Vân Vân liền ra khỏi văn phòng, vừa hay nhìn thấy Phùng Lâm Hàn cũng từ trong văn phòng đi ra, nhìn thấy Cổ Vân Vân liền hỏi: “Sao hôm nay Vân Vân còn chưa về thế?”

Cổ Vân Vân đáp: “Không vội, đợi lát nữa rồi đi!”

Phùng Lâm Hàn ngẫm nghĩ rồi cười bảo: “Tôi biết rồi, có phải bởi vì ‘ai đó’ vẫn còn ở công ty không?”

Cổ Vân Vân nói: “Chú Phùng thật biết đùa!”

“Công ty chúng ta phải chiêu đãi ‘ai đó’, lãnh đạo như cô chắc cũng nên đi cùng chứ nhỉ?”

Phùng Lâm Hàn chẳng qua là nói đùa cho vui chứ anh thừa biết Cổ Vân Vân không bao giờ tham gia những buổi tiệc tùng như thế này. Nhưng Phùng Lâm Hàn không ngờ là Cổ Vân Vân nhận lời ngay:

“Được thôi, tối nay tôi đang chám không biết đi đâu ăn đây!”

Chuyện này khiến Phùng Lâm Hàn hoàn toàn bất ngờ, nếu “đại tiểu thư” này mà đi cùng chắc chắn mọi người sẽ không thể thoải mái vui chơi, ăn cơm cũng phải dè dặt chứ đừng nói là nói chuyện, uống rượu... Nhưng giờ đã cười trên lưng hổ rồi, xuống làm sao

Phùng Lâm Hàn đành phải cười trừ, nói: “Nếu đại tiểu thư cũng tham dự, vậy thì phí chiều dài phải nâng cao rồi!”

Cổ Vân Vân vui vẻ đáp: “Không thành vấn đề, chi phí cứ để tôi kí duyệt!”

Mấy người ở bộ phận đào tạo cùng lên xe của Phùng Lâm Hàn. Phùng Lâm Hàn nói với Trương Hoa: “Cậu ngồi xe của Cổ Vân Vân đi!”

Trương Hoa lên xe liền nói: “Sao cậu cũng đi theo thế?”

“Sao tôi không thể đi cùng?”

“Cậu mà đi bọn họ đến ăn cơm cũng ngại!”

“Tôi không quan tâm!”

Một lát sau, Trương Hoa nói: “Sao vẫn chưa mang quần áo của cô ấy đến cho tôi?”

Cổ Vân Vân khó chịu nói: “Có mấy cái áo thôi mà cũng phải nhớ kĩ thể cơ à, cùng lắm sau này tôi mua vài cái chất lượng tốt tặng cho cô ta là được chứ gì!”

“Có lẽ cậu chỉ dùng thương hiệu hoặc giá cả cao thấp để tính toán giá trị của sản phẩm, nhưng không phải tất cả mọi người đều như cậu!”

“Cứ coi như tôi thực dụng đi, thế là được chứ gì, ngày mai tôi mang cho cậu!”

3.

Phùng Lâm Hàn và mấy người trong bộ phận đào tạo vốn lo Cổ Vân Vân đến sẽ khiến cho không khí trở nên ngột ngạt, ai ngờ Cổ Vân Vân còn chủ động hơn cả bọn họ. Lúc uống rượu cô còn nói: “Mấy người sao mà uống từ tốn thế hả?”, không khí trở nên vô cùng náo nhiệt trước sự khuấy động của Cổ Vân Vân.

Phùng Lâm Hàn nói đùa: “Sớm biết thế này, trước đây mỗi dịp chiều dài quan trọng nhất định phải kéo Vân Vân đi cùng, không chỉ được ăn thịnh soạn mà uống cũng rượu ngon!”

Trương Hoa thấy Cổ Vân Vân uống nhiều thế, không nên được nói: “Cậu uống ít thôi, đừng có say nữa đấy!”>

Cổ Vân Vân cười: “Chẳng phải từ lượng là do uống rượu nhiều liên tục mà tốt lên sao?”, sau đó lại nói đùa: “Đương nhiên là tôi sẽ không uống say nữa!”, tất cả những lời nói này trong con mắt người khác lại trở thành những lời nói đầy tình tứ.

Ăn cơm xong ra ngoài, Phùng Lâm Hàn đã lái xe dẫn mấy người kia đi rồi, Cổ Vân Vân lái xe đưa Trương Hoa về nhà. Trương Hoa nói: “Cậu uống nhiều rồi, để tôi lái xe cho!”

Cổ Vân Vân phản bác: “Chẳng phải cậu cũng uống rượu sao?”, nói như vậy nhưng vẫn đưa chìa khóa cho Trương Hoa.

Con người đều như vậy, cứ nghĩ rằng mình uống rượu xong lái xe sẽ không sao, nhưng lúc nào cũng lo lắng người ta uống rượu xong lái xe chờ mình sẽ gây ra tai nạn. Trương Hoa vừa đi vừa lái: “Thật khâm phục các người, giám đốc Phùng cũng vậy, toàn lái xe sau khi uống rượu!”

Đến chung cư, Cổ Vân Vân nói: “Nếu đã lo tôi lái xe sau khi uống rượu, vậy cho tôi lên ngồi một lát, tỉnh rượu rồi tôi sẽ đi!”

Không đợi Trương Hoa kịp trả lời, Cổ Vân Vân đã xuống xe và đi thẳng lên lầu. Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành leo theo sau.

Cổ Vân Vân vào nhà một cái là chạy ngay vào phòng Nhã Vận bật đèn lên xem cái giường, sau đó nói: “Cậu giặt sạch sẽ cả rồi à?”

Trương Hoa không nói năng gì mà bật bình đun nước.

4.

Cổ Vân Vân đi ra khỏi phòng Nhã Vận rồi vào phòng Trương Hoa, bật đèn lên, thấy trên tường có dán một bức tranh chữ, xung quanh là các bức dụn mĩ, ở giữa có hai chữ nghệ thuật, nhìn kĩ mới nhận ra là hai chữ “Trương Tĩnh”. Cổ Vân Vân liền lăm bắ m đọc hai chữ “Trương Tĩnh”, hai chữ này có nghĩa là gì nhỉ? Là nhắc nhở bản thân phải luôn luôn tỉnh táo, hay là một cái tên?

Trương Hoa ở phòng khách nghe thấy liền đi vào nói: “Sao cậu lại tự tiện vào phòng của người khác thế?”

Cổ Vân Vân chỉ vào hai chữ trên tường, hỏi: “Có nghĩa g>

“Chẳng có nghĩa gì cả, viết chơi thôi, mau ra ngoài uống chút trà rồi còn về cho sớm!”

Khó khăn lắm mới đuổi được Cổ Vân Vân đi, Trương Hoa liền đi tắm rồi lên giường đi ngủ. Nằm ở trên giường, nhìn hai chữ ấy, trong lòng Trương Hoa lại thấy có chút ảm ă p, khẽ môi khẽ nhếch lên mỉm cười rồi lăm bắ m: “Hi vọng là con gái!”

Trước đây, Trương Hoa thường cảm thấy chuyện có con rất mơ hồ, nhưng tối hôm ấy, sau khi Trần Đình nói sẽ đặt tên con là Trương Tinh, Trương Hoa liền cảm thấy đứa bé như được cụ thể hóa ở trong lòng, như đã tồn tại thực sự ở bên cạnh anh. Trước đây nghĩ đến đứa bé, đầu tiên anh sẽ nghĩ đến cái bụng bầu của Trần Đình, giờ nghĩ đến đứa bé, Trương Hoa lại nghĩ đến cái tên Trương Tinh, thậm chí nghĩ đến tên trước sau đó mới xác định cái tên này đã trở thành tên của con mình.

Có lần đi trên phố nhìn thấy một người viết chữ nghệ thuật, đột nhiên anh nhớ đến tên con, thế là đã bỏ tiền thuê viết rồi đem về dán lên tường.

Trong lòng anh, anh luôn hi vọng là con gái, nên trong đầu anh từ lâu đã tưởng tượng ra cái tên này là của con gái, dường như nhìn thấy cái tên này là anh lại như nhìn thấy con gái mình. Trương Hoa phát hiện ra kể từ sau khi treo hai chữ này lên, cho dù ban ngày có mệt mỏi bức bối đến đâu, chỉ cần về nhà nằm lên giường, nhìn thấy nó là mọi thứ đều tan biến hết.

5.

Trương Hoa nhắm tính ngày, hình như khoảng mười ngày nữa là sinh rồi. Lúc này anh mới chợt nhớ đã lâu lắm rồi không liên lạc với Trần Đình. Đạo này anh hầu như không về nhà, nhưng cũng có gọi điện cho mẹ vài lần. Mỗi lần gọi về mẹ anh đều hỏi chuyện đứa bé, hỏi anh đã liên lạc gì với nhà bên đó chưa, tình hình đứa trẻ hiện nay ra sao?

Trương Hoa nghĩ, dù gì cũng là cháu nội, chắc chắn bố mẹ rất quan tâm. Trương Hoa nhắm tính thời gian, nghĩ xem đến lúc ấy liệu có bớt chút thời gian đi thăm nom được không. Sau khi xem lại lịch làm việc thì vào khoảng thời gian ấy anh phải tham gia đào tạo ở ngoại ô. Đây là đợt đào tạo liên hoàn, đợt đào tạo này kết thúc cũng phải hơn hai mươi ngày, đến lúc ấy Trần Đình đã sinh được mười mấy ngày rồi.

Cuối cùng Trương Hoa nghĩ, chẳng còn cách nào khác, nếu đã lựa chọn công việc này thì có thể như vậy. Nếu cô ấy sinh chắc chắn sẽ gọi điện cho mình, đợt qua đợt bận rộn này sẽ đi thăm đứa bé.

Bởi vì Phùng Lâm Hàn và mọi người trong bộ phận đào tạo đều hiểu làm quan hệ của Cổ Vân Vân và Trương Hoa nên trong suốt quá trình đào tạo ở khu trung tâm thành phố, họ hết sức hợp tác. Điều này khiến cho hiệu quả đào tạo tương đối tốt, ngay cả Cổ Vân Vân cũng đến hội trường nghe.

Khi Cổ Vân Vân nhìn thấy một Trương Hoa đầy biểu cảm, nhiệt tình và linh hoạt trong ngôn ngữ cơ thể, cô cảm thấy anh vô cùng xuất sắc. Cổ Vân Vân không ngờ Trương Hoa cũng có tài trên phương diện này, một Trương Hoa có vẻ bàng quang, dửng dưng với tất cả mọi thứ của trước đây dường như đã trở thành một Trương Hoa đầy nhiệt tình và năng nổ, hơn nữa đây là lần đầu tiên Cổ Vân Vân nhìn thấy Trương Hoa mặc vét. Một Trương Hoa như thế này lại càng trở nên lôi cuốn.

6.

Tối hôm kết thúc khóa đào tạo ở trung tâm thành phố, Phùng Lâm Hàn và mọi người trong bộ phận đào tạo lại chiêu đãi Trương Hoa. Phùng Lâm Hàn nói: “Kể từ ngày mai, mấy người các cậu sẽ phải bắt đầu đi về các tỉnh, tôi xin chúc các cậu thành công!”, sau đó dặn dò phòng đào tạo: “Phải hết sức phối hợp với thầy Trương nhé!”

Mấy người họ nói: “Vâng, chắc chắn chúng tôi sẽ phối hợp ăn ý!”

Thế là Trương Hoa từ “giám đốc Trương” trở thành “thầy Trương”.

Tối nằm trên giường, Trương Hoa không khỏi tự cười nhạo mình, lòng thầm nghĩ, con người thật kì lạ, luôn bị ép buộc đến một vị trí đặc biệt. Trước đây chưa bao giờ nghĩ mình sẽ vào làm việc ở bộ phận kinh doanh của một công ty kinh doanh, càng không bao giờ nghĩ mình sẽ đứng trên bục giảng để đào tạo nhân lực. Thế mà thoáng một cái, mọi chuyện đã đang diễn ra ngay trước mắt.

Ngẩng đầu nhìn hai chữ trên tường, lòng thầm nhủ: Chắc không đến mười ngày nữa là ra đời rồi. Rồi anh lại nghĩ, tại sao Trần Đình không bao giờ chủ động gọi điện thông báo cho anh tình hình đứa bé nhỉ? Dù sao đi nữa thì anh cũng là bố đứa trẻ mà.

Sáng ngày hôm sau, Trương Hoa đang chuẩn bị xuất phát ở công ty điện tử Triết Đông thì Hàn Thiên Phàm gọi điện đến nói: “Tôi đã nghe báo cáo rồi, hiệu quả đào tạo rất tốt, chỉ có điều ngoại ô không giống như trong thành phố, dù sao trong thành phố cũng đều là nhân viên của mình, có tố chất hơn, nhân viên ngoại ô tố chất không đồng đều, nhất định phải biết cách kiểm soát có hiệu quả trong quá trình đào tạo!”

Trương Hoa nói sẽ chú ý những điểm này.

Bởi vì lần này là khóa đào tạo toàn tỉnh nên công ty đã điều hân một ô tô và một lái xe đến. Trước khi xuất phát, Trương Hoa gọi điện cho mẹ, nói phải đi công tác gần hai mươi ngày. Sau khi nói vài câu, mẹ anh lại hỏi: “Tình hình bên đó thế nào rồi?”

Trương Hoa nói: “Con không liên lạc!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Chắc là còn khoảng mười ngày nữa là sinh rồi, sao vẫn không chịu liên lạc thế?”

“Gần đây con bận quá chẳng có thời gian!”

“Chẳng nhẽ bận đến mức không có thời gian để gọi điện thoại à?”

“Thôi được rồi, hai ngày nữa con nhất định sẽ gọi, xe chuẩn bị xuất phát rồi, đến lúc ấy con sẽ liên lạc với mẹ sau!”

Chương 48: CHƯƠNG 48

1.

Cùng với ngày sinh càng lúc càng đến gần, tâm trạng Trần Đình càng nặng nề hơn. Họ hàng thân thích vẫn thường xuyên hỏi: Bố đưa bé sao còn chưa về? Những chuyện này với Trần Đình chẳng có gì đáng nói, đáng nói là Trương Hoa vẫn chưa gọi điện cho cô.

Cô hoàn toàn không biết lúc này Trương Hoa đang tất tả cho đợt đào tạo trước kì nghỉ lễ mừng một tháng năm, hàng ngày anh bận tới mất tối mũi từ sáng cho đến tối, lúc nghỉ ngơi cũng phải chuẩn bị tài liệu, còn phải tham gia tiệc rượu chiêu đãi của các nhà phân phối. Gần như lúc nào cũng đi cùng với mấy người ở bộ phận đào tạo, tới đến cũng ở cùng phòng với một người trong số đó.

Đương nhiên, đây không phải nguyên nhân thực sự khiến cho Trương Hoacó thời gian gọi điện thoại. Cho dù thế nào thì tìm một nơi, bớt chút thời gian gọi điện cũng vẫn được, chỉ có điều Trương Hoa cảm thấy gọi cho Trần Đình không giống như gọi cho người khác, phải gọi trong lúc yên tĩnh, trong một môi trường yên tĩnh, còn phải có sự chuẩn bị trước. Không giống như gọi cho bạn bè, muốn gọi lúc nào là gọi lúc đấy, muốn nói gì là nói đấy... đáng tiếc là anh không có lúc nào và không tìm được chỗ nào yên tĩnh để gọi.

Có thể trong tiềm thức của anh vẫn có suy nghĩ, đến lúc ấy nhất định Trần Đình sẽ gọi điện cho anh. Nào ngờ Trần Đình cũng cứ ở nhà chờ điện thoại của anh, cũng bởi vì suy nghĩ quá nhiều nên cô không dám chủ động gọi cho anh.

Trần Đình không dám mong Trương Hoa sẽ về thăm mình hoặc ở bên cạnh mình lúc sinh nở, nhưng cô vẫn mong Trương Hoa có thể nói chuyện với cô trước lúc sinh nở, cho dù chỉ là vu vơ vài câu cũng coi như là một sự động viên lớn đối với cô. Đáng tiếc cho đến tận lúc đau bụng phía vào viện cô cũng không nhận được điện thoại của Trương Hoa.

Trong phòng chờ sinh, lúc Trần Đình đau quá rồi, thậm chí vừa khóc vừa bò lết dưới giường, mẹ Trần Đình ở bên động viên con gái, bố cô chẳng giúp được gì, chỉ biết nhìn con mà trong lòng không khỏi xót xa.

2.

Cuối cùng cũng được đẩy vào phòng đẻ, lúc này đã là hơn mười một giờ tối. Bố và mẹ Trần Đình không được theo vào, Trần Đình đưa điện thoại cho bố, sợ nhờ Trương Hoa gọi điện đến. Trong phòng đẻ, trong thời gian chờ đợi dài đằng đẳng, Trần Đình đau đến mức không thể không hét lên, chẳng còn giữ được hình ảnh dịu dàng thường ngày. Thực ra lúc này cô chẳng còn hơi sức mà để tâm đến hình ảnh, thậm chí lúc đau quá cô còn gọi bác sĩ, muốn bác sĩ mở để lấy đứa bé ra. Bác sĩ nói bây giờ đã không kịp nữa.

Hồi đầu Trần Đình cũng cân nhắc đến chuyện mổ đẻ, bởi sẽ ít đau hơn. Nhưng sau khi tư vấn, giá cả cũng xấp xỉ đẻ thường, cuối cùng cô vẫn chọn đẻ thường.

Trần Đình nằm trên giường, toàn thân ướt đẫm, ngay cả tóc cũng ướt nhẹp, trên giường có cái gì nắm được là cô nắm thật chặt. Đúng lúc Trần Đình cảm thấy hụt hẫng nhất, cuối cùng cũng có một cô y tá lại gần, Trần Đình như người chết đuối vớ được cọc, chớp ngay lấy tay cô y tá, nói thật sự đau quá rồi. Cô y tá an ủi bảo cô chẳng bao lâu nữa đứa bé sẽ ra đời. Đây có thể coi là lời động viên tốt nhất cho Trần Đình lúc này.

Mãi cho đến hơn một giờ, cũng với tiếng khóc ré lên, đứa bé ra đời. Bác sĩ ôm sinh mệnh nhỏ trong tay, nói với Trần Đình: “Một cô công chúa xinh đẹp!” ri bé đến cho Trần Đình xem. Nhìn sinh linh bé nhỏ còn chưa được tắm rửa, khỏe mạnh Trần Đình chợt uor ướt, lòng thầm nhủ: “Tinh Tinh, cuối cùng mẹ cũng nhìn thấy con rồi, bố con cứ luôn hi vọng con là con gái. Giờ chắc bố con sẽ vui lắm đấy!”

Cái tên “Tinh Tinh” này Trần Đình đã thầm gọi vô số lần, gần như mỗi tối nằm xuống giường đều gọi và sau đó thì thầm nói chuyện với đứa bé trong bụng.

Đáng tiếc là khi Trần Đình và đứa bé được đẩy vào phòng nghỉ, cô cũng chưa nhận được điện thoại của Trương Hoa. Nhìn mẹ bận rộn với đứa bé, Trần Đình thầm nghĩ, may mà có mẹ ở bên, nếu không cô chẳng biết phải làm sao.

3.

Lưu Huệ Anh vốn định về chăm sóc Trần Đình nhưng bởi vì công ty có việc không thể đi được. Sáng hôm sau Trần Đình gọi điện chia sẻ niềm vui với Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh vui lắm, nói cuối cùng cũng được làm mẹ nuôi rồi, còn nói con gái càng tốt, con trai nghịch ngợm lắm, Lưu Huệ Anh còn bảo đợi đầy tháng sẽ về thăm mẹ con cô.

Sau đó lại hỏi Trần Đình đã nói cho Trương Hoa biết chưa? Trần Đình bảo chưa nói. Cuối cùng Lưu Huệ Anh nói, nếu cậu không muốn nói thì để tớ nói cho anh ấy biết. Trần Đình bảo không cần, cô sẽ tự nói với anh. Sau khi sinh, Trần Đình ở lại thêm hai ngày trong bệnh viện rồi xin xuất viện, ở lại bệnh viện thêm ngày nào là tốn thêm tiền ngày ấy. Dưới sự nài ép của mẹ, cuối cùng Trần Đình quyết định ở lại thêm một ngày. Ba ngày này, ngày nào Trần

Dinh cũng muốn gọi cho Trương Hoa, nói với anh con đã ra đời rồi, hơn nữa lại là con gái.

Nhưng Trần Đình cũng âm thầm mong ngóng Trương Hoa gọi điện đến, thế nên cô đã chờ đợi trong huyệt suốt ba ngày liền. Bạn bè, người thân đều lần lượt đến thăm cô rồi, nhưng ai cũng hỏi câu hỏi đó: “Bố đứa bé sao còn chưa về?”

Trần Đình thậm chí còn không mong bạn bè, họ hàng đến thăm, giờ cô chỉ muốn yên lặng chờ đợi, yên lặng ở bên con. Nhưng có những chuyện không thể né tránh, đặc biệt là sau khi về nhà, không chỉ họ hàng mà ngay cả hàng xóm, láng giềng cũng thường xuyên qua thăm.

Dần dần cảm thấy không thể chịu nổi với những thắc mắc của họ. Đặc biệt là trong tình trạng trước mắt, Trần Đình vô cùng nhạy cảm với những lời lẽ của mọi người xung quanh, có thể chỉ một vài lời nói vô tình của người khác cũng khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng.

4.

Cứ tối đến là đứa bé không chịu ngủ yên. Đêm khuya, sáng sớm cứ khóc suốt, nhưng ban ngày lại ngủ ngon lành. Trần Đình không thấy mệt vì chuyện này, cô chủ yếu mệt mỏi vì tâm lý.

Thỉnh thoảng ban ngày nhìn con ngủ, Trần Đình lại lẩm bẩm: “Tĩnh Tĩnh, con thật biết hành hạ mẹ!” sau đó lại nghĩ đến Trương Hoa rồi thờ ơ.

Trần Đình lúc này mới thấy hối hận, tại sao cứ phải chờ điện thoại của anh? Tại sao mình không thể gọi cho anh trước? Dù gì anh cũng là bố đứa bé, nói với anh cũng là chuyện bình thường, cũng đâu phải cầu xin hay nài ép gì, chỉ là báo cho anh biết con gái đã ra đời thôi.

Thế nhưng giờ đã qua bao nhiêu ngày rồi, nếu giờ mới gọi có bị anh mắng không? Liệu anh có căn vặn tại sao sinh con gần ấy ngày mới gọi cho anh không?

Thực ra, không chỉ có Trần Đình hối hận. Trương Hoa cũng đang hối hận vì tại sao không sớm bớt chút thời gian gọi cho Trần Đình. Trước đó Trần Đình đã nói cho anh biết thời gian dự sinh rồi, giờ đã qua thời gian dự sinh gần ấy ngày, chắc cô đã sinh lâu rồi, giờ mới gọi, biết mở miệng ra sao?

Trong thời gian đào tạo, anh cứ nghĩ Trần Đình sẽ liên lạc với mình. Cho dù trước khi sinh không liên lạc thì sau khi sinh cũng sẽ liên lạc với anh ngay. Kết quả là hết ngày này đến ngày khác qua đi, khiến cho anh không dám gọi điện hỏi han nữa. Hơn nữa giờ anh sợ nhất là nhận được điện thoại của mẹ, bởi anh không biết phải giải thích làm sao với mẹ về việc anh không gọi điện cho Trần Đình nữa. Dùng lý do bận chắc chắn không được, có bận thế nào cũng không thể không có vài phút để gọi điện thoại.

Lúc này Trương Hoa đã về thành phố, khóa đào tạo toàn tỉnh đã kết thúc. Buổi tối ngồi trong phòng khách, Trương Hoa nhẩm tính thời gian, nếu như sinh đúng dự kiến thì đứa bé đã ra đời được khoảng mười ngày rồi, cũng không biết là con trai hay con gái, cũng không biết Trần Đình có sinh nở thuận lợi hay không.

Mẹ Trương Hoa lại gọi điện đến. mấy ngày nay gần như ngày nào anh cũng nhận được điện thoại của mẹ. Trương Hoa thấy điện thoại reo, lòng sợ nhưng không thể không nghe. Mẹ anh lại hỏi: “Con vẫn chưa liên lạc à?”

“Hôm nay khóa đào tạo mới kết thúc, con vừa mới về thành phố, còn chưa kịp gọi!”

“Đừng có lấy cớ nữa. nói thế nào thì nói nó cũng là con mình, quan hệ huyết thống đâu có thể đoạn tuyệt được? Tối nay con lập tức gọi cho nó, biết kết quả rồi thì nói với mẹ!”

Trương Hoa cúp điện thoại, đi đi lại lại trong phòng khách không biết bao nhiêu lần, cuối cùng đánh răng gọi điện.

Trần Đình nhiều khi cũng thầm tức Trương Hoa, thậm chí nghĩ, cho dù anh có gọi điện đến cũng sẽ không nghe. Nhưng nghe thấy điện thoại đổ chuông là cô liền ôm con đang khóc, chớp ngay lấy cái điện thoại. Nhìn thấy là số của Trương Hoa, cô vội ấn phím nghe. Đầu tiên là Trương Hoa nghe thấy tiếng khóc của con, tổng lòng chợt âm ập vô cùng. Anh thậm chí chắc chắn là tiếng khóc của đứa bé, anh bỗng thấy mình ở rất gần con.

Nghe điện thoại rồi, hai người lại chẳng biết nói chuyện gì với nhau, cũng không biết mở miệng thế nào. Trương Hoa chỉ lắng tai nghe tiếng con khóc, hồi lâu sau mới hỏi: “Đây là tiếng con khóc à?”

Trần Đình ậm ừ, Trương Hoa hỏi tiếp: “Em sinh nở thuận lợi chứ?”

Trần Đình nhớ lại chuyện bao ngày nay, không khỏi rớt nước mắt. Trương Hoa ở đầu dây bên kia dường như cũng nhận ra Trần Đình đang khóc, vội im lặng không nói gì.

Đứa bé vẫn đang khóc, Trần Đình vừa cầm điện thoại vừa dỗ con, vừa cố nén nước mắt. Một lúc lâu sau, cuối cùng đứa bé cũng thôi không khóc, Trần Đình mới chậm rãi nói: “Cũng coi như là thuận lợi!”

“Đạo này anh đi công tác suốt, đi đào tạo ở toàn tỉnh, hôm nay mới về đến thành phố”. Đây coi như là lý do giải thích cho việc Trương Hoa không gọi điện, mặc dù lý do có vẻ gượng gạo nhưng Trương Hoa cũng chỉ biết cái lý do đó mà thôi.

6.

Trần Đình lại ậm ừ. Trương Hoa khẽ hỏi: “Là con trai hay con gái?”

Trần Đình nói: “Là con gái, dài 51 cm, nặng ba cân hai, sức khỏe bình thường”.

“Thế sức khỏe em thế nào rồi?”

“Em vẫn ổn!”

Đứa bé nằm trong lòng Trần Đình lại khóc, Trương Hoa vội nói: “Tối nào nó cũng quấy khóc như thế sao?”

“Cũng không phải quấy khóc suốt mà cứ từng cơn, từng cơn anh ạ!”

Trương Hoa lại không biết phải nói gì. Trần Đình nói: “Em phải dỗ con, không có chuyện gì thì em cúp máy trước đây!”

Trương Hoa bảo ừ, trước khi cúp máy còn khẽ nói: “Khi nào có thời gian anh sẽ về thăm con!”

Cúp điện thoại xong, Trương Hoa liền gọi cho mẹ báo tình hình. Mẹ nói: “Con gái cũng tốt!”, rồi nói thêm: “Mẹ với bố con muốn đi thăm nó quá!”, nói rồi liền thở dài.

Hôm nay Trương Hoa đi làm. Hàn Thiên Phàm nói dạo này anh vất vả quá. Trương Hoa cười nói không có gì, so với hồi đầu thì bây giờ đã nắm vững tài liệu và quen thuộc với công việc nên thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Hàn Thiên Phàm nói: “Đúng thế, thực ra đến khi đã quen rồi thì cũng thấy đỡ mệt hơn!”, sau đó bảo Trương Hoa: “Cậu nghỉ ngơi vài ngày đi, sau đó sẽ tiếp tục chuẩn bị cho đợt đào tạo động viên nhân viên trước mừng một tháng năm, chúng ta sẽ phải tập trung nhân viên của mấy công ty con lại để tiến hành đào tạo động viên đấy!”

Trương Hoa gật đầu: “Vâng ạ!”, Hàn Thiên Phàm nói: “Mấy bộ phận đào tạo có cậu chủ yếu phụ trách việc điều chỉnh tâm lý nhân viên, hai hôm tới về nhà chuẩn bị tài liệu về mặt này, còn có kiến thức sản phẩm, kỹ năng bán hàng, khích lệ gì đó sẽ do các giáo viên đào tạo khác đảm nhiệm!”

Buổi chiều, Trương Hoa ngồi trong văn phòng nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng quyết định ra ngoài một chuyến, sau đó đến ngân hàng chuyển tiền vào trong thẻ của Trần Đình. Anh đã ghi lại tài khoản của Trần Đình rồi, lòng thầm nhủ hiện giờ chắc cô đang rất cần tiền, mới sinh con, nếu thiếu tiền thì không hay. Trương Hoa gửi tiền xong lại không bá với Trần Đình, nghĩ rằng sớm muộn gì cô cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: CHƯƠNG 49

1.

Cuối cùng Trần Đình vẫn quyết định chuyển nhà ra ngoài ở. Bố mẹ cô không nói gì, nhưng thực chất là vì không chịu được áp lực do hàng xóm, họ hàng mang lại. Đứa bé ra đời đã gần ấy ngày, thế mà bố mẹ nó vẫn chưa về thăm, chỉ trách người ta xỉ xàm bán tán.

Khi Trần Đình nói ra quyết định này với bố mẹ, mẹ cô nói: “Con bé mới sinh được hai mươi ngày, con một mình ra ngoài sao được?”

Trần Đình cười gượng gạo: “Kiểu gì cũng sống được mà, cứ ở nhà thế này cũng không được, chuyển ra ngoài ở ít nhất có thể nói con đưa con bé đi rồi!”

Mẹ Trần Đình thở dài: “Chuyển ra ngoài ở sẽ khó cho đứa bé, không chuyển ra ngoài thì tâm trạng bức bối, như thế cũng chẳng có lợi cho con bé!”, sau đó nói: “Hay là mẹ đến ở với con để cùng chăm sóc con bé!”

“Thế sao được, bố ở nhà cũng cần mẹ chăm sóc mà, bao nhiêu ngày nay con đã dần quen với việc chăm sóc nó rồi, chỉ cần vài tháng, đợi nó lớn hơn một chút là không sao!”

Mẹ Trần Đình nói: “Thế thì đợi chúng sinh và hộ khẩu cho con bé làm xong rồi thì hãy đi!”

Vì chuyện cho con mang họ Trương mà Trần Đình và bố mẹ cô đã tranh cãi mãi. Bố mẹ cô kiên quyết bắt cô phải cho đứa bé mang họ Trần, nhưng Trần Đình một mực đòi để cho con mang họ Trương. Sau một hồi tranh cãi, cuối cùng bố mẹ cô đành phải nghe theo ý cô.

Cuối cùng là bàn bạc chuyện chuyển đến đâu ở? Trần Đình vốn định chuyển vào trung tâm thành phố ở, tìm một gian phòng là được, như thế cũng gần nhà, nhưng về sau lại nghĩ trung tâm thành phố cách nhà gần quá, ngộ nhờ có người quen bắt gặp thì hỏng việc. Cuối cùng Trần Đình quyết định chọn một thành phố khác, nằm giữa nhà mình và nhà Trương Hoa. Từ hai nơi này đến chỗ cô ở đều mất bốn, năm tiếng đồng hồ.

Mẹ Trần Đình hỏi: “Vậy con còn đủ tiền tiêu không?” Thực ra lúc sinh con Trần Đình gần như đã rút hết tiền ra rồi, cô không muốn động đến tiền tiết kiệm của bố mẹ, đi làm bao nhiêu năm trời mà chưa đưa được bố mẹ đồng nào, hơn nữa bố mẹ cô tuổi tác đã cao, cho dù thế nào cũng không thể lấy tiền của họ.

Mặc dù đã rút gần hết tiền trong thẻ nhưng Trần Đình vẫn nói với mẹ là còn tiền, bảo mẹ không phải lo. Tối đó, Trần Đình đành phải cầu cứu Lưu Huệ

Anh. Cô không muốn tìm Trương Hoa, không muốn để Trương Hoa nghĩ rằng cô lợi dụng đứa con để mưu cầu cái gì từ anh. Hơn nữa ngay từ đầu Trương Hoa đã không muốn giữ lại đứa bé này, giờ năn nỉ sẽ càng khiến anh khó chịu.

Lưu Huệ Anh lúc đầu không đồng ý chuyện Trần Đình chuyển ra khỏi nhà, nói như vậy quá nguy hiểm, một mình bé đứa bé non nớt như vậy ra ngoài, ngộ nhờ có chuyện gì thì làm thế nào? Nhưng nghe thấy Trần Đình nói ở nhà người ta bàn ra tán vào, tâm trạng ngột ngạt thì không nói gì nữa, cuối cùng báo ngày mai sẽ gửi tiền cho Trần Đình, đợi mừng một tháng năm sẽ về thăm cô.

Hôm sau Trần Đình ra khỏi nhà từ sáng sớm, giao con cho bà ngoại trông coi. Cô phải vào trong thành phố tìm một căn phòng trước chứ không thể vừa ôm con vừa đi tìm nhà được.

Lúc Trần Đình về đến nhà đã muộn lắm rồi, con bé quấy khóc om sòm. Bởi vì đang trong thời kỳ ăn sữa, con bé nhất định không ăn sữa bột, thà chịu đói cũng không ăn. Trần Đình, vội vàng bế nó vào trong phòng. Nhìn con vừa rít sữa vừa thêm thiếp ngủ, Trần Đình nghĩ chắc nó khóc nhiều mệt rồi. Trần Đình lau nước mắt trên gương mặt con mà trong lòng không khỏi xót xa.

Mẹ Trần Đình vào hỏi: “Đã tìm được nhà chưa?”

“Con tìm được rồi, đã giao tiền đặt cọc rồi!”

Mẹ Trần Đình không nói gì, ngồi bên giường thờ dài. Trần Đình nhìn mẹ, cố gượng cười: “Bên đó môi trường cũng được, đợi mấy tháng nữa con sẽ tìm việc bên đó.”

2.

Trước khi đi, Trần Đình đến ngân hàng rút tiền, sau khi kiểm tra tài khoản mới phát hiện ngoài khoản tiền Lưu Huệ Anh gửi vào, trước đó mấy hôm cũng có một khoản tiền được chuyển vào tài khoản của cô. Trần Đình đầu tiên ngạc nhiên, sau đó mới biết Trương Hoa gửi. Nhìn khoản tiền hiện lên trên máy, mắt Trần Đình chợt nhòe đi.

Bố mẹ Trần Đình đưa cô đến nơi ở mới, 1 một ngôi nhà nhỏ, vì là nhà của nông dân, lại nằm ở ngoại ô nên giá cả cũng không đắt đỏ. Bố mẹ Trần Đình không ở về, Trần Đình đành phải thúc giục bố mẹ về ngay không có lỡ chuyến xe.

Sau khi tiễn bố mẹ về, Trần Đình bế con ra ngoài mua đồ ăn. Buổi tối ăn cơm xong, Trần Đình ru con ngủ. Cảm giác hụt hẫng và cô độc chợt ập đến. Cảm giác này không giống như lần thuê phòng trọ ở chỗ Trương Hoa. Lúc ấy ít nhất vẫn còn cảm thấy có nhiều người quen bên cạnh, hơn nữa Trương Hoa cũng ở trong cùng một thành phố với mình. Nhưng hiện giờ cô đang ở một thành phố hoàn toàn xa lạ, bên cạnh chẳng có một người quen, nếu nói có thì đó chính là vợ chồng chủ nhà.

Một số người sợ dĩ kiên cường không phải bởi vì anh ta bẩm sinh đã kiên cường hơn người khác. Có những người sinh ra và lớn lên trong cảnh nghèo khó và túng thiếu cũng không phải bởi vì họ thích sinh ra và lớn lên trong môi trường như thế này.

Môi trường có thể cải tạo một con người, hiện thực cuộc sống càng có thể cải tạo con người. Khi bạn bị đẩy đến một tình trạng khó mà chịu đựng nổi, chỉ có hai kết quả. Một là lựa chọn cái chết để trốn tránh, nếu không muốn lựa chọn cái chết thì chỉ có một cách duy nhất là kiên cường sống tiếp, sau đó lăn lộn để tìm kiếm một khởi đầu mới, một hi vọng mới.

Trần Đình hiện giờ đang ở trong một hoàn cảnh mà trước đây cô chưa từng nghĩ đến. Khi cô bị đẩy đến hoàn cảnh này, tất cả những gì cô làm tiếp sau đó chỉ là cô có thể thích nghi với hoàn cảnh hiện tại. Huống hồ bên cạnh cô còn có một sinh mạng bé nhỏ, sinh mạng này trở thành toàn bộ hi vọng của cô, cũng là dũng khí để cô đối mặt với tất cả mọi thứ.

3.

Vì vậy con đường tương lai dù có thế nào, Trần Đình cũng thường nói với con gái rằng: “Tình Tình, con nhất định phải dũng cảm đi tiếp với mẹ!”

Mặc dù Trần Đình biết đứa bé nằm trong tay cô vẫn chưa hiểu được, nhưng cô vẫn thường xuyên gọi tên con, thường xuyên nói chuyện với con.

Đợt nghỉ mừng một tháng năm, Lưu Huệ Anh đến thăm cô, thấy Trần Đình thành thực thay tã cho con, dỗ con ngủ, sau đó đặt con xuống giường và bắt đầu nấu nướng... tất cả mọi việc diễn ra nhẹ nhàng như thể đã làm rất nhiều năm rồi.

Buổi tối, Trần Đình đặt con vào nôi, còn mình thì ngủ với Lưu Huệ Anh trên chiếc có hơi chật chội. Lưu Huệ Anh nói: “Thật không thể tưởng tượng cậu lại thành thạo như thế!”

Trần Đình cười chua xót: “Đợi khi nào cậu có con mà phải sống một mình cậu sẽ biết tại sao tớ lại thành thạo như thế!”

“Thình thoảng tớ cũng nghĩ hoặc có phải đến lúc nào đó bản năng làm mẹ sẽ trỗi dậy không?”

Buổi tối, thình thoảng Trần Đình lại dậy, bởi vì con bé cứ ngo ngoáy một cái là cô tỉnh ngay. Thình thoảng con còn quấy khóc, thế nên Trần Đình phải bế ẵm nó dỗ dành một lát rồi mới đặt nó xuống được.

Lưu Huệ Anh vì thế mà chỉ ngủ được mơ màng, một lát lại tỉnh giấc. Sáng hôm sau, Lưu Huệ Anh dậy muộn hơn bình thường rất nhiều. Lúc này Trần Đình đã thức dậy làm đồ ăn sáng, thấy Lưu Huệ Anh dậy liền hỏi: “Tối qua ồn quá nên cậu không ngủ được phải không?”

“Thật khâm phục cậu, cảm giác cả đêm không ngủ mà sáng ra vẫn dậy sớm thế!”

Lưu Huệ Anh ngồi dậy rồi ra chỗ nôi của em bé, đưa tay vuốt má nó, miệng nói: “Bây giờ thì ngoan thế, mà cứ đến tối thì làm loạn!”

Trần Đình nói: “Nó ngủ rất linh tinh, ban ngày ngủ nhiều, hơn nửa nhiều lúc cứ phải bế mới chịu ngủ!”

Lưu Huệ Anh lắc đầu: “Chắc cậu vất vả lắm!”

Trần Đình mỉm cười không nói gì.

4.

Lưu Huệ Anh nhìn đứa bé, nói: “Hay là tớ bế nó cho nó ngủ trên người!” Trần Đình nói: “Đừng bế nó vội, mới sáng bánh mắt ra đã quấy rồi, nó mới ngủ có một lúc thôi!”

Lưu Huệ Anh ngại ngùng nói: “Thế mà tớ ngủ chẳng biết gì, ngủ cứ như chết ý!”

“Chắc là đêm qua bị nó quấy khóc không ngủ được, vì vậy sáng nay mới ngủ say thế.”

Lưu Huệ Anh lại khẽ vuốt má con bé, nói: “Dễ thương quá, nhưng nhìn cậu vất vả thế, sau này tớ lại sợ có con!”

Trần Đình cười: “Sai rồi có con, cậu sẽ thấy chẳng vất vả gì hết, đó là hạnh phúc đấy!”

Trần Đình lại nói thêm: “Hạnh phúc làm mẹ!”

Mấy ngày nghỉ lễ đối với Trần Đình mà nói có thể coi là những ngày vui, ít nhất cũng có Lưu Huệ Anh ở bên cạnh. Lưu Huệ Anh thường xuyên ôm em bé, nói: “Con nhóc hư đốn này, làm mẹ nuôi cũng như mày, tối không ngủ, đến sáng phải ngủ bù!”, rồi lại nói: “Sau này mẹ nuôi phải đi làm mà cứ ngủ gật trong giờ làm thì về mẹ cho mày biết tay!”

Trần Đình nói: “Với tình trạng hiện giờ của tớ mà đi làm e cũng không ổn, nếu gửi nó vào nhà trẻ chắc chắn cần đến tiền, nhưng không gửi thì không yên tâm đi làm! Vì vậy tớ đã nghĩ rất nhiều, chỉ có một cách, đó là thuê một cửa hàng bán đồ gì đó, như thế có thể vừa chăm nó vừa làm việc”

Lưu Huệ Anh hỏi: “Cậu định bán cái gì?”

Trần Đình lắc đầu: “Tạm thời tớ vẫn chưa nghĩ ra!”

“Sau này cậu định bỏ nghề đấy à?”

Trần Đình cười: “Giờ còn tâm tư nào mà nghĩ đến mấy chuyện đó, làm sao để cuộc sống của Tinh Tinh được tốt mới là quan trọng!”

5.

Lưu Huệ Anh hỏi: “Cậu đã liên lạc với Trương Hoa chưa?”

“Đợt trước anh ấy có gọi cho tớ rồi!”

“Thế anh ấy đã biết cậu chuyển đến đây chưa?”

“Không biết, cũng không thể để cho anh ấy biết”.

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cũng phải, anh ấy mà biết có lẽ sẽ lo lắng cho cuộc sống của con bé mà đòi nó về nuôi mất!”

“Đúng thế, tớ không thể rời xa Tinh Tinh, nếu kiến tụng ra tòa, anh ấy có thể dễ dàng đòi đứa bé lại. dù gì hiện giờ tớ cũng đang khó khăn mà!”

Ai dè vừa nhắc đến Trương Hoa thì Trương Hoa gọi điện đến. Trần Đình thấy điện thoại đổ chuông liền nói với Lưu Huệ Anh: “Thiêng thế, vừa nhắc đã thấy anh ấy”

Trương Hoa hỏi thăm tình hình đứa bé rồi nói: “Nó đã ngủ chưa?”

Trần Đình đáp: “Vừa mới ngủ, bú xong nên lăn ra ngủ rồi!”

“Sắp hết nghỉ mừng một tháng năm rồi, vừa hay anh có chút thời gian rảnh rồi nên đã xin nghỉ mấy ngày về thăm con rồi!”

Nghe Trương Hoa nói đến đây, Trần Đình nhất thời không biết trả lời ra làm sao. Nếu Trương Hoa đến chắc chắn sẽ biết cô không sống ở nhà. Nhưng nếu không cho anh đến cũng không biết ăn nói ra sao, càng không biết viện lý do gì.

Nghĩ một lát, Trần Đình nói: “Anh không cần qua đây đâu, để em mang con sang chỗ anh!”

“Như thế đâu có được, một mình em ôm con đi, phải ngồi xe lâu như thế, nhờ có chuyện gì!”

Trần Đình nói: “Chuyện này anh khỏi cần lo, Lulu Huệ Anh đang ở cùng em, mừng một tháng năm cô ấy về đây chơi, ngày mai em sẽ về cùng cô ấy!”

Trương Hoa vẫn không đồng ý, cuối cùng Trần Đình đành nói: “Anh đến nhà em cũng không tiện, hơn nữa còn ngại người!”

Trương Hoa nghĩ cũng phải, cuối cùng đành đồng ý để Trần Đình mang con lên thăm mình, nhưng luôn miệng dặn dò cô phải cẩn thận, có chuyện gì phải gọi cho anh ngay.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: CHƯƠNG 50

1.

Lulu Huệ Anh thấy Trần Đình cúp máy rồi liền nói: “Hai người hiện giờ rốt cuộc là quan hệ gì? Không cắt đứt được cũng chẳng nói lại được!”

Trần Đình nói: “Dù gì anh ấy cũng là bố của Tinh Tinh, sao nó thể cắt đứt liên lạc được?”

“Cậu thực sự không nghĩ đến chuyện phục hôn ư?”

“Không phải tớ không muốn, mà là tớ bất lực!”

“Nếu như cậu có ý định phục hôn, tại sao không cố gắng theo đuổi anh ấy?”

Trần Đình cười như mỉa: “Cậu cảm thấy hiện giờ theo đuổi anh ấy để phục hôn có ý nghĩa gì không?”

Đúng lúc ấy thì Tinh Tinh khóc. Trần Đình vội vàng bế nó dậy dỗ dành, vừa dỗ vừa nói: “Nhà anh ấy đã biết chuyện này rồi, giờ đừng nói bản thân anh ấy không muốn, chắc chắn cả bố mẹ anh ấy cũng không đồng ý!”

“Thế cậu định cứ sống độc thân thế này mãi ư?”

“Giờ tớ làm gì có tâm trí nào suy nghĩ đến chuyện đó. Chủ yếu là mong nuôi nấng Tinh Tinh khôn lớn thành người!”

Lulu Huệ Anh thở dài: “Biết sớm như thế thì đừng giữ nó lại, chỉ khổ cho nó thôi!”

Ngày hôm sau vốn dĩ Trần Đình và Lulu Huệ Anh có thể đi từ sớm, nhưng vì không để cho Trương Hoa nghi ngờ, cô cố ý để đến trưa mới xuất phát. Trương Hoa đã đứng ở bên xe chờ từ sớm. Nhìn thấy Trần Đình ôm con đi ra, Trương Hoa vội vàng tiến đến nói: “Để anh bế con cho!”

Trần Đình đưa con cho Trương Hoa, Trương Hoa ôm lấy con liền hỏi: “Sao mà nhẹ thế?”

Trần Đình cười: “Mới có hai mươi ngày, có thể nặng đến đâu chứ?”

Trương Hoa ngắm kỹ khuôn mặt con, thàn như: “Đây là con mình ư? Cảm giác thật kì diệu”.

Lúc ở trên xe, con bé khóc mấy lần, giờ xuống xe rồi lại ngủ tít.

Trương Hoa ôm con, vừa nhìn mặt con vừa đi đường, đi một lát mới ngoảnh đầu nhìn lại Trần Đình và Lulu Huệ Anh, nói: “Sao em mang nhiều đồ đạc thế?”

2.

Lulu Huệ Anh nói: “Không phải của em đâu, đều là đồ con bé nhà anh cần dùng đấy!”

Đến bên đường bắt xe, Lulu Huệ Anh liền đưa đồ trong tay cho Trần Đình, nói: “Hai người đi trước đi!”

Trương Hoa liền bảo: “Cùng đi ăn rồi hãy về!”

Lulu Huệ Anh lắc đầu: “Thôi, mấy hôm nay em bị con nhóc nhà anh quấy nhiễu không ngủ được, em phải về nhà nghỉ ngơi đây, nếu không mai đi làm lại ngủ gật thì chết!”

Lulu Huệ Anh cố ý nhiều lần dùng từ “con bé nhà anh”, “con nhóc nhà anh” để khiến cho Trương Hoa này sinh cảm giác gần gũi với mẹ con Trần Đình.

Quả đúng như vậy, Trương Hoa vừa nghe thấy cụm từ này trong lòng đã vô cùng dễ chịu, sau đó dịu dàng nhìn đứa bé ngủ ngoan trong vòng tay mình. Trương Hoa nghe Lư Huệ Anh nói vậy liền hỏi: “Mấy hôm nay bọn em ngủ chung à?”

Trần Đình vội nói: “Cô ấy về rồi ngày nào cũng sang đòi chen chúc một phòng với em!”

Lư Huệ Anh cũng lập tức nhận ra mình lỡ miệng, liền nói: “Đúng thế, khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, phải tranh thủ chơi với con nhóc nhà anh chứ!”, nói rồi Lư Huệ Anh liền đẩy Trần Đình lên xe và nói với Trương Hoa: “Hai người mau về nhà đi, em cũng phải về nhà sớm một chút!”

Trương Hoa ôm con ngồi vào xe, Trần Đình nói: “Anh ôm thế con khó chịu đấy!”

Trương Hoa liền hỏi: “Thế phải ôm thế nào?”

Trần Đình liền chỉnh lại tư thế ôm cho Trương Hoa, sau đó nói: “Phải ôm thế này này!”

Còn chưa về đến nhà con bé lại quấy khóc. Trương Hoa thấy thế luống cuống không biết phải làm sao, đành phải đưa con cho Trần Đình, sau đó nói: “Sao nó khóc mãi thế?”

Trần Đình liền nói: “Chắc là đói rồi, sắp về đến nhà rồi, đến nhà mẹ sẽ cho con ăn nhé!”

Trương Hoa liền bảo lái xe: “Bác tài, lái nhanh một chút đi!”

3.
Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình ngồi trên ghế cho con bú, nói: “Lúc trên xe em cũng cho con ăn thế này à?”

Trần Đình đáp: “Đúng thế, nếu không thì cho ăn kiểu gì?”

Trương Hoa trước đây cũng thường nhìn thấy nhiều phụ nữ vạch áo lên cho con bú ở nơi công cộng, lúc ấy anh thường cảm thấy không thuận mắt, ngại không dám nhìn, nếu chẳng may nhìn thấy là Trương Hoa ngại lắm.

Anh chưa bao giờ liên hệ Trần Đình với hình ảnh này. Giờ nhìn thấy vẻ thành thạo của Trần Đình, anh chợt thấy trong lòng có một cảm giác kỳ lạ khó nói thành lời. Nhưng tuyệt đối không phải là cảm giác phản cảm như trước đây anh từng nghĩ.

Trương Hoa nói: “Nhưng như thế này không có nhìn thấy chứ?”

Trần Đình ngẩng đầu nhìn anh một lát mới hiểu ý của anh, cô mỉm cười nói: “Anh tưởng người khác cũng nghĩ linh tinh như anh chắc?”

Vốn chỉ là một câu nói đùa khiến cho Trương Hoa đỏ bừng mặt, trầm nghĩ, xem ra đúng là trước đây vì mình không đứng đắn nên mới ngại ngùng như thế. Thế là anh liền đứng dậy nói: “Anh đi nấu cơm nhé!”

Ăn cơm xong, Trương Hoa cứ ôm con mãi, nó ngủ rồi vẫn cứ ôm nó xem ti vi, Trần Đình nói: “Nó ngủ rồi, anh đặt nó xuống giường đi, ôm nó suốt như thế sẽ mệt đấy!”

Trương Hoa nói: “Con nhẹ thế này, có gì đâu mà mệt!”

Trần Đình cười, nghĩ thầm: “Anh cứ ôm nó lâu ngày xem, sẽ biết mệt ngay!”

Bởi vì không có nôi nên buổi tối phải cho con ngủ trên giường, thế nên Trương Hoa ngủ bên phòng Nhã Vận, nhường lại phòng cho mình cho hai mẹ con Trần Đình.

Trần Đình bế con vào phòng liền nhìn thấy hai chữ “Trương Tĩnh” treo trên tường. Trương Hoa vào theo mới phát hiện quên không gỡ tờ giấy đó xuống, vội nói: “Anh đi qua đường thấy một người viết thư pháp nên tiện thể nhờ ông ta viết cho đấy!”

“Viết đẹp lắm, rất đẹp!”

4.
Trương Hoa ngồi bên giường, cứ ngắm nghía con ngủ rất lâu mới chịu về phòng Nhã Vận. Anh tưởng rằng con ngủ rồi chắc chắn đêm sẽ yên tĩnh. Nhưng đang mơ màng thì nghe thấy tiếng con khóc, sau đó là tiếng bước chân Trần Đình đi ra đi vào, cùng với tiếng dỗ con của cô.

Trương Hoa không đóng cửa phòng mà Trần Đình cũng để mở cửa phòng, vì vậy mọi âm thanh đều nghe thấy. Một lát sau không gian lại im lặng, lúc Trương Hoa mơ mơ màng màng ngủ tiếp đi thì lại nghe thấy tiếng khóc. Lần này thì Trương Hoa ngồi dậy đi sang xem sao.

Đèn đầu giường đang bật, Trần Đình không ngồi dậy mà nằm bên cạnh khẽ vỗ vào người con bé, miệng khe khẽ hát ru. Thấy Trương Hoa vào, Trần Đình nói: “Ồn quá anh không ngủ được à?”

Trần Đình nói: “Không sao, dù gì mai cũng không phải đi làm mà!”

Sau đó anh lại gần, ôm con bé đang quấy khóc lên, nói: “Đề anh dỗ nó cho!” nào ngờ con bé nằm trong vòng tay Trương Hoa một lát thì ngủ ngoan. Trương Hoa bế con bé đi dong khắp phòng, Trần Đình nói: “Đặt nó xuống rồi anh về phòng ngủ đi!”

Trương Hoa đặt con vào giữa giường sau đó nằm xuống bên cạnh, nói: “Anh nằm đây, đợi khi nào nó quấy anh sẽ dỗ nó!”

Trần Đình không nói gì, cũng nằm xuống. Cả hai người chẳng ai nói câu gì, đứa bé thì nằm ngủ ngon lành.

Trần Đình vô cùng hối hận, thầm nghĩ nếu không phải vì mình sai lầm thì bây giờ hạnh phúc biết bao. Nghĩ mãi nghĩ mãi, nước mắt cô lại trào ra.

Trương Hoa giờ mới phát hiện ra mình rất quan tâm đến con gái. Trước đây từ “con gái” chỉ là một từ ngữ rất mơ hồ đối với anh, nhưng giờ đây, khi sinh mệnh bé nhỏ ấy đang nằm bên cạnh mình, đặc biệt là khi nó khóc, anh cảm thấy vô cùng xót xa, lòng thầm nghĩ nhỏ như vậy mà quấy khóc chắc mệt lắm.

5.

Trương Hoa tưởng rằng nằm bên cạnh con, chỉ cần con khóc là biết ngay. Đúng là như vậy, mấy lần đầu con quấy khóc, Trương Hoa gần như đều tỉnh dậy cùng lúc với Trần Đình để dỗ con. Nhưng về sau mới phát hiện sức chịu đựng của mình không tốt đến thế, ít nhất có đến mấy lần liền anh chỉ mơ màng tỉnh, thấy Trần Đình đang thay tã cho con, sau đó cho con bú. Nghĩ đến đây, anh bắt đầu khám phục Trần Đình, suốt cả đêm cô đều không ngủ hay là cô có thể cảm nhận được nhất cử nhất động của con.

Trương Hoa liền ngoảnh mặt sang nhìn Trần Đình. Lúc này Trần Đình đang mặc áo ngủ, cho con bú, đèn đầu giường vẫn bật, một số chỗ chỉ có vợ chồng mới nhìn thấy lúc này, có thể thấy rất rõ, Trương Hoa bỗng nhiên cảm thấy rạo rực, nhưng ngay lập tức anh lại tự chửi mắng bản thân. Cũng may là Trần Đình không biết những chuyện này. Trần Đình nói: “phòng ngủ trước đi, trước khi trời sáng con bé sẽ không quấy khóc đâu, đến sáng sớm nó mới chịu ngủ yên được vài tiếng!”

Trương Hoa lắc đầu: “Không sao đâu, cứ để cho con quấy!”

Buổi sáng, con bé quấy chán rồi bắt đầu ngủ, Trương Hoa cũng nằm ngủ bên cạnh. Trương Hoa nói với Trần Đình: “Đêm qua mệt thế, em ngủ một lát đi!”

Trần Đình nói: “Vâng!”

Lúc Trương Hoa tỉnh lại trời đã sáng, nhìn thấy con bé vẫn còn nằm ngủ ngon lành, Trương Hoa lại chăm chú ngắm nhìn nó, sau đó đưa tay lên vuốt má con. Con bé chợt nhoeo miệng cười trong giấc mộng rồi ngay lập tức trở lại bình thường. Mặc dù chỉ là một nụ cười rất khẽ nhưng cũng đủ khiến cho trái tim Trương Hoa cảm thấy vô cùng ấm áp.

6.

Trương Hoa nghĩ không biết Trần Đình đang làm cái gì? Anh vội ngồi dậy nhìn, thấy cô đang giặt quần áo ở trong nhà vệ sinh, vội đi vào nói: “Bàn này con cười đấy!”

Trần Đình vừa giặt vừa nói: “Thế à, chắc là đang có giấc mơ đẹp đấy!”

Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình giặt nhiều tã lót của con liền hỏi: “Sao một ngày em giặt nhiều thế?”

Trần Đình đáp: “Một ngày nó tè ướt tã rất nhiều lần, vì vậy em phải mua rất nhiều, phải chuẩn bị sẵn sàng tã lót sạch cho con!”

Trương Hoa không nén được hỏi: “Mua nhiều thế này chất lượng thế nào? Trẻ con không nên cho mặc quần áo kém chất lượng!”

Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn anh, nói: “Cho dù em có tiết kiệm cũng sẽ không tiết kiệm đối với con!”

Trương Hoa nghe xong không nói gì nữa.

Trương Hoa vốn nghĩ Trần Đình đem con đến đây có thể dẫn con ra ngoài chơi vài ngày, nhưng giờ đây mới phát hiện cho con ra ngoài là một chuyện rất phiền phức. Buổi tối con bé quấy khóc suốt, ban ngày người mình lại ỉu oải. Có lần anh với Trần Đình dẫn con ra ngoài chơi còn phải mang rất nhiều tã lót với khăn giấy để lau chùi, thay tã cho con.

Điều nữa là con bé đang trong giai đoạn bú mẹ, ngoài sữa mẹ ra thì không chịu ăn bất cứ loại sữa ngoài nào. Lúc ở trong công viên, con bé đói đến mức quấy khóc âm cả lên, lại nhất thời không tìm được chỗ nào yên tĩnh không người, Trần Đình đành phải kiếm tạm một cái ghế đá ít người qua lại để ngồi cho con bú. Trương Hoa nhìn thấy thỉnh thoảng có người qua lại thì chỉ muốn cời ngay áo khoác ngoài đẩy lên người Trần Đình.

Thế nên Trương Hoa quyết định không ra ngoài nữa, Trần Đình vốn không muốn đi, đối với cô mà nói, chỉ cần Trương Hoa ở bên cạnh con là được rồi. Hơn nữa ở nhà cũng yên tĩnh, chỉ có ba người.

Trương Hoa xin nghỉ ba ngày, chớp mắt ba ngày đã hết. Trần Đình nói: “Ngày mai anh phải đi làm rồi, hai mẹ con em ngày mai sẽ trở về, sáng mai sẽ cùng đi với anh, đi sớm về sớm, bây giờ mua vé cũng không khó khăn nên đi lúc nào cũng được.”

Chương 51: CHƯƠNG 51

1.

Nói thực lòng, Trương Hoa không nỡ để con đi. Mặc dù nó thường xuyên quấy khóc, cũng rất rắc rối, nhưng đỡ cho nó ngủ, thay tã, tắm cho nó, nhìn nó thảnh thơi mỉm cười với mình anh thấy vô cùng hạnh phúc.

Chủ yếu là vì, nhìn bộ dạng nó lúc ngủ ngoan thực sự rất đáng yêu. Trương Hoa thích nhất là nhìn thấy con thảnh thơi nhoeo miệng cười trong lúc ngủ, anh cảm thấy chẳng có nụ cười nào có thể đẹp như cái nhoeo cười trong giấc mơ của con gái mình.

Chỉ có một điều khiến Trương Hoa cảm thấy ái ngại. Bởi vì mấy ngày nay anh với Trần Đình đều ngủ chung với nhau, nói chung là có con nằm ở giữa nên đôi bên cũng chẳng cảm thấy gì. Hiện giờ đang là tháng năm, thời tiết ấm áp lên rồi, buổi tối đi ngủ mặc rất ít, Trần Đình đi ngủ mặc áo khá mỏng, hơn nữa đêm nào cũng phải cho con bú liên tục.

Điều này khiến Trương Hoa cảm thấy rất khó chịu, mặc dù anh thường tự răn đe bản thân không được nghĩ bậy bạ, nhưng anh vẫn không nhịn được. Có lúc quay người lại, anh phải nghĩ đến mở công chuyện lộn xộn mới có thể đập tắt được cơn ham muốn bùng lên. Cũng may Trần Đình không biết được suy nghĩ này của Trương Hoa.

Lúc buổi tối Trần Đình đột nhiên nói ngày mai sẽ về, Trương Hoa bỗng thấy hụt hẫng, cảm thấy anh như đã quen với việc có con ở bên cạnh. Trương Hoa im lặng hồi lâu mới nhớ ra sắp đến đầy tháng con, liền hỏi Trần Đình hôm nào là đầy tháng con. Trần Đình nhảm tính, nói còn hai ngày nữa. Trương Hoa liền nói: “Vậy thì để con bé đón đầy tháng ở đây đi!”

Thực ra đâu phải Trần Đình không muốn, lúc con ra đời đã không có Trương Hoa ở bên, giờ có Trương Hoa ở bên cạnh lúc con đầy tháng cũng coi như là điều an ủi. Nghĩ vậy nên Trần Đình liền cúi đầu không nói, cũng coi như đã nhận lời.

2.

Trần Đình bảo Trương Hoa qua bên giường Nhã Vận nằm, nói con quấy khóc cả đêm như thế, ngày mai anh đi làm lại mệt mỏi. Trương Hoa không nghe, nói cho dù có thể nào tinh thần của anh cũng sẽ rất phấn khích. Buổi tối lúc con quấy, Trần Đình lại ôm con dỗ dành: “Tĩnh Tĩnh ngoan nào, không quấy để bố con ngủ chứ, ngày mai bố còn phải đi làm nữa!”

Trương Hoa nghe thấy vậy, trong lòng bỗng có cảm giác rất kì lạ, tâm trạng phức tạp đan xen cả cảm giác hạnh phúc khó tả.

Buổi sáng lúc Trương Hoa dậy, hai mẹ con Trần Đình đều đã tỉnh rồi, Trương Hoa mặc quần áo xong, Trần Đình nhìn anh hồi lâu, Trương Hoa nói: “Sao cứ nhìn anh mãi thế?”

“Trước đây chưa thấy anh ăn mặc nghiêm túc như thế này bao giờ!”

Trương Hoa cười: “Em thấy thế nào?”

Trần Đình tấm tắc: “Rất phong độ!”

Trương Hoa trong bộ vét lại gần giường, ôm con lên nói: “Tĩnh Tĩnh, nhìn xem có phải bố rất đẹp trai không nào?”

Con bé mở to mắt nhìn Trương Hoa, rồi đột nhiên nhoeo miệng cười.

Trương Hoa cười bảo Trần Đình: “Em nhìn nó cười này, xem ra nó cũng biết là hôm nay bố nó rất đẹp trai đấy!”, nói rồi anh lại ngoảnh sang nói với con: “Có đúng không Tĩnh Tĩnh?”

Trần Đình không nhịn được cười: “Làm gì có ông bố nào như anh, đi nói với con gái rằng mình đẹp trai!”

Trương Hoa đi làm rồi, Trần Đình ôm con nói: “Tĩnh Tĩnh, hôm nay bố rất đẹp trai, ngay cả mẹ trước đây cũng chưa từng nhìn thấy bố đẹp trai đến thế!”

Hôm ấy, mẹ Trần Đình gọi điện cho cô, nói hai ngày nữa là đầy tháng Tĩnh Tĩnh, bảo cô mang con về nhà làm đầy tháng. Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi nói cho mẹ biết cô đang ở chỗ Trương Hoa, còn nói Trương Hoa muốn giữ con lại đón đầy tháng. Mẹ Trần Đình nghe xong vui lắm, trong suy nghĩ của bà, Trương Hoa chịu cho hai mẹ con Trần Đình về nhà cho thấy rất có khả năng phục hôn.

Trong điện thoại, mẹ Trần Đình nói: “Thế thì tốt quá, thái độ của nó với con bé thế nào?”

“Anh ấy rất thích, chỉ cần là việc của con gái thì việc gì cũng làm, mấy hôm nay ngay cả việc tắm rửa, thay tã cho con anh ấy cũng biết làm hết đấy!”

Mẹ Trần Đình luôn miệng nói thế thì tốt quá. Sau đó lại bảo: “Nếu nó đã thích thì ở thêm vài ngày đi”.

Rồi lại bảo, nếu như nó giữ con ở lại thì cứ ở lại, như thế thì đỡ phải một mình nuôi con nhỏ ở ngoài, bố mẹ cũng đỡ lo!

Thấy mẹ rất vui khi nghe thấy cô bảo đang ở chỗ Trương Hoa, Trần Đình chợt nghĩ, nếu nói với bố mẹ rằng mình sẽ tiếp tục ở đây, có khi bố mẹ sẽ không phải lo lắng cho mình, tâm trạng có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Trần Đình liền nói: “Vâng ạ, giờ anh ấy đang ở một mình, hơn nữa cũng rất mong được ở bên cạnh con gái, tạm thời con sẽ ở bên này ạ!”

Nói chuyện với con gái xong, tâm trạng nặng nề của bố mẹ Trần Đình mấy tháng nay cuối cùng cũng nhẹ bớt.

Buổi tối, Trương Hoa và Trần Đình vừa ăn cơm xong thì mẹ anh gọi điện thoại đến. Trương Hoa nhìn điện thoại rồi nói với Trần Đình: “Là mẹ anh!”

Sau đó chạy vào phòng Nhã Vân, đóng cửa lại mới nghe điện thoại. Anh sợ đột nhiên con khóc thì lại không biết giải thích với mẹ anh ra sao.

Trương Hoa đã do dự suốt mấy ngày hôm trước, không biết có nên nói cho mẹ anh biết chuyện đứa bé đang ở đây hay không. Cuối cùng anh quyết định không để mẹ biết. Nhấn phím nghe, mẹ anh ở đầu dây bên kia nói: “Mẹ nhầm tính rồi, chắc mấy ngày tới sẽ đầy tháng con bé, lần trước con cũng không nói rõ là sinh ngày nào. Tối nay con thử gọi điện hỏi ra ngày sinh của nó, bảo gồm cả giờ sinh nữa nhé

Trương Hoa giả bộ không biết, nói: “Dạ được ạ! Tối nay con sẽ gọi cho mẹ!”

Mẹ Trương Hoa liền nói: “Đến ngày đầy tháng nó nhớ phải gọi điện qua bên đó đấy, trước khi sinh mẹ đã bảo con phải liên lạc mà con không chịu nghe, dù gì cũng là cốt nhục của mình!”

Trương Hoa luôn mồm vâng dạ.

3.

Trương Hoa đi ra ngoài, Trần Đình hỏi: “Mẹ nói gì thế?”

Trương Hoa liền nói: “Mẹ hỏi ngày giờ sinh cụ thể của con bé!” Trần Đình nghe xong thầm nghĩ: Mẹ Trương Hoa vẫn quan tâm đến đứa bé, trong lòng cô chợt thấy ấm áp. Cô hiện giờ không hề hi vọng có được sự quan tâm của người nhà anh. Trong mắt cô hiện giờ, đứa bé mới là quan trọng nhất, người khác có thể quan tâm đến đứa bé là cô thấy còn vui hơn cả bản thân mình được quan tâm.

Một lúc sau, Trương Hoa gọi về cho mẹ, nói cho mẹ biết ngày giờ sinh cụ thể của con gái, còn nói tên của con gái trên giấy khai sinh là “Trương Tĩnh”. Mẹ Trương Hoa bảo: “Thế thì tốt, dù gì cũng là cốt nhục của nhà họ Trương chúng ta!”

Rồi bà lại bảo đợi khi nào rảnh sẽ đi tìm thầy bói số mệnh cho con bé. Trương Hoa thầm nghĩ: Sao mẹ lại vào mấy thứ này nhỉ? Nhưng anh cũng có thể thông cảm được, cứ coi như đây là một cách quan tâm của người lớn đi. Mẹ Trương Hoa trước khi cúp máy còn bảo Trương Hoa: “Đầy tháng nhớ gọi điện đấy!”

Hôm đầy tháng, Lưu Huệ Anh cũng qua chơi, còn có phong bao lì xì đỏ, nói là thành ý của mẹ nuôi. Trần Đình nhìn bao lì xì, chợt nhớ đến số tiền Trương Hoa từng gửi cho cô trước đây, trong lòng thầm nghĩ vẫn còn chưa kịp cảm ơn anh, đợi khi nào có thời gian nhất định sẽ nói.

Hết giờ làm, Trương Hoa mua một cái bánh ga tô thật to về nhà. Trần Đình nói: “Con đã ăn được bánh ga tô đâu, anh mua về làm gì?”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Chắc là mua cho bản thân đấy mà, mượn cớ là mua đầy tháng con!”

Trương Hoa ngai ngừng nói: “Anh chỉ thấy có cái bánh ga tô có khi sẽ thấy có không khí hơn thôi mà!”

Buổi tối, Trương Hoa uống một chút bia, Lưu Huệ Anh cũng uống cùng, nói chúc mừng đầy tháng con gái nuôi nên nhất định phải uống một chút. Trương Hoa kê miệng cốc bia vào miệng con gái nói: “Tĩnh Tĩnh, con cũng uống một chút nhé!”

Trần Đình vội vàng bế con lùi lại sau, nói: “Đừng có đùa, anh định biến con gái thành con ma men đấy à?”

Lưu Huệ Anh ngồi bên cạnh bật cười.

4.

Ăn cơm xong, Trương Hoa cắm ba mươi cây nến nhỏ quanh bánh ga tô, sau đó châm nến lên, nói mỗi cây nến tượng trưng cho một ngày, Lưu Huệ Anh nói: “Có lẽ có mỗi mình anh làm đầy tháng cho con như thế này, coi như là tạo ra một tiền lệ mới!”

Lưu Huệ Anh lại nói: “Con bé chưa thổi được nến, vậy thì bố mẹ thổi thay nhé!”

Lưu Huệ Anh nói rồi, Trương Hoa mới đột nhiên nhớ ra: “Anh quên mất, đầy tháng thì phải chụp ảnh cho con chứ!”

Trần Đình nói: “Ban ngày em đã bế Tĩnh Tĩnh ra ngoài chụp ảnh rồi!”

Buổi tối, Trương Hoa nằm trên giường nhìn Trần Đình ngồi dựa lưng vào thành giường cho con bú, chợt suy nghĩ ấy lại ập đến. Đặc biệt là sau khi uống bia, lòng ham muốn ấy lại càng mạnh mẽ. Trương Hoa không nén được nói: “Buổi tối em có thể mặc nhiều quần áo một chút không”, nói rồi anh cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Trần Đình mới đầu không hiểu ý Trương Hoa, nhưng nhìn vẻ mặt của anh cùng với nửa thân dưới của anh, lại cúi đầu nhìn bộ dạng của mình cô mới chợt hiểu ra ý anh. Bởi vì mới sinh con nên cô không để ý đến những chuyện này, cũng không nghĩ đến tâm trạng của Trương Hoa lúc ngủ cạnh mình.

Nghĩ đến vậy, Trần Đình chợt đỏ bừng mặt, mới nhận ra tối đến trước mặt anh, mình chẳng hề che đậy gì. Lại nghĩ Trương Hoa vẫn còn trẻ thế, lại ở một mình, có nhu cầu cũng là chuyện thường tình.

Đợi con ngủ say rồi, cô đặt con sang một bên, lại gần ôm Trương Hoa. Trương Hoa bị cái ôm đột ngột của cô làm giật nảy mình. Anh vội nói: “Không được, giờ em vẫn chưa được!”

Trần Đình khẽ nói: “Đồ ngốc, đâu phải là không thể dùng cách khác!”

Buổi sáng thức dậy, Trương Hoa không dám mở mắt ra nhìn Trần Đình, nghĩ đến cảnh tượng hôm qua Trần Đình giúp mình giải tỏa là anh lại thấy vô cùng ngại ngùng. Mãi sau anh mới mặc quần áo chỉnh tề rồi ra ôm con, nói với con: “Bố đi làm đây!”, mặc dù biết con không hiểu nhưng anh cứ thấy nói ra những điều này sẽ khiến mình có thêm sức mạnh.

5.

Mấy hôm nay Trương Hoa tỏ ra tích cực, phấn chấn, các đồng nghiệp đều ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì mà vui thế hả?”

Trương Hoa chỉ cười toe toét. Hôm nay lúc đi làm, anh lại nghĩ: Có nên giữ hai mẹ con Trần Đình lại không, ít nhất như thế anh cũng có thể ở bên con.

Hết giờ làm, một người chưa bao giờ mua hoa như anh lại chạy ra chợ hoa tươi mua một ít hoa tươi, nhân tiện mua một cái lọ thủy tinh, định về nhà bày trong phòng khách cho thoang thoang hương thơm.

Nhưng về đến nhà anh không thấy Trần Đình đâu, chỉ thấy một mảnh giấy để trên bàn trong phòng khách, trên đó viết: “Em đưa con về đây, cảm ơn anh đã đón đầy tháng với hai mẹ con em, cảm ơn anh đã cho con cảm nhận được tình cha ấm áp bao nhiêu ngày qua. Sau này em sẽ nói cho con biết nó có một người bố rất tài giỏi, rất đẹp trai. À phải rồi, cảm ơn anh đã gửi số tiền ấy vào tài khoản cho em, em sẽ nhận thay con. Bên cạnh mảnh giấy là giấy biên nhận ảnh chụp đầy tháng của con, anh đến cửa hàng đó lấy ảnh nhé!”

Đọc những dòng này, lòng Trương Hoa chợt trùng xuống, tâm trạng hào hứng lúc trước trở nên hụt hẫng và trống rỗng. Anh ném hoa tươi sang một bên chẳng buồn cầm vào lọ, sau đó ngồi trên ghế hút thuốc lá.

Hút thuốc một lúc, Trương Hoa liền ấn số điện thoại cửa hàng chụp ảnh hỏi họ đã đóng cửa chưa. Cửa hàng nói giờ vẫn chưa đóng cửa, phải chín giờ tối mới đóng cửa anh vội vàng cầm giấy biên nhận ra ngoài.

Tối đến, Trương Hoa cảm thấy cả căn phòng như trống rỗng. Lúc ăn cơm, ăn được mấy miếng là anh đã thấy không thể nuốt nổi, ti vi cũng không muốn xem, điện tử cũng chẳng muốn chơi, leo lên giường định ngủ sớm mà trong lòng trống rỗng vô cùng. Nhìn mấy bức ảnh đầy tháng của con, lại nhìn cái giường trống vắng của mình, anh thầm nghĩ: Nếu có con ở bên cạnh thì tốt biết mấy!

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: CHƯƠNG 52

1.

Trần Đình viết xong mảnh giấy để lại, ôm con nhìn lại căn nhà mình ở mấy ngày, không nén được bật khóc. Đương nhiên cô hi vọng có thể ở lại đây, thậm chí hy vọng có thể cùng con mãi mãi ở đây. Nhưng cô biết, nơi này không thuộc về mình, nếu như cứ ở lại như thế này không biết cô có còn dũng khí để ra đi không.

Cuối cùng Trần Đình vẫn quyết tâm, một tay ôm con, một tay xách đồ ra đi. Khoảnh khắc khóa cánh cửa lại, Trần Đình không nén được lại nhìn vào trong. Cô biết một khi khóa cửa lại đồng nghĩa với việc cô chẳng còn cơ hội bước chân vào, bởi vì chìa khóa đã để ở bên trong rồi.

Trên xe trở về, Trần Đình tự nhủ, không bao giờ còn có thể quay trở lại bên Trương Hoa được nữa. Cô thực sự sợ bản thân mình cô tâm lý quá ỷ lại vào anh, sợ sự quan tâm của Trương Hoa với con, thậm chí với mình. Cô sợ nếu cô cứ tiếp tục ở bên cạnh anh, cô sẽ chẳng còn dũng khí để ra đi.

Vì vậy cô quyết định ra đi trước khi những điều này xảy ra, mang con ra đi, quay trở lại cuộc sống trước khi của mình. Cho dù có khổ đến thế nào cũng còn tốt hơn là dựa dẫm vào Trương Hoa.

Chỉ có điều Trần Đình không ngờ, lần này nếu không lựa chọn ra đi thì cô sẽ không cần phải ra đi. Cho dù Trương Hoa có thật sự chấp nhận cô hay không, nhưng ít nhất anh đã chấp nhận đứa bé, điều này cho thấy Trương Hoa đang thử chấp nhận những thứ khác. Đáng tiếc là Trần Đình không nghĩ nhiều như thế, cũng không nghĩ xa đến thế.

Vì vậy mới nói trong cuộc đời mỗi người có rất nhiều chuyện hoàn mỹ không xuất hiện, mà là rất nhiều người đã lựa chọn từ bỏ nó trước. Đúng vào lúc quan trọng nhất, con người dễ lựa chọn từ bỏ, lựa chọn từ bỏ hi vọng, lựa chọn con đường khác mà bản thân cho rằng nó đúng đắn.

2.

Còn nữa, con người thường khó mà vượt qua được tâm lý và thể diện của bản thân. Có một số chuyện, nếu có thể vượt qua cái gọi là sĩ diện, cuối cùng có thể giành được thứ “thể diện” càng hoàn mỹ hơn. Đáng tiếc là quá nhiều người vì sợ mất thể diện để đến nỗi gặp phải toàn chuyện mất thể diện.

Đương nhiên những chuyện này đối với Trần Đình hiện nay đã chẳng còn ý nghĩa thực tế nữa, bởi vì cô đang dẫn con đến một thành phố hoàn toàn xa lạ. Hơn nữa để bố mẹ cô có thể yên tâm về mình, cô đã nói dối rằng mình vẫn ở chỗ Trương Hoa.

Trong khi đó Trương Hoa lại tưởng cô quay về nhà bố mẹ để nên cũng thấy an tâm về cuộc sống của hai mẹ con cô, Trần Đình lại không thể không cân nhắc đến những bước tiếp theo nên đi như thế nào, nên làm thế nào để cho con gái không phải chịu khổ.

Mặc dù trong tài khoản vẫn còn số tiền mà Trương Hoa gửi vào, nhưng chẳng ai có thể lường trước có chuyện gì xảy ra, có thể con bị ốm một lần sẽ tiêu hết số tiền ấy. Trần Đình lần đầu tiên phải thực sự đối mặt với vấn đề sinh tồn.

Lần trước Trần Đình có nói với Lưu Huệ Anh muốn mở cửa hàng bán thứ gì đó không phải là nói đùa, cô thực sự có ý tưởng này. Nhưng bán cái gì cô nghĩ mãi không ra. Có thể từ sâu thẳm trong lòng, cô vẫn còn chút cao ngạo. Chính cái tâm lý này khiến cho cô không thể lựa chọn bán những thứ mà trong mắt cô nó không đủ “cao quý”.

Hôm nay bé con từ bệnh viện đi ra, nhìn thấy bên cạnh bệnh viện có một cửa hàng hoa tươi, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý. Có thể trong lòng Trần Đình, hoa tươi có thể coi là một sản phẩm lãng mạn, hơn nữa nếu bán hoa thì ngày nào cũng có thể ngửi thấy hương hoa.

3.

Khi Trần Đình ra đi, Trương Hoa hụt hẫng mất một thời gian, nhưng sau đó nhanh chóng trở lại quỹ đạo của mình. Một mặt vì hiện nay anh đang theo đuổi công việc đào tạo, một công việc cần phải tích lũy kinh tế để xây dựng tương lai tốt đẹp cho con.

Ngoài ra, Trương Hoa cũng phát hiện ra rất nhiều các nội dung đào tạo cùng các kiến thức kinh doanh, ngành nghề không thuộc tập đoàn Triết Đông, rất nhiều nội dung bài giảng không hướng đến các nhân viên bán hàng. Chính vì vậy, Trương Hoa cứ thắc mắc, cũng đã hỏi Hàn Thiên Phàm nhiều lần nhưng Hàn Thiên Phàm chỉ cười không đáp, bảo anh cứ làm theo yêu cầu là được rồi.

Bên cạnh đó, số lần mà Trương Hoa phải tham dự các khóa đào tạo cấp cao ngày càng nhiều. Lần nào Hàn Thiên Phàm cũng yêu cầu anh phải chỉnh lý rất nhiều tài liệu. Các nội dung đào tạo phải đi nghe cũng muôn màu muôn vẻ, đủ chủng loại phức tạp. Mặc dù việc đào tạo cho các công ty con của Trương Hoa không ngày nào cũng ở trong trạng thái căng thẳng, những tài liệu hàng ngày phải chỉnh lý thực sự quá nhiều.

Cứ một thời gian là Trương Hoa lại phải diễn thuyết trước mặt Cổ Triết Đông và ông Hoa về một nội dung nào đó mà họ đặt ra sẵn, trong quá trình đó còn có kèm theo các câu hỏi. Thành thạo Hàn Thiên Phàm cũng tham gia nghe, thành thạo thì chỉ có Cổ Triết Đông và ông Hoa.

Trương Hoa không thể hiểu nổi những yêu cầu này của họ. Anh nhiều lần muốn hỏi Cổ Triết Đông rốt cuộc mục đích công việc của mình là gì, nhưng cuối cùng lại thôi, lòng thầm nghĩ cứ làm theo yêu cầu là được rồi, sớm muộn gì Cổ Triết Đông cũng sẽ tìm anh nói chuyện, nói cho anh biết rốt cuộc anh phải làm gì.

Sự thực chứng minh những suy đoán của Trương Hoa là đúng. Một ngày của mấy tháng sau, Cổ Triết Đông cuối cùng cũng cho gọi Trương Hoa đến văn phòng. Trong văn phòng rộng lớn chỉ có hai người bọn họ và ông Hoa.

4.

Cổ Triết Đông bảo Trương Hoa ngồi xuống, sau đó hỏi: “Cậu đang rất bận khoản phải không?”. Trương Hoa thành thực trả lời: “Quả thực là có hơi khó khăn!”

Cổ Triết Đông không bàn đến vấn đề này mà nói đến những chuyện không liên quan.

Cổ Triết Đông nói: “Tôi khởi nghiệp từ kinh doanh, còn nhớ trước đây tôi đã nói với cậu giấc mơ ngày xưa của mình là làm ca sĩ, sau khi gia nhập vào nghề kinh doanh, lí tưởng của tôi không phải trở thành cao thủ kinh doanh, cũng không phải trở thành nhân viên quản lý kinh doanh mà là một giáo viên đào tạo. Lần đầu tiên tham gia khóa đào tạo kinh doanh, tôi đã bị sự nhiệt tình của các giáo viên hướng dẫn làm cho cảm động, lúc ấy tôi vô cùng ngưỡng mộ họ, cảm thấy họ giống như những tướng quân ở trên bục cao, bên dưới là những binh sĩ, họ đã dùng sự nhiệt tình và sự phấn chấn của mình để kích thích ý chí và sự dũng cảm chiến đấu của các chiến sĩ.”

Trương Hoa yên lặng lắng nghe, anh có biết Cổ Triết Đông không bao giờ nói chuyện tào lao, cho dù nghe thì tưởng là chuyện chẳng có liên quan nhưng cuối cùng cũng vẫn có trọng điểm. Cổ Triết Đông hỏi Trương Hoa: “Cậu có biết Hitler khiến cho người khác bá phục ở điểm nào không?”

“Khả năng diễn thuyết ạ!” Trương Hoa đáp.

“Chính xác, nghe nói chỉ cần nghe ông ta diễn thuyết, người ta sẽ toàn tâm toàn ý trung thành với ông ta, chuyện này nghe có vẻ hơi cường điệu, nhưng cũng cho thấy một điều, một bài diễn thuyết tốt có thể thay đổi tâm lý và phương hướng tư duy của con người, hay nói cách khác, một nhà diễn thuyết tốt có thể gây ảnh hưởng đến giá trị quan của người khác.”

“Có lẽ là vậy!”

“Không phải là có lẽ, mà là chắc chắn!”

Cổ Triết Đông nói tiếp: “Vi vậy lúc ấy tôi cứ muốn trở thành một người như thế, muốn thông qua sức mạnh của ngôn ngữ trên vũ đài để gây ảnh hưởng đến người khác, nhưng thực tế sinh tồn đã đẩy tôi đến vị trí như ngày nay!”

Cổ Triết Đông nói đến đây đột nhiên đứng dậy, đến trước mặt Trương Hoa nói: “Cậu có biết một người ôm lòng nhiệt tình có thể mang lại cái gì cho người khác không?”, lúc này Cổ Triết Đông dường như đột nhiên trở nên vô cùng kích động, không đợi Trương Hoa kịp trả lời đã tự nói: “Có thể mang đến cho người khác niềm tin, sự tin nhiệm và sức mạnh!”

5.

Cổ Triết Đông lại nói: “Nếu như trên nền tảng của sự nhiệt tình được cộng thêm cả ngôn từ chuẩn xác và hướng dẫn chính xác, ngoài việc mang lại niềm tin, sự tin nhiệm và sức mạnh cho người khác còn có thể định hướng cho cuộc đời họ giúp họ xác định được con đường đi đúng đắn.”

Cổ Triết Đông nói đến đây, dường như cũng cảm thấy bản thân mình hơi quá khích, liền chậm rãi ngồi xuống. Trương Hoa trầm nghĩ, đáng tiếc ông ấy không theo đuổi sự nghiệp đào tạo, nếu không ông ấy chắc chắn sẽ là một giáo viên hạng nhất.

Cổ Triết Đông biết rằng lúc này Trương Hoa vẫn chưa hiểu được ý đồ thực sự mà mình muốn biểu đạt. Một lát sau, Cổ Triết Đông mới nói tiếp: “Tôi biết bản thân mình không thể theo đuổi nghề nghiệp này, cũng giống như không thể theo đuổi nghiệp ca hát. Nhưng tôi cứ mong muốn có người thay tôi làm việc này; hay nói một cách cụ thể là thông qua sự đào tạo của tôi để giúp tôi làm việc này, cũng coi như là hoàn thành tâm nguyện bấy lâu nay của tôi.

Lúc này Trương Hoa đã hiểu ra mọi chuyện, mục đích cuối cùng của Cổ Triết Đông không phải là bồi dưỡng anh trở thành giáo viên đào tạo cho công ty điện máy Triết Đông mà là bồi dưỡng anh thành một giáo viên đào tạo tổng hợp, cũng chính là giáo viên đào tạo thoát li với các nghiệp vụ cụ thể của d nghiệp, thậm chí là vượt qua cả lý thuyết truyền thống. Bởi vì qua cách nói của ông ấy, ông ấy muốn thông qua đào tạo để gây ảnh hưởng đến một lớp người về cách cư xử, sinh tồn và giá trị thực quan.

Trương Hoa liền hỏi thẳng: “Vi sao lại chọn tôi?”

Khi Trương Hoa hỏi câu này, Cổ Triết Đông biết rằng Trương Hoa đã hiểu ra ý của mình, ông ta hài lòng gật đầu: “Cậu có thể hiểu ý là tốt rồi, còn về vì sao lại chọn cậu, đương nhiên là có nguyên nhân của nó!”

Trương Hoa không nói gì, anh biết ông ta sẽ tiếp tục nói. Cổ Triết Đông nói: “Những người cùng tôi gây dựng cơ nghiệp phần lớn đều không có trình độ văn hóa cao”, sau đó Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa cười: “Bao gồm cả tôi cũng thế, Hàn Thiên Phàm cũng vậy!”, dạo này Trương Hoa cũng biết được nhiều chuyện, biết Hàn Thiên Phàm là một trong những người đã sát cánh với Cổ Triết Đông từ thuở hàn vi.

6.

Cổ Triết Đông lại nói: “Về sau, những thanh niên gia nhập vào bộ phận đào tạo mặc dù tố chất văn hóa tương đối cao nhưng trong số đó, tìm được người có hình tượng và tố chất tổng hợp rất khó. Đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là phẩm chất nội tại, một người có phẩm chất bình thường thì làm sao có thể ảnh hưởng người khác? Thay đổi người khác?”

Đến lúc này thì Trương Hoa hoàn toàn hiểu được ý đồ của Cổ Triết Đông. Đương nhiên nghe những điều ấy, Trương Hoa thấy hơi dễ chịu, ít nhất Cổ Triết Đông đã thừa nhận anh có phẩm chất. Còn về việc Cổ Triết Đông làm thế nào để khẳng định phẩm chất của anh thì Trương Hoa không muốn nghĩ nhiều.

Nhưng Trương Hoa vẫn còn một thắc mắc, đó là làm thế nào để thực hiện suy nghĩ của ông ta, lại phải làm thế nào để hoàn thành tâm nguyện của ông ta? Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa, đại khái đoán được trong đầu anh đang nghĩ gì liền cười bảo: “Hôm nay tôi tìm cậu đến đây chỉ là cho cậu hiểu tại sao dạo này tôi lại cho cậu tiếp xúc với nhiều kiến thức, bảo cậu chỉnh lý nhiều tài liệu như thế. Còn về chuyện sau này phải làm thế nào, cậu không cần nghĩ nhiều, chỉ cần làm tốt yêu cầu là được rồi!”

“Tôi hiểu rồi ạ!”

Cổ Triết Đông tiếp tục nói: “Đương nhiên đối với tôi mà nói, bên cạnh việc hoàn thành tâm nguyện chắc chắn còn phải cân nhắc đến chuyện lợi ích kinh tế. Đối với cậu, bên cạnh việc giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, cậu sẽ bước chân vào con đường thành công được người khác ngưỡng mộ. Hoặc nói một cách cụ thể, cậu sẽ có được sự thành công và công việc mà người khác ngưỡng mộ!”

Chỉ vài câu nói đơn giản là có thể hoàn toàn xóa bỏ được những thắc mắc của Trương Hoa. Nếu Cổ Triết Đông chỉ nói chuyện trên phương diện cá nhân thì chắc chắn sẽ gây băn khoăn cho Trương Hoa. Dù sao Cổ Triết Đông cũng là người làm kinh doanh. Nhưng Cổ Triết Đông đã nhắc đến lợi ích kinh tế, cũng coi như đã rất thẳng thắn công khai lợi ích của đôi bên.

Chương 53: CHƯƠNG 53

1.

Số tiền mà Trương Hoa gửi cho Trần Đình không phải là ít, nhưng Trần Đình vẫn không dám sử dụng bừa bãi, mãi đến khi xác định sẽ mở cửa hàng hoa tươi cô mới sử dụng đến số tiền này.

Cô bắt đầu bế con ra ngoài tìm địa điểm, những địa điểm đẹp một chút cô không dám thuê, bởi vì tiền thuê mặt bằng tương đối cao. Chạy mất mấy ngày trời, cuối cùng Trần Đình cũng tìm được một địa điểm tương đối vừa ý. Vừa ý không phải là vị trí mà là vì tiền thuê khá rẻ, con phố này hơi khuất, người qua lại không nhiều, Trần Đình cuối cùng vẫn quyết định thuê chỗ này.

Thuê mặt bằng rồi mới hay chuyện mở cửa hàng, chẳng hề dễ dàng như mình tưởng tượng, phải làm rất nhiều thủ tục. Sau khi hoàn tất thủ tục, lại phải sơn sửa và bài trí lại bên trong cửa hàng, còn phải tìm nguồn nhập hàng. Bởi vì không có kinh nghiệm nên cô phải chịu thiệt không ít về giá cả.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Trần Đình mới phát hiện thực chất mình quá non nớt, bởi vì cô không hiểu rõ về hoa tươi, ngoài ra còn phải phối hợp thể nào, gói ghém ra sao cho đẹp... cô đều không biết, thậm chí thỉnh thoảng có người đến cửa hàng, cô còn không biết nói thể nào với họ.

Thế là Trần Đình lại ôm con lên mạng tìm hiểu. Cô không nhớ là đã bao lâu không lên mạng rồi. Ở trên mạng, cô tìm đọc một khối lượng lớn các tài liệu liên quan đến hoa tươi, có rất nhiều thông tin cô còn phải học thuộc lòng.

Dẫn theo con vào quán internet rất bất tiện, cuối cùng cô đã nghĩ một cách copy hết tất cả tài liệu vào hòm thư điện tử của mình, sau đó đi tìm cửa hàng in để in ra, rồi mang về nhà đọc. Những tài liệu cần học thuộc cô thường học vào buổi tối ở nhà, còn ban ngày vừa trông cửa hàng vừa tìm hiểu thực tiễn.

Bởi vì không có ai dạy nên tiến độ công việc diễn ra rất chậm chạp. Có lẽ khả năng con người đều vì bị bức ép mà nảy sinh, ít nhất thì Trần Đình cũng thấy ngạc nhiên vì bản thân mình có thể kiên trì làm một việc như thế này.

2.

Nhưng sự kiên trì này chẳng thể đem lại lợi ích thực tế cho Trần Đình, một mặt vì người ở đây không mấy lãng mạn, mặt khác hoa tươi không bảo quản được lâu. Nếu trong thời gian ngắn không bán hết hoa sẽ trở thành rác. Thế nên Trần Đình dần dần mới rút ra được kinh nghiệm là một lần không nên nhập quá nhiều, và nên nhập những loại nào. Mặc dù kinh nghiệm thì cũng tích lũy được chút ít nhưng thực tế buôn bán vẫn bị lỗ.

Nhiều lúc Trần Đình ôm con đến cửa hàng mà ngưỡng mộ cặp vợ chồng bán đồ ăn vặt ở đối diện. Bọn họ khoảng ngoài ba mươi, mới từ dưới quê lên, mặc dù ngày nào cũng mệt nhưng dường như họ rất vui vẻ.

Bọn họ có một đứa con trai bốn, năm tuổi, theo lý mà nói trẻ con đến tuổi này nên cho đi mẫu giáo rồi. Trần Đình thường bế con sang bên đó ăn cơm, cũng từng hỏi về chuyện này nhưng hai vợ chồng đều bảo: “Trẻ con dưới quê chúng tôi đều không cần đi học mẫu giáo, đợi lớn hơn một chút thì cho đi học tiểu học, giờ cứ để nó ở nhà cho vui!”

Nhiều lúc Trần Đình cảm thấy cuộc sống của họ rất bình yên, êm ả. Suy nghĩ duy nhất của họ là sau này có thể cho con đi học đại học, được giới giang hồ người. Câu nói này khiến cho Trần Đình vô cùng khó chịu. Bố mẹ cô trước đây cũng luôn có suy nghĩ ấy, hi vọng cô tốt nghiệp đại học xong sẽ tìm được một công việc tốt, có thể sống hạnh phúc. Giờ nghĩ lại những ngày sống bên Trương Hoa thực sự quá hạnh phúc.

Nhiều lúc ôm con trong tay, nhìn gia đình họ cô lại không khỏi rớt nước mắt. Mặc dù họ không giàu có nhưng ít nhất cả nhà ba người họ còn đoàn tụ bên nhau.

Nhưng đó vẫn không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là việc buôn bán ngày càng lỗ nghiêm trọng. Trần Đình không dám rút toàn bộ tiền trong tài khoản ra, phải giữ lại một phần, quyết không đụng vào. Giữ số tiền này là để phòng nhờ con gái có ốm đau đột xuất còn có cái dùng đến>

3.

Nhưng bây giờ xem ra không động đến cũng không được. Buổi tối Trần Đình ngồi trong nhà do dự không quyết định được. Cô không bao giờ gặp phải hoàn cảnh này, nếu không muốn đóng cửa hàng hoa tươi lại thì sẽ phải dùng đến khoản tiền kia. Nếu như đóng cửa hàng lại, tương lai biết sống thế nào? Nếu rút tiền ra mà bị lỗ hết thì sau này phải làm sao?

Lúc này cô không muốn mở miệng với bố mẹ, cũng không muốn cầu cứu Lưu Huệ Anh, tiền là lần trước vay cô còn chưa trả. Đương nhiên cô càng không muốn nhờ đến Trương Hoa, sợ anh sẽ đòi con lại.

Con bé đột nhiên òa khóc, Trần Đình vừa dỗ con vừa khóc. Giờ cô thật sự rơi vào hoàn cảnh cô độc, không nơi nương tựa. Cô thậm chí còn không biết mình có thể gắng gượng được bao lâu. Nhìn con mà lòng Trần Đình đau như cắt. Bản thân mình chịu khổ một chút cũng không sao, nhưng cô không đành lòng nhìn con cũng phải chịu khổ chung với mình. Thời tiết ngày càng nóng nực, không khí trong phòng cũng đang tăng dần, liệu Trần Đình còn có thể chịu đựng được không khí nóng nực này không?

Đương nhiên cô có thể lựa chọn con đường gửi con cho Trương Hoa, nhưng cô luôn thăm nhủ cho dù có khổ sở thế nào cũng không thể làm như vậy. Nếu đưa con cho Trương Hoa thật, chẳng phải cô sẽ chẳng còn gì sao?

Ngày hôm sau, Trần Đình quyết định sẽ dùng số tiền đó, cho dù thế nào cũng không thể đóng cửa hàng hoa, đây là hi vọng duy nhất trước mắt của cô. Lúc Trần Đình ra ngân hàng rút nốt món tiền này, cô lại phát hiện trong tài khoản của mình có thêm một khoản tiền nữa.

Nhìn khoản tiền này, mắt Trần Đình lại ươn ướt. Cô biết mình đã nợ Trương Hoa quá nhiều, chắc cả đời này cũng không thể trả nổi. Mà khoản tiền này của Trương Hoa cũng coi như đã cứu vớt cuộc đời Trần Đình, nếu không cô thật không biết sau này có thể xảy ra chuyện gì?

Việc buôn bán vẫn không tốt, thu chi không thể cân bằng chứ đừng nói là có lời lãi. Nhìn thấy khoản tiền trong tài khoản vơi dần, Trần Đình lại lần nữa cảm nhận được sự tàn khốc của việc sinh tồn.

Đạo này cô không chỉ hạn chế chi tiêu của mình đến mức thấp nhất, ngay cả chi tiêu cho con cũng bị thu hẹp, không dám mua nhiều đồ cho con nữa, mua quần áo cho con cũng phải mua lớn hơn một size cổ, sợ con lớn nhanh lại phải mua đồ mới. Thậm chí ngày cả đồ chơi cho con cô cũng không dám mua.>

4.

Thình thoảng, chủ các cửa hàng khác cũng qua cửa hàng cô nói chuyện, hỏi cô tại sao chưa từng thấy bố đưa bé đến đây, Trần Đình đều trầm ngâm không nói. Những người ấy chắc cũng biết Trần Đình có điều khó nói nên sau này không nhắc đến nữa.

Đúng lúc Trần Đình đang lần nữa cảm thấy tuyệt vọng thì một sự tình cờ đã giúp cô. Có một sinh viên đại học đam mê nhiếp ảnh một lần tình cờ đi ngang qua con phố này, nhìn thấy Trần Đình ngồi bên trong cửa hàng cho con bú, anh này liền đưa máy ảnh lên chụp lại, đương nhiên bản thân Trần Đình cũng không hề biết chuyện này.

Người này đã đưa tấm ảnh này lên diễn đàn trong trường, đăng kèm một vài lời lẽ văn hóa, gọi Trần Đình bằng cái tên “Bà mẹ hoa tươi”, đồng thời viết tên con phố này trên bài viết.

Bởi hình ảnh trẻ trung xinh đẹp của Trần Đình trên diễn đàn, cộng thêm với dòng tit nổi bật “Cuộc sống sinh tồn của bà mẹ trẻ đơn thân” đã thu hút không ít các sinh viên vào xem. Dần dần bài viết này lại được chia sẻ bởi một số học sinh cấp ba trong khu vực, chẳng bao lâu sau, trong các trường cấp ba ở thành phố này đều biết đến một người có tên là “Bà mẹ hoa tươi”, dần dà ngay cả các học sinh cấp hai cũng biết đến.

Thế là có rất nhiều học sinh sẵn sàng đi cả chặng đường xa đến đây mua hoa cho Trần Đình, thậm chí có rất nhiều nam sinh tặng hoa tươi cho nữ sinh còn nói: “Hoa này mua ở chỗ Bà mẹ hoa tươi đây”. Đường như cụm từ này đã tăng thêm rất nhiều yếu tố lãng mạn.

Bản thân Trần Đình cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, tại sao dạo này lại có nhiều học sinh đến chỗ cô mua hoa tươi đến thế? Thậm chí có một vài học sinh vừa vào đã gọi cô là Bà mẹ hoa tươi. Nhưng cho dù thế nào, việc buôn bán của Trần Đình cũng coi như được cải thiện đôi chút.

Nhưng dù sao học sinh vẫn là học sinh, sức mua vẫn có hạn, hơn nữa lại toàn mua hoa rẻ tiền, mà cũng không phải quá nhiều. Nhưng những điều này đối với Trần Đình mà nói đã khiến cô hài lòng lắm rồi, đó cũng là một sự cố vũ vô hình dành cho sự cố gắng của cô. Mặc dù lợi nhuận không nhiều nhưng cũng coi như là có chút lời lãi.

Điều đáng tiếc là tình hình này chẳng kéo dài được lâu, bởi vì sự nhiệt tình của học trò thường đến nhanh, qua nhanh, dần dần chúng cũng không còn tích cực đi cả quãng đường xa đến đây mua hoa nữa, việc kinh doanh của cửa hàng Trần Đình lại trượt dốc.

5.

Lúc này Trương Hoa đang kinh ngạc trước vô bực kế hoạch của Cổ Triết Đông. Đương nhiên nó có liên quan đến hình tượng, năng lực và tâm sức mà Trương Hoa đã bỏ ra trong thời gian qua.

Cổ Triết Đông đã tận dụng mạng lưới các mối quan hệ của mình để tổ chức các buổi đào tạo với các chủ đề khác nhau ở các doanh nghiệp, công ty, thậm chí cả cơ quan nhà nước, hơn nữa lại thu phí rất thấp.

Cổ Triết Đông yêu cầu Trương Hoa không được đi theo con đường cũ, không được giáo điều hóa các bài giảng, trước khi giảng dạy cần phải nghĩ cho kĩ rồi cuộc mình sẽ mang đến cho người ta cái gì, rồi cuộc có thể giúp đỡ cho họ cái gì?

Trước mỗi buổi đào tạo đều tổ chức một buổi thảo luận giữa tất cả thành viên có kinh nghiệm liên quan, bỏ ra một lượng lớn thời gian chỉnh sửa những tài liệu đào tạo, sau đó mô phỏng quá trình đào tạo, khiến Trương Hoa cảm thấy thành thạo đến mức hài lòng bản thân thì thôi.

Kết quả, từ khi bắt đầu kế hoạch vô bực, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Trương Hoa giống như một ngôi sao mới xuất hiện trong ngành đào tạo của thành phố này, tốc độ nhanh đến mức chóng mặt. Trong khi đó Trương Hoa lại trẻ, diện mạo điển trai nên nhận được sự săn đón của rất nhiều nhân viên nữ.

Chỉ có bản thân Trương Hoa là biết rõ, anh có thể làm được những chuyện này không phải do năng lực của bản thân nổi trội mà là vì con người Cổ Triết Đông thực sự quá xuất chúng, ông ta đã hoàn thành một việc mà mình không có cơ hội làm nhờ vào một người khác.

Thỉnh thoảng, Trương Hoa thậm chí còn cảm thấy mình như một người máy, tất cả mọi trình tự đều được lập trình sẵn, bản thân anh chỉ cần thực hiện theo lập trình là xong.

6.

Mặc dù nhiều khi Trương Hoa cảm thấy bất lực, nhưng lại không thể không đi tiếp, dù sao công việc này cũng mang lại cho anh nguồn thu nhập cao, đồng thời cũng mang lại danh tiếng cho anh.

Còn một điểm nữa, trong tiềm thức của Trương Hoa cũng bắt đầu thích thú cái cảm giác đứng trên bục cao cùng với ánh hào quang đằng sau bục giảng. Mặc dù bản thân biết tất cả đều là công lao của Cổ Triết Đông, nhưng những người ngồi bên dưới nghe anh diễn giảng đều không nghĩ như vậy, bọn họ chỉ biết Trương Hoa chứ không biết đến Cổ Triết Đông. Bọn họ ngạc và khâm phục vị huấn luyện trẻ tuổi, đầy nhiệt huyết, giàu kinh nghiệm và có kiến thức sâu rộng.

Cổ Vân Vân thậm chí còn thăm khâm phục con mắt của mình, chẳng trách từ hồi đại học cô đã thích anh rồi, Trương Hoa quả nhiên nổi bật. Cổ Vân Vân lúc này càng thêm kiên định một niềm tin, đó chính là lấy Trương Hoa. Sau mỗi buổi tối đào tạo, khi rất nhiều nhân viên nữ đang vây lấy Trương Hoa, cô liền lao đến kéo tay Trương Hoa đi.

Để thoát khỏi tình cảnh này, lần nào Trương Hoa cũng để mặc cho Cổ Vân Vân lôi đi. Lúc ấy thường có người hỏi: “Cô gái kia là ai thế?”, người nào biết sẽ nói: “Là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Triết Đông đấy”, những cô gái khác đều than thở về ghen tị: “Xuất thân tốt đúng là khác biệt hẳn!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: CHƯƠNG 54

1.

Không phải Cổ Triết Đông không biết chuyện con gái cứ bám dính lấy Trương Hoa, nhưng ông không hề ngăn cản. Ông cũng có chút ngạc nhiên đối với Trương Hoa.

Mặc dù người điều khiển chính đứng đằng sau toàn bộ chuyện này là Cổ Triết Đông, nhưng người thực sự phát huy trên bục giảng lại là Trương Hoa. Cho dù công việc của ông có chuẩn bị hoàn mĩ đến trăm phần trăm, nhưng nếu năng lực của Trương Hoa không đạt đến yêu cầu thì cũng vô dụng.

Lần trước Cổ Triết Đông tìm gặp Trương Hoa nói chuyện một phần là nói thật lòng mình, mặt khác cũng có ý đồ riêng. Lời thật lòng là bản thân ông cũng từng muốn làm một giáo viên huấn luyện ưu tú. Hơn nữa thông qua những hiểu biết của ông về Trương Hoa, ông cảm thấy khá hài lòng về nhân cách của Trương Hoa.

Nhưng ý đồ riêng là, ông không hoàn toàn muốn lợi dụng Trương Hoa để giúp mình hoàn thành tâm nguyện, chỉ là muốn thử nghiệm trước với Trương Hoa về khả năng đào tạo thị trường, nhằm chuẩn bị sẵn cho việc tiến quân vào ngành đào tạo.

Nhưng Cổ Triết Đông không ngờ Trương Hoa lại biểu hiện tốt hơn cả sức tưởng tượng của ông. Cũng vì lẽ đó, Cổ Triết Đông đã nhìn thấy thị trường tiềm năng khổng lồ trong tương lai.

Hồi đầu trong lòng ông luôn không tán thành việc con gái qua lại với Trương Hoa, chủ yếu là vì cân nhắc đến hai vấn đề: Một là xuất thân, hai là Trương Hoa từng kết hôn rồi.

Giờ Cổ Triết Đông bỗng nhìn thấy hình ảnh của mình lúc trẻ trong con người Trương Hoa, cả quá trình từng bước phát huy tiềm năng đạt đến tối đa do sự tác động của các nhân tố bên ngoài, từng bước đặt chân lên con đường thành công.

Cổ Triết Đông lại nhớ lại xuất thân của mình, thậm chí còn nghèo hơn Trương Hoa, cũng không có trình độ văn hóa như Trương Hoa. Nhưng hơn mười năm trôi qua, bản thân ông đã từng bước đặt chân lên đỉnh cao của sự thành đạt. Vì vậy Cổ Triết Đông cũng bắt đầu thay đổi tư duy, có thể chính bởi vì bản thân thành công nên ông mới luôn cho rằng con gái mình nhất định phải được gả cho con cái của một gia đình thành công mà quên mất rằng mình cũng từng lớn lên trong một gia đình bình dân.

2.

Nhưng Cổ Triết Đông vẫn không thể yên tâm với cuộc hôn nhân trước của Trương Hoa. Ông nghĩ, nếu Trương Hoa chưa từng kết hôn thì tốt biết mấy, như vậy chỉ cần một số biện pháp là có thể đường đường chính chính biến Trương Hoa thành con rể của mình.

Có thể thấy con gái ông vẫn kiên quyết không chịu từ bỏ Trương Hoa, cuối cùng Cổ Triết Đông nghĩ, thôi không nên can thiệp sâu hơn, cứ để thuận theo

tự nhiên. Đáng tiếc là Cổ Triết Đông không tìm hiểu sâu hơn về tình hình của Trần Đình, nếu ông biết được Trần Đình sau khi ly hôn đã có bầu, hơn nữa hiện giờ đã sinh cho Trương Hoa một đứa con gái, có thể ông sẽ thay đổi thái độ.

Cổ Triết Đông bắt đầu lên kế hoạch ra sách cho Trương Hoa. Ông biết Trương Hoa lúc này chẳng có thời gian để viết, nhưng chuyện này đã không còn quan trọng, quan trọng là chỉ cần sách đứng tên anh là được. Còn về nội dung sách bản chất chỉ là sự sao chép, chắp ghép có “nghề” hơn. Chỉ cần có lí thì lúc nào cũng cảm thấy có lí.

Trương Hoa vẫn chỉ có thể bị động nhận. Khi những cuốn sách được người khác biên soạn ra, gắn tên anh và bán ra thị trường, trong lòng Trương Hoa có một cảm giác khó diễn tả thành lời, cứ như anh đang đi ăn cắp thành quả của người khác vậy.

Mỗ huấn luyện ít thì vài trăm người, nhiều thì cả nghìn người, sau mỗi lần Trương Hoa hùng hồn trên bục giảng, gần như mỗi người đều mua một cuốn sách của anh. Nhìn thấy rất nhiều người xin anh kí tên lên cuốn sách, trong lòng Trương Hoa vô cùng phức tạp. Anh cũng bắt đầu nghi ngờ trong những cuốn sách đào tạo có bán trên thị trường rốt cuộc có bao nhiêu cuốn là do chính bản thân tác giả viết ra?

3.

Cổ Triết Đông bắt đầu xây dựng một đội ngũ đào tạo độc lập vây quanh h, hoàn toàn thoát li khỏi bộ phận đào tạo của công ty. Nhiệm vụ chủ yếu của đội ngũ này là phục vụ những buổi đào tạo của Trương Hoa, bao gồm những công việc lật vật như: Thu thập, chỉnh lí tài liệu, bán vé vào học và các công việc trước và sau khóa đào tạo.

Bên cạnh đó, Cổ Triết Đông bắt đầu hướng tầm mắt ra thị trường bên ngoài tỉnh, cũng bắt đầu lên kế hoạch để đưa sách của mình tiến quân chính thức vào thị trường sách báo. Lây nền móng là đào tạo thị trường trong tỉnh để vươn xa ra các tỉnh khác, việc tiêu thụ sách sẽ do hai bộ phận đào tạo tại chỗ và thị trường sách đảm nhiệm.

Về chuyện bán sách không phải vấn đề lớn, bởi sách đã do Trương Hoa đứng tên, lại có một đội ngũ. Nhưng đào tạo thị trường thì khác, dù sao Trương Hoa cũng chẳng thể phân thân, vì vậy Cổ Triết Đông đành phải tạm thời đi chậm lại, bắt đầu lên kế hoạch xây dựng một đội ngũ đào tạo có năng lực mạnh, lấy Trương Hoa làm trọng tâm. Công việc đào tạo thành viên của đội ngũ đào tạo này sẽ được giao phó cho Trương Hoa.

Bên cạnh đó, để Trương Hoa có thể nhanh chóng “nhập vai”, khiến cho Trương Hoa nhanh chóng tìm được cảm giác của người thành đạt, Cổ Triết Đông đã chuẩn bị cho Trương Hoa một chiếc xe riêng. Trương Hoa lúc này chấp nhận mọi thứ dưới hai tầng mâu thuẫn.

Trong khi đó Cổ Vân Vân rất ít khi đến công ty điện tử Triết Đông, gần như ngày nào cũng bám riết lấy Trương Hoa, đặc biệt là sau khi Trương Hoa được cấp xe, cô gần như gạt xe riêng của mình sang một bên, đi lại đều bằng xe của Trương Hoa.

Cổ Vân Vân từng nhìn thấy ảnh con gái của Trương Hoa ở trên xe của anh. Dường như Trương Hoa lúc nào cũng mang theo bức ảnh bên mình. Lúc Cổ Vân Vân xem trộm thấy, trong lòng cô vô cùng đố kỵ, mặc dù đứa bé trên bức ảnh rất đáng yêu, nhưng trong con mắt của Cổ Vân Vân, nó lại là một ổ dịch đáng ghét.

Cổ Vân Vân đột nhiên nảy ra một suy nghĩ cực đoan, đó là nghĩ cách có con với Trương Hoa. Đáng tiếc là Cổ Vân Vân đã nhiều lần thử mà không thành công, không phải là Trương Hoa không có nhu cầu về sinh lí, mà là vì Trương Hoa không bao giờ cho Cổ Vân Vân có cơ hội.

Trong lòng Trương Hoa vẫn giữ vẫn quan điểm như vậy, đó là tuyệt đối không để xảy ra chuyện đó với Cổ Vân Vân lần nữa. Con người thật kì lạ, nếu như Cổ Vân Vân không thể hiện khao khát sở hữu Trương Hoa đến thế, hay nói cách khác, sau khi xảy ra quan hệ xác thịt, đôi bên không yêu cầu nhau phải gánh vác trách nhiệm thì có thể khi nhu cầu sinh lí quá mãnh liệt, Trương Hoa có khi sẽ lại lên giường với Cổ Vân Vân.

Nhưng hiện giờ Trương Hoa hiểu rõ tâm lí của Cổ Vân Vân, nếu một khi đã phá vỡ phòng tuyến đó, anh hoàn toàn không thể lẩn tránh được nữa. Vì vậy mới nói khi không mang hôn nhân ra làm mục đích, đàn ông đều thích chơi bởi nếu không gặp phải những rắc rối kia.

Rõ ràng Cổ Vân Vân là một rắc rối kiểu này. Sự rắc rối này không phải là do Cổ Vân Vân quá yêu Trương Hoa, mà bởi vì Cổ Vân Vân là con gái Cổ Triết Đông, trừ phi anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ lấy Cổ Vân Vân làm vợ.

Nhưng tất cả những chuyện này lại hình thành nên một sự giằng co lớn trong lòng Cổ Vân Vân. Càng không đạt được cô càng muốn giành lấy. Thực ra đàn bà nếu có thể là chính mình sẽ càng thu hút đàn ông hơn. Một khi đàn bà vì đàn ông mà đánh mất bản thân, cô ta cũng sẽ đánh mất sức hút vốn có với đàn ông.

Cổ Vân Vân vốn dĩ là một cô gái không tồi, mặc dù xuất thân giàu có nhưng phẩm chất và tính cách cũng không đến nỗi nào. Thế nhưng hiện nay tâm tư của cô đều đổ hết lên người Trương Hoa, càng khiến cho Trương Hoa không cảm thấy hấp dẫn, thậm chí đó còn là một áp lực vô hình đè nặng lên vai Trương Hoa.

Nếu nói rằng là Trương Hoa chưa từng động lòng dù chỉ một chút nào đối với Cổ Vân Vân thì là nói dối; nhưng cho dù từng có chút thiện cảm tốt với cô nhưng đến giờ đều bị những hành vi của Cổ Vân Vân hiện giờ làm tan biến hết.

5.

Đang là mùa hè, phòng trọ của Trần Đình rất ngột ngạt, nóng nực, mặc dù cái quạt điện chạy hết công suất ngày đêm nhưng con bé vẫn cả đêm không ngủ được. Cửa hàng hoa ban sáng cũng bán được tạm tạm, nhưng đến chiều, ánh mặt trời chiếu cửa hàng nên Trần Đình phải đóng cửa đến tối mới mở, không khí trong cửa hàng vô cùng ngột ngạt.

Việc buôn bán mặc dù không tốt lắm nhưng dù sao cũng đỡ hơn dạo trước, thỉnh thoảng lại có một vài học sinh chạy đến mua hoa. Nhưng chuyện buôn bán nhiều lắm cũng chỉ duy trì cân bằng thu chi, điều đó có nghĩa là chi tiêu, sinh hoạt phí của cô và con gái hoàn toàn là rút từ thẻ ra. Đây là điều mà Trần Đình sợ hãi nhất. Tình Tình vẫn phải định kì kiểm tra, tiêm một số loại vacxin bắt buộc.

Trần Đình không biết đã rơi biết bao nhiêu nước mắt, cuối cùng cảm thấy nước mắt đã khô cạn rồi. Mẹ cô vẫn thường xuyên gọi điện đến, cô không thể không giữ lại số điện thoại ngay trước cửa sổ phòng khi ở công ty. Mặc dù số điện thoại này, lúc mẹ cô gọi đến sẽ phải trả thêm một khoản chi phí ngoại tỉnh, nhưng cô chỉ có thể dùng tạm, bởi vì cô sợ mẹ biết mình không ở chung với Trương Hoa thành ra lại lo lắng.

Cũng may Trương Hoa vẫn định kỳ gửi tiền vào trong tài khoản của cô. Nếu như không có số tiền ấy của Trương Hoa, Trần Đình chắc chẳng thể trả nổi tiền thuê cửa hàng và tiền nhà trọ. Vốn dĩ số tiền này có thể đủ bảo đảm chi tiền chi phí sinh hoạt và thuê nhà cho hai mẹ con, nhưng Trần Đình không dám bỏ cửa hàng hoa, đối với cô mà nói, giữ lại cửa hàng là giữ lại chút hi vọng, giữ lại một tia hi vọng khi bản thân không còn ai giúp đỡ.

Trong lòng Trần Đình thực sự không muốn nhận tiền của Trương Hoa, nhưng cô không thể không nhận. Trương Hoa ngoài việc gửi tiền định kì ra thì không liếc lạc gì với cô. Mặc dù trong lòng Trần Đình rất lo sợ một ngày nào đó Trương Hoa sẽ liên lạc với mình, nhưng trong tiềm thức cô vẫn hi vọng anh sẽ gọi đến.

6.

Có lúc nằm mơ tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đang ôm chặt lấy con, cứ như thể sắp bị mất con đến nơi. Nhiều lúc Trần Đình ôm lấy con, thì thầm “Tình Tình kiên cường quá, biết không làm mẹ phải lo lắng, vì vậy không ôm đau gì hết!” Chỉ có điều Trần Đình không biết con gái lúc này đang trong mấy tháng đầu đời, cũng là đang trong giai đoạn có sức đề kháng tương đối tốt, thêm vài tháng nữa thì chẳng ai biết sẽ thế nào.

Chẳng phải Trần Đình chưa từng nghĩ đến chuyện rời khỏi thành phố này. Cô từng nghĩ đến chuyện trở lại thành phố nơi cô từng làm việc, dù gì ở đây cũng còn có Lưu Huệ Anh, có Trương Hoa, có người nhà Trương Hoa. Đương nhiên còn có cả mối tình ngu dại một thời, Trần Đình không khỏi nghĩ đến Lục Đào, nghĩ đến người đã từng mang lại giấc mơ thực chất lại là kẻ đẩy cô xuống vực thẳm.

Nghĩ đến đây, Trần Đình lại thấy đau đớn. Nhìn con nằm bên mà Trần Đình thấy xót xa. Cô bế con lên, nói: “Tình Tình, mẹ có lỗi với con, sai lầm của mẹ đang nhẽ phải để mẹ gánh chịu, thế mà giờ con lại đang phải chịu tội chung với mẹ. Nếu con thực sự không ở bên mẹ, mẹ cũng không biết mẹ lấy đâu ra dũng khí để mà sống tiếp.”

Căn phòng nóng nực đến mức toàn thân Tình Tình đều lấm tấm mồ hôi, con bé cũng không sao ngủ ngon được, không khí càng lúc càng nóng, Trần Đình biết vẫn chưa đến lúc nóng nhất. Nhìn con gái không thể nào ngủ ngon, Trần Đình cũng không biết hai mẹ con cô còn có thể chống chọi được với mùa hè khắc nghiệt này không.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: CHƯƠNG 55

1.

Việc đào tạo đã mở rộng ra ngoại tỉnh. Hai thanh niên trẻ là Nghiêm Lộ và Đổng Quang Phi bắt đầu theo học Trương Hoa. Nghiêm Lộ, xấp xỉ tuổi Trương Hoa, Đổng Quang Phi nhỏ hơn vài tuổi, mới tốt nghiệp hơn hai năm.

Nghiêm Lộ sau khi tốt nghiệp vẫn làm việc ở bộ phận nhân sự, cũng gần giống như Trương Hoa lúc đầu. Một lần vô tình anh bị công ty cử đi nghe giảng về đào tạo kinh doanh, ban đầu còn không chịu, nào ngờ lại bị giáo viên đào tạo lôi cuốn, sau đó trực tiếp gia nhập nghề kinh doanh, nhưng trong lòng luôn mong ước được trở thành một giáo viên đào tạo. Đổng Quang Phi ngay từ hồi học đại học đã đam mê công việc này, sau khi tốt nghiệp đã vào làm ở một công ty đào tạo người.

Đợt trước, Cố Triết Đông đã tổ chức một đợt tuyển dụng lớn để tìm người vào đội đào tạo này, hai người họ có thể coi là hai người may mắn nhất trong số những người ứng tuyển. Vào sau Trương Hoa nên họ đều gọi Trương Hoa là “Anh Hoa”.

Sự nhiệt tình và đam mê của họ khiến cho Trương Hoa cũng hơi kinh ngạc, trong khi bản thân anh thường chỉ đặt chân lên bục giảng mới bắt đầu cảm thấy nhiệt huyết chứ thường ngày rất trầm lắng, đặc biệt rất thích một mình ngồi yên tĩnh suy nghĩ. Nhưng hai người họ thì khác hẳn, dường như lúc nào cũng bùng bùng sức trẻ, sự nhiệt tình.

Nhiều khi Trương Hoa nghĩ có khi hai người họ chỉ trừ lúc ngủ ra thôi chứ lúc nào cũng tràn trề sức sống, thế mà tại sao họ vẫn không thành công? Về sau anh rút ra kết luận, có thể chính là vì quá cố chấp, quá chìm đắm trong đó nên khiến cho họ không có nhiều thời gian hơn để bình tĩnh suy xét những thứ đằng sau đào tạo.

Chỉ có điều có bọn họ ở bên cạnh, Trương Hoa cảm thấy rất hài lòng, một mặt bọn họ đều có khả năng nhất định trong việc diễn giảng trên bục giảng, đặc biệt không bao giờ tỏ ra ngại việc, thỉnh thoảng có thể bảo họ lên bục giảng thay mình, đặc biệt là Nghiêm Lộ, anh đã có kinh nghiệm thực tiễn nhiều năm. Mặt khác, bọn họ làm việc rất tích cực, cũng luôn tự giác với những công việc bên ngoài, hơn nữa sẵn sàng làm thêm giờ, làm việc đến sáng mà vẫn

tích cực, lại không bị ảnh hưởng đến công việc của ngày hôm sau. Trương Hoa nghĩ, có thể do họ vẫn còn độc thân.

2.

Thành phố lần này họ đến đào tạo chỉ cách nhà của Trần Đình có hai, ba tiếng đồng hồ. Ban ngày và buổi tối đều có lịch dạy. Buổi tối sau khi kết thúc, Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi ngồi ở phòng của Trương Hoa rất lâu. Hai người họ lúc nào cũng hào hứng nói chuyện, Trương Hoa chỉ ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng chen vào vài câu, còn lại đều im lặng.

Đội bọn họ đi rồi, Trương Hoa mới ngả lưng xuống giường, bắt đầu nghĩ xem Trần Đình đang làm gì ở nhà? Lúc trước một phần vì bận, một phần vì xa nên không nghĩ ngợi nhiều, giờ chỉ cách nhà cô có hai, ba tiếng, cảm giác gần hơn nhiều. Hơn nữa anh cũng thấy nhớ con gái.

Trương Hoa hiện giờ đã không cần động tay làm việc nữa, tất cả mọi việc đều có người khác lo. Trước đó đã có người sắp xếp mọi việc, nếu ở gần anh tự lái xe đi từ sáng. Nếu thành phố xa hơn một chút anh đi từ hôm trước. Hơn nữa giờ anh ở riêng một phòng trong khách sạn, cũng chẳng cần phải chen chúc với ai.

Theo như tiền lệ, sáng mai anh sẽ lái xe về trước, những việc lặt vặt còn lại giao cho người khác làm. Nhưng lúc này Trương Hoa lại nghĩ sáng mai sẽ đi thăm con, đã mấy tháng nay rồi, chắc là nó đáng yêu lắm. Nghĩ đến đây, Trương Hoa thậm chí còn cảm thấy vô cùng phấn khởi, hi vọng trời mau mau sáng.

Ngày hôm sau Trương Hoa dậy rất sớm, sau đó gõ cửa phòng Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi, hai người này ở chung một phòng, cả hai đều chưa dậy, thấy Trương Hoa vào vội vàng mặc quần áo. Trương Hoa nói: “Không phải vội dậy thế đâu, tôi chỉ đến báo hai cậu một tiếng, hôm nay tôi có chút việc phải đi trước, hai người giúp họ xử lý nốt những công việc còn lại nhé!”

Trương Hoa không gọi điện cho Trần Đình, thậm chí anh đang nghĩ nếu cô nhìn thấy anh đột nhiên lái xe đến, không biết về mặt cô sẽ thế nào nhỉ? Rồi còn con gái nữa? Anh không kiểm chế được vừa lái xe vừa lấy ảnh con ra ngắm. Trương Hoa không hề lo lắng cho cuộc sống của hai mẹ con Trần Đình trước mắt, bởi vì số tiền anh gửi vào thẻ của cô cũng khá nhiều, đủ đảm bảo cho cuộc sống của cả hai.

3.

Lúc Trương Hoa đến nhà Trần Đình mới chỉ qua bữa sáng một lát. Anh vừa dừng xe, hàng xóm nhìn thấy đều nghi hoặc hỏi không biết là ai đến nhà họ Trần?

Lúc Trương Hoa xuống xe, có người đã nhận ra anh, liền nói với người đứng bên cạnh: “Đấy chẳng phải là con rể nhà họ Trần hay sao?” Người kia nhìn kĩ rồi nói: “Đúng thế, sao lại lái xe về nhỉ? Ăn mặc cứ như người trên ti vi ấy!”

Bố mẹ Trần Đình vừa ăn sáng xong, đang ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm. Bởi vì cửa phòng khách và cổng đều mở nên nhìn thoáng qua là thấy xe của Trương Hoa. Mẹ Trần Đình nói: “Là xe của ai thế? Sao lại đỗ trước cổng nhà mình thế kia?”

Bố Trần Đình cũng ngạc nhiên không kém, cả hai liền chạy ra xem. Vừa ra đến sân họ đã nhìn thấy Trương Hoa bước xuống xe.

Trương Hoa nhìn thấy bố mẹ Trần Đình đi ra liền lại gần. Mẹ Trần Đình nhìn thấy Trương Hoa liền nói: “Hoa à, sao con lại về đây?”

Trương Hoa đáp: “Con có chút việc ở gần đây, tiện thể qua thăm nhà ạ!”

Bố mẹ Trần Đình nhìn cách ăn mặc của Trương Hoa, sau đó lại nhìn ra cái xe đỗ bên ngoài, nhất thời không rõ chuyện gì. Im lặng hồi lâu, mẹ Trần Đình mới nói: “Mau vào phòng đi!”

Đội Trương Hoa ngồi xuống rồi, mẹ Trần Đình liền rót trà cho Trương Hoa. Trương Hoa nhìn quanh, thầm nghĩ sao không thấy Trần Đình? Liền hỏi bố Trần Đình: “Hai mẹ con Trần Đình đi đâu rồi ạ?” Câu hỏi này khiến cho bố Trần Đình và mẹ cô đang rót trà chột khựng lại.

Mẹ Trần Đình ngẩng đầu lên hỏi: “Con Đình nó không ở chỗ con à?”

Trương Hoa cảm thấy có chuyện không ổn, liền hỏi han cụ thể tình hình, cuối cùng mới hiểu ra Trần Đình vì muốn để bố mẹ yên lòng nên vẫn nói dối là đang ở nhà anh.

Mẹ Trần Đình lo đến toát mồ hôi: “Con ranh này rốt cuộc đang ở đâu? Mang đứa bé như thế ra ngoài nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Bố Trần Đình có vẻ bình tĩnh hơn, nói: “Liệu nó có đang ở chỗ thuê lần trước không?”

Trương Hoa vội hỏi: “Chỗ nào ạ?”

Bố Trần Đình liền kể cho Trương Hoa nghe chuyện Trần Đình chuyển ra ngoài trước dịp nghỉ lễ mừng một tháng năm. Lúc này Trương Hoa mới biết, lần trước không phải Trần Đình từ nhà đến chỗ anh, chẳng trách Lưu Huệ Anh nói bị Tinh Tinh quấy nhiễu không ngủ được.

4.

Trương Hoa chẳng buồn uống trà mà đi thẳng ra khỏi nhà, nói với bố mẹ Trần Đình: “Bố mẹ yên tâm, con sẽ tìm được cô ấy!” rồi bảo họ tạm thời đừng gọi cho Trần Đình, sợ Trần Đình biết sẽ đổi chỗ ở khác. Rồi còn dặn họ yên tâm, tìm được Trần Đình rồi sẽ báo ngay cho họ.

Trương Hoa lái xe như bay trên đường, lòng chỉ hi vọng Trần Đình vẫn còn ở chỗ nhà trọ. Bởi vì sợ Trần Đình xảy ra chuyện gì nên bố mẹ cô đã ghi lại địa chỉ cụ thể nơi thuê trọ trước đây của cô rồi.

Để tìm một địa điểm khá heo hút ở trong một thành phố xa lạ thật chẳng phải chuyện dễ dàng. Chẳng đường hơn bốn tiếng đồng hồ mà Trương Hoa chỉ đi hết có ba tiếng rưỡi đã đến nơi. Nhưng để tìm được chỗ Trần Đình ở phải mất thêm hai tiếng nữa, chỉ có thể dựa vào địa chỉ trong tay, liên tục hỏi thăm người ven đường. Lúc tìm được đến nơi đã là hai giờ chiều.

Trương Hoa hỏi chủ nhà: “Có phải có một phụ nữ trẻ nuôi con mọn đang ở đây không ạ?”

Chủ nhà nói có, sau đó hỏi Trương Hoa là ai? Tìm cô có việc gì? Trương Hoa liền nói: “Tôi là bố của cháu bé, xin hỏi họ có nhà không ạ?”

Chủ nhà nhìn Trương Hoa một hồi, có lẽ thấy Trương Hoa không có vẻ gì là người xấu liền nói: “Cô ấy bế con ra cửa hàng rồi!”

Trương Hoa lại hỏi: “Cửa hàng ạ? Cửa hàng gì thế?”

Chủ nhà liền bảo: “Cậu đi ra ngoài, nhìn lên tường bên ngoài cánh cổng này thì biết!”

Lúc quay người đi, Trương Hoa thấp thoáng nghe thấy chủ nhà nói với vợ: “Hồi đầu ruộng bỏ mẹ con người ta, giờ mới đi tìm, đàn ông cái kiểu gì thế không biết?”

Trương Hoa biết chủ nhà hiểu lầm mình, nhìn bộ dạng này của anh chắc họ nghĩ anh là con cái nhà giàu, chơi bời lãng nhăng ở ngoài. Nhưng Trương Hoa chẳng hơi đâu mà giải thích, anh chạy như bay ra ngoài cổng, nhìn lên trên bức tường thấy có dán những mảnh giấy nhỏ, trên đó có viết: Nếu có nhu cầu mua hoa tươi hãy đến cửa hàng hoa tươi ở đường xx...

Trên giấy không có số điện thoại, chỉ viết thời gian bán hàng là từ tám giờ sáng đến tám giờ tối. Trương Hoa nhìn cái là nhận ra ngay nét chữ của Trần Đình, vội xé tờ quảng cáo xuống, rồi đi tới cửa hàng của Trần Đình theo địa chỉ.

5.

Thực ra cửa hàng hoa tươi của Trần Đình cách nhà cô không xa, đi bộ chỉ nửa tiếng là đến nơi, lái xe thì càng nhanh. Nhưng vì Trương Hoa không thuộc đường, thế nên đến khi tìm được cửa hàng của Trần Đình đã là ba rưỡi rồi.

Trương Hoa ngồi trong xe, liếc mắt là có thể nhìn thấy tám biển cũ kỹ đề dòng chữ: “Cửa hàng hoa tươi Tình Tình”. Xét từ góc độ kinh doanh, nếu đặt tên cửa hàng hoa tươi như thế thì thật chẳng lý tưởng chút nào, thậm chí còn cảm thấy cái tên này rất khó nghe. Nhưng giờ trong mắt anh, cái tên này lại vô cùng âm áp, dù gì đó cũng là tên con gái anh.

Anh nhìn vào trong cửa hàng, thấy Trần Đình đang ôm con, lúc này ánh nắng mặt trời đang chiếu vào cửa hàng.

Trương Hoa đỗ xe trước quầy bán hoa tươi, không buồn rút chìa khóa mà xuống luôn khỏi xe. Dù sao Trương Hoa cũng từng làm kinh doanh, giờ do yêu cầu công việc khiến cho anh phải tiếp xúc với rất nhiều kiến thức về kinh doanh, chỉ liếc sơ qua là anh đã biết ngay cửa hàng hoa của Trần Đình buôn bán không có lời lãi gì, trừ phi mặt trời mọc từ đằng tây.

Trần Đình đang ngồi ôm con trong cửa hàng, nhìn thấy có chiếc xe hơi đỗ lại, tưởng có khách đến mua hoa, trong lòng thậm chí hơi ngạc nhiên, ở chỗ này mà cũng có người lái xe đến mua hoa tươi ư?

Khi nhìn thấy Trương Hoa từ trên xe bước xuống, cô sững người, ôm con đứng dậy ngây ra bất động. Trương Hoa sai bước đến gần, lúc này mới nhìn rõ Trần Đình và con. Trần Đình ăn mặc rất giản dị, điều này không hề quan trọng với Trương Hoa, bởi vì trong lòng anh luôn thích những cô gái giản dị.

Nhưng sắc mặt Trần Đình rất kém, liếc qua là biết thiếu ngủ. Hơn nữa làn da cũng kém sắc, cảm giác như đã suốt một thời gian dài không được nghỉ ngơi đầy đủ, lại không đủ dinh dưỡng. Trương Hoa lại nhìn con gái nằm trong vòng tay cô, lúc này nó đang ngủ ngon lành, nhưng trông cũng có vẻ không ổn lắm. Mặc dù Trương Hoa cũng không rõ cụ thể là không ổn chỗ nào.

Trần Đình ôm con đứng ngây ra nhìn Trương Hoa, Trương Hoa cũng nhìn Trần Đình, cả hai đều không nói năng gì. Hồi lâu sau, Trần Đình cố nặn ra một câu: “Sao anh lại đến đây?”

Trương Hoa không trả lời mà nói: “Đóng cửa hàng vào rồi đi theo anh!”, sau đó nói tiếp: “Đưa con cho anh trước đã!”. Trần Đình đưa con cho Trương Hoa, Trương Hoa bế con đi ra ngoài rồi bảo: “Anh chờ em trên xe nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: CHƯƠNG 56

1.

Trần Đình đứng ngây ra nhìn Trương Hoa ôm con lên xe, hồi lâu sau mới đi thu dọn cửa hàng, vừa thu dọn vừa nghĩ, sao Trương Hoa lại biết mình ở đây nhỉ? Ngay cả bố mẹ cô cũng không biết, làm sao anh ấy biết được? Tình Tình phải chịu khổ với mình, liệu anh ấy có nổi cáu không nhỉ? Liệu anh ấy có mang con đi không? Rồi cô lại nghĩ, sao anh ấy lại lái xe đến đây? Xe này của ai thế?

Thu dọn rồi đóng cửa cửa hàng hoa lại, Trần Đình vừa vào trong xe vừa nghĩ ngợi vẩn vơ. Vào đến trong xe, một cảm giác dễ chịu bao trùm lấy cô. Trên xe có bật điều hòa, có nhìn sang Tình Tình, thấy mồ hôi trên người con bé đã khô hết, con bé ngủ có vẻ say hơn.

Trương Hoa đưa con cho Trần Đình, sau đó nói:

"Em để con ở trong cửa hàng nóng như thế à?". Trần Đình không đáp, cô cũng không biết trả lời sao, chỉ biết im lặng đón lấy con, cúi đầu không nói gì.

Trương Hoa khởi động, sau đó hỏi: "Đường gần nhất về nhà em là đường nào?". Dưới sự chỉ dẫn của Trần Đình, cả ba chẳng mấy chốc đã về đến nơi. Trương Hoa thăm nhử: Hóa ra gần thế này, thế mà anh đi mất cả tiếng đồng hồ.

Trương Hoa bế con chờ Trần Đình mở cửa, mặt con bé lại rịn mồ hôi. Trần Đình vừa mở cửa ra, Trương Hoa đã cảm nhận hơi nóng từ trong nhà phả vào người. Nhìn vào bên trong, căn phòng không lớn lắm, không khí cũng không tốt, Trương Hoa vào trong phòng với Trần Đình được một lúc đã thấy đứa bé đầm đìa mồ hôi. Mặc dù Trần Đình đã bật quạt lên nhưng quạt chẳng ăn thua gì.

Trương Hoa không chịu được nữa đành lớn tiếng nói: "Em ở trong cái xó quái quỷ gì thế này? Em định cho con chết nóng à?". Đứa bé nằm trong lòng Trương Hoa òa khóc, có lẽ là do Trương Hoa đột nhiên quát lớn khiến nó giật mình. Trương Hoa vội vàng dỗ con.

Trần Đình luôn dè dặt là bởi vì cô lo Trương Hoa nổi cáu. Nào ngờ Trương Hoa nổi cáu thật, thế nên cô chỉ biết cúi đầu không nói gì. Trương Hoa nhìn con khóc ngất trong lòng, nên giọng nói: "Có hai lựa chọn, em lựa mà chọn. Một là lập tức bế con theo anh. Hai là em ở lại nơi này, anh bế con đi! Em tự chọn lấy!"

Trần Đình khẽ nói: "Nhưng mà còn bao nhiêu đồ thế này...". Trương Hoa nói: "Mấy thứ đồ vớ vẩn này có tác dụng gì? Mau đi thu dọn những thứ dùng được, những thứ khác bỏ hết lại đây!". Trần Đình khẽ đáp: "Nhưng mà cửa hàng hoa tươi..."

Trương Hoa gạt đi: "Đừng nhắc nữa, cái cửa hàng hoa ấy giờ bỏ đi còn đỡ tốn tiền, tiếp tục mở chỉ có đường lỗ vốn thôi! Thôi đủ rồi, em chớ lằng nhằng nữa, con bé nóng không chịu được rồi, anh bế nó vào xe đây!"

2.

Trương Hoa nói xong liền không đếm xỉa đến Trần Đình mà bế thẳng con ra xe. Trương Hoa vào trong xe liền gọi cho mẹ Trần Đình, nói sẽ dẫn mẹ con cô về nhà ngay, bảo bà chờ lo. Lúc này mẹ Trần Đình mới yên tâm được.

Trần Đình biết giờ có nói gì cũng không có tác dụng, thế nên chỉ âm thầm thu dọn một vài đồ dùng cần thiết. Thu dọn xong, cô lại ngồi bên giường, âm thầm rơi lệ. Cuối cùng Trần Đình gạt nước mắt đi gặp chủ nhà, giao trả chìa khóa cho ông ta rồi chào từ biệt. Ông chủ hỏi: "Cô không thuê nhà nữa à?". Trần Đình nói: "Đã thôi ạ!". Chủ nhà liền nói: "Vẫn còn một thời gian nữa mới hết hạn thuê nhà, tôi cứ để nhà đây, nếu hết thời gian mà cô không quay lại, tôi sẽ bỏ hết đồ đạc của cô nhé!"

Trên đường về, Trương Hoa mặt mày sa sầm, im lìm không nói gì, Trần Đình cũng không dám lên tiếng, chỉ im lặng ôm con ngồi phía sau. Trương Hoa không lái nhanh như ban sáng nữa. Tình Tình ngủ ngon lành trong vòng tay của Trần Đình. Trần Đình nhắm mắt ngồi ở ghế sau, chợt có cảm giác rất buồn ngủ.

Đã lâu lắm rồi cô chưa cảm thấy thư thái thế này. Bao nhiêu lâu nay, các sợi thần kinh của cô luôn căng như dây đàn, mặc dù cứ sợ Trương Hoa sẽ xuất hiện, nhưng khi Trương Hoa thực sự đến bên cô, cô lại thấy nhẹ nhõm và an toàn.

Trần Đình lúc này đã cảm nhận được sự thay đổi của Trương Hoa, mặc dù không nói ra được anh thay đổi ở đâu, nhưng cảm thấy anh không giống với Trương Hoa trước đây, giọng điệu anh nói chuyện cùng với cử chỉ đều khác hẳn với trước đây. Cuối cùng, Trần Đình đã tìm được một từ để miêu tả Trương Hoa hiện nay, đó chính là "Lãnh đạo".

Cảm giác của Trần Đình không sai, hiện giờ Trương Hoa đúng là đã thay đổi. Những thay đổi này dần dần hình thành cùng với cảm giác kiêu hãnh khi đứng trên bục giảng, luôn cho rằng quan điểm của bản thân là tuyệt đối chính xác.

Hơn nữa khi xây dựng đội ngũ mới, anh chính là trung tâm, và cách anh nói chuyện với mọi người cũng có ý vị như dẫn dắt, nhắc nhở. Điều này khiến Trương Hoa hiện giờ nhiều lúc thích ra lệnh cho người khác phải làm gì chứ không phải bàn bạc với người ta nữa. Vì vậy có thể nói, hành vi và thói quen của con người có thể dần dần thay đổi thông qua sự tác động của những nhân tố bên ngoài.

3.

Lúc ra khỏi đường cao tốc trời đã tối rồi. Vừa vào đến thành phố, Trương Hoa liền đỗ lại tại một nhà hàng ở bên đường. Trần Đình im lìm suốt giờ mới lên tiếng: "Sao anh lại đỗ lại đây?"

Trương Hoa nói: "Đề đi tìm em mà ngay cả cơm trưa anh cũng chưa được ăn, mau xuống xe đi, chúng ta vào ăn cơm đi!"

Trần Đình cùng xuống xe với Trương Hoa, sau đó vào nhà hàng. Trương Hoa gọi món xong liền trả thực đơn cho nhân viên phục vụ và bảo: "Bảo đầu bếp nhanh lên một chút!", hoàn toàn không có ý hỏi han xem Trần Đình muốn ăn món gì, nếu là trước đây Trương Hoa sẽ hỏi Trần Đình muốn ăn cái gì.

Nhưng Trần Đình chẳng hề để ý đến chuyện này, cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều. Nếu cô để ý đến điều này, có lẽ cô sẽ biết rõ hơn Trương Hoa đã thay đổi như thế nào. Đó chính là anh đang dần dần coi mình là trung tâm, hơn nữa nói chuyện với người khác thường bằng giọng điệu dạn dò, nhắc nhở.

Về đến nhà, Trương Hoa vội vàng đi tắm cho con. Tắm xong liền ôm con nói: "Tĩnh Tĩnh, có nhớ bố không? Có phải dạo này sống không tốt không? Giờ thì tốt rồi, ở bên cạnh bố thì không cần phải lo lắng nữa rồi!"

Trần Đình nhìn thái độ của Trương Hoa đối với con, cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút. Cho dù thế nào thì tình cảm của anh dành cho con vẫn không thay đổi. Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình, nói: "Mau đi tắm rửa đi! Nhìn bộ dạng của em cứ như một tuần rồi không tắm rửa ấy!"

Buổi tối, Trương Hoa không ngủ chung với Trần Đình, anh ngủ trên giường của Nhà Vện. Trong phòng có bật điều hòa, Trần Đình nhìn con ngủ ngoan bên mình, nhớ lại những ngày tháng hai mẹ con bốn ba bên ngoài mà không khỏi rơi lệ, nhưng lại chẳng thể hiểu nổi vì sao mình lại khóc, càng không nói rõ được cảm xúc của mình lúc này như thế nào.

Buổi sáng, Trương Hoa vào phòng thay quần áo, thấy Trần Đình đang đùa với con. Trương Hoa bước vào, mắt Tĩnh Tĩnh liếc sang nhìn anh. Trương Hoa lại gần hôn con. Thay quần áo xong, anh lại đến ôm con, chơi với con một lát rồi đặt nó lên giường, nói: "Thôi bố phải đi làm rồi, tối bố về chơi với con nhé".

4.

Trương Hoa lấy từ trong túi ra một tấm Thẻ tín dụng, đặt lên giường rồi nói với Trần Đình: "Đây là thẻ phụ của anh, tí nữa em đi mua cho con ít quần áo và đồ chơi, sau này em cứ cầm lấy mà dùng!"

Trần Đình chỉ khẽ vâng. Lúc sắp ra khỏi phòng, Trương Hoa mới ngoảnh đầu lại nói với Trần Đình: "Nếu em còn mang con đi nữa, để anh tìm được anh sẽ chỉ dẫn con về đây thôi đấy!", nói rồi không đợi Trần Đình kịp trả lời đã đi thẳng.

Chắc tại dạo này khổ sở quen rồi, lúc đưa con đi khu thương mại, mặc dù có thẻ tín dụng của "Trương Hoa trong tay nhưng Trần Đình vẫn không dám dùng tiền bừa bãi. Có mua một ít quần áo cho con xong lại mua thêm mấy món đồ chơi. Vốn định mua cho mình ít quần áo mùa hè nhưng cuối cùng ngẫm nghĩ sao lại thôi.

Trương Hoa đi làm về thấy Trần Đình đang ở trong bếp nấu nướng. Trần Đình đặt con ngủ trên ghế sofa trong phòng khách để có thể trông con. Trương Hoa thay quần áo xong liền chạy lại ôm con dậy chơi.

Ăn cơm xong, Trương Hoa đột nhiên nói với Trần Đình: "Em đưa hóa đơn mua hàng ban sáng đây anh xem nào!"

Trần Đình trầm nghĩ: "Xem hóa đơn làm gì? Sợ mình tiêu nhiều quá chăng?", nhưng Trần Đình vẫn đưa cho Trương Hoa xem, lòng thầm nhủ may mà chưa vứt đi.

Trương Hoa xem rồi liền nói: "Sao em, lại mua quần áo rẻ tiền cho con mặc thế này? Còn nữa, đồ chơi còn dùng lâu dài, sao không mua loại cao cấp ấy?"

Thấy Trần Đình ngồi bên không nói gì, Trương Hoa liền bảo: "Thôi bỏ đi, đợi vài ngày nữa có thời gian rảnh anh sẽ dẫn nó ra ngoài mua cái khác; còn nữa, ngày mai anh phải đi đào tạo ở thành phố khác, ngày kia mới về. Trong hai ngày ấy em không cần chuẩn bị cơm tối cho anh đâu!". Trần Đình gật đầu vâng dạ.

5.

Buổi tối không có Trương Hoa ở nhà, Trần Đình lại cảm thấy rất hụt hẫng, mặc dù biết ti vi nhưng vẫn thấy nhà cửa im ắng. Mặc dù dạo này Trương Hoa nói chuyện với cô đều như ra lệnh nhưng có anh ở nhà cô vẫn cảm thấy nhẹ nhõm và an toàn.

Trương Hoa cứ về đến nhà là lại ôm con, hơn nữa rất thích tắm cho con, giúp con thay quần áo, những hành động ấy khiến Trần Đình cảm thấy rất ấm áp.

Cho dù thái độ của Trương Hoa dành cho cô chẳng ra sao, nhưng Trần Đình vẫn mong ngóng Trương Hoa ngày ngày về nhà sớm, có thể ở bên cạnh hai mẹ con cô mỗi tối. Đáng tiếc là cả tối nay anh không về, trong nhà chỉ còn mỗi

Bởi vì nhiều lớp đào tạo, hơn nữa các lớp đào tạo đều ở thành phố khác, nếu là các thành phố ở xa thì chắc chắn phải ngủ ở ngoài một ngày, thậm chí có lúc phải ở ngoài hai ngày. Những thành phố ở gần hơn, lái xe về đến nhà cũng đã muộn lắm rồi.

Mặc dù trong thời gian đó có vài ngày được ở trong thành phố không phải đi xa nhưng cũng không phải ngày nào anh cũng về nhà ăn cơm. Nhiều lúc anh ăn uống ở ngoài xong mới về nhà.

Trần Đình mặc dù không hài lòng với những chuyện này, nhưng không bao giờ dám nói gì. Đôi khi Trần Đình cảm thấy mình ở đây giống hệt như một ô sin, một người chăm trẻ không hơn không kém. Nhiệm vụ của cô là chăm đứa bé, còn về những chuyện có liên quan đến "chủ nhân", cô không được phép hỏi.

Trương Hoa phần lớn đều ngủ bên giường của Nhã Vận, thỉnh thoảng cũng sang ngủ chung với hai mẹ con, nhưng Trần Đình biết Trương Hoa chỉ vì muốn trông con mà thôi. Thỉnh thoảng Trương Hoa sang phòng, Trần Đình lại bất chợt nhớ đến cái đêm trước khi cô rời đi.

Trong lòng Trần Đình thậm chí có hi vọng Trương Hoa sẽ đột nhiên khao khát, sẽ có nhu cầu. Nhưng ngay lập tức cô lại gạt bỏ cái suy nghĩ ấy đi. Có thể sự thay đổi của Trương Hoa khiến cho cô cảm thấy anh càng lúc càng xa cô, xa đến mức khó nắm bắt. Ngoài thái độ đối với con không hề thay đổi, còn lại dường như mọi thói quen và hành vi của anh đều thay đổi rất lớn.

Thế nhưng khi ngủ chung với hai mẹ con, Trương Hoa lại không có biểu hiện gì là khao khát chuyện ấy, ngay cả khi đi uống rượu ở bên ngoài về cũng vậy. Thỉnh thoảng Trần Đình thậm chí nghĩ, có phải Trương Hoa đã có người khác ở ngoài rồi?

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

1.

Những bữa tiệc mà hiện giờ Trương Hoa tham dự hoàn toàn khác với những bữa tiệc rượu khi còn làm ở bên công ty điện tử Triết Đông. Trước đây mời anh ăn uống đều là những ông chủ khu vực ngoại ô, những người đi cùng toàn là bạn bè hoặc quản lý cửa hàng của ông chủ đó, tổ chức của họ thường không cao.

Giờ thì khác hẳn, về cơ bản đều là ông chủ các doanh nghiệp hoặc các cán bộ quản lý cấp cao; tổ chức và trình độ của họ rõ ràng hơn hẳn những ông chủ ở ngoại ô kia.

Những ông chủ này khi đi ăn thường nói với Trương Hoa: “Những thanh niên vừa có kinh nghiệm quản lý lại vừa có kiến thức kinh doanh phong phú như thầy Trương đây quả là hiếm có, làm giáo viên đào tạo thì phí hoài quá!”, thậm chí còn cười bảo: “Nếu như không phải vì chủ tịch Cổ, tôi thật muốn giành anh về làm cho tôi đây!”

Những lời ca tụng ấy có lẽ chính là nguyên nhân chính khiến cho Trương Hoa dần dần sinh ra kiêu ngạo, lại cộng thêm với sự tán dương của những người làm nghề đào tạo, rất nhiều nhân viên mua sách xin anh kí tên... Những điều ấy đã khiến Trương Hoa rất khó dùng lí trí để điều chỉnh tâm lý hiện tại của mình.

Vì vậy mới nói, trẻ có thể mạnh của tuổi trẻ, nhưng tuổi trẻ mãi mãi tồn tại nhược điểm chỉ mạng của tuổi trẻ. Ngoài ra, một con đường thành công ổn định mới là một con đường bền vững, một con đường thành công bột phát hoặc thông qua những thủ đoạn không mấy hay ho thường có tuổi thọ không dài, trừ phi người trong cuộc có thể nhanh chóng lĩnh hội được nguy cơ tiềm tàng, từ đó ứng biến có hiệu quả. Còn về tương lai của Trương Hoa ra sao còn phải xem nhận thức của bản thân anh đến đâu. Nhưng hiện giờ Trương Hoa chắc chắn chưa nhận thức được những chuyện này, anh vẫn còn đang đắm chìm trong tâm lý nóng lòng tiến đến thành công.

Trước đây anh thích đi xe buýt, nhưng giờ anh đã có thói quen lái xe ra ngoài. Giờ thì anh đã hiểu tâm lý của Cổ Văn Văn vì sao không thích đi xe buýt, dù sao cảm giác tự mình lái xe cũng khác hẳn với đi xe buýt. Trương Hoa mấy lần về nhà bố mẹ nhưng đều lái xe về ăn bữa cơm rồi đi ngay, thậm chí có lần còn chẳng ở lại ăn cơm.

Nhã Vận đã nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học. Hôm cô nhận được giấy báo đã vui mừng gọi cho Trương Hoa. Nhưng Trương Hoa tỏ ra không mấy hào hứng trong điện thoại, chỉ hỏi Nhã Vận đã tìm hiểu kĩ chưa, tình hình trường học thế nào, trình độ giáo viên chuyên ngành ra sao, học phí bao nhiêu?

Những chuyện này khiến Nhã Vận vô cùng không vui. Trương Hoa lại về nhà, đưa cho Nhã Vận một cái phong bao lì xì đỏ, nói là phần thưởng cho cô đỗ đại học. Nhã Vận không nhận mà tức giận nói: “Em không cần tiền của anh, em chỉ hi vọng anh cũng vui chung với em, dù sao em cũng đại học rồi!”

Lúc này Trương Hoa mới hiểu ra tâm trạng của em, nghĩ lại thấy hồi đầu, lúc cầm tờ giấy báo trúng tuyển trên tay, anh đã phấn khởi đến mấy đêm liền không ngủ nổi, hoàn toàn chẳng cân nhắc đến chuyện chọn trường nào, càng không nghĩ đến chuyện lựa chọn ngành học nào. Bố mẹ anh và Nhã Vận cũng vui lây với anh. Tại sao giờ khi nghe thấy Nhã Vận thông báo nhận được giấy trúng tuyển, anh lại nghĩ đến nhiều vấn đề thế? Bản thân anh dần trở nên lý trí chăng? Hay anh đang trở thành một con người quá thực dụng?

Thế là Trương Hoa vội vàng xin lỗi em gái, bảo sẽ chung vui với em. Thấy Nhã Vận vẫn còn đang giận, Trương Hoa liền nói với mẹ: “Con cho em nó ra ngoài ăn, kể cho nó nghe mấy chuyện hồi học đại học!”, sau đó lại gần đỡ dành Nhã Vận: “Thôi đừng giận nữa, anh sẽ dẫn em ra ngoài kể cho em mấy chuyện rất thú vị hồi học đại học!”. Nhã Vận nghe thấy mới hơi nguôi ngoai.

Trương Hoa dẫn Nhã Vận vào một nhà hàng ở trong thành phố. Trẻ con đúng là trẻ con, sau bữa ăn, tâm trạng Nhã Vận lại vui vẻ trở lại. Nhất là sau khi nghe anh kể mấy chuyện thú vị hồi học đại học, Nhã Vận háo hức muốn được đi học ngay.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Trương Hoa hỏi Nhã Vận chiều nay muốn vào thành phố chơi hay về nhà. Thực ra Trương Hoa biết thừa Nhã Vận đến đây rồi nhất định sẽ đòi ở lại chơi. Nhã Vận đáp: “Đương nhiên là phải đi chơi rồi!”

Trương Hoa liền nói: “Chiều nay anh không thể đi với em được, anh phải về công ty có chút việc. Em một mình phải cẩn thận một chút!”, sau đó lấy cái li xì đỏ ra: “Giờ thì chịu nhận rồi chứ hả?”. Nhã Vận đón lấy cái li xì, nói: “Nề anh có thành ý, em đành phải nhận vậy, vừa hay trưa nay phải dùng đến!”

“Chắc là chiều nay anh không thể đưa em về, em nhớ về nhà sớm đây!”

Nhã Vận gật đầu: “Muộn cũng chẳng sao, cũng lắm em về nhà anh ngủ là được chứ gì!”

Trương Hoa lập tức nói: “Không được!”. Trần Đình đang ở chỗ anh. Bố mẹ anh và Nhã Vận đầu không biết chuyện này, Trương Hoa cũng không muốn để Nhã Vận biết.

Nhã Vận lại tỏ vẻ không vui: “Tại sao không được?”>Trương Hoa nói: “Đã nói không được là không được! Ngoan, chiều nhớ về nhà sớm đây!”

Nhã Vận liền tỏ vẻ vui vẻ, áp sát vào người anh: “Thôi được, em sẽ về nhà sớm! Giờ thì mua cho em một cái kem chứ hả?”

3.

Trương Hoa cũng đến bó tay với cô em gái, đành để mặc cho Nhã Vận kéo mình đi mua kem. Mua kem xong, Trương Hoa nói: “Giờ thì được rồi chứ hả?”

Nhã Vận ăn vừa nói: “Anh đi đi, em không giữ đâu!”

Trương Hoa nhìn thấy em gái như vậy chỉ biết cười như mèo, thực sự bất lực với cô em gái, dặn dò Nhã Vận về sớm rồi lái xe về công ty.

Đáng tiếc là Trương Hoa không nhận ra nụ cười tinh quái của Nhã Vận. Nếu anh phát hiện ra chìa khóa nhà của mình đã bị Nhã Vận ban nãy lên lấy trộm trong lúc niu tay anh thì chắc Trương Hoa chỉ còn biết cười nhăn nhó. Bởi vì Trương Hoa không để chung chìa khóa nhà với chìa khóa xe, mà chìa khóa xe thì anh luôn cầm trên tay.

Nhã Vận nhìn chiếc chìa khóa lấy trộm của anh, thầm cười bảo: “Để xem anh còn nói không được không? Giờ anh có muốn vào nhà cũng không được!”

Chiều hôm ấy, sau khi đi dạo được kha khá rồi, Nhã Vận thầm nghĩ: Phải về nhà anh sớm thôi, nếu không anh ấy đi làm về lại không vào được nhà thật, dù sao mình cũng đã đến rồi, anh ấy đâu thể đuổi mình đi được?

Nhã Vận vốn định ngồi xe buýt nhưng thấy tiền anh trai cho cũng khá nhiều, hơn nữa thời tiết lại nóng nực, thầm nghĩ dù sao cũng là tiền của anh, thôi thì cứ thả phanh một lần, thế là liền vậy taxi về.

Trần Đình vừa mới đi chợ về. Cô càng lúc càng cảm thấy mình giống như một ô sin, chăm con, nấu nướng thu dọn nhà cửa, giặt giũ, thỉnh thoảng cho con ra ngoài đi dạo, nhưng thời tiết nóng nực nên rất ít khi ra ngoài.

Trương Hoa rất ít khi ăn cơm ở nhà, thỉnh thoảng lại nhắn tin báo tối không về ăn cơm, thậm chí đôi khi còn chẳng nhắn tin, cũng không biết khi nào thì anh mới về, vì vậy thức ăn thường xuyên bị bỏ phí.

Đặt đồ ăn vào trong bếp rồi, Trần Đình liền bế con ngồi nghỉ trên ghế sofa. Trần Đình không dám đặt con trên ghế sofa, bởi vì mùa hè mặc ít quần áo, con bé dễ dàng lật người, sợ không cẩn thận nó sẽ ngã xuống đất.

Cô đang chuẩn bị đặt con vào giường để đi nấu nướng thì nghe thấy tiếng chìa khóa lách cách mở cửa.

4.

Trần Đình còn tưởng là Trương Hoa hôm nay về sớm, trong lòng mừng thầm, không ngờ người về lại là Nhã Vận. Trần Đình bế con đứng ngây ra không biết làm sao. Nhã Vận cũng ngạc nhiên không kém, nhưng lập tức phản ứng ngay, bụng thầm nghĩ: Chẳng trách mà anh cả không cho mình đến đây, hóa ra là có Trần Đình và con chị ta ở đây.

Cả hai đầu kinh ngạc, Nhã Vận lập tức hỏi: “Sao chị lại ở đây?” Trần Đình không biết phải trả lời ra làm sao. Nhã Vận nhìn thấy đứa bé trong tay Trần Đình, tỏ vẻ rất hào hứng, vội đóng cửa lại rồi chạy đến oa lên: “Oa, em bé!”

Đối với Nhã Vận lúc này, Trần Đình có ở đây hay không không còn quan trọng nữa. Quan trọng là nhìn thấy con của anh trai. Lúc ở nhà Nhã Vận cũng thường nói với bố mẹ về em bé, mẹ Trương Hoa thường xuyên thờ dài nói: “Đáng tiếc là đứa bé lớn thế rồi mà vẫn chưa được gặp mặt!”, Nhã Vận có lần nói với mẹ: “Hay là để con đi xem sao, dù gì cũng nghỉ hè rồi!”, nhưng mẹ cô không đồng ý.

Lúc này bỗng nhiên em bé xuất hiện ngay trước mặt, đương nhiên Nhã Vận mừng lắm. Nhã Vận nói với Trần Đình: “Cho em ôm nó cái!”, Trần Đình đưa con cho Nhã Vận. Con bé lúc này mắt vẫn nhắm nghiền say ngủ, có lẽ bởi vì vừa phải theo Trần Đình ra ngoài đi dạo nên rất mệt.

Nhã Vận ôm Tinh Tinh, miệng nói: “Đễ thương quá, rất giống anh cả!” Câu nói “rất giống anh cả” vốn dĩ phải khiến Trần Đình cảm thấy vui, nhưng lúc này nghe lại như có một ý gì khác, cảm thấy trong câu nói đó có những hồi ức không thể xóa nhòa về sự nghi ngờ đối với thân phận của đứa bé trước đây.

Nhã Vận chỉ buột miệng nói ra chứ không nghĩ ngợi gì, hơn nữa đứa bé quả thực rất giống Trương Hoa.

Thường thì con trai giống con gái giống bố. Nhã Vận ôm Tinh Tinh, nói: “Cưng à, đừng ngủ nữa, mau mở mắt ra nhìn cô đi nào!”

Trần Đình thấy Nhã Vận thích em bé, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi nhiều, liền báo: "Em giúp chị bế cháu, chị đi nấu com nhé!"

Nhã Vận liền nói: "Chị đi đi, để em ôm cháu cho!", lúc này Nhã Vận chỉ mãi mê với em bé, chẳng buồn hỏi xem tại sao Trần Đình và em bé lại ở đây.

5.

Buổi chiều hết giờ làm, Trương Hoa mới phát hiện ra là chìa khóa bị mất, nhưng anh không thể nào ngờ người lấy mất chìa khóa lại là em gái mình, anh còn chạy ra xe tìm kiếm một lúc lâu, cứ tưởng lúc lái xe chìa khóa rơi ra ngoài. Nhưng tìm mãi mà không thấy, cuối cùng Trương Hoa đành bỏ cuộc, thậm chí có thể bất cẩn đánh rơi ở đâu đó rồi. Dù gì ngoài chùm chìa khóa Trần Đình cầm thì ở nhà vẫn còn một chùm chìa khóa dự bị nữa.

Đáng nhẽ ra buổi tối vẫn còn phải dự tiệc tùng nhưng Trương Hoa không đi, anh sợ về nhà muộn Trần Đình đã ngủ rồi, đến lúc ấy gọi cửa sẽ không tiện. Trên đường lái xe về, Trương Hoa trầm nghĩ, dạo này không có thời gian ở với con, không đi công tác thì cũng về nhà rất muộn. Hơn nữa dạo này Trương Hoa vì muốn tránh Trần Đình nên toàn ngủ bên giường của Nhã Vận.

Đối với Trần Đình, tâm lý của Trương Hoa rất phức tạp. Lần trước khi phát hiện cô mang con đến ở một nơi không khí rất tồi, anh cực kì bức tức, cũng rất xót con, vì vậy mới đầu anh thường xuyên ngủ chung với hai mẹ con Trần Đình trên một cái giường là để ở bên cạnh con.

Sau một thời gian thấy sức khỏe của con đã tốt lên, hơn nữa vẫn đáng yêu như thế, trong lòng anh cũng thấy dễ chịu hơn nhiều, nổi tức giận với Trần Đình cũng không còn nhiều như trước nữa.

Khi con giận người ngoại bót Trương Hoa mới phát hiện ra, lúc trước vì giận dữ nên anh đã quên mất một việc là thời gian qua, Trần Đình cũng chịu không ít khổ cực. Cứ nhìn cô phải mất rất nhiều thời gian mới từ từ hồi phục lại khí sắc là biết rồi.

Sau khi cảm nhận được điều này, anh phát hiện ra tâm sinh lý của mình mỗi khi ngủ cùng với hai mẹ con Trần Đình cũng có sự khác biệt. Chủ yếu là anh không biết Trần Đình vô tình hay cố ý, chỉ cần anh ngủ chung với hai mẹ con thường xuyên có một số hành vi khiến cho anh nảy sinh ham muốn. Trương Hoa sợ sẽ gặp phải tình cảnh đáng xấu hổ như cái đêm trước khi Trần Đình bế con đi nên sau đó toàn ngủ trên giường của Nhã Vận.

Đỗ xe rồi lên lầu, Trương Hoa nghĩ: Hôm nay khó khăn lắm mới về nhà sớm, tối nay có thể chơi cùng con rồi. Nếu được, lát nữa sẽ bế con ra ngoài đi dạo, nhân tiện đi mua ít đồ cho con.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: CHƯƠNG 58

1.

Lúc Trương Hoa gõ cửa, Nhã Vận đang chơi đùa với em bé. Cuối cùng Tinh Tinh cũng chịu thức, mở đôi mắt ngái ngủ ra nhìn Nhã Vận. Nhã Vận nghe thấy tiếng gõ cửa lập tức nói: Chắc chắn là anh cả về rồi!

Trần Đình đang nấu nướng ở trong bếp liền nói: “Anh ấy có chìa khóa mà, sao lại gõ cửa thế!”

Nhã Vận liền nói: “Đáng tiếc là giờ anh ấy không có!”, nói rồi liền chạy ra mở cửa.

Trương Hoa nhìn thấy Nhã Vận đang ôm con gái của mình liền sững người, tôi lập tức nhíu mày hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Nhã Vận tỏ vẻ không vui: “Tại sao em không thể ở đấy? Còn nữa, tại sao em bé ở đây mà anh không nói với em?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Em lấy chìa khóa phải không?”

"Cái gì mà em lấy?" Anh đánh rơi trên xe, em chỉ giúp anh nhặt lại thôi!"

Trương Hoa biết không cãi lại được cô em bướng bỉnh này đành thôi.

Trương Hoa nói: "Đưa chìa khóa đây cho anh!"

Nhã Vận một tay ôm em bé, một tay móc chùm chìa khóa trong túi ra đưa cho anh cả, nói: "Trả thì trả, giúp anh nhặt lại mà anh còn quát

Trần Đình ở trong bếp nghe thấy hai anh em nói chuyện, cuối cùng mới biết vì sao Nhã Vận đột nhiên đến đây.

Trần Đình lại thấy nhẹ nhõm trước sự xuất hiện của Nhã Vận. Dù người nhà Trương Hoa sớm muộn gì cũng sẽ biết chuyện đứa bé đang ở đây, chẳng lẽ cũng biết chỉ bằng biết sớm một chút còn hơn. Hơn nữa, Trần Đình cũng thầm mong người nhà Trương Hoa có thể đến thăm Tĩnh Tĩnh. Trong lòng cô có cảm giác con gái mình hiện nay cứ như thể không được phép "đưa ra ánh sáng". Đáng lý ra trẻ con nên nhận được sự yêu thương, chăm sóc của người lớn, thế mà giờ cô toàn phải để con ở nhà.

Ngoài Trương Hoa, thỉnh thoảng có Lưu Huệ Anh thì chẳng còn có người quen nào từng được gặp con bé. Trần Đình cảm thấy như thế là không công bằng với Tĩnh Tĩnh. Bây giờ cô có thể không quan tâm đến thái độ của người ngoài đối với mình, nhưng có hi vọng mọi người sẽ đối xử tốt với con cô, có thể coi trọng sự tồn tại của nó. Có lẽ đây chính là tâm lý chung của người làm cha mẹ, nếu có người khen ngợi con cái mình, họ thậm chí còn vui hơn chính bản thân mình được khen ngợi.

Đương nhiên Trần Đình cũng có tâm lý khá mâu thuẫn, đó là sợ bố mẹ Trương Hoa biết cháu đang ở đây sẽ nghĩ cách đòi lại cháu. Nhưng hiện giờ cô quyết định tạm thời không nghĩ đến những chuyện này, chuyện gì phải đến sớm muộn cũng đến, có nghĩ cũng vô ích.

Lấy lại chìa khóa rồi, Trương Hoa vốn định nổi đóa lên với Nhã Vận nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn, dù gì bây giờ Nhã Vận cũng biết rồi, tránh để bố mẹ biết được, anh phải nghĩ cách bịt miệng Nhã Vận lại. Về chuyện có nên cho bố mẹ biết cháu nội đang ở đây hay không Trương Hoa cực kì băn khoăn. Trong lòng anh chắc chắn cũng rất mong để bố mẹ nhìn thấy con gái mình, nhưng thực sự anh cũng hơi lo, liệu bố mẹ có nghĩ cách đòi đứa bé lại rồi đón nó về nhà chăm không?

Trương Hoa cũng không rõ tại sao lại lo lắng chuyện này, về lí mà nói thì bố mẹ anh có đón con gái anh về nuôi cũng là chuyện bình thường. Nhưng Trương Hoa biết một khi bố mẹ đón Tĩnh Tĩnh về nuôi, điều đó có nghĩa Trần Đình sẽ phải rời xa Tĩnh Tĩnh, cũng sẽ rời xa nơi này.

Trương Hoa không biết rõ tại sao anh không muốn chuyện này sẽ xảy ra, cũng càng không rõ tại sao trong tiềm thức anh lại hi vọng Trần Đình ở lại bên mình, còn hi vọng Trần Đình sẽ ở luôn đây cũng

Anh biết chắc chắn Nhã Vận chưa nói với bố mẹ chuyện này, bởi nếu Nhã Vận nói rồi bố mẹ anh đã gọi cho anh từ sớm, thậm chí đã đến đây rồi cũng nên. Trương Hoa cố đề lừa giận, bình tĩnh lại rồi nói với em gái: "Em có biết bé cháu không đấy? Đưa anh bế cho!"

Nhã Vận đưa em bé cho Trương Hoa, nói: "Con bé mới ngủ dậy, đáng yêu quá, bảo nó gọi em một tiếng cô đi!"

Trương Hoa nói: "Mới mấy tháng, làm gì đã biết gọi cô?", sau đó ngồi xuống ghế sofa. Nhã Vận cũng ngồi xuống bên cạnh, tay vuốt má em bé.

Trương Hoa hỏi: "Em vẫn chưa nói với bố mẹ chứ?"

"Em chỉ mãi chơi với con bé, quên mất không gọi cho bố mẹ rồi!" - Rồi lại nói thêm: "Em gọi ngay đây!"

Trương Hoa vội nói: "Anh không có ý đó, ý anh là bảo em tạm thời đừng nói cho bố mẹ biết."

Nhã Vận tròn mắt ngạc nhiên: "Tại sao?"

"Nói tóm lại là giờ tạm thời đừng nói cho bố mẹ biết!"

Giờ thì Nhã Vận mới biết hóa ra anh cả không nổi giận với mình là bởi vì sợ bố mẹ biết chuyện. Nhưng Nhã Vận lại nghĩ mãi không ra, tại sao Trương Hoa lại không muốn cho bố mẹ biết em bé đang ở đây?

Trương Hoa nói: "Đợi ăn cơm xong anh sẽ đưa em về nhà, nhớ là đợt này đừng có nói với bố mẹ con bé đang ở đây đấy!"

Nhã Vận thắc mắc: "Tại sao lại đưa em về nhà? Em không về đâu, em muốn ở đây chơi với em bé cơ!"

3.

Trước điều kiện mà em gái đưa ra, Trương Hoa đành phải để cho Nhã Vận ở đây chơi. Điều kiện Nhã Vận đưa ra là: Cô sẽ không nói chuyện này cho bố mẹ biết, nhưng anh phải để cô ở đây chơi với em bé.

Buổi tối, Nhã Vận nói với Trương Hoa phải ra ngoài mua quần áo, bảo cô không mang quần áo đến, rồi còn bảo: "Dù gì cũng là tiền anh chomua phí hoài!". Trương Hoa vốn cũng định ra ngoài nên dẫn theo em gái, Trần Đình và con cùng đi mua sắm. Lúc ngồi trên xe và lúc vào khu mua sắm, Nhã Vận cứ giành ôm em bé, lúc vào khu thương mại rồi còn ôm Tĩnh Tĩnh chạy lung tung, để mặc Trương Hoa và Trần Đình lại phía sau.

Trương Hoa nói với Trần Đình: "Em cũng mua ít quần áo đi, ngày nào cũng thấy em mặc mấy thứ này, phát ngấy lên rồi!"

Buổi tối Nhã Vận đòi ngủ chung với em bé, ý này vừa hay đúng với ý của Trương Hoa, thế nên anh ngủ trên giường Nhã Vận để Nhã Vận ngủ chung với Trần Đình và em bé. Nào ngờ nửa đêm Trương Hoa bị em gái gọi dậy, bảo: "Anh qua bên kia ngủ đi, em chỉ thích con bé lúc ban ngày thôi, không thích nó lúc ban đêm, quấy khóc ồn ào chết, chẳng thể nào ngủ được!"

Trương Hoa bó tay với cô em gái, đành nói: "Anh toàn ngủ bên này mà!", Nhã Vận liền bảo: "Chớ có nói nhiều, mau qua bên kia đi, em buồn ngủ chết đi được!", rồi lại bảo: "Giờ có em bé rồi, chẳng phải lo hai người sẽ xảy ra chuyện gì nữa!"

Lúc Trương Hoa vào phòng, Trần Đình vẫn đang dỗ con. Một lát sau Tĩnh Tĩnh nín khóc. Trần Đình nói: "Có lẽ nó vẫn lạ Nhã Vận, vì vậy lúc Nhã Vận ngủ bên cạnh nó cứ khóc suốt!"

Trương Hoa liền nói: "Biết rồi, mau đi ngủ đi, khuya lắm rồi!"

Nằm xuống rồi Trương Hoa lại không sao ngủ được, thỉnh thoảng lại ngoảnh đầu lại nhìn con đang nằm ngủ ngon lành bên cạnh, thầm nghĩ: Nó mới bé thế này mà đã biết lạ rồi ư? Nhưng trong lòng anh vẫn cảm thấy rất ấm áp, bởi vì con gái có thể ngủ ngoan bên cạnh mình.

Những ngày sau đó, Trương Hoa vẫn rất ít về nhà ăn cơm, thỉnh thoảng còn ở bên ngoài. Nhã Vận hỏi Trần Đình: "Anh cả toàn như thế à?"

Trần Đình đáp: "Ừ, anh ấy bận suốt mà!"

Nhã Vận ngày nào cũng giành ôm em bé, cũng thích thay quần áo, tắm cho em bé, cảm thấy những công việc ấy rất thú vị. Nhưng Tinh Tinh cứ quấy khóc là Nhã Vận trả lại cho Trần Đình ngay, buổi tối càng không chịu ngủ cùng với em bé, nói sợ nó quấy khóc ồn ào. Trần Đình nghĩ, có lẽ đây là sự khác biệt giữa người ngoài và bố mẹ đối với con cái. Người ngoài thường thích ôm những đứa bé ngoan ngoãn, dễ thương nhưng không những đứa bé quấy khóc, chỉ có bố mẹ mới lúc nào cũng yêu thương con mình.

4.

Bởi vì dạo này Tinh Tinh toàn được Nhã Vận ôm nên Trần Đình lại có nhiều thời gian rảnh rỗi. Trước đây cô phải dốc toàn bộ tâm trí cho con, nhưng giờ có thời gian rảnh, có bắt đầu suy nghĩ đến chuyện của bản thân.

Bây giờ mọi thứ có đều phải phụ thuộc vào Trương Hoa, mặc dù bởi vì con còn nhỏ nên có thể chấp nhận những chuyện này, nhưng sau này thì sao? Chẳng nhẽ mình cứ sống mãi ở chỗ Trương Hoa như thế này ư? Đến khi con lớn rồi thì phải làm sao? Ngộ nhớ có một ngày nào đó anh bắt hai mẹ con phải xa nhau thì làm thế nào?

Trần Đình biết giả sử mình cứ không có thu nhập kinh tế thì mãi mãi sẽ là kẻ bị động, thậm chí đến cuối cùng còn không thể giữ nổi con bên mình.

Nhưng với tình trạng hiện giờ, cô làm sao có thể đi làm đây? Nếu có đi làm, con biết giao cho ai trông nom? Trương Hoa chắc chắn sẽ đưa con cho bố mẹ anh chăm sóc. Nếu như vậy, sau này cô sẽ càng bị động. Giờ con vẫn còn đang bú mẹ, nếu muốn đi làm phải cai sữa cho con đã.

Nhã Vận không hề biết Trần Đình đang suy nghĩ những chuyện này. Nhã Vận hiện giờ đã không còn ghét Trần Đình như trước, có lẽ vì một bà mẹ có con nhỏ thường dễ nhận được sự tha thứ và đồng cảm của người khác. Đương nhiên điều quan trọng hơn là, Trần Đình là mẹ của con gái anh trai cô. Mà dạo này Nhã Vận phát hiện ra so với dạo trước, Trần Đình giờ càng chu đáo, ít nói và làm mọi việc một cách chừng mực hơn, cho dù là lúc ở nhà hay lúc cho con đi mua sắm với mình. Nhã Vận thầm nghĩ, chẳng nhẽ phụ nữ làm mẹ rồi đều trở nên trưởng thành hơn?

Trần Đình luôn nói chuyện rất dè dặt với Nhã Vận. Đối với Trần Đình mà nói, mặc dù Nhã Vận rất ít khi nói chuyện với mình, cũng không thân thiết như trước đây, nhưng ít nhất Nhã Vận đã không còn hận mình nữa, như vậy là đủ lắm rồi.

5.

Đợi con ngủ rồi, Trần Đình xích lại gần Trương Hoa, khẽ gọi: "Trương Hoa". Lúc này Trương Hoa vẫn chưa ngủ, nhìn thấy Trần Đình ghé sát gần mình tự nhiên thấy căng thẳng vô cùng. Anh sợ Trần Đình sẽ đột nhiên ôm chầm lấy mình như lần trước, chỉ có điều anh cũng thầm mong chờ cô ôm

Trương Hoa vội nói: "Đừng lại gần, Nhã Vận đang ở phòng bên cạnh!"

Trần Đình nghe vậy mới biết Trương Hoa hiểu ý của mình, cô bỗng đỏ bừng mặt, nói: "Em chỉ muốn nói với anh một chuyện này chứ không có ý gì khác cả!"

Trương Hoa thấy Trần Đình nói như vậy liền nhẹ nhõm hơn hẳn, nhưng cũng hơi thất vọng, liền hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Trần Đình nói: "Em muốn đi làm!"

Trương Hoa nghe xong liền ngoảnh đầu lại nhìn cô một lát, sau đó nói: "Em đi làm, con thì sao?"

"Có thể gửi con vào nhà trẻ, chuyện đưa đón em sẽ lo!"

"Bây giờ không thiếu tiền tiêu, đi làm làm cái gì? Em chỉ cần ở nhà chăm con là được rồi!"

"Nhưng giờ em cứ ở đây mãi cũng không phải là cách hay!"

"Muốn đi làm thì đợi con lớn hãy hay!"- Trương Hoa thẳng thừng nói.

Trần Đình đang định nói thêm điều gì nhưng Trương Hoa đã bảo: "Vấn đề này không bàn nữa!" rồi ngoảnh đầu nhắm mắt ngủ.

Bị Trương Hoa thẳng thừng từ chối, Trần Đình đêm đó trằn trọc mãi không ngủ được, nhưng hiện giờ cô cũng chẳng biết giải quyết thế nào những vấn đề này. Cô không thể ôm con bỏ đi như lần trước, một mặt vì lo con phải chịu khổ, mặt khác cũng lo lắng cho sự sinh tồn của cả hai mẹ con.

Lúc này Trần Đình mới hiểu tiền bạc mặc dù không phải là tất cả nhưng đúng là không thể thiếu cho sự sinh tồn. Giữa vợ chồng với nhau, ai là người có thu nhập cao hơn, lời nói của người ấy có trọng lượng hơn. Trần Đình với Trương Hoa đã chẳng còn là vợ chồng, bản thân cô muốn có con ở bên cạnh

thì nhất định phải chấp nhận sự hỗ trợ kinh tế từ Trương Hoa. Điều này khiến Trần Đình cảm thấy vô cùng bất lực và đau lòng.

Trần Đình bắt đầu nhớ đến một Trương Hoa có thu nhập không cao nhưng hiền lành, thích yên tĩnh, cảm thấy Trương Hoa hiện giờ luôn mang đến cho người khác một sự áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: CHƯƠNG 59

1.

Nhã Vận ở nhà Trương Hoa mấy ngày mới về nhà, dù sao Nhã Vận cũng còn trẻ con, ở bên cạnh em bé vài ngày, hết cảm giác mới mẻ rồi. Lúc đưa Nhã Vận về nhà, Trương Hoa luôn miệng dặn dò Nhã Vận không được nói chuyện này với bố mẹ. Nhã Vận đồng ý, nhưng đưa ra điều kiện Trương Hoa phải để cho cô có thể đến thăm em bé bất cứ lúc nào.

Kể từ khi đưa ra yêu cầu đi làm nhưng bị Trương Hoa từ chối thẳng thừng, Trần Đình luôn u uất không vui, mặc dù Trương Hoa ở nhà nhưng cô cũng rất ít nói, lúc nào cũng buồn rầu ủ rũ. Trương Hoa đã quen với việc cứ về đến nhà là Trần Đình lại nói với mình đủ thứ chuyện, đột nhiên Trần Đình trở nên như thế này khiến anh cảm thấy không quen, có cảm giác căn nhà lạnh ngắt, không vui vẻ như bình thường, mặc dù vẫn ở bên cạnh con gái nhưng cái cảm giác ấy khác hoàn toàn.

Trương Hoa cũng luôn suy nghĩ, tại sao mình lại giữ Trần Đình ở đây? Chẳng nhẽ chỉ là bởi vì con? Đương nhiên Trương Hoa cũng thừa nhận Tình Tình chính là nguyên nhân chính, có con ở bên cạnh anh cảm thấy yên ổn, đặc biệt là bây giờ anh không cần phải lo lắng về điều kiện kinh tế nên anh càng mong có con bên cạnh, như thế sẽ có thể tạo ra môi trường tốt nhất cho con.

Giờ con vẫn còn nhỏ, Trần Đình nuôi con là chuyện đương nhiên, vì vậy giữ Trần Đình ở lại đây là chuyện không phải bàn cãi. Nhưng trong lòng Trương Hoa biết rõ không phải hoàn toàn là vì nguyên nhân này.

Kể từ lúc Trần Đình không nói năng gì, tâm trạng nặng nề, bản thân anh cũng cảm thấy không vui. Lúc này Trương Hoa mới phát hiện mình giữ Trần Đình lại đây còn là bởi vì anh ở một mình nên cảm thấy quá cô đơn. Mặc dù công việc hiện nay rất vẻ vang, được nhiều người săn đón, cũng thường xuyên tiệc tùng, tiếp đón nhưng khoảng thời gian không có Trần Đình ở đây, tối đến về đến nhà là anh cảm thấy vô cùng cô quạnh và trống trải.

Cho dù con người có thay đổi đến thế nào thì một số thứ thuộc về bản chất vẫn không thể thay đổi hoàn toàn. Trương Hoa vậy. Trương Hoa hiện giờ có lẽ đã quen với sự xa hoa nhưng khi một mình ở nhà, anh vẫn khao khát có thể hưởng thụ cái không gian yên tĩnh thuộc về riêng mình và mong có thể có người cùng mình chia sẻ sự thành công và vui vẻ ấy.

2.

Khoảng thời gian ấy, Trương Hoa thường xuyên nghĩ đến Trần Đình và con. Thậm chí anh còn nghĩ, nếu Trần Đình không phạm phải sai lầm ấy thì gia đình anh bây giờ đã hạnh phúc biết bao, cô có thể ở nhà an tâm nuôi con, một mình anh lăn lộn ở bên ngoài là đủ, cho dù công việc có áp lực, có căng thẳng đến đâu, chỉ cần về đến nhà là có thể chìm vào cái thế giới hạnh phúc của ba người.

Có lẽ chính bởi điểm này mà Trương Hoa mới muốn giữ Trần Đình và con ở lại bên mình. Như thế, mỗi khi về nhà sẽ không phải sợ hãi cái không khí cô độc không lời ấy nữa. Nhưng đột nhiên Trần Đình lại nói muốn đi làm khiến anh hơi khó chấp nhận, vấn đề này anh cũng chưa từng nghĩ đến. Anh hiện giờ luôn tự cho rằng mình hoàn toàn có khả năng gánh vác mọi khoản chi tiêu của hai mẹ con cô.

Nhưng dạo này Trần Đình cứ ủ rũ không vui, Trương Hoa không thể không cân nhắc lại vấn đề này. Trương Hoa không biết là vì không muốn nhìn thấy Trần Đình buồn hay là anh cũng đang thật sự suy nghĩ cho cuộc sống của cô sau này?

Cho dù là vì nguyên nhân nào, Trương Hoa cũng bắt đầu ý thức được rằng suy nghĩ của mình hơi ích kỷ, Trần Đình đã ly hôn với mình rồi, tương lai cô cũng phải có cuộc sống của riêng mình, nếu cứ được mình nuôi thế này, sau này cô sẽ càng khó rời xa mình hơn. Vì vậy, vì cuộc sống sau này của cô, nên đề cô đi làm.

Nghĩ đến những chuyện này Trương Hoa mới phát hiện thực ra bản thân anh đã sớm nghĩ thông suốt những vấn đề này rồi, chỉ có điều trong tiềm thức anh vẫn không chịu nghĩ đến. Trương Hoa tự hỏi, chẳng nhẽ mình đang có ý giữ Trần Đình ở bên mình, muốn cô phải phụ thuộc vào bản thân anh? Rồi Trương Hoa lại nghĩ: "Nếu là như vậy, mục đích anh giữ cô bên mình là gì?"

Cuối cùng Trương Hoa vẫn quyết định để Trần Đình đi làm, thực sự anh không muốn nhìn thấy Trần Đình cứ âu sầu như thế này mãi. Nhưng Trương Hoa cũng không muốn Trần Đình đến công ty làm: anh thực sự không hiểu tại sao mình lại nghĩ vậy, có thể trong tiềm thức anh vẫn chưa thể bỏ qua chuyện cô với Lục Đào. Anh thầm nghĩ: Nếu bảo cô mở một cửa hàng nhỏ thì sẽ khác đề cô đến một công ty nào đó làm việc, như thế cũng không cần lo lắng cô sẽ quen biết quá nhiều người.

3.

Lúc Trương Hoa vào phòng, Trần Đình đang nằm nghiêng, khẽ vỗ vào người Tinh Tinh ru ngủ. Lúc Trương Hoa vào Trần Đình biết nhưng có không ngoảnh đầu lại, trầm nghĩ: “Muộn thế này rồi anh ấy còn qua đây làm gì?”

Nhìn thấy bộ dạng đó của Trần Đình, Trương Hoa đột nhiên thấy chua xót trong lòng. Anh ngồi bên giường, khẽ gọi: “Trần Đình”, Trần Đình cũng chỉ khẽ ậm ừ nhưng vẫn không ngoảnh đầu lại nhìn anh.

Trương Hoa nói: “Anh đã nghĩ kĩ rồi, anh đồng ý cho em ra ngoài làm việc!”

Trần Đình liền ngồi bật dậy, hỏi: “Thật không?”

Trương Hoa gật gù đầu. Trần Đình đột nhiên ôm chầm lấy Trương Hoa, nói: “Thế thì hay quá!”, nói rồi vội vàng thu tay lại, mặt đỏ bừng.

Trương Hoa nói: “Nhưng anh có hai điều kiện!”

Trần Đình liền hỏi: “Điều kiện gì?”

“Đợi con lớn hơn một chút, đến khi nó được sáu tháng rồi em hãy đi làm! Còn nữa, anh cảm thấy em không đến công ty nào làm thì tốt hơn, cứ tự mở một cửa hàng, như thế đỡ phải đi làm thuê cho người khác!”

Trần Đình không nghĩ ngợi nhiều như vậy, đối với cô mà nói, cho dù là đi làm ở công ty hay tự mở cửa hàng, ít nhất vẫn còn tốt hơn là phải phụ thuộc hoàn toàn vào Trương Hoa như thế này.

Trần Đình nói: “Nhưng chỉ còn hai tháng nữa là con được sáu tháng rồi!”

Trương Hoa nói: “Bởi vì con còn quá nhỏ, anh hi vọng thời gian này em có thể ở nhà chăm con, sau khi con được sáu tháng, anh sẽ mở cửa hàng ngay cho em!”

Trần Đình nghĩ hai tháng cũng không phải quá dài, ít nhất Trương Hoa đã đồng ý rồi, sau này không cần phụ thuộc hoàn toàn vào anh nữa. Cô lại hỏi: “Thế thì mở cửa hàng gì?”

nói: “Mở cửa hàng hoa tươi đi, ít nhất em cũng có chút kinh nghiệm rồi!”, Trần Đình nhủ thầm: Như thế cũng tốt.

Tâm trạng của Trần Đình nhờ vậy mà vui vẻ hơn. Trần Đình khẽ nói: “Tối nay anh ngủ ở đây đi, em muốn nói với anh chút chuyện!”

Trương Hoa nhìn cô, trầm nghĩ lại là chuyện gì nữa? Trần Đình thấy Trương Hoa nhìn mình, hiểu nhầm Trương Hoa đang nghĩ chuyện khác, mặt đỏ bừng lên, nói: “Em chỉ muốn nói chuyện của con thôi, không có ý khác đâu!”

Trương Hoa nằm xuống một bên, hỏi: “Chuyện gì thế?”

Trần Đình nói: “Em muốn để bố mẹ gặp con!”

Trương Hoa nói: “Tại sao?”

“Nó là cháu nội của ông bà, không cho ông bà gặp cháu nội là không công bằng với con, cũng không công bằng với ông bà.”

Nếu như là mấy ngày trước có lẽ Trần Đình đã không dám nói với Trương Hoa những chuyện này. Mặc dù suy nghĩ này luôn hiện hữu trong đầu cô, nhưng lúc nào cô cũng cảm thấy Trương Hoa bây giờ không giống như Trương Hoa trước đây, có rất nhiều ý kiến cô chỉ giữ trong lòng mà không dám nói ra.

Tối nay Trần Đình đã thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng của Trương Hoa trước đây, đột nhiên cô lại cảm thấy ảm áp và thân thuộc, vì vậy mới quyết định nói với anh chuyện này.

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Em không sợ thái độ của bố mẹ với em à”, nói điều này rồi Trương Hoa thức được rằng mình không muốn để bố mẹ gặp cháu là vì sợ thái độ của bố mẹ với Trần Đình không tốt, dù sao Tinh Tinh cũng đang ở cùng với Trần Đình.

Trần Đình mỉm cười bảo: “Chỉ cần bố mẹ quý cháu là được rồi, còn về thái độ của bố mẹ với em thế nào không quan trọng!”

Trương Hoa ậm ừ, Trần Đình liền hỏi: “Nói như vậy là anh đồng ý rồi?”

Trương Hoa nói: “Không phải là đồng ý, chỉ cảm thấy cũng có lí!”

Trần Đình nói tiếp: “Em không muốn con mãi mãi bị ở trong bóng tối như thế này, em hi vọng nó được người lớn coi trọng”. Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Vấn đề này anh sẽ cân nhắc, bởi vì anh lo đến lúc ấy bố mẹ sẽ một mực đòi nuôi Tinh Tinh!”, Trần Đình liền nói: “Chắc là không đâu, dù sao con ở bên cạnh chúng ta sẽ tốt hơn mà, cách một thế hệ là phương pháp giáo dục đã khác nhau rồi!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ thấy cũng phải, cuối cùng nói: “Thôi được rồi, mấy hôm nữa chúng ta sẽ đưa con về nhà!”

Trần Đình cảm thấy Trương Hoa hôm nay rất khác, anh lại là Trương Hoa quen thuộc trước đây. Cái cảm giác này đã biến mất từ lâu nay bỗng nhiên tìm lại được khiến Trần Đình phấn khởi đến mức bước qua người con, ôm chầm lấy Trương Hoa mà nói: “Em cảm ơn anh!”

Trương Hoa vội nói: “Em đang làm gì thế hả?”

Trần Đình nói: “Không có gì cả, em chỉ đột nhiên muốn ôm anh thôi!”, Trần Đình nói lỏng tay, cứ nằm ở bên ôm lấy Trương Hoa như vậy. Thấy Trần Đình vui vẻ trở lại, Trương Hoa cũng thầm cảm thấy trong lòng có gì khác, hơn nữa lại được cô ôm như thế này, anh lại cảm nhận thấy sự khác lạ.

Trương Hoa quay người lại, đang chuẩn bị vòng tay ôm Trần Đình thì con tỉnh. Hai người vội vàng rời nhau ra, sau đó cả hai đều bối rối nhìn nhau, Trần Đình ôm con, cúi đầu nói: “Em nằm bên này đây!”

5.

Hôm dẫn con về nhà, Trương Hoa xin nghỉ một ngày. Tối hôm trước anh gọi cho bố mẹ, nói đã đón con lên đây, ngày mai sẽ đưa nó về nhà thăm ông bà. Bố mẹ Trương Hoa phấn khởi lắm, mẹ Trương Hoa còn dặn: “Ngày mai về sớm sớm nhé, mẹ sốt ruột lắm rồi!”

Chỉ có Nhã Vận nghe tin này là tỏ ra hết sức bình thản. Mẹ Trương Hoa còn ngạc nhiên nói: “Con nhóc này cứ mong được nhìn thấy cháu, sao giờ lại tỏ ra không vui thế?”

Nhã Vận nói: “Đến mai là sẽ nhìn thấy, giờ có hào hứng cũng chẳng được gì!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Con ranh này thật lắm lẽ!”

Sáng hôm sau Trương Hoa lái xe về nhà. Trên đường đi Trần Đình vừa lo lắng vừa hào hứng. Trương Hoa rất hiểu tâm trạng của cô, bèn bảo: “Ngoài bố mẹ và Nhã Vận ra, chẳng có bất cứ ai biết chuyện của em đâu, hàng xóm láng giềng cũng không ai biết hết!”.

Trần Đình nghe thấy vậy mới thấy nhẹ nhõm hơn, cũng thấy vô cùng cảm kích Trương Hoa. Người ta có câu “Chớ vạch áo cho người xem lưng”, vì vậy bố mẹ Trương Hoa quyết không nói chuyện này lộ ra ngoài, đồng thời còn dặn dò Nhã Vận không được nói chuyện này ra.

Lúc Trương Hoa và Trần Đình về đến nhà đã gần trưa rồi. Về đến nơi mới phát hiện ra có rất nhiều họ hàng thân thích. Trương Hoa nghĩ chắc hẳn mẹ anh đã gọi điện cho họ hàng từ trước, nói hôm nay đưa cháu về nhà. Mặc dù hai người hơi bất ngờ nhưng cũng hiểu được tâm lý của người già. Đặc biệt là Trần Đình, cô mừng lắm, ít nhất điều này cho thấy người nhà Trương Hoa rất coi trọng đứa bé.

Mẹ Trương Hoa đã đứng chờ ở ngoài cổng từ sớm, Trần Đình vừa ôm con xuống xe là bà đã đón lấy, sau đó chăm chú ngắm nghía Tinh Tinh rồi nói chuyện với họ hàng là con bé giống bố chỗ nào, giống mẹ điểm nào... Bố Trương Hoa mặc dù không nói gì, cũng không ôm cháu nhưng cứ đứng bên cạnh nhìn cháu.

Vào nhà rồi, mẹ Trương Hoa chuẩn bị đi nấu cơm liền đưa cháu cho những người khác. Thấy bao nhiêu người cứ tranh nhau bế cháu, Trần Đình thấy vui lắm.

Bởi vì cứ hết người này đến người kia truyền tay bế bé nên Trần Đình lại đứng không chẳng có việc gì làm. Điều đáng ngạc nhiên là từ lúc về đến nhà bố mẹ Trương Hoa, Tinh Tinh không hề quấy khóc, mặc dù có biết bao nhiêu người lạ xung quanh.

Trương Hoa ghé vào tai Trần Đình thì thầm: “Xem ra tại lúc có bầu em ở đây lâu nên con cũng quen với nơi này, chẳng quấy khóc gì cả!”. Trần Đình nhìn anh không nói gì, nhưng trong lòng thì vô cùng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: CHƯƠNG 60

1.

Có thể là bởi vì có đứa bé, hoặc cũng có thể là vì họ hàng n thái độ của mẹ Trương Hoa đối với Trần Đình cũng không đến nỗi tồi. Nhã Vận vốn đã ở cùng với Trần Đình mấy hôm nên thái độ cũng tốt hơn đôi chút.

Có lẽ trong nhà, người vẫn giữ nguyên thái độ đối với Trần Đình từ trước đến giờ không thay đổi chính là bố Trương Hoa. Từ trước tết khi bố Trương Hoa hỏi Trương Hoa Trần Đình có về được nhà không, Trương Hoa đã biết thái độ của bố đối với Trần Đình không gay gắt như mẹ anh. Trương Hoa không hiểu rõ tại sao bố lại là người bình tĩnh nhất như vậy, thậm chí: Bố có cách nhìn nhận thoáng hơn trong những chuyện này ư? Hay là bố nhìn thấy nhiều vấn đề hơn thế và có cái nhìn lí tính hơn?

Buổi tối, khi phần lớn họ hàng đã ra về, chỉ còn lại vài người thân thích ở lại. Ăn cơm xong, mẹ Trương Hoa muốn giữ cháu ở đây chơi nhưng Trương Hoa nói không tiện, về thành phố vẫn tốt hơn. Lại bảo: “Dù gì bây giờ con cũng có xe riêng rồi, có thể cho cháu về nhà chơi bất cứ lúc nào!”

Trên đường về nhà, Trần Đình rất vui, cứ reu reo đùa Tinh Tinh suốt. Cô còn bảo: “Tinh Tinh thật là sướng, hôm nay được nhận bao nhiêu lì xì nhé!”. Trần Đình cảm thấy cuối cùng con gái cũng được mọi người công nhận, mặt khác, thái độ của bố mẹ Trương Hoa đối với cô cũng không đến nỗi tệ như cô tưởng tượng.

Trương Hoa cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, vốn cứ lo mẹ anh có thái độ không hay với Trần Đình, nhưng giờ xem ra mọi thứ đều thuận lợi. Trương Hoa thầm nghĩ: Có lẽ là bởi vì đứa bé. Lúc trước Trương Hoa cứ lo không muốn để bố mẹ biết Trần Đình ở đây, nhưng giờ thấy thái độ của bố mẹ, anh nghĩ có lẽ mình đã lo thừa.

Những ngày sau đó, Trần Đình vui vẻ hơn nhiều, có lúc Trương Hoa tối không ở nhà, Trần Đình còn bế con sang nhà Lưu Huệ Anh. Bây giờ cô mới thực sự cảm nhận được cảm giác làm mẹ, thậm chí còn có cảm giác là một người vợ, người mẹ hạnh phúc.

Mặc dù Trương Hoa và Trần Đình đã không còn là vợ chồng nhưng vẫn sống chung với nhau. Điều quan trọng hơn cả là Trương Hoa đối xử với con rất tốt. Điều duy nhất khiến cô cảm thấy hụt hẫng và hối tiếc là hai mẹ con vẫn phải dùng tiền của Trương Hoa. Trần Đình thầm nghĩ, nếu bây giờ có thể một mình nuôi dưỡng con thì tốt biết mấy. Cứ dùng tiền của Trương Hoa mãi, Trần Đình cảm thấy ngại ngùng và vô cùng hoang mang.

2.

Trương Hoa vẫn bận rộn, nhưng cho dù có bận thế nào thì cách vài hôm anh lại bỏ chút thời gian dẫn Trần Đình và con gái về thăm nhà. Càng về nhà nhiều lần, mẹ anh càng có tính cảm sâu sắc với Tinh Tinh, hơn nữa còn nhiều lần nói riêng với Trương Hoa: “Để con bé ở nhà mẹ nuôi cho!”, Trương Hoa nói nó vẫn còn nhỏ, lại chưa cai sữa, cứ để Trần Đình nuôi thì tốt hơn.

Trương Hoa phát hiện càng về nhà nhiều thái độ của mẹ đối với Trần Đình càng tốt hơn. Bản thân anh cũng không hiểu nổi tại sao mình lại rất quan tâm đến thái độ của mẹ đối với Trần Đình. Trương Hoa biết trong nhà anh, mọi việc đều do mẹ quyết định, mặc dù thường ngày mẹ anh hay nói thẳng, có phần ghê gớm, thậm chí trong nhà mẹ anh nói một là một, hai là hai, nhưng anh biết mẹ anh cũng rất dễ mềm lòng.

Mẹ anh chiều chuộng hai anh em từ nhỏ. Vì chuyện này mà ông bà nội anh hỏi còn sống vẫn hay mắng mẹ, bảo mẹ anh chiều con quá sẽ khiến con cái sinh hư. Sau này hai anh em Trương Hoa lớn lên, mẹ anh vẫn thường xuyên nhắc đến chuyện này, sau đó còn kiêu hãnh nói: “Con cái do mẹ nuôi nấng cuối cùng cũng không khiến mẹ mất mặt!”

Trương Hoa biết thái độ của mẹ đối với Trần Đình sẽ quyết định tất cả, ý kiến của bà sẽ ảnh hưởng đến bố và Nhã Vận. Trong việc giải quyết các vấn đề khác cũng như vậy. Hôm nay dẫn hai mẹ con Trần Đình về nhà, nhân lúc mẹ đang ôm cháu, Trương Hoa ghé sát vào tai mẹ thì thầm “Trần Đình đang định đi làm!”

Mẹ Trương Hoa nghe xong cũng thấy đó là chuyện bình thường, chung quy sau này cô cũng phải sống cuộc sống của mình. Trương Hoa nói: “Bởi vì con bé vẫn đang ở với cô ấy nên con nghĩ sau khi cô ấy đi làm vẫn tiếp tục ở chỗ con, đợi sau này tình hình của cô ấy ổn hơn sẽ chuyển ra ngoài!”

Mẹ Trương Hoa ôm cháu trong tay, nói: “Chuyện của hai anh chị tôi chẳng hơi đầu mà quản lý, nhưng chuyện của cháu tôi tôi phải quản. Nếu là như vậy, nó đi làm rồi thì cứ để cháu ở đây tôi chăm, khi nào nó có thời gian thì về thăm con!”

Trương Hoa vô cùng khó xử, đây cũng là vấn đề mà trước đây anh lo lắng nhất. Một mặt anh sợ Trần Đình không đồng ý, mặt khác anh cũng hi vọng con gái có thể ở bên anh mỗi ngày. Nếu để mẹ anh nuôi cháu, bản thân anh cũng phải về đây mới gặp được con. Điều quan trọng hơn là, ngộ nhỡ đến lúc ấy mẹ anh trực tiếp đòi quyền nuôi dưỡng Tinh Tinh thì chuyện này với Trần Đình đúng là khó mà chấp nhận được. Nếu Trần Đình biết anh đồng ý để mẹ anh nuôi ô lại dẫn con âm thầm bỏ trốn thì sao?

3.

Trương Hoa không bàn với mẹ về vấn đề này nữa, bởi từ giờ đến lúc Tinh Tinh được nửa năm cũng còn một tháng nữa, có thể từ từ cân nhắc vấn đề này.

Trần Đình không biết hai mẹ con Trương Hoa đã bàn bạc chuyện này, cô cũng bắt đầu bắt tay chuẩn bị cho việc mở cửa hàng. Trần Đình bắt đầu lên mạng bằng máy tính ở nhà, tìm hiểu những kiến thức về hoa tươi và những kiến thức về chuyện mở cửa hàng, thậm chí còn bế con đi tham gia các lớp dạy cắm hoa. Bên cạnh đó, Trần Đình cũng bắt đầu tìm kiếm nơi gửi trẻ, xem xem nơi nào tốt, đợi Trương Hoa về nhà còn bàn bạc, hỏi xem anh cảm thấy nhà trẻ nào tốt hơn.

Lần này Trần Đình hỏi Trương Hoa, Trương Hoa nói: “Em thấy sao nếu để mẹ chăm cháu?”

Trần Đình nói: “Chẳng phải anh đã đồng ý để con ở bên cạnh chúng ta hay sao?”.

“Anh chỉ đột nhiên cảm thấy, một khi mở cửa hàng, thời gian của em sẽ không có định, ngộ nhỡ làm ăn tốt sẽ phải về rất muộn, như thế chỉ bằng cứ để mẹ chăm cháu, chúng ta sẽ thường xuyên đi thăm con!”

Trần Đình lắc đầu: “Không được, em không thể để con rời xa em được!”. Trương Hoa thấy Trần Đình đột nhiên không vui liền nói: “Anh chỉ nghĩ vậy thôi, vì vậy mới nói với em chứ có nói nhất định sẽ giao con cho mẹ nuôi đâu?”

Trần Đình nhìn Trương Hoa nói: “Những chuyện khác em đều có thể nhận lời anh, nhưng chuyện này thì không. Cho dù thế nào em cũng không thể để con rời xa em!”. Trương Hoa biết Trần Đình đang lo lắng cái gì, bèn nói: “Ok, con sẽ ở bên cạnh chúng ta!”

Trần Đình nghe xong lại vui vẻ trở lại, sau đó đưa cho Trương Hoa xem tài liệu về các nhà trẻ cô tìm được.

Trương Hoa nghĩ: Xem ra cách duy nhất chỉ có thể thuyết phục mẹ. Trương Hoa đã nói chuyện với mẹ nhiều lần, cuối cùng bảo: “Nếu không để con bé ở bên cạnh Trần Đình, rất có thể cô ấy sẽ bỏ con bỏ đi, như thế con bé sẽ phải chịu khổ chung với mẹ!”. Đương nhiên Trương Hoa cũng phải thêm vào vài câu nịnh mọt, bảo mẹ là người rộng lượng, thương người... Cuối cùng mẹ Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành nói: “Thôi được rồi, anh chị muốn nuôi thì nuôi, nếu tôi phát hiện anh chị vì công việc mà không chăm sóc cháu tôi từ tể, tôi sẽ lập tức đón nó về!”

4.

Giải quyết xong chuyện này, Trương Hoa thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, cũng bắt đầu bỏ thời gian đi tìm địa điểm mở cửa hàng. Trần Đình bắt đầu cai sữa cho con, điều này khiến cả mẹ cả con đều khổ. Con bé không chịu ăn sữa ngoài, thà nhịn đói chứ không ăn, có lúc khóc ngằn ngặt khiến cho Trương Hoa xót hết cả ruột.

Trương Hoa ôm con dỗ dành, không nỡ nhìn con thế này liền nói: “Hay là tạm thời đừng cai sữa nữa, cứ để nó tiếp tục bú đi! Con khóc thế này, nhờ ôm đi sao!”

Trần Đình lắc đầu: “Không được, muốn cai thì phải cai cho dứt khoát. Trước sau gì cũng phải cai, bây giờ phải dần lòng cai luôn một lần thôi!”

Trương Hoa cũng chẳng còn cách nào khác, bản thân anh lại không hiểu về mấy chuyện này. Hôm sau ở văn phòng anh liền vào mạng tìm hiểu những kiến thức về cai sữa cho trẻ. Đọc xong những cái này anh mới biết trong thời gian cai sữa cho con, nếu có sự phối hợp của bố là tốt nhất: Trước khi con ngủ có thể để bố dỗ con ngủ, hạn chế sự phụ thuộc của con vào mẹ. Ngoài ra, Trương Hoa cũng phát hiện, trong thời gian cai sữa cho con, Trần Đình cũng rất khổ sở.

Mấy hôm sau, Trương Hoa đều cố gắng về nhà rất sớm, thỉnh thoảng đi công tác, chỉ cần không quá xa, tối nào anh cũng lái xe về nhà. Dưới sự giúp đỡ của Trương Hoa, mặc dù con bé rất khổ sở nhưng cuối cùng vẫn thuận lợi cai sữa.

Trương Hoa dường như cũng quen với việc dỗ con ngủ. Tối nay Trương Hoa vừa dỗ con ngủ xong, Trần Đình liền nói: “Cảm ơn anh!”

Trương Hoa nói: “Tĩnh Tĩnh là con gái anh, đương nhiên anh không muốn nhìn thấy nó khổ sở!”

Trần Đình nói: “Sao anh biết mấy chuyện này?”

Trương Hoa nói: “Anh đọc trên mạng!”

Gần một tuần, Trần Đình mặc dù thấy âm lòng, không chỉ bởi vì Trương Hoa đối xử tốt với con mà còn vì mấy hôm nay Trương Hoa đầu rất dịu dàng với cô. Thứ tình cảm này khiến cô thường xuyên có cảm giác như hai người chưa từng ly hôn. Nghĩ đến đây Trần Đình lại càng cảm hận sai lầm của mình do tuổi trẻ bột phát gây ra.

Nếu cô và Trương Hoa vẫn chưa ly hôn, có lẽ cô có thể giao con cho mẹ anh chăm sóc, bởi vì như thế cô cũng chẳng phải lo Tĩnh Tĩnh sẽ phải rời xa mình. Nhưng hiện giờ thì không thể như vậy, cô lúc nào cũng phải lo lắng Tĩnh Tĩnh sẽ rời xa mình.

5.

Trần Đình đôi khi thầm nghĩ tại sao mình lại muốn ra ngoài kiếm tiền như vậy? Cuối cùng đáp án là “Sợ mất con”, bởi vì hiện giờ cô không có điều kiện kinh tế, lại không có nguồn thu nhập nào, rất dễ mất con. Để giữ con ở bên mình mãi mãi, cô nhất định phải có nguồn kinh tế, không thể lệ thuộc vào Trương Hoa.

Nhưng Trần Đình cũng biết lần này mở cửa hàng hoa hoàn toàn nhờ vào tiền của Trương Hoa. Chính bởi điểm này mà Trần Đình quyết tâm nhất định phải buôn bán cho tốt, đợi khi nào kiếm được tiền cô sẽ trả lại tiền đầu tư cho Trương Hoa. Suy nghĩ này khiến cô cảm thấy cân bằng đôi chút.

Chính bởi điểm này, trước đợt nghỉ Quốc khánh. Lưu Huệ Anh có hẹn cô ra ngoài chơi nhưng cô không nhận lời, nói là phải tranh thủ thời gian bổ sung kiến thức để mở cửa hàng hoa. Nghĩ bụng chỉ còn mấy ngày nữa là con đầy nửa tuổi, Trần Đình lại thấy rất phấn khởi.

Chuyện nhà trẻ cũng đã xác định rồi, chuyện còn lại là gửi đến nhà trẻ nào mà thôi. Thực ra Trần Đình có một câu hỏi cứ muốn hỏi Trương Hoa, đó là thuê cửa hàng ở đâu? Nhưng dù sao cũng là tiền do Trương Hoa bỏ ra, vì vậy có lại ngại không dám hỏi, cứ đợi Trương Hoa nói đến vấn đề này trước.

Trần Đình đang ôm con nghĩ về vấn đề này thì đột nhiên Trương Hoa gọi điện cho cô, báo cô bé con xuống lầu ngay. Trần Đình hỏi có chuyện gì, Trương Hoa nói tối nay sẽ cho hai mẹ con ra ngoài đi dạo. Trần Đình nói: “Em mua thức ăn tối rồi, đang chuẩn bị nấu cơm, ăn cơm xong rồi hãy đi!”, Trương Hoa nói: “Thức ăn cứ để đấy, ngày mai làm cũng không hỏng được!”

Trần Đình liền ôm con vào xe, luôn miệng hỏi Trương Hoa đi đâu? Trương Hoa nói: “Đến nơi rồi em khác biết!”. Trương Hoa dừng x lại ở một dãy phố cách nhà không xa nhưng cũng có thể coi là khá tập nập, sau đó nói với Trần Đình: “Chỉ có thể đỗ xe ở đây thôi, chúng ta đi bộ vào vậy, gần lắm!”

Trên phố vô cùng náo nhiệt, hầu hết toàn là thanh niên. Trần Đình ôm con vừa đi vừa nhìn hai bên đường, đột nhiên phát hiện có một cửa hàng ở trước mặt, trên cao treo một tấm biển có ánh đèn nhấp nháy rất bắt mắt: “Cửa hàng hoa, tặng phẩm Tĩnh Tĩnh”.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: CHƯƠNG 61

1.

Nhìn thấy cửa hàng, Trần Đình vô cùng phấn khởi. Toàn bộ cửa hàng đã được tu sửa hoàn thiện, ngay cả sản phẩm bên trong cũng được chuẩn bị đầy đủ. Ngoài hoa tươi còn có bánh gato, đồ chơi... Có một cô gái đang sắp xếp những sản phẩm này, vừa thấy Trương Hoa bước vào vội chạy đến nói: “Chào thầy Trương!”

Trương Hoa nói với Trần Đình: “Cô ấy tên là Đồng Mộng Mộng, trước đây từng tham gia lớp đào tạo của anh, cũng từng làm việc ở cửa hàng hoa mấy năm, tương đối giàu kinh nghiệm, vì vậy anh nhờ cô ấy đến giúp đỡ em!”

Đồng Mộng Mộng nhìn Trần Đình nói: “Đây chắc là chị dâu phải không ạ?”, sau đó nhìn đứa bé trong tay Trần Đình, nói: “Ồi em bé dễ thương quá!”

Trương Hoa không giải thích gì khi thấy Đồng Mộng Mộng gọi Trần Đình là “chị dâu”, anh một mình đi vào bên trong xem xét.

Một vài câu nói của Đồng Mộng Mộng khiến cho Trần Đình nhanh chóng nảy sinh thiện cảm với cô. Một mặt cô rất vui vì Đồng Mộng Mộng khen con mình, mặt khác cảm thấy dễ chịu với cách xưng hô của cô ấy, lại cộng với việc Trương Hoa không lên tiếng phủ nhận khiến Trần Đình mừng thầm trong lòng.

Trần Đình vội nói với Đồng Mộng Mộng: “Chắc mấy hôm nay em vất vả lắm hả? Khổ thân em quá!”

Đồng Mộng Mộng đáp: “Không vất vả đâu chị, có thể giúp thầy Trương em mừng còn không kịp ấy, cứ coi như đây là tiền học phí đi!”

Ra khỏi cửa hàng, Trần Đình cứ luôn miệng bảo Đồng Mộng Mộng đóng cửa về nhà sớm, ngày mai cô sẽ đến sắp xếp cùng. Trương Hoa dẫn hai mẹ con đi ăn rồi mới về nhà.

Tối, Trương Hoa dỗ con ngủ, Trần Đình ngồi bên giường nói: “Chắc là tốn không ít tiền anh nhỉ?”

Trương Hoa nói: “Anh chưa tính toán kỹ!”

Trần Đình liền nói: “Sao anh không tính toán cho kỹ! Những việc này đều phải làm báo cáo tài vụ, nếu không làm sao mà biết được lời lãi thế nào?”

Trương Hoa nói: “Anh quên mất em xuất thân là tài vụ! Thế thì cứ coi như không mất tiền đầu tư đi, từ ngày mai em tiếp quản rồi hãy bắt đầu tính toán. Anh đã mở một tài khoản riêng, gửi vào đó một ít tiền vốn lưu động ban đầu cần có, còn về nguồn hàng, anh đã giúp em liên hệ rồi. Đầu tiên em cứ nhập theo nguồn hàng này, sau này nếu tìm được nguồn hàng khác tốt hơn thì điều chỉnh sau!”

2.

Trương Hoa đặt con đã ngủ say lên giường, Trần Đình đột nhiên chạy đến ôm chầm lấy Trương Hoa, nói: “Cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh!” nói rồi khước mắt bông ươn ướt. Bởi vì hai người đã tắm nên đều mặc quần áo ngủ. Trương Hoa vội nói: “Em làm cái gì thế hả?”

Trần Đình không nói gì, chỉ ôm siết lấy Trương Hoa. Trương Hoa cảm thấy “cái đó” đang lớn dần và chạm vào người Trần Đình, anh bèn nắn mình là đồ vô dụng, cứ chạm đến người Trần Đình là không thể kiềm chế bản thân, thậm chí có lúc nhìn thấy Trần Đình mặc đồ ngủ, anh đều nảy sinh ham muốn.

Có lẽ Trần Đình cũng cảm nhận được điều này, mặt cô đỏ ửng lên, cuối cùng kéo Trương Hoa vào giường, khẽ nói: “Tối nay anh ngủ ở đây đi!”

Sau khi chọn được ngày khai trương, Trần Đình muốn tổ chức một cách lặng lẽ. Trương Hoa cũng đồng ý với quan điểm này, nói không nên quá phô trương. Đồng Mộng Mộng quả là có kinh nghiệm, việc bán hàng do cô phụ trách. Thế nên Trần Đình cũng nhẹ nhàng hơn, có thể tập trung tâm sức cho việc tài vụ và nhập hàng.

Hôm khai trương, cửa hàng không tấp nập lắm, nhưng đối với Trần Đình, như vậy đủ để cô thấy hài lòng rồi, rõ ràng là khá hơn nhiều so với cửa hàng cô tự mở trước đây. Dần dần, việc buôn bán càng tốt lên, một mình Đồng Mộng Mộng không quán xuyến hết được, cần phải có Trần Đình giúp đỡ.

Vì ban ngày còn phải phụ bán hàng với Đồng Mộng Mộng, Trần Đình thường mang hóa đơn, giấy tờ về nhà buổi tối. Nếu Trương Hoa có ở nhà, phần lớn, con đều là do Trương Hoa trông, Trần Đình bận rộn tính sổ sách. Có lúc cô vừa làm vừa nói với Trương Hoa: “Thật không ngờ không cần quảng cáo mà làm ăn lại tốt thế này!” Trương Hoa chỉ cười, sau đó nhìn Trần Đình nói: “Vi kiểm tiền mà chẳng thèm ngó ngang đến con nữa rồi!”

Trần Đình lúc này mới sực nhớ ra gần đây tối nào Trương Hoa cũng trông con, thế là cô liền rời khỏi màn hình máy tính, đến trước mặt Trương Hoa nói: “Em xin lỗi, anh vất vả quá!”

Trương Hoa vội nói: “Sau này đừng có cảm kích một cái là ôm anh được không? Nếu muốn ôm cũng đừng chờ đến lúc cả hai đều tắm rửa xong rồi!”

3.

Trần Đình đỏ mặt nói: “Ai định ôm anh chứ?”, nói rồi cô lại quay trở lại trước bàn máy tính làm việc. Đạo này tối nào Trần Đình làm xong sổ sách, nói chuyện với Trương Hoa đảm ba câu xong là cô lại không kiềm chế được mình ôm lấy anh. Còn Trương Hoa cũng khó mà kiềm chế được bản thân, về cơ bản hai người lại sống như kiểu vợ chồng. Trần Đình vừa làm sổ sách vừa nghĩ đến những chuyện này, mặt lại bắt đầu đỏ lên, nhũ thắm trong bụng: “Chẳng lẽ đạo này mình toàn cố ý dụ dỗ Trương Hoa?”

Cho dù đàn ông hay đàn bà, bộ dạng lúc chăm chú làm việc lúc nào cũng vô cùng hấp dẫn. Vì vậy đạo này Trương Hoa có cảm giác là lạ đối với Trần Đình. Mặc dù anh biết Trần Đình làm nghề tài vụ, nhưng anh chưa bao giờ chính mắt nhìn thấy, giờ nhìn thấy Trần Đình mang việc về nhà làm, cũng coi như Trương Hoa có cơ hội được nhìn thấy một mặt khác của con người Trần Đình.

Trần Đình cũng thường xuyên nói chuyện với Trương Hoa về công việc tài vụ, mà những kiến thức Trương Hoa không hiểu biết này lại này sinh sức hút đối với anh từ trong tiềm thức. Trương Hoa trước đây cứ nghĩ Trần Đình rất đơn thuần, còn có vẻ ngốc nghếch, vì vậy anh thường nghĩ một cô gái như Trần Đình liệu có khi nào để xảy ra sai sót trong khi làm việc?

Nhưng anh lúc ấy rất thích cô gái như vậy, cảm thấy con gái không cần quá thông minh, thỉnh thoảng để xảy ra sai lầm mới đáng yêu. Giờ Trương Hoa mới phát hiện phán đoán của mình sai lầm, trong công việc, Trần Đình có năng lực tốt, lại rất tỉ mỉ, cẩn thận.

K phát hiện ra những điều này, thái độ của Trương Hoa đối với Trần Đình có chút thay đổi. Trong suy nghĩ truyền thống của Trương Hoa, đàn bà là phải dựa vào đàn ông, một khi đàn bà có năng lực quá, đàn ông sẽ khó mà kiểm soát cô ta; nói cách khác, có một người phụ nữ như vậy ở bên cạnh sẽ cảm thấy không an toàn.

Nhìn thấy việc buôn bán của Trần Đình ngày càng tốt lên, Trương Hoa thậm chí có hơi hối hận, để cô mở cửa hàng chẳng lẽ là sai lầm của anh? Lúc này Trương Hoa rất sợ quy mô cửa hàng của Trần Đình sẽ mở rộng hơn. Trương Hoa cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy? Sau đó anh mới biết, Trần Đình hiện giờ đang khiến cho anh mất dần cảm giác tự tin trước đây. Trương Hoa thậm chí còn nghĩ, nếu hai năm trước mà gặp Trần Đình như bây giờ, liệu anh có cưới cô không?

4.

Sáng nào Trần Đình cũng đưa con đến nhà trẻ rồi đến cửa hàng, bởi vì ở cửa hàng có Đồng Mộng Mộng nên buổi chiều cô có thể về sớm đón con. Nhưng đạo này sau khi việc làm ăn tốt lên, buổi tối Trần Đình cũng rất bận. Trần Đình nghĩ hay là thuê một người giúp việc về nhà, như thế không cần phải gửi con ở nhà trẻ nữa, mà buổi tối Trương Hoa cũng không phải vất vả trông con.

Đồng Mộng Mộng thường gọi Trần Đình là chị dâu, Trần Đình cũng đã quen với cách xưng hô này, thậm chí cách xưng hô này còn khiến cô sinh ra ảo giác là cô và Trương Hoa thực tế vẫn là vợ chồng. Ngoài ra Trần Đình cũng phát hiện bản thân ngày càng quyến rũ Trương Hoa, cô thậm chí chẳng nề bởi vì đạo này thường xuyên ngủ chung? Nghĩ tới đây Trần Đình mới phát hiện cô muốn tìm người giúp việc còn là vì cô giúp việc rồi, cô và Trương Hoa bắt buộc phải ngủ cùng với nhau.

Việc buôn bán ở cửa hàng thậm chí còn vượt quá sức tưởng tượng của Trần Đình. Có lẽ chính vì điểm này nên Trần Đình mới cảm thấy có thuê một người giúp việc cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền. Vì vậy Trần Đình không bàn bạc với Trương Hoa mà tự ý thuê một người giúp việc. Về chuyện tìm giúp việc, quan điểm của Trần Đình là tìm một phụ nữ trung niên.

Trần Đình cũng không biết tại sao nhất định phải chọn phụ nữ trung niên, theo lý mà nói một cô giúp việc trẻ trung sẽ khiến cho căn nhà náo nhiệt hơn, thường ngày cũng sẽ có nhiều chuyện để nói hơn. Trần Đình nhũ thắm, chẳng lẽ bởi vì cô thường xuyên nghe người khác nói chồng với cô giúp việc dễ nảy sinh quan hệ? Nhưng Trần Đình ngay lập tức gạt bỏ suy nghĩ này, tìm phụ nữ trung niên là vì họ có kinh nghiệm hơn.

Trương Hoa về nhà phát hiện ra có người lạ, thậm chí cái giường của Nhã Vận cũng đã được thay bằng một cái giường to hơn. Người giúp việc họ Trương, cùng họ với Trương Hoa, cũng không biết có phải Trần Đình cố ý hay không. Trước mặt người giúp việc, Trương Hoa tỏ ra rất bình tĩnh, rất lịch sự gọi là “chị Trương”.

Nhưng tối đến, sau khi chị Trương ôm Tinh Tinh về phòng, Trương Hoa ở trong phòng liền nổi cáu với Trần Đình: “Tìm người giúp việc sao không bàn trước với anh?”

Trần Đình liền bảo: “Em thấy đây là chuyện nhỏ, vì vậy không bàn với anh!”

Trương Hoa nói: “Đây là chuyện nhỏ à? Trông nhà đột nhiên có thêm một người mà là chuyện nhỏ à?”

5.

Thấy Trương Hoa đột nhiên nổi giận, Trần Đình vội vàng đến bên, kéo anh ngồi xuống giường: “Đừng giận nữa mà, em làm thế chẳng phải vì lo cho con với chúng ta sao? Công việc của anh bận rộn như thế, có tối còn không về, có tối muộn lắm mới về. Còn em tối về còn phải tính toán sổ sách, chẳng có nhiều thời gian chăm sóc con, hơn nữa gần đây chuyện buôn bán cũng rất tốt, buổi tối một mình Mộng Mộng không làm xuê, cần có em giúp đỡ, như thế em không thể đón con đúng giờ được”.

Trần Đình nói cũng có lý, nhưng Trương Hoa vẫn thấy bức mình, cũng chẳng rõ bức mình vì cái gì. Trương Hoa vốn định nói: “Biết sớm thế này đã không cho em mở cửa hàng, chỉ ở nhà trông con thôi. Nhưng giờ nói ra những điều này có tác dụng gì chứ?”

Trần Đình thấy Trương Hoa bức bối, đột nhiên cảm thấy trông anh rất giống trẻ con, không khỏi phì cười. Trần Đình ngồi xuống bên cạnh, nói: “Thôi được rồi, đừng giận nữa mà!”, sau đó cô nhẹ nhàng ôm lấy Trương Hoa, khẽ nói: “Anh không thấy hôm nay trong phòng chỉ có hai ta thôi sao?”

Trương Hoa định nói gì thêm nhưng thấy bộ dạng này của Trần Đình, anh lại chẳng nói được gì nữa. Anh cảm thấy gần đây mình toàn bị Trần Đình dắt mũi, đặc biệt là lúc anh không vui, chỉ cần Trần Đình đến gần ôm anh một cái là anh lại đầu hàng trước cô. Trương Hoa cảm thấy như thế này không tốt, trong chuyện giải quyết vấn đề, anh từ người chủ động dần trở thành người bị động.

Cũng chính vì điểm này mà Trương Hoa càng hối hận đã để Trần Đình mở cửa hàng. Biết sớm thế này chi bằng cứ cho cô đi làm, ít nhất nếu đi làm, tiền lương không cao, cuộc sống cũng tương đối ổn định. Trương Hoa thậm chí nghĩ thậm chí nên tiếp tục âm thầm giúp đỡ Trần Đình buôn bán nữa không. Bởi vì anh không nói, cũng không muốn nói với Trần Đình rằng cửa hàng hoa bán chạy như thế là do anh âm thầm giúp đỡ.

Trương Hoa đã âm thầm giúp đỡ cửa hàng, chỉ vì anh muốn khiến Trần Đình tìm lại sự tự tin của mình trong quá trình mở cửa hàng. Nhưng anh không ngờ công việc làm ăn của Trần Đình càng tốt lên, tâm trạng của anh càng huy hăng. Bởi vì bây giờ không thể giống như trước kia, mọi việc của Trần Đình đều phải dựa vào anh, mọi việc đều do anh quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: CHƯƠNG 62

1.

Thấy cửa hàng Trần Đình đã khai trương mấy ngày mà tình hình buôn bán vẫn chưa ổn lắm, Trương Hoa liền ý thức được mình cần phải ra tay giúp đỡ. Thế là anh âm thầm in rất nhiều tờ quảng cáo, một phần thuê người phát quanh khu vực cửa hàng của Trần Đình, một phần anh kẹp vào các tài liệu đào tạo rồi phát cho các học viên trong lớp.

Ngoài ra, hiện giờ Trương Hoa cũng biết tận dụng những mối quan hệ, thông qua những mối quan hệ này, Trương Hoa hy vọng có thể âm thầm chiếu cố việc làm ăn của Trần Đình. Trương Hoa hiện giờ coi như đã học được cách tận dụng các mối quan hệ cùng một số phương pháp quảng bá. Anh rất tự đắc, bởi chuyện làm ăn của Trần Đình có tốt đẹp là nhờ vào mình. Đáng tiếc anh đâu có ngờ, sau khi có kinh tế rồi, Trần Đình đã không còn là Trần Đình chỉ biết phụ thuộc vào anh như trước kia.

Nhìn Trần Đình nằm bên cạnh mình, Trương Hoa đột nhiên thấy lo lắng, đó là liệu Trần Đình có mang con ra ngoài sống không? Bởi vì hiện giờ Trần Đình đã có đủ khả năng để đưa con và người giúp việc ra ngoài thuê nhà ở rồi. Nghĩ đến đây, cuối cùng Trương Hoa cũng hiểu tại sao rõ ràng lúc đó mình rất tức giận nhưng lại không dám nổi đóa lên với Trần Đình. Nhưng bên cạnh đó anh cũng không thể hiểu được tại sao mình lại lo Trần Đình đem con ra ngoài ở.

Nhưng Trương Hoa cũng còn một việc chưa biết, đó là Trần Đình đã biết chuyện anh âm thầm giúp đỡ cô từ lâu rồi. Trương Hoa tưởng rằng mình âm thầm làm những việc đó thì Trần Đình sẽ không biết, nhưng rõ ràng anh đã quân mất rằng khách hàng có thể sẽ mang những tờ rơi quảng cáo ấy đến cửa hàng. Bởi vì trên tờ rơi có in địa chỉ cửa hàng, một số khách hàng thường lười ghi lại địa chỉ nên trực tiếp mang tờ rơi đến.

Trần Đình nhìn thấy những tờ rơi mà một số khách hàng để lại cửa hàng là hiểu ra vấn đề ngay. Bản thân cô chưa từng in tờ rơi quảng cáo, chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là Trương Hoa đã âm thầm làm những việc này. Nói cách khác, anh đã âm thầm giúp cô quảng cáo về cửa hàng. Cuối cùng thì Trần Đình cũng hiểu tại sao việc buôn bán của cửa hàng lại đột nhiên tốt lên.

2.

Sau khi biết những chuyện này, Trần Đình không nói với Trương Hoa, nhưng trong lòng vô cùng cảm động, điều này khiến cô nghĩ rằng Trương Hoa vẫn còn yêu mình. Chính vì điểm này mà thời gian gần đây, Trần Đình càng ngày càng quấn quýt với Trương Hoa, tối nào cũng nghĩ cách giữ anh ngủ lại phòng mình, thậm chí còn nghĩ thuê người giúp việc về sẽ khiến cả hai có thể ngủ riêng với nhau.

Bản thân Trần Đình cũng giống như Trương Hoa, thích cuộc sống và công việc ổn định, môi trường hiện nay không phải thứ mà cô thích, ngày nào cũng bận rộn, có lúc tối mịt mà cửa hàng vẫn còn đông khách nên phải đóng cửa muộn. Trong lòng cô luôn thầm mong mỗi ngày có thể đóng cửa hàng sớm để về nhà, có nhiều thời gian hơn để chơi với con.

Bây giờ người gọi điện đến đặt hàng càng lúc càng nhiều, có một số người trả tiền rồi yêu cầu gửi hàng đến địa chỉ. Trước đây còn có thể bảo Đồng Mộng Mộng ra ngoài đi giao hàng, nhưng hiện giờ cửa hàng bận rộn, Đồng Mộng Mộng ra ngoài rồi một mình Trần Đình không thể xoay kịp.

Cuối cùng Trần Đình quyết định sẽ thuê thêm hai cô bán hàng nữa, một mặt là để giúp mình bán hàng, mặt khác là để thuận lợi cho việc giao hàng. Do Đồng Mộng Mộng đã làm trong nghề này nhiều năm, quen biết không ít người làm trong nghề này nên chẳng mấy chốc đã tìm được người về cho Trần Đình. Thế là Đồng Mộng Mộng đã trở thành quản lý của cửa hàng, Trần Đình cũng rảnh rang hơn, chủ yếu chỉ phụ trách việc tính toán sổ sách và tìm nguồn hàng, lúc nào bận quá mới phải phụ bán hàng với các nhân viên.

Đồng Mộng Mộng và hai nhân viên mới đều là những cô gái trẻ tuổi. Trần Đình mặc dù đã làm mẹ nhưng cũng vẫn còn trẻ. Hơn nữa hình ảnh của cả bốn

người điều tương đối ấn tượng khiến cho khách hàng quen ngày càng nhiều, hơn nữa những nhân viên này còn kéo đến một số khách quen của họ trước đây.

Đáng lẽ ra việc làm ăn phát đạt phải là chuyện đáng mừng, nhưng trong lòng Trương Hoa cứ cảm thấy còn tồn tại một mối nguy. Trước đây chỉ cần anh về đến nhà là Trần Đình đã ở nhà rồi, giờ về đến nhà mà trong nhà chỉ có chị Trương và Tinh Tinh, Trần Đình vẫn còn đang ở cửa hàng.

Thình thoảng Trương Hoa lại lái xe đi đón Trần Đình, tuy nhiên, anh không vào ngay cửa hàng mà đứng từ xa quan sát. Trong cửa hàng thường xuyên có đàn ông ra vào, cười đùa với bọn Trần Đình. Cảnh tượng này khiến cho tâm trạng Trương Hoa đột nhiên căng thẳng. Trương Hoa không rõ tại sao bản thân mình lại nhạy cảm với những cảnh tượng này đến thế. Hơn nữa hai người đã ly hôn, tại sao anh vẫn còn có tâm lý này?

Bên cạnh đó, Trần Đình tuyển thêm nhân viên mà không bàn bạc với Trương Hoa cũng khiến cho anh cảm thấy bất mãn, nhưng lại không tiện nói thẳng với Trần Đình. Trong con mắt anh, Trần Đình hiện nay đúng là đã thay đổi, cô đã biết cách làm thế nào để phát triển kinh doanh, biết làm thế nào để mở rộng việc giao hàng tận nhà... Tất cả những chuyện này đều khiến Trương Hoa cảm thấy Trần Đình hiện giờ rất xa lạ.

3.

Còn có một tâm lý đáng sợ nữa, mặc dù Trương Hoa không chịu thừa nhận nhưng thực sự nó vẫn đang tồn tại trong lòng anh. Đó là Trần Đình hiện giờ rất thu hút đàn ông, liệu cô có ngoại tình lần nữa không? Mặc dù cái suy nghĩ này chỉ lướt qua trong đầu nhưng chỉ như vậy cũng đủ khiến cho Trương Hoa khó mà thoát khỏi ám ảnh này.

Không biết đây có phải một dấu ấn tâm lý hay không. Có rất nhiều người luôn có những ám ảnh trong lòng, nếu không tự giải quyết được ám ảnh này thì chỉ có thể giương mắt nhìn nó càng ngày càng to ra, càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Đương nhiên, nếu là Trương Hoa của hai năm trước, chắc chắn sẽ không tồn tại sự ám ảnh tâm lý này. Nếu đây có thể coi là một ám ảnh tâm lý thì cái ám ảnh này do chính Trần Đình tạo ra cho anh. Mặc dù hiện giờ Trần Đình đã dốc hết toàn bộ tâm tư cho Trương Hoa và con, nhưng đối với Trương Hoa mà nói, Trần Đình hiện giờ khiến cho người khác không yên tâm chút nào.

Trần Đình vào trong xe, nhìn thấy Trương Hoa dường như có tâm sự gì liền hỏi: “Anh sao thế? Hôm nay không vui à?”

Trương Hoa nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy hơi mệt thôi!”

“Sau này anh không cần đến đón em đâu, công việc của anh cũng mệt mỏi lắm rồi, về nhà thì nghỉ ngơi sớm đi, em đi xe buýt về cũng được rồi!”

“Trong cửa hàng đã có đến ba nhân viên rồi, em cũng có thể về nhà nghỉ sớm mà!”

Trần Đình cười: “Em cũng muốn về sớm chơi với con, dạo này không biết có phải là vì cuối năm hay không mà việc buôn bán khá khắt lắm, cứ muốn về mà không thể về được!”

“Sớm biết vất vả thế này anh đã không cho em mở cửa hàng rồi!”

“Để một mình anh đi làm nuôi hai mẹ con em mệt biết mấy, như bây giờ em cũng thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút, ít nhất có thể kiếm thêm chút tiền cho con, như thế sau này khỏi cần lo cuộc sống tương lai của con!”

Đáng lý ra những câu này của Trần Đình nghe rất ngọt ngào tình cảm vợ chồng, nhưng Trương Hoa lại cứ cảm thấy Trần Đình hiện nay cố gắng kiếm tiền là để một ngày nào đó rời xa anh mà không phải lo lắng cuộc sống hai mẹ con sau này.

4.

Trong khi chưa nắm chắc về Trần Đình, thái độ của Trương Hoa đối với Cổ Vân Vân cũng có sự thay đổi. Trương Hoa không nói cho Cổ Vân Vân biết chuyện anh đưa mẹ con Trần Đình về ở cùng. Cổ Vân Vân không giống như lúc trước, chỉ cần trong thành phố có lớp đào tạo nào là chạy đến nghe giảng. Nhưng nếu trong thành phố có lớp đào tạo, lần nào tan lớp ra ngoài Trương Hoa cũng nhìn thấy Cổ Vân Vân.

Thình thoảng Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân buổi tối anh còn phải tiếp khách, thình thoảng cũng đi ăn riêng với cô. Mặc dù Trương Hoa không thừa nhận bản thân mình giả tạo, nhưng xét về thái độ đối với Cổ Vân Vân, Trương Hoa không thể không thừa nhận mình đang giả tạo. Cổ Vân Vân là con gái của Cổ Triết Đông, nếu có quan hệ thân thiết với cô ta quả thực sẽ có lợi rất nhiều cho con đường thăng tiến của Trương Hoa.

Trương Hoa biết, khi tiếp xúc với những nhân viên quản lý cấp cao hoặc các cán bộ doanh nghiệp, anh công khai thân phận là giáo viên đào tạo nhưng thực sự hữu ích hơn cả là cái danh con rể tương lai của Cổ Triết Đông. Chính nhờ cái danh phận ấy mà anh cảm thấy những người này càng chiều chuộng cho anh hơn.

Cổ Vân Vân đáng nhẽ ra có thể nhận thức được những điều này, đáng tiếc là người đang say sưa trong tình yêu thường dễ bị bịt mắt. Vì vậy Cổ Vân Vân luôn cho rằng đó là thực lực thật sự của Trương Hoa, cũng luôn tự hào về khả năng của anh.

Cô sưu tập tất cả các sách báo có viết tên Trương Hoa để trong phòng, mặc dù chẳng bao giờ xem nhưng cứ cảm thấy nhìn thấy chúng là như nhìn thấy Trương Hoa. Trương Hoa thường nói với cô, những sách ấy không phải của anh viết, là cả một đội ngũ viết, nhưng Cổ Vân Vân nói: “Tôi tin cậu có thể viết ra những thứ này, chỉ có điều cậu không có thời gian mà thôi!”

Trước đây Trương Hoa luôn nghĩ Trần Đình cần phải có sự bảo vệ, che chở của mình mới có thể sống tiếp, hay nói cách khác, trong tình cảm anh dành

cho Trần Đình còn có chút thương hại, sợ rằng Trần Đình rời khỏi mình rồi sẽ không thể sống tốt.

Hiện giờ Trương Hoa vẫn không yên tâm về Trần Đình, nhưng sự không yên tâm trước đây là do cô không được sống sung sướng, giờ anh không yên tâm là vì lo cô có thể rời xa mình bất cứ lúc nào, có thể sống một cách độc lập. Ngoài những chuyện này ra, Trương Hoa còn lo lắng liệu Trần Đình có lại lần nữa ngoại tình với một gã đàn ông khác?

5.

Có một mẫu người trong công việc thường thích chọn một việc khó để đối mặt, nhưng trong tình cảm, khi đối mặt với vấn đề khó lại chọn đi đường vòng. Trương Hoa rõ ràng là mẫu người này. Trong công việc anh không bao giờ chịu khuất phục, nhưng trong tình cảm thường thích xử lý mọi chuyện một cách tiêu cực. Trong con mắt của anh, lựa chọn thứ tình cảm đơn giản mãi mãi là chính xác.

Vì vậy lần đầu tiên Trương Hoa bắt đầu cân nhắc đến mối quan hệ của mình và Cổ Vân Vân. Trong mắt anh, ít nhất Cổ Vân Vân cũng si tình với mình, giả sử lấy Cổ Vân Vân, cô ấy chắc chắn sẽ không đi làm tiếp, sẽ là một phụ nữ ngoan ngoãn ở nhà. Đương nhiên, còn một điểm hết sức quan trọng nữa, lúc quan hệ với anh, Cổ Vân Vân thực sự là gái trinh. Nhưng thân phận của Cổ Vân Vân không thể không khiến Trương Hoa phải dè dặt. Cái thân phận này vừa có lợi mà cũng vừa có hại, nó có thể giúp anh đạt được thành công trong sự nghiệp, cũng có thể hủy hoại sự nghiệp của anh.

Trương Hoa đang lái xe đưa Cổ Vân Vân về nhà thì Cổ Vân Vân đột nhiên nói: “Tôi phát hiện dạo này cậu đi chung với tôi nhiều hơn!” Trương Hoa nói: “Ai bảo cậu suốt ngày vứt xe ở nhà, tôi đành phải đưa cậu về nhà chứ sao!”

Cổ Vân Vân nói: “Dù thế nào tôi cũng cảm thấy rất vui, đặc biệt tối nay cậu còn chủ động mời tôi ăn cơm!”

nói: “Chẳng còn cách nào khác, hôm nay dạy xong tôi thấy đói mềm người, lại không muốn đi dự tiệc”. Cổ Vân Vân đột nhiên sát lại gần Trương Hoa: “Hay là tối nay tôi không về nhà có được không?”

Trương Hoa trừng mắt: “Đừng đùa, tôi đang lái xe đây!”

Lúc đưa Cổ Vân Vân đến dưới lầu, Cổ Vân Vân vẫn còn luôn miệng nói: “Đã lâu lắm rồi tôi không đến nhà cậu, còn sớm thế này, cho tôi đến nhà cậu ngồi một lát có được không?”

Cổ Vân Vân còn dùng dằng mãi mới chịu xuống xe về nhà.

Trên đường về nhà, Trương Hoa cũng bắt đầu thấy lo lắng, anh biết Cổ Vân Vân mà đến nhà anh là sẽ biết anh đang sống chung với hai mẹ con Trần Đình. Ngộ nhờ một hôm nào đó Cổ Vân Vân đột nhiên tự ý chạy đến nhà mình thì sao?

Trần Đình nằm trên giường, đột nhiên nói: “Dạo này có phải anh có tâm sự gì không?”

“Làm gì có tâm sự gì?”

“Em thấy hình như anh có chuyện gì đó giấu trong lòng”.

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn cô: “Tại sao em lại nghĩ thế?”

“Trực giác của phụ nữ”.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: CHƯƠNG 63

1.

Buổi tối Trần Đình về nhà trước, trong cửa hàng chỉ còn lại Đồng Mộng Mộng và hai cô nhân viên. Thu dọn xong, ba người không đi ngay mà ngồi nghỉ ngơi một lát. Một cô gái nói: “Hôm nay đắt hàng thật, mệt lã cả người!” một cô khác lại nói: “Đắt hàng thì tốt chứ sao, chỉ sợ không bán được thôi!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Tiểu Nhã nói đúng lắm, nhân viên chúng ta chỉ mong bán được hàng, như thế tiền lương mới cao!”

Tiểu Nhã nói: “Sao em thấy dạo này hình như chị dâu có tâm sự gì đó?”, hai cô nhân viên mới cũng gọi Trần Đình là “chị dâu” như ô gái kia nói: “Rốt cuộc chị dâu với thầy Trương có quan hệ gì?”

Tiểu Nhã nói: “Đã có con với nhau rồi, cậu còn hỏi là quan hệ gì nữa à?”

“Nhưng chúng ta đều biết thầy Trương còn độc thân mà, hơn nữa trước đây sau khi tan lớp đều đi cùng voi thiên kim tiểu thư của tập đoàn Triết Đông

mà!” – Nói xong dường như ngộ ra điều gì liền nói: - “Chẳng nhẽ chị dâu là người tình của thầy Trương?”

Đồng Mộng Mộng lập tức cắt ngang: “Tiểu Lộ, chúng ta là người làm thuê, đừng tùy tiện suy đoán chuyện riêng tư của chủ!”

“Chị Mộng, em thấy chị dâu rất tốt bụng, nếu đúng là như vậy em thấy khổ thân chị dâu lắm!”

Tiểu Nhã nói: “Đúng thế, thiên kim tiểu thư ngoài cái tốt số ra thì có cái gì chứ?” đây có lẽ là tâm lý chung của số đông, vừa ngưỡng mộ những cô gái có xuất thân tốt, vừa khinh bỉ họ. Hoặc giả đây chính là cái gọi là “ghen ăn tức ở”.

Tiểu Lộ nói: “Em thấy chị dâu không biết cách lấy lòng đàn ông, ngày nào cũng đến cửa hàng từ sớm, đến khuya mới về nhà, làm gì có thời gian đi với thầy Trương?”

Tiểu Nhã nói: “Cậu nói đúng, chị dâu hơi hướng nội, hay là chúng ta giúp chị ấy đi!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Đừng bàn chuyện này nữa, muộn lắm rồi, lại mệt nữa, về nhà nghỉ sớm thôi!”

2.

Dạo này chỉ cần cửa hàng không quá bận là Trần Đình đề cố gắng về sớm. Nhưng cô cũng phát hiện Trương Hoa càng ngày càng về nhà muộn, những ngày ngủ ở ngoài cũng nhiều hơn.

Còn có một chuyện nữa càng khiến Trần Đình thêm u uất. Kể từ ngày mời chị Trương về trông con, cô và Trương Hoa đã lâu lắm không thân mật với nhau. Lúc trước khi chưa thuê chị Trương về giúp việc, buổi tối cô thường cố ý giữ anh ngủ lại cùng phòng, Trương Hoa lúc ấy dường như rất dễ bị kích thích. Bởi vì có con ngủ bên cạnh, hai người cũng cảm thấy có thêm chút đầm ấm và ngọt ngào. Điều chủ yếu nữa là, có con nằm bên cạnh, hai người còn có chút tâm lý kích thích.

Trần Đình còn nhớ có lần hai người vừa yêu nhau xong, đang ôm siết lấy anh, sau đó ngoảnh đầu lại nhìn con, phát hiện thấy con bé đã tỉnh từ khi nào, đang mở to đôi mắt long lanh nhìn cô và Trương Hoa. Trần Đình vội vàng đẩy Trương Hoa ra, sau đó bảo: “Con đang nhìn chúng ta kìa!”

Mặc dù con vẫn chưa biết gì, nhưng nhớ lại lần ấy là Trần Đình lại thấy áy náy. Nhưng chính vì điểm đó mà giữa cô và Trương Hoa có thêm chút “gia vị” trước đây chưa từng có. Vốn cứ nghĩ để con ngủ chung với chị Trương rồi thì mình với Trương Hoa có thể ngủ riêng sẽ càng thêm gắn kết, nhưng sự thực thì đời sống gỏi chần ngày càng lạnh nhạt.

Đáng tiếc là Trần Đình không hề hay biết, Trương Hoa thuộc dạng đàn ông bị động, đặc biệt là trong mối quan hệ ly hôn như hiện nay, anh càng không muốn chủ động. Trước đây đều là Trần Đình chủ động đến ôm anh, giờ hai người nghiễm nhiên ngủ chung một giường, Trần Đình lại đã trở lại bình thường, cứ tưởng rằng Trương Hoa sẽ chủ động.

Trần Đình nghĩ, chẳng nhẽ Trương Hoa giữ mình ở lại chỉ là vì con? Bên cạnh đó, với trực giác của phụ nữ, nhìn thấy những biểu hiện gần đây của Trương Hoa, cô luôn lo lắng Trương Hoa sẽ thích người phụ nữ khác ở bên ngoài.

3.

Trần Đình ôm Tinh Tinh nói đùa: “Tinh Tinh, sao có vẻ không vui thế con? Có phải nhớ bố không?”

Chị Trương ngồi bên cạnh liền nói: “Sao dạo này cậu nhà toàn về rất muộn?”

Trần Đình nói: “Dạo này anh ấy rất bận!”

Chị Trương định nói gì thêm nhưng lại thôi.

Trần Đình thấy vậy liền nói: “Chị Trương muốn nói gì cứ nói đi!”

“Dĩnh à, chị lớn tuổi hơn em, có thể chị nói đúng, mà cũng có thể không. Chị cảm thấy giữa vợ chồng với nhau nên có thêm nhiều thời gian bên nhau, còn nữa, nên dành thời gian chơi với con cái, nếu không tình cảm sẽ nhạt dần đấy!”

Ban đầu chị Trương thường gọi Trần Đình là “cô Dĩnh”, nhưng Trần Đình nhiều lần thuyết phục, cuối cùng chị Trương đã đổi sang xưng hô chị em với Trần Đình, sau khi quen rồi bỗng có cảm giác thân thiết hơn.

Trần Đình hiểu ý của chị Trương, mỉm cười bảo: “Chẳng còn cách nào khác cả, cả em và anh ấy đều bận rộn!”

“Thực ra thời gian có thể cố gắng tranh thủ, công việc đúng là quan trọng, nhưng giữa vợ chồng với nhau, thể hiện tình cảm cũng cực kỳ quan trọng”. Chị Trương không hề biết Trương Hoa và Trần Đình đã ly hôn rồi.

Trần Đình gạt đầu: “Chị nói đúng lắm, xem ra em chưa làm tốt việc này!”

Chị Trương im lặng một lát rồi nói tiếp: “Có chuyện này chị không biết có nên nói cho em biết hay không!”

Trần Đình liền nói: “Có chuyện gì chị cứ nói thẳng ra đi!”

Chị Trương do dự một lát rồi nói: “Mấy hôm trước lúc giặt quần áo cho cậu Trương, tôi phát hiện trên áo cậu ấy có mấy sợi tóc dài, là tóc uốn!”

Trần Đình nghe xong liền hiểu ý của chị Trương, bản thân cô chưa từng uốn tóc.

Chị Trương thấy Trần Đình trầm ngâm liền nói: “Có thể là do chị nghĩ nhiều thôi!”

Trần Đình nói: “Em biết rồi! Hay là tối nay chị ngủ một mình đi, để Tỉnh Tỉnh ngủ với em!”

4.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, chị Trương đã đi ngủ rồi, vào đến phòng liền thấy Tỉnh Tỉnh đang ngủ trên giường. Trần Đình vẫn chưa ngủ, nhìn thấy anh liền cười bảo: “Về muộn thế chắc là anh mệt lắm nhỉ, mau đi tắm đi!”

Trương Hoa đi tắm xong vào phòng ngay, thấy con đã ngủ say liền ôm lấy nó nói: “Lâu lắm không ngủ với bố rồi! Có nhớ bố không nào?”

Trần Đình cười bảo: “Con ngủ say rồi, anh định đánh thức nó dậy đấy à?”

Trương Hoa leo lên giường, ngồi dựa lưng vào thành giường, tay vẫn ôm con. Trần Đình nói: “Hay là chúng ta cùng nghỉ một ngày đi!”

“Có chuyện gì à?”

“Đã lâu lắm rồi chúng ta không đưa con đi chơi, chúng ta cho nó ra ngoài chơi một hôm có được không?”

“Nhưng dạo này công việc của anh rất bận, hơn nữa đang bận như thế!”

Trần Đình nói: “Cho dù có bận hơn thế thì con vẫn là quan trọng nhất!”

Trương Hoa đặt con xuống rồi nói: “Thế để anh xem ngày nào có thời gian đi!”

Trần Đình đột nhiên bước qua Tỉnh Tỉnh, nửa nằm nửa ngồi, khẽ dựa vào vai Trương Hoa. Trương Hoa sợ nhất là động tác này của Trần Đình, nhưng trong lòng cũng rất chờ đợi. Trần Đình khẽ gọi: “Trương Hoa”

“Có chuyện gì thế?”

Trần Đình lắc đầu: “Không có chuyện gì, em chỉ muốn gọi thế thôi!”

“Không có chuyện gì thì đi ngủ sớm đi!”

Cuối cùng Trần Đình vẫn vòng tay ra ôm lấy Trương Hoa, nói: “Thế tối nay em ngủ bên này nhé!”

Gần như tất cả đàn ông đều không thể từ chối sự dịu dàng và những nhõo của phụ nữ. Điều đáng tiếc là Trần Đình không hề biết điều này. Cũng có thể Trần Đình biết nhưng bởi tính cách khiến cô không chịu làm như thế.

Những điều chị Trương nói lúc tối thực sự khiến Trần Đình cảm thấy lo lắng. Cô biết hiện giờ Trương Hoa chắc hẳn có rất nhiều con gái xung quanh, một người đàn ông trẻ trung, vừa đẹp trai vừa có tài ăn nói rất dễ dàng thu hút sự hâm mộ của phái nữ.

5.

Lúc ăn cơm Cổ Vân Vân nói với Trương Hoa: “Tôi đã bảo bố tôi mua một căn hộ riêng, ông ấy đã đồng ý rồi!”

Trương Hoa nói: “Tại sao phải mua một căn hộ riêng?”

“Như thế thì khỏi phải ở nhà nữa, sẽ hoàn toàn được tự do!”

“Cậu có từng nghĩ đến chuyện dựa vào chính sức mình để mua nhà không?”

Cổ Vân Vân trừng mắt nhìn Trương Hoa: “Cậu muốn cười nhạo tôi không có khả năng tự mua nhà thì cứ nói thẳng ra!”

“Tôi không có ý đó, chỉ cảm thấy khả năng của mỗi người có thể chưa được phát hiện ngay thôi!” – Nói đến đây Trương Hoa liền nghĩ đến Trần Đình. Cổ Vân Vân nói: “Dạo này ở nhà bố tôi thường khen ngợi cậu đấy, xem ra bố tôi rất coi trọng cậu!”

Trương Hoa cười cười: “Có lẽ bởi vì tôi có thể giúp ông ấy kiếm ra tiền!”

Cổ Vân Vân nói vẻ không vui: “Sao cậu lại nghĩ vậy?”, im lặng một lát Cổ Vân Vân lại nói tiếp: “Nhưng bố tôi cũng hơi lo lắng về cậu!”

Trương Hoa ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

Cổ Vân Vân nói: “Bố tôi lo lắng về tính cách của cậu, nói rằng ở trong đội ngũ cậu quá coi trọng cái tôi, mặc dù điểm này nó lợi nhưng cũng có cái hại của nó!”

Trương Hoa chỉ cười nhạt, sau đó nói: “Thế sao?”

Cổ Vân Vân nhìn về mặt của Trương Hoa có chút bất cần liền nói: “Bố tôi trải qua nhiều năm lẫn lộn mới thành công nên nhìn nhận không thể nhầm được. Nếu đúng là như vậy, sau này cậu nên thay đổi!”

“Nếu như phán đoán và quan điểm của mình đúng, cần gì phải tiếp nhận quan điểm sai lầm của người khác?”

Cổ Vân Vân nói: “Chỉ là đột nhiên tôi nhớ đến lúc đang ăn cơm ở nhà bố tôi từng nói đến chuyện này nên tôi mới nói với cậu. Nhưng bố tôi cũng bảo, lúc còn trẻ có phạm phải sai lầm thì mới trưởng thành được!”

6.

Trần Đình nhắn tin cho Trương Hoa bảo tối nay sẽ về hơi muộn, mấy chị em ở cửa hàng rủ nhau đi ăn đêm sau khi đóng cửa hàng. Lúc nhận được tin nhắn, Trương Hoa đang ngồi ăn với Cổ Vân Vân.

Cổ Vân Vân liền hỏi tin nhắn của ai, Trương Hoa nói là của nhân viên cấp dưới, hỏi chuyện công tác ngày mai. Cái tin nhắn này bắt đầu khiến cho Trương Hoa bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, cuối cùng anh đứng lên nói với Cổ Vân Vân: “Cậu tự bắt taxi về nhà nhé, tôi phải đi bàn chuyện ngày mai với họ đây!”

Trương Hoa về đến nhà, chị Trương cười nói: “Sao hôm nay cậu về sớm thế?”

Trương Hoa nói: “Hôm nay không bận lắm nên về sớm một chút!”, sau đó đón con từ tay chị Trương, nói: “Chị đi làm việc của chị đi, để tôi trông cháu cho, sau đó đón con vào trong phòng.”

Trương Hoa vừa chơi với con vừa nghĩ: Trần Đình chưa bao giờ ra ngoài ăn đêm, tại sao đột nhiên hôm nay lại đi ăn đêm, hơn nữa lại đi cùng với mấy cô gái? Chẳng lẽ là có chuyện gì? Có khi nào có khách hàng là đàn ông mời họ không nhỉ?

Vừa nghĩ ngợi vẩn vơ Trương Hoa vừa nhìn đồng hồ, cảm giác thời gian trôi qua thật chậm chạp, Trương Hoa bế con lên nói: “Tĩnh Tĩnh, có nhớ mẹ không? Nếu nhớ mẹ, để bố đi đón mẹ nhé!”

Nhìn đồng hồ thấy cũng đã muộn, cuối cùng Trương Hoa vẫn ôm con ra ngoài. Chị Trương vẫn đang xem ti vi ở ngoài phòng khách, thấy Trương Hoa ra liền nói: “Muộn thế này cô Đình còn chưa về, sao hôm nay về muộn thế nhỉ?”

Trương Hoa nói: “Cô ấy đi ăn đêm với mấy chị em ở cửa hàng, để tôi đi đón cô ấy!”, nói rồi liền đưa con cho chị Trương.

Lúc Trần Đình đang ngồi ăn với ba người kia, Trương Hoa gọi điện đến hỏi cô đang ở đâu, anh sẽ đến đón cô. Trần Đình nói: “Anh ngủ trước đi, em ăn xong sẽ về ngay!”

Trương Hoa nói: “Anh đã lái xe đi rồi!”

Trần Đình vừa đặt điện thoại xuống, Tiểu Nhã đã cười: “Chị dâu, em đã nói chắc chắn thầy Trương sẽ lo lắng mà!”

Tiểu Lộ cũng hùa theo: “Đúng thế, chị dâu nên khiến cho anh ấy cảm thấy lo lắng. Đương nhiên rồi, em nghĩ đối với đàn ông, vừa phải để họ thấy lo lắng vừa phải để họ học cách chủ động”. Đồng Mộng Mộng cười mắng: “Nói như vậy là Tiểu Lộ đã từng phải đối phó với không ít đàn ông nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: CHƯƠNG 64

1.

Lúc Trương Hoa bước vào, bốn người họ vừa đang ăn đồ nướng vừa uống bia. Đồng Mộng Mộng nhìn thấy Trương Hoa vào liền vội vàng đứng dậy: “Thầy Trương, mau qua đây ngồi!”, rồi gọi phục vụ mang thêm cái bát với đôi đũa.

Trương Hoa ngồi xuống rồi, nhìn thấy mặt Trần Đình hơi đỏ liền nhíu mày chưa bao giờ uống bia, sao tự nhiên hôm nay lại uống thế?”

Trần Đình cười bảo: “Chẳng còn cách nào khác, mấy con ranh này cứ ép em uống, nhưng uống cũng chưa nhiều!”

Tiểu Lộ nói: “Thầy Trương quản lý nghiêm thế, xem ra chị dâu ở nhà phải chịu đàn áp suốt thôi!”

Tiểu Nhã ngồi bên cũng hòa vào: “Đúng đấy, người ta nói: Có áp bức sẽ có phản kháng. Chị dâu, đừng sợ thầy Trương, chúng ta uống thêm đi!”

Đồng Mộng Mộng cười mắng Tiểu Nhã: “Nói bậy gì thế hả? Lại còn lôi cả áp bức với phản kháng ra đây nữa!” Tiểu Lộ cười: “Chị dâu không uống cũng được! Nhưng thầy Trương phải làm hai việc!”

Trương Hoa hỏi: “Sao lại ra điều kiện với tôi thế?”

Tiểu Lộ cười: “Vốn dĩ hôm nay là chúng em mời chị dâu ăn cơm, nếu thầy Trương đã đến, vậy xin hãy thanh toán giúp bọn làm thuê chúng em vậy!”

Trương Hoa hỏi: “Điều kiện là thế này á?”

Tiểu Lộ nói: “Còn nữa, đó là mời rượu cả ba bọn em, chỉ có điều thầy phải uống gấp đôi!”, sau đó cô nhìn sang Đồng Mộng Mộng và Tiểu Nhã nói: “Thực ra bọn em cũng vất vả lắm, thầy Trương có mời bọn em cũng là điều nên làm mà! Có đúng không?”

Tiểu Nhã vội vàng hưởng ứng: “Đúng thế, nên thay chị dâu mời bọn em!”, lúc này Trương Hoa mới biết hai cô này không phải để đối phó, hơn nữa anh trước nay cũng rất ít khi đùa với con gái, nên không biết cách đối phó với họ.

Trần Đình liền nói: “Không được, lát nữa anh ấy còn phải lái xe, không được uống!”

Trương Hoa gạt đi: “Không sao đâu, đã đến đây rồi thì phải uống với các em một chút!”

Tiểu Lộ nói: “Đúng là thầy giáo có khác, quả không tầm thường!”

2.

Ăn xong đi ra, Trần Đình nói: “Đừng lái xe về nữa, chúng ta bắt taxi đi!”

Trương Hoa nói: “Không sao đâu!”, sau đó nói người kia: “Lên xe đi, anh chở bọn em về!”

Tiểu Lộ lập tức ngồi vào xe nói: “Bọn em tin tưởng thầy Trương!”

Thấy ba người bọn họ đều vào trong xe, Trần Đình chẳng còn cách nào khác phải vào xe theo. Đưa ba bọn họ về chỗ trọ rồi, trên đường về nhà, Trần Đình nói: “Anh thường xuyên lái xe sau khi uống rượu bia ư?”

Trương Hoa đáp: “Cũng không thường xuyên, thỉnh thoảng tiếp khách cũng phải thế, chẳng còn cách nào khác!”

“Sau này đừng như thế, em thực sự rất lo!”

Tắm xong lên giường, Trương Hoa nhìn mặt Trần Đình vẫn đỏ liền hỏi: “Rốt cuộc em đã uống bao nhiêu hã? Sao đến giờ mà mặt vẫn còn đỏ thế kia?”

Trần Đình nói: “Em uống không nhiều, chắc tại không biết uống nên mới như thế!”

Trương Hoa nằm xuống giường, đột nhiên nói: “Đừng có học thói hư của họ là được!”

Trần Đình nằm sát lại gần, nói: “Sao anh lại nói như thế, chẳng lẽ họ lại hư hỏng ư?”

“Anh làm kinh doanh lâu như thế, biết rất nhiều cô gái biết uống rượu bia, hơn nữa cuộc sống về đêm vô cùng phong phú!”

Trần Đình dựa vào người Trương Hoa, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh hỏi: “Chẳng lẽ anh thường xuyên đi uống với những cô gái ấy?”

Trương Hoa nói: “Không, chỉ biết mà thôi!”

“Thế làm sao anh biết cuộc sống về đêm của họ rất phong phú?”

Trương Hoa biết nói ra câu này là tự kéo mình vào rắc rối, liền nói: “Đâu phải cứ phải đi cùng họ mới biết?”

“Thôi được rồi, em tin những gì anh nói!”

Trương Hoa nói xong cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao mình phải giải thích những chuyện này với Trần Đình? Tại sao phải sợ cô ấy hiểu lầm?

Trần Đình lại ôm lấy Trương Hoa, sau đó nói: “Anh nói xem, em uống rượu xong trông có xinh không?”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Xem ra kể từ sau khi mở cửa hàng, em quả nhiên đã thay đổi!”

“Như thế không tốt à?”

“Anh chỉ thấy không quen thôi!”

Ngày hôm sau, Trương Hoa có buổi đào tạo ở trong thành phố. Sau buổi đào tạo, vẫn có rất nhiều cô gái mua sách đến xin chữ ký của Trương Hoa. Trương Hoa vừa cảm thấy bất lực lại vừa cảm thấy khó chịu với những việc này.

Trương Hoa đang ngồi cầm cúi kí tên thì đột nhiên có một giọng nói quen thuộc vang lên: “Giúp em kí tên với!”, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Trần Đình. Trương Hoa nhìn quanh, sau đó cố đè chặt giọng xuống, nói: “Sao em lại đến đây?”

Trần Đình cười đáp: “Đến nghe giảng!”

Phía sau có người hỏi thúc: “Kí tên xong chưa?”

Trương Hoa nói: “Em đứng sang một bên chờ anh!”

Trương Hoa xong việc liền ra chỗ Trần Đình đứng chờ: “Em ra ngoài trước đợi anh, anh nói với bọn họ vài câu rồi sẽ ran gay!”

Trần Đình hỏi: “Tại sao phải ra ngoài trước? Em muốn cùng ra với anh!”

Trương Hoa thấy Trần Đình như vậy cũng chẳng còn cách nào khác, liền nói với các nhân viên khác: “Tôi có việc phải đi trước đây, phiền mọi người ở lại dọn dẹp nhé!”, sau đó dẫn Trần Đình ra ngoài.

Lúc đi ra ngoài, Trương Hoa rất lo một việc, đó là sợ Cố Vân Vân đang đợi anh ở ngoài. Ra đến bên ngoài, cuối cùng cũng thờ phào, Cố Vân Vân không có ở đây.

Trương Hoa nói: “Em đợi anh một lát, anh đi lấy xe!”

Trương Hoa vừa ngồi vào xe thì Cố Vân Vân gọi điện đến, bảo hôm nay cô đi cùng Kì Oanh, bảo Trương Hoa tối nay cùng đi, cô sẽ gọi thêm Lí Dương Uy cùng đi ăn. Sau đó nói: “Cuối cùng thì Kì Oanh và Dương Uy đã quyết định mùa xuân năm nay sẽ cưới!”

Lúc này Trương Hoa mới sực nhớ ra lâu lắm rồi không liên lạc gì với Lí Dương Uy, hình như là kể từ sau khi anh làm giáo viên hướng dẫn đã mất liên lạc với rất nhiều bạn bè trước đây, cũng không hiểu là anh không liên lạc với họ hay là họ không liên lạc với anh nữa.

Cố Vân Vân thúc giục trong điện thoại: “Mau nói đi chứ! Cậu nói xem tối nay ăn ở đâu nào?”. Trương Hoa nói: “Tối nay tôi không có thời gian đi ăn đâu, bên này vẫn còn nhiều việc phải làm!”

4.

Nhìn thấy Trần Đình vào xe, Trương Hoa liền nói: “Em có quay lại cửa hàng không? Nếu không chúng ta về nhà luôn!”

Trần Đình nói: “Không về cửa hàng, cũng không về nhà!”

Trương Hoa liền hỏi: “Có chuyện gì khác sao?”

“Chẳng có chuyện gì khác cả, em chỉ muốn đi ra ngoài ăn với anh thôi! Em đã chọn địa điểm rồi, anh cứ đi theo là ok!”

Trên đường đi, Trần Đình hào hứng nói: “Em chưa bao giờ nhìn thấy anh trên bục giảng, cuối cùng thì cũng được nhìn thấy rồi. Không ngờ lúc ở trên bục giảng anh lại nhiệt tình như thế, hơn nữa...” Trần Đình dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Cực kì đẹp trai!”

Trương Hoa và Trần Đình vừa bước vào nhà hàng, anh biết ngay nhà hàng này chuyên phục vụ các cặp tình nhân, cách bài trí vô cùng lãng mạn. Trương Hoa đưa mắt nhìn quanh, Trần Đình kéo tay anh nói: “Đừng nhìn nữa, mau vào đi!”

Gọi món xong, Trần Đình nói: “Thế nào? Địa điểm em chọn cũng không tồi chứ hả?”

Trương Hoa gật gù: “Anh thấy là mấy bé con ở cửa hàng em chọn thì có!”

Trần Đình vô cùng ngạc nhiên: “Sao anh biết?”

Trương Hoa liền nói: “Dù gì anh cũng ở với em bao nhiêu lâu, còn không biết cái gu của em sao?”

Trần Đình tỏ vẻ không vui: “Chê gu của em tồi chứ gì?”

“Đây không phải vấn đề tồi hay không, chỉ là hứng thú có sự khác biệt, người như anh thường không thích những nơi thế này!”

“Đúng thế, em cũng không thích những nơi như thế này, hơn nữa cũng không biết rồi này nên lúc sáng đã lên đến đây xem trước, sợ tối nay đến lại mất mặt!”

Trương Hoa liền đứng dậy nói: “Vậy chúng ta đổi sang nơi khác đi!”

Trần Đình nói: “Đã đến đây rồi còn đi đâu nữa, cứ coi như trải nghiệm một môi trường mới đi!”

Không khí mới mẻ này đúng là mang đến cho hai người cảm giác khác lạ, đặc biệt là khi xung quanh có rất nhiều các cặp tình nhân đang đi qua đi lại. Trần Đình khẽ trả lời nói: “Đột nhiên em cảm thấy chúng ta hoàn toàn chưa từng có giai đoạn tìm hiểu và hẹn hò với nhau!”

Trương Hoa không nói gì nhưng anh hiểu hết ý Trần Đình muốn nói.

5.

Hai người ăn cơm xong đi ra khỏi cửa hàng, Trần Đình nhìn đồng hồ rồi nói: “Em chẳng muốn về nhà sớm chút nào!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Lên xe đi! Anh dẫn em tới một nơi!” Trần Đình nhìn ra ngoài cửa kính, hỏi: “Anh định về nhà bố mẹ đấy à?”

Trương Hoa liền nói: “Không, đến nơi em sẽ biết!”

Trương Hoa đỗ xe lại, sau đó tắt đèn xe. Trần Đình nhìn bốn bề tối đen cảm thấy hơi sợ, liền hỏi: “Đây là nơi nào?”

Trương Hoa xuống xe trước, sau đó qua mở cửa xe cho Trần Đình, nói: “Em xuống đây đi!”

Trần Đình xuống xe rồi cứ bám chặt tay Trương Hoa, vừa đi vừa nói: “Tối thế này, rồi cuộc là nơi nào thế? Hay là về đi, em sợ lắm!”

Trương Hoa liền bật đèn xe lên. Qua ánh đèn xe, Trần Đình nhìn thấy trước mắt là một khoảng đất trồng rau, nhìn tiếp ra xa thấy thấp thoáng một cánh đồng lớn cùng một vài hộ dân, còn có cả những dãy núi nhấp nhô.

Trương Hoa ngồi xuống, Trần Đình cũng đành ngồi xuống với anh, chẳng buồn để ý xem có bẩn hay không nữa. Trương Hoa châm một điếu thuốc, sau đó nói: “Hồi còn học cấp hai, anh cùng với mấy thằng bạn thường xuyên đến đây!”

Trần Đình liền hỏi: “Bọn anh không sợ

Trương Hoa nói: “Lúc ấy cảm thấy rất kích thích, làm gì biết sợ!”

“Bọn anh đến đây làm gì?”

“Đến ăn trộm rau, sau đó mang về trường dùng bếp điện nấu ăn!”

“Hóa ra anh cũng làm cả những chuyện này cơ à?”

Trương Hoa nói: “Giờ nghĩ lại thấy rau ấy nấu thật khó ăn, nhưng lúc ấy bọn anh cứ tranh nhau ăn, cảm thấy rất ngon miệng, cũng rất thú vị! Giờ nghĩ lại thấy có lỗi với những người nông dân đó quá!”

Trần Đình dựa vào người Trương Hoa, sau đó nói: “Bọn họ sẽ tha thứ cho các anh thôi, dù sao lúc ấy bọn anh còn nhỏ mà!”

Trần Đình dựa vào người Trương Hoa, tưởng tượng lại cảnh bọn Trương Hoa đi ăn trộm rau, dần dần bỗng thấy bớt sợ hơn.

Trần Đình thốt lên: “Yên tĩnh quá, cảm giác như chỉ còn hai chúng ta vậy! Sau này già rồi em cũng muốn sống ở một nơi như thế này, có thể sống một cuộc sống bình dị!”

6.

Hai người ngồi trên bãi cỏ rất lâu mới quay về thành phố. Xe vừa vào thành phố, Trần Đình đã nói: “Chỉ cách nhau có một quãng đường chẳng xa, thế mà cảm giác hoàn toàn khác biệt!”

Trương Hoa nói: “Thực ra cuộc đời người cũng như vậy, có phồn hoa, có yên tĩnh, trong sự phồn hoa sẽ mất đi rất nhiều sự yên tĩnh, nhưng trong sự yên tĩnh lại sẽ nhớ nhung sự phồn hoa”

“Chẳng nhẽ không thể lựa chọn cả hai sao?”

“Đây chính là ‘cá’ và ‘bàn tay gấu”

(Trung Quốc có câu tục ngữ: Không thể có cả “cá” và “bàn tay gấu”. Tức là chỉ có thể lựa chọn một trong hai mà thôi!)

Trần Đình gật gù: “Cũng phải, khi người ta đạt được một cái gì đó, cùng lúc người ta cũng mất đi một cái gì khác, cũng giống như em hiện giờ, mặc dù làm ăn tương đối tốt, nhưng lại mất đi rất nhiều thời gian cho con!

Trương Hoa nói: “Từ khi nào em trở nên nhanh chóng nhận thức vấn đề thế?”

Trần Đình bùi ngùi: “Nhận thức được thì có tác dụng gì, chẳng phải vẫn bắt lực hay sao? Anh luôn đi đào tạo người khác, nói cho người ta rất nhiều đạo lý, nhưng bản thân anh có thể nhảy ra khỏi những vấn đề đạo lý ấy không?”

Trương Hoa vừa lái xe vừa liếc Trần Đình, sau đó nói: “Xem ra anh quả thực phải nhìn nhận lại em!”

Trần Đình liền mỉm cười: “Em chỉ nói đùa thôi, chẳng phải anh vẫn nói em ngốc sao, cứ coi đó là mấy lời ngốc nghếch đi!”

Trương Hoa nói: “Dám thừa nhận mình là ngốc chính là thông minh đấy! Đáng tiếc là rất nhiều người không chịu thừa nhận mình ngốc!”

“Nói thế nào thì nói em vẫn thích anh coi em là ngốc!”

Về đến nhà, chị Trương đang bế Tinh Tinh đợi hai người. Trần Đình nói: “Chị Trương còn chưa ngủ à? Sau này nếu bọn em về muộn chị cứ ngủ trước đi nhé!”

Chị Trương cười nói: “Không sao, thực ra tôi cũng không ngủ được!”

Trần Đình liền dặn: “Thế thì chị đợi một lát, đợi em tắm xong em sẽ bế Tinh Tinh sang ngủ cùng với bọn em!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: CHƯƠNG 65

1.

Trương Hoa tắm xong vào phòng thấy Trần Đình đang ngồi dựa lưng vào thành giường, Tinh Tinh đang nằm ngủ trong lòng cô. Trương Hoa nằm xuống nói: “Dương Uy sắp lấy vợ rồi!”

Trần Đình liền nói: “Thế sao, anh ấy nói với anh thế à?”

“Không, nghe người khác nói, cũng hôm nay anh mới biết đấy chứ!” – Sau đó thờ dài nói: “Cũng chẳng biết là vì bận hay vì thế nào mà lâu lắm rồi không liên lạc với cậu ta

Trần Đình liền bảo: “Hay là ngày mai anh bảo anh ấy với Ki Oanh qua nhà mình ăn cơm, trước tết năm ngoái chúng ta cũng cùng ăn cơm với nhau, sau hôm ấy chưa gặp lại lần nào!”

Trương Hoa nói: “Thôi cứ ăn ở ngoài cho lành, ăn ở nhà rắc rối lắm!”

“Ồ bên ngoài sao thoải mái bằng ở nhà! Ngày mai hết giờ làm anh đi đón họ, em sẽ về sớm chuẩn bị với chị Trương”.

“Hay là em gọi cả Lưu Huệ Anh cùng đến, cũng lâu lắm rồi không thấy cô ấy đến, càng đông càng vui!”

Sáng ngày hôm sau, Trần Đình trước khi ra ngoài đã dặn chị Trương buổi chiều chuẩn bị nhiều đồ ăn, bảo tối có mấy bạn học đến chơi. Có lẽ bởi trong nhà vẫn thường vắng vẻ nên chị Trương nghe thấy vậy thì vui lắm, còn nói với Trần Đình: “Em cứ yên tâm, chị sẽ chuẩn bị chu đáo!”

Buổi sáng Trương Hoa gọi cho Lí Dương Uy, Lí Dương Uy nghe điện thoại liền nói: “Thăng ranh, cuối cùng cũng chịu gọi cho tôi rồi hả? Còn tưởng cậu mất tích rồi chứ!”

Cảm giác quen thuộc, giọng nói quen thuộc bỗng chốc khiến Trương Hoa thấy ấm áp trong lòng, thậm chí hơi cảm động. Lúc này anh mới phát hiện ra bởi vì chút thành công của mình mà anh xa cách với rất nhiều người bạn vốn thân thiết với mình.

Trương Hoa chỉ cười bảo: “Sợ làm phiền cuộc sống ngọt ngào của hai người nên mới không dám gọi đấy chứ!” Hai người nói chuyện phiếm dăm ba câu, Trương Hoa liền bảo: “Tối nay cậu với Ki Oanh qua nhà tôi ăn cơm đi, chiều hết giờ làm tôi sẽ qua đón hai người!”

Lí Dương Uy liền nói: “Thế cơ à, tôi cũng được hưởng thụ một lần đãi ngộ đặc biệt à?”

Trương Hoa do dự một lát rồi bảo: “Có cả Trần Đình nữa!”

“Cô ấy cũng ở đấy à? Thế còn đứa bé thì sao?”

“Cũng ở nhà tôi luôn!”

“Thế thì tốt, đợt trước cậu bảo tôi là sinh con gái, tôi cứ mong nhìn thấy mặt con cưng của cậu!”

Nhã Vận vừa được nghỉ đông về đến nhà đã làm nũng đòi mẹ phải cho đi thăm em bé. Mẹ Trương Hoa nói: “Cũng được, cũng lâu lắm rồi mẹ chưa nhìn thấy con bé, không biết anh trai con với Trần Đình bận cái gì mà lâu thế không cho con bé về thăm nhà!”

Lúc Nhã Vận gõ cửa, chị Trương vừa đi mua rau về được một lúc. Chị Trương mở cửa, cả hai người đều kinh ngạc. Chị Trương thấy Nhã Vận có vẻ ít tuổi, không giống là bạn học của Trương Hoa với Trần Đình liền hỏi: “Cháu tìm ai?”

Nhã Vận càng ngạc nhiên hơn, hỏi lại: “Cô là ai? Sao lại ở trong nhà của anh trai cháu thế này?”, chị Trương lúc này mới nghe ra, bảo: “Chắc cô là em gái của cậu Trương phải không, tôi là người giúp việc được chị dâu của cô thuê về làm việc!”

Nhã Vận nghĩ thầm: “Sao thuê người giúp việc mà anh cả không nói gì với mẹ nhỉ?”

Chị Trương liền nói: “Mời cô chủ vào nhà!”

Nhã Vận lần đầu tiên được gọi là “cô chủ”, có vẻ ngại ngùng nói: “Cứ gọi cháu là Nhã Vận là được rồi!” Nhìn thấy em bé đang bò trên nền đất, Nhã Vận vội vã cúi dếp ra, đi dếp lê vào trong, ôm em bé lên nói: “Oa, đã lớn bằng này rồi cơ à, còn biết bò rồi đấy!”

Chị Trương nói: “Đúng thế, giờ nó không thích bị người khác ôm đâu, chỉ thích nằm trên nền đất thôi!”

Nhã Vận nói: “Chẳng trách nền nhà sạch sẽ thế, trước đây anh cả toàn đi dếp vào trong phòng, chắc bây giờ chỉ có thể đi dếp lê trong nhà thôi!”

Chị Trương cười: “Đúng thế, anh trai cô vì con bé mà thay đổi rất nhiều thói quen, nghe nói trước đây ở nhà hút thuốc dữ lắm, giờ về đến nhà là tuyệt đối không hút! Cô ngồi chơi với Tinh Tinh nhé, tôi đi chuẩn bị cơm tối! Hôm nay anh trai cô có mời bạn học cùng đến ăn cơm!”

Tinh Tinh không chịu để Nhã Vận bế, cứ nhất định đòi nằm xuống đất để bò chơi, Nhã Vận đành phải ngồi dưới đất cùng con bé, đến khi Tinh Tinh bò đi xa lại chạy đến ôm con bé lại, sau đó nói: “Sao mà nghịch như con trai thế hả? Cháu phải nhớ cháu là con gái, phải ngoan ngoãn!”, đáng tiếc là Tinh Tinh chẳng đoái hoài đến những lời Nhã Vận nói, vẫn cứ bò đi khắp nhà. Chị Trương làm bếp nghe thấy vậy liền nhoen miệng cười.

Lưu Huệ Anh đến trước tiên. Lúc Nhã Vận ra mở cửa, Lưu Huệ Anh liền nói: “Nhã Vận cũng đến hả em? Nghỉ rồi à?”

Nhã Vận nói: “Em nghỉ rồi, ngày mai mới về nhà!”

Lưu Huệ Anh nhìn thấy chị Trương một mình trong nhà bếp cười bảo: “Xem ra có cái ăn nên chị là người đến sớm nhất rồi!” sau đó chạy vào bếp nói: “Chị Trương, có cần em giúp một tay không?”

Lưu Huệ Anh đã đến đây mấy lần nên khá thân thiết với chị Trương.

Chị Trương nói: “Không cần đâu, một mình tôi là được rồi!”

“Vậy thì để vị khách này đi nghỉ ngơi vậy, đợi khi nào Trần Đình về thì vào giúp chị” – Lưu Huệ Anh cười nói.

Lưu Huệ Anh đến trước mặt Tinh Tinh, bế phốc con bé lên, nói: “Quý con, đừng có bò lung tung, để mẹ nuôi ôm cái nào!”

Nhã Vận liền hỏi: “Giờ chị ấy đang làm gì?”

Lưu Huệ Anh biết Nhã Vận đang hỏi về Trần Đình: “Em không biết à?”

Nhã Vận nói: “Anh cả em chỉ nói với mẹ là giờ chị ấy đang đi làm, nhưng không nói là làm ở công ty nào, cụ thể làm cái gì!”

Lưu Huệ Anh cười tình quái: “Có phải anh trai em cảm thấy lép vế so với chị dâu em nên cố ý không nói ra chị ấy đang làm gì không hả?”

“Chị nói cái gì thế, em chẳng hiểu gì cả?”

“Chỉ có thể nói vậy thôi, chị dâu em hiện giờ có khi còn giàu có hơn cả anh trai em đấy!”

Nhã Vận càng thêm tò mò, vội hỏi chị ấy đang làm gì. Lưu Huệ Anh cười nhưng không nói. Nhã Vận cứ hỏi riết, cuối cùng Lưu Huệ Anh đành nói: “Đợi khi nào Trần Đình về, em tự đi mà hỏi!”

4.

Lúc Trần Đình về đến nhà, trong tay cô xách theo một tí bia với đồ uống, vừa nhìn thấy Nhã Vận đã vô cùng ngạc nhiên: “Em được nghỉ rồi à? Sao đến mà không bao trước để anh em đi đón?”

Nhã Vận nhìn thấy Trần Đình bây giờ khách hân lúc mới dẫn con về nhà, mặc quần áo theo phong cách công sở, dáng vẻ đăm đăm, nhanh nhẹn, toàn thân toát lên một vẻ quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành. Nhã Vận chợt không biết đối mặt thế nào với một Trần Đình hiện giờ.

Có lẽ là bởi vì Nhã Vận không nghĩ rằng Trần Đình sẽ thay đổi như vậy, trong lòng Nhã Vận, cho dù chị dâu trước đây có như thế nào vẫn là người chị dâu có bầu sau khi ly hôn, hoặc là một người mẹ đơn thân, trông có vẻ rất đơn giản, dịu dàng, thậm chí có chút u uất.

Nhã Vận liền nói: “Hôm qua em về đến nhà, vì vậy hôm nay qua thăm em bé!”

Trần Đình nói: “Tinh Tinh gặp được cô chắc là vui lắm đấy! Em ngồi với chị Huệ Anh một lát đi, chị đi giúp chị Trương một tay!”

Nhã Vận đến bên cạnh Lưu Huệ Anh, thì thầm: “Rót cuộc chị ấy đang làm cái gì?”

Lưu Huệ Anh bật cười: “Không nói cho em biết đâu!”

Nhìn chị Trương lúi húi ở trong bếp, Lưu Huệ Anh chợt nhớ ra cái gì, liền thì thầm nói: “Chị giúp việc không biết chuyện anh trai em và chị dâu đã ly hôn. Tối nay em phải nhớ kĩ, cần gọi là chị dâu thì cứ gọi là chị dâu, nếu không bà giúp việc biết thì không hay đâu!”

“Thôi được rồi, coi như là vì em bé vậy!” – Kì thực lúc vừa mới nhìn thấy Trần Đình, suýt chút nữa Nhã Vận đã gọi cô là chị dâu. Bản thân Nhã Vận cũng không hiểu tại sao mình lại có tâm lý này, cũng có thể do nhìn thấy hình ảnh hiện nay của Trần Đình khiến cho Nhã Vận có tâm lý khác lạ.

5.

Trương Hoa còn chưa gõ cửa, Nhã Vận đã nghe thấy tiếng cười nói của anh với Lí Dương Uy rồi. Nhã Vận đứng bật dậy nói: “Anh cả về rồi! Để em ra mở cửa!”

Nhã Vận liền mở cửa ra, Trương Hoa chưa đến bên cửa, nhìn thấy Nhã Vận đã ngạc nhiên hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Nhã Vận nói vẻ không vui: “Có một lúc thôi mà đến mấy người hỏi như thế, chẳng nhẽ em không thể đến đây sao?”

“Ai bảo em không thể đến, chỉ có điều em cứ xuất quỷ nhập thần, khiến cho người khác ngạc nhiên thôi!”

Lí Dương Uy đứng đằng sau Đại học có thú vị không em? Đã bắt đầu yêu ai chưa?”, Kì Oanh đứng bên cạnh đánh anh một cái nói: “Anh nói lằng nhằng gì thế, Nhã Vận còn nhỏ mà!”

Nhã Vận liền nói: “Chỉ có chị Oanh là tốt bụng, anh Dương Uy chỉ biết bắt nạt người khác thôi!”

Thực ra Nhã Vận cũng đã biết bọn họ từ lâu rồi, trước đây hồi còn học đại học, Trương Hoa thỉnh thoảng lại dẫn Nhã Vận đi tụ tập cùng lớp. Lí Dương Uy giả bộ than thở: “Thời gian trôi qua thật là nhanh, hồi học đại học Nhã Vận vẫn chỉ là một cô nhóc, thế mà chớp mắt đã thành sinh viên đại học rồi!”, sau đó vỗ vai Trương Hoa bảo: “Xem ra chúng ta già thật rồi!”

Trương Hoa nói: “Thôi đừng than thở nữa, mau vào trong đi!”

Trương Hoa cũng xách về cả bia và đồ uống. Lưu Huệ Anh liền nói: “Xem ra hai người này không bàn bạc trước với nhau rồi, cả hai đều mua bia với đồ uống về này, ngay cả nhãn hiệu cũng giống nhau luôn!”

Kì Oanh vừa vào trong đã ôm em bé nói: “Giống Trương Hoa quá đi mất!”

Lí Dương Uy nói: “Cái thằng này thật chẳng đáng mặt bạn bè, con gái đã biết bỏ rồi mới cho chúng ta biết mất!”, nói rồi liền móc trong túi ra một bao lì xì đỏ, nhét vào trong áo của bé, nói: “Chút quà mọn, đừng chê ít nhé!”, Trương Hoa nói: “Cậu mà nói vậy lần sau tôi không cho cậu đặt chân vào đây nữa đâu đấy!”

Tinh Tinh được Kì Oanh ôm, mắt đảo quanh nhìn mấy khuôn mặt lạ hoắc, nhưng không hề khóc. Nhưng yên được một lúc là con bé lại vùng ra khỏi tay Kì Oanh. Kì Oanh đành phải đặt nó xuống đất. Nhã Vận nói: “Các anh chị ngồi chơi đi, để em trông nó cho!”

6.

Lúc ăn cơm, chị Trương không ngồi vào mâm, nói là bé em bé ra ngoài coi. Nhưng mọi người nhất định bảo chị ngồi ăn cùng, nói chị vất vả cả buổi rồi. Trần Đình nói: “Kệ Tinh Tinh, cứ để nó bò quanh nhà, cho nó bò một tối nó mới chịu đi ngủ sớm!”

Trần Đình rót bia cho mọi người, chị Trương nói không biết uống, Trần Đình liền rót cốc nước ngọt cho chị. Trần Đình cầm cốc bia vốn rót cho chị Trương đặt trước mặt mình, nói: “Cốc này để em uống vậy!”

Lưu Huệ Anh liền hỏi: “Cậu học uống từ bao giờ thế

Trương Hoa nói: “Bị mấy con ranh trong cửa hàng của cô ấy làm hư đấy!”

Lưu Huệ Anh cười: “Xem ra làm bà chủ cũng đâu có dễ dàng, còn phải học cách uống bia rượu đấy”

Kì Oanh nói: “Trần Đình làm bà chủ rồi à? Sao Trương Hoa không nói gì với bọn tôi thế?”

Trần Đình cười: “Cái gì mà bà chủ, chỉ là mở một cửa hàng nhỏ thôi mà!”, sau đó nhìn sang Nhã Vận nói: “Nhã Vận, em có muốn uống chút bia không?”

Nhã Vận cầm cốc lên nói: “Chị rót cho em một ít đi, dù gì cũng là sinh viên đại học rồi!”

Trương Hoa nói: “Không được, vẫn là trẻ con, không được uống”. Nhã Vận liền buột miệng: “Chị dâu bảo là uống được, tại sao em không được uống?”

Câu nói này của Nhã Vận khiến cả Trần Đình và Trương Hoa đều ngạc nhiên. Trần Đình trong lòng hơi phẫn khởi, vội nói: “Lên đại học rồi là trở thành người lớn, uống một chút thôi không sao đâu!” Trương Hoa cũng chẳng còn cách nào khác.

Lí Dương Uy, Kì Oanh và Lưu Huệ Anh mời chị Trương trước. Chị Trương được mời vô cùng ngạc nhiên, có lẽ không nghĩ rằng một người giúp việc như mình mà cũng được coi trọng như thế. Trương Hoa thấy vậy đột nhiên cảm thấy vô cùng cảm động, dường như mình đang được quay trở lại cuộc sống đơn giản trước đây. Lúc ấy, trong lòng anh và các bạn học, địa vị của ai cũng như nhau, thậm chí bọn anh càng kính trọng những người lao động chất phác, mộc mạc. Trương Hoa chợt phát hiện, sự cảm động này dường như đã mất đi rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: CHƯƠNG 66

1.

Mọi người đang uống thì đột nhiên Tinh Tinh bò đến chân Trần Đình. Trần Đình ôm con lên, nói: “Đói rồi phải không?”, sau đó gấp một ít thức ăn cho con ăn. Lí Dương Uy nói: “Giờ nó đã biết ăn thức ăn rồi à?”

Trần Đình nói: “Chỉ ăn được cái gì mềm mềm thôi a

Trương Hoa nói: “Thức ăn đã là gì, tôi còn cho nó uống bia rồi cơ đấy!”

Trần Đình cười: “Mấy hôm trước anh ấy cứ một mực kè cốc bia vào miệng Tinh Tinh, kết quả là con bé uống thật, cũng không hẳn là uống, chỉ là liếm liếm tí xú thôi!”, sau đó nhìn sang Trương Hoa nói: “Sau này anh đừng cho con uống bia nữa, nếu không sau này nó sẽ bị anh đào tạo thành con ma men mất!”

Nhã Vận đột nhiên nói: “Em nhìn thấy em bé có một cái răng rồi, nhỏ xíu, chỉ như cái chấm nhỏ!”, sau đó đứng dậy đi đến bên Trần Đình, đưa tay vào miệng Tinh Tinh, nói: “Cùng à, cắn cô đi nào!”

Trương Hoa cầm cốc lên nói: “Chị Trương, cảm ơn chị thời gian qua đã vất vả chăm sóc Tinh Tinh, thường ngày bận rộn quá, em cũng ít khi nói chuyện với chị, chị đừng để bụng nhé!”

Chị Trương vội nói: “Đây là việc của người giúp việc chúng tôi mà, tôi chỉ lo chăm Tinh Tinh không tốt sẽ khiến cô cậu phải lo lắng thôi!”

Ăn cơm xong, mọi người ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm. Một lát sau, Lí Dương Uy và Kì Oanh chuẩn bị về, Trần Đình liền nói: “Để Trương Hoa tiễn hai người!”

Lí Dương Uy nói: “Cậu ta dám tiễn nhưng anh không dám ngồi đâu!”

Trần Đình cười: “Anh ấy thường xuyên uống bia rượu rồi lái xe mà, chắc là không sao đâu!”

Trần Đình chẳng qua cũng chỉ là nói xã giao thế thôi chứ trong lòng cũng rất lo Trương Hoa sẽ lái xe đưa Lí Dương Uy và Kì Oanh về thật.

Lí Dương Uy vẫn một mực bảo tự bắt xe về, Trương Hoa nói: “Không tin tưởng tay lái của tôi thì tôi cũng không ép!” Đợi họ về cả rồi, Lưu Huệ Anh liền nói: “Hay là tối nay Nhã Vận về nhà chị ngủ đi, ở đây chắc là không có chỗ ngủ rồi!”

Trần Đình nói: “Không cần đi xa thế đâu, thuê một phòng cho con bé ở nhà nghỉ bên cạnh cũng được mà!”, sau đó nói với Nhã Vận: “Trong nhà vẫn còn quần áo của em, hay là em tắm rửa đi rồi hãy ra nhà nghỉ, chị sợ tắm rửa ở nhà nghỉ không được sạch sẽ!”

Nhã Vận tắm rửa xong, Trần Đình liền đưa Nhã Vận đi thuê phòng. Lưu Huệ Anh cũng xuống nhà theo. Sau khi ra ngoài, Trần Đình nói với Lưu Huệ Anh: “Uống chút bia đó không sao chứ?”

Lưu Huệ Anh nói: “Không sao đâu!”

Trần Đình liền bảo: “Vậy tớ đưa Nhã Vận đi thuê phòng, không tiễn cậu nữa nhé!”

2.

Nhã Vận đi theo Trần Đình vào trong nhà nghỉ, vừa mới vào trong đã không nén được hỏi: “Ở đây một đêm chắc tốn không ít tiền nhỉ?”

Trần Đình cười cười: “Cũng không nhiều lắm!”

“Biết sớm thế này em đã đi về nhà ngủ với chị Lưu Huệ Anh rồi! Em còn tưởng là một cái phòng đơn giản thôi chứ!”

“Không sao đâu, dù sao cũng không phải ở trong thời gian dài!”

Trần Đình ngồi trên ghế hỏi Nhã Vận đang ngồi trên giường: “Đi học đại học đã quen chưa?”

“Mọi thứ vẫn ổn ạ!”

Trần Đình trầm ngâm một lát rồi lại hỏi: “Bố mẹ vẫn khỏe cả chứ?”

“Bố mẹ đều khỏe, nhưng mà nhớ em bé, nói là anh chị lâu lắm không cho cháu về nhà chơi!”

Trần Đình nói: “Đều tại chị, dạo này chị bận quá, không có thời gian!”

Nhã Vận không nén được hỏi: “Chị đang làm cái gì thế?”

“Chị mở một cửa hàng hoa, ngày mai nếu không có việc gì em cứ qua đó chơi!”

Nhã Vận mau mắn đáp: “Vâng ạ!”

Trần Đình lại nói: “Nếu ngày mai em dậy sớm thì về nhà ăn sáng, nếu mệt thì ngủ thêm một lúc, chị đã dặn lễ tân rồi, chỉ cần chưa bảo trả phòng thì em cứ tiếp tục ở lại đây!”

Trần Đình ngồi thêm một lúc rồi đứng dậy nói: “Em ngủ sớm đi!”

Trần Đình đi rồi, Nhã Vận liền bật ti vi lên xem, nhìn thấy trong phòng còn có cả máy tính, vốn định bật máy tính chơi nhưng nghĩ sao lại thôi. Lần đầu tiên ở trong nhà nghỉ, Nhã Vận thấy có chút mới mẻ, nằm trên giường xem ti vi mà mãi không ngủ được. Nhã Vận lẩm bẩm: “Có tiền vẫn hơn!”

3.

Kì Oanh nằm trên giường, đột nhiên quay người lại hỏi Lí Dương Uy: “Trương Hoa và Trần Đình hiện nay là quan hệ gì vậy?”

Lí Dương Uy nói: “Có thể là quan hệ gì chứ? Quan hệ sống chung với nhau vì sau khi ly hôn có con!”

Kì Oanh nói: “Có con rồi sao còn chưa phục hôn? Em thấy Trần Đình cũng không tồi, tính tình coi mở, lại hiền hòa, ăn cơm xong còn rửa bát cùng người giúp việc!”

Lí Dương Uy nói: “Giày có vừa chân không chỉ có người đi mới biết, người ngoài nhìn làm sao biết được?”

Kì Oanh thở dài: “Chỉ có điều thái độ của Trương Hoa đối với Cổ Vân Vân có chút mơ hồ, hôm qua Cổ Vân Vân lúc đi cùng với em còn nói sắp mua nhà, để sau này cưới Trương Hoa sẽ dùng đến!”

Lí Dương Uy nói: “Bọn họ hoàn toàn không phù hợp, cho dù Trương Hoa không phục hôn thì cũng không thể chung sống với Cổ Vân Vân!”

Kì Oanh nói: “Ai bảo không thể nào, có đôi khi em không thể hiểu nổi rốt cuộc Vân Vân đang muốn cái gì, thích cái gì? Có lẽ vì từ nhỏ cô ấy đã chẳng thiếu thứ gì, vì vậy mới không biết là đời này rốt cuộc mình đang theo đuổi cái gì nữa!”

Lí Dương Uy nói: “Anh dám nói, giả sử Trương Hoa và Cổ Vân Vân có quan hệ tình cảm từ hồi còn học đại học thì bọn họ đã tan tành lâu rồi!”

“Tại sao?”

“Cổ Vân Vân thích Trương Hoa là bởi vì cái cảm giác giành giật mãi mà không được. Cô ấy là một người có tính chiếm hữu rất lớn, giả sử cô ấy có người yêu hoặc có chồng rồi, nếu đối phương hoàn toàn nghe theo lời cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ mất hết hứng thú, thậm chí cảm thấy người đàn ông ấy chẳng có chút sức hút nào. Còn nếu đối phương không nghe lời cô ấy, chắc chắn cô ấy cũng không đồng ý!”

“Theo như anh nói cả đời này cô ấy không thể có bạn trai hoặc lấy chồng?”

“Anh không có ý đó, có thể chưa được đối tượng thích hợp hoặc trong thời điểm hiện tại cô ấy chưa muốn đi tìm, vì vậy mới coi Trương Hoa là mục tiêu của mình, đang tiếc Trương Hoa tuyệt đối không phải là đối tượng lí tưởng nhất của Cổ Vân Vân!”

“Em không thể hiểu hết lí lẽ của anh!” – Nói rồi liền vòng tay ôm lấy Lí Dương Uy, sau đó hỏi: “Thế đối tượng lựa chọn lí tưởng nhất của anh có phải là em không?”

Lí Dương Uy giả bộ thờ dài nói: “Không phải đối tượng lựa chọn lí tưởng cũng đâu còn cách nào khác, không thể lại hủy hôn lần hai được!”

Kì Oanh tức tối nói: “Đồ chim lợn, không được nói vậy!”

Trương Hoa nằm trên giường, ngắm khuôn mặt của Trần Đình: “Em uống bia có một lần mà đã nghiện rồi à?”

Trần Đình nói: “Em đâu có thích uống, chỉ có điều bạn học của anh đến, em muốn uống với họ cho có không khí thôi!”

“Sao đột nhiên em lại muốn anh mời bạn học đến nhà ăn cơm?”

“Cũng không có gì, chỉ cảm thấy con người ngoài việc kiếm tiền cũng nên thường xuyên tụ tập bạn bè, người thân. Còn nữa, người một nhà cũng nên dành thời gian ở bên nhau, cho dù công việc rất bận rộn thì cũng nên bớt chút thời gian cùng nhau ra ngoài vui chơi!”

Trương Hoa lại nhìn Trần Đình hồi lâu. Trần Đình nói: “Sao lại nhìn em như thế? Mặt em uống rượu xong trong khó coi lắm à?”

Trương Hoa lắc đầu: “Không, chỉ có điều em thay đổi khiến anh cảm thấy cứ là lạ!”

Trần Đình liền nằm sát lại ôm Trương Hoa: “Thành phố này là nhà của anh, em chỉ muốn xen vào một phần cuộc sống của anh thôi!”

Trương Hoa nghe xong liền trầm ngâm một lát rồi nói: “Anh còn nhớ trước đây đi ngủ em không bao giờ ôm anh, tại sao mấy tháng gần đây cứ thích ôm anh ngủ thế?”

“Như thế không tốt sao?”

“Em thế này cứ khiến cho anh cảm thấy xa lạ!”

“Xa lạ cũng tốt mà, cứ coi như chúng ta vừa mới quen nhau

Thấy Trương Hoa không nói gì nữa, Trần Đình lại nói tiếp: “Hay là chúng ta mua một căn nhà mới, căn nhà này hơi nhỏ, Nhã Vận đến lại không có chỗ ở”.

“Mặc dù hiện nay tiền lương của anh cũng tạm tạm, nhưng không hẳn giàu có, em làm kinh doanh cũng không tồi nhưng dù gì mới được có mấy tháng, muốn mua nhà ở thành phố này không phải con số nhỏ đâu!”

“Em đã nghĩ qua rồi, từ giờ đến tết còn khoảng gần nửa tháng nữa, trước tết nhân lúc chuyện buôn bán đang phát, chúng ta sẽ mở thêm một cửa hàng nữa, như thế sẽ kiếm được nhiều hơn. Dù gì tiền nhà cũng không phải trả hết trong một lần, chỉ cần trả hết đợt đầu là được.

“Em có suy nghĩ này từ khi nào thế?”

“Lúc buổi tối thấy Nhã Vận không có chỗ ngủ, em mới chợt nghĩ ra thôi!”

5.

Bởi vì lạ chỗ nên Nhã Vận không ngủ được, sáng dậy sớm. Lúc sang nhà Trương Hoa, Trương Hoa và Trần Đình vẫn còn chưa dậy, chỉ có chị Trương đang bận rộn ở trong bếp.

Nhã Vận nói: “Chị Trương, em bé đâu rồi?”

“Cháu vẫn đang ngủ trên giường ấy!”

Nhã Vận vào phòng rất lâu, cuối cùng cũng đánh thức được Tinh Tinh dậy, sau đó ôm con bé ra ngoài chơi, Trần Đình đi ra, thấy Nhã Vận đang ôm con liền nói: “Sao em dậy sớm thế? Ngủ không ngon giấc à?”

Nhã Vận nói: “Cái giường rất dễ chịu, nhưng em không ngủ được!”

Đến lúc ăn sáng mà Trương Hoa vẫn chưa dậy. Nhã Vận vừa ăn vừa hỏi: “Sao anh ấy vẫn chưa dậy nhỉ?”

Trần Đình nói: “Anh ấy không ăn sáng ở nhà nên thường dậy lúc chúng ta gần ăn xong!”

Ăn sáng xong, Trần Đình hỏi Nhã Vận có muốn đến cửa hàng hoa chơi không, Nhã Vận nói: “Em cũng muốn đến xem sao!”

“Thế thì đi với chị.”

Đúng lúc ấy Trương Hoa dậy, nghe nói Nhã Vận muốn đến cửa hàng hoa liền bảo: “Đợi anh rửa mặt xong sẽ đưa hai chị em đi!”

Ngồi trong xe, Nhã Vận nói: “Em chưa bao giờ nghĩ anh cả sẽ lái xe đi làm!”

Trương Hoa nói: “Em tưởng anh thích lái máy cày à? Gặp phải giờ tan tầm thì đi xe đạp còn nhanh hơn gấp vạn!”

Lúc đến cửa hàng, ba người kia đã mở cửa rồi. Nhã Vận xuống xe liền hỏi Trần Đình cửa hàng ở đâu, sau đó chạy thẳng vào trong cửa hàng. Trần Đình nói với Trương Hoa: “Anh đi cẩn thận nhé!”

Trương Hoa không lái xe đi ngay, ngắm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu em thực sự muốn mở thêm cửa hàng, bây giờ chắc anh không có thời gian giúp em đâu!”

Trần Đình nói: “Anh cứ lo việc của anh đi, em sẽ tự lo liệu những chuyện này!”

6.

Nhã Vận đứng trước cửa hàng lăm lăm: “Hóa ra cửa hàng hoa lấy tên của em bé!”

Trần Đình đến gần nói: “Vào trong đi!”

Sau khi vào trong, Nhã Vận nhìn thấy cửa hàng rất to, hơn nữa bài trí cũng rất đẹp, ngoài hoa tươi còn có đồ chơi và bánh gato... Nhã Vận nói: “Không khí cũng không tối, rất thơm, chắc là khách hàng đa phần là các cặp đôi nhỉ!”

Đồng Mộng Mộng nhìn thấy Trần Đình vào liền nói: “Chị dâu đến đây à?” Tiểu Nhã và Tiểu Lộ cũng chào Trần Đình là chị dâu. Nhã Vận thầm nghĩ: “Sau toàn gọi là chị dâu thế?”

Đồng Mộng Mộng thấy Nhã Vận liền hỏi: “Em gái đây là...?”

Trần Đình nói: “Là cô của Tinh Tinh đấy!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Hóa ra là em gái của thầy Trương à?”

Nhã Vận vốn chỉ định qua xem rồi đi ngay, kết quả lại thấy cửa hàng này cũng rất thú vị, hơn nữa ba cô bán hàng đều hay nói hay cười, thế nên cảm thấy cứ ở đây cũng được. Thỉnh thoảng Nhã Vận cũng giúp một tay. Thỉnh thoảng một trong ba người bọn họ phải ra ngoài đi giao hàng, Nhã Vận còn phải giúp mọi người tiếp khách, bán hàng. Tất cả những việc này khiến cho cảm thấy vô cùng mới mẻ và thú vị.

Chỉ có điều, Nhã Vận không hiểu tại sao trong lòng mình lại nảy sinh cảm giác ghen tị. Trong suy nghĩ của cô, chỉ có mình được gọi Trần Đình là chị dâu, thế mà cả ba cô này đều gọi Trần Đình là chị dâu. Đây đúng là tâm lý của trẻ con. Trong thâm tâm của Nhã Vận, Trần Đình là bà chủ cửa hàng, bọn Đồng Mộng Mộng là nhân viên, nếu chỉ mình Nhã Vận được phép gọi Trần Đình là chị dâu thì rõ ràng mối quan hệ giữa cô và Trần Đình có vẻ sẽ thân thiết hơn. Thế nhưng bây giờ ai cũng gọi như vậy, tự nhiên cảm giác thân thiết không còn.

Buổi chiều, Trần Đình bảo Nhã Vận về sớm đi, nói ở đây mệt lắm nhưng Nhã Vận không chịu đi, nói muốn ở đây chơi. Đến chiều tối, Trần Đình nói với Nhã Vận: “Giúp chị cả ngày rồi chắc là mệt lắm nhỉ!”

Nhã Vận lắc đầu: “Em không sao!”

“Đội thêm chút nữa chúng ta về trước, tối nay không về nhà ăn cơm, chị dẫn em vào trung tâm đi dạo một lát nhé!”

Nhã Vận liền nói: “Hay là chúng ta về nhà bé Tinh Tinh cùng đi nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

1.

Trần Đình nói với Nhã Vận: “Nhân lúc này không có khách, chị nói chuyện với bọn họ đã, sau đó chúng ta đi nhé!”

Trần Đình dẫn Nhã Vận ra ngồi trên ghế sofa dành cho khách, sau đó gọi Đồng Mộng Mộng và Tiểu Nhã, Tiểu Lộ lại nói chuyện.

Trần Đình nói: “Bây giờ gần đến giờ cơm rồi, lại không có khách, bọn em ngồi xuống đây cả đi, chị có chút chuyện muốn nói với các em!”

Trần Đình hỏi Đồng Mộng Mộng: “Bây giờ nếu muốn tìm nhân viên thì có dễ tìm không?”

“Sắp đến tết rồi, lúc này mà tìm thì hơi khó!”

Nói rồi Đồng Mộng Mộng thấy lạ liền hỏi: “Chẳng nhẽ chị định thuê thêm người cho cửa hàng?”

Trần Đình nói: “Chị định vài ngày tới sẽ mở thêm một cửa hàng nữa, đến lúc ấy để Mộng Mộng qua phụ trách bên đó!”

Đồng Mộng Mộng liền nói: “Mặc dù trước tết khó tìm, nhưng em sẽ nghĩ cách!”

“Nếu tìm được người có năng lực, có kinh nghiệm thì lương cao một chút cũng được, không có thì tìm người có tiềm năng mà không có kinh nghiệm cũng

được, chúng ta sẽ từ từ đào tạo!”

Trần Đình nói tiếp: “Nếu mở cửa hàng này thành công, sau tết chúng ta sẽ mở thêm vài ba cửa hàng con nữa, vì vậy Tiểu Nhã và Tiểu Lộ cũng phải chuẩn bị tinh thần nhé!”

Tiểu Nhã và Tiểu Lộ vừa nghe Đồng Mộng Mộng sẽ ra ngoài phụ trách riêng một cửa hàng, trong lòng hơi hụt hẫng, nghe Trần Đình nói vậy lập tức phấn khởi hẳn. Trần Đình nhìn họ, sau đó cười bảo: “Chỉ có điều chị phải nói trước, cho dù trong số các em là ai, nhất định phải làm được hai điều thì mới mở chi nhánh nhỏ mới!”

Tiểu Lộ lập tức hỏi: “Điều kiện gì ạ?”

Trần Đình nói: “Thứ nhất, học cách tự quản lý một cửa hàng. Việc này không khó, chị dâu hỏi đâu cũng không có kinh nghiệm. Thứ hai, mỗi người phải kiếm được hai người nữa đến, không có người mới đến thì muốn mở cửa hàng cũng khó!”

2.

Trần Đình đi rồi, ba người bọn họ vô cùng phấn khởi, buổi tối làm việc cũng rất tích cực. Đối với bọn họ mà nói, có thể độc lập quản lý một cửa hàng là một giấc mơ bấy lâu nay.

Trên đường về nhà, Nhã Vận nói: “Đề bọn họ tự quản lý cửa hàng liệu có xảy ra vấn đề về tiền bạc không?”

Trần Đình cười: “Chị xuất thân là dân tài vụ, chuyện này không cần phải lo lắng. Đối với con gái như họ, có thể tự quản lý một cửa hàng riêng là một sự thể hiện thân phận rồi, huống hồ còn có những nhân viên khác nữa, họ không dám làm bậy đâu!”

Về đến nhà, Trần Đình nói với chị Trương: “Tối nay chị ở nhà tự ăn gì nhé, chắc tối nay Trương Hoa cũng không về sớm đâu, em dẫn Tinh Tinh và Nhã Vận đi dạo một lát!”

Nào ngờ Trương Hoa về rất sớm, về nhà thấy chị Trương đang ăn cơm một mình. Trương Hoa trước đây về nhà rất ít khi nói chuyện với chị Trương, tối qua sau khi bọn Lí Dương Uy đến, thái độ của anh với chị Trương cũng thay đổi khá nhiều. Chị Trương vội đứng dậy nói: “Tôi không biết là cậu về sớm thế nên tôi đã ăn cơm trước!” Trương Hoa nói: “Không sao đâu!”

Chị Trương nói: “Hay là tôi đi làm thêm thức ăn cho cậu nhé!” Trương Hoa lắc đầu: “Thế này cũng được rồi!”

Trương Hoa đang ăn thì đột nhiên hỏi: “Tinh Tinh đâu rồi? Vẫn đang ngủ à?”

“Cô Đình vừa về nhà đón cháu ra ngoài chơi rồi, nói là tối nay ra ngoài đi dạo, còn có cả Nhã Vận nữa!”

“Hóa ra là thế!”

Ăn xong cơm, Trương Hoa vào trong phòng trước, đột nhiên không có hai mẹ con Trần Đình ở nhà, anh lại chẳng biết làm gì. Giả sử trước đây về nhà sớm, không có Trần Đình ở nhà anh còn có thể bế Tinh Tinh chơi.

Trương Hoa bật máy tính lên mới phát hiện ra đã lâu lắm rồi anh không động đến máy tính, chỉ có Trần Đình thỉnh thoảng về nhà dùng. Chơi điện tử một lúc mà vẫn không tìm lại được cảm giác như trước đây, Trương Hoa liền tắt máy.

Nằm trên giường, Trương Hoa tiện tay gỡ sách của Trần Đình, mới phát hiện dạo này cô toàn đọc sách về quản lý, hơn nữa toàn là sách có ghi tên anh. Trương Hoa thật sự chẳng có chút hứng thú gì với những cuốn sách này.

Cuối cùng Trương Hoa vẫn gọi cho Trần Đình, hỏi xem bọn họ đang ở đâu. Trần Đình nói: “Bọn em đang đi dạo khu mua sắm!”

Trương Hoa nói: “Có cần anh đi đón không?”

Trần Đình nói: “Không cần đâu, con nhóc Nhã Vận khỏe lắm, còn chẳng biết nó định đi đến khi nào!”

3.

Trương Hoa nằm trên giường, cảm giác mấy tiếng buổi tối sao mà dài đằng đẵng. Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng Trần Đình mở cửa, trong lòng anh mới nhẹ nhõm đi phần nào. Trương Hoa không rõ tại sao khi không có mẹ con Trần Đình ở nhà, anh lại đột nhiên cảm thấy trống trải hụt hẫng đến thế. Chẳng nhẽ dạo này anh đã quen với việc về đến nhà là có thể gặp hai mẹ con Trần Đình ư?

Trần Đình ôm con vào phòng, sau đó đặt con xuống giường, nói: “Chắc là Tinh Tinh mệt lắm rồi, con bé ngủ luôn lúc ở trên xe rồi anh ạ!” Trần Đình vươn vai một lát, nhìn Trương Hoa nói: “Mệt thật đấy! Cũng may lúc đi chơi có Nhã Vận ôm Tinh Tinh!”

Trương Hoa liền hỏi: “Nhã Vận đâu rồi?”

“Em đưa con bé qua nhà nghỉ rồi!”

“Sao muộn thế này mới về?”

Trần Đình nói: “Muộn á?” sau đó nhìn lên đồng hồ: “Còn chưa đến mười một giờ mà, đâu đã muộn?”

“Thế à, sao anh cảm thấy đã muộn lắm rồi!”

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên ngồi sát lại gần Trương Hoa, nói: “Không phải tại không có em ở nhà nên anh bắt đầu cảm thấy nhớ em đấy chứ?”

Trương Hoa nói: “Mặt em bắt đầu dày lên từ khi nào thế? Mau đi tắm đi!”

Trần Đình cười toét rồi đứng dậy nói: “Thôi được rồi, em đi tắm!” vừa định đi liền ngoảnh đầu lại nói: “Tĩnh Tĩnh thì làm thế nào bây giờ? Có nên tắm cho nó không?”

Trương Hoa nói: “Đã ngủ say rồi còn tắm kiểu gì?”

Trần Đình tắm xong lên giường nói với Trương Hoa: “Ngày mai chúng ta lại lấp lại cái giường của Nhã Vận ngoài ban công vào trong nhà đi!”

“Để làm gì?”

“Nhã Vận không muốn ở ngoài khách sạn, nói rất tốn tiền, con bé nói sẽ ngủ chung với chị Trương!”

“Nó định ở đây lâu dài đấy à?”

Trần Đình cười: “Nó định sẽ đến giúp cửa hàng của em trong đợt nghỉ tết này!”

Trương Hoa có vẻ ngạc nhiên: “Con nhóc này từ sáng tới tối chỉ biết có chơi, nó lại ngoan ngoãn đến cửa hàng giúp em chắc

“Uổng công anh ngày xưa làm ở bộ phận nhân sự, đối với những người khác nhau chúng ta phải có sách lược khác nhau chứ!”

Trần Đình thấy Trương Hoa nhìn mình liền vội vàng ôm lấy anh nói: “Em biết anh sẽ nói là em rất lạ cho mà xem, để giảm bớt cảm giác xa lạ, em sẽ lại gần anh thêm chút nữa!”

4.

Đồng Mộng Mộng quả nhiên nhanh chóng tìm được hai cô gái khác, thế là nhân lực trong cửa hàng vừa đủ, Trần Đình cũng có thời gian bắt đầu tìm mặt bằng mới để mở cửa hàng. Trần Đình bảo Đồng Mộng Mộng học cách tính toán sổ sách, hàng ngày cô sẽ đến kiểm tra. Còn về phương diện kinh doanh, Trần Đình biết với Đồng Mộng Mộng không thành vấn đề.

Mấy ngày sau đó, Nhã Vận luôn đi cùng Trần Đình, cùng đi tìm cửa hàng, bài trí cửa hàng và làm thủ tục kinh doanh. Những thứ này đối với Nhã Vận mà nói thì càng mới mẻ hơn, hơn nữa cũng thấy còn có thể học được rất nhiều kiến thức. Cửa hàng mới cách cửa hàng cũ không xa lắm, khoảng chừng ba bốn xe buýt.

Bởi vì cùng một nguồn hàng, hơn nữa cách bài trí và sửa sang cửa hàng cũng không quá phức tạp nên cửa hàng mới chẳng mấy chốc đã hoàn thiện. Chiều nay, Đồng Mộng Mộng và hai nhân viên mới đang bài trí cửa hàng thì Trần Đình dẫn Nhã Vận đến. Trần Đình hỏi Đồng Mộng Mộng: “Ngày mai là khai trương rồi, đã chuẩn bị tâm lý chưa?”

Đồng Mộng Mộng nói: “Em đã chuẩn bị hết theo ý chị dâu rồi, từ hôm qua đến hôm nay đã cho người phát tờ rơi những khu vực xung quanh đây rồi, ngày mai sẽ tiếp tục phát tiếp. Ngoài ra em đã liên hệ với hai cô sinh viên đại học. Nếu như quá bận, cần có người đến đưa hàng thì sẽ gọi họ đến giúp, tiền công tính theo lộ trình!”

Trần Đình gật gù: “Thế thì tốt. Chuyện buôn bán bên này giao cả cho em nhé, hi vọng em sẽ làm tốt! Nhiệm vụ của chị chỉ là tài vụ và hậu cần thôi!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Chị dâu cứ yên tâm, ba đứa bọn em sẽ làm hết sức mình!”

“Tối nay chị không ăn cơm với bọn em được, hai hôm nay bọn em đều vắng và, tối nay em dẫn hai người họ đi ăn tối nhé, mang hóa đơn về thanh toán với cửa hàng!”

5.

Trên xe về nhà, Trần Đình nói: “Mấy ngày qua có thu hoạch được cái gì không?”

Nhã Vận nói: “Cảm giác thu hoạch được rất nhiều, chẳng trách các sinh viên trong trường đại học cứ nghỉ tết hay nghỉ hè một cái là đi làm thuê. Như vậy đến khi bước ra ngoài xã hội sẽ không thấy lạ lắm nữa!”

Trần Đình nói: “Đi làm thuê có rất nhiều dạng. Có người đi làm thuê là để trải nghiệm cuộc sống, có người đi làm thuê là để kiếm tiền, nhưng không nhất định sẽ học được nhiều kiến thức. Chị hi vọng sau này em có thể học hỏi thêm được chút kiến thức hữu ích vào mỗi dịp nghỉ!”

Nhã Vận im lặng một lát rồi nói: “Trước đây em cứ cảm thấy chị chỉ có thể làm những công việc đơn giản một chút, thật không ngờ chị lại biết nhiều như

thế!”

Trần Đình mỉm cười: “Trong đời người có những con đường mà em không hề muốn đi, nhưng có lúc những hoàn cảnh phức tạp sẽ khiến em thay đổi phương hướng!”

Nhiều lúc Nhã Vận vẫn quen gọi Trần Đình là chị dâu, nhưng chỉ cần hai người đi với nhau là Nhã Vận lại không thể gọi như thế. Trong lòng cô có một thứ tình cảm hết sức phức tạp với Trần Đình lúc này, một mặt cô vẫn nhớ chuyện Trần Đình phản bội anh trai mình, mặt khác vẫn âm thầm khâm phục khả năng hiện tại của Trần Đình. Còn nữa, Nhã Vận cũng bắt đầu cảm thấy ngưỡng mộ vẻ lôi cuốn rất nữ tính và chừng chạc đang toát ra từ con người Trần Đình lúc này, thậm chí có lúc Nhã Vận còn âm thầm bắt chước.

Trước đây Nhã Vận còn có chút phản cảm với chuyện anh trai và Trần Đình ngủ chung với nhau, nhưng dần dần cũng thấy quen, đặc biệt là khi có cả Tinh Tinh ngủ chung với họ, có cảm giác rất ấm cúng. Hơn nữa Nhã Vận phát hiện ra Trần Đình hiện giờ có rất nhiều điều thú vị, cho dù là về cách nhìn nhận đối với vật chất hay là cách lựa chọn địa điểm đi chơi, hoặc ngôn ngữ nói chuyện với mọi người hằng ngày, tất cả dường như đã khác hẳn trước đây.

6.

Trương Hoa làm xong việc ở công ty cũng khá muộn, đang lái xe về nhà thì đột nhiên nhớ ra Trần Đình nói ngày mai sẽ khai trương cửa hàng thứ hai. Đạo này anh bận rộn suốt nên không qua đó xem, chỉ biết qua loa địa chỉ thôi.

Trương Hoa chậm chậm lái xe, sau đó nhìn hai bên đường, cuối cùng cũng tìm được cửa hàng. Trong cửa hàng vẫn còn có người đang làm việc, vì vậy đèn vẫn bật sáng trưng, trên tấm bảng hiệu là dòng chữ bắt mắt “Cửa hàng hoa tươi và tặng phẩm Tinh Tinh”, bên dưới là dòng chữ nhỏ hơn “Cơ sở hai”

Trương Hoa nhìn thấy vậy không khỏi phì cười, thầm nghĩ: “Chả nhẽ còn định mở cơ sở ba, cơ sở bốn sao?”

Trương Hoa dừng xe lại, sau đó đi vào trong. Đồng Mộng Mộng nhìn thấy Trương Hoa liền đến gần hỏi: “Thầy Trương, sao lại đến đây?”

Trương Hoa nói: “Tôi đi ngang qua đây nên ghé vào xem sao, muộn thế này rồi mà vẫn còn làm việc à?”

Đồng Mộng Mộng nói: “Chị dâu tin tưởng em như vậy, em không muốn để xảy ra sai sót gì, vì vậy mới kiểm tra kỹ lưỡng lại vài lần!”

Trương Hoa nói: “Mọi người vất vả quá!” nói rồi móc hai trăm tệ từ trong ví đưa cho Đồng Mộng Mộng: “Tối nay mấy chị em đi ăn đêm đi, đừng có nói với chị dâu nhé, cô ấy xuất thân tài vụ, có cái gì cũng phải ghi vào sổ sách!”

Đồng Mộng Mộng nói không cần, bảo tiền ăn tối này do cửa hàng thanh toán, Trương Hoa nói: “Cứ coi đây là chút thành ý của cá nhân tôi đi, cầm lấy đi! Không cần là tôi không vui đâu đấy!”

Trương Hoa hỏi han một số công việc chuẩn bị cho việc khai trương. Nghe Đồng Mộng Mộng nói xong, anh mới biết mình đã lo lắng thừa. Trương Hoa bèn hỏi: “Những việc này đều là do cô sắp xếp à?”

Đồng Mộng Mộng nói: “Không phải, toàn là do chị dâu dặn dò em làm thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: CHƯƠNG 68

1.

Trương Hoa về đến nhà, Trần Đình vẫn chưa ngủ, Tinh Tinh nằm bên cạnh đã ngủ say rồi. Vì Nhã Vận ngủ chung phòng với chị Trương nên đạo này Trần Đình thường để cho con ngủ chung.

Trương Hoa nói: “Sao đạo này Tinh Tinh ngủ sớm thế? cười: “Nhã Vận về đến nhà một cái là đùa nghịch tung trời với con bé, chắc mệt quá nên nó mới đi ngủ sớm đấy!”

Trương Hoa tấm xong lên giường, nhìn thấy con gái đang ngủ liền nói: “Đúng là con quý con, sáng nào cũng cứ năm, sáu giờ sáng là tỉnh dậy, bò lên người bố nghịch!”

Trần Đình cười: “Ai bảo anh là bố nó làm gì!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Xem ra bây giờ đúng là anh cần phải có cái nhìn khác về em!”

“Sao anh lại nói thế?”

“Lựa chọn địa chỉ cửa hàng tốt, bài trí bắt mắt, cả phương thức tuyên truyền cũng rất độc đáo!”

“Em còn tưởng anh nói chuyện gì chứ, những chuyện này đều là em học ở anh đấy, muốn nhìn bằng con mắt khác thì anh phải tự nhìn mình đấy!”

“Học anh á?”

“Chọn địa chỉ và cách bài trí của cơ sở một đều là anh làm, em chỉ mô phỏng theo mà thôi, còn về chuyện tuyên truyền, em cũng học theo anh thôi!”

Trương Hoa nói: “Sao em biết là do anh in tởm?”

“Anh làm lộ liễu như thế, em đâu phải là con ngốc mà không biết?”

“Xem ra anh mới là ngốc!”

Trần Đình nằm sát lại Trương Hoa, ôm lấy anh nói: “Cửa hàng làm ăn phát đạt thực ra toàn là nhờ công lao của anh đấy!”

“Em không phải thực sự định tiếp tục mở thêm các cơ sở đấy chứ?”

“Đợi sang năm xem tình hình sẽ tính tiếp anh ạ! Cửa hàng mới đã mở rồi, cửa hàng bên này cũng thêm một cô bán hàng nữa, nói chung cũng nhẹ nhàng hơn rồi! Đợi anh rảnh rồi thì đưa mẹ con em về nhà bố mẹ một chuyến nhé! Sắp đến tết rồi, anh cũng nhân tiện về xem trong nhà còn thiếu cái gì không?”

2.

Nghe nói Trương Hoa sẽ dẫn con về thăm nhà, mẹ anh đã vội vàng đi chuẩn bị cơm chiều từ sớm. Nhã Vận vừa ôm cháu xuống xe, mẹ Trương Hoa đã chạy ngay ra đón, sau đó cười: “Mấy tháng không gặp mà đã nặng thế nà rồi, thêm vài tháng nữa chắc là không bế nổi nó mất!”

Trần Đình xuống xe, đến gần chào mẹ. Mẹ Trương Hoa mãi nhìn đứa cháu trong tay, cũng buột miệng đáp ừ. Trần Đình đi vào trong nhà cũng chào bố Trương Hoa là bố. Bố Trương Hoa nhìn cô rồi bảo: “Ngồi xuống đi, chuẩn bị ăn cơm rồi!”

Bởi vì có trẻ con nên không khí trong nhà vui vẻ hẳn. Tình Tình cứ được bà bế suốt, Trần Đình cũng không mấy ngại ngùng nữa. Ăn cơm xong, mẹ Trương Hoa nói nếu không có việc gì tối nay cứ ngủ ở đây. Trương Hoa vẫn muốn về thành phố. Nói có xe nên đi cũng nhanh thôi. Trần Đình nói: “Thôi cứ ở lại một tối đi, sáng mai về cũng được mà!”

Lúc Trần Đình tắm cho con, Nhã Vận chạy vào giúp một tay. Mẹ Trương Hoa hỏi: “Giờ rốt cuộc con đang nghĩ gì?”

“Con chẳng nghĩ gì cả!” – Trương Hoa đáp.

“Không nghĩ gì mà cứ ở với nhau như thế sao?”

“Tình Tình còn nhỏ, Trần Đình hiện giờ vẫn chưa có chỗ ở mới, vì vậy chỉ có thể để cô ấy ở tạm chỗ con”.

“Con với Vân Vân có còn đi lại không?”

“Ồ cùng một công ty, mẹ nói có thể không qua lại không?”

“Giờ mẹ cũng chẳng hỏi đầu quản lý chuyện của bọn con, nhưng đứa bé là cốt nhục nhà họ Trương, không thể để nó chịu khổ!”

“Sao lại chịu khổ, nó có ở với ai cũng không phải chịu khổ!”

Mẹ Trương Hoa thờ dãi: “Sớm biết thế này thì cần gì để đứa bé lại, hai đứa chúng bay thì chẳng sao, nhưng con bé lớn rồi sau này dễ bị người khác khinh thường!”

“Mẹ chỉ lo lắng vô vẩn, sao lại bị coi thường?”

“Nếu không phải không có mẹ thì sẽ là không có bố, sao lại không bị người ngoài coi thường chứ?”

3.

Mẹ Trương Hoa muốn Tình Tình ngủ chung nhưng Trần Đình nói: “Tình Tình ban đêm vẫn hay quấy khóc, hơn nữa sáng lại dậy sớm, thôi cứ để n với con thì hơn!”

Trương Hoa vốn định để Nhã Vận ngủ chung với Trần Đình, còn mình ngủ trên giường của em gái, nhưng thăm nghĩ mẹ sớm đã biết mình với Trần Đình ngủ chung với nhau rồi, vì vậy sau đó cũng đi theo Trần Đình vào phòng.

Đợi họ vào phòng rồi, mẹ Trương Hoa liền kéo Nhã Vận vào phòng, hỏi Nhã Vận: “Bây giờ Trần Đình đang làm gì? Sao mẹ thấy nó khác hẳn ngày xưa

thế?”

Nhã Vận nói: “Chị ấy mở hai cửa hàng hoa tươi, hơn nữa làm ăn cũng khá lắm, nghe chị Huệ An nói, hiện giờ chị ấy còn giàu hơn cả anh con!”

Mẹ Trương Hoa trầm ngâm hồi lâu, lẩm bẩm nói: “Nó lấy đâu ra tiền vốn mở cửa hàng nhỉ?”

Nhã Vận nói: “Con cũng hỏi nhỏ anh cả rồi, anh ấy nói chị ấy vay tiền mẹ đẻ!”

“Xem ra hiện giờ nó có thể tự nuôi Tinh Tinh mà không thành vấn đề rồi, nói cách khác, nó có thể rời xa anh con bất cứ lúc nào. Nếu đúng là như vậy, sau này chúng ta muốn gặp Tinh Tinh e cũng khó!”

Nhã Vận nói: “Mấy hôm nay con ở bên cạnh giúp việc cho chị ấy, phát hiện chị ấy rất giỏi giang, con chủ yếu là lo cho con bé thôi, khó khăn lắm mới có đứa cháu gái, kết quả còn chưa biết liệu có giữ được nó ở bên cạnh không nữa!”

Nhã Vận đột nhiên nói: “Hay là bảo anh cả phục hôn với chị ấy là được chứ gì!”

Mẹ Trương Hoa nhìn Nhã Vận bằng ánh mắt kì quái, sau đó nói: “Trước đây nó đối xử với anh con như thế, con không hận nó nữa ư?”

Nhã Vận nói: “Đương nhiên là hận, nghĩ lại vẫn thấy khó chịu, chỉ vì bây giờ có em bé rồi, hơn nữa dạo này con cảm thấy chị ấy đối xử với anh cả rất tốt, chuyện gì cũng nghe theo anh ấy!”, Nhã Vận ngẫm nghĩ một lát rồi nói thêm: “Hơn nữa anh cả cũng đã từng có quan hệ với chị Vân Vân, nghĩ như vậy con thấy trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút!”

4.

Mẹ Trương Hoa nói: “Hiện giờ nó thuận theo anh con là bởi vì trước đây nó có lỗi với anh con, nếu sau này nó có thể an phận làm một người vợ tốt, phục hôn vì đứa bé cũng không có gì đáng ngại, mẹ cũng không phải bảo thủ đến mức đó, chỉ sợ sau này nó lại phạm sai lầm như trước đây, hơn nữa hiện giờ nó đã làm bà chủ rồi, ai biết sau này còn phải tiếp xúc với những loại người nào?”

Nhã Vận nói: “Hiện giờ mối quan hệ của chị ấy với anh cả có khác gì vợ chồng đâu? Chẳng phải vẫn ngày ngày ở bên nhau đấy sao!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Con còn bé, chưa hiểu những chuyện này đâu, hiện giờ về mặt pháp luật chúng nó không còn là vợ chồng, tuy là ở chung với nhau, song anh trai con có thể kết hôn với người khác bất cứ lúc nào. Nhưng một khi đã phục hôn, tức là đã là vợ là chồng được pháp luật công nhận, chuyện sẽ phức tạp hơn nhiều!”

Nhã Vận nói: “Con cảm thấy con bé rất đáng yêu, nếu chị ấy đem con đi tái giá với người khác, con bé chắc chắn sẽ không hạnh phúc!”

Mẹ Trương Hoa thở dài: “Có ai bảo là không phải thế đâu! Lúc nó mang bầu, mẹ không biết chuyện của nó, nếu biết sớm nói thế nào mẹ cũng không để nó giữ lại con bé, để đến giờ phải khó xử thế này! Nếu như không phải vì con bé thì mẹ đã chẳng đồng ý chuyện anh con giữ nó lại ở chung trong nhà!”

Nhã Vận cười: “Hay là để anh cả phục hôn với chị ấy, sau đó ra ngoài tìm một người khác!”

Mẹ Trương Hoa trừng mắt nói: “Cái con ranh này chỉ ăn nói lung tung, con tưởng vợ chồng là chuyện đùa cợt đấy à. Người xưa có câu tu luyện nghìn năm mới được nên kiếp vợ chồng, trở thành vợ chồng của nhau là duyên phận, đôi bên đều phải trân trọng duyên phận ấy!”

Sau đó nhìn Nhã Vận nói: “Con cũng lớn rồi, nhưng phải nhớ kĩ một điều, đừng có yêu đương vớ vẩn, chỉ có bản thân con phải chịu thiệt thòi thôi! Duyên phận dẫn đến hôn nhân tự nhiên sẽ đến, hồi bố mẹ quen nhau, còn chưa biết cái gì là tình yêu, được người ta mai mối rồi cưới nhau luôn, chẳng phải cũng sống yên ổn cả đời sao!”

5.

Sáng hôm sau, Trần Đình nói với Nhã Vận: “Chỉ còn vài ngày nữa là đến tết rồi, em ở nhà đi, không cần qua cửa hàng giúp chị nữa đâu!”

Nhã Vận cũng hết thấy mệt mỏi rồi nên đồng ý ngay: “Ok!”

Trên đường về thành phố, Trần Đình nói: “Hiện giờ có một chuyện đau đầu là cả hai cửa hàng có tổng cộng sáu nhân viên, chỉ có Tiểu Lộ và nhân viên mới là người ở đây, trả thêm tiền lương cho họ là tết họ vẫn có thể đi làm bình thường. Nhưng những cô ở vùng khác, ngoài Đồng Mộng Mộng sẵn sàng ở lại, còn lại điều nói sẽ về nhà ăn tết!”

Trương Hoa vừa lái xe vừa nói: “Hay thôi cho nghĩ luôn đi!”

Trần Đình nói: “Nếu cho nghỉ luôn sẽ tổn thất không ít cho chuyện kinh doanh!”

Trương Hoa nói: “Anh nhớ trước đây em đâu có quan trọng tiền bạc như thế, sao giờ tự nhiên thành ra yêu tiền vậy?”

Trần Đình nói: “Muốn mua nhà, muốn con được sống tốt nên cảm thấy rất căng thẳng!”

Trương Hoa nói: “Cần gì phải vội vàng kiếm tiền như thế? Hơn nữa chuyện kiếm tiền cũng không phải một sớm một chiều”, nói xong Trương Hoa mới phát hiện ra trong lòng mình rất mâu thuẫn, một mặt hi vọng Trần Đình làm ăn phát đạt, mặt khác lại không muốn Trần Đình có thể kiếm ra quá nhiều tiền.

Trần Đình nói: “Đúng vậy, chị Trương tết này cũng phải về nhà!”

Trương Hoa nói: “Thế thôi nghỉ đi, như thế em sẽ có nhiều thời gian chăm sóc Tinh Tinh hơn!”

Trần Đình ngẫm nghĩ rồi đột nhiên nói: “Nếu như anh đồng ý đưa hai mẹ con em về quê ăn tết em sẽ nghỉ!”

Trương Hoa nói: “Cửa hàng đâu phải của anh mở, sao em dám đưa ra điều kiện với anh?”

Trương Hoa dừng xe ở dưới tầng, nói với Trần Đình: “Em bế con lên cho chị Trương trông, anh đợi em ở dưới này rồi đưa em đến cửa hàng!”

Trần Đình nói: “Anh đi trước đi, tắc đường lắm, em tự đi cũng được!”

6.

Lúc đến cơ sở hai, Trần Đình nói với Đồng Mộng Mộng: “Nếu tết này em muốn về nhà thì không cần ở lại đâu, chị quyết định sẽ đóng cả hai cửa hàng!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Em không sao, ở nhà còn có anh cả, hơn nữa tết nhất bán hàng sẽ chạy lắm đấy!”

Trần Đình nói: “Y đi, hai cửa hàng thì mở cửa một, tính cả em là vừa đủ ba người đi làm bình thường!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Như vậy cũng được ạ!”

“Em thấy mở cửa hàng nào thì hơn?”

“Cứ mở cửa hàng cũ thì hơn!”

“Ok, vậy thì mở cửa hàng cũ, chuyện ở cửa hàng đợt tết này chị giao cả cho em, người giúp việc của Tinh Tinh phải về quê sớm, chị phải ở nhà trong Tinh Tinh, còn nữa, tết này chị cũng định đưa Tinh Tinh về nhà thăm bố mẹ nữa!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Chị cứ yên tâm, chuyện cửa hàng chị không phải lo, em sẽ cố gắng làm tốt!”

“Trong thời gian đợt tết, em không cần mở cửa hàng theo thời gian quy định đâu, em có thể mở muộn và đóng cửa hàng sớm hơn thường lệ, nếu không bận lắm, ba người có thể luân phiên nhau trông coi”.

“Vâng ạ!”

Trần Đình nói tiếp: “Em xác định ngày phải về của ba cô kia đi, tốt nhất là cho họ nghỉ cùng một lúc, sau đó về cửa hàng cũ làm việc, có chuyện gì thì cứ liên lạc với chị! Trước khi về nhà chị sẽ thường xuyên qua cửa hàng xem xét!”

Trần Đình về đến nhà, thấy Trương Hoa đã về, Trần Đình nói: “Sao hôm nay anh về sớm thế?”

Trương Hoa nói: “Sắp đến tết rồi, ai lại muốn lên lớp chứ?”

Lúc ăn cơm, chị Trương nói với Trương Hoa: “Tôi đã nói với cô Đình rồi, tôi xa nhà cũng nửa năm trời, thế nên muốn về sớm một chút!”

Trần Đình nói: “Sáng nay chị Trương đã nói với em rồi, ban ngày em cũng đi mua vé cho chị ấy rồi!”

Chị Trương kinh ngạc nói: “Em mua vé xe cho chị rồi à?”, sau đó nhìn Trần Đình đầy cảm kích. Trần Đình nói: “Đạo này chị phải chăm sóc Tinh Tinh rất vất vả, cho chị về sớm vài ngày cũng là chuyện nên làm mà!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: CHƯƠNG 69

1.

Trần Đình đặt con đang ngủ xuống bên cạnh, còn mình thì nằm tựa vào người Trương Hoa: “Nếu bây giờ đã không có việc gì thì anh xin nghỉ luôn đi!”

Trương Hoa hỏi: “Tại sao?”

Trần Đình nói: “Như thế chúng ta có thể ở nhà cả ngày với con rồi!”

“Chuyện cửa hàng em không phải lo nữa sao?”

“Buổi sáng chị Trương bảo em là chuẩn bị về, em đã sắp xếp ổn thỏa chuyện cửa hàng rồi, mấy ngày tới có thời gian thì đảo qua một chút, không có thì thôi cũng không sao!”

“Em làm thuê cho chính mình, còn anh thì làm thuê cho người khác, đương nhiên không tự do như em rồi!”

“Năm ngoái vì tuyết rơi quá dày nên em không về ăn tết với bố mẹ được, năm nay chắc chắn phải dẫn con về nhà ăn tết!”

Thực ra Trương Hoa muốn giữ con ở lại nhà mình ăn tết, nhưng với tình trạng hiện giờ, anh lại không thể yêu cầu Trần Đình ở lại. Mặc dù Trương Hoa với Trần Đình vẫn ở chung với nhau, người ngoài nhìn vào tưởng rất thân mật, thậm chí còn chẳng khác gì một cặp vợ chồng, nhưng hai người chưa bao giờ bàn đến chuyện phục hôn, cũng chẳng hề dă động đến chuyện chia tay.

Đây là một thứ quan hệ hết sức kì lạ, thậm chí ngay cả Trương Hoa và Trần Đình cũng không hiểu rốt cuộc đối phương đang nghĩ gì. Đối với Trần Đình mà nói, chắc chắn cô rất muốn phục hôn, chỉ có điều cô không thể nào mở miệng nhắc đến chuyện này, hơn nữa đến lúc này cô cũng không biết rõ trong lòng Trương Hoa đang nghĩ gì.

Lần trước chị Trương nói trên áo của Trương Hoa có một sợi tóc xoắn dài, người đầu tiên cô nghĩ đến là Cổ Vân Vân, cô cũng biết Trương Hoa chắc chắn vẫn còn qua lại với Cổ Vân Vân, nhưng cô không bao giờ nhắc đến cái tên Cổ Vân Vân ở trước mặt anh.

Trương Hoa cũng như vậy, anh cố ép mình không nhớ đến những chuyện trước đây của Trần Đình nữa, đối với anh mà nói, vết thương của đối phương cũng chính là vết thương của mình, vì vậy đôi bên đều phải dè dặt, phải cố gắng để không động chạm vào nỗi đau sâu kín ấy>

2.

Trần Đình tiễn chị Trương đi rồi liền ôm con về nhà. Vừa về nhà được một lúc thì Lư Huệ Anh gọi điện đến. Lư Huệ Anh hỏi Trần Đình có về quê ăn tết không, Trần Đình nói: “Tớ có!”

Lư Huệ Anh nói: “Thế thì chúng ta cùng về nhé!”

Trần Đình nói: “Nhưng mà...”, cảm thấy khó mà nói rõ ràng với Lư Huệ Anh trong điện thoại, Trần Đình liền bảo: “Tối nay chúng ta cùng đi ăn đi!”

Buổi chiều Trần Đình nhắn tin cho Trương Hoa, nói tối nay sẽ đi ăn cùng với Lư Huệ Anh. Mấy hôm nay Trương Hoa ở công ty cũng chẳng có việc gì, đang nghĩ tối nay về nhà không có chị Trương, chỉ có mình với Trần Đình và con gái. Giờ Trần Đình lại bảo sẽ đi ăn với Lư Huệ Anh, anh cảm thấy về nhà sớm cũng chẳng làm gì. Nghĩ rồi anh liền gọi cho Lí Dương Uy, bảo anh xin “nghỉ” với Kì Oanh, tối nay hai người cùng đi uống. Lí Dương Uy cười trong điện thoại: “Cái chuyện đi uống thế này thì xin nghỉ cái gì, tớ tự quyết là được rồi!”

Trương Hoa vừa uống vừa nói: “Đã định ngày cưới chưa?”

Lí Dương Uy nói: “Vốn định trước tết, nhưng giờ thì không kịp rồi, đành lùi đến sau tết vậy!”

“Chuyện vui thì thường lắm thù tục mà!”

“Chủ yếu là vì hai bên không thống nhất về chuyện lựa chọn địa điểm tổ chức, bố mẹ tôi muốn tổ chức ở nhà tôi, nhưng nhà Kì Oanh lại thấy thế khá phiền phức, giờ ý kiến dần đi đến thống nhất rồi, sẽ tổ chức ở đây, tiện cho họ hàng cả đôi bên!”

“Như thế cũng tốt, mấy đứa bạn học chúng ta đi cũng tiện!”

“Thế cậu với Trần Đình sau này định thế nào?”

Trương Hoa cười: “Đến đâu hay đến đó, tạm thời chưa nghĩ xa đến vậy!”

“Không phải tôi nói cậu đâu, nhưng về chuyện này cậu nên dứt khoát. Một bên là Cổ Vân Vân vẫn luôn hi vọng nhưng chưa có được câu trả lời rõ ràng, một bên là Trần Đình, cũng y như thế. Nếu quyết định phục hôn thì quyết định dứt khoát đi, cắt đứt hẳn với Cổ Vân Vân!”

3.

Trương Hoa nói: “Tại sao cậu với Kì Oanh phải kéo dài đến hơn một năm mới kết hôn?”

“Để đôi bên hiểu nhau kĩ hơn, thế nên mới thận trọng một chút!”

Trương Hoa liền nói: “Tôi cũng vậy thôi, ai có thể thật sự quả quyết trong chuyện hôn nhân chứ?”

Lí Dương Uy ngẫm nghĩ rồi gật gù: “Nói cũng phải!”

“Kì Oanh có nói với Cổ Vân Vân biết chuyện Trần Đình đang ở chỗ tôi không?”

“Không nói, chỉ có điều tôi cảm thấy Trần Đình mời tôi và Ki Oanh đến nhà ăn cơm, mục đích có thể là để Cổ Vân Vân biết chuyện cô ấy đang ở chỗ cậu đây, bởi vì Trần Đình biết Ki Oanh và Cổ Vân Vân có quan hệ khá thân thiết mà!”

“Chuyện này tôi đã nghĩ đến từ lâu rồi. Kể từ sau khi mở cửa hàng, con người Trần Đình thay đổi hẳn, nói ra không sợ cậu chê cười chứ, bây giờ trước mặt cô ấy tôi cứ thấy mình rất bị động!”

“Lần trước cùng ngồi ăn cơm là tôi đã cảm nhận thấy điều đó rồi, đầu cũng chẳng phải chuyện gì xấu xa, quan trọng là tâm lý của cậu kia”.

Trương Hoa trầm ngâm, anh hiểu ý của Lí Dương Uy.

Lí Dương Uy tiếp tục nói: “Với cậu, tôi cứ nói thẳng, nếu cậu cảm thấy bản thân có thể bình thân đối diện với quá khứ của cô ấy thì hãy phục hôn đi, nếu vẫn bị ám ảnh thì tuyệt đối đừng phục hôn, như thế không tốt cho cả hai!”

Trương Hoa châm một điếu thuốc lên, mắt nhìn ra xa xăm, sau đó nói: “Giờ tôi chẳng muốn nghĩ đến những chuyện này. Có thể nói tôi đang ép bản thân mình coi nhẹ những chuyện này. Lúc ở bên cô ấy tôi đều cố gắng nghĩ đến những chuyện khác!”

Lí Dương Uy nói: “Điều đó chỉ có thể nói lên hai điều. Một là cậu vẫn yêu Trần Đình, hai là cậu vẫn không thể quên đi quá khứ. Nếu đã như vậy tôi ủng hộ cậu do dự thêm một thời gian nữa, cứ bình tĩnh mà suy nghĩ cho kĩ càng!”

Lưu Huệ Anh ở trong bếp nói: “Thức ăn chín rồi, chúng ta có thể ăn cơm được rồi!”

Trần Đình nói: “Dẫn theo Tinh Tinh nên không giúp cậu một tay được!”

“Có mấy món đơn giản thôi, giúp đỡ cái gì, cậu cứ ngồi đó chờ ăn là được rồi!” – Lưu Huệ Anh nói rồi liền ngồi xuống: “Đề tứ bề Tinh Tinh cho!”

Trần Đình nhìn Lưu Huệ Anh chơi với Tinh Tinh, đột nhiên nói: “Thực sự bây giờ tớ rất mâu thuẫn, muốn sớm dẫn Tinh Tinh về nhà, nhưng lại sợ Trương Hoa không đi cùng tớ!”

Lưu Huệ Anh nói: “Với mối quan hệ của hai người hiện giờ chắc chắn anh ấy không chịu đi đâu!”

“Vì vậy tớ mới do dự, sợ sau khi tớ về nhà, Trương Hoa và Cổ Vân Vân lại có thêm nhiều cơ hội ở bên nhau!”

“Anh ấy với Cổ Vân Vân vẫn thường xuyên ở bên nhau à?”

“Giác quan thứ sáu bảo tớ thế, anh ấy vẫn thường xuyên liên lạc với cô ta”.

“Sao Trương Hoa lại như thế, ở chung với cậu mà vẫn không dứt khoát với Cổ Vân Vân”.

“Vì vậy tớ mới chủ động xuất kích”.

Lưu Huệ Anh gật gù: “Thảo nào tớ thấy dạo này cậu thay đổi rất nhiều!”

Trần Đình nhoen miệng cười: “Đây đều là kinh nghiệm có được từ việc mở cửa hàng đấy!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình vẻ khó hiểu. Trần Đình biết Lưu Huệ Anh không hiểu những điều này liền nói: “Trước đây tớ cứ nghĩ mở cửa hàng là ngồi ở cửa hàng chờ khách đến, về sau mới biết muốn làm ăn tốt thì bắt buộc phải đi tìm khách hàng, từ bán hàng bị động chuyển sang bán hàng chủ động, chuyện này cũng giống như theo đuổi hạnh phúc, nếu bị động chờ đợi hạnh phúc tìm đến cửa, có thể hạnh phúc sẽ đến nhưng đa phần chỉ là lướt qua mà thôi. Muốn nắm chắc hạnh phúc, cậu bắt buộc phải học cách chủ động xuất kích!”

“Nhưng chủ động cũng chưa chắc đã nắm bắt được hạnh phúc!”

Trần Đình nói: “Tớ đọc được một câu ở trong sách kinh doanh, ấn tượng rất sâu sắc: “Trên sân bóng, người ta phải nỗ lực chạy hơn chín mươi phút đồng hồ nhưng chưa chắc đã đá được bóng vào lưới, nhưng nếu không chạy, mãi mãi không có bóng vào lưới!”

5.

Lưu Huệ Anh đột nhiên thở dài: “Thực ra cậu vẫn còn may mắn chán, mặc dù lần đầu tiên cậu gặp phải người không tốt nhưng được ông trời thương tình để cho cậu gặp được một người đàn ông tốt!”

Trần Đình hiểu ý Lưu Huệ Anh muốn nói, cô trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Cậu vẫn chưa cân nhắc đến chuyện riêng sao?”

“Không phải tớ không cân nhắc mà là hiện giờ đàn ông trong cái xã hội này khiến tớ hoàn toàn không dám cân nhắc!”

“Đừng có bi quan như thế, vẫn còn nhiều đàn ông tốt lắm, chỉ có điều cậu không để ý mà thôi, không thể vì bị rấn cấn mà cảm thấy tất cả mọi con rấn đều cần người được!”

Lưu Huệ Anh phì cười: “Nếu cậu nhường Trương Hoa cho tớ, tớ sẽ thử cân nhắc đấy!”

Trần Đình cũng cười bảo: “Được thôi, chào mừng cậu tham gia vào cuộc cạnh tranh!”

Lưu Huệ Anh chăm chú nhìn Trần Đình một lát rồi nói: “Trần Đình, tớ mừng thay cho cậu, cậu đã thay đổi rồi, cũng hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của trước đây, tớ vốn cứ lo lắng cậu suy nghĩ quá đơn giản, nhưng giờ nhìn lại thấy hình như tớ lo là thừa!”

Trần Đình mỉm cười khi nghe Lưu Huệ Anh nói: “Bây giờ tớ càng tin vào việc phục hôn của cậu với Trương Hoa!”

“Nhưng dạo này tớ thường có những dự cảm không lành, cứ cảm thấy mọi việc quá êm đềm, êm đềm đến mức khiến người ta thấy sợ!”

“Như thế cũng dễ hiểu, ai chẳng lo sợ được, mất!”

“Giữa tớ và anh ấy có rất nhiều vấn đề chưa từng trao đổi với nhau, mà tớ biết những vấn đề này chính là tâm bệnh mãi mãi đối với cả đôi bên, nhưng cả hai đều chẳng ai muốn nhắc đến, thậm chí còn dè dặt sợ động chạm đến những vấn đề đó, đây thực chất chính là một vấn đề lớn nhất đằng sau sự bình yên kia.”

Trần Đình lại nói: “Vấn đề mãi mãi là vấn đề, vấn đề chưa được giải quyết thì hạnh phúc chỉ là bong bóng. Về điểm này tớ rất thấm thía, thậm chí có thể nói là thật lòng thấy lo sợ, bởi vì tớ đã trải qua quá nhiều thứ hạnh phúc ảo tưởng rồi!”

6.

Trương Hoa và Lý Dương Uy hiện giờ không giống như trước đây, không còn uống rượu đến tận nửa đêm, thậm chí là sáng sớm nữa. Hai người giải tán từ rất sớm. Trương Hoa nói: “Tôi còn phải đưa cậu về nhà sớm, không có lần sau Kỉ Oanh lại không phê duyệt cho cậu nghỉ phép!”

Lý Dương Uy phì cười: “Tôi thấy cậu muốn về nhà sớm với Trần Đình và con gái thì có!”

Trương Hoa lái xe đưa Lý Dương Uy về nhà, sau đó trên đường về liền gọi cho Trần Đình, hỏi cô có còn ở nhà Lưu Huệ Anh không. Trần Đình nói: “Em vẫn đang ở nhà Huệ Anh, chuẩn bị về đây!”

Trương Hoa nói: “Anh đang ở ngoài đường, để anh qua đón hai mẹ con!”

Trương Hoa ôm con gái lên tầng, Trần Đình đi theo sau, Trương Hoa nói: “Sao người Tinh Tinh lại bản thế này?”

“Nhà trọ của Huệ Anh không được sạch sẽ cho lắm, Tinh Tinh cứ đòi lăn lê dưới đất nên chẳng còn cách nào khác...”

Trước khi đi ngủ, Trương Hoa ngắm nghĩ rất lâu, cuối cùng nói: “Hay là để Tinh Tinh ở nhà anh đón giao thừa đi!”

Trần Đình nói: “Nhưng mà năm ngoái em đã không ăn tết ở nhà bố mẹ rồi, năm nay mà còn không về nữa là hai năm liền không về đấy!”

“Mẹ anh muốn cùng Tinh Tinh đón giao thừa!”

Trần Đình không nói gì, có lẽ đang cân nhắc vấn đề này. Trương Hoa xoay người lại nhìn Trần Đình nói: “Như thế này có được không? Chúng ta về nhà em sớm, đêm hôm giao thừa thì về đây, đợi qua mừng một, mừng hai chúng ta lại dẫn Tinh Tinh về nhà em ở vài ngày!”

Nghe Trương Hoa nói vậy, Trần Đình vô cùng phấn khởi, cuối cùng Trương Hoa cũng đồng ý về nhà với cô. Hơn nữa nếu như thế cô có về nhà cũng không phải lo lắng ánh mắt của hàng xóm láng giềng. Điều quan trọng hơn là suốt dịp tết Trương Hoa sẽ ở bên mẹ con cô.

Trần Đình giả bộ miễn cưỡng nói: “Thế cũng được, khổ thân bố mẹ em lại phải đón giao thừa một mình rồi!”

Trương Hoa liền nói: “Đêm giao thừa gọi điện nói chuyện lâu lâu một chút với bố mẹ là được mà!”

“Thôi được rồi, năm nay Lưu Huệ Anh cũng muốn về nhà sớm hai ngày, đến lúc ấy chúng ta gọi cô ấy cùng về luôn!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

1.

Chuyện Trương Hoa xin nghỉ sớm vài ngày Cổ Vân Vân cũng biết. Cổ Vân Vân hỏi anh tại sao xin nghỉ sớm, Trương Hoa nói có một người bạn ở tỉnh khác có chuyện, phải đến đó một chuyến. Cổ Vân Vân thấp thoáng cảm thấy Trương Hoa xin nghỉ sớm là vì chuyện có liên quan đến mẹ con Trần Đình. Chuyện Trần Đình ở trong nhà Trương Hoa cùng với việc cô mở cửa hàng hoa tươi ở trong thành phố, giả sử Cổ Vân Vân có hơi để tâm một chút là sẽ biết ngay.

Đáng tiếc là Cỗ Vân Vân cứ cố ép bản thân không được nghĩ đến Trần Đình. Gần mấy tháng nay, Trương Hoa chưa bao giờ cho cô đến nhà anh chơi, Cỗ Vân Vân cảm thấy có gì đó không ổn, thỉnh thoảng cô cũng nghĩ có phải mẹ con Trần Đình đang ở đó không?

Nhưng Cỗ Vân Vân thà tự lừa dối mình, thà tin tưởng vào việc Trương Hoa bận chuyện gì khác chứ không muốn tin là vì nguyên nhân này, cô ép mình tin rằng Trương Hoa đang dần dần thay đổi thái độ với mình và bắt đầu thích mình.

Thỉnh thoảng, Cỗ Vân Vân cũng có ý nghĩ một mình chạy đến nhà Trương Hoa, nhưng cuối cùng lại thôi. Mặc dù cô thật sự muốn biết có phải hai mẹ con Trần Đình đang ở đấy không, Nội tâm Cỗ Vân Vân luôn có mâu thuẫn giằng xé.

Trong tâm lý truyền thống của mẹ Trương Hoa, cháu gái đón giao thừa và mừng một cùng với gia đình là chuyện quan trọng nhất, vì vậy mẹ Trương Hoa không nói gì về chuyện Trương Hoa đưa mẹ con Trần Đình về quê Trần Đình trước và mừng hai lại đưa mẹ con Trần Đình về quê.

Trong suốt thời gian nghỉ tết, Trần Đình cảm thấy rất vui, cho dù là cô chỉ về nhà bố mẹ vào trước tết rồi đêm giao thừa và ngày mừng một tết ở nhà Trương Hoa, và những ngày tiếp sau đó mới ở lại nhà mình... Trong lòng Trần Đình thực sự vui vẻ, lần đầu tiên cô cảm nhận được hạnh phúc làm vợ, mặc dù trong lòng cũng có thoáng bất an, nhưng cô vẫn tự nhủ với mình rằng: Những cố gắng của mình đã được báo đáp. Trần Đình cô luôn tự dặn mình rằng, đời này cô phải đối xử tốt với người đàn ông này.

2.

Trương Hoa vốn định về sớm nhưng Trần Đình lấy lý do chờ Lưu Huệ Anh về cùng một thể để kéo dài đến tận ngày mừng bảy mới về.

Trên đường về, Lưu Huệ Anh nói: “Đây là lần đầu tiên được xe riêng chở về nhà đón tết thế này đấy!”

Trần Đình cười bảo: “Mau mau tìm một anh chàng có xe riêng đi, như thế năm nào cũng sẽ được hưởng chế độ “đãi ngộ” này!”

“Thôi miễn đi, đàn ông có tiền không đáng tin!”

Trương Hoa đang lái xe, nghe thấy vậy liền nói: “Cũng may anh chỉ là may mắn có xe để lái chứ không phải đàn ông có tiền!”

Lưu Huệ Anh phì cười: “Em đâu có nói anh, anh cho dù có tiền cũng không hư hỏng!”

“Được ngồi xe miễn phí nên nịnh nọt phải không?”

Cả Lưu Huệ Anh và Trần Đình đều bật cười.

Trương Hoa liền nói: “Tĩnh Tĩnh đâu rồi? Sao không nghe thấy tiếng nó thế?”

Trần Đình liền nói: “Nó ngủ rồi, mấy hôm nay ở nhà có nhiều người chơi cùng nên chắc là mệt rồi!”

Trương Hoa liền nói: “Có thể cho chị Trương nghỉ việc được không, cứ gửi Tĩnh Tĩnh vào nhà trẻ cũng được!”

Trần Đình ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

“Anh cảm thấy trong nhà có người ngoài cứ thế nào ấy!”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Đúng thế đấy, một nhà ba người đầm ấm biết bao, lại thêm một người ngoài, buổi tối thật bất tiện!”

Trần Đình liền đánh Lưu Huệ Anh một cái rồi nói: “Trước khi về chị Trương có hỏi em sau tết có phải quay lại không, em bảo chị ấy đợi điện thoại của em!”

Về đến thành phố đã khá muộn, thế nên mấy người vào một nhà hàng ăn cơm. Lưu Huệ Anh tranh trả tiền, nói là coi như trả lộ phí.

Sau khi về đến nhà, sau nhiều lần “thỉnh cầu” của Trương Hoa, Trần Đình đồng ý cho chị Trương nghỉ việc và gửi con đi nhà trẻ. Bên cạnh đó Trần Đình cũng đưa ra điều kiện, Trương Hoa cũng phải tham gia đưa đón con. Trương Hoa nói: “Không thành vấn đề, chỉ cần anh rảnh nhất định sẽ đón con sau khi tan làm!”

3.

Ngày hôm sau, Trương Hoa lại đi làm bình thường. Trần Đình bắt đầu lo chuyện xin cho Tĩnh Tĩnh đi nhà trẻ. Ban ngày mẹ Trương Hoa gọi điện cho con trai, nói nếu công việc không bận thì tối về nhà ăn cơm. Trương Hoa gọi điện cho Trần Đình, bảo cô chuẩn bị một chút, anh sẽ về sớm để cùng về nhà bố mẹ ăn cơm.

Trên đường về nhà bố mẹ, Trương Hoa nói: “Hôn lễ của Li Dương Uy và Ki Oanh đã được định ngày, đúng vào mười sáu tháng này, hôm nay cậu ta mới gọi cho anh!”

Trần Đình nói: “Tổ chức ở đâu thế?”

“Ở trong trung tâm thành phố, nhà hàng tổ chức tiệc cưới cách cửa hàng hoa của em không xa!”

Trần Đình cười bảo: “Thế có mời em không?”

Trương Hoa nói: “Em với Lí Dương Uy và Kì Oanh chẳng có quan hệ gì, mời em đi làm gì?”

Trần Đình nói: “Sao lại bảo không có quan hệ gì, dù gì em cũng cùng ăn cơm với họ mấy lần đấy!”

Trương Hoa nói: “Nói chung là em đi không thích hợp!”

Hai người bắt đầu trầm ngâm. Cả hai đều hiểu rõ, ngày hôm ấy nhất định sẽ có mặt Cổ Vân Vân, Trần Đình mà đi chắc chắn sẽ chạm mặt Cổ Vân Vân, nhưng cả hai đều không ai muốn nói rõ chuyện này.

Kể từ lúc ăn cơm ở nhà bố mẹ về, Trần Đình trở nên lặng lẽ. Trong lòng cô luôn nghĩ đến chuyện gự cưới của Kì Oanh và Lí Dương Uy. Với Trần Đình mà nói, đây là cơ hội tốt nhất, một mặt để Cổ Vân Vân biết mình và Trương Hoa đang sống chung với nhau, mặt khác cũng có thể để bạn bè Trương Hoa biết những chuyện này. Bây giờ không có chị Trương ở đây, nếu cô đi chắc chắn sẽ phải dẫn theo con gái đi cùng, nếu là như vậy thì hiệu quả càng rõ ràng.

Nhưng Trần Đình biết chuyện này bắt buộc phải có sự đồng ý của Trương Hoa. Còn cách lễ cưới của họ một tuần, việc Trần Đình phải làm là làm sao để Trương Hoa đồng ý.

Trương Hoa thấy Trần Đình không nói gì liền hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

Trần Đình nói: “Không nghĩ gì, chỉ đang cân nhắc làm thế nào để giảm bớt thời gian ở cửa hàng, dành nhiều thời gian chăm sóc con thôi!”

4.

Trương Hoa đang ở trong văn phòng thì Cổ Vân Vân đột nhiên bước vào. Trương Hoa ngẩng đầu nhìn cô: “Sao lại chạy đến đây thế?”

“Bên công ty điện tử vốn chẳng có việc gì, vì vật tôi qua đây chơi thôi!”

Thấy Trương Hoa đang xem tài liệu, Cổ Vân Vân liền đến gần gấp tài liệu lại, nói: “Bây giờ không có việc gì, đừng xem nữa, đi ăn với tôi đi!”

“Đừng có đùa, còn một tiếng nữa mới hết giờ làm cơ!”

“Thôi được rồi, tôi đợi cậu!”

“Tại sao cứ nhất định phải đi ăn cơm?”

“Suốt cả dịp tết cậu không có ở nhà, tôi tìm cậu mà có được đâu, từ đợt ra tết đến giờ cậu cũng đã đi ăn với tôi lần nào đâu?”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Cậu ngồi đợi trong văn phòng, tôi đi vệ sinh một lát!”

Trương Hoa cũng biết không còn cách nào khác, tối nay đành phải đi ăn với Cổ Vân Vân, thế nên mượn cớ đi vào nhà vệ sinh để nhắn tin cho Trần Đình, nói tối nay có việc, sẽ về nhà hơi muộn, bảo cô tối không cần đợi anh.

Trương Hoa vừa lái xe vừa nói: “Cậu lại height="0">Đằng nào cậu chẳng có xe, tôi cần gì phải đi xe đến!”

“Vẫn đến chỗ cũ chứ?”

“Đương nhiên là chỗ cũ rồi, ông chủ ở đấy đều quen cả hai chúng ta!”

Trương Hoa uống bia còn Cổ Vân Vân uống rượu vang. Cổ Vân Vân nói: “Cậu định mừng bao nhiêu cho đám cưới của Lí Dương Uy và Kì Oanh?”

“Tôi là dân làm thuê nên cũng vừa phải thôi, đâu thể bì với cậu!”

Cổ Vân Vân tỏ vẻ không vui: “Sau này không được nói những lời đó, hay là chúng ta đi chung một phong bì đi!”

Trương Hoa lắc đầu: “Như thế sao được, không thể làm bừa được!”

Cổ Vân Vân nói: “Thôi được, tôi không ép cậu, hôm ấy sẽ có nhiều bạn học cũ, chắc chắn sẽ vui lắm đấy!”

5.

Trần Đình ở nhà ôm con chờ Trương Hoa, trong lòng cảm thấy căng thẳng vô cùng. Mặc dù cô luôn tự nhủ với mình rằng Trương Hoa về muộn là vì bận công việc, nhưng không hiểu sao cô cứ nghĩ Trương Hoa đang đi cùng với Cổ Vân Vân.

Hơn nữa dạo này cô cứ tự nhiên cảm thấy rất căng thẳng. Lúc này Trần Đình lại càng nóng lòng muốn lợi dụng hôn lễ của Kì Oanh và Lí Dương Uy để

công khai chuyện của mình và Trương Hoa, để cho các bạn của Trương Hoa biết sự tồn tại của hai mẹ con cô. Đương nhiên chủ yếu là để Cổ Vân Vân biết chuyện.

Thấy Trương Hoa về, Trần Đình cười bảo: “Mới đi làm mà đã bắt đầu bận rộn thế à?”

Trương Hoa chột dạ ậm ừ một tiếng, Trần Đình nói tiếp: “Hai mẹ con em đều tắm rồi, anh mau đi tắm đi!”

Lúc Trương Hoa đi tắm, lần đầu tiên Trần Đình mở điện thoại của Trương Hoa ra xem. Bởi vì Cổ Vân Vân không gọi điện cho Trương Hoa mà đi thẳng đến văn phòng anh nên trong điện thoại không có danh sách cuộc gọi của Cổ Vân Vân, điều này khiến Trần Đình cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Trần Đình lại giờ đến phần danh bạ điện thoại, lúc xem đến số của Cổ Vân Vân, suýt chút nữa thì ấn phím xóa. Mở đến số điện thoại của Lí Dương Uy, Trần Đình ngẫm nghĩ rồi lưu số của Lí Dương Uy vào trong máy của mình. Thấy Trương Hoa sắp tắm xong, Trần Đình vội vàng cất điện thoại của anh vào chỗ cũ.

Trương Hoa vào phòng, nhìn vẻ mặt của Trần Đình có vẻ kì lạ liền hỏi: “Em sao thế?”

Trần Đình hơi chột dạ, vội nói: “Không có gì, em đang nghĩ chuyện cửa hàng thôi!”

Trương Hoa không nghĩ nhiều, ôm lấy con gái rồi hỏi Trần Đình: “Em nói xem, lúc Tỉnh Tỉnh biết nói, nó sẽ gọi được bố trước hay mẹ trước?”

“Con sẽ cùng lúc gọi cả hai!”

“Sao có thể cùng lúc được?”

“Thông thường trẻ con thường phát ra các âm “a a”, na ná như “bố” và “mẹ”, vì vậy cho dù con có gọi cái gì em cũng đều coi là nó đang gọi bố, mẹ!”

6.

Đúng là Trần Đình bỏ ít tâm trí vào cửa hàng hoa, trong mắt cô hiện giờ, chỉ cần cửa hàng vẫn kiếm ra lợi là được. Trong đợt nghỉ tết, Đồng Mộng Mộng quản lí cửa hàng rất tốt, vì vậy hiện giờ Trần Đình đã giao toàn bộ cơ sở hai cho Đồng Mộng Mộng quản lý. Còn về cửa hàng cũ, cô bảo Tiểu Lộ tạm thời làm cửa hàng trưởng, đồng thời còn nói làm vậy là để chuẩn bị mở cửa hàng thứ ba, vì vậy nhất định phải cố gắng quản lý cho tốt.

Đương nhiên Trần Đình cũng nói với Tiểu Nhã: Trong thời gian này phải phối hợp với Tiểu Lộ, một khi Tiểu Lộ ra quản lý cửa hàng rồi thì cô sẽ là người thay thế Tiểu Lộ quản lý cửa hàng cũ. Chính bởi vì Trần Đình không đổ tâm sức lên cửa hàng hoa, coi như thả cho ba người họ tự làm nên đã khơi gợi được sự nhiệt tình trong công việc của họ.

Trần Đình ban ngày không đến cửa hàng, cũng không gửi con đến nhà trẻ mà ở nhà chăm con. Trần Đình cầm máy điện thoại lên, nhiều lần mở số của Lí Dương Uy ra nhưng rồi lại đặt xuống. Cuối cùng cô vẫn quyết định sẽ gọi.

Lí Dương Uy nghe điện và hỏi là ai. Trần Đình cười nói: “Em là Trần Đình đây!”

Lí Dương Uy hơi ngạc nhiên, vội nói: “Chào em, không ngờ là em gọi!”

Trần Đình vẫn cười bảo: “Nghe nói ngày cưới của anh đã ấn định, em chúc mừng anh với Ki Oanh trước nhé!”

Người sắp kết hôn thường rất vui vẻ, nghe thấy người ta chúc mừng lại càng vui hơn. Lí Dương Uy cười lớn nói: “Cảm ơn, cảm ơn!”

Trần Đình nói tiếp: “Không biết em có tư cách đến dự đám cưới của anh chị không!”

Lí Dương Uy nói: “Đương nhiên là có, rất hoan nghênh em dẫn theo cả con gái đến tham dự. Trong buổi lễ có thêm một đứa trẻ con thì càng vui hơn!”

Trần Đình liền nói: “Cứ như vậy nhé, đừng đến lúc ấy lại không hoan nghênh em đấy!”

Lí Dương Uy nói: “Sao lại không hoan nghênh, em đến được anh mừng còn không kịp ấy chứ. Còn về thời gian và địa điểm tổ chức tiệc cưới thì Trương Hoa biết đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: CHƯƠNG 71

1.

Lí Dương Uy cúp điện thoại rồi mới cảm thấy không ổn. Tối đó anh nói với Kì Oanh: “Lúc sáng Trần Đình gọi điện cho anh, muốn tham dự hôn lễ của chúng ta!”

“Cô ấy mà đến chắc chắn sẽ đụng mặt Cổ Vân Vân, đừng tạo ra mâu thuẫn trong hôn lễ chúng ta!”

“Đúng thế, lúc ấy anh không nghĩ nhiều như thế nên đã lập tức đồng ý, còn bảo cô ấy mang theo cả con gái đến tham dự!”

“Nếu cô ấy đã gọi cho anh thì chứng tỏ cô ấy biết chắc anh sẽ đồng ý, đây đúng là một việc hết sức khó xử”

“Anh thấy mục đích của Trần Đình chính là vì Cổ Vân Vân đấy”.

“Nếu đã nhận lời rồi thì không thể từ chối được nữa!” – Ngẫm nghĩ một lát, Kì Oanh nói tiếp: “Có nên nói trước cho Cổ Vân Vân biết không?” nói: “Như thế không hay, thôi bỏ đi, đến lúc ấy để họ tự giải quyết vậy, nói chung sớm muộn gì cũng đụng mặt, dù sao cũng toàn là dân có học thức, cũng không đến mức làm loạn lên đâu, hơn nữa còn có Trương Hoa ở đấy nữa!”

Kì Oanh lắc đầu: “Cũng đành vậy thôi, lúc sắp xếp danh sách cho xếp cô ấy với Vân Vân không ngồi cùng một bàn là được. Hôm ấy sẽ có rất nhiều bạn học đến, cũng đến mấy bàn tiệc đấy, cố gắng tránh xa một chút!”

“Có lẽ như thế với Trương Hoa lại là chuyện tốt, những chuyện phải lộ ra sớm muộn gì cũng lộ ra thôi, giờ cứ trốn tránh thế này ai cũng khó chịu cả!”

“Cũng phải, nếu đã không thể với Vân Vân thì nên để cô ấy từ bỏ cho sớm, cứ mơ mơ hồ hồ thế này, càng dây dưa càng khó!”

“Anh dám đảm bảo Trương Hoa cũng chưa biết Trần Đình đã gọi cho anh, nếu Trương Hoa biết rồi mà đồng ý để Trần Đình cùng đến chứng tỏ cậu ta đang nghiêng về ý phục hôn, nếu không cho Trần Đình đến chứng tỏ cậu ta vẫn còn do dự, nói cách khác cậu ta vẫn chưa hoàn toàn dứt khoát với Cổ Vân Vân!”

“Em hi vọng Trương Hoa sớm để Vân Vân từ bỏ, nếu không cuối cùng cô ấy sẽ càng đau lòng hơn!”

2.

Trần Đình đang nằm trên giường nói chuyện phiếm với Trương Hoa, đột nhiên nói: “Tiệc cưới của anh Dương Uy và Kì Oanh tổ chức ở đâu thế?”

Trương Hoa không nghĩ gì buột miệng trả lời luôn: “Tại khách sạn Mãn Đình Hương”, nói rồi thấy có gì đó không ổn liền hỏi: “Sao em lại hỏi chuyện này?”

Trần Đình buồn rầu nói: “Bây giờ cứ nghe thấy người này người kia tổ chức hôn lễ là em lại thấy nuối tiếc, chỉ cần nghe thấy có ai nói tổ chức hôn lễ là em lại hỏi thăm địa chỉ!”

Trương Hoa liền nói: “Hồi đầu là do em không chịu tổ chức ở khách sạn đấy chứ, không thể trách anh được!”

Trần Đình liền nói: “Em không trách anh, chỉ cảm thấy nuối tiếc thôi!”

Trần Đình lại nói: “Em thật sự rất muốn đi cùng con đi xem đám cưới, đáng tiếc là anh không cho mẹ con em

Trương Hoa không nói gì, Trần Đình nhìn anh, biết chắc chắn Trương Hoa không muốn để mình đi. Trần Đình liền nói: “Tại sao không cho các bạn học của anh gặp mặt con mình?”

“Gặp lúc nào chẳng được, đâu nhất thiết phải gặp trong lễ cưới?”

Trần Đình dựa vào người Trương Hoa, khẽ nói: “Nhiều lúc em thật sự cảm thấy có lỗi với con!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, định nói gì nhưng cuối cùng lại thôi.

Buổi sáng, Trần Đình đi đi lại lại trong phòng, trong lòng cảm thấy rất mâu thuẫn. Trần Đình nhìn Tinh Tinh nằm ngủ trên giường liền gọi điện cho Lưu Huệ Anh.

Lưu Huệ Anh đang làm việc, hỏi Trần Đình: “Sao lại gọi điện cho tớ lúc này? Có chuyện gì à?”

Trần Đình nói: “Hôm nay bạn học của Trương Hoa là Lí Dương Uy và Kì Oanh làm đám cưới, tớ đang do dự không biết có nên đi không!”

“Nếu mời cậu thì cứ đi, có gì phải do dự?”

“Quan trọng là Trương Hoa không đồng ý cho tớ đi!”

“Tại sao?”

“Chắc chắn là bởi vì Cổ Vân Vân cũng đi, hơn nữa cũng nghĩ đến mối quan hệ của bọn tớ hiện nay!”

“Nếu sợ thái độ của Trương Hoa thì thôi đi, đừng gây ra thêm mâu thuẫn nữa!”

“Nhưng tớ lại không muốn bỏ qua cơ hội tốt này, gần đây cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt!”

3.

Cuối cùng Lưu Huệ Anh nói ở trong điện thoại: Nếu nghĩ được đây là việc cần làm thì cứ làm. Còn nếu sợ gây mâu thuẫn thì nên cân nhắc thêm một chút!

Trần Đình cúp máy, nhìn cái phong bì bên cạnh Tĩnh Tĩnh mà vô cùng khó xử.

Trần Đình đã chuẩn bị phong bì từ lâu, dùng danh nghĩa của mình và Trương Hoa, còn cả con gái nữa để chuẩn bị cái phong bì này. Cô vốn định đến thẳng cổng khách sạn chờ Trương Hoa hoặc vào trong trước, đến lúc ấy Trương Hoa sẽ không thể nói gì nữa. Nhưng cô cũng hơi lo lắng, sợ Trương Hoa không vui.

Nhưng Trần Đình biết muốn Trương Hoa đồng ý cho cô đi là chuyện không thể. Nhìn thời gian lặng lẽ trôi đi, Trần Đình càng cảm thấy sốt ruột.

Cổ Văn Văn gọi điện cho Trương Hoa, nói có muốn cùng đến đám cưới không. Trương Hoa nói: “Tôi sẽ đến muộn một chút, cậu đi trước đi, biết đâu còn có thể giúp Kì Oanh việc gì!”

Trương Hoa không hề muốn đi cùng với Cổ Văn Văn, hơn nữa anh cũng hơi lo lắng Cổ Văn Văn sẽ cố ý thể hiện rất thân mật với anh ở trước mặt bạn bè trong đám cưới hôm nay. Lúc này anh mới chợt nhớ ra, đáng nhẽ ra anh phải báo với Dương Uy đừng xếp anh với Cổ Văn Văn ở cùng một bàn tiệc.

Trương Hoa cứ dùng dằng mãi mới rời khỏi công ty. Trên đường đi, anh lái xe rất chậm, trong lòng đột nhiên thấy rất hụt hẫng, trong không khí náo nhiệt như thế, lại có biết bao nhiêu bạn học cũ, nên mang con gái theo mới phải.

Trong tiềm thức của Trương Hoa, con gái anh vừa xinh xắn vừa dễ thương, xét từ góc độ nào chắc chắn cũng sẽ là tiêu điểm của mọi người, thậm chí anh còn nghĩ, nếu đưa con gái đến, các bạn học cùng chắc chắn sẽ ngưỡng mộ mình, con gái cũng sẽ được mọi người khen ngợi và chiều chuộng.

Anh lại nhớ đến vẻ buồn bã của Trần Đình sau nhiều lần bày tỏ ý muốn đi cùng mà bị anh từ chối thẳng thừng, trong lòng Trương Hoa chợt thấy có hơi không ổn. Trên đường đến khách sạn có đi ngang qua cửa hàng hoa của Trần Đình. Lúc đi ngang qua, Trương Hoa không kiềm chế được nhìn vào bên trong nhưng không thấy Trần Đình đâu.

4.

Thực ra với sự sĩ diện của đàn ông, Trương Hoa rất muốn dẫn Trần Đình và con gái cùng đến. Xét từ phương diện nào, Trần Đình cũng sẽ khiến cho anh được nở mày nở mặt, hơn nữa các bạn học của anh không biết chuyện quá khứ của Trần Đình. Còn con gái thì càng khỏi phải nói rồi, anh dám chắc nếu các bạn học của anh mà nhìn thấy chắc chắn sẽ vô cùng ngưỡng mộ.

Mặc dù Trương Hoa cố ý lái xe rất chậm nhưng chỉ có một đường ngắn, cuối cùng cũng đến nơi. Xe dừng lại, Trương Hoa đỗ xe vào bãi một lát, lấy điều thuốc ra rồi mới chậm rãi đi về phía cửa khách sạn.

Trương Hoa cúi đầu hút thuốc, trong đầu đang suy nghĩ vẫn vơ thì đột nhiên nghe thấy có tiếng gọi mình, ngẩng đầu lên thì thấy Trần Đình đang đứng ở trước cửa khách sạn. Thấy Trần Đình ôm con gái đứng ở đó, trong lòng Trương Hoa không biết là bất ngờ, vui hay là không vui nữa. Nói chung là tâm lý rất phức tạp.

Trương Hoa lại gần hỏi: “Sao em lại đến đây?”

Trần Đình cười đáp: “Lí Dương Uy mời em đến mà!”

“Sao đột nhiên cậu ta lại mời em?”

Trần Đình không trả lời mà vội đáp: “Mau vào trong đi, hôn lễ sắp bắt đầu rồi!”

Trương Hoa đành phải đón lấy con gái, Trần Đình liền quàng tay Trương Hoa kéo anh vào trong. Vừa vào đến đại sảnh đã nhìn thấy Kì Oanh và Lí Dương Uy đang đứng đón khách, bên cạnh còn có mấy người giúp đỡ, đa phần Trương Hoa đều biết.

Trần Đình vẫn khoác tay Trương Hoa đi vào. Trương Hoa bế con gái nên đành phải theo ý cô. Nhìn thấy Trương Hoa đến, Lí Dương Uy liền nói: “Tôi bảo sao thắng ranh này đến muộn thế, hóa ra là về nhà đón con gái à!”

Những người đứng bên cạnh biết Trương Hoa liền nói: “Anh thật là có phúc, con gái vừa dễ thương vừa xinh xắn thế này, khiến chúng tôi phải ghen tị đây này!”, những người khác cũng tấm tắc: “Dễ thương quá!”, còn có người đến gần vuốt má Tĩnh Tĩnh.

5.

Nghe những điều này khiến cho sĩ diện của Trương Hoa được thỏa mãn, cảm giác bất mãn với Trần Đình đột nhiên nhạt nhòa. Trương Hoa cười nói: “Trẻ con bây giờ đùa nào chẳng xinh xắn dễ thương!”

Trần Đình lấy từ trong túi ra một cái phong bì đưa cho Lí Dương Uy: “Đây là chút thành ý của cả nhà ba người chúng em, chúc hai anh chị sớm sinh được một nhóc tí khỏe khoắn, dễ thương và xinh xắn!”

Lí Dương Uy cười nói: “Trần Đình thật là biết ăn nói, đầu có giống như cái thằng ranh Trương Hoa này!” Người đứng bên cạnh rút một điều thuốc ra đưa cho Trương Hoa rồi nói: “Lên trên đi, hội trường tầng năm nhé!”

Trong thang máy, Trần Đình nói: “Dự đám cưới của người khác còn thấy hào hứng hơn cả cưới mình!”

Trương Hoa liền nói: “Vậy em đến khách sạn làm phục vụ đi, như thế có thể dự đám cưới quanh năm!”

Trần Đình nói vẻ không vui: “Chẳng thú vị chút nào, anh không thể nói câu gì khiến người ta dễ chịu chút à!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Đình liền hỏi: “Sao thế? Không vui à?”

Trương Hoa nói: “Đầu có!”

Lúc này trong lòng Trương Hoa đang vô cùng thấp thòm bất an, anh biết Cổ Vân Vân đang ở trên tầng năm, giờ anh mà ôm con gái, để Trần Đình quang tay bước vào, cảnh tượng ấy mà bị Cổ Vân Vân nhìn thấy sẽ thế nào?

Mặc dù bản thân anh chưa từng có biểu hiện hay hành vi gì quá thân mật với Cổ Vân Vân, cũng chưa từng hứa hẹn điều gì, vốn dĩ chẳng cần phải lo lắng Cổ Vân Vân sẽ nhìn thấy cảnh tượng này. Nhưng không hiểu sao trong lòng anh vẫn không muốn Cổ Vân Vân sẽ nhìn thấy anh đi chung với Trần Đình.

Nhưng bây giờ chẳng có cách nào khác cả, Trần Đình cứ níu chặt lấy cánh tay anh không chịu buông. Bản thân anh cũng không thể đưa con gái cho cô được. Cuối cùng Trương Hoa nghĩ: Nếu đã đến rồi thì khỏi phải nghĩ nhiều làm gì, cứ lên trên rồi tính tiếp!

6.

Trong hội trường rất náo nhiệt, gần như mọi người đều đã tề tựu đông đủ. Trương Hoa và Trần Đình bước vào mà không biết ngồi đâu. Người nhìn thấy Trương Hoa trước tiên là một bạn ngồi cùng bàn của Trương Hoa, bởi vì bàn tiệc này chỉ thiếu mỗi Trương Hoa và Trần Đình thôi.

Người bạn đó vẫy tay với Trương Hoa, sau đó gọi: “Trương Hoa, qua đây này!”

Trương Hoa và Trần Đình đến đó rồi mới phát hiện ra bàn tiệc này về cơ bản đều là những người đã có vợ hoặc người yêu rồi. Bởi vì có mấy người là vợ của bạn mà Trương Hoa từng gặp, còn một hai người thì chưa gặp bao giờ, Trương Hoa nghĩ chắc là bạn gái của bạn.

Trương Hoa ôm con gái ngồi xuống, các bạn học liền thi nhau khen con gái Trương Hoa dễ thương. Có một người bạn cũng mang con đến, tuổi cũng xấp xỉ con gái Trương Hoa. Trần Đình ngồi xuống liền nói với Trương Hoa: “Đưa em bé Tinh Tinh cho!”

Trần Đình ngồi cùng với người phụ nữ mang con theo, hai người có rất nhiều vấn đề chung, bắt đầu nói chuyện về con cái. Các bạn khác đều biết thực ra Trương Hoa đã ly hôn, nhưng nhìn thấy Trương Hoa dẫn Trần Đình và con gái đến nên nghĩ có lẽ hai người đã phục hôn rồi, vì vậy vẫn gọi Trần Đình là “em dâu”.

Trương Hoa vừa nói chuyện vừa nhìn quanh. Có người nói: “Lần này lớp ta có không ít bạn cũ đến, đến mấy bàn cơ đấy, nhưng chẳng hiểu cái thằng Dương Uy này sắp xếp kiểu gì, mấy bạn bọn mình cách nhau rõ xa, có một bàn của bọn con gái còn cách đây xa lắm!”

Trương Hoa nhìn theo tay chỉ của anh ta, phát hiện Cổ Vân Vân đang ngồi nói nói cười cười với đám bạn học. Bởi vì ngồi cách xa nên cô chưa phát hiện anh đã đến.

Trần Đình ngồi nói chuyện với người phụ nữ kia nhưng vẫn để mắt đến hành động của Trương Hoa, cũng không kiềm chế được bản thân nhìn về phía cái bàn đằng xa ấy và nhìn thấy Cổ Vân Vân. Trần Đình thấy Trương Hoa cứ nhìn cái bàn đó rất lâu, biết anh đang tìm kiếm Cổ Vân Vân nên trong lòng Trần Đình bỗng thấy không vui.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: CHƯƠNG 72

1.

Lúc đến, Cổ Vân Vân đã xem danh sách các bàn tiệc của bạn học cũ. Lúc nhìn thấy bàn tiệc của Trương Hoa, cô còn nhìn thấy tên của Trần Đình. Lúc ấy trong đầu cô hơi kinh ngạc, cứ lo sợ chuyện Trần Đình ở chung với Trương Hoa là có thật.

Bởi Kì Oanh và Lí Dương Uy bận tối mắt tối mũi ở bên dưới đại sảnh nên cô cũng không tiện hỏi họ. Cổ Vân Vân vốn định xuống lầu chờ Trương Hoa

nhưng cuối cùng đành thôi, sợ lúc xuống chờ Trương Hoa sẽ thấy Trương Hoa và Trần Đình cùng đến thật.

Thực ra Trương Hoa và Trần Đình vừa bước vào, Cổ Văn Vân đã nhìn thấy rồi, là đã chuẩn bị kĩ lưỡng trước khi đến, Trương Hoa ôm con gái, Trần Đình quàng tay anh, một gia đình cùng đến sao có thể không gây sự chú ý cơ chứ? Hướng hồ Cổ Văn Vân vẫn luôn để ý chỗ cửa ra vào.

Trong lòng Cổ Văn Vân vô cùng bối rối, khi chính mắt nhìn thấy Trương Hoa và Trần Đình cùng bước vào, tâm trạng vô cùng phức tạp của cô chuyển sang bình tĩnh. Nhìn thấy những cảnh này rồi, cô cuối cùng đã có thể xác nhận được nghi vấn bấy lâu nay, cũng hiểu rõ được bước tiếp theo nên làm gì. Cổ Văn Vân giả vờ như không nhìn thấy họ, mãi mê cười nói với bạn bè.

Lúc mới bắt đầu hôn lễ, các bạn đều rất an phận, về cơ bản không đứng lên đi lại lộn nhộn. Nhưng buổi tiệc diễn ra được một lúc, nhưng người quen bắt đầu đi chúc rượu nhau. Đám bạn học của Trương Hoa thì khỏi phải nói, bọn họ liên tục đến chúc rượu ở các bàn khác, những bạn học ở bàn khác cũng lại qua bàn họ chúc rượu.

Trương Hoa không biết là bởi vì có Trần Đình ở bên cạnh hay là vì nguyên nhân khác mà anh không rời khỏi bàn. Trần Đình nói với Trương Hoa: “Anh cũng đi qua các bàn khác với họ đi, bạn cũ khó khăn lắm mới có dịp tụ tập!”

Trương Hoa đi rồi, bàn này gần như chỉ còn lại mấy người phụ nữ với nhau.

2.

Khi cả bọn ngồi trong bàn, gần như chỉ toàn đàn ông nói chuyện với nhau, giờ còn lại mấy người phụ nữ, đề tài nói chuyện trở nên thoải mái hơn nhiều. Có người nói với Trần Đình: “Trông chị rất là sang, chị làm việc ở đâu thế?”

Trần Đình cười cười đáp: “Trước tôi làm tài vụ, giờ nghỉ việc ở nhà, mở hai cửa hàng hoa nho nhỏ!”

Lại có người hỏi: “Tên cửa hàng là gì thế?”

Trần Đình nói: “Cửa hàng hoa tươi và quà tặng Tinh Tinh”

Một người trong đám nói: “Không phải chứ, tôi từng đặt hoa và quà ở cửa hàng hoa này đấy, không ngờ là của chị mở à?”

Trần Đình cười nói: “Lần sau cần mua hoa tươi hay quà tặng gì cứ nói trực tiếp với tôi nhé, tôi sẽ bảo nhân viên đưa hàng đến tận nơi!”

“Sao chị lại lấy tên là Tinh Tinh

Trần Đình mỉm cười, nhìn con gái đang chộp lấy đôi đũa ở trên bàn: “Con gái tôi tên ở nhà là Tinh Tinh, vì vậy bố cháu đã lấy tên này đặt cho cửa hàng đây ạ!”

Mấy người kia ngưỡng mộ nói: “Hai người thật là hạnh phúc, Trương Hoa là giáo viên hướng dẫn, chị lại làm ăn khá khá thế, hai người còn có đứa con gái dễ thương thế này!”

Trần Đình mỉm cười, đột nhiên cảm thấy mình và Trương Hoa rất hạnh phúc, dường như cô quên đi rằng hai người đã ly hôn rồi.

Con người chắc đều như vậy. lúc tụ tập thường dễ bị thu hút bởi những người được cho là thành đạt, cũng rất thích nói chuyện với những người đó. Vì vậy khi Trương Hoa về bàn, anh cảm thấy rất kì lạ vì thái độ của mấy người phụ nữ kia đối với Trần Đình rất tốt, hơn nữa có chuyện gì cũng nói với Trần Đình.

Trần Đình đưa con gái cho Trương Hoa, nói: “Anh ôm Tinh Tinh hộ em, em đi vệ sinh một chút!”

Bàn của Trương Hoa cách không xa nhà vệ sinh. Trên đường ra nhà vệ sinh có đi qua mấy bàn tiệc của bạn học Trương Hoa, đặc biệt là phải đi qua bàn của Cổ Văn Vân.

Trương Hoa nhìn theo Trần Đình, hi vọng cô sẽ đi vòng qua những bàn tiệc ấy, đặc biệt là bàn tiệc của Cổ Văn Vân. Mấy phụ nữ cùng bàn của Trương Hoa cười bảo: “Chị ấy chỉ đi vệ sinh mà anh cũng sợ bị người khác cướp mất à?”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại cười ái ngại.

3.

Những người phụ nữ ngồi cùng bàn tiệc nói với Trương Hoa: “Anh chị thật là hạnh phúc!”, Trương Hoa vừa cười nói đối phó với họ, vừa thỉnh thoảng ngoảnh đầu theo Trần Đình. Không biết là Trần Đình không rõ bàn tiệc của bạn học Trương Hoa ở đâu hay là cố ý không né tránh mà dường như cứ cố ý đi ngay cạnh mấy cái bàn ấy.

Có người ban nãy sang bàn chúc rượu lên tiếng gọi Trần Đình, nói đùa bảo: “Có phải em dâu qua mời rượu bọn anh không?”, Trần Đình cũng mỉm cười nói: “Có Trương Hoa đại diện là được rồi, phụ nữ ai dám uống với các anh!”

Nhưng bọn họ không đồng ý, nói: “Ban nãy Trương Hoa đã qua đây uống rượu, nói em dâu mở chuỗi cửa hàng hoa tươi, cũng coi như là nữ trung hào kiệt rồi, ít nhất cũng phải uống một li rồi hãy đi chứ!”

Trần Đình đành phải mời họ một ly.

Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình bị mấy bàn liên tiếp chặn lại mời rượu, cũng không hiểu tại sao Trần Đình lại đột nhiên được bạn bè mình coi trọng thế, chẳng nhẽ vì hôm nay dẫn con gái đến? Hay là bởi vì hôm nay Trần Đình ăn diện rất thu hút?

Một người phụ nữ ngồi cùng bàn cười nói: “Anh đừng lo, chị ấy cũng coi như là một phụ nữ mạnh mẽ, vài ly chắc không thành vấn đề!”

Trương Hoa chỉ biết cười gượng mà không biết nói gì. Nhìn thấy Trần Đình sắp đi đến bàn của Cổ Văn Vân, anh lại trở nên vô cùng căng thẳng. Trương Hoa tin chắc Cổ Văn Vân đã chú ý đến Trần Đình từ lâu vì Trần Đình đã liên tục bị mời rượu ở mấy bàn tiệc đi, không thể nào Cổ Văn Vân không nhìn thấy.

Trương Hoa chỉ duy nhất không đến bàn của Cổ Văn Vân mời rượu. Trong lòng anh thầm nghĩ, với tính cách của Cổ Văn Vân, chắc chắn cô sẽ chạy đến các bàn khác uống rượu, thế nhưng hôm nay sao cứ ngồi yên tại chỗ thế.

Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình liên tục bị bạn mình mời rượu, trong đầu chợt nảy lên một ý nghĩ, đó là vì Cổ Văn Vân mặc dù xuất thân đài các nhưng trong những buổi tụ tập kiểu này thường không được coi trọng, còn Trần Đình thì dường như dễ hòa nhập hơn.

4.

Cổ Văn Vân nhìn thấy Trần Đình bị các bạn học chặn lại mời rượu, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng cứ giả bộ như không nhìn thấy. Thấy Trần Đình càng lúc càng gần bàn mình, cô càng muốn giả bộ như không thấy.

Nhưng đã có cô bạn học cùng Cổ Văn Vân đề ý đến chuyện này. Thấy Trần Đình đến gần liền nói với những người khác: “Đây là vợ của ai thế? Sao có cảm giác mấy bàn kia đều biết cô ấy thế?”

Có người lên tiếng: “Chắc là đến cùng Trương Hoa đấy!”, lại có người khác nói: “Hình như tôi nghe nói Trương Hoa kết hôn chẳng bao lâu sau thì ly hôn rồi mà, thế thì cô này là vợ hay là bạn gái mới à?”

Một người khác nói: “Trên tay Trương Hoa còn ôm một đứa bé, xem tuổi tác của nó thì đây chắc là vợ cũ, có thể họ đã phục hôn rồi!”

Phụ nữ có lẽ là như vậy, thích ngồi tán chuyện phiếm. Cổ Văn Vân là người biết rõ tình hình nhất nhưng không thể nói chuyện gì. Nhưng đám bạn học cứ ngồi bàn tán về Trần Đình, cứ giả bộ như không nhìn thấy cũng không được, nên cô đành ngẩng đầu nhìn về phía Trần Đình.

Lúc Cổ Văn Vân ngẩng đầu nhìn Trần Đình, Trần Đình cũng đang nhìn cô. Trần Đình mỉm cười, sau đó nói: “Chị Vân cũng ở đây à? Em với anh Trương Hoa ở bên kia, tí nữa có thời gian chị qua chỗ đó uống rượu nhé, em đi vệ sinh trước đây!”

Trần Đình đi rồi đám bạn học liền hỏi Cổ Văn Vân: “Cậu quen cô ấy à?”, Cổ Văn Vân không nói gì. Có người nói: “À tôi nhớ ra rồi, hồi học đại học Văn Vân thầm thích Trương Hoa, không phải đang ghen đây chứ?”

Người ngồi bên cạnh vỗ vai Cổ Văn Vân nói: “Với thân thế của Vân Vân thì tìm ai chẳng được, Trương Hoa đã là cái gì!”

Cổ Văn Vân đứng dậy nói: “Tôi chuẩn bị đi chúc rượu các bàn đây, ai muốn đi nào?”

5.

Lúc Trần Đình về bàn, Trương Hoa không nén được tò mò hỏi: “Em nói gì với Cổ Văn Vân thế?”, Trần Đình liền nói: “Chẳng có gì cả, chỉ chào hỏi xã giao thôi!”

Lúc này mấy người đàn ông cùng bàn tiệc cũng đã về vị trí, vội nói: “Có thăm thì gì thì để về nhà nhé, giờ đang là lúc uống rượu!”, người ngồi bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng thế, em đâu đến các bàn khác uống rượu mà ngồi đây không uống là không được!”

Trương Hoa liền nói: “Cô ấy không uống được, để tôi uống thay cô ấy!”, đám bạn học nói: “Không được, dù gì cũng phải uống một chút!”

Trần Đình cười nói: “Hôm nay là đám cưới bạn học các anh, chẳng mấy khi có dịp vui, em sẽ uống với các anh một chút!”

“Đúng thế, có uống nhiều cũng sẽ có Trương Hoa công em về mà!”

Trương Hoa thấy Trần Đình uống mấy cốc liền, sợ cô uống nhiều quá liền ghé vào tai cô thì thầm: “Hay là chúng ta về sớm đi, Tỉnh Tỉnh buồn ngủ rồi!”

Trần Đình cũng biết mục đích mình đến đây đã đạt được liền nói: “Ừ, cứ nghe lời anh đi!”

Trương Hoa ôm con gái đứng dậy nói với các bạn: “Mọi người cứ vui vẻ đi, tôi dẫn con gái theo nên không tiện lắm, chúng tôi phải về sớm một chút!”

Trần Đình cũng đứng dậy theo nói: “Có thời gian thì các anh đến nhà em chơi, em nhất định sẽ uống với các anh nhiều hơn!”

Đám bạn học cũng không nài ép, liền nói: “Nói được phải làm được đấy! Hôm nào bọn anh sẽ đến thật đấy!”

Trần Đình liền nói: “Hoan nghênh các anh!”

Trương Hoa đi rồi còn ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Cổ Vân Vân đang uống rượu với các bạn khác anh chợt thấy lo lắng. Lí Dương Uy và Kì Oanh đang đứng ngoài cổng, bởi vì có một số khách đã ra về, hai người đang giúp họ hàng tiễn khách khứa.

Trương Hoa đến bên cạnh Lí Dương Uy nói: “Có thời gian thì để ý đến Cổ Vân Vân một chút, đừng để cô ấy uống nhiều!”

Lí Dương Uy vỗ vai anh nói: “Yên tâm đi, lát tôi bảo Kì Oanh nói với cô ấy!”

Trần Đình đứng bên cạnh nói vài lời chào hỏi xã giao với Kì Oanh.

6.

Sau khi lên xe, Trương Hoa hỏi: “Em không uống nhiều quá đấy chứ?”

Trần Đình liền nói: “Vấn ỏn, em chỉ hơi chóng mặt thôi, có thể tại em vui quá nên cũng uống hơi nhiều!”

Trương Hoa hôm nay không uống nhiều, trước đây anh từng nói với Lí Dương Uy, đợi khi nào cưới anh ta sẽ uống say bết nhè. Trương Hoa thăm nhủ, lẽ nào là bởi vì Trần Đình cũng có mặt?

Trương Hoa không rõ tại sao hiện giờ tâm trạng của mình lại trở nên rất bình thản, vốn tưởng Trần Đình đột nhiên xuất hiện, bản thân mình sẽ vô cùng tức giận, không hiểu sao trong lòng lại thấy nhẹ nhõm hơn. Biểu hiện của Trần Đình tối nay khiến anh rất bất ngờ. Trần Đình bây giờ không chỉ thu hút ánh mắt của người khác mà còn dễ dàng hòa nhập vào môi trường xung quanh.

Đến tận sau khi tắm rửa và lên giường đi ngủ, trong đầu hiện lên cảnh tượng Trần Đình và Cổ Vân Vân nói chuyện với nhau. Anh cũng đang phân tích những điểm khác biệt giữa họ, rõ ràng trong khả năng làm việc và xử lí các mối quan hệ xã hội, Trần Đình hơn hẳn Cổ Vân Vân.

Trần Đình xoa lưng dỗ con ngủ, thấy Trương Hoa không nói năng gì liền bảo: “Em đột nhiên đến đám cưới khiến anh không vui à?”

Trương Hoa nói: “Không có!”

“Thế sao anh chẳng nói gì với em cả!”

“Anh đang nghĩ tại sao bây giờ số lần em uống rượu càng lúc càng nhiều!”

Trần Đình lại bước qua người con, nằm sát bên cạnh Trương Hoa, nói: “Như thế có tốt không, sau này nếu phải uống rượu nhất định em sẽ đi cùng với anh, nếu không có anh em tuyệt đối không uống!”

Trương Hoa liền nói: “Có uống hay không thì liên quan gì đến việc có anh đi cùng?”

“Đương nhiên là có rồi, đi cùng với anh cho dù có uống say cũng không sợ, nhưng lúc không có anh thì em không dám uống đâu!”

Lúc nói đến việc này, trong đầu Trần Đình thoáng hiện lên hình ảnh của Lưu Huệ Anh.

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Đình khẽ bảo: “Thực ra không có anh em cũng chẳng có tâm trạng để uống rượu!”

Trần Đình nói rồi liền vòng tay ôm Trương Hoa, bàn tay bắt đầu “hoạt động”. Tay vừa “hoạt động”, mặt Trần Đình liền đỏ bừng, thăm nghĩ: “Chẳng nhẽ đàn bà uống rượu xong cũng giống như đàn ông sao?”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: CHƯƠNG 73

1.

Cổ Vân Vân rất muộn mới rời khỏi lễ đường, nếu không phải Kì Oanh ngăn lại chắc cô đã uống đến say mềm. Kì Oanh và Lí Dương Uy sợ Cổ Vân Vân tự lái xe về nên phải đợi đến khi đưa Cổ Vân Vân lên taxi rồi mới yên tâm.

Sau khi đẩy Cổ Vân Vân v trong taxi, Kì Oanh nói: “Vân Vân, nghĩ thoáng ra một chút, thực ra Trương Hoa không thích hợp với cậu, chỉ có cậu cứ mãi suy nghĩ những chuyện này, đợi khi nào cậu thoát ra khỏi suy nghĩ này, cậu sẽ thấy điều tớ nói là đúng!”

Cổ Vân Vân đột nhiên bật cười, sau đó nói: “Tôi biết cậu ta càng không thích hợp với Trần Đình hơn, bởi vì tôi biết chuyện giữa họ!”

Ki Oanh bắt lực thờ dài: “Về nhà sớm đi, ngủ một giấc, ngày mai sẽ suy nghĩ sau!”

Trưa ngày hôm sau tỉnh dậy, Cổ Vân Vân lại nhớ đến cảnh tượng Trần Đình níu tay Trương Hoa đi vào hội trường. Cổ Vân Vân vốn dĩ có sẵn tâm lý oán hận, nhưng oán hận đáng lí ra phải dành cho Trương Hoa, dù gì chính vì những hành động mập mờ không rõ ràng của Trương Hoa mới gây ra chuyện ngày hôm nay, thế nhưng Cổ Vân Vân lại oán hận Trần Đình.

Trong con mắt của Cổ Vân Vân, là Trần Đình đã lợi dụng lòng tốt của Trương Hoa. Sau khi ngoại tình bị phát hiện, bị ép phải ly hôn nên đã cố tình để lại đứa bé để duy trì quan hệ với Trương Hoa, sau đó lợi dụng đứa bé để bám riết lấy Trương Hoa.

Buổi trưa, khi đã đến công ty mà Cổ Vân Vân vẫn nhớ những chuyện này. Ngồi trong văn phòng hồi lâu, cô đột nhiên đến phòng nhân sự tìm số điện thoại liên lạc với Trần Đình trước đây, thử gọi thì thấy liên lạc được.

Trần Đình đang ở cửa hàng hoa thì nhận được điện của Cổ Vân Vân. Buổi sáng sau khi đưa con gái đi nhà trẻ, Trần Đình liền đến cửa hàng. Tiểu Lộ và Tiểu Nhã nói: “Hôm nay trông chị dâu có vẻ rất vui vẻ, có chuyện gì mà vui thế?”

Trần Đình cười nói: “Chẳng có chuyện gì vui thì không được vui hay sao?”

Đối với nhân viên mà nói, bà chủ vui đương nhiên là chuyện tốt lành đối với nhân viên rồi.

Trần Đình nghe điện xong hỏi là ai, Cổ Vân Vân lập tức trả lời: “Cổ Vân Vân đây!”

Trần Đình dường như chẳng hề bất ngờ trước cuộc gọi của Cổ Vân Vân, cô bình thản hỏi: “Có chuyện gì thế chị?”

Cổ Vân Vân nói: “Chiều nay nếu có thời gian thì ra ngoài ngồi chút nhé!”

Trần Đình nói với nhân viên phục vụ: “Cũng cho tôi một ly cà phê, cảm ơn!”

Nhân viên phục vụ đi rồi, Trần Đình liền hỏi: “Chị gọi tôi ra đây có việc gì không?”

Cổ Vân Vân liền nói: “Cô với Trương Hoa đang ở chung với nhau ư?”

Trần Đình cười cười nói: “Chắc chị cũng đã nhìn ra rồi, Trương Hoa cứ muốn có con gái ở bên cạnh, tôi là mẹ của cháu, chắc chắn phải ở cạnh cháu thôi!”

Cổ Vân Vân nói: “Hạnh phúc này không thuộc về cô, vì cô không có đủ tư cách!”

Trần Đình nói: “Tôi hiểu ý của chị, tôi đã từng sai lầm, tôi không muốn trốn tránh, nhưng giờ tôi đang cố gắng để nắm bắt được hạnh phúc xứng đáng với mình, cũng cố gắng để làm tất cả những gì mình nên làm!”

“Cố gắng chưa chắc đã có kết quả!” – Cổ Vân Vân nói.

“Tôi hiểu điều đó, nhưng cho dù thế nào cũng phải cố gắng mới biết kết quả được!”

Cổ Vân Vân nhìn Trần Đình, đột nhiên chậm rãi nhả từng chữ: “Tôi có thể khẳng định với cô rằng, sự cố gắng của cô sẽ không có kết quả đâu!”

Trần Đình nghe xong, trong đầu chợt nảy ra một linh cảm không lành, gần đây, linh cảm này thường xuyên xuất hiện, Trần Đình không hiểu tại sao lại như vậy. Giờ thì cô biết sự bất an này chủ yếu là vì Cổ Vân Vân. Hồi đầu chính vì Cổ Vân Vân đột nhiên nói chuyện của cô với gia đình Trương Hoa khiến cho hạnh phúc của cô phút chốc trở thành bọt xà phòng.

Cổ Vân Vân nhìn Trần Đình nói tiếp: “Bởi vì cả tôi và cô đều biết rõ tâm bệnh của Trương Hoa là gì, nhược điểm của anh ấy ở đâu!”. Trần Đình đương nhiên biết tâm bệnh của Trương Hoa ở đâu, cũng biết nhược điểm của anh là gì. Chính vì vậy cô mới luôn dè dặt, không muốn động đến những sợi dây thần kinh nhạy cảm của Trương Hoa, càng hi vọng thông qua những nỗ lực của mình để xóa bỏ những ám ảnh trong đầu anh.

3.

Trần Đình gần như nói bằng giọng nài nỉ đối với Cổ Vân Vân: “Vân Vân, tôi biết là chị rất thích Trương Hoa, cho dù tôi không thể phục hôn với anh ấy tôi vẫn nói một câu, chị với Trương Hoa không hợp nhau đâu, tính cách, thói quen và quan điểm sống của hai người đều khác nhau!”.

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Thích hợp hay không tôi tự biết, con người đều có thể thay đổi, vì người mình thích mà thay đổi thì càng dễ dàng! Trương Hoa đã từ từ thay đổi cách sống, tôi cũng sẽ vì anh ấy mà thay đổi!”

Trần Đình liền nói: “Sự thay đổi của Trương Hoa chỉ mang tính nhất thời, sớm muộn gì anh ấy cũng quay trở lại bản chất cũ. Trong thâm tâm, anh ấy mãi yêu cuộc sống bình yên!”

“Đừng có nói như thế cô hiểu Trương Hoa hoàn toàn vậy, đừng quên tôi quen biết anh ấy từ hồi học đại học, còn lâu hơn cả cô đấy!”

“Hiểu một người không liên quan gì đến chuyện quen biết người ta sớm hay muộn. Muốn tìm hiểu một người cần phải dùng trái tim để cảm nhận!”

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Ít nhất tôi cũng biết Trương Hoa là một người đàn ông truyền thống, hơn nữa lần đầu tiên của tôi cũng trao cho anh ấy rồi!”

Trần Đình không hề hay biết Trương Hoa và Cổ Vân Vân đã có quan hệ xác thịt với nhau, mặc dù hoài nghi họ từng có quan hệ với nhau, mặc dù hoài nghi họ từng có quan hệ với nhau, nhưng cô thà tin rằng giữa họ chưa xảy ra chuyện gì, thà tin tưởng vào Trương Hoa còn hơn. Lúc này chính miệng Cổ Vân Vân đã chứng minh điều này, trong lòng Trần Đình bỗng đau đớn khó tả.

Trong lòng cô, cô cứ cho rằng thân xác của Trương Hoa chỉ thuộc về mình, giờ đột nhiên có người nói cũng có được cơ thể ấy, cảm giác ấy hệt hăng khó mà diễn tả thành lời.

Con người có lẽ đều như thế, khi thích một người đều muốn người ấy chỉ duy nhất và nguyên vẹn thuộc về bản thân mình, nhưng lại dễ dàng bỏ quên mất việc mình liệu có vẹn nguyên, và chỉ thuộc về đối phương hay không.

4.

Trần Đình ngồi ngây ra đó, không nhớ nổi Cổ Vân Vân đã đi lúc nào. Trong đầu cô lặp đi lặp lại câu nói của Cổ Vân Vân: “Sự cố gắng của cô chắc chắn không có kết quả đâu” và “Lần đầu tiên của tôi cũng trao cho anh ấy rồi”.

Trần Đình chậm rãi ra quầy thanh toán, nhân viên phục vụ nói có người đã thanh toán rồi. Trần Đình đang chuẩn bị đi thì nhân viên phục vụ lại nói: “Cô gái ấy lúc thanh toán có để lại lời nhắn, nói rằng trước khi cô rời khỏi thành phố này nhớ mời cà phê cô ấy!”

Đáng tiếc là nhân viên phục vụ không hiểu rõ hàm ý câu nói này của Cổ Vân Vân, còn tưởng Trần Đình là người vùng khác đến đây chơi. Lúc Trần Đình về đến cửa hàng, cô nói với Tiểu Lộ mình có chút việc, phải về nhà trước. Trần Đình vừa đi thì Tiểu Nhã nói với Tiểu Lộ: “Ban sáng chị dâu còn vui vẻ thế, sau đến chiều đã ủ rũ thế rồi?”

Trần Đình đi thẳng về nhà, sau đó nằm dài ra giường. Dạo này Trần Đình cứ tưởng bản thân đang dần tìm lại được tự tin, thậm chí tối qua trong hôn lễ của Lí Dương Uy và Ki Oanh, cô còn nhìn thấy ánh sáng hi vọng về tương lai giữa mình và Trương Hoa.

Nhưng giờ sự tự tin này lại đang từ từ biến mất, nhớ lại về tự tin của Cổ Vân Vân và sự căng thẳng của Trương Hoa, Trần Đình biết rõ rằng thứ hạnh phúc này muốn mất đi thì dễ lắm, chỉ cần nỗi ám ảnh vẫn còn giày vò Trương Hoa, chắc chắn mọi thứ sẽ thay đổi.

Trần Đình bỗng thấy cảm hận sai lầm của mình trong quá khứ, cô chưa bao giờ cảm hận nó như bây giờ, lòng thầm nghĩ nếu thời gian quay ngược trở lại lúc mới tốt nghiệp thì tốt biết bao, nếu có thể quay ngược thời gian, cho dù có phải chịu đau khổ mấy chục năm ròng cô cũng chấp nhận.

Nằm trên giường mà nước mắt Trần Đình cứ trào ra, lúc đưa tay lên gạt nước mắt, cô mới phát hiện ra đã lâu lắm rồi mình không rơi lệ, chò dù là lúc một mình chăm sóc con vật và như vậy cô cũng hiếm khi khóc. Cô vốn cứ tưởng mình đã đủ kiên cường, giờ mới phát hiện ra có thể sự kiên cường chỉ là cái vỏ bọc bất đắc dĩ.

5.

Trần Đình cứ nằm lì như thế mấy tiếng đồng hồ không động đậy, đột nhiên điện thoại đổ chuông khiến cô giật mình bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ bộn bề.

Trương Hoa nói trong điện thoại: “Anh sắp về đến nhà rồi, nếu em còn ở cửa hàng thì để anh đi đón Tinh Tinh!” Lúc này Trần Đình mới nhớ ra lúc chiều quên không đón con về. Trần Đình cười gượng nói: “Thế anh đi đón con đi, em cũng sắp về nhà rồi, em đợi anh ở dưới tầng, sau đó đi chợ mua rau về nấu cơm!”

Trương Hoa ôm con gái xuống xe, nói với Trần Đình: “Lần sau đón Tinh Tinh phải đỗ xe ở nhà trước, ban này đặt con trong lòng, lái xe còn chậm hơn cả tốc độ của xe đạp!”

Trần Đình đón lấy con, nói: “Đi thôi, chúng ta đi chợ nào!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, đột nhiên hỏi: “Mắt em sao thế? Tối qua uống nhiều quá nên hôm nay mắt vẫn còn đỏ ả?”

Trần Đình cười nói: “Làm gì có chuyện, ban này chẳng may bị con gì bay vào mắt thôi!”

Trương Hoa ghé lại gần nói: “Thế để anh xem xem có còn trong mắt không!”

Trần Đình nói: “Không sao rồi, chúng ta mau đi thôi”

Trần Đình nấu nướng ở trong bếp một mình, bảo Trương Hoa ở ngoài trông con và đợi ăn cơm là được. Từ lúc ăn cơm cho đến lúc tắm xong lên giường đi ngủ, Trương Hoa cứ cảm thấy Trần Đình hôm nay có vẻ lạ lạ.

Trương Hoa ôm Tinh Tinh trong lòng, để mặc cho con bé nhảy nhót trên đùi, sau đó ngoảnh đầu sang nhìn Trần Đình đang nằm trên giường hỏi: “Hôm nay em sao thế? Có phải khó chịu ở đâu không?”

Trần Đình từ từ lại gần ôm chặt lấy Trương Hoa, cứ như thể đang lo lắng anh sẽ đột nhiên biến mất. Trương Hoa nói: “Sao thế?”

Trần Đình nói: “Chúng ta đi du lịch một lần đi! Đi chơi một thời gian, cho con đi cùng!”

6.

Trương Hoa bảo: “Không có việc gì sao tự nhiên đi du lịch làm gì?”

“Lớn bằng ngần này rồi mà em chưa từng được đi du lịch, cứ coi như là để đền bù cho đợt kết hôn chúng ta không đi tuần trăng mật, hơn nữa dẫn con đi theo để cho con cùng ngắm phong cảnh!”

“Kể ra thì anh cũng chưa từng đi du lịch, nhưng hiện giờ đột nhiên đi du lịch cứ cảm thấy kì kì thế nào ấy, có ai lại đi du lịch vào thời điểm này đâu?”

Trần Đình nói: “Đi du lịch mà đông quá thì chán chết, giờ ít người, càng yên tĩnh!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình ôm chặt lấy mình, nói: “Không phải em đang có tâm sự gì đấy chứ? Nếu không sao đột nhiên muốn đi du lịch?”

Trần Đình ừ ừ nói: “Lúc đang hạnh phúc thì cố gắng mà nắm bắt hạnh phúc, như thế đến khi hạnh phúc mất đi sẽ ít nuối tiếc hơn!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Đình liền nói: “Đồng ý với em đi, cứ coi như em nắm ni anh một lần vậy!”

“Thế em muốn đi bao lâu?”

“Một tháng đi!” – Rồi lại khề bảo: “Nếu phát hiện có thành phố nào tốt, không về đây nữa cũng được!”

“Đừng để đến lúc chúng ta về cửa hàng của em đã làm ăn thua lỗ, còn công việc của anh cũng mất luôn!”

“Cho dù là như thế cũng chẳng sao, cùng lắm anh tiếp tục làm công việc nhân sự của mình, còn em tiếp tục làm tài vụ!”

Trương Hoa nói: “Mặc dù hiện giờ công việc không bận lắm, nhưng tạm thời anh không thể hứa trước với em, để xem anh có thể xin nghỉ được không rồi tính tiếp!”

“Anh có thể nói vậy là em mừng rồi, chỉ có điều em vẫn hi vọng anh có thể xin nghỉ được!”

Nói rồi Trần Đình lại siết chặt vòng tay ôm Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Tình Tình còn chưa ngủ mà em đã muốn rồi sao?”

Trần Đình nhớ lại chuyện hôm qua, mặt đỏ bừng: “Muốn cái gì, em chỉ muốn ôm anh thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: CHƯƠNG 74

1.

Sau khi hôn lễ của Lí Dương Uy kết thúc, Trương Hoa luôn trong tâm trạng lo lắng Cố Vân Vân sẽ đột nhiên đến tìm mình, ai dè mấy ngày liền mọi chuyện đều yên ả trôi qua. Cố Vân Vân vẫn không liên lạc gì với anh, Trương Hoa cũng dần cảm thấy nhẹ nhõm.

Sự xuất hiện đột ngột của Trần Đình trong đám cưới khiến Trương Hoa có cảm giác được giải thoát. Trần Đình và con gái luôn ở bên cạnh anh, hơn nữa xuất hiện với hình ảnh cả nhà ba người hạnh phúc khiến tâm lý Trương Hoa lung lay. Ngoài ra, một người phụ nữ ngày càng trở nên thú vị thường dễ dàng lôi cuốn đàn ông hơn, huống hồ đây lại là người phụ nữ mà mình yêu.

Lúc Trần Đình đưa ra yêu cầu muốn đi du lịch, trong lòng Trương Hoa cũng rất tán đồng. Một mặt anh muốn nhân cơ hội này để trốn tránh Cố Vân Vân, mặt khác anh cũng muốn đi riêng với Trần Đình một thời gian để từ từ cân nhắc chặng đường tiếp theo nên đi thế nào.

Bởi vì qua tết chưa lâu, các doanh nghiệp đều đang bận rộn với việc tuyển nhân viên, thị trường đào tạo cũng không bận rộn lắm, chuyện Trương Hoa xin nghỉ nhanh chóng được phê duyệt. Tuy nhiên cần phải xử lí xong toàn bộ công việc trước khi nghỉ, hay nói cách khác là vẫn phải làm việc thêm vài ngày nữa.

Buổi tối, Trương Hoa nói chuyện công ty đã cho phép anh nghỉ một tháng cho Trần Đình nghe, Trần Đình vui lắm. Trương Hoa lại nói: “Nhưng mà anh vẫn phải đi làm thêm vài ngày nữa, bởi vì nghỉ một tháng nên phải hoàn thành xong công việc đang dang dở mới được!”

Trần Đình nói: “Mấy hôm tới anh cứ yên tâm làm việc, chuyện du lịch cứ để em liên hệ!”

Trong lòng Trần Đình thực sự hi vọng đi du lịch sớm ngày nào thì tốt ngày nấy. Mối lo ngại mà Cổ Vân Vân đem đến, cô không thể nào xua được đi. Cô hi vọng qua chuyến du lịch lần này sẽ có cơ hội ở bên Trương Hoa nhiều hơn, càng hi vọng sau chuyến du lịch có thể khiến Trương Hoa chấp nhận lại mình.

Thậm chí trong lòng Trần Đình còn muốn nhân cơ hội này để thuyết phục Trương Hoa, hai người dẫn con gái rời khỏi thành phố này, đến một thành phố khác sống vài năm, đợi vài năm sau thì quay về, có lẽ mọi chuyện sẽ thay đổi.

2.

Chuyến Trương Hoa xin nghỉ một tháng nhanh chóng đến tai Cổ Vân Vân. Kì thực một số thông tin của Trương Hoa ở công ty Cổ Vân Vân đều nhanh chóng nắm được. Cổ Vân Vân biết rõ Trương Hoa xin nghỉ có liên quan đến Trần Đình, chỉ có điều không biết mục đích xin nghỉ là gì.

Phùng Lâm Hàn cầm tài liệu đi vào văn phòng của Cổ Vân Vân, thấy Cổ Vân Vân đang nghỉ ngơi liền cười bảo: “Vân Vân, nghỉ cái gì mà thất thần thế?”

Cổ Vân Vân ngẩng đầu nhìn Phùng Lâm Hàn nói: “Không có gì, chú Phùng có việc gì thế”

Phùng Lâm Hàn đưa tấm thiệp cho Cổ Vân Vân, nói: “Một bữa tiệc tối không thể đắc tội cũng không thể vắng mặt, gần như tất cả các nhân vật chủ chốt trong ngành điện tử đều có mặt!”

Cổ Vân Vân mở thiệp mời ra, xem qua sau đó cười nói: “Lại là treo đầu dê bán thịt chó rồi, kì thực vẫn là phải tốn tiền mà!”

Phùng Lâm Hàn nói: “Chẳng còn cách nào khác, viết rõ trên đó là mời chúng ta, còn có hai thiệp mời để trống tên nữa!”

Thông thường với chức vụ của Cổ Vân Vân trong công ty thì cô không có tư cách tham gia những buổi tiệc như thế này. Nhưng xuất thân của cô khiến cho người khác phải coi trọng, vì vậy trên thiệp mời có ghi rõ tên của cô và Phùng Lâm Hàn

Cổ Vân Vân nói: “Số người được mời càng đông thì chi phí càng nhiều!”, Phùng Lâm Hàn cười như mếu: “Ai bảo công ty ta đứng đầu trong việc tiêu thụ cơ, cây to dễ bị gió quật đổ là thế mà!”

Cổ Vân Vân đột nhiên nhớ ra điều gì liền hỏi hai cái thiệp để trống tên thì Phùng Lâm Hàn định sắp xếp ai đi. Phùng Lâm Hàn nói: “Chẳng phải tôi đến để bàn bạc với cháu hay sao?”

Cổ Vân Vân nói: “Như thế này đi, chú sắp xếp một người, người kia để cháu!”

3.

Buổi chiều Trương Hoa nhận được thông báo của bộ phận hành chính, tối nay phải đi dự một buổi tiệc quan trọng. Trương Hoa mang thông báo vào phòng hành chính, nói: “Ngày mai tôi bắt đầu nghỉ rồi, sao tối nay còn phải tham gia tiệc tùng?”

Nhân viên hành chính nói: “Bữa tiệc này vô cùng quan trọng, cấp trên thông báo bắt buộc phải tham gia, hơn nữa còn đặc biệt nhấn mạnh không được đến muộn!”

Trương Hoa cầm thông báo về văn phòng, nhìn rõ địa chỉ và thời gian tổ chức có ghi trên đó. Cuối cùng anh đành gọi cho Trần Đình, nói: “Tối nay anh phải tham gia một buổi tiệc quan trọng, sẽ về nhà muộn một chút!”

Trần Đình nói: “Thế anh đi đi, em đang ở văn phòng du lịch, tối về em sẽ nói rõ tình hình với anh!”

Trương Hoa nói: “Ok, ngày mai là anh chính thức được nghỉ rồi!”, Trần Đình gật gù: “Thế thì tốt quá!”

Trương Hoa lái xe đến địa chỉ được thông báo, Cổ Vân Vân đang đứng ở cổng khách sạn chờ anh. Trương Hoa nhìn thấy Cổ Vân Vân liền nói: “Cậu cũng đến tham gia à?”

Cổ Vân Vân cười nói: “Mặc dù viết tên của tôi nhưng tôi đến là đại diện cho bố tôi, nếu không tôi làm gì có tư cách!”

Trương Hoa nói: “Thế sao lại bắt tôi đến đây?”

Cổ Vân Vân nói: “Thân phận của cậu hiện giờ cần phải làm quen với nhiều nhân vật quan trọng!”

Trương Hoa định nói gì nhưng Cổ Vân Vân đã kéo anh vào trong, nói: “Đừng lè mề ở đây nữa, mau vào trong thôi!”

Một căn phòng có sức chứa hơn mười bàn tiệc vô cùng náo nhiệt, Cổ Vân Vân nói: “Giám đốc Phùng cũng có mặt, chỉ có điều không ngồi cùng bàn với chúng ta, chắc là có ý sắp xếp riêng lẻ như thế!”

Trương Hoa nhìn theo tay chỉ của Cổ Vân Vân thấy Phùng Lâm Hàn và trợ lý của anh ta, bèn lại gần chào hỏi.

Phùng Lâm Hàn nhìn thấy Trương Hoa, cười bảo: “Cậu đến rất thích hợp, Vân Vân quả là có con mắt!”

Thầy Phùng Lâm Hân nói vậy, Trương Hoa biết là Cổ Vân Vân cố ý sắp xếp để anh đến. Trương Hoa nói chuyện phiếm với Phùng Lâm Hân vài câu rồi quay về bàn của mình.

4.

Trương Hoa buộc phải thừa nhận trong những trường hợp này, Cổ Vân Vân rất được chú ý. Gần như tất cả những người trong bàn tiệc đều biết cô, có người gọi cô là “Cô Vân”, có người còn gọi là “Vân công chúa”, thỉnh thoảng còn có người ở bàn khác đi ngang qua chào hỏi cô.

Trương Hoa chợt nhớ lại sự khác biệt giữa Trần Đình và Cổ Vân Vân trong đám cưới của Lí Dương Uy và Kỉ Oanh, lòng thầm nghĩ, xem ra những người khác nhau lại thích hợp trong những tình huống khác nhau.

Trên bàn tiệc đột nhiên có người nói với Trương Hoa: “A, tôi nhớ ra rồi, anh chính là thầy giáo Trương Hoa đúng không?”

Cổ Vân Vân nói: “Đừng thế, anh ấy hiện nay đang giúp đỡ bố tôi một số việc của công ty!”

Người kia liền nói: “Chẳng trách! Ban nãy tôi đang nghĩ công chúa Cổ hiếm khi xuất hiện ở những chốn thế này đâu thể dẫn theo một trợ lý tầm thường chứ?”

Những người lúc đầu không đếm xỉa gì đến Trương Hoa cũng bắt đầu chú ý tới anh, tiện miệng hỏi han này nọ, điều này khiến Trương Hoa đang cảm thấy ái ngại bỗng trở nên dễ chịu hơn hẳn.

Cổ Vân Vân cười nói: “Hi vọng các anh đi trước sẽ ủng hộ cậu ấy trong công việc đào tạo!”

Có người lên tiếng: “Đương nhiên rồi, thầy Trương giờ có khác gì một ngôi sao sáng, chỉ có điều trước giờ tôi chưa được gặp mà thôi!”

Trương Hoa không mấy chú ý đến buổi tiệc, cũng không rời bàn tiệc đi lại. Thực ra có rời khỏi bàn tiệc anh cũng chẳng quen ai, vì vậy Trương Hoa chỉ bị động uống với mọi người, trong lòng chỉ mong bữa tiệc sớm kết thúc để về nhà cho sớm.

Trong khi đó Cổ Vân Vân cứ một mực kéo anh đứng dậy, nói đến mấy bàn của đồng nghiệp trong ngành mời rượu, uống xong sớm thì về sớm. Đây cũng là ý muốn của Trương Hoa, vì vậy anh liền đứng dậy đi với Cổ Vân Vân. Cổ Vân Vân nói với những người khác trong bàn: “Chúng tôi đi mời rượu một vòng rồi về uống với mọi người nhé!”

5.

Trương Hoa nhìn thấy Lục Đào, người mà anh không thể quên những cũng không muốn nghĩ đến. Giờ Trương Hoa mới cảm thấy đứng dậy đi mời rượu với Cổ Vân Vân đúng là một sai lầm.

Lục Đào đã nhìn thấy Trương Hoa, trước tiên là hơi ngần ra nhưng lập tức đứng lên đến bên cạnh Trương Hoa, nâng cốc lên nói: “Không ngờ thầy giáo Trương cũng đến!”, rồi ghé sát tai Trương Hoa nói: “Hi vọng ân oán của chúng ta sẽ như một vụ làm ăn, đàn bà mà, thiếu gì, rồi xa cô ta rồi cậu càng thành công hơn, Cổ tiểu thư mới là người có thể giúp đỡ cậu!”

Trương Hoa không nói gì nhưng bàn tay cầm ly rượu hơi run lên, anh không thể kiềm chế được suy nghĩ muốn hất ngay cốc rượu vào mặt Lục Đào. Chỉ có điều Trương Hoa vẫn phải nín nhịn. Cổ Vân Vân nhìn thấy cảnh tượng này liền vội vàng đến gần: “Tổng giám đốc Lục cũng ở đây à? Tôi mời ngài một ly!”

Lục Đào chạm cốc với Cổ Vân Vân, sau đó cười nói: “Hi vọng Cổ tiểu thư sau này sẽ nương tình, công ty cô chèn ép khiến công ty tôi chẳng còn thị trường nữa rồi!”

Cổ Vân Vân nói: “Tổng giám đốc Lục lại nói đùa rồi, công ty ngài mà không có thị trường thì các công ty khác chắc sụp mất!”

Lục Đào có lẽ cũng uống khá nhiều, nhìn thấy Trương Hoa không nói gì, vẻ mặt hơi không bình thường liền ghé vào tai anh thì thầm: “Nghĩ thoáng ra một chút, đàn ông luôn đặt sự nghiệp lên hàng đầu! Hơn nữa Trần Đình ngoài cái vẻ bề ngoài cũng được ra thì kĩ năng giường chiếu cũng tầm thường, có mà nắm lấy Cổ tiểu thư!”

Sau đó lại vỗ vai Trương Hoa nói: “Có thời gian thì tôi mời cậu đi uống rượu!” nói rồi liền ngồi vào chỗ của mình. Ly rượu trên tay Trương Hoa rơi xuống đất vỡ tan, những người xung quanh đều ngoảnh đầu lại nhìn. Cổ Vân Vân vội nói: “Thật ngại quá, tại tôi va phải cậu!”

Trương Hoa quay người đi thẳng ra ngoài. Cổ Vân Vân vội chạy về bàn lấy túi của mình, sau đó nói với những người khác: “Thật ngại quá, chúng tôi có chút việc phải đi trước, có thời gian sẽ đến thăm các anh sau!”, nói rồi liền lao như bay ra ngoài theo Trương Hoa.

6.

Trương Hoa đứng ở cửa khách sạn, châm một điếu thuốc lên, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời. Thấy Trương Hoa không nói năng gì, Cổ Vân Vân liền nói: “Tôi thật sự không biết hẳn ta cũng đến, sớm biết vậy tôi đã không để cậu đi!”

Trương Hoa ngẩng người nhìn trời hồi lâu rồi đột nhiên nói: “Lúc nhỏ ở ngoại ô, tối nào cũng nhìn thấy bầu trời đầy sao, giờ thì khó mà thấy được, có thể bầu trời trong thành phố bị ô nhiễm nghiêm trọng quá rồi!”

Cổ Vân Vân không hiểu sao Trương Hoa lại đột nhiên nói những chuyện này. Trương Hoa nói tiếp: “Bầu trời sao mãi mãi vẫn như thế, nhưng những người ở trong những môi trường khác nhau lại có con mắt nhìn khác nhau, mặc dù trên thực tế bầu trời sao vẫn sáng như vậy, nhưng đứng ở đây thực sự mới thấy bầu không khí ở thành phố đã bị ô nhiễm quá nặng!”

Lúc này Trương Hoa mới ngoảnh đầu lại nhìn Cổ Vân Vân, nói: “Cho dù cậu vô tình hay cố ý, tôi đã không còn so đo chuyện này nữa, bởi vì nó khiến tôi hiểu rõ, ám ảnh mãi mãi là ám ảnh, cũng giống như lọ bụi bay trong không khí, ở trong lọ bụi ấy cậu sẽ không nhìn thấy nó, nhưng khi có ánh mặt trời chiếu vào, cậu sẽ thấy nó hiển hiện rõ trước mặt”.

Cổ Vân Vân không nói gì, thực ra thì cô cũng không biết nói gì, Trương Hoa tiếp tục nói: “Cậu có thể đi uống cùng tôi không?”

Cổ Vân Vân nói: “Thế thì để xe ở đây đi!”, Trương Hoa nói: “Thế cũng được, như vậy sẽ thoải mái uống!”

Tại một quán ăn vỉa hè náo nhiệt, Trương Hoa nhìn con phố đông đúc, đã lâu lắm rồi không đến, cũng thấy nhớ nhớ. Trương Hoa uống rất nhanh và nhiều, Cổ Vân Vân không hề khuyên ngăn anh, thỉnh thoảng cũng uống với anh vài chén.

Điện thoại trong túi Trương Hoa rung lên một hồi. Trương Hoa lấy ra xem, là tin nhắn của Trần Đình, hỏi anh khi nào thì về, nói chuyện đi du lịch đã được quyết định rồi. Trương Hoa đọc xong tin nhắn liền tắt máy và đút vào túi quần, sau đó hỏi Cổ Vân Vân: “Trong phòng khách sạn có cho uống rượu không?”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu muốn đến khách sạn uống rượu ư?”

Trương Hoa nói: “Tôi nay tôi không muốn về, vào khách sạn uống có thể nằm đó ngủ luôn, dù gì cũng xin nghỉ một tháng rồi, đủ cho tôi nghỉ ngơi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: CHƯƠNG 75

1.

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa đến áo khoác ngoài cũng không buồn cởi ra đã lần ngay ra giường, cũng thấy hơi tội tội. Lúc này Trương Hoa đã nôn ọe hết rồi, đây là lần thứ hai trong mấy năm nay cô nhìn thấy Trương Hoa uống đến mức ấy. Lúc ở quán nướng đã uống không ít, về đến khách sạn lại càng uống nhiều hơn. Cô vốn không muốn chọc tức Trương Hoa đến thế. Đối với Trương Hoa, cô vốn đã biết rằng loại đàn ông như Trương Hoa là không thể ép buộc.

Nhưng trong tiệc cưới của Lí Dương Uy và Kì Oanh, nhìn thấy Trương Hoa dẫn Trần Đình và con gái đến cùng, có thực sự không sao chịu đựng nổi. Cổ Vân Vân biết nếu như còn không chủ động, Trương Hoa sớm muộn gì cũng phục hôn với Trần Đình.

Cổ Vân Vân cởi tất cùng với áo khoác ngoài của Trương Hoa ra, sau đó nằm xuống bên cạnh anh ngủ không sao ngủ nổi, cô không rõ lúc này cô yêu Trương Hoa hơn hay hận Trần Đình hơn. Hoặc cũng có thể cô không thể chịu nổi cảnh tượng Trương Hoa và Trần Đình ở bên nhau hạnh phúc.

Buổi sáng, Cổ Vân Vân tỉnh lại thấy Trương Hoa vẫn đang say ngủ. Cổ Vân Vân ngoảnh đầu lại nhìn Trương Hoa nằm bên cạnh, chỉ trong một đêm mà anh trông già đi nhiều, râu mọc lồm chồm. Cổ Vân Vân đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt anh, thầm nghĩ: Ở bên em anh sẽ không đau khổ như vậy đâu!

Điện thoại trên đầu giường chợt rung lên. Cổ Vân Vân biết là điện thoại của mình bởi điện thoại của Trương Hoa đã tắt máy từ hôm qua rồi, Cổ Vân Vân cầm lên xem, là điện thoại của Trần Đình, lần trước gọi cho Trần Đình xong Cổ Vân Vân đã lưu lại.

Cổ Vân Vân không nghe ngay mà điều chỉnh điện thoại sang chế độ yên lặng, sau đó nhìn màn hình liên tục chớp tắt, một lúc sau thì tối đi. Cổ Vân Vân biết chắc chắn Trần Đình sẽ còn gọi lại, quả nhiên một lát sau màn hình lại sáng lên. Đợi đến khi màn hình tắt rồi sáng, sáng rồi tắt rất nhiều lần, Cổ Vân Vân mới chịu nghe máy.

2.

Buổi tối Trần Đình nhắn tin cho Trương Hoa xong mà không thấy tin nhắn của Trương Hoa trả lời, cũng không thấy anh về nhà, cuối cùng không nín được liền gọi cho anh, lúc đó mới phát hiện anh đã tắt máy. Trần Đình biết Trương Hoa hiếm khi tắt máy, có thể nói anh mở máy gần như hai tư giờ một ngày, trong trí nhớ của cô chỉ có một lần duy nhất anh tắt máy là lần gặp thất bại khi mới vào công ty điện tử Triết Đông.

Trần Đình bắt đầu nghĩ ngợi vẩn vơ, lo lắng Trương Hoa xảy ra chuyện gì. Thế là cứ cách một lúc cô lại gọi, nhưng máy vẫn cứ tắt. Linh tính xấu trong lòng Trần Đình càng ngày càng mạnh, lúc thì cô lo lắng Trương Hoa gặp chuyện gì, lúc thì lo Trương Hoa và Cổ Vân Vân đang ở bên nhau, suốt cả đêm cô gần như không ngủ.

Đến tận sáng mà vẫn không gọi được cho Trương Hoa, cuối cùng không thể nín được nữa, Trần Đình mới gọi cho Cổ Vân Vân. Lúc Trần Đình gọi điện cô vừa hi vọng có Trương Hoa ở bên cạnh Cổ Vân Vân, như thế ít nhất có thể cho thấy Trương Hoa không xảy ra chuyện gì, nhưng trong thâm tâm cô

lại không muốn Trương Hoa ở bên cạnh Cổ Vân Vân.

Nhưng gọi cho Cổ Vân Vân mà mãi không thấy nghe, Trần Đình đành phải tiếp tục gọi, cho đến cuộc gọi thứ năm, Cổ Vân Vân mới nghe máy, hỏi ai đây bằng giọng ngái ngủ. Trần Đình nghe là biết rõ ràng Cổ Vân Vân mới

Trần Đình nói: “Tôi là Trần Đình, tôi muốn hỏi một chút, Trương Hoa có ở chỗ chị không?”

Cổ Vân Vân vẫn cố ý giả bộ như mới tỉnh ngủ, nói: “Anh ấy đang ở bên cạnh tôi, nhưng còn chưa tỉnh!”

Trần Đình nghe xong, tay siết chặt điện thoại không nói gì, trong đầu trống rỗng, không biết phải nói thế nào nữa. Cổ Vân Vân nói: “Tôi qua anh ấy uống hơi nhiều. À phải rồi, trong số những người ngồi đó còn có cả Lục Đào nữa!”

Trần Đình nghe vậy thấy tim đau nhói như bị ai đâm vào, cô ngồi ngây ra hồi lâu không nói gì. Cổ Vân Vân nói: “Có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây, tôi hơi mệt, muốn ngủ thêm chút nữa!”

Trần Đình đương nhiên biết Cổ Vân Vân nói một ở đây có nghĩa là gì.

Trần Đình trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Khi nào anh ấy tỉnh có thể bảo anh ấy về nhà được không?”

Cổ Vân Vân nói: “Khi nào anh ấy tỉnh tôi sẽ hỏi giúp cô!”

3.

Cổ Vân Vân mặc dù cứ mong muốn lại lần nữa có được Trương Hoa, nhưng nhìn dáng vẻ say ngủ của Trương Hoa, cô lại không muốn là lúc này. Cô biết nếu muốn có được Trương Hoa bắt buộc phải đợi lúc anh ấy tỉnh táo, cho dù là bản thân cô quyến rũ cũng phải để cho Trương Hoa chủ động. Điều quan trọng hơn nữa là, Trần Đình hiện giờ chắc chắn đã hiểu lầm giữa cô và Trương Hoa đã gần gũi với nhau thêm lần nữa.

Lúc tỉnh lại, Trương Hoa thấy đầu đau như búa bổ. Cổ Vân Vân thấy Trương Hoa đã tỉnh liền cười bảo: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi hả?” Trương Hoa nhìn thấy Cổ Vân Vân nằm bên cạnh, lập tức lấy tay sờ lên người mình: Cũng may, ngoài áo khoác ra thì quần áo trên người vẫn còn nguyên.

Trương Hoa nói: “Tôi qua chẳng phải cậu đã đi trước rồi hay sao?”

Cổ Vân Vân nói: “Đi rồi nhưng thấy không yên tâm nên quay lại!”

“Thế cậu vào bằng cách nào?”

Cổ Vân Vân cười nói: “Tôi bảo chồng tôi ở trong phòng uống nhiều, thế nên nhân viên phục vụ mở cửa cho tôi ngay!”

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Đã gần trưa rồi!”

“Sao cậu còn chưa đi làm?”

“Cậu còn chưa tỉnh sao tôi có thể yên tâm bỏ đi được?”

Trương Hoa ngồi dậy, sau đó mặc áo và đi vào nhà vệ sinh. Ra khỏi nhà vệ sinh, anh nói với Cổ Vân Vân: “Tôi phải trả phòng bây giờ, cậu còn không mau đi đi!”

Cổ Vân Vân nói: “Đương nhiên là phải đi rồi!”

Nói rồi liền ngồi dậy. Lúc này, Cổ Vân Vân mặc rất ít quần áo trên người, hơn nữa lúc mặc lại rất chậm chạp, sau đó ngoảnh đầu cười với Trương Hoa: “Thân hình của tôi có phải rất tuyệt không?”

Trương Hoa cũng phải thừa nhận thân hình của Cổ Vân Vân rất tuyệt, ít nhất là đẹp hơn so với Trần Đình. Nhưng thật kì lạ, mỗi khi nhìn thấy Trần Đình ăn mặc mỏng manh anh rất dễ nảy sinh ham muốn, nhưng với Cổ Vân Vân thì khó mà có ham muốn ấy. Trương Hoa nói: “Đừng có lè mề nữa, mau mặc quần áo vào, đi đánh răng rửa mặt đi, sắp qua mười hai giờ rồi, sẽ phải trả tiền thêm nửa ngày nữa đấy!”

Sau khi ra ngoài, hai người đến khách sạn hôm trước dự tiệc để lấy xe. Trương Hoa vừa đến khách sạn này đã nhớ đến Lục Đào. Cổ Vân Vân liền hỏi: “Giờ cậu đi đâu?”

Trương Hoa nói: “Về nhà!”

Cổ Vân Vân hỏi lại: “Về nhà á?”

“Kiểu gì cũng phải về, chuyện cần giải quyết thì nên giải quyết cho sớm!”

4.

Trần Đình cứ ngồi ngây ra bên giường, cho đến khi nghe thấy tiếng con khóc mới giật mình thoát khỏi những suy nghĩ vẩn vơ. Cô bế con dậy dỗ dành rồi vội vàng pha sữa cho con.

Lúc đang cho Tinh Tinh ăn thì Trương Hoa về. Trần Đình nhìn thấy anh vào nhà cô gượng cười rồi bảo: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa ở bên kia giường, rất lâu sau mới nói: “Trần Đình, chúng ta ở riêng đi!”

Trần Đình cười thê lương: “Bởi vì Cổ Vân Vân phải không?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh từng tưởng anh có thể dần dần quên đi những chuyện trước kia, cũng cố gắng để xóa nhòa những chuyện này, thậm chí ngay cả cái tên Lục Đào anh cũng không muốn nhớ đến, càng không muốn nhắc đến. Nhưng cuối cùng anh phát hiện ra mình sai rồi, sự ám ảnh này ăn sâu vào trong tim anh, giống như một cái gai vậy, khi không chạm vào nó thì cứ tưởng nó không tồn tại, nhưng chỉ hơi chạm nhẹ vào là lập tức cảm thấy đau đớn!”

Bàn tay cầm sữa của Trần Đình khựng lại, nước mắt từ từ trào ra. Một lát sau, cô mới khẽ nói: “Anh không thể tha thứ cho em một lần nữa ư?”

Trương Hoa nói: “Anh cũng hi vọng là mình sẽ quên được, nhưng giờ nghĩ đến việc em với gã đó duy trì quan hệ với nhau gần một năm trời ở khách sạn nơi Li Dương Uy làm việc, nói thực lòng anh thậm chí thấy hơi sợ không dám nghĩ trước đó hai người đã duy trì mối quan hệ này được mấy năm rồi?”

Trần Đình đặt bình sữa xuống, ngồi xuống bên cạnh Trương Hoa, nói: “Trước đây em chưa bao giờ từng hi vọng anh có thể tha thứ cho em, nhưng dạo này em thật sự rất sợ mất anh, hi vọng anh thương con mà tha thứ cho những sai lầm trước đây của em, em đảm bảo cả đời này sẽ đối tốt với anh!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Đình chậm rãi vòng tay ôm Trương Hoa, nước mắt trào ra nói: “Em không muốn Tinh Tinh mất cha, anh cũng vẫn còn yêu em, có đúng không?”

Trương Hoa đẩy Trần Đình ra đứng lên nói: “Em có biết bây giờ nhìn thấy em anh sẽ nghĩ đến cái gì không? Nghĩ đến cảnh em lên giường với Lục Đào!”

5.

Trần Đình biết tất cả mọi thứ đã kết thúc, khi mà Trương Hoa nói ra câu đó, tất cả đã kết thúc. Cô cứ ngồi ngây ra giường, cũng không biết Trương Hoa đã đi từ bao giờ, chỉ nhớ trước khi đi Trương Hoa đã thu dọn ít quần áo và đồ dùng cá nhân, sau đó để lại một câu: “Em với Tinh Tinh cứ ở lại đây, anh đến ở nhờ nhà bạn một thời gian!”

Trần Đình nghĩ, nếu biết sớm như vậy cần gì phải mang cho cô quá nhiều hi vọng như thế? Nếu sau khi ly hôn không sống chung với nhau thì cũng đâu có buồn bã đến như thế này. Bà bản thân cô cứ nghĩ hai người đã khôi phục lại quan hệ vợ chồng, khôi phục lại gia đình ba người hạnh phúc, thậm chí hôm qua cô còn nộp tiền du lịch rồi, cũng cứ tin rằng sau chuyến du lịch này nhất định sẽ có được kết quả như cô mong đợi.

Thế mà chỉ trong một đêm, tất cả đã thay đổi, thay đổi đến mức khiến cô không kịp trở tay. Trần Đình nhớ lại câu nói của Cổ Vân Vân: “Sự cố gắng của cô sẽ không có kết quả đâu”, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao cô ta lại dám khẳng định như thế.

Trần Đình nhìn con gái đang bò trên giường, ôm lấy con nói: “Tinh Tinh, mẹ phải mang con rời khỏi nơi này rồi, bởi vì cuối cùng bố vẫn quyết định bỏ mẹ!”

Trương Hoa ra khỏi nhà, đến một cái nhà nghỉ gần nhà. Vào phòng, nằm xuống giường, Trương Hoa nhớ lại tối qua quả thực đã uống quá nhiều, hiện giờ toàn thân anh vẫn mềm nhũn. Vừa nằm xuống, mồm máy lên, phát hiện ra có mấy chục cuộc gọi nhờ, đều là của Trần Đình gọi đến, nhìn thời gian và tần suất gọi, chắc cả đêm qua cô không ngủ.

6.

Lúc chiều tối, Cổ Vân Vân gọi điện đến hỏi anh đang ở đâu. Trương Hoa nói đang ở bên ngoài. Cổ Vân Vân rủ tối cùng đi ăn, Trương Hoa bảo anh hơi mệt, muốn ở một mình. Cổ Vân Vân im lặng một lát rồi khẽ hỏi: “Tối nay cậu ngủ ở đâu?”

Trương Hoa nói: “Đợt tới tôi sẽ ở bên ngoài, vừa đúng lúc đang được nghỉ phép, tranh thủ nghỉ ngơi!”

Cổ Vân Vân nói: “Cần hộ bộ tôi mua cho tôi đã lấy được chìa khóa rồi, hơn nữa bên trong cũng lắp đặt đầy đủ tiện nghi rồi, hay là cậu qua đó ở đi!”

Trương Hoa nói: “Mấy ngày tới tôi muốn yên tĩnh một mình, qua vài hôm nữa tôi sẽ liên lạc với cậu!”

Trương Hoa cứ nằm lì trên giường đến tận đêm khuya mới ra ngoài đi ăn. Trương Hoa biết ở gần nhà có một chuỗi cửa hàng ăn, hơn nữa lại mở cửa hai tư giờ.

Trương Hoa đang ngồi ăn thì nhìn thấy cô gái đang thu dọn bàn ở bên cạnh, vội gọi: “Ngô Tinh!”

Ngô Tinh ngoảnh đầu lại nhìn thấy Trương Hoa, cũng hơi ngạc nhiên liền tiến đến nói: “Sao lại là anh? Muộn thế này rồi mới đi ăn à?”

“Hôm nay có chút việc nên mới đi ăn muộn thế này, em làm ở đây rồi à?”

Ngô Tinh nói: “Đầu có, em chỉ làm thêm từ 0 giờ đến tám giờ sáng thôi!”

Trương Hoa nói: “Đi làm thêm buổi tối mà ban ngày vẫn còn sức làm việc ư”

Ngô Tinh liền nói: “Chỉ làm vào thứ sáu với thứ bảy thôi, bởi vì nghỉ hai ngày nên cuối tuần có thể ngủ bù mà!”

Trương Hoa nói: “Như thế chẳng phải rất vất vả sao?”

Ngô Tinh cười: “Nghỉ ở nhà cũng không có việc gì, hơn nữa cũng có thể tăng thêm thu nhập!”, rồi nói thêm: “Em đi làm việc đây, khi nào rảnh sẽ nói chuyện với anh sau!”

Lúc Trương Hoa về, Ngô Tinh vẫn còn đang bận, Trương Hoa đứng từ xa chào tạm biệt: “Ngô Tinh, anh đi trước nhé!”

Ngô Tinh ngoảnh đầu nhìn theo anh, nói: “Ok!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: CHƯƠNG 76

1.

Trần Đình nằm trên giường, đồng hồ đã chỉ sang 0 giờ nhưng cô vẫn chưa ngủ được. Nhìn con gái nằm ngủ sau bên cạnh, lại nhìn lên bức họa viết chữ “Tinh Tinh” treo trên giường... Ở đây trước kia chỉ có đồ của cô và Trương Hoa, giờ có thêm đồ của con gái nữa, cũng có thêm hồi ức về một người phụ nữ khác.

Bây giờ nhìn đến bất cứ góc nào trong căn phòng này đều phảng phất có dấu tích của con gái và Trương Hoa. Trần Đình nằm trên giường, trong lòng thầm mong Trương Hoa có thể đột ngột xuất hiện, hoặc giống như trước đây, thỉnh thoảng anh về rất muộn, cô tỉnh lại đã thấy anh nằm bên cạnh mình rồi, nhưng Trần Đình biết lần này là không thể.

Có lẽ vì đêm qua gần như không ngủ nên Trần Đình từ từ thiếp đi trong sự mệt mỏi. Buổi sáng, bị tiếng khóc của con đánh thức, cô lại vội vàng ngồi dậy. Trần Đình đưa con đến nhà trẻ rồi bắt đầu đến trung tâm môi giới nhà cửa. Năm ngoái cô đã bàn chuyện mua nhà với Trương Hoa, giờ cô biết chuyện ấy là không thể, hiện nay việc quan trọng nhất phải làm là cố gắng làm ăn cho tốt, cố hết sức để cho con gái có một tương lai hạnh phúc hơn.

Trần Đình đã từng nghĩ đến chuyện rời khỏi thành phố này, nhưng lý trí bảo cô hiện giờ không thể làm như thế. Cho dù thế nào cửa hàng hoa tươi cũng là nguồn cung cấp kinh tế để cô duy trì cuộc sống, ngoài ra, môi trường sống cũng không có lợi cho sự trưởng thành của cô gái.

Trần Đình nói với người môi giới, căn hộ nhỏ một chút cũng không sao, nhưng nhất định phải có không khí tốt, hơn nữa phải thật nhanh, tốt nhất là trong hai ngày tới. Đương nhiên Trần Đình cũng yêu cầu địa chỉ căn hộ phải ở gần với cửa hàng hoa tươi của cô. Có lẽ trong tiềm thức của cô, gần cửa hàng hoa cũng có nghĩa là ở gần Trương Hoa một chút.

Ra khỏi văn phòng nhà đất, Trần Đình đi thẳng đến cửa hàng hoa, cô quyết định tiếp theo sẽ dốc toàn bộ sức lực cho chuyện buôn bán. Con gái là toàn bộ hi vọng của cô, phải có số vốn kha khá mới có thể yên tâm về tương lai của con.

2.

Sau khi ăn đêm xong về nhà nghỉ, Trương Hoa ngủ li bì đến tận chiều hôm sau mới tỉnh. Ra khỏi nhà nghỉ, đi ăn uống xong, anh châm điếu thuốc rít vài hơi rồi đi lang thang trên đường.

Trương Hoa cảm thấy thật khô hạn, xin nghỉ cả tháng trời mà lại chẳng có việc gì để làm. Vốn dĩ nghĩ cho dù không đi du lịch thì cũng được ở nhà chơi với con gái, hoặc dẫn con gái ra ngoài đi dạo, nhưng hiện giờ đến nhà anh cũng chẳng buồn về.

Bây giờ mới là ngày nghỉ thứ hai, vẫn còn cả một quãng thời gian dài đằng đằng phía sau. Nhìn dòng người tấp nập qua lại, Trương Hoa cảm thấy họ đều hạnh phúc hơn mình, ít nhất họ cũng có việc để làm, ít nhất như thế cuộc sống của họ cũng đầy ắp. Trước đây mỗi khi tâm trạng hụt hẫng không vui, anh thường tìm Lí Dương Uy uống rượu, giờ cậu ta kết hôn rồi, không thể cứ làm phiền thế được.

Trương Hoa lại nghĩ đến Trần Đình, bản thân anh cũng không hiểu rõ yêu cô hay hận cô nữa. Chỉ có một điều anh có thể khẳng định đó là không thể chấp nhận chuyện cô có quan hệ với người đàn ông khác. Hồi đầu nhìn thấy cô và Lục Đào vào khách sạn, phản ứng đầu tiên của anh là nghĩ ngay đến chuyện ly hôn, giờ phản ứng đầu tiên của anh vẫn là

Bao lâu nay anh luôn nghĩ sẽ quên đi những chuyện quá khứ, cũng cố gắng để né tránh những chuyện này. Đạo này có Trần Đình và con gái ở bên cạnh quả thực anh gần như đã quên chuyện quá khứ, cũng đã nhìn thấy bóng dáng của một tương lai hạnh phúc.

Trương Hoa thậm chí còn thắm nhu với mình, trước đây chưa thực sự yêu và tìm hiểu Trần Đình, quá trình tìm hiểu giờ mới thực sự bắt đầu. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Lục Đào, anh mới phát hiện mình không thể nào gạt bỏ chuyện này, cho rằng đã quên hết chuyện xưa chỉ là tự lừa gạt mình.

3.

Trương Hoa đang đi lang thang, đột nhiên ngẩng đầu lên mới biết mình đã đến nơi Ngô Tĩnh ở trong vô thức. Trương Hoa trầm nghĩ, không biết cô ấy có còn ở đây không?

Nếu như không phải tối hôm trước đi ăn tỉnh cờ gặp Ngô Tĩnh, có lẽ anh đã quên cô gái này rồi. Hồi đầu mới quen anh thấy cô rất giống Trần Đình, về sau mới phát hiện cô và Trần Đình khác biệt quá lớn, cô điềm đạm, thông minh, lí tính và thực tế hơn Trần Đình nhiều, hay nói cách khác, đây là mẫu con gái lí trí, cô biết cái gì đáng để làm, cái gì không đáng để làm.

Trương Hoa không thích mẫu con gái như thế này, ít nhất cũng không chọn mẫu con gái này làm vợ. Nhưng Trương Hoa biết, mẫu con gái như thế này đáng để trở thành một người bạn tâm sự, cô ấy có thể cho anh những lời khuyên có giá trị, sẽ an ủi anh được phần nào khi anh đang mong lung không tìm thấy lối ra.

Trương Hoa lấy điện thoại ra gọi đến số của Ngô Tĩnh. Có lẽ trong lòng Trương Hoa lúc này thực sự rất trống trải, hụt hẫng, rất muốn tìm ai đó để nói chuyện. Ngô Tĩnh nhận được điện thoại của Trương Hoa thì ngạc nhiên lắm, sau đó hỏi anh có việc gì? Trương Hoa nói: “Em vẫn ở chỗ cũ chứ? Nếu tiện thì tối nay đi đâu đó ngồi một lát đi!”

Ngô Tĩnh nói: “Em đang ở nhà nấu cơm, nếu anh ở gần đây có thể lên nhà em ngồi, em ở phòng 305.”

Lúc Trương Hoa gõ cửa, Ngô Tĩnh từ trong bếp chạy ra mở cửa, sau đó nói: “Mau vào đi, em đang bận trong bếp một chút!”

Trương Hoa vào nhà rồi, Ngô Tĩnh lại vội vàng chạy vào bếp.

Trương Hoa nhìn căn phòng, nhà bếp nối liền với phòng khách. Trương Hoa cười nhó trước đây em không cho anh lên cơ mà, sao giờ lại cho anh vào nhà thế?”

Ngô Tĩnh ở trong bếp cười, nói vọng ra: “Trước đây có đồ đạc của anh ấy ở đó, chắc chắn không thể cho anh lên rồi!” Trương Hoa biết Ngô Tĩnh đang nhắc đến Lưu Vân Đông.

4.

Ngô Tĩnh bày biện thức ăn lên một cái bàn nhỏ, hỏi Trương Hoa đang ngồi trên giường: “Anh ăn cơm chưa?” Trương Hoa nói: “Anh ăn rồi!”

Ngô Tĩnh cười bảo: “Nếu anh chưa ăn em cũng không thể bảo anh ăn cùng được, vì em chỉ chuẩn bị đồ ăn cho một người mà!”

Trương Hoa lắc đầu: “Đúng là thực dụng quá!”

Trương Hoa phát hiện nói chuyện với Ngô Tĩnh thực sự rất nhẹ nhõm. Ngô Tĩnh vừa ăn vừa nói: “Hình như anh có tâm sự thì phải?”

“Sao em lại nói vậy?”

“Tôi qua lúc anh ăn nhìn vẻ mặt anh có vẻ không bình thường, hơn nữa nếu không phải vì buồn chán hay hụt hẫng thì anh chạy đến chỗ em làm gì?”

Trương Hoa cũng ngồi xuống cạnh cái bàn nhỏ, nói: “Em quả thật rất thông minh!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Đáng tiếc trong cái xã hội này, người thông minh thường không thành công!”

“Tại sao?”

“Người thông minh thường dồn tâm sức lên những việc không cần phải thông minh, hơn nữa người thông minh thường nghĩ rất nhiều, làm việc phải tính toán thiệt hơn!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi gật gù: “Cũng phải!”

Ngô Tĩnh đột nhiên hỏi: “Là con trai hay con gái?”

Mới đầu Trương Hoa cũng không hiểu Ngô Tĩnh hỏi cái gì, sau mới hiểu ra liền nói: “Là con gái!”

Ngô Tĩnh nói: “Tết năm ngoái nhìn thấy bụng vợ anh đã to lắm rồi, tính ra giờ chắc sắp một tuổi rồi đấy” Trương Hoa nói: “Còn chưa đầy hai tháng là tròn một tuổi!”

Ngô Tĩnh lại nói: “Nếu như em đoán không nhầm thì vợ cũ và con gái đang ở nhà anh?”

Trương Hoa có vẻ ngạc nhiên hỏi: “Sao em biết?”

Ngô Tĩnh nói: “Mặc dù em và Lưu Văn Đông đã chia tay nhưng thỉnh thoảng vẫn cùng ăn cơm, em biết anh với cô Vân chưa có tiến triển gì nhiều, vì vậy cảm thấy chắc vợ cũ của anh vẫn còn ở đây. Nếu họ vẫn đang ở đây chắc chắn sẽ ở trong nhà anh!”

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh: “Có thể em còn thông minh hơn cả tưởng tượng của anh!”

5.

Hai người trầm ngâm hồi lâu, Ngô Tĩnh đột nhiên nói: “Em từng suy nghĩ chuyện vì sao anh ly hôn!”

Trương Hoa cười: “Tự nhiên đi nghĩ chuyện đó làm gì?” Ngô Tĩnh cũng cười: “Vì vậy mới nói người thông minh thường thích bỏ thời gian vào những việc không cần thiết mà!”

Trương Hoa cười: “Em quả thật rất thực tế, thẳng thắn thừa nhận mình thông minh!”

Ngô Tĩnh nói: “Để người khác nhận ra sự thông minh của mình không phải là chuyện đáng để kiêu ngạo đâu!”

“Em phân tích thế nào rồi?”

“Hai người đã có con gái với nhau rồi, chứng tỏ chuyện vợ chồng không phải vấn đề, cũng không có chuyện một trong hai người có trở ngại về sinh lý. Hôm ở chợ em đã gặp vợ cũ của anh rồi, không thể nói là cực kì xinh đẹp nhưng cũng phải đưa vào dạng xinh đẹp, hay nói cách khác không thể có chuyện một trong hai bên bất mãn về diện mạo của đối phương. Xét từ cử chỉ, hành vi của hai người cũng không thể tồn tại vấn đề về tính cách. Quan trọng hơn nữa là, xét từ việc cùng nhau đi chợ và cảm giác của đôi bên, em thấy cả hai vẫn còn tình cảm với nhau.”

Trương Hoa nói: “Nói như vậy có nghĩa là giữa bọn anh không tồn tại vấn đề gì rồi!”

“Cuối cùng em nghĩ đến một chuyện, đó là một trong hai bên có hành vi phản bội, mặc dù nhìn diện mạo, cả hai đều không giống người sẽ làm chuyện này, nhưng em chỉ có thể nghĩ đến nguyên nhân đó

Trương Hoa phát hiện càng nói chuyện với Ngô Tĩnh càng dễ dàng nhìn thẳng vào vấn đề, bởi vì người thông minh đi với nhau thường không muốn giấu giếm điều gì. Trương Hoa hỏi thẳng: “Thế em cảm thấy là ai có vấn đề?”

Ngô Tĩnh nói tiếp: “Em chưa tiếp xúc với vợ cũ của anh, nhưng em có qua lại với anh một thời gian, xét từ cách đối đãi của anh với cô Vân kia em thấy, khả năng ngoại tình của anh không lớn, hơn nữa có thể nhận ra anh có tư tưởng khá truyền thống, vì vậy cuối cùng em đưa ra kết luận, vợ cũ của anh từng ngoại tình, theo như tư tưởng truyền thống của anh chắc chắn anh không thể chấp nhận nỗi điều này.”

Ngô Tĩnh lại bổ sung thêm một câu: “Thậm chí em cảm thấy anh tiếp cận em có thể là bởi vì em có chỗ nào đó giống như vợ cũ của anh!”

Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Anh thừa nhận, hồi đầu anh cảm thấy một số cử chỉ của em rất giống cô ấy!”

6.

Ngô Tĩnh nói tiếp: “Em dám nói hai ngày nay anh không ở nhà!”

Trương Hoa nói: “Đáng nhẽ anh nên cảm thấy kinh ngạc với khả năng phán đoán của em, nhưng hiện giờ anh không còn thấy kinh ngạc với bất cứ phán đoán nào của em nữa!”

Ngô Tĩnh bật cười: “Nếu như anh ở với vợ cũ và con gái, sao có thể một giờ sáng chạy ra ngoài ăn một mình, mà cho dù có thể ra ngoài ăn giờ đó thì cũng không phải là bộ dạng và vẻ mặt đó được!”

“Em nên đổi sang việc khác đi!”

“Thăm từ từ?”

“Đúng là anh nghĩ vậy đấy!”

Ngô Tĩnh tiếp tục cười bảo: “Có phải hiện giờ anh không biết nên làm thế nào để xử lí mối quan hệ giữa anh và vợ cũ không?”

Trương Hoa nói: “Đúng là như thế, giả sử anh với cô ấy chưa có con với nhau, mọi chuyện có thể thay đổi rất dễ dàng. Nhưng bây giờ dù gì cũng có con rồi, cũng muốn vì con mà xây dựng một gia đình hoàn chỉnh, muốn quên đi những chuyện ấy nhưng phát hiện anh không làm được!” nói: “Như thế chứng tỏ anh đã thừa nhận những suy đoán của em về vợ cũ của anh là chính xác?”

Trương Hoa gật gù: “Anh chưa từng phủ nhận mà!”

“Mỗi người đều cần phải nhìn thẳng vào nội tâm của mình, nếu có thể bỏ qua tất cả những gì nên bỏ qua thì cứ làm theo cái suy nghĩ ấy, nhưng nếu thực sự không bỏ qua được thì nên học cách từ bỏ!”

“Có thể từ bỏ hay không không phải nói một hai câu là giải quyết được!”

“Hiện giờ có hai điểm khiến anh không thể bỏ qua. Một là quá khứ của vợ anh, hai là con gái anh. Đương nhiên em không biết tình cảm của anh dành cho vợ cũ có đến mức có thể hay không thể từ bỏ. Đó chính là điểm anh cần phải cân nhắc cho chính xác, sau đó thử so xem điểm nào mới là điểm quan trọng nhất khiến anh không thể bỏ”.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: CHƯƠNG 77

1.

Trương Hoa nói: “Nếu như cả hai điểm cùng không thể bỏ qua thì sao?”. Ngô Tĩnh nói: “VẬY chỉ có một cách, đó là trở thành bạn bè với vợ cũ, như vậy sẽ không làm tổn thương đứa bé, nhưng tiền đề để làm được điều này là, không còn tình yêu cũng không còn hận thù với vợ cũ. Cái yêu và hận mà em nói đến chính là trong tình cảm nam nữ đấy!”

“Cuối cùng anh đã hiểu tại sao em và Lưu Vân Đông đã chia tay rồi mà vẫn còn thường xuyên đi ăn cơm với nhau!”

“Đúng là như thế, em với anh ấy bây giờ là kiểu quan hệ bạn bè như thế này. Sau khi chia tay em mới biết đôi bên duy trì mối quan hệ với nhau là vì cả hai cùng cảm thấy cô đơn khi xa quê. Vì vậy đã không còn hận thù và tình yêu, vì vậy thích hợp để làm bạn bè hơn.”

“Nếu như anh giống em thì có lẽ đã không có nhiều buồn phiền như thế này.”

Ngô Tĩnh cười: “Điều ấy chứng minh rằng anh vẫn còn yêu vợ cũ, chính vì như vậy mới không thể bỏ qua quá khứ của cô ấy. Nếu đã như vậy hãy học cách từ bỏ, hoặc là thử lãng quên, chẳng có cách nào ngoài hai cách ấy đâu!”

Thấy Trương Hoa không nói Ngô Tĩnh tiếp tục: “Đương nhiên, người ngoài nói thường dễ dàng, người trong cuộc mới thấy không dễ như là nói, đặc biệt là trong chuyện tình cảm, có rất nhiều người biết rõ theo lẽ thường sẽ phải lựa chọn như thế này, nhưng trên thực tế rất nhiều người lại có sự lựa chọn đi lệch với quỹ đạo thông thường.”

“Thế em nghĩ bước tiếp theo anh nên làm gì?”

“Hiện giờ anh rời khỏi nhà là một kiểu tránh né, nói thật lòng em khinh thường những người đàn ông như thế. Đương nhiên có thể anh từng bị tổn thương nặng, nhưng cho dù thế nào, đàn ông nên đối mặt với nhiều vấn đề hơn phụ nữ!” – Ngô Tĩnh dừng lại một chút rồi bổ sung thêm một câu: “Em khuyên anh thử làm bạn với vợ cũ, như thế tiện cho việc dễ dàng nhìn nhận rõ ràng về đối phương!”

2.

Trương Hoa và Ngô Tĩnh cùng nhau ra ngoài, bởi vì Ngô Tĩnh phải đi làm ca đêm. Nhìn Ngô Tĩnh đi rồi, cuối cùng Trương Hoa cũng hiểu tại sao Lưu Vân Đông lại lựa chọn từ bỏ Ngô Tĩnh để thỏa sức chơi đùa ở bên ngoài. Bất cứ một người đàn ông nào khi đối mặt với một cô gái như vậy đều cảm thấy áp lực. Kiểu con gái như vậy sinh ra đã thích hợp để làm bạn, nhưng không thích hợp để làm người yêu hay vợ.

Trương Hoa trở về khách sạn, cứ nghĩ mãi về những gì Ngô Tĩnh nói. Anh hiểu ý mà Ngô Tĩnh muốn nói, hoặc là tha thứ cho quá khứ Trần Đình, hoặc là làm bạn bè. Nhưng lãng quên quá khứ của Trần Đình là chuyện không thể, trở thành bạn bè cũng khó mà làm được.

Cũng có thể đúng như Ngô Tĩnh nói, yêu và hận đều không còn thì mới có thể trở thành bạn bè. Bây giờ anh vẫn còn hận Trần Đình thì làm sao làm bạn cho được? Trương Hoa lại nghĩ: Tại sao trong lòng anh vẫn cứ hận cô như vậy?

Mặc dù Trương Hoa một mực phủ nhận nhưng cuối cùng không thể không thừa nhận, bản thân anh vẫn còn yêu Trần Đình, chính vì tình yêu này chưa bao giờ nguôi nên nỗi hận kia vẫn còn đến tận giờ.

Cuối cùng nghĩ đến Ngô Tĩnh nói rằng mình đang tránh né, có lẽ đúng là anh đang tìm cách tránh né vấn đề này thật. Nhớ lại Ngô Tĩnh nói khinh thường những người đàn ông như vậy, Trương Hoa chợt thấy đỏ mặt, chẳng nhẽ mình thật sự không dám đối mặt với những vấn đề này, chẳng nhẽ mình còn không bằng đàn bà?

Cho dù Trần Đình đúng hay là sai, đàn bà suy cho cùng cũng là đàn bà, cũng không thể bỏ mặc mà không đoái hoài được. Cuối cùng Trương Hoa cũng quyết tâm ở lại thêm một tối rồi về nhà, cân đối mặt với việc gì sẽ đối mặt với việc ấy. Nếu đã không thể quên những chuyện trong quá khứ của Trần Đình thì thử làm bạn bè, cố gắng cho con gái một tình yêu thương trọn vẹn.

3.

Trương Hoa trả phòng rồi về nhà nhưng không thấy hai mẹ con Trần Đình. Anh ở nhà từ sáng đến hơn ba giờ chiều vẫn không thấy Trần Đình và con gái

về, lòng thầm nghĩ, chắc Trần Đình gửi con đến nhà trẻ rồi.

Trương Hoa đến nhà trẻ quả nhiên nhìn thấy con gái, con gái nhìn thấy anh cũng toét miệng cười. Trương Hoa liền đón con về nhà. Trên đường về, Tinh Tinh luôn tay luôn chân nghịch ngợm, bàn tay nhỏ tóm chặt lấy ngón tay của bố, cứ treu một cái là toét miệng cười. Trương Hoa nghĩ, có phải mấy ngày không gặp nên con gái thấy bố cũng vui mừng không nhỉ?

Trương Hoa đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi Trần Đình sẽ đem con gái rời khỏi thành phố này. Mặc dù anh không thể nào bỏ qua chuyện quá khứ của Trần Đình, nhưng lại không muốn cô dẫn con gái đi khỏi thành phố này. Chỉ cần còn ở lại thành phố này thì không cần phải lo lắng cuộc sống tương lai của con. Một khi rời khỏi đây, anh không dám chắc tương lai của con sẽ thế nào.

Trương Hoa bế con ra chợ, có một vài người quen biết chào hỏi anh: “Lâu lắm mới thấy anh đi chợ, chớp mắt mà con gái đã lớn bằng này rồi cơ à?”

Trương Hoa mỉm cười nói: “Hôm nay cuối tuần được nghỉ nên tôi bế cháu ra ngoài đi dạo!”

Trương Hoa đang nấu cơm thì Trần Đình gọi điện đến, giọng nói hốt hoảng: “Có phải anh đón Tinh Tinh không?”

Trương Hoa nói: “Ừ”. Trần Đình vẫn sốt ruột nói: “Sao anh đón Tinh Tinh mà không nói với em một tiếng. Em đã nói với anh là con gái không thể giao cho anh rồi mà!”

Trương Hoa biết Trần Đình đang hiềm lắm mình, liền nói: “Cả anh và Tinh Tinh đều đang ở nhà!” lúc này Trần Đình mới hơi bình tĩnh lại, nói: “Em về ngay đây!” rồi cúp điện thoại luôn.

Trần Đình về đến nhà thì Trương Hoa đã nấu nướng xong, con gái đang bò nghịch trên đất. Trương Hoa nói: “Cơm chín rồi, chuẩn bị ăn cơm thôi!”

Lúc ăn cơm, hai người im lặng không nói gì. Đến Tinh Tinh bò đến gần, Trần Đình liền ôm con lên, sau đó cho con mút thử một miếng rau. Hồi lâu sau Trần Đình mới nói: “Trương Hoa, hi vọng anh đừng tranh giành con với em!”

Trương Hoa nói: “Anh đâu có nói sẽ tranh con với em!”

4.

Trần Đình lại nói: “Hôm nay văn phòng nhà đất đã thông báo cho em, nhà đã tìm được rồi, ngày mai em đi xem nhà, nếu thích hợp em và Tinh Tinh sẽ dọn đi!”

Trương Hoa nghe thấy vậy liền thở phào, ít nhất điều ấy chứng tỏ Trần Đình sẽ không rời khỏi thành phố này. Trương Hoa nói: “Nhà cách đây có xa không? Hay là anh đi cùng với em xem thử không khí thế nào nhé! Tinh Tinh mỗi ngày mỗi lớn, môi trường kém quá sẽ không có lợi cho sự phát triển của con!”

Thấy Trương Hoa nói vậy, trong lòng Trần Đình chợt hệt hẫng vô cùng. Cô không biết Trương Hoa đột nhiên về nhà là vì lý do gì, trong lòng cô cũng hơi hơi hi vọng, hi vọng sau hai ngày Trương Hoa thay đổi suy nghĩ, sẽ giữ mẹ con cô ở lại.

Trần Đình nói: “Em tự đi là được rồi!”

“Anh vẫn muốn môi trường tốt một chút, nếu như hơi đắt anh sẽ chịu một nửa chi phí, dù sao Tinh Tinh cũng là con gái anh!”

“Không cần đâu, em có thể chi trả được, cho dù thế nào em cũng không để Tinh Tinh phải khổ đâu!”

“Thế thì tốt, anh cũng sẽ cố hết sức để làm tốt vai trò của một người cha”.

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Đáng nhẽ ra em nên gửi tiền vốn mở cửa hàng cho anh, nhưng hiện giờ đang trong giai đoạn phát triển, đợi ổn định hơn em sẽ gửi trả anh!”

“Không cần trả anh đâu, cứ coi như là tiền nuôi Tinh Tinh đi.”

Trần Đình không khỏi cảm thấy buồn bã, hai người nói chuyện chia tay bằng sự bình tĩnh nhất. Trần Đình vốn mong muốn có cơ hội trao đổi thẳng thắn và chân thành với Trương Hoa một lần để đôi bên hiểu được suy nghĩ của nhau, nhưng chưa bao giờ có cơ hội.

Trương Hoa lại nói: “Nếu như môi trường không tốt thì em đừng vội dọn đi, dù sao phòng Nhã Vận vẫn còn trống, anh ngủ bên đó cũng được!”

Trần Đình nói: “Chuyến đi sớm thì tốt hơn, còn ở chung với nhau sẽ càng bối rối!”

5.

Trương Hoa quay trở lại công ty, xin hủy đợt nghỉ phép, Cổ Văn Văn nhanh chóng hay tin. Cô biết suy đoán của mình không sai, chuyện Trương Hoa xin nghỉ là có liên quan đến Trần Đình, bây giờ mới nghỉ ba ngày đã xin hủy, điều đó chứng tỏ kế hoạch giữa họ đã bị hủy.

Lúc Trương Hoa chuẩn bị hết giờ làm thì Cổ Văn Văn đến. Vừa vào phòng anh đã cười bảo: “Cậu đi làm lại luôn à?”

Trương Hoa ngẩng đầu nhìn Cổ Vân Vân, sau đó nói: “Ở nhà cũng chẳng có việc gì, đi làm cũng không có việc gì, chỉ bằng cứ đến điểm danh kiếm tiền còn hơn!”

Cổ Vân Vân phì cười, sau đó nói: “Bố tôi mà nghe thấy là cho cậu nghỉ việc ngay đấy!”

“Cậu đến có việc gì thế?”

“Nếu như cậu đã ngồi không kiếm tiền của bố tôi, vậy thì có mời tôi đi ăn cũng là chuyện nên làm mà!”

“Được thôi, sống dưới mái nhà thì không thể không cúi đầu!”

Thực ra Trương Hoa cũng chẳng muốn về nhà sớm, đúng như Trần Đình đã nói, hai người đã nói chuyện một cách bình tĩnh nhất rồi, giờ có ở chung với nhau cũng chỉ càng thêm bối rối. Hai người đều giả vờ khách sáo với nhau, nhưng đôi bên đều biết sự khách sáo ấy chẳng qua chỉ là giả tạo, phần nhiều là sự hụt hẫng và bất lực.

Trương Hoa với Cổ Vân Vân ăn xong lại ra quán trà ngồi đến khuya. Cổ Vân Vân không muốn đến quán trà nhưng vẫn đi cùng Trương Hoa. Thấy đã muộn lắm rồi mà Trương Hoa vẫn chưa có ý ra về, Cổ Vân Vân liền hỏi: “Cô ấy vẫn ở trong nhà cậu à?”

Trương Hoa ậm ừ đáp. Cổ Vân Vân nói: “Thế tối nay cậu vẫn ở khách sạn à?”

“Tôi đã ở khách sạn mấy ngày rồi, hai hôm nay không muốn tốn thêm tiền nữa đâu!”

“Thế để tôi thuê phòng cho cậu là được chứ gì!”

Trương Hoa nói: “Nếu như ở khách sạn mà còn phải để người khác trả tiền cho thì sống thật uổng phí!”

“Thế tối nay cậu vẫn về nhà sao?”

“Đương nhiên là về chứ, chuyện gì cần đổi mặt thì vẫn phải đổi mặt!”

“Cô ấy không định chuyển đi sao?”

“Có, chắc khoảng một vài ngày nữa.”

6.

Chiều ngày hôm sau, Trần Đình gọi điện cho Trương Hoa nói cô đã chuyển đi rồi, chìa khóa để ở trong nhà. Trương Hoa nói: “Có cần anh về giúp không?”

Trần Đình nói: “Không cần đâu, em tìm một công ty vận chuyển rồi, xe đã đỗ ở bên ngoài!”

Tối Trương Hoa về đến nhà, cảm thấy trong nhà trống đi nhiều, tất cả đồ đạc của hai mẹ con Trần Đình đều đã chuyển đi. Trước kia lúc Trần Đình chuyển ra ngoài còn để lại đây ít quần áo, nhưng lần này cô đã đem đi toàn bộ, chẳng để lại thứ gì. Ngay cả những bức ảnh của con gái đều mang đi hết, chỉ để lại bức tranh chữ có đề tên con gái ở trên tường.

Trước đây khi Trần Đình chuyển đi, mỗi lần về nhà nhìn thấy quần áo của Trần Đình để lại anh dường như vẫn tìm thấy chút dấu vết của cô. Nhưng giờ Trần Đình đã dọn hết tất cả đồ đạc đi rồi, dường như đã mang đi hết tất cả những ký ức về hai mẹ con ra khỏi căn nhà này.

Trương Hoa ngồi trong phòng khách, đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng. Mặc dù biết sớm muộn gì Trần Đình cũng sẽ chuyển đi, nhưng khi cô thật sự đi rồi anh mới thấy hụt hẫng đến nhường nào. Trương Hoa vốn định gọi điện hỏi Trần Đình nơi ở mới ở đâu, thậm chí muốn đến xem ngay trong tối nay nhưng cuối cùng lại thôi.

Sáng ngày hôm sau đi làm, Trương Hoa cố tình lái xe đi qua chỗ cửa hàng hoa của Trần Đình, nhìn vào bên trong xem có cô hay không, chỉ thấy Tiểu Lộ và Tiểu Nhã đang bận rộn. Trước khi hết giờ làm Cổ Vân Vân gọi điện rủ anh ra ngoài ăn cơm, Trương Hoa nói tối nay có việc bận. Lúc về, Trương Hoa lại đi vòng qua cửa hàng hoa nhưng vẫn không thấy bóng dáng Trần Đình.

Phải đến chiều hôm thứ ba mới nhìn thấy Trần Đình ở trong cửa hàng, Trương Hoa lúc này mới yên tâm. Ba ngày nay, Trương Hoa nhiều lần định gọi cho Trần Đình hỏi xem tình hình con gái ra sao nhưng mỗi lần nhắc điện thoại lên rồi lại đặt điện thoại xuống.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: CHƯƠNG 78

1.

Trương Hoa đi chơi với các đồng nghiệp đến muộn mới về nhà. Vào phòng một cái là nằm lăn ra giường, nhìn căn phòng lạnh ngắt đột nhiên nhớ đến câu: “Sự cô đơn sau khi phồn hoa qua đi mới thật là thâm thúy”. Đây có lẽ cũng là lí do Trương Hoa không muốn ra ngoài tiệc tùng, tan làm là về thẳng nhà, như vậy sẽ dễ dàng thích nghi với sự yên tĩnh và cô đơn hơn.

Trương Hoa lại nhìn bức tranh chữ trên tường, lại bắt đầu nhớ con gái. Gần hai tuần rồi không được gặp con gái, không biết nó thế nào rồi. Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn bên cạnh mình, thật hi vọng có con gái nằm bên cạnh.

Trần Đình đang ngồi đằng sau quầy thu ngân tính toán, chợt nghe thấy tiếng Tiểu Lộ chào “thầy Trương” liền ngẩng đầu, thấy Trương Hoa đang bước vào. Trần Đình nhìn đồng hồ, lúc này là hơn hai giờ chiều, thăm nghĩ sao Trương Hoa lại xuất hiện vào lúc này?

Trương Hoa đến trước mặt Trần Đình. Trần Đình liền nói: “Sao anh lại đến đây?”

“Anh định chiều nay đưa Tinh Tinh đi chơi!”

Trần Đình im lặng một lát rồi nói: “Em đang bận, phải hơn năm giờ mới đi được!”

Trương Hoa liền nói: “Vậy anh đợi em!” nói rồi liền đi ra. Trần Đình nhìn theo Trương Hoa, trong lòng tự hỏi tại sao mình lại như vậy, cứ thăm mong anh đến thăm con gái, đến khi anh đến thật lại từ chối. Trần Đình tự nhiên thấy hận Trương Hoa, thăm nghĩ: Chẳng nhẽ không thể nói dăm ba câu năn nỉ sao? Nói thêm vài câu là cô sẽ lập tức đến nhà trẻ đón Tinh Tinh mà!

Trần Đình cũng không biết Trương Hoa đi đâu, có quay lại nữa không? Nghĩ vẩn vơ một lúc, đột nhiên lại tự hỏi không biết có phải anh và Cố Văn Văn đang đi với nhau không? Mãi nghĩ vẩn vơ nên tính toán loạn hết cả lên.

Đến năm rưỡi chiều, Trần Đình thấy Trương Hoa vẫn chưa xuất hiện, thường ngày Trần Đình đã về từ sớm rồi, bởi vì còn phải đón con gái về nhà. Lúc này cô thăm nghĩ, đợi thêm năm phút nữa mà Trương Hoa vẫn không đến thì mình sẽ đi. Nhưng cứ như vậy hết lần này đến lần khác, mãi đến tận sáu giờ chiều, Trần Đình biết không đi cũng không được.

2.

Trần Đình đi ra, nhìn quanh một lượt phát hiện xe của Trương Hoa đang đỗ cách đó không xa. Trần Đình liền đến gần, Trương Hoa đã kéo cửa sổ xuống hút thuốc. Thấy Trần Đình đến gần anh liền đẩy cửa xe ra, nói: “Chẳng phải bảo hơn năm giờ là có thể đi rồi sao, sao dằng dặc đến tận sáu giờ vậy?”

Trần Đình thật muốn mắng cho Trương Hoa mấy câu, sao không chạy vào trong cửa hàng hỏi xem tình hình thế nào? Trần Đình vừa ngồi trong xe đã nói: “Anh hút hết bao nhiêu thuốc rồi? Mở cửa xe mà mùi vẫn còn nồng nặc như thế này?”

Trương Hoa nói: “Từ hai giờ đến sáu giờ, không hút thuốc thì làm sao mà chịu nổi!”

“Anh không biết đi đâu đó một lúc à?”

“Chẳng có việc gì cả, chỉ bằng ngồi trong xe cho lành!”

Trần Đình không biết nói gì hơn, cảm thấy vừa tức vừa buồn cười. Cô vội nói: “Mau đi thôi, chưa bao giờ em đón Tinh Tinh muộn thế này, con bé chắc sốt ruột lắm!”

Sống chung đã lâu nên con gái cũng có tình cảm với Trương Hoa, giờ gần hai tuần không gặp, vừa nhìn thấy Trương Hoa con bé đã tỏ vẻ vui mừng lắm, ngồi trong lòng Trương Hoa mà cứ cười khanh khách. Trần Đình nhìn cảnh tượng này chợt thấy xót xa trong lòng.

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình, khẽ nói: “Anh có thể qua thăm nơi ở mới của em không?”

Trần Đình vốn định từ chối, đợi Trương Hoa nói vài lần mới đồng ý nhưng nghĩ thăm với tính cách của anh thì không nên, cô liền nói: “Chúng ta đi thôi!”

Trần Đình đi lên trước, Trương Hoa ôm con gái đi phía sau, nói: “Tối em không mua đồ về nấu ăn à?”

Trần Đình nói: “Bởi vì sợ không có thời gian nên em thường mua một lần thật nhiều đồ để tủ lạnh!”

Vào phòng, Trần Đình nói: “Anh trông con một lát, em đi chuẩn bị cơm tối!” Trương Hoa ôm con nhìn quanh căn hộ, sau đó nói với Trần Đình: “Môi trường cũng được đấy!”, rồi nhân lúc Trần Đình đang làm cơm trong phòng, anh đã lén lấy mấy bức ảnh chụp con gái ở trong ngăn kéo.

3.

Trần Đình bày biện thức ăn xong liền nói: “Trong nhà không có bia đâu!”, Trương Hoa nói: “Không sao, ăn cơm thôi là được rồi! Tối qua anh cũng uống hơi nhiều!”

Trần Đình nói: “Xem ra không có em với Tinh Tinh anh vẫn sống tốt nhì!”

Trương Hoa thắm cười khỏ, vốn định nói đây là lần đầu tiên anh uống rượu bên ngoài kể từ khi hai mẹ con chuyển ra ngoài ở, hơn nữa lại đi cùng với đồng nghiệp, nhưng cuối cùng lại thôi không nói. Trần Đình ôm con gái, nói: “Để em ôm con cho anh ăn uống thoải mái, em vừa ôm con vừa ăn quen rồi!”

Trương Hoa nói: “Ngày mai anh phải đi tỉnh khác đào tạo vài ngày!”

“Anh lại bắt đầu bận rồi à?”

“Mấy ngày trước là bắt đầu bận rộn rồi!”

Câu nói này có thể an ủi Trần Đình chút ít, khiến cô nghĩ rằng Trương Hoa không đến thăm con gái là bởi vì bận công việc.

Hai người trầm ngâm ăn cơm. Ăn xong, Trương Hoa bế con gái, Trần Đình thu dọn ở trong bếp. Đợi Trần Đình thu dọn xong đi ra, Trương Hoa nói: “Nếu không còn chuyện gì thì anh về đây!”

Trương Hoa nói một cách rất miễn cưỡng, thầm hi vọng Trần Đình có thể giữ mình ở lại thêm chút nữa.

Trần Đình cũng không muốn Trương Hoa vừa ăn xong đã đi ngay, cứ nghĩ anh sẽ ở lại thêm một lúc, thậm chí còn tưởng ăn cơm xong anh sẽ dẫn con gái ra ngoài đi dạo một chút. Trần Đình cũng không biết tại sao không lên tiếng giữ anh lại mà chỉ ậm ừ.

Trương Hoa đặt con gái lên giường, lấy tay chọc nhẹ vào bụng con trêu đùa khiến Tinh Tinh cười khanh khách. Trương Hoa hôn lên mặt con gái rồi đứng dậy nói với Trần Đình: “Thôi anh đi đây!”

Trần Đình khẽ ậm ừ.

Trương Hoa ra khỏi cửa rồi, Trần Đình chợt thấy căn phòng như trống rỗng, lại ngoảnh sang nhìn con gái đang ngồi trên giường, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm ra cửa, có vẻ như cũng thất vọng. Trần Đình bỗng thấy hơi hối hận đã để Trương Hoa đến, vốn dĩ cô và con gái đã quen với cuộc sống không có anh, giờ đột nhiên anh đến rồi đi khiến cả hai không khỏi hụt hẫng.

4.

Trương Hoa đặt ảnh con gái ra đằng sau gương chiếu hậu. Trước đây anh cũng đặt ảnh con gái ở đó, về sau Trần Đình nói đừng vì mãi nhìn ảnh con gái mà mất tập trung khi lái xe, vì vậy cô đã lấy nó xuống.

Trương Hoa lái xe với tốc độ rất chậm, cũng không biết về sớm để làm gì. Anh hơi hối hận đã nói về sớm thế, rồi lại tự nhủ sao Trần Đình không giữ mình lại? Con người có lẽ là vậy, cứ thích giằng co người khác và giằng co bản thân mình.

Trương Hoa lái xe chậm chậm, trong lúc lái xe còn đưa mắt nhìn sang hai bên đường, rồi đột nhiên anh nhìn thấy một cái bóng quen thuộc, nhìn kĩ hóa ra là Ngô Tinh. Trương Hoa nhìn Ngô Tinh, thầm nghĩ: Nếu như lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này trên đường, chắc chắn sẽ bị cô ấy thu hút.

Ngô Tinh vẫn ăn mặc rất đơn giản, mái tóc dài buông thả theo nhịp bước chân, khẽ lay động theo làn gió nhẹ, từ cô toát lên vẻ cô độc, dường như chẳng có liên quan gì đến những con người và sự vật xung quanh.

Trương Hoa từ từ lái xe đến gần cô, mở cánh cửa kính xuống, nói vọng ra: “Ngô Tinh”

Trên đường lúc này không nhiều xe lắm nên không mấy ồn ào, Trương Hoa gọi vài câu là Ngô Tinh đã nghe thấy.

Ngô Tinh lại gần, thấy Trương Hoa liền nói: “Sao lại là anh?”

Trương Hoa đẩy cửa xe ra, nói: “Vào đi!”

Ngô Tinh ngồi vào trong, cười bảo: “Sao về sớm thế, không đi thưởng thức cuộc sống về đêm à?”

“Anh làm gì có cuộc sống về đêm!”

Ngô Tinh khẽ nhướn mi cười

Trương Hoa hỏi: “Em đang làm gì thế?”

“Đến chỗ thuê sách đổi cuốn sách thôi!”

Trương Hoa ngạc nhiên nói: “Tại sao phải đi xa như thế để thuê sách?”

Ngô Tinh cười: “Chỉ có cách này mới có thể ép bản thân buổi tối thành thạo ra ngoài đi bộ!”

5.

Trương Hoa đưa Ngô Tinh đến dưới chân chung cư, Ngô Tinh xuống xe rồi nói: “Nếu cảm thấy chán quá thì lên nhà em ngồi một lát đi!”

Trương Hoa đi theo Ngô Tinh lên tầng, vừa đi vừa hỏi: “Sao em biết anh đang chán?”

Ngô Tinh nói: “Buổi tối không nhiều xe lăm, nếu không phải đang chán sao anh lại lái xe chậm đến mức có thể nhìn thấy em chứ?”

Vào phòng, Ngô Tinh đặt sách lên bàn, nói: “Em đi đun nước nhé!”

Trương Hoa nhìn tên sách: “Mặt trời mọc ở Tequila”, liền hỏi: “Sách gì đây?”

Ngô Tinh liền nói từ trong phòng bếp vọng ra: “Tiểu thuyết trinh thám đấy!”

“Con gái mà đọc mấy cái đáng sợ này à?”

Ngô Tinh đi ra, ngồi xuống giường đối diện Trương Hoa nói: “Mẹ con cô ấy chuyển đi bao lâu rồi?”

“Em biết mẹ con cô ấy chuyển ra ngoài rồi à?”

Ngô Tinh vẫn mỉm cười nói: “Nếu có con gái ở nhà chắc anh đã về nhà từ lâu rồi!”

Trương Hoa nói: “Chuyển đi được gần hai tuần rồi!”

“Anh đã đi thăm con gái chưa?”

“Đi rồi”.

“Như thế còn được, ít nhất anh đã có thể bình thân đối mặt với vấn đề, nếu anh nói với em là chưa đi, em sẽ khinh thường anh

Trương Hoa nghe vậy liền không dám nói đến tận hôm nay mới đi thăm hai mẹ con Trần Đình.

Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Ngô Tinh, em cảm thấy con người chủ yếu sống vì cái gì?”

“Quan chức sẽ nói là vì dân lành, các ngôi sao sẽ nói là vì fan hâm mộ, các nhà doanh nghiệp sẽ nói là vì xã hội, những điều này thật vô nghĩa, người thường nói là thực tế nhất, sống vì bố mẹ, vì con cái”.

Ngô Tinh nói tiếp: “Thực ra theo tâm lý ích kỷ của con người mà nói, tất cả mọi người trước tiên phải sống cho mình đã!”

Trương Hoa nói: “Anh thấy cũng đúng, có rất nhiều liệt sĩ đã sống vì quốc gia mà!”

Ngô Tinh nói: “Cái anh nói đến là trong tình huống đặc biệt, em nói đến là cả quá trình của cuộc đời kia. Em nghĩ những liệt sĩ ấy trước khi ra chiến trường chắc chắn đều không muốn rằng người hi sinh sẽ là mình!”

6.

Ngô Tinh bê nước sôi ra, hỏi Trương Hoa uống trà hay uống nước lọc. Trương Hoa nói: “Uống nước lọc là được rồi!”

Ngô Tinh nói: “Em đã mua chè rồi, nhưng thường ngày cũng toàn uống nước lọc!”

Trương Hoa lại nói: “Con người nhiều lúc thật kì lạ. Thực ra con người có thể sống theo nhiều cách, nhưng đa số đều lựa chọn kiểu sống không hạnh phúc nhất!”

Ngô Tinh nói: “Tại sao anh lại nói vậy?”

“Cứ nói như em, sống xa quê hương, ở đây chẳng có bạn bè hay người thân thích, đa phần những người quen biết đều là đồng nghiệp, có quan hệ làm ăn với nhau, nhưng cuối cùng em vẫn chọn cách sống này!”

“Có thể đấy là do sự bất lực trước vấn đề sinh tồn. Hiện giờ quá trình đô thị hóa quá nhanh, những thanh niên đô thị càng ngày càng nhiều”.

“Đúng thế, nhìn những thanh niên ở xung quanh ngày ngày vội vã đến rồi vội vã về, đến cuối cùng vẫn chẳng biết bận rộn là vì ai, lại cũng chẳng biết bận rộn như thế sẽ thu lại được cái gì?

“Bận rộn cũng là một phần trong quá trình sinh tồn. Có thể trong lòng mọi người vẫn tồn tại một chút lí tưởng nào đó!”

“Nhưng thực tế, bận rộn liệu có tỉ lệ thuận với kết quả hay không? Đừng nói em là người ở tỉnh khác đến, ngay như anh là người ở bản địa, vậy mà một năm liệu có được bao nhiêu thời gian dành cho bố mẹ? Vì vậy càng nghĩ càng thấy mong lung, rốt cuộc mình đang bận rộn vì cái gì, rốt cuộc đang sống vì cái gì?”

Trương Hoa lại nói tiếp: “Bất lực nhất là, rõ ràng là hiểu rõ những điều này nhưng vẫn cứ thụ động tiếp nhận kiểu sống này, công việc bề ngoài thì có vẻ năng động, căng thẳng và kích thích, nhưng trở lại với không gian riêng tư lại cảm thấy vô cùng trống trải và hụt hẫng.”

Ngô Tình cười: “Có lẽ sự phát triển của xã hội có cái lợi cũng có cái hại, nếu tư tưởng không theo kịp với bước chân phát triển của xã hội thì hoặc là xã hội đau khổ, hoặc là cá nhân đau khổ!”

Ngô Tình lại tiếp tục: “Đáng tiếc là xã hội không bao giờ đau khổ, vì vậy đau khổ đương nhiên thuộc về cá nhân rồi!”

Trương Hoa cũng lặp lại: “Đúng thế, xã hội mãi mãi không bao giờ đau khổ, chỉ có cá nhân đau khổ thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: CHƯƠNG 79

Lúc Trần Đình chuyển ra khỏi nhà, không biết là giận bản thân hay giận Trương Hoa mà cô thu dọn hết toàn bộ những thứ có liên quan đến con gái, bao gồm tất cả ảnh chụp của con gái từ lúc đầy tháng. Nhìn bức tranh chữ treo trên tường, cô thậm chí còn muốn tháo nó xuống.

Buổi tối, Trần Đình đặt con lên giường, để mặc cho Tình Tình chơi sau đó đi thu dọn đồ đạc. Cô vốn tưởng tối Trương Hoa sẽ gọi điện đến hỏi thăm tình hình, kết quả là chờ mãi mà không nhận được điện thoại của Trương Hoa.

Hai ngày tiếp theo, Trần Đình tìm nhà trẻ ở gần đó và làm xong hết thủ tục vẫn chưa thấy Trương Hoa gọi điện đến.

Trần Đình không khỏi bức Trương Hoa, thậm chí, cho dù không quan tâm đến mình thì cũng phải quan tâm đến con gái. Trần Đình quyết định dốc sức vào chuyện cửa hàng hoa, giờ chỉ có kiếm tiền mới là chuyện thực tế nhất, như vậy con gái mới có thể dựa vào mình.

Trần Đình quay lại cửa hàng hoa làm việc bình thường, bắt đầu chuẩn bị mở cơ sở thứ ba, hiện giờ mục tiêu của cô là khiến Trương Hoa nhìn thấy cô có thể tự nuôi con.

Công việc của Trương Hoa ở công ty cũng bắt đầu bận rộn, nhưng lúc làm việc anh thường cảm thấy bức bối và chán nản, dễ nổi nóng với nhân viên, thỉnh thoảng còn ném tài liệu vào mặt nhân viên và quát âm lên: “Có mỗi chút chuyện vặt vãnh này mà nói mấy lần cũng không hiểu hả?” Mặc dù Trương Hoa làm việc trước nay có hơi cá nhân, nhưng chưa bao giờ nổi nóng, càng không mất đi lý trí, nhưng hiện giờ anh không chỉ nổi nóng mà thậm chí mấy lần còn gần như mất lý trí, nổi trận lôi đình với nhân viên.

Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi trước đây thường cười nói với Trương Hoa nhưng giờ cũng không dám nói nhiều với anh, mỗi lần có việc gì cần tìm Trương Hoa là cả hai đều rất dè dặt. Vốn dĩ cả đội rất vui vẻ và tràn đầy nhiệt huyết, thế mà hiện giờ lúc nào cũng cảm thấy ngột ngạt và căng thẳng.

Lưu Huệ Anh cuối tuần qua cửa hàng hoa của Trần Đình chơi, phát hiện các nhân viên của Trần Đình đều gọi Trần Đình là “chị Đình”. Lưu Huệ Anh hỏi Trần Đình: “Trước đây các cô này toàn gọi cậu là chị dâu, sao giờ tất cả đều chuyển sang gọi chị Đình thế?”

Trần Đình nói: “Là tớ bảo bọn họ đổi cách xưng hô đấy!” Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Lại có mâu thuẫn với Trương Hoa à?”

“Tớ với Tình Tình chuyển ra ngoài ở rồi!”

Lưu Huệ Anh tròn mắt ngạc nhiên: “Chuyển ra ngoài ở ư?”, nói rồi đưa mắt nhìn mấy cô gái đang bận rộn làm việc, ngoảnh đầu lại, cổ đeo thấp giọng xuống hỏi: “Đang yên lành sao tự nhiên lại dọn ra ngoài ở?”

- Anh ấy không gọi cho cậu sao?

- Không.

Lúc ăn cơm, Lưu Huệ Anh nói: “Xem ra tớ phải xem lại cái định nghĩa cho rằng Trương Hoa là người đàn ông tốt trước đây!”

“Trương Hoa đúng là người đàn ông tốt, điều này không thể phủ nhận, bởi vì tớ có lỗi với anh ấy nên anh ấy có đối xử với tớ thế nào cũng được. Nhưng Tình Tình là con anh ấy, anh ấy không thể không đoái hoài!”, im lặng một lát Trần Đình lại nói tiếp: “Ồ đây Tình Tình chẳng có ai là người thân, nếu ngay cả bố nó cũng không đoái hoài thì chỉ còn một người mẹ là tớ thôi!”

Lưu Huệ Anh cười an ủi: “Vẫn còn mẹ nuôi là tớ mà!” Trần Đình chỉ cười đầy bất lực.

Lưu Huệ Anh nói: “Cậu cảm thấy cậu với Trương Hoa không còn chút hi vọng nào sao?”

- Từ những lời nói và thái độ của anh ấy, tớ biết đã không bắt cứ hi vọng nào nữa rồi, giờ tớ chỉ hi vọng anh ấy đối xử tốt với Tình Tình một chút!

- Cậu có nghĩ nhân lúc Tình Tình còn nhỏ, tìm cho nó một người cha không?

Trần Đình cười chua xót: “Cậu bị tổn thương một lần mà đã không dám tiếp tục tìm kiếm người khác huống hồ tớ bây giờ?”

- Cũng phải, cái xã hội bây giờ đàn ông tốt khó kiếm lắm, cho dù có cũng chưa chắc mình gặp được.

Đạo này mỗi lần Cổ Vân Vân đến tìm Trương Hoa rủ đi ăn com, Trương Hoa đều nói anh bận. Cổ Vân Vân nghĩ tạm thời tâm trạng của Trương Hoa không ổn nên cũng không làm phiền anh nữa, quyết định để qua một thời gian nữa sẽ tính tiếp, dù sao Trần Đình cũng chuyển đi rồi, chẳng có gì phải vội.

Trương Hoa gần như đi làm đều về đúng giờ, mặc dù biết rõ về nhà cũng không có việc gì nhưng anh cũng không muốn ra ngoài chơi, càng không muốn đi dự tiệc tùng.

Buổi sáng Trương Hoa đến công ty, nhân viên văn phòng liền thông báo anh đến văn phòng ông Hoa một chuyến.

“Ông Hoa” là cách xưng hô kính trọng mà cả công ty, từ Cổ Triết Đông đến các nhân viên đều tôn kính gọi Hoa Nghiêm Thông. Trương Hoa trầm nghĩ, anh vào công ty đã lâu như vậy mà ông Hoa chưa từng gọi anh nói chuyện riêng, sao tự nhiên bây giờ lại cho gọi anh vào văn phòng nói chuyện nhỉ?

Lúc Trương Hoa vào văn phòng của ông Hoa, ông Hoa đang ngồi hút thuốc, vẫn nở nụ cười theo thói quen với anh.

Trương Hoa phát hiện anh chưa bao giờ căng thẳng khi đối mặt với Cổ Triết Đông, thế mà đối mặt với ông Hoa, anh lại cảm thấy căng thẳng kì lạ, mặc dù nụ cười của ông ấy thực sự rất hiền từ.

Trương Hoa đến trước bàn làm việc của ông Hoa, nói: “Ông Hoa cho gọi cháu có việc gì thế ạ?”

Ông Hoa cười nói: “Ngồi đi, vào công ty làm đã lâu mà chưa có thời gian nói chuyện với cậu, hôm nay thấy cậu không bận nên mới cho gọi cậu vào đây ngồi một lúc!”

Trương Hoa ngồi xuống nói: “Nếu như trong công việc có điều gì không đúng, xin ông cứ thẳng thắn phê bình!”

anh niên làm việc có đúng có sai là chuyện thường tình, hôm nay không bàn những thứ ấy, tôi và cậu nói chuyện phiếm thôi!”

Ông Hoa rút một điếu thuốc đưa cho Trương Hoa, Trương Hoa căng thẳng đón lấy, nghĩ một lát rồi châm lên. Ông Hoa chậm rãi hít mấy hơi, nhả khói rồi nói: “Nghe nói cậu kết hôn chưa bao lâu đã ly hôn rồi đúng không?”

Trương Hoa gật đầu: “Vâng, chưa đầy một năm ạ!”

“Thanh niên ai cũng có cá tính riêng của mình, chỉ có điều có một số người sức kiềm chế tốt hơn một chút, một số người sức kiềm chế kém hơn một chút!

Trương Hoa không nói gì, anh biết ông Hoa không thể nói đến chuyện ly hôn của mình được.

Ông Hoa nói tiếp: “Giữ vững cá tính, kiên trì quan điểm chính xác của mình, cho dù trong cuộc sống hay công việc đều là chuyện tốt, cũng là điều kiện cần phải có để đi đến thành công!”, ông Hoa nói xong liền hỏi Trương Hoa: “Cậu thấy sao?”

Trương Hoa nói: “Chắc là như vậy ạ!”

Ông Hoa nói: “Cá tính và quan điểm cần có hành vi để thể hiện, phạm trù hành vi này rất rộng, ví dụ ngôn ngữ, hành động, cử chỉ, ví dụ phương pháp xử lý mối quan hệ xã hội... Nói đơn giản một chút, một con người trong hai trạng thái tâm lý khác nhau sẽ có cách xử lý cùng một sự việc khác nhau. Nhưng đối với người này mà nói, thực chất vẫn là cùng một cá tính và quan điểm!”

Ông Hoa hỏi Trương Hoa: “Cách nói này rất trừu tượng, cậu có hiểu được không?”

Trương Hoa nói: “Có ạ!” Ông Hoa gật đầu, sau đó nói: “Nếu xét từ mặt bằng thì cá tính và quan điểm là hình hộp, cũng có cả góc nhọn, khi nó chuyển động sẽ gây thương tích cho người khác, nhưng bên cạnh đó cũng khiến bản thân bị thương. Trước đó tôi từng nói, con người phải duy trì cá tính và quan điểm của mình, vậy làm thế nào để giữ gìn được cá tính của mình mà vẫn không làm tổn thương người khác và chính bản thân mình? Điều này cần phải dùng hành vi tốt để bảo vệ, nếu hành vi mang theo góc cạnh, kết quả chỉ có thể càng làm đối phương và bản thân tổn thương, vì vậy hành vi đúng đắn nên là hình tròn, ngoài trong trong vuông vức, như thế vừa có thể bảo vệ cá tính của mình lại không làm tổn thương đôi bên!”

Ông Hoa nói: “Có phải đạo này phương pháp làm việc của cháu có gì không đúng không ạ?”

Trương Hoa nói: “Trước đó tôi đã nói người trẻ tuổi khi làm việc có đúng, có sai là thường tình, nhưng nếu trong công việc mà để tình cảm xen vào quá nhiều thì không bình thường rồi!”

Ông Hoa tiếp tục nói: “Có phải đạo này trong cuộc sống gặp phải vấn đề khó giải quyết không?”

Trương Hoa né tránh câu hỏi, nói: “Sau này trong công việc cháu sẽ cố gắng chú ý thái độ của mình”.

Ông Hoa gật gù, ném điếu thuốc đã hút gần hết vào gạt tàn, sau đó chậm rãi châm điếu khác, hít một hơi, nói: “Nếu như cậu là nhân viên bình thường, tôi sẽ không tìm cậu nói những chuyện này, nhưng hiện giờ cậu là lãnh đạo của một bộ phận, đối với những người làm lãnh đạo, kiểm soát tình cảm là điều cực kì quan trọng!”

Trương Hoa nói: “Cháu hiểu tiếp theo nên làm gì rồi à!”

“Việc xử lý vấn đề theo hình thức ngoài tròn trong vuông vức cho dù là trong công việc hay cuộc sống đều quan trọng như nhau!”

Ông Hoa nói rồi liền mỉm cười nhìn Trương Hoa: “Giả sử hồi đầu trong hành vi cậu chọn phương thức hình tròn này thì có lẽ cũng không đến mức phải ly hôn. Đương nhiên đây chỉ là nói đùa sau khi chuyện đã qua rồi, chỉ là tôi hi vọng cậu có thể điều chỉnh tâm trạng đúng đắn khi làm việc. Trung Quốc có rất nhiều câu tục ngữ cực kì có lí: ‘Nghĩ kĩ trước khi làm’... Đáng tiếc là không phải ai cũng lĩnh hội được điều đó”.

Ra khỏi văn phòng của ông Hoa, Trương Hoa ngồi suy nghĩ trong văn phòng mình suốt mấy tiếng đồng hồ. Gần đây tâm trạng của anh bức bối đến kì lạ, thường xuyên vô duyên vô cớ nổi nóng, sau đó bản thân anh cũng thấy hối hận nhưng lần sau vẫn không sao kiểm soát được, chỉ một giây trước tâm trạng vẫn bình thường, thế mà chẳng hiểu sao chỉ một giây sau là nổi cáu ngay được.

Chẳng lẽ tâm tính của mình dạo này có vấn đề? Trương Hoa đang mải nghĩ thì Nghiêm Lộ bước vào, dè dặt hỏi: “Anh Hoa, đây là lịch trình và đại cương khóa đào tạo ngoại tình ngày kia à, em vừa mới chỉnh lí xong, anh xem xem có vấn đề gì không?”

Trương Hoa cười nói: “Cậu đã chỉnh lí thì chắc chắn không có vấn đề gì, cậu vất vả rồi!”

Trương Hoa nói như vậy khiến Nghiêm Lộ tự nhiên thấy không en, vội nói: “Đây là chuyện em nên làm mà, đâu dám nói là khổ hay không!”

Nghiêm Lộ đang chuẩn bị đi ra thì Trương Hoa nói: “Nghiêm Lộ, bộ phận ta đã bao lâu rồi không tụ tập một bữa rồi?” Nghiêm Lộ ngoảnh đầu lại nói: “Dạo này buổi tối anh Hoa thường xuyên có việc, vì vậy cũng không mấy khi tụ tập ạ!” Trương Hoa liền nói: “Cậu đi thông báo với mọi người, tối nay ra ngoài tụ tập một bữa. Cậu với Đăng Quang Phi hết giờ làm thì đi tìm địa điểm, ăn uống thịnh soạn và giải trí thì phải thật thoải mái nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Mấy ngày Trương Hoa đi tỉnh khác đào tạo, Cổ Triết Đông lại đứng ngồi không yên. Mấy hôm trước ông Hoa nói rằng Trương Hoa dạo này tâm trạng có vấn đề, bảo Cổ Triết Đông để mắt đến cuộc sống riêng tư của Trương Hoa một chút, xem xem đã xảy ra chuyện gì. Cổ Triết Đông tìm hiểu được mới ngã ngửa, bao nhiêu lâu nay cứ tưởng Trương Hoa ly hôn thôi, nào ngờ còn có đứa con gái với vợ cũ, còn mở cửa hàng hoa tươi, điều quan trọng hơn là Trương Hoa đã sống chung với vợ cũ một thời gian dài sau khi ly hôn.

Sở dĩ Cổ Triết Đông không can thiệp vào chuyện con gái thích Trương Hoa là bởi vì biết Trương Hoa ly hôn với vợ là vì lỗi của vợ, hơn nữa vợ cũ của anh ta đã rời khỏi thành phố này, sau này sẽ không còn nhiều liên hệ.

Mặc dù Cổ Triết Đông cứ canh cánh trong lòng chuyện ly hôn của Trương Hoa, nhưng bởi vì ông hiểu rõ nhân phẩm và khả năng của Trương Hoa nên đã từ từ thay đổi cách nhìn nhận, giả sử con gái có lấy Trương Hoa thật có lẽ ông cũng bằng lòng, dù gì hạnh phúc của con gái là quan trọng nhất.

Nhưng bây giờ cho dù con gái có nghĩ gì ông cũng tuyệt đối không đồng ý. Xét từ những hành vi này của Trương Hoa cho thấy anh ta vẫn yêu vợ cũ, đã vậy lại còn có con với vợ cũ rồi, cứ thế này chỉ khiến con gái mình càng ngày càng lún sâu, sau này sẽ tổn thương càng lớn.

Nhưng Cổ Triết Đông cũng biết rõ tính cách của con gái mình, không nên cứng rắn quá. Ngoài ra ông cũng khá yên tâm về Trương Hoa, ông biết với tính cách của Trương Hoa tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì quá giới hạn với con gái mình.

Cổ Triết Đông cho gọi thư kí đến, hỏi: “Trương Hoa cùng với Nghiêm Lộ bao giờ đi tỉnh về?”

Thư kí nói: “Theo lịch trình thì bốn ngày, nếu đúng lịch trình thì chiều mai là về đến thành phố, nhưng chưa chắc họ đã về công ty ạ!”

Cổ Triết Đông nói: “Thông báo cho Nghiêm Lộ ngày mai hết giờ làm đến công ty gặp tôi!”

Thư kí vâng dạ, đang chuẩn bị đi ra thì Cổ Triết Đông lại nói: “Bảo cậu ta đến một mình, không cần nói cho ai biết cả!” Buổi trưa Trương Hoa về đến thành phố nhưng không đến công ty. Anh vẫn giống như trước đây, tự lái xe về trước, để những người khác ở lại xử lý nốt công việc. Bởi vì đã đi thăm con gái ở nhà trẻ một lần nên Trương Hoa đỗ xe ở nhà, ngồi taxi đi đón con gái.

Nhưng anh lại quên mất một điều là không biết làm đồ ăn cho con như thế nào. Đến chiều muộn, Tinh Tinh đói quá khóc toáng lên. Lúc này Trương Hoa mới phát hiện ở với con gái lâu như thế mà đến giai đoạn nào cần cho con ăn cái gì đều là do Trần Đình tự làm lấy, bản thân anh chưa bao giờ chú ý đến.

Trương Hoa không còn cách nào khác, lại không muốn quay trở lại nhà trẻ nên đành ôm con đến cửa hàng của Trần Đình. Trần Đình thấy Trương Hoa ôm con đến, con gái cứ khóc ầm ĩ mà không biết có chuyện gì xảy ra, vội vàng ôm con lên, nói với Trương Hoa: “Có chuyện gì thế? Sao anh lại đón con ra giờ này? Sao Tinh Tinh cứ khóc mãi thế?”

Trương Hoa đành nói: “Trưa nay anh về thành phố, không có việc gì nên đón con ra ngoài đi dạo, mấy tiếng đồng hồ rồi chắc con đói quá, anh lại không biết cho con ăn cái gì, cũng không dám mua bữa!”

Trần Đình vừa tức vừa buồn cười: “Thế cửa hàng hoa thì có đồ cho nó ăn à?” Sau đó đưa con gái cho Trương Hoa bế: “Mau về nhà với em!”, Trần Đình xách túi nói với Tiểu Lộ: “Chị về trước nhé!”

Ra khỏi cửa hàng, Trần Đình mua bánh quy đưa cho Trương Hoa, bảo: “Anh bón cho con ăn cái này trước đi kẻo nó khóc quá!”

Về đến nhà, Trần Đình vừa nấu canh thịt vừa nói với Trương Hoa: “Thường thì buổi chiều con sẽ được ăn nhẹ ở trường, anh đón con ra từ trưa, giờ đã gần chiều tối rồi, chắc là nó đói lắm rồi!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình bón cho con ăn, nói: “Thật không ngờ màu sắc món canh em làm trông cũng đẹp mắt đấy!”

Trần Đình Tinh Tinh bây giờ biết kén chọn rồi, trước đây làm cái gì còn ngoan ngoãn ăn cái đấy, bây giờ không chỉ biết nhìn màu mà còn biết mùi vị nữa, không thích là nghĩ đủ mọi cách để không ăn, em đành phải học làm nhiều món thay đổi cho con!”

Tinh Tinh ăn xong là tươi tỉnh lại ngay. Trương Hoa bế con gái, vừa trêu con vừa nói: “Bé thế này mà đã biết kén ăn rồi, thật là khó hầu hạ!”, Tinh Tinh chẳng thèm đếm xỉa đến những lời phàn nàn của bố, chỉ mãi cười tít mắt.

Trần Đình nói: “Tối nay anh có ăn cơm ở đây không? Nếu anh ăn ở đây thì lát nữa em đi mua thêm chút thức ăn, nhân tiện mua cho anh ít bia nữa!”

Trương Hoa liền nói: “Thế chúng ta cùng đi mua đi!”, đúng lúc ấy thì điện thoại của Trương Hoa đổ chuông.

Trương Hoa một tay bế con, một tay nghe điện thoại. Cô Vân Vân ở đầu dây bên kia nói: “Hôm nay chắc cậu về rồi đúng không?”, bởi vì ôm con gái nên Trương Hoa không nhìn thấy màn hình hiển thị, vừa nghe thấy giọng Cô Vân Vân đã vội liếc sang Trần Đình, sau đó nói: “Vừa về chiều nay!”

Cô Vân Vân nói: “Thế tối nay qua thăm quan nhà mới của tôi đi, tôi về nhà mới mà cậu chưa qua thăm lần nào!” Trương Hoa vẫn liếc sang Trần Đình, nói: “Tối nay không đi đâu, tôi hơi mệt, để hôm khác đi!”

Cô Vân Vân tiếp tục nói: “Đã lâu lắm rồi không gặp cậu, đi công tác mấy ngày liền, tối nay qua đây đi, tôi đã chuẩn bị cơm nước cả rồi, đây là bữa đầu tiên trong nhà mới của tôi đấy!”

“Thật sự là không đi được, tối nay tôi có việc rồi!” – Nói xong Trương Hoa liền cúp máy.

Trần Đình liền hỏi: “Là Cô Vân Vân phải không?” Trương Hoa gật đầu. Trần Đình chưa xót nói: “Nếu đã quyết định ở với cô ấy thì nên đối xử tốt với cô ấy một chút, đừng làm tổn thương người ta!”

“Ai định ở với cô ta chứ?”

“Không định ở với người ta sao còn ngủ chung với nhau?” – Trần Đình buột miệng nói ra mà không hiểu tại sao mình lại nói như vậy.

Trương Hoa nhìn Trần Đình, sau đó nói: “Tại sao em biết anh ngủ với cô ta?”

“Hôm đó gọi điện cho anh không được nên em đã gọi cho Cô Vân Vân”.

“Hôm ấy anh say quá không biết gì, còn chẳng biết cô ta vào phòng khách sạn từ khi nào ấy!”

Trần Đình nói: “Sao cô ấy biết phòng khách sạn của anh?”

“Thì Cô Vân Vân đi thuê phòng với anh, sau đó cô ta đi về trước. Buổi sáng thức dậy thấy cô ta đang ngủ trong phòng, anh hoàn toàn không hay biết gì cả!”

“Thế tại sao cô ấy lại đi thuê phòng với anh? Điều đó chẳng phải cho thấy anh vẫn muốn ngủ chung với cô ta sao?”

Trương Hoa đang chuẩn bị nói gì đó nhưng lại thôi, miệng lẩm bẩm: “Anh giải thích với em những chuyện này làm gì nhỉ?”

Trần Đình ngồi xuống ghế, im lặng một lát rồi nói: “Đúng thế, chúng ta đã như thế này rồi còn giải thích với em cái gì chứ!”

Trương Hoa nhìn bộ dạng của Trần Đình, đặt con gái xuống giường, nói: “Thôi, anh không ăn cơm ở đây nữa, anh về trước đây!”

Nhìn Trương Hoa đi ra, Trần Đình ngồi yên cả buổi chẳng động đậy, lòng thầm nghĩ: sao tự nhiên mình lại kích động như thế? Chẳng phải đã tự như với mình rằng hai người đã chia tay rồi sao, sao còn để tâm đến chuyện của anh và Cô Vân Vân làm gì?

Trương Hoa đến dưới tầng liền châm thuốc hút, trong lòng vô cùng bức bối nhưng không biết bức bối cái gì. Có lẽ Trương Hoa cứ nghĩ Trần Đình không biết gì về chuyện của mình với Cô Vân Vân, rồi đột nhiên Trần Đình nhắc đến chuyện anh đã quan hệ với Cô Vân Vân khiến anh nghĩ ngay đến lần đầu tiên ngủ với Cô Vân Vân.

Trương Hoa thầm nghĩ, nếu Cô Vân Vân đã nói cho Trần Đình biết chuyện hai người ngủ ở khách sạn thì chắc chắn cũng đã nói với Trần Đình chuyện lần

trước. Trương Hoa không rõ tại sao anh không muốn để Trần Đình biết chuyện mình với Cổ Vân Vân, rồi lại nghĩ, dù gì cũng không định ở với nhau, tại sao còn lo lắng chuyện Trần Đình có biết hay không?

Cổ Vân Vân lại gọi điện, nói: “Cậu mà không qua là tôi lái xe đến đón đấy!”, Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy cậu qua đi, tôi để xe ở nhà rồi, đang giải quyết chút việc ở bên ngoài!”

Trương Hoa đi lang thang đến một chỗ cách xa nhà Trần Đình, sau đó gọi điện thoại báo Cổ Vân Vân mình ở đâu.

Thấy Trương Hoa lên xe, Cổ Vân Vân liền nói: “Sao lại đi ra ngoài mà không lái xe thế?”

Trương Hoa nói: “Lúc về đã lái xe mấy tiếng đồng hồ, cảm thấy mệt mỏi nên bắt taxi đi giải quyết mấy việc!”

Xe của Cổ Vân Vân lao vào một khu đô thị, Trương Hoa nhìn qua là biết đẳng cấp của khu đô thị này. Vào đến trong nhà anh càng cảm nhận được đẳng cấp, đập vào mắt là một căn phòng khách rộng rãi và được bài trí rất sang trọng.

Trương Hoa nói: “Một mình cậu ở trong căn hộ lớn như thế này làm gì?”

Cổ Vân Vân nói: “Nơi ở đương nhiên phải thoải mái một chút, phần lớn thời gian của một người là ở nhà mà!”

Trương Hoa nói: “Giờ cậu ở đây à?”

Cổ Vân Vân nói: “Đương nhiên là không, thỉnh thoảng ban ngày có đến một lần, tối lại về nhà ngủ, cứ coi đây như là một không gian khác để nghỉ ngơi đi!”

Trương Hoa nói: “Xem ra có tiền chẳng phải chuyện không tốt!”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu hiểu vậy là tốt rồi!”

Trương Hoa liền hỏi: “Đồ ăn cậu chuẩn bị đâu rồi?”

“Lát nữa người ta sẽ mang đến!”

Hai người ngồi một lát thì có hai nhân viên nhà hàng mang đồ ăn cùng với điểm tâm, rượu vang và đồ uống đến.

Trương Hoa nhìn bàn ăn thịnh soạn, nói: “Những người có tiền thường thuê người khác làm việc cho mình, còn người nghèo thì toàn phải làm việc cho người khác. Đây có lẽ là sự khác biệt lớn nhất giữa hai loại người”.

Cổ Vân Vân cười bảo: “Đợi ăn xong rồi hãy than thở, đây là bữa tối đầu tiên trong căn hộ này, tôi chưa ăn ở đây bao giờ đâu!”

Cổ Vân Vân đứng dậy bật nhạc, sau đó nói: “Dàn loa này chất lượng âm thanh cũng không tồi đúng không, nghe nhạc và ăn cơm, có lãng mạn không?”

Trương Hoa nói: “Lãng mạn thì không hẳn, cảm giác ăn cơm mà thế này thì áp lực quá, không thoải mái!” Cổ Vân Vân lườm Trương Hoa một cái: “Đúng là chẳng biết cái gì cả!”

Trong lòng Trương Hoa thầm thừa nhận, ăn cơm ở trong tình cảnh này có cảm giác gì đó rất khác, thậm chí anh còn nghĩ, nếu như có thể để con gái sống ở một nơi như thế này thì tốt biết mấy. Nghĩ đến đây, lần đầu tiên Trương Hoa nảy sinh cái suy nghĩ: có tiền thật tốt!

Mặc dù bản thân Trương Hoa đã đi rất nhiều nơi, cũng ở trong rất nhiều khách sạn sang trọng, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên anh cảm nhận một không khí gia đình hoàn hảo thế này. Trong tiềm thức của Trương Hoa bỗng nảy lên một ý, giả sử anh và Trần Đình cùng con gái được sống trong một căn nhà như thế này thì sẽ ra sao nhỉ?

Nghĩ đến đây, Trương Hoa lập tức cắt đứt ngay cái suy nghĩ này, thầm nghĩ: muốn cho con gái sống ở một nơi tốt như thế này là chuyện bình thường, nhưng sao lại có cả Trần Đình ở đây? Bữa tối dai dẳng cuối cùng cũng kết thúc, Trương Hoa hỏi: “Bàn ăn định xử lý thế nào đây?”

Cổ Vân Vân đáp: “Không cần lo, ngày mai sẽ có người đến thu dọn!”, sau đó đứng dậy kéo Trương Hoa đi thăm quan từng phòng. Trương Hoa nói: “Căn hộ này có mấy phòng?” Cổ Vân Vân đáp: “Chắc là bốn phòng ngủ và hai phòng khách!”

“Đúng là quá to, ở một mình trong căn hộ lớn thế này mà cậu không sợ à?”

“Tạm thời là một mình, nhưng sau này sẽ là ba người, đương nhiên là phải to một chút chứ!”

Trương Hoa biết Cổ Vân Vân có ý gì nhưng cố né tránh câu hỏi này, nói: “Cái giường to thật đấy!”

Cổ Vân Vân nói: “Đây là phòng của tôi, cậu thấy sao?”

“Chỉ có thể dùng hai từ để miêu tả: ‘Xa xỉ!’”

“Thế này gọi là hưởng thụ cuộc sống, con người bận rộn cả đời chẳng phải là để có thể hưởng thụ cuộc sống tốt hơn sao? Nếu đã có điều kiện thì tại gì

không tận dụng?

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa hồi lâu rồi nói: “Hay là tối nay cậu đừng về, ở đây cảm nhận môi trường mới mẻ một chút!”

Trương Hoa lắc đầu: “Thôi, ở trong môi trường thế này tôi sợ cả đêm không ngủ nổi, về nhà ngủ trong căn phòng nhỏ của mình có lẽ ngủ ngon hơn đây!”

Cổ Vân Vân đành đưa Trương Hoa về. Đưa anh đến dưới chung cư của Trương Hoa, cô quyết định sẽ lên nhà xem sao.

Cổ Vân Vân vào xem phòng khách và phòng ngủ, phát hiện toàn bộ đồ đạc của hai mẹ con Trần Đình đã thu dọn hết, trong lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Cổ Vân Vân nói: “Nếu đã không quen sống trong căn hộ hào nhoáng, vậy tôi ở trong căn hộ cũ nát này với cậu nhé!”

Trương Hoa lắc đầu: “Nơi nào có cậu là ở nơi ấy cả đêm tôi ngủ không ngon!”

Cổ Vân Vân nói: “Thôi bỏ đi, tôi không ép cậu! Có cảm giác như mình chẳng ai cần ấy, tôi về đây!”

Mấy ngày tiếp theo Trương Hoa không đi thăm con gái mà đi cùng Cổ Vân Vân. Anh có đến nhà Ngô Tĩnh ngồi một lần. Trương Hoa cảm thấy ở bên cạnh Ngô Tĩnh có cảm giác nhẹ nhõm như bạn bè thân thiết với nhau, có thể nói rất nhiều chuyện. Hơn nữa nói chuyện với cô thường khiến anh có cách nhìn nhận và linh hội mới mẻ.

Hôm nay lúc chuẩn bị hết giờ làm, Trương Hoa từ công ty ra ngoài mua thuốc, một cô gái đứng ở đầu đường đưa cho anh một tờ quảng cáo. Trương Hoa tiện tay cầm lên xem, có vẻ hơi ngạc nhiên, cơ sở thứ ba của cửa hàng Trần Đình ngày mai sẽ khai trương.

Trương Hoa nhét tờ rơi vào túi đem về công ty. Ngồi trong văn phòng, Trương Hoa lấy tờ rơi ra xem hồi lâu, ngắm nghía hai chữ “Tĩnh Tĩnh” phóng to mà không khỏi bật cười.

Nghiêm Lộ đi ngang qua hỏi: “Anh Hoa đang xem cái gì vậy?”

Trương Hoa cười với Nghiêm Lộ: “Không có gì, có chuyện gì không?”

Nghiêm Lộ nói: “Tối qua em và Đăng Quang Phi muốn mời anh ra ngoài uống rượu!”

Trương Hoa nói: “Vừa hay tối nay tôi rảnh, tôi mời hai cậu, dạo này các cậu vất vả quá

Ba người uống đã đến tầm, Nghiêm Lộ liền nói: “Anh Hoa, có những chuyện em cứ muốn nói nhưng lại sợ anh không vui!”

Trương Hoa nói: “Giữa chúng ta thì có gì mà không thể nói?”

Nghiêm Lộ nói: “Vậy thì em xin nói nhé, nếu như không được anh cứ coi như là lời của rượu, đừng để bụng nhé!”

Trương Hoa gật đầu: “Được rồi, nói đi!”

“Trong bộ phận đào tạo đối ngoại của chúng ta, thực chất người làm việc chính là anh, ngoài ra một số khóa đào tạo nhỏ là do em và Đăng Quang Phi phụ trách. Nói trắng ra là tập đoàn Triết Đông chỉ tạo ra sân chơi cho chúng ta mà thôi. Thực ra nếu không có sân chơi này chúng ta vẫn có thể làm được những việc này!”

Đăng Quang Phi cũng nói: “Đúng thế, lợi nhuận cao đều thuộc về tập đoàn Triết Đông, chúng ta chỉ nhận được lương và một phần nhỏ hoa hồng mà thôi!”

Nghiêm Lộ tiếp lời: “Gia sử anh Hoa muốn tự xây dựng sự nghiệp, em và cậu Đăng nhất định sẽ theo anh, kéo thêm cả mấy nhân viên kế hoạch và marketing gạo cội của bộ phận đi nữa, như thế lợi nhuận cao sẽ là của mình, hơn nữa sau này cũng là sự nghiệp của mình!”

Trương Hoa cười: “Chuyện này đâu thể một hai câu là có thể quyết định được, ai chẳng muốn tự xây dựng sự nghiệp, nhưng cần phải có điều kiện thích hợp và sự chuẩn bị chu đáo!”, im lặng một lát Trương Hoa nói tiếp: “Chuyện này cũng không thể nói tùy tiện được, nếu để những người khác trong công ty biết được thì không phải chúng ta nghỉ việc ở công ty mà là chúng ta bị công ty đuổi việc đấy!”

Nghiêm Lộ nói: “Đây là có ba anh em ta em mới nói như thế, với người khác em đâu dám nói!”

“Ý của các cậu anh đã hiểu rồi, thanh niên ai chẳng hi vọng có sự nghiệp riêng, nhưng làm việc gì cũng cần thận trọng một chút!”

Nghiêm Lộ nói: “Đây là điều đương nhiên. Tục ngữ có câu một anh hào hán ba anh trợ thủ, rất nhiều công ty lớn ban đầu là do mấy người lẫn lộn, sáng lập ra đấy thôi!”

Đặng Quang Phi cũng tiếp lời: “Em và Nghiêm Lộ cũng đã bàn bạc riêng rồi, cảm thấy anh có đủ điều kiện để tự lập ra sự nghiệp nên bọn em mới nói thế!”

Nghiêm Lộ lại nói: “Chỉ có điều chủ yếu vẫn phải xem ý của anh thế nào, nếu anh tiếp tục ở lại Triết Đông, bọn em cũng tiếp tục ở lại Triết Đông giúp anh, nếu anh muốn lập nghiệp riêng, bọn em sẵn sàng giúp anh!”

Tối đó về nhà, Trương Hoa bắt đầu suy xét những điều Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi nói. Một người mong muốn sống một cuộc sống bình dị như Trương Hoa lúc này đột nhiên cũng muốn có sự nghiệp riêng. Mấy hôm trước nhìn căn hộ của Cổ Văn Văn, anh đã có suy nghĩ này, hôm nay thấy Trần Đình chuẩn bị khai trương cơ sở ba, anh lại càng cảm thấy mình cần có sự nghiệp riêng. Có lẽ trong tiềm thức của anh, anh không muốn để Trần Đình mạnh hơn mình, thậm chí còn lo lắng sau này sự nghiệp của Trần Đình càng ngày càng lớn mạnh.

Nhưng Trương Hoa cũng biết lập nghiệp không phải chuyện đơn giản, nếu điều kiện chưa chín muồi hoặc chưa chuẩn bị đầy đủ về một phương diện nào đó, thất bại sẽ đến rất nhanh. Cuối cùng Trương Hoa vẫn quyết định từ bỏ suy nghĩ này, tạm thời yên tâm làm tròn bổn phận công việc.

Ngày hôm sau đi làm, Trương Hoa gọi nhân viên văn phòng đến, nói với cô: “Anh có đưa bạn có con sắp đầy một tuổi, em đến cửa hàng hoa và quà tặng Tinh Tinh cơ sở ba, đưa cho họ năm trăm tệ và bảo họ tự phối hoa và quà cho anh!”

Trương Hoa nói với cô nhân viên địa chỉ cửa hàng hoa rồi đưa cho cô một tờ giấy: “Đây là tên và địa chỉ nhà trẻ của đứa bé, bảo họ ban ngày chuyển đến đó, đừng để muộn quá!”

Cô nhân viên đi rồi, Trương Hoa trầm nghĩ, Trần Đình hết giờ làm nhận được chỗ hoa ấy chắc sẽ ngạc nhiên lắm, chắc sẽ không biết là của ai gửi tặng. Lần trước sau khi tranh cãi với Trần Đình xong, mặc dù Trương Hoa rất nhớ con gái nhưng lại không muốn đi thăm con. Nhưng Trương Hoa đâu ngờ Trần Đình chắc chắn phải làm việc ở cơ sở mới khai trương.

Người tiếp đón cô nhân viên văn phòng của Trương Hoa là Tiểu Lộ. Tiểu Lộ được cử đến quản lý cửa hàng này nên đang vô cùng hào hứng và nhiệt tình. Nhân viên văn phòng nói rõ yêu cầu cho Tiểu Lộ rồi đưa tiền và mảnh giấy ghi địa chỉ cho Tiểu Lộ: “Đây là họ tên và địa chỉ nhà trẻ của đứa bé!”

Tiểu Lộ gật đầu nói: “Chị cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giao hàng trong ngày!”

Đội nhân viên văn phòng đi rồi Tiểu Lộ mới xem kĩ âm phát hiện trên giấy viết tên Trương Tinh, liền gọi Trần Đình: “Chị Đình, chị qua đây một chút!”

Trần Đình lại gần hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Tiểu Lộ đưa mảnh giấy cho Trần Đình nói: “Có phải Tinh Tinh đang được gửi ở nhà trẻ này không?”

Trần Đình liếc nhìn mảnh giấy, chỉ nhìn qua là biết ngay bút tích của Trương Hoa. Tiểu Lộ đưa tiền cho Trần Đình, nói: “Đây là năm trăm tệ cô gái ban nãy đưa, bảo em chuẩn bị hoa và quà tặng!”

Nhìn mảnh giấy và tiền, Trần Đình nói: “Không cần chuẩn bị hoa tươi và quà tặng đâu!”

Tiểu Lộ nói: “Đúng là gửi cho Tinh Tinh hả chị? Chẳng nhẽ là thầy Trương?”

Trần Đình cười bất lực, sau đó nói: “Ngoài anh ấy thì còn ai khác nữa?”

Trần Đình nhét mảnh giấy và tiền vào trong túi, nói với Tiểu Lộ: “Em cứ làm việc đi, số tiền này không cần ghi vào sổ đâu!”

“Vâng, em biết rồi ạ!”

Trần Đình cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, rất nhiều lúc hận đến chết, nhưng cuối cùng lại không thể nào hận được.

Buổi chiều, Trần Đình định gọi điện báo Trương Hoa tới qua thăm con gái nhưng lại không tìm được lí do nào thích hợp, ngẫm nghĩ cả buổi cuối cùng cũng tìm được lí do.

Trương Hoa thấy điện thoại của Trần Đình vội nghe ngay: “Có chuyện gì thế?”

Trần Đình nói: “Hết giờ làm nếu không có việc gì anh có thể qua đón con được không? Hôm nay chỗ em khai trương cửa hàng mới nên hơi bận!”

Trương Hoa trầm nghĩ, nếu mình mà đi đón con thì chẳng phải hoa và quà là mình phải tự lấy sao, thế nên ngập ngừng hồi lâu không nói gì. Trần Đình cảm thấy Trương Hoa đang do dự liền nói: “Có phải anh muốn em đi đón con để nhìn thấy hoa và quà anh tặng không?”

Trương Hoa thốt lên: “Sao em biết?”

Trần Đình nói: “Mảnh giấy và tiền của anh đều trong túi em cả rồi, sao em có thể

Trương Hoa đành cười bối rối: “Thế thì chiều để anh đi đón Tinh Tinh cho, đợi em ở đâu đây?”

Trần Đình nói: “Cứ đứng đợi em ở cổng nhà trẻ là được rồi, anh lái xe mà đem theo con cũng không tiện, chủ yếu là sợ muộn quá mới đến đón con sẽ không vui!”

Trần Đình vốn dĩ có thể đi sớm nhưng cố ý để muộn một chút mới đến nhà trẻ.

Trương Hoa bế con ngồi chơi trong xe gần bốn mươi phút mới thấy Trần Đình đến. Trần Đình ngồi vào ghế phụ, ôm con gái rồi nói: “Dù gì cũng là anh bỏ tiền ra nên thôi em không trả lại anh tiền nữa, đây là vụ buôn bán lời nhất kể từ ngày cửa hàng khai trương đến nay, lợi nhuận trăm phần trăm, lại không cần phải nộp thuế!”

Trương Hoa mơ hồ hỏi: “Làm sao em biết là anh?”

Trần Đình nói: “Ngày khai trương cửa hàng chắc chắn phải có mặt em, còn anh lại tự tay viết mảnh giấy ấy, anh phải biết là em có thể nhận ra bút tích của anh, hơn nữa trên này còn ghi rõ họ tên và địa chỉ nhà trẻ của Tinh Tinh nữa!”

Trương Hoa cười hi hi: “Vậy để lần sau anh chuyển sang gỗ máy tính!”

Về đến nhà, sau khi làm đồ ăn cho con gái xong, Trần Đình nói với Trương Hoa: “Hôm nay khai trương hơi mệt, em không muốn nấu nướng gì, hay là chúng ta ra ngoài ăn đi! Em mời, dù gì hôm nay cũng được lãi hằng năm trăm tệ mà!”

Trương Hoa nói: “Thôi bỏ đi, tiết kiệm một chút, để anh làm cho!”

Trần Đình ôm con gái ngồi trong phòng khách nhìn Trương Hoa lúi húi trong bếp, tâm trạng vô cùng mâu thuẫn. Từ trước đến giờ cô đều tưởng mình rất hiểu Trương Hoa, giờ mới cảm thấy ngày càng không nắm bắt được nội tâm của Trương Hoa, cũng không thể nào hiểu được tâm tư của anh thông qua hành vi và biểu cảm bên ngoài của anh.

Nghiêm Lộ lại mấy lần nhắc đến chuyện tách ra làm ăn riêng với Trương Hoa, Trương Hoa cũng hơi lung lay, nhưng vẫn rất thận trọng. Trương Hoa cũng tìm Ngô Tinh nói chuyện một lần, hỏi cô có cách nhìn nhận ra sao với việc tách ra làm ăn riêng. Ngô Tinh chỉ cười nói: “Bất cứ chuyện gì cũng có được có mất, khi tách ra làm ăn riêng mà thành công thì có cái lợi của thành công, mà khi thất bại cũng thu được kinh nghiệm thất bại!”

Trương Hoa nói: “Đây là đáp án kiểu gì thế hả?”

Ngô Tinh nói: “Trước đây em từng nói người thông minh thường rất khó thành công, bởi vì người thông minh khi làm một việc thường có rất nhiều cách, tính toán thiệt hơn, trước sợ rồi sợ hổ, nói chung là ngốc một chút cũng tốt, người ngốc thường không có nhiều cách làm, hơn nữa mục tiêu lại rất rõ ràng!”

Trương Hoa gật gù: “Có lý!”

Ngô Tinh vẫn chỉ cười: “Đương nhiên rồi! Nhiều cách quá cũng không phải là chuyện xấu, mặc dù có khả năng sẽ mất đi rất nhiều cơ hội thành công nhưng cũng có thể tránh được rất nhiều thất bại!”

Trương Hoa nói: “Xem ra trong mọi chuyện, được và mất đều là như nhau cả!”

Cổ Văn Văn đã nhiều lần bảo Trương Hoa đến nhà mới của cô ăn cơm, nhưng Trương Hoa đều từ chối. Trong tiềm thức của anh, tốt nhất nên hạn chế đến những nơi như thế, nếu không sớm muộn gì cũng bị nơi đó ăn mòn tư tưởng, nội tâm.

Thỉnh thoảng không bận rộn Trương Hoa thường đến thăm con gái, Trần Đình cũng dần dần quen với việc thỉnh thoảng buổi chiều Trương Hoa lại đi đón con. Có lúc Trương Hoa đưa con gái đến cửa hàng hoa từ sớm, có lúc anh đưa con gái đến lúc cô đang chuẩn bị về.

Hôm nay, gần đến lúc Trần Đình về thì Trương Hoa ôm con gái vào. Trần Đình đang ngồi trên ghế nói chuyện với một người đàn ông, nhìn thấy Trương Hoa bước vào liền mỉm cười. Trương Hoa ôm con gái ngồi ở đằng sau quầy thu ngân đợi mười mấy phút mà Trần Đình vẫn chưa nói chuyện xong với người đàn ông kia.

Người đàn ông đó trước khi đi còn bắt tay với Trần Đình rất lịch sự, luôn miệng nói cảm ơn cô đã kiên nhẫn nói chuyện với anh ta. Trần Đình ra đằng sau quầy thu ngân lấy túi xách rồi nói với Trương Hoa: “Đi thôi!”

Trương Hoa không nói gì, ôm con gái đi cùng Trần Đình ra khỏi cửa hàng. Nếu người ngoài không biết rõ tình hình nhìn vào còn tưởng hai người là vợ chồng thất thiết.

Lúc lái xe Trương Hoa chẳng nói chẳng rằng. Trần Đình đùa với Tinh Tinh một lúc, cảm thấy kì lạ liền hỏi: “Sao anh không nói gì thế?”

Lúc này Trương Hoa mới nói: “Gã đàn ông ban nãy là ai thế?”

Trần Đình nói: “Là một khách hàng, đã đến đây mấy hôm rồi!”

“Làm gì mà đến liền mấy hôm thế?”

“Đại khái anh ta gặp chút vấn đề về chuyện tình cảm, nói đang theo đuổi một cô gái, nhưng cô gái này từng bị tổn thương nên cứ mãi không chịu nhận lời anh ta!”

Trương Hoa nói: “Nói chuyện với em lâu thế để làm gì?”

Trần Đình đáp: “Bởi vì mấy ngày liền em đều thấy anh ta đến, vẻ mặt của anh ta dường như rất u uất nên em qua hỏi thăm, sau đó nói chuyện với anh ta dăm ba câu, anh ta cảm thấy lời em nói cũng có lý nên muốn nói chuyện thêm với em một lúc thôi!”

“Em bán hoa tươi chứ có phải là tư vấn tâm lý đâu!”

“Khách hàng chính là thượng đế, làm hài lòng khách hàng là nhiệm vụ cơ bản của ngành dịch vụ, anh làm đào tạo kinh doanh chắc chắn là hiểu rõ điều này mà.”

“Những việc mà khách hàng cần được thỏa mãn nhiều lắm, chẳng nhẽ cứ phải làm cho họ hài lòng hết?”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, ngạc nhiên hỏi: “Sao tự nhiên anh lại quá khích thế, đây chỉ là làm hài lòng khách hàng trong phạm vi cơ bản của ngành dịch vụ!”

“Anh chỉ nói cho em biết, đàn ông có thân phận, có địa vị chưa chắc đã là một người đàn ông tốt, huống hồ những người đàn ông trông chẳng có thân phận hay địa vị gì!”

Câu nói này của Trương Hoa đã chạm đúng vào nỗi đau của Trần Đình. Cô biết người đàn ông có thân phận và địa vị mà Trương Hoa nói đến chính là ám chỉ Lục Đào. Trần Đình liền nói: “Dừng xe!”

Trương Hoa đỗ xe vào lề đường, nhìn Trần Đình ôm con xuống bắt taxi.

Trương Hoa đỗ xe ở bên đường rất lâu, chiếc taxi mà Trần Đình lên đã biến mất từ lâu. Trương Hoa lấy điện thoại ra gọi cho Nghiêm Lộ, nói với cậu ta anh sẽ đến chỗ ở của Mạc Lãnh và Đặng Quang Phi ngay bây giờ, tối nay mấy người cùng nhau đi ăn.

Trương Hoa không rõ vì sao đột nhiên mình lại quyết tâm làm vậy. Lúc uống rượu với Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi, Trương Hoa liền nói ra cái quyết định, cả hai người đều rất hào hứng, nói cuối cùng cũng đợi được đến ngày này.

Nghiêm Lộ nói: “Em đã nói chuyện với các nhân viên giao cộng trong bộ phận cả rồi, bọn họ đều đồng ý tách ra!”

Trương Hoa nói: “Nếu đã như vậy thì càng không nên kéo dài thời gian nữa, ngày mai anh sẽ chuẩn bị làm đơn xin nghỉ việc, muốn làm là phải làm ngay!”

Nghiêm Lộ nói: “Vâng, em đoán anh mà xin nghỉ việc chắc sẽ rắc rối đấy. Có lẽ các sếp sẽ cho gọi anh đến nói chuyện, chứ không như bọn em, bảo đi là đi được ngay, vì vậy đợi sau khi anh Hoa chính thức nghỉ việc, bọn em cũng sẽ nghỉ việc theo!”

Ngày hôm sau, chưa đầy nửa tiếng sau khi Trương Hoa nộp đơn xin nghỉ việc đã có người đến thông báo anh đến văn phòng gặp ông Hoa. Trương Hoa đã sớm đoán được việc này, anh biết ông Hoa, thậm chí là Cố Triết Đông đều sẽ tìm anh nói chuyện.

Có lẽ vì đã quyết tâm nghỉ việc nên Trương Hoa bước vào văn phòng của ông Hoa mà không chút căng thẳng. Thấy Trương Hoa bước vào, ông Hoa mỉm cười bảo: “Ngồi đi!”

Trương Hoa ngồi xuống ghế, rút điều thuốc đưa cho ông Hoa, cũng tự châm một điều thuốc cho mình.

Ông Hoa cũng châm thuốc lên, sau đó cười nói: “Sao đột nhiên xin nghỉ việc thế?”

Trương Hoa mỉm cười: “Cháu muốn tranh thủ lúc còn trẻ xem có thể độc lập làm việc không?”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Ông Hoa nhìn Trương Hoa cười, im lặng một lát rồi nói: “Thiên lý mã rất nhiều, nhưng mà Bá Lạc không nhiều, chắc cậu hiểu câu này nhỉ?”

Trương Hoa gật đầu: “Cháu hiểu, chủ tịch Cố là Bá Lạc, còn cháu chỉ là một trong những con thiên lý mã mà thôi!”

Ông Hoa tiếp tục nói: “Có đôi khi nếu thiên lý mã rời khỏi Bá Lạc sẽ mất đi tác dụng!”

Trương Hoa cười, sau đó nói: "N như vậy thì cháu muốn thử tự làm Bá Lạc xem sao!"

"Nếu cậu đã quyết định như vậy rồi tôi cũng không nói nhiều làm gì, chỉ có điều trường hợp của cậu hơi đặc biệt nên cần đợi chủ tịch Cổ phê chuẩn mới được!"

Trương Hoa đứng dậy nói: "Cháu sẽ đợi quyết định phê chuẩn của chủ tịch!"

Ông Hoa đặt lá đơn xin nghỉ việc của Trương Hoa ra trước mặt Cổ Triết Đông: "Đây là đơn xin nghỉ việc của Trương Hoa, ngài xem xem có nên tìm cậu ta nói chuyện không?"

Cổ Triết Đông ngẩng đầu cười: "Nếu cậu ta đã quyết định như vậy thì không cần thiết phải níu kéo nữa!"

Ông Hoa nhìn về mặt của Cổ Triết Đông, hỏi: "Ngài đã biết trước cậu ta đã xin nghỉ việc ư?"

Cổ Triết Đông vẫn chỉ cười bảo: "Cho dù thế nào thì cũng là một tay tôi đào tạo nên cậu ta, lựa chọn ra đi khi đang nổi như cồn thế này có được coi là phản bội không? Vì vậy cậu ta đi rồi cũng sẽ không thành công được trong ngành này đâu!"

Ông Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: "Tôi hiểu rồi!"

Ông Hoa đang chuẩn bị ra ngoài thì Cổ Triết Đông nói: "Nếu có thời gian ông hãy tìm Nghiêm Lộ nói chuyện một chút, chỉ cho cậu ta ít kinh nghiệm quản lý. Mặc dù cậu ta cũng rất thông minh nhưng về năng lực quyết đoán và quản lý thì không thể bằng Trương Hoa được!"

Cổ Triết Đông tiếp tục nói: "Còn nữa, ông âm thầm tuyển dụng người dự bị, nếu Nghiêm Lộ không thể đảm đương hãy trực tiếp chọn ứng cử viên đứng đầu!"

Trương Hoa không ngờ xin nghỉ việc lại thuận lợi đến thế, Cổ Triết Đông không hề gọi anh đến nói chuyện đã phê duyệt ngay, điều này khiến Trương Hoa không khỏi cảm thấy hụt hẫng trong lòng.

Buổi tối ngay sau khi nghỉ việc, Trương Hoa tìm Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi đi uống rượu, bảo họ nhanh chóng nghỉ việc để bắt tay thành lập công ty. Hai người đó nói: "Anh Hoa cứ chuẩn bị trước đi, bọn em sẽ nhanh chóng nghỉ việc!"

Lúc Trương Hoa nghỉ việc, người đàn ông nói chuyện rất lâu với Trần Đình kia lại xuất hiện ở cửa hàng hoa. Anh ta nhìn thấy Trần Đình liền gọi: "Chị Trần ơ! Trần Đình khách sáo nói: "Chào anh Hoàng!"

Anh Hoàng nói: "Hôm qua tôi mời cô ấy đi ăn tối nhưng vẫn bị cô ấy từ chối!"

Trần Đình mỉm cười: "Người phụ nữ đã từng tổn thương thường cực kỳ thận trọng trong chuyện tình cảm, không được nóng vội đâu!"

Anh Hoàng liền nói: "Tôi có thể mời chị đến quán cà phê bên cạnh ngồi một lát không? Chỉ mười phút thôi, tôi muốn tìm hiểu kỹ một chút về nội tâm phụ nữ!"

Trần Đình mỉm cười: "Thật ngại quá, tôi không thể nhận lời anh được!"

Anh ta liền lấy một tấm danh thiếp ra đưa cho Trần Đình: "Đây là danh thiếp của tôi!"

Trần Đình đón lấy, xem qua thấy anh ta tên là Hoàng Lực Hằng, là giám đốc một công ty máy tính.

Hoàng Lực Hằng nói: "Đây là lần đầu tiên tôi thích một cô gái, mặc dù tôi biết cô ấy từng tổn thương nhưng tôi không để tâm, càng hy vọng có thể an ủi cô ấy!", nói rồi cười chua xót: "Đáng tiếc cô ấy rất thận trọng, cảm thấy đàn ông đều không đáng tin!"

Trần Đình nói: "Chuyện này cũng dễ hiểu thôi, từng bị tổn thương nên vô cùng nhạy cảm!"

Hoàng Lực Hằng nói: "Đáng tiếc là chị Trần không nhận lời, nếu không tôi có thể tâm sự với chị nhiều hơn về cô ấy, trong mắt tôi cô ấy rất dễ thương, ngay cả cái tên cũng rất đẹp!"

Trần Đình tò mò hỏi: "Cô ấy tên là gì?"

Hoàng Lực Hằng nói: "Cô ấy tên là Lưu Huệ Anh!"

Trần Đình khựng lại một chút rồi hỏi: "Cô ấy làm ở công ty nào?"

"Cô ấy làm ở công ty khoa học kỹ thuật Siout!"

"Nếu anh đã có lòng như vậy tôi sẽ ngồi nói chuyện với anh một lát vậy!"

Tối đó Trần Đình hỏi Lưu Huệ Anh: "Dạo này có chuyện gì không?"

Lưu Huệ Anh bế Tinh Tinh, nói: "Tớ thì có thể có chuyện gì chứ?"

Trần Đình nói: "Tớ không tin, kiểu gì chẳng có chuyện riêng tư!"

Lưu Huệ Anh im lặng một lát rồi nói: "Thì cũng có một chuyện, có một người đàn ông làm ở công ty máy tính theo đuổi tớ!"

Trần Đình liền hỏi: "Anh ta tên gì?"

"Hoàng Lực Hàng" - Lưu Huệ Anh đáp.

Trương Hoa gần như đã dốc toàn bộ số tiền kiếm được trong hơn một năm nay để làm vốn thành lập công ty, sau đó bắt đầu thuê địa điểm và thiết bị văn phòng, bên cạnh đó còn thúc giục Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi mau chóng nghỉ việc. Hai người bọn họ cứ kéo dài thời gian, nói đợi đến khi sắp xếp xong hết sẽ lập tức nghỉ việc, dẫn theo các nhân viên gạo cội kia sang.

Cổ Vân Vân sau khi biết chuyện liền tìm đến nhà Trương Hoa, hỏi anh sao đột nhiên nghỉ việc. Trương Hoa cười bảo: "Con người ai cũng phải đi con đường riêng của mình!"

Cổ Vân Vân nói: "Đây không phải là tính cách của cậu, với bản tính của cậu chắc chắn không bao giờ nghĩ đến chuyện làm ăn riêng!"

Trương Hoa nói: "Con người ai cũng phải thay đổi!"

"Cho dù cậu có tách ra làm ăn riêng thì cũng không cần phải một mình mạo hiểm như thế, tôi có thể bảo bố tôi trích ra một phần tiền cho tôi xây dựng một công ty riêng".

Trương Hoa lắc đầu: "Thế thì còn gọi gì là tự lập nghiệp? Tôi chỉ muốn làm một việc gì đó bằng chính khả năng của mình!"

Cổ Vân Vân lại chạy đi tìm bố, hỏi tại sao ông không giữ Trương Hoa lại. Cổ Triết Đông nói: "Trương Hoa đúng là kẻ vong ân phụ nghĩa, cần gì phải níu kéo?"

"Trương Hoa không đời nào như bố nói đâu, anh ấy bản tính rất hiền lành!"

"Hiền lành ư? Nếu hiền lành nó có bỏ rơi vợ và con gái không?"

Cổ Vân Vân nhìn bố, sau đó nói: "Bố biết cả rồi ạ?"

Cổ Triết Đông lại nói: "Nếu như không biết thì sao bố lại dễ dàng từ bỏ một nhân viên xuất sắc như thế?"

Cổ Vân Vân nói: "Nếu bố đã biết rồi thì cũng nên hiểu rằng đó không phải là sai lầm của Trương Hoa!"

"Bản thân đàn ông nên là người độ lượng, đặc biệt là những người đàn ông muốn làm nên nghiệp lớn!"

Cổ Vân Vân nhìn bố, nghĩ một lát rồi nói: "Có phải bố bảo Trương Hoa ra đi không?"

Cổ Triết Đông nói: "Sao bố có thể bảo cậu ta ra đi, đương nhiên là bản thân cậu ta muốn nghỉ việc đấy chứ!"

"Cho dù là thế nào, con chỉ tin một điều, Trương Hoa không phải là loại người vong ân phụ nghĩa!"

Trương Hoa bắt tay vào việc lập công ty rồi mới hay có rất nhiều vấn đề phức tạp, nhiều thủ tục rắc rối, còn bản thân anh lại không hiểu biết gì về những mặt này, đành phải hỏi Trần Đình. Trần Đình biết chuyện thì ngạc nhiên vô cùng: "Sao tự dưng anh lại nghỉ việc?"

"Anh muốn thử ra ngoài tự làm thôi!"

"Như thế này chẳng giống anh trước đây chút nào, anh đâu có thích tự lập nghiệp, huống hồ giờ anh phải biết ơn Cổ Triết Đông bởi ông ấy đã có công phát hiện và đào tạo anh, sao vừa mới đi vào quỹ đạo lại lựa chọn ra đi thế?"

Trương Hoa nói: "Có thể Cổ Triết Đông cảm thấy giá trị lợi dụng của anh đã gần cạn rồi!"

Trần Đình nói: "Sao anh nói vậy?"

"Anh nghĩ thế là vì anh xin nghỉ việc một cách rất thuận lợi. Nói thật lòng, nếu ông ấy tìm anh nói chuyện, có thể anh sẽ ở lại!"

Trần Đình bỏ ra mấy ngày để giúp Trương Hoa chỉnh lý lại những giấy tờ và thủ tục cần thiết để xin mở công ty. Hôm nay làm xong việc, Trương Hoa nói: "Mấy hôm nay em vất vả quá, tối nay anh mời em đi ăn nhé?"

Trần Đình nói: "Chẳng phải mấy hôm nay toàn là anh mời em đi ăn đấy thôi?"

Trương Hoa nói: "Đó chỉ là ăn uống qua loa, hôm nay phải làm long trọng một chút, đợi lát nữa chúng ta đi đón Tinh Tinh trước đã!"

Trần Đình nói: "Mới mở công ty thì nên tiết kiệm một tí!"

Trương Hoa đáp: "Chút tiền mọn đâu đáng gì!"

Lúc ăn cơm, Trần Đình đột nhiên nói: "Chắc anh vẫn nhớ người đàn ông mà hôm trước em nói chuyện rất lâu phải không?"

Nghe Trần Đình đột nhiên nhắc đến anh ta, Trương Hoa hơi ngạc nhiên, hỏi: "Thế thì sao?"

Trần Đình nói: "Anh ta đang theo đuổi Lư Huệ Anh!"

"Sao em biết?"

Trần Đình liền kể lại sự tình cho Trương Hoa nghe rồi nói tiếp: "Ồ trong quán cà phê, anh ta nói rất thành khẩn, nói là thực lòng thích Lư Huệ Anh!"

Trương Hoa nghe xong lại hỏi: "Thế hiện giờ anh ta với Lư Huệ Anh thế nào rồi?"

Trần Đình tự hào nói: "Qua người trung gian là em, Huệ Anh đã quyết định qua lại với anh ta rồi!"

Trương Hoa nói: "Anh ta chắc lớn hơn Huệ Anh khá nhiều tuổi nhỉ?"

Trần Đình nói: "Hình như là khoảng mười tuổi, nhưng với một người từng bị tổn thương như Huệ Anh thì tuổi tác lớn một chút sẽ đáng tin cậy hơn!"

Trương Hoa nghĩ ngợi một hồi rồi nói: "Anh cứ cảm thấy chuyện này có gì đó khúc mắc!"

"Anh đừng nhảy cảm quá thế!"

"Bao nhiêu năm nay linh tính của anh rất ít khi sai, đặc biệt là với việc phán đoán người ngoài!"

"Thế anh thử nói xem khúc mắc ở chỗ nào?"

"Một người đàn ông ngần ấy tuổi, lại có địa vị nhất định, thật sự là lần đầu tiên thích con gái ư? Còn nữa, tại sao anh ta lại chọn cửa hàng hoa của em? Cửa hàng hoa của em cách nhà Lư Huệ Anh tương đối xa, hơn nữa một người lạ tại sao lại nói chuyện mình theo đuổi con gái với người khác? Đã thế anh ta còn là một người đàn ông trưởng thành nữa chứ!"

"Anh nói thế em thấy cũng có lý!"

"Vì vậy phải bảo Lư Huệ Anh cẩn thận một chút. Anh chỉ sợ anh ta đã sớm biết hai người là bạn bè nên lợi dụng em để tán tỉnh Lư Huệ Anh thôi!"

"Bao nhiêu năm nay khó khăn lắm Huệ Anh mới mở rộng cánh cửa trái tim, ngộ nhỡ phán đoán của anh là sai lầm thì chẳng phải khiến cô ấy bỏ lỡ mất một cơ hội sao?"

"Như thế còn tốt hơn là để cô ấy tổn thương thêm lần nữa. Nếu cô ấy mà tổn thương thêm lần nữa thì e rằng cả đời này không thể bình thường trở lại được đâu!"

"Sao em lại đi nói chuyện này với anh nhỉ? Làm em bây giờ tự nhiên đầu có căng như dây đàn, vừa sợ Huệ Anh bị tổn thương, lại vừa lo cô ấy mất đi một cơ hội tốt!"

"Phụ nữ cứ cẩn thận một chút thì hơn. Trong những chuyện này người thiệt thòi luôn là phụ nữ!"

"Anh biết được những chuyện này thì tốt, sau này thành công rồi đừng có làm tổn thương con gái đấy!"

Trương Hoa nhìn Trần Đình nói: "Em thấy anh có giống loại đàn ông đó không?"

"Khó nói lắm, con người ai cũng thay đổi mà!"

Lúc công việc chuẩn bị thành lập công ty của Trương Hoa kết thúc, anh gọi cho Nghiêm Lộ, ai ngờ Nghiêm Lộ nói: "Anh Hoa, thật ngại quá, cả em và cậu Đăng đều không đi được, chủ tịch Cổ không chịu cho nghỉ, em đành phải nói xin lỗi anh vậy!"

Trương Hoa cúp điện thoại, ngồi trong văn phòng mới, hút thuốc cả buổi, biết mình đã mắc vào một cái bẫy. Anh không rõ cái bẫy này có phải là do Cố Triết Đông đặt ra, Nghiêm Lộ và Đăng Quang Phi thực hiện, hay là do Nghiêm Lộ vì muốn thăng chức nên đã cùng Đăng Quang Phi lên kế hoạch này.

Lúc này Trương Hoa cảm thấy hụt hẫng, bao nhiêu năm nay anh đều đặt hy vọng ở Nghiêm Lộ, tưởng rằng anh ta và Đăng Quang Phi sẽ dẫn theo một số nhân viên gạo cội của bộ phận biết tất cả chỉ là giả tạo.

Trương Hoa ngồi xe buýt về nhà, cảm giác vô cùng mệt mỏi. Mấy hôm nay vốn dĩ anh cảm thấy rất nhiệt huyết, cũng tràn đầy hy vọng vào viễn cảnh tương lai, nhưng giờ chỉ trong phút chốc, tất cả đã tan thành mây khói.

Rời khỏi công ty Triết Đông, đương nhiên xe hơi của Trương Hoa cũng phải trả lại cho công ty. Đợt trước ngày nào cũng đi xe buýt nhưng trong lòng cứ

nghĩ chẳng bao lâu nữa mình sẽ có xe riêng. Nhưng giờ Trương Hoa mới biết suy nghĩ ấy thật nực cười.

Xuống xe buýt rồi, Trương Hoa chợt nhớ đến Ngô Tĩnh.

Trương Hoa cũng cảm thấy kì lạ, mỗi khi gặp phải khó khăn anh không nhớ đến Trần Đình, không nghĩ đến người nhà, không nhớ đến một người bạn như Lý Dương Uy, lại càng không nhớ đến Cố Vân Vân, thế mà lại nhớ đến Ngô Tĩnh.

Trong lòng anh, anh luôn cảm thấy ở trước mặt một cô gái như Ngô Tĩnh, cái gì cũng có thể nói ra, chẳng cần phải che giấu điều gì.

Ngô Tĩnh mở cửa ra nhìn thấy Trương Hoa liền cười bảo: "Lại gặp phải vấn đề về tình cảm phải không?"

Trương Hoa cũng cười: "Nếu là vấn đề tình cảm thì đơn giản hơn nhiều!"

Trương Hoa phát hiện ở bên cạnh Ngô Tĩnh, tâm trạng dù có phức tạp đến đâu vẫn có thể mỉm cười.

Ngô Tĩnh nghe Trương Hoa nói xong, ngẫm nghĩ rồi nói: "Nói như thế có nghĩa là hiện giờ anh đã dốc toàn bộ tiền vào công ty mới, nhưng chợt phát hiện ra không có nhân viên phải không?"

Trương Hoa gật đầu: "Dường như là vậy!"

Ngô Tĩnh nói: "Nếu như anh đã dứt áo ra đi, tách ra làm riêng thì chắc đã dự cảm được những nhân tố bất lợi có thể xảy ra rồi. Nếu như mọi thứ đều thuận lợi thế thì ai chẳng chọn tự xây dựng sự nghiệp riêng!"

"Đúng là anh đã nghĩ đến rất nhiều khả năng thất bại, nhưng không nghĩ sẽ gặp phải vấn đề này, hơn nữa lại từ hai người mà anh tin tưởng nhất!"

"Trong cái xã hội này ngoài bản thân ra, xét về mặt logic, bất kỳ người nào khác đều tồn tại mặt không đáng t, thậm chí bao gồm cả người thân!"

Trương Hoa chăm chú nhìn Ngô Tĩnh, cô gái lý trí và lạnh lùng trước mặt khiến anh cảm thấy sợ hãi, chẳng nhẽ trong lòng cô cất giấu rất nhiều điều bí mật mà người ngoài không biết được?

Ngô Tĩnh nói tiếp: "Hiện giờ trước mặt anh chỉ có hai con đường, một là từ bỏ, như thế vẫn có thể giữ lại một phần tiền vốn, cũng đỡ phí hoài công sức, hai là lựa chọn kiên trì đến cùng, dù gì vấn đề nhân viên có thể giải quyết, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Đương nhiên, lựa chọn cách tiếp tục anh cũng phải chuẩn bị trước hai khả năng: một là thành công, hai là thất bại và trắng tay!"

Trương Hoa nói: "Nói như vậy có nghĩa là anh phải chuẩn bị tâm lý là trắng tay nếu lựa chọn tiếp tục có đúng không?"

"Có thể nói là như vậy, nếu không giờ quyết tâm từ bỏ ngay đi!"

"Lúc tốt nghiệp đại học, ngoài căn nhà mà bố mẹ tặng cho anh ra thì bản thân anh chẳng có gì, hiện giờ vẫn còn trẻ, cho dù có tay trắng, không có gì thì cũng không sao, cùng lắm là lại đi xin việc làm!"

"Nếu anh đã nghĩ vậy thì có thể thử xem sao!"

Trương Hoa không nói cho Trần Đình biết chuyện công ty gặp khó khăn. Trần Đình gọi điện hỏi công ty mới làm ăn thế nào, Trương Hoa nói: "Mọi việc đều thuận lợi!"

"Thế thì tốt quá!" - xong liền nói tiếp: "Đã mấy hôm nay anh không đến thăm Tĩnh Tĩnh, em biết anh rất bận, nhưng đừng làm việc quá sức, phải chú ý nghỉ ngơi nhé!"

Đúng là mấy hôm nay Trương Hoa rất bận, chủ yếu là bận tuyển nhân viên. Nhờ có hình ảnh, danh tiếng và khả năng ăn nói của Trương Hoa, cộng thêm lý lịch từng là giáo viên hướng dẫn trước đây nên chẳng mấy chốc Trương Hoa đã tuyển được vài nhân viên rất nhiệt huyết. Chỉ có điều những người này chỉ có nhiệt huyết mà chưa có kinh nghiệm, vì vậy tối nào Trương Hoa cũng phải bỏ ra rất nhiều thời gian để đào tạo họ. Còn về việc phát triển công ty thì có lẽ phải đợi bọn họ thành thạo rồi mới tính tiếp được.

Trần Đình gọi điện cho Trương Hoa xong, Trương Hoa mới nhớ ra đã mấy ngày nay không gặp được con gái, đột nhiên như nhớ ra điều gì, Trương Hoa vội vàng giờ cuốn lịch bàn trên bàn làm việc ra, lúc này mới phát hiện hai ngày nữa là đến sinh nhật 18 tuổi con gái.

Trương Hoa lúc này mới giật mình, nghĩ thầm, may mà nhớ ra kịp, nếu không lại quên mất ngày sinh nhật đầu tiên của con gái, nếu mà quên thật thì anh không thể tha thứ cho chính bản thân được.

Buổi tối, lúc Trương Hoa vẫn còn đang ở văn phòng đào tạo nhân viên mới, mẹ anh gọi điện đến nói: "Từ tết đến giờ đã hơn hai tháng rồi mà không dẫn cháu nội về nhà, còn hai ngày nữa là đến sinh nhật nó, con vẫn không định dẫn nó về nhà đấy à?"

Trương Hoa vội nói: "Dạo này con bận quá, quên không đưa Tĩnh Tĩnh về nhà chơi. Chuyện sinh nhật cháu để con bàn bạc với Trần Đình, cố gắng đưa cháu về nhà đón sinh nhật!"

Mẹ Trương Hoa thờ dãi trong điện thoại: "Con bé dễ thương như thế, mặc dù mang họ Trương mà nhà họ Trương lại không được quyết định!"

Trương Hoa không biết nói gì. Mẹ anh lại nói thêm: "Nếu hai anh chị không như thế, có lẽ tuần nào tôi cũng vào thăm cháu nội!"

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Lưu Huệ Anh cũng không hẳn là có ấn tượng tốt hay xấu với Hoàng Lực Hằng. Hồi đầu, cô chẳng có cảm giác gì

với anh ta, trước hết là vì Hoàng Lực Hằng khá lớn tuổi, tiếp đó cô cứ cảm thấy Hoàng Lực Hằng không phải mẫu người mà mình thích, trông thì nhỏ nhả như quân tử nhưng cứ có cảm giác già già.

Nếu không phải Trần Đình nói người đàn ông này là thật lòng, tuổi tác lớn một chút sẽ biết quan tâm và chăm sóc hơn thì cô sẽ chẳng bao giờ cân nhắc đến chuyện này. Trần Đình nói: "Trước tiên cứ thử tìm hiểu xem, nếu được thì tiếp tục, cảm thấy không được thì thôi cũng đâu có muộn!"

Về sau Trần Đình có gặp Lưu Huệ Anh mấy lần, định nói ra nỗi lo của Trương Hoa với Lưu Huệ Anh nhưng cuối cùng lại sợ suy nghĩ của Trương Hoa là sai lầm nên cứ không nói. Mặc dù Lưu Huệ Anh đồng ý qua lại với Hoàng Lực Hằng nhưng vẫn rất dè dặt. Lúc cùng ăn cơm, cho dù Hoàng Lực Hằng nói gì cô cũng tuyệt đối không uống, tối đến dù muộn thế nào cũng tuyệt đối không cho Hoàng Lực Hằng đưa về.

Công ty Lưu Huệ Anh thường xuyên có khách hàng ở vùng khác đến, thỉnh thoảng Lưu Huệ Anh cũng phải đi tiếp khách, đến quán cà phê dưới công ty uống cà phê hay gì đó, vì vậy cô và Hoàng Lực Hằng mới quen nhau. Hai bên công ty có quan hệ làm ăn mà công ty của Hoàng Lực Hằng cũng cách công ty Lưu Huệ Anh không xa lắm.

Có hôm, Lưu Huệ Anh đang ngồi nói chuyện với khách ở quán cà phê thì đột nhiên nhìn thấy Hoàng Lực Hằng ngồi đối diện, quay lưng về phía cô, vừa uống vừa nói chuyện điện thoại.

Lưu Huệ Anh nói với khách hàng: "Thật ngại quá, tôi có chút chuyện phải qua bên kia một lát, tôi sẽ trở lại ngay!"

Lưu Huệ Anh đi đến phía sau Hoàng Lực Hằng, phát hiện Hoàng Lực Hằng tay cầm điện thoại vừa nói vừa cười: "Đã tán được rồi, cậu còn không biết khả năng của tôi sao?", đối phương lại nói một câu gì đó, Hoàng Lực Hằng liền bảo: "Phụ nữ một khi không có tâm lý đề phòng thì sớm muộn gì cũng đến tay thôi!"

Lưu Huệ Anh vốn định gọi anh ta nhưng nghe anh ta nói thế liền khựng lại, muốn nghe xem anh ta đang nói gì. Hoàng Lực Hằng tiếp tục: "Thủ đoạn gì? Đương nhiên là thủ đoạn cao tay rồi", chắc là đối phương đang hỏi anh ta, Hoàng Lực Hằng cười nói: "Rất đơn giản. Trước đó tìm hiểu cô bạn thân nhất bán hàng ở cửa hàng hoa, giả bộ không quen với bạn cô ta để nhiều lần đến cửa hàng hoa ấy, rồi lợi dụng cô bạn ấy, mọi chuyện rất đơn giản!"

Hoàng Lực Hằng lại nói tiếp: "Thật không ngờ cái cô chủ cửa hàng hoa ấy lại càng xinh đẹp hơn, sớm biết vậy tôi đã theo đuổi cô ta rồi!"

Lưu Huệ Anh nghe đến đây, vốn định đổ up cốc cà phê lên đầu anh ta nhưng ngẫm nghĩ có khách hàng ở đây nên lại thôi, giả bộ không có việc gì, quay lại ghế ngồi.

Ở phía xa, Hoàng Lực Hằng vẫn tiếp tục nói chuyện điện thoại với đối phương. Lưu Huệ Anh nói với khách hàng: "Thật ngại quá, tôi qua chào một người bạn, đã để anh đợi lâu rồi!", khách hàng lắc đầu: "Không sao đâu!"

Buổi tối, Trần Đình đón con gái về đến nhà đã nhìn thấy Lưu Huệ Anh đứng đó. Trần Đình nói: "Sao đến mà không gọi cho tớ để tớ về sớm một chút!"

Lưu Huệ Anh đón lấy Tinh Tinh rồi nói: "Không sao, lên nhà đi!"

Lúc ăn cơm, Trần Đình nói: "Ngày kia là sinh nhật Tinh Tinh, không biết Trương Hoa có nhớ hay không nữa!"

Lưu Huệ Anh liền nói: "Cậu không nói với anh ấy à?"

Trần Đình nói: "Không, ban ngày tớ có gọi cho anh ấy có nhắc đến Tinh Tinh, hi vọng anh ấy nhớ ra!"

"Trương Hoa yêu con gái như thế chắc chắn là sẽ nhớ, không cần lo đâu!"

Trần Đình nhìn về mặt Lưu Huệ Anh có vẻ kì lạ liền hỏi: "Cậu có chuyện gì phải không?"

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi kể cho Trần Đình nghe chuyện về Hoàng Lực Hằng.

Trần Đình nghe xong liền nói: "Đáng ra tớ phải nói sớm cho cậu mới đúng, xem ra suy đoán của Trương Hoa là không sai!"

Lưu Huệ Anh ngạc nhiên hỏi: "Suy đoán của Trương Hoa ư?"

Trần Đình liền kể cho Luru Huệ Anh nghe những nghi vấn mà Trương Hoa đặt ra. Luru Huệ Anh nói: "Xem ra linh tính của Trương Hoa quả là tốt!"

Trần Đình nói: "Loại đàn ông này không đáng để đau lòng!"

Luru Huệ Anh cười: "Sao có thể đau lòng vì loại đàn ông đó chứ, tớ vốn chẳng có tình cảm gì đặc biệt với anh ta, nên tớ mừng thay cho tớ thì đúng hơn, vui mừng vì tớ luôn cẩn thận!"

Trần Đình nói: "Xem ra lần sau nhất định phải để Trương Hoa tham mưu mới được, đàn ông nhìn đàn ông sẽ chuẩn xác hơn!"

Luru Huệ Anh cười nói: "Cậu định từ bỏ Trương Hoa là tớ tán công thật đấy nhé!"

"Không phải cậu thích Trương Hoa rồi đấy chứ?"

"Đương nhiên là tớ chỉ đùa thôi, sao có thể thích một người đàn ông đã từng ly hôn, lại có con rồi được?"

Luru Huệ Anh lại nói tiếp: "Chỉ có điều nếu gặp được mẫu đàn ông như Trương Hoa, tớ tuyệt đối không từ bỏ! Cho dù có phải bám riết lấy anh ấy. Trong cái xã hội này có thể gặp được một người đàn ông tình cảm như thế chẳng phải chuyện dễ dàng!"

"Sau này đừng có nói như thế, cậu đang cố tình khiến tớ thấy hối hận đấy".

"Biết là tốt rồi, ý của tớ là chỉ cần Trương Hoa chưa kết hôn là cậu vẫn còn cơ hội, hơn nữa cậu có con át chủ bài, đó chính là con gái, nếu bố mẹ Trương Hoa cũng thích con bé thì cơ hội thành công càng lớn!"

"Cậu nói vậy tớ mới nhớ, đã hơn hai tháng rồi không đưa Tinh Tinh về nhà thăm bố mẹ Trương Hoa! Đến hôm sinh nhật Tinh Tinh có nên đưa cháu về nhà ông bà không nhỉ?"

"Cái này còn phải hỏi à? Chắc chắn phải đi rồi, tớ tin bố mẹ Trương Hoa sẽ vui mừng lắm đấy!"

"Nhưng mà Trương Hoa không chịu mở miệng, tớ đâu tiện đi? Huống hồ tớ cũng không biết rõ Trương Hoa có nhớ ngày sinh nhật của con không nữa".

Luru Huệ Anh liền nói: "Nhiều lúc nhìn hai người mà tớ tức muốn chết, rõ ràng đều thích nhau mà chẳng ai chịu chủ động, sao bản thân không chủ động lên một chút? Nếu tới mai anh ấy vẫn không gọi cho cậu thì cậu gọi thẳng cho anh ấy đi!"

Chiều ngày hôm sau, Trần Đình đang ngồi trong cửa hàng nghĩ ngợi miên man thì đột nhiên Trương Hoa bế con gái bước vào, Trần Đình nhìn thấy anh thì vui lắm, nói: "Hôm nay anh không bận à?"

Trương Hoa nói: "Vẫn bận nhưng anh thấy chuyện của Tinh Tinh quan trọng hơn!"

Trần Đình nghe Trương Hoa nói vậy là biết ngay Trương Hoa vẫn nhớ ngày mai là sinh nhật con, những lo lắng trước đây của cô là thừa thãi.

Đúng lúc ấy Tinh Tinh cứ vùng vẫy đòi xuống, Trương Hoa liền đặt con xuống. Tiểu Nhã chạy lại đỡ Tinh Tinh, nói: "Đề dì dắt con đi chơi nhé!", thấy con gái được Tiểu Nhã dắt đi xa, Trương Hoa liền nói: "Anh muốn bàn bạc với em một chuyện, ngày mai sinh nhật Tinh Tinh, em có thể nghỉ một ngày không?"

Trần Đình nhoen miệng cười: "Anh cũng là một ông bố chuẩn đấy nhỉ, vẫn nhớ ngày mai là sinh nhật Tinh Tinh!" Trương Hoa không dám nói là ngày hôm qua đột nhiên nhớ ra, chỉ nói: "Đương nhiên là nhớ rồi, anh mong sinh nhật tròn một tuổi của con suốt mà!"

Trần Đình nói: "Ý anh là nghỉ một ngày Tinh Tinh ra ngoài chơi á?"

"Đúng thế, còn có một chuyện nữa anh muốn bàn với em, chiều mai có thể đưa Tinh Tinh về nhà bố mẹ không? Mẹ anh muốn để Tinh Tinh đón sinh nhật ở nhà!"

"Anh là bố của Tinh Tinh, anh quyết định thế nào thì làm như thế!"

"Thế thì tốt, ngày mai chúng ta sẽ dẫn Tinh Tinh vào trung tâm thành phố chơi, buổi chiều sẽ về nhà..." - Trương Hoa lại nói thêm: "Anh về công ty trước đây, tối nay còn phải đào tạo nhân viên mới, ngoài ra còn phải sắp xếp một số việc cho họ làm ngày mai!"

"Việc ở công ty có tiến triển thuận lợi không?"

"Công ty mới thành lập bao giờ cũng rất khó khăn, từ từ sẽ khắc phục được thôi!"

"Anh có niềm tin là tốt rồi, anh đi đi, để em trông Tinh Tinh cho!"

Đạo này Cổ Vân Vân rất u uất, một mặt là vì Trương Hoa đột nhiên xin nghỉ việc, mặt khác là mẹ cô thường lôi cô đến những buổi tụ họp vợ vãn. Về sau cô mới biết tham gia những buổi tụ họp ấy chỉ là cái cớ, cái chính là mẹ Cổ Vân Vân muốn tìm một đối tượng kết hôn cho con gái, luôn hi vọng con gái sẽ dễ dàng đến một chàng trai nào đó trong những buổi gặp gỡ.

Sau khi biết mục đích thật sự của mẹ, Cổ Vân Vân thẳng thừng từ chối tham gia những buổi gặp gỡ như thế này, thậm chí còn nói thẳng với bố mẹ là cô thích Trương Hoa. Cổ Triết Đông ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nói: "Con phải nghĩ cho kỹ, vợ cũ và con gái của Trương Hoa luôn ở bên cạnh nó, nó có tình cảm rất sâu sắc với vợ cũ, phục hôn là chuyện sớm muộn thôi!"

Cổ Vân Vân lắc đầu: "Con hiểu tính cách của Trương Hoa, chắc chắn sẽ không phục hôn đâu!"

"Bố thật không thể hiểu nổi, với điều kiện gia đình ta, tại sao con cứ nhất định phải chọn một người bạn trai như thế chứ? Từng ly hôn, có con riêng, quyết định nông nổi, đang trên đà phát triển thì từ bỏ công việc để ra làm riêng".

"Những chuyện ấy không phải là lỗi của anh ấy, còn về chuyện tách ra làm riêng là bởi vì anh ấy có khả năng này".

Cổ Triết Đông cười nhạt: "Khả năng này ư? Bố dám khẳng định với con một câu, không quá một tháng đâu, chắc chắn Trương Hoa sẽ thất bại đến mức trắng tay!"

"Bố nhìn nhận như thế là phiến diện, con tin anh ấy sẽ thành công!"

"Thế thì con cứ đợi đấy mà xem, đợi đến khi nào nó thất bại, bị tổn thương nó sẽ nghĩ đến vợ cũ, chắc chắn sẽ quay lại bên cạnh vợ cũ".

Cổ Vân Vân định nói gì đó nhưng mẹ cô đã ngăn lại: "Bố mẹ chỉ vì muốn tốt cho con thôi, hi vọng con có thể nhận ra điều này. Người Trương Hoa yêu không phải là con, từ trước đến giờ nó chỉ yêu vợ cũ của nó thôi!"

Cổ Vân Vân đứng bật dậy gắt: "Thôi đừng nói nữa, con đi ngủ trước đây!"

Mẹ Cổ Vân Vân nhìn thấy con gái chạy lên tầng, thở dài.

Cổ Triết Đông nói: "Không cần lo, đợi khi nó phát hiện Trương Hoa dễ dàng thất bại như thế, nó sẽ hiểu ra rằng nó đã đánh giá Trương Hoa quá cao!"

Sáng ngày hôm sau, Cổ Vân Vân gọi điện cho Trương Hoa.

Đạo này ngày nào cô cũng phải đi cùng với mẹ nên không có thời gian đi tìm Trương Hoa, càng không biết rõ công ty mới của anh làm ăn ra sao.

Trương Hoa đang cùng Trần Đình đưa con gái đi công viên chơi thì nhận được điện thoại của Cổ Vân Vân. Trương Hoa nhìn thấy số điện thoại của Cổ Vân Vân liền đi qua một bên nghe điện: "Có chuyện gì thế?"

"Cậu đang ở đâu, sao nghe ồn ào thế?"

Sau khi rời khỏi công ty, tình cảm của Trương Hoa đối với Cổ Vân Vân cũng thay đổi đi nhiều, cũng không muốn giấu giếm chuyện gì nên nói thẳng: "Tôi với Trần Đình đang đưa con gái đi công viên, hôm nay là sinh nhật tròn một tuổi con gái tôi!"

Cổ Vân Vân ngắt điện thoại, lúc này cô mới thực sự cảm nhận được nguy cơ. Xem ra lời bố nói cũng có lý, tình cảm mà Trương Hoa dành cho Trần Đình rất sâu đậm.

Nếu Cổ Vân Vân đủ lý trí thì theo lẽ thường có lẽ cô sẽ cân nhắc đến chuyện từ bỏ tình cảm với Trương Hoa. Nhưng Cổ Vân Vân lại cho rằng, tất cả những chuyện này là do ở bên cạnh Trương Hoa, nếu Trần Đình biến mất hẳn khỏi thành phố này, Trương Hoa tự nhiên sẽ không còn lưu luyến tình cảm này nữa.

Cổ Vân Vân biết muốn Trần Đình rời khỏi thành phố này là chuyện không hề dễ dàng, hơn nữa hiện giờ cô ta đã có mấy cửa hàng hoa của mình, có nền tảng kinh tế nhất định, cô ta không muốn đi thì chẳng ai ép cô ta ra đi được.

Trần Đình thấy Trương Hoa nghe điện thoại xong có vẻ thất thần liền hỏi: "Điện thoại của Cổ Vân Vân à?"

"Em nhớ Cổ Vân Vân đến thế à? Tại sao cứ nhất định phải là điện thoại của cô ấy?"

"Ai nhớ cô ta chứ? Em thấy anh đi sang một bên nghe điện thoại thì nghĩ rằng là cô ta thôi!"

"Nhân viên mới của công ty gọi đến hỏi chút vấn đề, bên này ồn ào quá nên anh qua bên đó nghe thôi! Hay là chúng ta đi thôi, tìm chỗ nào ăn cơm xong rồi về nhà bố mẹ!"

Bố mẹ Trương Hoa đã đứng chờ ở bến xe từ rất sớm. Trương Hoa ôm con xuống xe, Trần Đình xách đồ đi xuống sau. Mẹ Trương Hoa vội vàng chạy đến đón lấy cháu, nói: "Nhanh thật, hơn hai tháng không gặp mà đã lớn bằng này rồi!" rồi ngoảnh đầu sang hỏi Trương Hoa: "Nó biết gọi bố mẹ chưa?"

Trương Hoa nói: "Cũng không biết là có phải gọi bố mẹ không nữa, chỉ biết ẽ a suốt cả ngày thôi!"

Mẹ Trương Hoa nói: "Phải nói chuyện nhiều với con, đã đến lúc nó có thể nghe hiểu những gì chúng ta nói rồi đấy, phải kiên nhẫn mới được!"

Trần Đình đi theo sau nói: "Đại khái là vì bọn con đều bận nên ít có thời gian nói chuyện với con bé, sau này con sẽ nói chuyện với nó nhiều hơn!"

Mẹ Trương Hoa lại nói: "Biết đi chưa?"

Trần Đình nói: "Vẫn chưa ạ, nhưng có thể đi men được một đoạn rồi, đa phần nó vẫn bò thôi ạ!"

Mẹ Trương Hoa nói: "Bò nhiều cũng được, đỡ bị ngã!"

Thấy trên tay Trần Đình là một cái bánh gato, bố Trương Hoa liền nói: "Bố mẹ cũng mua bánh rồi!"

Trương Hoa nói: "Thế thì chúng ta phải ăn nhiều một chút, dù gì Tinh Tinh cũng không ăn được bao nhiêu!"

Trần Đình đang ở trong phòng khách thì mẹ cô gọi điện lên, hỏi sinh nhật Tinh Tinh làm gì? Trần Đình đi ra ngoài sân nói: "Con với Trương Hoa đưa Tinh Tinh về nhà bố mẹ anh ấy tổ chức sinh nhật cho con bé, hiện giờ con đang ở nhà bố mẹ anh ấy!"

Mẹ Trần Đình nghe thấy vậy trong lòng mừng thầm: "Thái độ của bố mẹ nó đối với con thế nào?"

Trần Đình nói: "Cũng tốt ạ!"

"Nếu có thể phục hôn thì nhớ mà sống cho tốt đấy!"

Trần Đình không muốn nói với bố mẹ cô chuyện cô đã chuyển ra khỏi nhà Trương Hoa, chỉ tiện miệng đáp: "Con biết rồi ạ!"

Mẹ Trần Đình lại hỏi tiếp: "Sức khỏe của con bé thế nào rồi?"

"Nó bị cảm cúm mấy lần, có một lần hình như ăn phải cái gì đó nên đau bụng, nhưng nói chung là cũng không tồi, rất khỏe mạnh ạ!"

Mẹ Trần Đình lại hỏi: "Cửa hàng hoa thế nào rồi?"

"Cũng ổn mẹ ạ!"

"Thế thì tốt rồi, Trương Hoa chịu bỏ tiền ra mở cửa hàng hoa cho con chứng tỏ nó vẫn còn tình cảm với con, sau này phải đối xử với nó cho tốt vào!"

Hai người nói thêm dăm ba câu nữa thì Trần Đình nói: "Mẹ Trương Hoa chuẩn bị đi nấu cơm rồi, con không nói được nhiều với mẹ nữa, con cũng phải vào giúp một tay rồi!"

Mẹ Trần Đình gật đầu: "Ừ, con đi đi!"

Trương Hoa nhìn một bàn đầy thức ăn, cười bảo: "Xem ra chúng ta cũng được hưởng sái của Tinh Tinh rồi, con bé có ăn được bao nhiêu đâu, chúng ta đành phải ăn hộ nó vậy!"

Mẹ Trương Hoa nói: "Năm ngoái mẹ nghe nói hai đứa có thuê người giúp việc, hiện giờ người giúp việc còn ở

Trần Đình nói: "Con và Tinh Tinh đã chuyển sang nơi ở mới rồi ạ!"

Mẹ Trương Hoa nhìn Trần Đình nói: "Con với Tinh Tinh đã chuyển ra ngoài rồi ư?"

"Vâng ạ, trước kia không có điều kiện nên đành phải ở tạm nhà Trương Hoa, hiện giờ có điều kiện hơn một chút nên không cần phải phiền phức như thế nữa".

Mẹ Trương Hoa nhìn Trương Hoa: "Sao con không nói với mẹ?"

Trương Hoa cũng không ngờ Trần Đình đột nhiên nói ra chuyện này, chỉ biết cười ái ngại, không nói năng gì. Mẹ Trương Hoa ôm cháu gái, bón cho cháu ăn, trông có vẻ nặng nề tâm sự. Bởi vì mua đến hai cái bánh gato nên đành phải cắt một cái. Trần Đình nói: "Thế thì con cắt cái bánh mẹ mua nhé!"

Trương Hoa đã nói trước với Trần Đình là tối nay sẽ không về trung tâm thành phố. Trần Đình tắm xong liền ôm con vào phòng ngủ. Trương Hoa ngủ trong phòng Nhà Vận. Trương Hoa vừa mới vào phòng, bố mẹ anh đã vào theo.

Mẹ Trương Hoa nói: "Hoa, nói thật cho mẹ nghe, Trần Đình sau khi ly hôn có liên hệ gì với ông tổng giám đốc cũ không?"

Trương Hoa nói: "Qua hành vi của cô ấy thì chắc là không?"

Mẹ Trương Hoa cân nhắc một lát rồi nói: "Nếu như không liên hệ gì thì có thể đó chỉ là sai lầm lúc còn trẻ. Mẹ thấy vì đứa bé, hai đứa phục hôn đi, chỉ cần sau này nó chịu làm một người vợ ngoan là được!"

Bố Trương Hoa cũng nói: "Quan trọng là tương lai sau này, có thể sửa chữa được thì nên tha thứ con ạ, dù gì cũng có con với nhau rồi!"

Mẹ Trương Hoa lại hứa vào: "Đúng thế, giờ chỉ cần nhìn thấy cháu gái, nghĩ sau này nó phải sống trong một gia đình đơn thân là mẹ lại thấy xót xa".

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Lúc ăn tối, Trần Đình nói đã dẫn con gái chuyển ra ngoài ở chỉ là vì không muốn bố mẹ Trương Hoa hiểu nhầm rằng cô vẫn

nh sống dựa vào Trương Hoa là vì trong tiềm thức, cô cũng không hy vọng bố mẹ Trương Hoa cho rằng mình cứ đeo bám Trương Hoa, càng không muốn bố mẹ Trương Hoa nghĩ rằng một mình cô không thể nuôi nổi con.

Mấy câu này của Trần Đình khiến cho mẹ Trương Hoa cảm thấy rất khó chịu, bởi vì bà biết Trần Đình không cần dựa vào Trương Hoa vẫn có thể nuôi con. Trước đây cứ nghĩ điều kiện của Trần Đình khó mà nuôi con một mình, có lẽ sớm muộn gì cũng phải giao con cho Trương Hoa.

Mẹ Trương Hoa nhìn cháu gái càng lớn càng đáng yêu, nghịch ngợm, trong lòng vô cùng phức tạp, vì vậy tới đến mới không nén được bảo Trương Hoa phục hôn. Trong mắt mẹ Trương Hoa, sức khỏe và tương lai của cháu gái là quan trọng hơn cả.

Mẹ Trương Hoa lại nghĩ, Trần Đình ly hôn rồi mà vẫn cố chấp muốn sinh đứa bé ra, cũng vẫn cứ ở lại thành phố này, vẫn sống ở bên con trai mình có lẽ thật sự đã biết sai lầm, thật sự hối cải.

Sáng ra ăn sáng xong, Trương Hoa và Trần Đình chuẩn bị đưa con gái về trung tâm thành phố, mẹ Trương Hoa liền nói với Trần Đình: "Đình à, nếu như cửa hàng hoa không bận thì ở lại thêm một chút, bảo thằng Hoa nó về nhà trước!"

Trần Đình biết mẹ Trương Hoa có chuyện muốn nói với mình liền bảo Trương Hoa: "Thế anh về trước đi, em sẽ về sau một chút!"

Mẹ Trương Hoa đưa cháu gái cho ông nội bế rồi nói với Trần Đình: "Chúng ta vào phòng Nhã Vận một lát đi!"

Hai người vào phòng rồi, mẹ Trương Hoa liền đóng cửa lại. Mẹ Trương Hoa ngồi trên giường của Nhã Vận, Trần Đình bê một cái ghế ngồi xuống bên cạnh. Mẹ Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: "Đình à, mẹ không có thời gian nói chuyện với con, con nói thật với mẹ, hồi đầu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Trần Đình nghe giọng điệu của mẹ Trương Hoa, chợt nhớ lại những ngày tháng còn hạnh phúc lúc ở đây, tâm trạng phức tạp khiến cho mắt cô ngấn ngấn nước, không biết là vì giọng điệu ấm áp của mẹ Trương Hoa hay là vì câu hỏi của bà.

Mẹ Trương Hoa nhìn Trần Đình, cũng không nói gì. Hồi lâu sau, Trần Đình mới nói: "Con biết con có lỗi với mẹ, cũng có lỗi với Trương Hoa. Trước khi ly hôn con đã biết mình sai rồi, con cũng từng cầu xin Trương Hoa tha thứ cho con, hi vọng có thể đối xử tốt với anh ấy cả đời này để bù đắp những ách này trong lòng với anh ấy".

Mẹ Trương Hoa nói: "Giờ nhìn thấy cháu gái, mẹ lại thấy chua xót. Nó không có lỗi, thế mà phải gánh chịu sai lầm của các con!"

Nước mắt Trần Đình trào ra: "Con biết như thế đối với Tinh Tinh là bất công, nhưng chuyện này không thể trách Trương Hoa được, đều là lỗi của con. Hiện giờ con chỉ hy vọng Tinh Tinh khỏe mạnh, trưởng thành thôi!"

Mẹ Trương Hoa nói: "Nhưng một gia đình không hoàn chỉnh làm sao có thể mang lại hạnh phúc cho con bé?"

"Tất cả đều là lỗi của con, vì vậy con không trách Trương Hoa đâu, cho dù anh ấy đối xử với con thế nào con cũng chấp nhận!"

Mẹ Trương Hoa im lặng hồi lâu rồi nói: "Nói thật lòng mẹ không thể tha thứ cho con, nhưng vì con đã sinh con cho thằng Hoa, cũng nhận thức được sai lầm của mình rồi, lại nguyện sống bên cạnh thằng Hoa, còn để con bé mang họ Trương, mẹ không thể không tha thứ cho con!"

Mẹ Trương Hoa thấy Trần Đình cúi đầu trầm ngâm không nói gì liền hỏi: "Đình à, nói thật lòng, tình cảm con dành cho Trương Hoa rốt cuộc thế nào?"

Trần Đình ngẩng đầu nhìn mẹ Trương Hoa, sau đó kiên định nói: "Cho dù Trương Hoa sau này có kết hôn với ai đi nữa, con đều nghĩ không có ai yêu anh ấy hơn con đâu, bởi vì con biết anh ấy hiền lành, bởi vì con biết trong lòng con mãi mắc nợ anh ấy!"

Mẹ Trương Hoa liền nói: "Nếu con đã nghĩ như vậy thì cứ đưa Tinh Tinh về đây ở đi, đợi khi nào hai đứa đi làm thủ tục xong, mẹ sẽ qua đó ở giúp các con trông nom Tinh Tinh".

Trần Đình bất lực nói: "Giả sử vì mẹ ép buộc anh ấy mới đồng ý phục hôn hoặc vì Tinh Tinh mới đồng ý phục hôn, vậy thì trong lòng anh ấy sẽ không sao vui vẻ được. Nếu là như vậy con với Tinh Tinh thà ở bên ngoài chứ không muốn nhìn thấy anh ấy không vui!"

Mẹ Trương Hoa ngắt nghỉ một hồi rồi nói: "Thế thì tạm thời con ở ngoài một thời gian, chỉ cần sau này con đối xử thật lòng với thằng Hoa thì chuyện khuyên nhủ nó cứ để mẹ lo!"

Trần Đình nói: "Con chỉ hy vọng anh ấy vui vẻ, nếu phục hôn không thể khiến anh ấy vui vẻ, con tuyệt đối không đồng ý, chỉ có điều con vẫn cảm ơn mẹ đã tha thứ cho những sai lầm của c

Lúc hai người đi ra, Tinh Tinh đang chấp chững bước đi dưới sự dẫn dắt của ông nội, miệng còn cười oa oa. Trần Đình ôm con gái nói: "Thế thôi con với Tinh Tinh về đây ă!"

Mẹ Trương Hoa nói: "Sao mà vội thế, ăn xong cơm trưa rồi hãy đi, dù gì ở cửa hàng vẫn còn nhân viên mà!"

Trần Đình đành phải ở lại, ngồi nhìn bố mẹ Trương Hoa chơi đùa với con gái. Ăn cơm trưa xong, Trần Đình đưa con gái về, mẹ Trương Hoa nói: "Sau này có thời gian thì thường xuyên dẫn Tinh Tinh về nhà chơi nhé. Thăng Hoa nó bận thì kệ nó!"

Trần Đình gật đầu đáp: "Vâng ạ!"

Trên đường về, Trần Đình cảm thấy rất vui, về đến nơi, cô đưa con đi thẳng đến cửa hàng hoa. Mấy cô nhân viên thấy Trần Đình bế con đến liền tranh nhau bế. Tiểu Nhã đón lấy Tinh Tinh, nói: "Chị Đình, chị nghỉ ngơi đi, để em trông cháu cho!"

Tiểu Nhã đặt Tinh Tinh xuống đất rồi dắt con bé tập đi, những cô nhân viên còn lại thì nhau dùng tay cù vào bụng Tinh Tinh: "Cung à, lại đến để phá quấy phải không?"

Tinh Tinh bị các cô cù cho cười khanh khách, sau đó đi men quanh cửa hàng dưới sự dẫn dắt của Tiểu Nhã.

Một cô khác ngồi xuống nói: "Con cún con này mấy hôm trước đã làm vỡ mất một cái bình hoa, hôm nay có phải lại muốn đập thêm vài cái nữa không?"

Trần Đình đứng bên cạnh cười: "Đập vỡ bình hoa cũng không sao, đừng bị đứt tay đứt chân là được!"

Tiểu Nhã đỡ Tinh Tinh tập đi, nói: "Sau này sẽ lập một cuốn sổ nợ riêng cho con bé, phá hỏng những thứ gì phải ghi lại hết, rồi định kỳ tìm bố con đòi tiền nha!"

Một cô khác cũng hòa vào: "Lần sau thầy Trương mà đến là phải đòi tiền đấy!"

Trần Đình nghe các cô nhân viên nói chuyện với nhau mà không nhịn được cười.

Trần Đình đang ngồi sau quầy thu ngân thì có người đến, cô ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Hoàng Lực Hàng. Hoàng Lực Hàng nhìn thấy Trần Đình liền cất tiếng chào: "Chị Đình

Trần Đình cười khẩy: "Có phải lại gặp vấn đề khó khăn không?"

Hoàng Lực Hàng biết Trần Đình đang mỉa mai liền thành khẩn nói: "Đúng thế, cô gái trước kia tôi nói với chị lại không thèm đếm xỉa đến tôi nữa rồi!"

Trần Đình đứng bật dậy, nói với cô nhân viên ở gần đó: "Rót cho chị cốc nước lạnh!"

Hoàng Lực Hàng còn tưởng là Trần Đình lấy nước cho mình, tiếp tục nói: "Tôi không rõ là vì nguyên nhân gì, vì vậy tôi thấy rất bế tắc!"

Trần Đình đột nhiên hất thẳng cốc nước lạnh vào mặt Hoàng Lực Hàng rồi nói: "Đây chính là nguyên nhân đấy! Tôi vốn định hất nước nóng vào mặt anh, để xem bộ mặt ngụy quân tử của anh bị bỏng sẽ như thế nào?"

Trần Đình vô cùng phần nộ trước hành vi lừa gạt của Hoàng Lực Hàng đối với Lưu Huệ Anh. Cô biết Lưu Huệ Anh từng bị tổn thương một lần, vì vậy vốn không dám tưởng tượng Lưu Huệ Anh mà bị tổn thương thêm lần nữa sẽ ra sao.

Hành động đột ngột của Trần Đình khiến Hoàng Lực Hàng sửng sốt, nhất thời không kịp phản ứng. Trần Đình nói tiếp: "Tôi nói cho anh biết, nếu anh dám lại gần Huệ Anh nữa bước, tôi sẽ không khách khí với anh nữa đâu! Còn giờ thì mời anh biến ra khỏi cửa hàng của tôi!"

Hoàng Lực Hàng từ từ ý thức được Trần Đình đã biết chuyện của mình, trừng trừng nhìn Trần Đình hồi lâu rồi nói: "Cô giỏi lắm, hãy nhớ lấy hành vi ngày hôm nay của cô!", nói rồi liền đi thẳng ra ngoài.

Trương Hoa lúc này đang ở trong giai đoạn đào tạo nhân viên rất căng thẳng, đối với anh mà nói thời gian vô cùng gấp rút. Mẹ anh đã nói đến chuyện phục hôn với Trần Đình nhưng tạm thời anh chưa thể thoát khỏi ám ảnh quá khứ.

Điều quan trọng hơn là hiện giờ anh chẳng còn tâm tư nào để nghĩ đến những chuyện đó, anh biết rõ nếu công ty mới không có thành tích gì trong thời gian ngắn sẽ phải đối mặt với tình trạng thiếu hụt vốn.

Trương Hoa đặt hết hy vọng vào giai đoạn sau khi đào tạo nhân viên, bởi vì anh biết rằng chỉ cần có buổi đào tạo là công ty sẽ có thu nhập. Trương Hoa tin rằng dựa vào mối quan hệ mà mình đã xây dựng tổ chức vài buổi đào tạo không phải là việc khó.

Trần Đình gọi điện cho Trương Hoa, nói cảm thấy có người theo dõi mình. Trương Hoa cười nói: "Em tưởng rằng đang đóng phim chắc, lấy đâu ra mà lắm xã hội đen thế? Đừng nhay cảm quá!"

Trần Đình nói: "Thật đấy, trong lòng em cứ thấp thỏm làm sao ấy!"

"Đừng căng thẳng như thế, có phải dạo này em làm việc mệt nhọc quá không?"

Trần Đình liền kể tạt nước vào mặt Hoàng Lực Hàng cho Trương Hoa nghe, sau đó nói: "Liệu anh ta có trả thù không? Tuyệt đối đừng làm hại Tinh Tinh!"

"Bây giờ em đang ở đâu?"

"Em gần đến nhà trẻ của Tinh Tinh rồi!"

Trương Hoa vội nói: "Anh qua đó ngay đây!"

Trương Hoa ngồi trên taxi nhìn thấy có hai người đàn ông vây lấy Trần Đình và con gái.

Taxi vừa đỗ lại Trương Hoa đã nghe thấy tiếng con khóc, trong lòng như có lửa bùng lên, ánh ném cho lái xe năm mươi tệ rồi nói: "Khởi phải trả lại!" rồi mở cửa lao ra ngoài. Trong lòng anh, cho dù là ai cũng không được phép bắt nạt con gái anh, nếu ai dám làm tổn hại đến con gái anh, anh quyết liều mạng với kẻ đó!

Trần Đình lấy khăn mặt lau vết máu trên khóe miệng Trương Hoa, hỏi: "Anh có đau không?"

Trương Hoa nằm trên giường, cười nói: "Có người từng nói, đàn ông mà chưa từng đánh nhau chẳng khác gì chưa từng là thanh niên, cuối cùng cũng được đánh nhau một lần, thế cũng coi như mình từng là thanh niên!"

Trần Đình nói: "Đã đến thế này rồi mà còn đùa được!"

"Tinh Tinh không sao chứ?"

"Không sao, bọn chúng chỉ dọa hai mẹ con chứ không dám ra tay. Tinh Tinh sợ quá nên khóc òa!"

Trần Đình nhìn con gái đang bò quanh nhà, liền nói: "Nhưng mà một lúc là hết ngay, giờ lại nghịch tung búng kia k

"Thế thì tốt rồi!"

"Em không ngờ anh nóng nảy thế, vừa xông đến là ra tay liền!"

"Lúc ấy anh chẳng nghĩ ngợi nhiều, nghe thấy tiếng Tinh Tinh khóc chẳng còn nghĩ ngợi được gì nữa!"

Trần Đình tức tối nói: "Thật không ngờ dám người ấy lại vô lại đến thế!"

"Hay là sau này để anh đón Tinh Tinh cho!"

"Không sao, bọn chúng không dám làm gì đâu, cùng lắm là hù dọa thôi, cái chính là em lo cho Lư Huệ Anh thôi, cô ấy ở có một mình!"

Đang nói chuyện thì có người gõ cửa. Trần Đình liền chạy ra mở cửa, là Lư Huệ Anh. Trương Hoa cũng ngồi dậy, Lư Huệ Anh nhìn thấy trên mặt Trương Hoa có vết máu, hình như còn hơi sưng liền hỏi có chuyện gì xảy ra.

Trần Đình liền kể lại tình hình cho Lư Huệ Anh nghe. Lư Huệ Anh nghe xong nói: "Xem ra cảm giác của tớ không sai, mấy hôm nay tớ cứ cảm thấy có gì đó là lạ, dường như có ai đó cứ theo sau tớ, hôm nay cảm thấy bất an nên mới chạy đến đây!"

Trương Hoa liền nói: "Hôm nay em ngủ ở đây với Trần Đình đi, ngày mai anh sẽ giải quyết chuyện này!" rồi quay sang nói với Trần Đình: "Em viết địa chỉ cụ thể và họ tên của hắn cho anh!"

Trần Đình nói: "Anh định giải quyết thế nào?"

"Đương nhiên là anh có cách, chỉ có điều anh luôn muốn sống bình yên nên chẳng thích hao tâm tổn sức vì mấy chuyện vớ vẩn thế này!"

Trần Đình liền nói: "Anh đừng làm bậy nhé, em không mong anh lại đi đánh nhau đâu, đó là hành động của bọn trẻ con!"

"Nếu không phải vì Tinh Tinh thì anh đâu có nóng nảy ra tay với người khác như thế!"

Ngô Phong Hải đi ngang qua công ty mới của Trương Hoa, vừa vào văn phòng Trương Hoa đã nói: "Chẳng mấy khi giám đốc Trương lại gọi cho tôi, tôi mừng quá!"

Trương Hoa đứng dậy nói: "Phong Hải, mau ngồi đi, lâu lắm không gặp, tôi nhớ anh lắm đây!", nói rồi liền ném cho anh ta một điều thuốc.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, Ngô Phong Hải liền nói: "Giám đốc Trương gọi tôi đến đây chắc là có việc gì đó, anh cứ nói thẳng, anh em có thể giúp được gì nhất định sẽ giúp!"

Trương Hoa nói: "Đúng là có chuyện muốn nhờ anh giúp cho. Sắp đến giờ cơm rồi, chúng ta ra ngoài vừa ăn vừa nói chuyện đi!"

Mấy ngày liền Luru Huệ Anh đều đến chỗ Trần Đình ngủ.

Buổi tối lúc ăn cơm, Luru Huệ Anh nói: "Tại sao trên đời vẫn còn loại người vô lại đến thế nhỉ?", Trần Đình mỉm cười nói: "Ngày mai cậu có thể an tâm về nhà rồi!"

Luru Huệ Anh liền hỏi: "Tại sao?"

Lúc này Trần Đình mới nói: "Hôm nay Hoàng Lực Hàng đã đích thân đến cửa hàng xin lỗi tớ rồi, còn cầu xin tớ tha thứ cho anh ta lần này, nói là mình có mắt không trông, xúc phạm cao nhân, còn hứa sẽ tránh xa chúng ta đây!"

"Trương Hoa dùng cách gì thế?"

"Ai mà biết được, con người anh ấy đến giờ tớ còn chưa hiểu rõ, nên nói là càng ngày càng không thể hiểu rõ, thỉnh thoảng cảm thấy rất đơn giản, nhiều khi lại thấy rất phức tạp, đôi lúc lại thấy rất đáng sợ!"

"Đừng có nói thế, tớ thấy anh ấy là một người đàn ông bình thường!"

"Nhưng có một điều tớ có thể khẳng định, anh ấy rất yêu thương Tinh Tinh, còn vì Tinh Tinh mà lần đầu tiên đánh nhau đấy!"

"Chỉ sợ anh ấy không yêu con thôi, chứ anh ấy yêu con đến thế thì cả đời này sẽ không thể thoát khỏi mối quan hệ với cậu đâu!"

"Nhiều lúc tớ cũng không biết nên buồn hay hạnh phúc, dường như giữa cả hai người chỉ kết nối với nhau bằng đứa con thôi".

Cổ Triết Đông nói với con gái rằng nhiều nhất chỉ hơn một tháng là công ty của Trương Hoa sẽ sụp đổ, thậm chí là trắng tay. Ông dám nói câu này cũng là vì có cơ sở nhất định. Thực ra chưa đến một tháng mà Trương Hoa đã biết rõ bản thân mình đã thất bại, nếu như tiếp tục chỉ sợ ngay cả tiền lương cho nhân viên cũng không trả nổi.

Trương Hoa vốn nghĩ dựa vào những mối quan hệ mình đã xây dựng bấy lâu nay, muốn tổ chức vài buổi đào tạo không phải là việc khó, hơn nữa thu nhập từ những buổi đào tạo kiểu này Trương Hoa cũng nắm rất rõ, nếu thành công, chỉ vài buổi là anh có thể duy trì công ty cả nửa năm.

Trương Hoa tách ra làm riêng mới hiểu câu nói của Ông Hoa: "Thiên lý mã rời khỏi Bá Lạc sẽ mất đi tác dụng", tất cả những mạng lưới, mối quan hệ đều tồn tại vì có sự tồn tại của Bá Lạc. Hơn nữa rõ ràng "Bá Lạc" đã nói trước với tất cả đối tác, những người trong cùng ngành. Dường như tất cả những người trong ngành đều biết con "Thiên lý mã" này là đồ vong ân phụ nghĩa.

Trương Hoa lúc này mới hiểu xây dựng sự nghiệp riêng thành công hay thất bại không chỉ phụ thuộc vào năng lực, ít nhất thì với những lớp đào tạo cao cấp mà anh nhắm đến lúc này cũng không chỉ do năng lực của anh quyết định. Huống hồ giờ ngoảnh đầu nhìn lại mình mới phát hiện, danh tiếng của anh trong lĩnh vực đào tạo có được cũng là nhờ sự "lãng xê" của Cổ Triết Đông.

Nếu ông ta có thể nhanh chóng đưa anh lên đỉnh cao của ngành đào tạo thì tự nhiên cũng dễ dàng đẩy anh trở lại vị trí bình thường. Cuối cùng Trương Hoa đã hiểu ra, thân phận và địa vị thực sự mới là nhân tố quan trọng quyết định các mối quan hệ.

Các nhân viên hết giờ làm đều về cả rồi, Trương Hoa một mình ngồi đốt thuốc trong văn phòng. Mặc dù bản thân anh luôn cố vũ nhiệt tình, các thanh niên này cũng đang tràn trề nhiệt huyết về một tương lai tươi sáng nhưng bản thân Trương Hoa hiểu rất rõ, đã đến lúc nên cân nhắc việc từ bỏ công ty này, hiện giờ mà bỏ cuộc thì ít nhất vẫn chưa đến mức trắng tay. Trương Hoa cũng hiểu, nhiều khi chỉ có nhiệt tình không thôi sẽ không thể chiến thắng hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Trương Hoa đang ngồi trầm tư trong văn phòng thì Trần Đình gọi điện đến, nói rằng hôm nay Luru Huệ Anh mời, hỏi anh có thời gian không. Trương Hoa hỏi: "Sao đột nhiên"

ên lại mời chúng ta thế?"

"Là để cảm ơn anh đã giúp đỡ cô ấy đấy!"

"C mấy khi cô ấy mời, chắc chắn phải đi rồi, chỉ có điều người giúp cô ấy thực sự không phải là anh!"

Trần Đình ngạc nhiên hỏi: "Không phải là anh? Thế thì là ai?"

Trương Hoa liền nói: "Thế này đi, em bảo với cô ấy, anh dẫn theo một người nữa!"

Trần Đình với Lưu Huệ Anh đang chơi đùa với Tinh Tinh ở trong phòng ăn thì Trương Hoa dẫn Ngô Phong Hải vào.

Trương Hoa đến gần ôm con gái rồi nói với hai cô: "Đây là nhân vật chính của ngày hôm nay! Anh ấy tên là Ngô Phong Hải, là đồng nghiệp ở công ty anh trước đây!"

Ngô Phong Hải cười nói: "Giám đốc Trương có thể nhờ tôi giúp chứng tỏ là tín nhiệm tôi, như vậy là đủ rồi!" rồi nói với Trương Hoa: "Đứa bé này là?"

Trương Hoa cười: "Con gái tôi đây!"

Ngô Phong Hải hơi ngạc nhiên, bởi các đồng nghiệp ở công ty đều biết anh từng ly hôn nhưng không biết anh có con gái.

Trương Hoa cười nói: "Có phải ngạc nhiên lắm không?", sau đó lại quay sang giới thiệu Trần Đình với Ngô Phong Hải: "Đây là mẹ cháu!", rồi nhìn sang Lưu Huệ Anh, nói: "Đây là bạn học của cô ấy, Lưu Huệ Anh!"

Ngô Phong Hải nhìn hai người nói: "Tôi từng nghe giám đốc Trương nhắc đến hai cô", rồi quay sang hỏi Trương Hoa: "Tôi gọi là chị dâu hay là xưng hô thế nào đây?"

Trần Đình vội nói: "Anh cứ thoải mái đi!"

Ngô Phong Hải cười: "Vậy tôi gọi là chị dâu nhé!"

Trương Hoa cũng cười bảo: "Nói đùa à, anh còn lớn hơn tôi hai tuổi đấy!"

Ngô Phong Hải cũng cười: "Thì tôi muốn thể hiện sự tôn trọng mà!", rồi nói với Lưu Huệ Anh: "Chào cô Lưu!"

Lưu Huệ Anh cũng nói: "Anh đừng khách sáo thế! Anh cứ gọi em là Huệ Anh là được rồi!"

Ngô Phong Hải nhìn cô một lát rồi nói: "Chẳng trách cô Lưu bị người ta rồi!"

Lưu Huệ Anh cười nói: "Anh đang khen tôi đây à?"

"Tôi chỉ nói cảm nhận của mình thôi mà!"

Trương Hoa hỏi: "Đã gọi món chưa?"

"Bọn anh chưa đến làm sao bọn em dám gọi? Kiểu gì cũng phải trung cầu ý kiến của khách chứ!"

Ngô Phong Hải nói: "Tôi khinh thường nhất là lũ đàn ông bắt nạt đàn bà con gái, nếu tôi mà biết chuyện này thì cho dù giám đốc Trương không tìm tôi cũng phải nhúng tay vào!"

Trương Hoa cười: "Anh biết rõ điều này, dù gì cũng chơi với Phong Hải một thời gian rồi mà!"

Trần Đình liền nói: "Em cứ thấy ngạc nhiên, các anh dùng cách gì mà khiến cho gã đó ngoan ngoãn đến cửa hàng em xin lỗi thế?"

Trương Hoa liền nói: "Cái này em phải hỏi Phong Hải!"

Lưu Huệ Anh cười nói: "Em cũng rất tò mò, chẳng nhẽ là tấn cho hắn một trận à?"

Ngô Phong Hải liền nói: "Đánh nhau là chuyện con nít mới làm, có thể tránh được thì hết sức tránh đi, thực ra bọn anh chỉ hết sức lịch sự mời hắn uống vài ly rượu thôi!"

Lưu Huệ Anh càng thêm tò mò, nói: "Uống rượu á?"

Trương Hoa cười bảo: "Chỉ có điều anh nghĩ chẳng ai muốn uống loại rượu này!"

Trần Đình liền hỏi: "Tại sao?"

Trương Hoa giải thích: "Lấy ví dụ một lần trong số đó nhé, đó là lần Hoàng Lực Hàng vừa mới đi uống ở bar, gần sáng mới lao đao về nhà, vừa mới đến chân cầu thang đã bị mấy người bọn Phong Hải mời đi uống tiếp!"

Trần Đình nói: "Là như thế á?"

Ngô Phong Hải bật cười: "Những chuyện bọn tôi làm rất đơn giản, nhưng tối hôm ấy vợ hắn không thấy hắn về nhà, gọi điện thì tắt máy nên đã báo cảnh sát, kết quả là tìm thấy hắn say mềm nằm bẹp dưới đất."

Lưu Huệ Anh càng kinh ngạc hỏi: "Hắn có vợ rồi ư?"

Ngô Phong Hải đáp: "Đương nhiên là có vợ, nếu không đưa con gái đang học tiểu học của hắn từ đâu mà có?"

Lưu Huệ Anh càng tròn trợn mắt: "Còn có cả con gái ư?"

Ngô Phong Hải nói: "Bọn tôi ở thành phố bao nhiêu năm nay, cái khác không dám nói chứ bạn bè thì không ít, điều tra chút chuyện vặt nhanh lắm. Chỉ có điều tôi không bao giờ động tay với phụ nữ, vì vậy vợ và con gái hắn tuyệt đối an toàn, đã là đàn ông nên ra dáng đàn ông, chỉ cần hắn là một thằng đàn ông chân chính, cho dù có cho tôi mấy cái bạt tai tôi vẫn kính trọng hắn như vậy!"

Trần Đình lại hỏi: "Thế tại sao hắn đồng ý đi uống với bọn anh? Hôn nữa lại còn uống nhiều như thế?"

Ngô Phong Hải liền nói: "Mấy người bọn tôi nhiệt tình, hiếu khách như thế, sao hắn dám từ chối?"

Lưu Huệ Anh cười: "Xem ra có những lúc không cần thiết phải đánh nhau mới giải quyết được vấn đề!"

Trần Đình lại hỏi: "Các anh làm thế với hắn mà không sợ hắn báo cảnh sát à?"

Ngô Phong Hải nói: "Mức độ nhiệt tình của bọn tôi hắn hiểu rất rõ, sao có thể làm những chuyện ấy được? Ngô nhờ chúng tôi nhiệt tình thêm tí nữa, chẳng phải quan hệ với nhau càng thân thiết, thế thì càng phải thường xuyên đi với nhau sao?"

Lưu Huệ Anh nâng cốc lên mời Ngô Phong Hải: "Mặc dù tôi rất ít uống nhưng tối nay vẫn muốn mời anh một ly!"

Ngô Phong Hải nói: "Chút chuyện vặt này đã là gì, cô mà muốn mời thì thế này đi, cô uống một cốc, tôi uống hai cốc!"

"Nếu cô cảm thấy không công bằng thì tôi uống ba cốc!"

Trần Đình cũng nâng cốc mời Ngô Phong Hải. Lưu Huệ Anh liền nói: "Anh uống như thế chẳng phải rất dễ say sao?"

Trương Hoa bật cười: "Đừng nói là bọn em, anh ấy có thể uống gấp đôi a

Ngô Phong Hải nói với Trần Đình: "Chị dâu, tôi có được hút thuốc không? Thấy có trẻ con nên tôi ngại không dám hút!"

Trần Đình liền nói: "Anh cứ hút đi, không sao đâu, Trương Hoa vẫn hút thuốc bên cạnh nó mà!"

Lúc Lưu Huệ Anh gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán, nhân viên phục vụ liền nói có người thanh toán rồi. Ngô Phong Hải liền cười nói: "Tôi xưa nay chưa để phụ nữ trả tiền bao giờ, ban này tôi đã ra thanh toán rồi!"

Lưu Huệ Anh liền nói: "Thế sao được? Đã nói là tôi mời rồi mà!"

Trương Hoa liền xen vào: "Thôi bỏ đi, lần sau lại mời tiếp. Ưu điểm lớn nhất của Ngô Phong Hải là từ xưa đến nay không lợi dụng đàn bà!"

Lưu Huệ Anh còn định nói gì thì Trần Đình đã xen vào: "Thế để lần sau đi!"

Mấy người ra khỏi nhà hàng, Trương Hoa nói với Ngô Phong Hải: "Huệ Anh uống chút rượu nên anh tiễn cô ấy nhé, tôi phải đưa con gái về đây!", rồi ngoảnh đầu sang nói với Lưu Huệ Anh: "Có Phong Hải tiễn em cứ yên tâm, anh ấy không hão sắc đâu!"

Trương Hoa vào nhà một cái là đặt con gái lên giường, nói: "Ôi nóng quá!"

Trần Đình liền hỏi: "Có cần phải bật điều hòa không?"

"Không cần đâu, tại ôm Tinh Tinh nên nóng đấy mà".

Trần Đình hỏi: "Ngô Phong Hải làm bộ phận gì vậy?"

"Giám đốc khu vực của công ty điện tử Triết Đông".

"Trông có vẻ cũng được đấy, tính cách rất cởi mở!"

"Trong đám nhân viên cấp dưới, anh thích nhất là anh ta, tính cách thẳng thắn, cởi mở, bạn bè cũng nhiều".

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: "Anh đột nhiên nhớ ra, em cảm thấy giới thiệu cậu ta cho Lưu Huệ Anh thế nào?"

"Anh ấy vẫn chưa lấy vợ à

"Chưa, anh ta vẫn còn độc thân, hình như là không có hứng thú với phụ nữ".

Trần Đình cười nói: "Không có hứng thú với phụ nữ thì giới thiệu cho Lưu Huệ Anh làm gì?"

"Có một số đàn ông là như thế, không muốn lãng phí thời gian cho chuyện tình cảm, chờ đợi tình cảm tự tìm đến với mình hoặc chờ người khác giới thiệu cho. Trước khi quen em chẳng phải anh cũng không có hứng thú với phụ nữ hay sao!"

"Đàn ông các anh nhìn nhau chắc không lắm đâu, để sau này em thử nói chuyện với Huệ Anh, có thể thành một đôi thì cũng là chuyện tốt!" - Nói rồi Trần Đình như sực nhớ ra điều gì, vẻ mặt trở nên lo lắng. Trương Hoa nhìn Trần Đình liền hỏi: "Sao thế?"

"Không biết anh ấy có để tâm đến chuyện trước đây của Huệ Anh không?"

"Anh không dám hỏi Huệ Anh chuyện quá khứ của cô ấy, có lẽ là một chuyện rất đau lòng, hi vọng Phong Hải có thể rộng lòng như Dương Uy!"

Trần Đình nhìn Trương Hoa, nói: "Thế anh thì sao? Tại sao anh không thể giống như Dương Uy?"

Trương Hoa nhìn sang chỗ khác, nói: "Xã hội sờ đĩ phức tạp là bởi vì tính cách của con người rất phức tạp!"

Trương Hoa đến bên giường hôn con gái rồi nói: "Thế thôi anh về đây!"

Lúc tiễn Trương Hoa ra cửa, Trần Đình liền hỏi: "Công ty thế nào rồi?"

"Giờ vẫn chưa nói gì được, đang trong giai đoạn khởi đầu".

Trương Hoa xuống khỏi xe buýt, châm một điếu thuốc rồi chậm chậm đi bộ về nhà. Vừa đến dưới tầng đã nhìn thấy một chiếc xe hơi bật đèn sáng trưng, sau đó là một hồi còi inh ỏi. Trương Hoa nhìn kĩ, hóa ra là xe của Cổ Vân Vân.

Trương Hoa lại gần: "Sao cậu lại ở đây?"

Cổ Vân Vân tắt máy, đi ra khỏi xe nói: "Đợi cậu đấy, sao muộn thế này mới về thế?"

Trương Hoa nhìn cô, xoay người đi lên tầng rồi nói: "Lên trên đi!"

Cổ Vân Vân vừa vào nhà liền hỏi: "Công ty mới của cậu thế nào rồi?"

Trương Hoa thả mình xuống ghế sofa, nói: "Chuẩn bị bỏ cuộc rồi!"

Cổ Vân Vân ngạc nhiên hỏi: "Chuẩn bị bỏ cuộc ư? Có vấn đề ở đâu thế?"

"Vấn đề ở đâu chắc bố cậu hiểu rõ hơn ai hết!"

Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ rồi nói: "Chẳng trách bố tôi nói chẳng quá một tháng cậu sẽ thất bại đến trắng tay!"

Trương Hoa chẳng chút ngạc nhiên với câu nói này, chỉ hỏi: "Ông ta nói khi nào thế?"

Cổ Vân Vân nói: "Khoảng hai mươi ngày trước!"

"Ông ta tính toán rất chuẩn, nếu như cố gắng, cộng tất cả tiền lương nhân viên, chi phí quảng cáo, chi phí nghiệp vụ... vào với nhau thì nhiều nhất cũng chỉ chịu được không quá mười ngày nữa".

"Lẽ nào bố tôi có ý làm cho cậu thất bại?"

Trương Hoa cười khẩy nói: "Vi lý do gì thì tôi không biết, tôi chỉ biết tôi đã đến lúc trắng tay, ngày mai tôi sẽ cho nhân viên nghỉ việc, đóng cửa công ty!"

"Đây đâu giống phong cách của cậu, cậu là người không chịu nhận thua bao giờ cơ mà!"

"Con người đều dần dần trở nên trưởng thành, đều dần dần trở nên lý trí, chỉ dựa vào tính cách thôi làm sao có thể sinh tồn".

"Hay là tôi âm thầm tài trợ vốn cho cậu, tôi tin cậu có thể vượt qua!"

"Nếu bao nhiêu ngày qua tôi có thể nhìn ra hướng thành công trong tương lai thì chuyện tiền vốn không phải vấn đề lớn, bây giờ cho dù có vốn đổ vào cũng chỉ lỗ thôi".

Cổ Vân Vân ngồi xuống bên cạnh Trương Hoa, nghĩ ngợi rất lâu mới nói: "Trương Hoa, hay là chúng ta kết hôn đi, như thế cậu sẽ nghiễm nhiên trở thành người tiếp quản công ty của bố tôi, cũng có thể phát huy tối đa khả năng

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Cổ Vân Vân hồi lâu rồi nói: "Trước tiên, tôi chưa bao giờ nói sẽ kết hôn với cậu. Thứ hai, giả sử tôi có muốn kết hôn với cậu thật cũng không muốn người khác hiểu lầm là tôi muốn dựa vào bố cậu! Ngoài ra, mặc dù tôi không thể tha thứ cho Trần Đình nhưng Tình Tình là con gái tôi, vì con gái nên tôi sẽ không vội vàng cân nhắc chuyện tái hôn".

Cổ Vân Vân thấy Trương Hoa bình thản nói ra những vấn đề này, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, ít nhất anh cũng không từ chối cô. Lúc nói những

điều này, cô còn lo Trương Hoa sẽ nổi đóa, sợ anh sẽ thẳng thừng từ chối, dù gì hai người chưa bao giờ bàn bạc nghiêm túc những chuyện như thế này.

Cổ Vân Vân cũng bình thản: "Tôi biết cậu có tình cảm với cả Trần Đình và con gái, nhưng cậu vẫn để bụng chuyện quá khứ của Trần Đình, thay vì như vậy chỉ bằng hãy sớm từ bỏ, mặc dù tôi không giỏi giang nhưng ít nhất bao nhiêu năm nay trong lòng tôi chỉ yêu có một mình cậu!"

Trương Hoa không nói gì. Cổ Vân Vân liền nói tiếp: "Sở dĩ bỏ tôi đối phó với cậu là bởi vì ông ấy sợ tôi và cậu sau này sẽ dây dưa mãi như thế này, nếu chúng ta một mực muốn kết hôn, ông ấy chỉ có thể chấp nhận thôi!"

Trương Hoa nói: "Tôi nhắc lại lần nữa, thứ nhất, tạm thời tôi không muốn cân nhắc đến chuyện kết hôn. Thứ hai, tôi cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn với cậu!"

"Cậu cần gì phải tự làm khổ mình như thế, bỏ tôi chỉ có mình tôi là con gái, ông ấy cũng hiểu rõ tính của tôi, chỉ cần là chuyện tôi muốn ông ấy cũng không làm gì được".

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa ngồi im lìm hút thuốc bên cạnh liền nói: "Chẳng nhẽ cậu vẫn còn yêu Trần Đình? Vẫn không muốn từ bỏ cô ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, nói: "Là tôi nói chưa rõ hay là cậu nghe chưa rõ?"

"Cậu thật sự định từ bỏ

ô công ty sao?"

"Bao nhiêu lâu nay, gặp phải quá nhiều chuyện khiến cho tôi càng thêm lý trí, tôi biết khi nào nên từ bỏ và khi nào không nên từ bỏ!"

Cổ Vân Vân nói: "Cuộc sống của cậu vốn có thể rất bình yên và thoải mái, thế nhưng cậu cứ khăng khăng ở lại trong cái môi trường phức tạp này".

"Cuộc sống của một người không thể nào hoàn toàn bình yên và thoải mái được! Cuộc sống hoàn toàn bình yên và thoải mái chỉ có ở một loại người!"

"Là loại người nào?"

"Những người tâm thần, có thể mọi người đều nghĩ đây là một cụm từ mang nghĩa xúc phạm, nhưng những người tâm thần luôn luôn sống bình yên và hạnh phúc hơn những người bình thường, bởi vì tư duy của họ cực kỳ đơn giản!"

"Đây là một tư tưởng cực kỳ tiêu cực, giả sử ngay cả tư tưởng bình thường cũng không có thì cuộc sống thậm chí chẳng có gì thú vị chứ đúng nói là hưởng thụ cuộc đời!"

"Có thể cậu nói đúng, vì vậy tôi mới cảm thấy bản thân của sự sống đã rất mâu thuẫn!"

"Nếu đã biết mâu thuẫn sao còn quyết định từ bỏ công ty? cho dù là thành công hay thất bại đều cần phải thử một lần chứ!"

"Chỉ là từ bỏ tạm thời thôi, điều ấy không có nghĩa tôi nhận thua trước bố cậu!"

Trước khi đi Cổ Vân Vân còn nói: "Giả sử công ty cậu muốn tiếp tục nhưng thiếu tiền vốn cứ nói với tôi!"

Trương Hoa không nói gì, tiễn Cổ Vân Vân ra cửa rồi liền đóng cửa về phòng đi ngủ.

Lưu Huệ Anh bước xuống khỏi taxi nói với Ngô Phong Hải ngồi phía trước: "Anh có muốn vào nhà tôi ngồi một lát không?"

Ngô Phong Hải nói: "Nhiệm vụ của tôi là đưa cô về nhà, giờ đã đến nơi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành rồi!"

Ngô Phong Hải nói xong liền nói với bác lái xe: "Bác tài, chúng ta quay đầu đi!"

Lưu Huệ Anh đứng dưới chân cầu thang nhìn theo xe taxi lái đi rất xa rồi mới quay người đi lên tầng Trương Hoa cho gọi tất cả nhân viên vào văn phòng. Mọi người ổn định chỗ ngồi rồi, Trương Hoa đi đến trước mặt họ, cúi người một cái nói: "Hôm nay tôi phải nói một tiếng xin lỗi với mọi người, tôi tin mọi người đều biết rất rõ công ty gặp phải một số vấn đề, những vấn đề này không phải chỉ dựa vào năng lực với nhiệt tình hay thủ đoạn là có thể giải quyết được, hay nói cách khác, công ty bắt buộc phải điều chỉnh phương hướng phát triển, nhưng cần phải có thời gian, vì vậy kể từ ngày hôm nay, công ty sẽ dừng hết mọi hoạt động!"

Các nhân viên có lẽ cũng không nghĩ đến những chuyện này nên không ai nói gì. Trương Hoa lại nói: "Bắt đầu từ hôm nay, mọi người có thể tìm việc mới, nếu công ty hoạt động lại, những ai chưa tìm được công việc khác, tôi rất hoan nghênh các bạn quay lại công ty!"

Trương Hoa nói với cô gái ngồi bên cạnh: "Tiểu Lâm, phiền em hôm nay tính toán rồi trả lương cho mọi người nhé!"

Trương Hoa nói xong liền thần thờ đi ra ngoài, một chàng trai đột nhiên lên tiếng: "Cám ơn giám đốc Trương trong thời gian qua đã đào tạo bọn em, cho dù thế nào, bọn em cũng đã học được rất nhiều kiến thức hữu ích, giả sử anh có mở lại công ty, nhất định em sẽ quay lại!"

Trương Hoa nghe thấy vậy, trong lòng vô cùng cảm động, đến gần cậu ta, đưa tay lên vỗ vai cậu ta rồi nói: "Cám ơn!"

Người ngồi bên cạnh cũng nói: "Cậu Đẳng nói đúng đấy, bọn em biết rõ khả năng đào tạo của giám đốc Trương, nghiệp vụ không tốt chắc chắn là do hành vi của con người, bọn em có thể hiểu được, hi vọng giám đốc nhanh chóng điều chỉnh phương hướng, nếu trong thời gian ngắn có thể điều chỉnh được, bọn em đều muốn tiếp tục theo anh!"

Những lời hai người này nói dường như đã khích lệ mọi người, dù gì ngoài cô nhân viên tài vụ Tiểu Lâm ra thì toàn là con trai, ai cũng nhiệt huyết, tràn trề sức sống, cũng dễ bị khuấy động. Những người khác cũng phụ họa: "Đúng đấy, chỉ cần sau này giám đốc Trương cần, cứ gọi điện thoại nói một tiếng là được!"

Trương Hoa ngồi trong văn phòng, các nhân viên lục tục qua chào tạm biệt rồi ra về. Tiểu Lâm, tên đầy đủ là Lâm Lam là người cuối cùng rời khỏi công ty. Có lẽ là vì Trần Đình cũng xuất thân là dân tài vụ nên Trương Hoa cũng có cảm giác khá thân thiết với Tiểu Lâm.

Trương Hoa bảo Lâm Lam ngồi xuống, hỏi cô: "Em có nhiều bạn bè ở đây không?"

Lâm Lam lí nhí nói: "Em vừa mới tốt nghiệp đã đến thành phố này, có một bạn học cùng đến đây, cô ấy cũng làm tài vụ ở một công ty khác ạ!"

Trương Hoa liền nói: "Có phải tìm việc rất khó không?"

Lâm Lam cúi đầu không nói gì. Trương Hoa biết những sinh viên mới tốt nghiệp từ nơi khác đến mưu sinh chẳng phải chuyện dễ dàng. Anh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Em về trước đi, ngày mai anh sẽ liên lạc với em, ở chỗ một người bạn của anh hình như đang cần một nhân viên tài vụ!"

"Cám ơn giám đốc Trương, em về trước đây ạ!"

Trần Đình nhìn Trương Hoa, hỏi: "Có phải anh có gì muốn nói không?"

Trương Hoa đặt bát đĩa xuống, nói: "Giờ em phải chăm Tinh Tinh, lại phải phụ trách những chuyện vặt vãnh ở cửa hàng, hay là em tìm một nhân viên tài vụ giúp em làm sổ sách đi!"

Trần Đình nói: "Đâu phải là công ty lớn, tìm tài vụ làm gì chứ? Vất vả một chút cũng được!"

"Giờ em thân là bà chủ, nên dồn sức lực vào việc quản lý và phát triển hướng đi mới, những chuyện cụ thể cứ giao cho người khác làm là được, tìm một nhân viên mới tốt nghiệp chưa lâu thì không cần phải trả lương cao lắm!"

Trần Đình cười nói: "Sao đột nhiên anh lại muốn em tìm một nhân viên tài vụ như thế? Có phải anh có người quen đang cần tìm việc không?"

"Xem ra em rất thông minh!"

Trần Đình cười: "Ai thế? Nếu là bạn gái mới của anh thì em tuyệt đối không đồng ý!"

"Xem em nghĩ đi đâu thế hả, là bạn học của nhân viên tài vụ công ty anh, mới đến thành phố này, tìm việc rất khó khăn, anh muốn giúp cô ấy một chút!"

"Xem ra anh vẫn hiền lành, tốt bụng như thế!"

Trương Hoa gọi điện nói với Lâm Lam mấy câu, Lâm Lam luôn miệng nói cảm ơn. Trương Hoa nói: "Hôm nay em có thể đến báo cáo, chỉ có điều có một chuyện anh phải nói trước với em, tuyệt đối không được nói nhân viên tài vụ của công ty anh, càng không được nói công ty anh đã ngừng hoạt động, em cứ nói em là bạn học của nhân viên tài vụ công ty anh!"

"Dạ, em biết rồi ạ!"

Trương Hoa gọi điện xong, ngồi ở nhà cũng thấy chán.

Công ty đã đóng cửa, cũng không cần phải đến nữa. Anh vốn định đón con gái ra ngoài chơi nhưng lại sợ Trần Đình biết mình rảnh rồi lại nghỉ ngơi. Trương Hoa cũng băn khoăn không hiểu tại sao mình lại không muốn để Trần Đình biết những chuyện này.

Đến chiều thì thực sự Trương Hoa không chịu nổi nữa, anh nhớ đến Lí Dương Uy. Lí Dương Uy kết hôn đã lâu như thế rồi mà vẫn chưa liên lạc gì. Lúc Trương Hoa gọi điện cho Lí Dương Uy, anh ta phản hồi nói: "Tôi đang định hôm nay gọi cho cậu, ai dè cậu lại gọi trước, đúng là thần giao cách cảm!"

"Có chuyện gì vui à?"

Lí Dương Uy cười nói: "Tôi nay đi ăn tôi sẽ nói cho cậu biết, nếu rảnh thì cậu qua khách sạn của tôi đi, sau đó chúng ta cùng về nhà, trước đây toàn là đến nhà cậu, hôm nay qua nhà mới của tôi xem sao!"

"Ok, có nhà rồi con người cũng ổn định thực sự!"

"Nếu tôi nay Trần Đình không có việc gì thì bảo cô ấy đến luôn, dẫn cả con gái của cậu đến!"

"Hai mẹ con Trần Đình đã chuyển ra ngoài ở rồi!"

"Lúc nào thế? Sao lại như thế? Hôm tôi cưới chẳng phải hai người đang tốt đẹp lắm hay sao?"

"Tôi nay gặp rồi nói chuyện!"

"Thế với Cô Vân Vân thì sao?"

"Tôi đã rời khỏi tập đoàn Triết Đông rồi, vì vậy cũng không còn qua lại nữa".

"Xem ra thời gian này cậu có nhiều thay đổi lớn quá, tôi sốt ruột muốn tìm hiểu lắm rồi đấy!"

Trương Hoa nói qua loa những chuyện này cho Lí Dương Uy lúc hai người trên taxi. Lí Dương Uy nói: "Dạo này Cô Vân Vân cũng không liên lạc gì với Kì Oanh, thế nên bọn tôi chẳng ai biết gì cả!"

Trương Hoa nói: "Đời người thất thường lắm, lúc nào cũng phải thay đổi cái này cái kia!"

"Tôi vẫn thích cậu lúc trước khi còn làm một nhân viên nhân sự bình thường, cảm thấy rất đơn giản và yên ổn, muốn hẹn ra ngoài gọi điện cái là được ngay, giờ muốn gọi mà chỉ sợ cậu bận!"

"Thôi không nói những chuyện này nữa, hôm nay cậu có chuyện gì mà vui thế?"

Lí Dương Uy cười bí hiểm: "Về đến nhà rồi hãy nói, Kì Oanh đang ở nhà chuẩn bị com nước rồi!"

Trương Hoa liền nói: "Tôi thật ngưỡng mộ hai cậu đấy!"

Trương Hoa vào nhà, đánh mắt nhìn quanh rồi nói: "Cũng na ná như căn hộ của tôi, mặc dù không to lắm nhưng rất ấm cúng!"

Kì Oanh cười nói: "Là ông cậu tặng bọn tôi đấy, mặc dù nhỏ nhưng đối với tôi và Dương Uy thì đây là bến đỗ ấm áp!"

"Kì Oanh biết nói chuyện lãng mạn như thế từ khi nào vậy?"

Lí Dương Uy nhướn miệng cười: "Đều tại tôi kém cỏi, kết hôn còn phải nhờ đến cậu của cô ấy mua nhà cho!"

Kì Oanh nói: "Sau này không được phép nói lời này nữa!", nói rồi Kì Oanh nói với Trương Hoa: "Cậu với Dương Uy ra phòng khách ngồi một lát, tôi đang dở trong bếp, còn mấy món nữa!"

Trương Hoa vỗ vai Lí Dương Uy, rút ra điều thuốc đưa cho anh ta, tự châm thuốc cho mình rồi nói: "Nhìn hai cậu hạnh phúc mà tôi thấy ngưỡng mộ!"

"Người ta nói hôn nhân là cái thành kén, thực ra giữa những nhóm người khác nhau cũng là một cái thành kén, kẻ ăn bảo ngư thì ngưỡng mộ thẳng gặm bánh bao, thẳng gặm bánh bao thì ngưỡng mộ thẳng cười xe hơi..."

Trương Hoa nói: "Kinh điển! Dương Uy lấy vợ vào tư duy tốt hơn hẳn, xem ra không thể phủ nhận công lao của Kì Oanh nhỉ!"

Kì Oanh ở trong bếp cười nói vọng ra: "Đừng có nịnh tôi, tôi còn nhớ hồi học đại học, cậu là người ghét nịnh nhất mà!"

Lí Dương Uy cười ha hả. Trương Hoa cũng bật cười: "Vì vậy mới nói kỹ thuật chưa đủ độ, mới nịnh đã bị phát giác rồi!"

Lí Dương Uy nói: "Giờ cậu không lái xe, tôi nay có thể uống thêm một chút cũng được, hình như lâu lắm rồi chúng ta chưa uống thả phanh nhỉ!"

Kì Oanh cũng nói: "Ở nhà thì cứ yên tâm mà uống, uống nhiều quá thì cứ ở lại đây cũng được!"

Trương Hoa lắc đầu: "Đúng là phu xướng phụ tùy!"

Kì Oanh liền nói: "Cậu đúng là khéo miệng, từ hồi đại học đến giờ vẫn thế!"

Trương Hoa cộng ly với Lí Dương Uy rồi hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện vui gì thế? Tôi sốt ruột lắm rồi!"

Lí Dương Uy nhìn Kì Oanh, cười hạnh phúc nói: "Tôi cũng sắp được làm bố rồi!"

"Thật không? Đây đúng là một chuyện vui lớn đấy!"

Ki Oanh cũng mỉm cười hạnh phúc: "Sáng nay kiểm tra mới biết!"

Trương Hoa nói với Lí Dương Uy: "Cái thằng ranh này thật chẳng ra làm sao, Ki Oanh có bầu còn bắt cô ấy nấu nướng! Biết sớm thế này đã để cậu nghỉ ngơi, chúng tôi làm cũng được!"

"Nghe cậu nói kìa, tôi có phải tiểu thư đâu, bác sĩ nói phải chịu khó vận động mới được!"

Trương Hoa giờ ly lên, nói: "Thế thì hôm nay nhất định phải uống nhiều một chút, tôi cũng thấy vui lây với các cậu!"

Ki Oanh liền nói: "Thực ra bọn tôi chưa muốn có con sớm thế này, nhưng thấy Tinh Tinh nhà cậu dễ thương quá, Dương Uy ngày nào cũng ẵm lên đòi có một đứa con gái, tôi đành nghe theo ý anh ấy!"

Lí Dương Uy cười nói: "Em không thể đổ trách nhiệm muốn có con lên đầu anh thế được, chẳng phải em suốt ngày bảo Tinh Tinh dễ thương thế, trong nhà có một đứa con gái dễ thương như vậy thì vui phải biết!"

"Th rồi, coi như cả hai cùng muốn có, thế đã được chưa hả?"

"Thế còn tạm tạm!"

Trương Hoa nghe thấy vậy, tự nhiên trong lòng cảm thấy rất phức tạp.

Lí Dương Uy nhìn về mặt của Trương Hoa, nâng cốc lên nói: "Uống đi, đợi uống xong tôi sẽ nói chuyện riêng với cậu!"

Trương Hoa hiểu ý của Lí Dương Uy, nói: "Có gì mà phải nói chuyện riêng với tôi?"

"Chuyện phiếm thì nhiều lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Trần Đình nói với Tiểu Nhã: "Em thông báo với Mộng Mộng và Tiểu Lộ, hôm nay đóng cửa hàng sớm một chút, tất cả chúng ta đi ăn một bữa, công ty sẽ thanh toán em tìm địa điểm trước đi, tìm xong thì thông báo cho chị! Chị đi đón Tinh Tinh trước, tối sẽ ra cùng các em!" Tiểu Nhã hào hứng nói: "Tôi nay tự t

p hã chị?"

Trần Đình nói: "Lâu lắm rồi mọi người không cùng nhau tụ tập ăn uống, vừa hay hôm nay có nhân viên tài vụ mới đi làm!"

Lúc Trần Đình chuẩn bị ra khỏi cửa hàng, cô lại nói thêm: "Chọn chỗ nào sang sang một chút, phòng rộng rãi một chút!"

Tiểu Nhã nói: "Chị yên tâm, em nhất định sẽ tìm một chỗ ngon bỏ rề!"

Lúc Trần Đình bế con vào phòng ăn, gần chục cô gái ngồi trong phòng đang cười nói ầm ĩ. Đồng Mộng Mộng gọi: "A chị Đình, mau vào đây, bọn em để dành chỗ cho chị đây này!"

Trần Đình ngồi xuống, nói với Tiểu Nhã: "Bảo họ đưa thức ăn lên đi, bia rượu cứ uống thoải mái, với điều kiện là không ai được uống quá nhiều!"

Trần Đình nói với Lâm Lam: "Em ngồi xuống bên cạnh chị đi!", thế là Lâm Lam liền đổi chỗ với một cô gái đang ngồi bên cạnh Trần Đình.

Tiểu Lộ hỏi: "Chị Đình có uống không?" nói: "Chị không uống với các em được, vì dẫn theo cả Tinh Tinh mà!"

Một cô trong số đó nói: "Chị mà không uống thì chán lawms!"

Trần Đình nói: "Trước khi uống, chị có một chuyện muốn nói với các em, chị vốn định duy trì ba cửa hàng, hôm nay Lâm Lam đến làm việc, chị nghĩ rất lâu mới đi đến quyết định mở thêm cửa hàng thứ tư, địa điểm to một chút, có cả văn phòng riêng, sau này chị và Lâm Lam sẽ đến làm việc ở cửa hàng thứ tư.

Mọi người nghe xong ai cũng phấn khởi, có người nói: "Hi vọng chúng ta có thể phủ sóng ra cả thành phố này, mở một chuỗi mười mấy cửa hàng!"

Trần Đình cười: "Ba cửa hàng tưởng bọn em mỗi người phụ trách tìm một người mới, sau đó bàn bạc cử ra một người làm quản lý ở cửa hàng mới!"

Lâm Lam chưa uống rượu bao giờ nên không dám uống, những người khác cứ nhất định bắt cô uống, Trần Đình liền nói: “Đừng ép cô ấy, Lâm Lam là nhân viên tài vụ, không giống như nhân viên bán hàng bọn em đâu!”

Mọi người được một lúc thì Tiểu Lộ nói: “Chị gọi thầy Trương qua đây đi, như thế chị Đình có thể uống với chúng ta rồi!”

Tiểu Nhã phụ họa: “Đề nghị hay đấy, hôm nay coi như là buổi tiệc đoàn viên, nhưng lại thiếu mất nhân vật nam chính, thế nên cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó. Hoặc chị Đình uống với bọn em, hoặc là thầy Trương uống với bọn em, tóm lại là phải có một người uống cùng bọn em!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Cũng có lý, nói ra mới nhớ thầy Trương một tay sắp xếp, mở ra cửa hàng đầu tiên, có thể coi là người sáng lập đấy!”

Trần Đình cười nói: “Cả lũ con gái ngồi đây, bảo một mình anh ấy là đàn ông đến, định chuốc cho anh ấy say phải không?”

Mấy cô gái cứ một mực bắt Trần Đình phải gọi Trương Hoa đến, nói là Trần Đình mà không gọi họ sẽ tự gọi. Trần Đình hết cách, đành nói: “Chị ra ngoài gọi điện hỏi xem tối nay anh ấy có thời gian không đã!”

Lúc Trần Đình gọi điện, Trương Hoa đang uống rượu với Lí Dương Uy, Trần Đình liền kể tình hình cho Trương Hoa nghe, Trương Hoa nói: “Anh với Dương Uy đang ở nhà ăn cơm, hơn nữa hôm nay toàn là con gái với nhau, anh đi không thích hợp cho

Trần Đình quay lại phòng nói với mọi người: “Thầy Trương đang uống rượu ở nhà bạn học rồi, không qua được đâu!”

Mọi người đành thôi, chỉ cảm thấy rất tiếc. Trần Đình ngồi xuống, bẻ con từ tay Đồng Mộng Mộng, nhìn thấy Lâm Lam đang cúi đầu trầm ngâm liền hỏi: “Em đang nghĩ gì đấy?”

Lâm Lam cúi đầu nhìn Trần Đình: “Chị Đình, thầy Trương có phải chính là giám đốc Trương không?”

Trần Đình cười nói: “Đúng thế, anh ấy là bố của Tinh Tinh!”

Lâm Lam nói: “Hóa ra là thế, em cứ tưởng anh Trương còn độc thân!”

Trần Đình nhìn vẻ mặt thất vọng của Lâm Lam, trái tim thất lại, đột nhiên nhớ đến hình ảnh của mình lúc mới tốt nghiệp. Cô thầm nghĩ, chẳng nhẽ Lâm Lam đã thích Trương Hoa?

Lí Dương Uy hỏi: “Là điện thoại của Trần Đình à?”

“Ừ”

“Có chuyện gì thế?”

“Tối nay nhân viên cửa hàng hoa tụ tập, mấy cô gái muốn tôi qua đó ngồi uống với họ, bởi vì Trần Đình mang theo Tinh Tinh đi cùng nên không uống rượu với họ được!”

“Mặc dù tôi rất muốn uống nhiều hơn với cậu nhưng thôi cậu cứ qua đó đi, dù gì cũng là ông chủ, Trần Đình không thể uống cùng họ thì cậu uống với họ cũng là đương nhiên!”

Lí Dương Uy lại nói: “Tôi vốn định uống với cậu xong sẽ nói chuyện một lát, nhưng giờ tôi chỉ nói đơn giản thôi. Tục ngữ có câu: Lùi một bước thấy biển rộng bao la, trong chuyện tình cảm cũng như vậy, phải nhìn về phía trước, học cách bao dung và độ lượng, một cuộc sống hạnh phúc không phải chuyện khó khăn, đương nhiên, tiền đề là không được lặp lại cùng một sai lầm trước đây!”

Lúc Trương Hoa ra đến cửa, Kì Oanh nói: “Lúc nào rảnh thì bảo Trần Đình và con gái qua đây chơi nhé, tôi rất muốn học hỏi chút kinh nghiệm từ cô ấy!”

Trương Hoa cười bảo: “OK, tôi sẽ nói với cô ấy!”

Lúc Trương Hoa đến nơi, mọi người ai nấy đều rất kinh ngạc, Trần Đình nhìn thấy Trương Hoa liền vui mừng nói: “Chẳng phải anh nói sẽ không đến, sao đột nhiên đến đây thế?”

“Ai bảo em nói tên nhà hàng cho anh biết!”

“Sao anh biết bọn em ở trong phòng này?”

“Một đám con gái đi ăn với nhau thế này, chỉ cần hỏi là biết ngay thôi!”

Tiểu Lộ nói: “Thầy giáo đúng là cực kì thông minh!”, sau đó nói với Tiểu Nhã: “Hôm nay em là chủ trì, rượu là không được thiếu đâu đấy!”

Lâm Lam đứng dậy nói: “Giám đốc Trương ngồi đây đi ạ, em đổi sang chỗ khác!”

Trần Đình kéo cô ngồi xuống nói: “Em cứ ngồi đây, rồi quay sang bảo Đồng Mộng Mộng: “Em đổi chỗ ngồi đi, để Trương Hoa ngồi xuống đây!”

Trương Hoa vừa ngồi đã đưa tay ra bế Tinh Tinh rồi nói với Trần Đình: “Có phải con nó muốn ngủ không? Nếu lát nữa con mà buồn ngủ thì anh bế nó về trước, em ngồi uống với mọi người nhé!”

Trần Đình liền nói: “Nó không ngủ sớm thế đâu, bây giờ đang náo nhiệt thế này cơ mà!”

Trần Đình vào phòng, đặt con gái xuống giường, Trương Hoa cũng nằm xuống giường theo. Trần Đình nói: “Ngại quá, bảo anh đến để anh phải uống nhiều như thế!”

Trương Hoa lắc đầu: “Cũng đâu có nhiều lắm, chỉ có điều hơi chóng mặt thôi!”

“Có phải dạo này anh làm việc mệt mỏi quá không?”

“Người thì không mệt lắm, nhưng mà mệt đầu em ạ!”

Trần Đình ngồi xuống hỏi: “Sao thế?”

Trương Hoa liền nói: “Không có gì!”, rồi nói luôn: “Nhưng mà tối nay rất vui. Lí Dương Uy sắp làm bố rồi!”

“Kì Oanh

“Ừ, xem ra hai người họ thật sự hạnh phúc, khiến anh ngưỡng mộ đến mức đồ kị đấy!”

Trần Đình ngồi im không nói gì. Trương Hoa lại nói: “Kì Oanh bảo anh nói với em, nếu có thời gian thì cho Tinh Tinh sang đó chơi, cô ấy muốn học hỏi kinh nghiệm mang bầu của em!”

“Ok, khi nào có thời gian em sẽ dẫn Tinh Tinh qua đó chơi”

Trần Đình nhìn Trương Hoa đang nằm lăn trên giường liền nói: “Anh uống nhiều thế hay là tối nay đừng về nữa, ngồi dậy tắm một cái rồi đi ngủ đi!”

Trương Hoa không nhúc nhích, nói: “Nằm xuống rồi là không muốn dậy nữa!”

“Trời nóng nực thế này, người ra mồ hôi, dù gì cũng phải tắm một cái chứ!”

Tinh Tinh bò lên người Trương Hoa, Trương Hoa đột nhiên ngồi bật dậy, ôm lấy con gái rồi nói: “Tinh Tinh à, bố con mình đều không tắm mà cứ thế đi ngủ nhé!”, Trần Đình vội ôm lấy con nói: “Anh đừng có dọa con nhé, mau dậy đi tắm đi!”

Buổi sáng, Trương Hoa bị bàn tay của cô con gái làm tỉnh giấc, mở mắt thấy Tinh Tinh đang bò lên người, lấy tay chọc vào mặt anh, thấy Trương Hoa mở mắt, Tinh Tinh liền cười khanh khách. Trương Hoa ôm con gái ra khỏi phòng, Trần Đình đang cúi húi ở trong bếp.

Trần Đình vừa ăn sáng vừa nói: “Sau này anh đừng quá quan tâm đến những cô gái mới tốt nghiệp, dễ khiến đối phương hiểu lầm đấy!”

Trương Hoa liền hỏi: “Em nói thế là ý gì?”

“Không có gì, anh chỉ cần nhớ điều này là được rồi!”

Trương Hoa và Trần Đình cùng đưa con gái đến nhà trẻ, sau đó Trần Đình đến cửa hàng hoa, còn Trương Hoa thì về thẳng nhà. Về đến nhà, Trương Hoa lại nằm lăn ra giường ngủ, anh quyết định tạm thời chẳng nghĩ đến việc gì, cứ nghỉ ngơi một ngày trước đã. Có lẽ mệt mỏi đầu óc còn khó chịu hơn cả mệt mỏi về cơ thể.

Thời gian tiếp theo, Trương Hoa gần như không ra khỏi cửa, ngay cả con gái anh cũng không đi thăm, ngày nào cũng ở lì trong nhà. Anh cảm thấy có rất nhiều thứ phải s

Thế nhưng lại nghĩ mãi không ra.

Trần Đình cũng không liên lạc gì với anh, bởi dạo này Trần Đình cũng bận liên hệ mở cửa hàng thứ tư. Cuối cùng thì cửa hàng thứ tư cũng thuận lợi khai trương, cô cũng có văn phòng riêng. Lúc Lưu Huệ Anh vào văn phòng, Trần Đình và Lâm Lam đang bận sắp xếp đồ dùng văn phòng.

Lưu Huệ Anh nói: “Có cần tớ giúp một tay không?”

Trần Đình ngẩng đầu lên nói: “Đương nhiên là cần rồi, dù gì cuối tuần cậu cũng không có việc gì mà!”

Lưu Huệ Anh cười: “Thế thì tối nay cậu phải lo cơm cho tớ đấy!”

Trần Đình cũng cười bảo: “Có cuối tuần nào không phải là tớ lo cơm nước đâu?”

“Xem ra tớ không giúp thì chẳng còn mặt mũi nào nhìn cậu nữa!”

Sau khi sắp xếp văn phòng xong cũng gần đến chiều rồi.

Trần Đình với Lưu Huệ Anh đi đón con gái, sau đó ra chợ mua thức ăn. Trần Đình đặt thức ăn lên bàn, nói với Lưu Huệ Anh: “Đề Tinh Tinh đấy, chúng ta ăn cơm thôi!”

Trần Đình nói: “Lần trước tớ nói với cậu chuyện Ngô Phong Hải, cậu đã cân nhắc chưa?”

Lưu Huệ Anh cười: “Tớ tin vào con mắt của Trương Hoa, nhưng người đàn ông này hình như không có cảm giác với phụ nữ!”

“Quan trọng là cậu có đồng ý hay không thôi, nếu như đồng ý, tớ sẽ nói với Trương Hoa một tiếng, anh ấy sẽ lo sắp xếp!”

“Sao dạo này không thấy Trương Hoa đâu thế!”

“Tớ cũng lâu lắm không gặp anh ấy rồi, chắc là dạo này bận quá!”

“Theo tính cách của anh ấy thì cho dù bận thế nào cũng bỏ chút thời gian đến thăm con gái, dù gì cũng đâu phải xa lắm!”

Trần Đình nghe Lưu Huệ Anh nói vậy cũng nói: “Đúng là có hơi lạ thật, dạo này tớ bận chuyện mở cửa hàng mới nên cũng không nghĩ nhiều

“Cậu có hỏi đến tình hình công ty anh ấy hiện giờ chưa?”

“Trước đây tớ có hỏi qua nhưng dạo này thì không hỏi”.

“Liệu có khi nào chuyện ở công ty không thuận lợi không? Trương Hoa là kiểu người thích chia sẻ với người khác khi thành công nhưng lại một mình chịu đựng khi thất bại!”

“Chắc là không phải đâu, anh ấy cũng có danh tiếng trong ngành đào tạo mà, kiểu gì chẳng có việc làm!”

“Đấy chỉ là suy đoán thôi, hi vọng không phải công việc ở công ty có vấn đề. Nếu đúng là như vậy, lâu thế mà anh ấy không đến thăm Tinh Tinh thì e vấn đề nghiêm trọng đấy”.

Trần Đình nghe vậy liền nói: “Nghe cậu nói vậy tớ bắt đầu thấy lo lắng rồi đấy! Ngày mai tớ qua công ty anh ấy xem sao!”

Lưu Huệ Anh liền nói: “Nhân viên tài vụ ấy là do anh ấy giới thiệu sang à?”

“Ừ, nói là bạn học của nhân viên tài vụ bên công ty anh ấy!”

“Trương Hoa có tốt bụng cũng chưa chắc đã tốt bụng đến mức giúp cả một người không quen biết”.

“Cậu nghi ngờ đấy chính là tài vụ bên công ty anh ấy?”

“Đấy chỉ là suy đoán thôi”.

“Tớ hi vọng anh ấy từ bỏ chuyện mở công ty!”

“Tại sao?”

“Như thế tớ có thể bảo anh ấy qua quản lý cửa hàng hoa, tớ sẽ càng nhẹ nhàng. Nói thật lòng bao lâu nay tớ thấy mệt mỏi với việc quản lý, cảm thấy làm việc gì đơn giản còn hơn!”

“Ý định bảo anh ấy quản lý cửa hàng hoa cũng không tồi, nhưng nếu công ty của anh ấy thất bại rồi, cú sốc mà Trương Hoa phải gánh chịu chắc là rất lớn, tớ cứ cảm thấy Trương Hoa nhìn có vẻ kiên cường thế chứ thực ra nội tâm rất yếu đuối”.

Trần Đình u uất nói: “Nói ra điều tại tớ cả, nếu tớ không xuất hiện thì có lẽ cuộc đời anh ấy đã chẳng gặp nhiều trở trở đến thế, nếu vậy có khi hiện giờ anh ấy đã được sống hạnh phúc và yên ổn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Khi công ty ngừng hoạt động, Trương Hoa lại cảm thấy rất nhẹ nhõm. Mặc dù gần hết số tiền kiếm được trong mấy năm qua đều đổ vào công ty, nhưng mỗi tối nằm trên giường, anh lại cảm thấy hoàn toàn thoải mái.

Bao nhiêu lâu nay, Trương Hoa đã dần quen với môi trường xa hoa và công việc tấp nập, cũng dần dần quen với sự kính trọng và ngưỡng m

ộ của người khác, thậm chí đã quen với sự cạnh tranh trong công việc. Giờ đột nhiên quay trở lại với cuộc sống bình thường, anh mới phát hiện bản thân mình thực sự vẫn thích cuộc sống yên bình hơn.

Nghĩ đến Lí Dương Uy và Kỉ Oanh, trong lòng Trương Hoa chợt thoáng rung động. Bản thân anh luôn đi tìm một cuộc sống bình yên nhưng thực tế lại từng bước đẩy cuộc sống vốn bình yên của mình sang một trạng thái đối lập. Trương Hoa không hiểu rõ vấn đề nằm ở đâu, nên trách Trần Đình hay là trách bản thân mình, hay trách cái xã hội này?

Về chuyện lỗ tiền, Trương Hoa không mấy để tâm. Ít nhất bản thân anh cũng có ưu thế hơn so với những thanh niên đang lặn lội ở thành phố này, đó là anh có nhà. Cho dù thật sự không một xu dính túi, cũng lắm là anh đi tìm việc làm ở một công ty nào đó, sống cuộc sống giống như trước đây.

Có lẽ con người khi rơi vào những trạng thái đặc biệt thường có những suy nghĩ đặc biệt. Đạo này ở nhà, Trương Hoa thỉnh thoảng nghĩ, nếu phục hôn với Trần Đình, ba người sống bên nhau chắc cũng sẽ hạnh phúc. Lí Dương Uy có thể chấp nhận quá khứ của Kỉ Oanh, tại sao mình lại không thể tha thứ cho quá khứ của Trần Đình?

Mấy hôm nay Cổ Văn Văn lại liên lạc với Trương Hoa nhiều lần, muốn rủ anh ra ngoài ăn cơm, nhưng Trương Hoa đều thẳng thừng từ chối. Nghĩ kĩ lại Trương Hoa mới phát hiện bản thân mình cũng thật giả tạo. Lúc còn làm việc ở công ty điện tử Triết Đông, để giành được sự kính trọng của nhiều người, anh đã cố tình không làm rõ mối quan hệ của mình với Cổ Văn Văn trước mặt mọi người. Hiện giờ đã nghỉ việc rồi, anh hoàn toàn không đếm xỉa đến những chuyện này, thậm chí còn

Chỉ có điều, cuối cùng Trương Hoa cũng khẳng định được một điều, đó là anh không hề có bất cứ tình cảm gì với Cổ Văn Văn. Nghĩ đến đây, anh lại cảm thấy áy náy với cô.

Nghĩ đến những gì Ngô Tĩnh từng nói trước đây: Không yêu, không hận sẽ có thể trở thành bạn bè với Trần Đình. Nhưng hiện giờ nghĩ đến những chuyện quá khứ của Trần Đình, anh vẫn cảm thấy đau lòng, có lẽ vì cả yêu và hận vẫn còn tồn tại.

Trương Hoa không thể không khẳng định bao lâu nay, tình yêu của anh dành cho Trần Đình vẫn không phai nhòa.

Trương Hoa không hề nghĩ đến việc điều chỉnh lại kế hoạch phát triển công ty, cũng không có ý định từ bỏ công ty để đi tìm công việc mới. Trông thâm tâm anh dường như vẫn đang chờ đợi Trần Đình biết tin công ty mình ngừng hoạt động.

Trương Hoa không biết tại sao anh vừa không muốn để Trần Đình biết, lại vừa hi vọng cô biết. Vì vậy khi Trần Đình đến gõ cửa, Trương Hoa ra mở cửa nhìn thấy cô, phản ứng hết sức bình thản. Anh biết Trần Đình chắc chắn đã biết chuyện, Lâm Lam dù gì cũng là người mới, Trần Đình lại không phải quá ngốc nghếch. Nếu Trần Đình có nghi ngờ, chỉ cần hỏi vài câu sẽ khiến Lâm Lam nói ra sự thực.

Nghĩ đến đây, Trương Hoa hoài nghi không biết có phải mình đã có ý để Lâm Lam đến làm việc cho Trần Đình là vì muốn Trần Đình dễ dàng biết chuyện anh đã từ bỏ công ty hay không?

Trần Đình nhìn thấy Trương Hoa liền nói: “Anh vẫn đang ngủ à?”

Trương Hoa cười cười: “Đâu có, anh chỉ chưa thay đồ ngủ ra thôi mà!”

Trần Đình vào nhà, lại vào trong phòng xem rồi nói: “Cũng may, chưa đến mức tồi tệ như em tưởng tượng!”

Trương Hoa đi vào trong phòng theo, nói: “Chắc em biết chuyện rồi hả?”

Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn Trương Hoa, cũng mỉm cười nói: “Anh có thể bình thản nói ra như thế, xem ra tâm trạng cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm!”

Trần Đình ngồi xuống giường, đột nhiên phát hiện có mấy bức ảnh của con gái trên đầu giường, vội hỏi: “Em nhớ trước khi đi đã thu dọn hết rồi cơ mà, anh lấy ở đâu ra thế?”

Trương Hoa cười ngai ngùng: “Nhân lúc em không để ý anh đã lén lấy mấy tấm đấy!”

Trần Đình trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Tiếp theo anh định thế nào?”

“Anh vẫn chưa nghĩ xong, đột nhiên muốn nghỉ ngơi một chút, bây giờ mới cảm thấy hơn một năm nay mình quá mệt mỏi, cũng không rõ là tại sao lại mệt mỏi!”

“Công ty có hoạt động trở lại không?”

Trương Hoa châm một điếu thuốc rồi nói: “Anh vừa muốn bỏ hẳn, lại vừa không muốn bỏ, như vậy hơi mâu thuẫn!”

Trần Đình đến gần giật điếu thuốc khỏi tay Trương Hoa rồi dụi tắt: “Đừng hút nữa! Chắc ngoài em ra chẳng ai dám vào phòng anh mất, trong phòng toàn mùi thuốc lá thôi!”

Trương Hoa chỉ cười không nói gì. Trần Đình ngồi xuống bên cạnh anh, nói: “Anh đóng cửa hẳn công ty đi!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình một lát rồi hỏi: “Tại sao?”

“Em vốn dĩ không thích quản lý, vẫn thích làm những việc đơn giản hơn. Giờ anh quản lý cửa hàng hoa đi, như thế em sẽ có nhiều thời gian chăm sóc Tinh Tinh!”, nói rồi Trần Đình bổ sung thêm “Anh có kinh nghiệm quản lý hơn em mà!”

Trương Hoa lại trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu lên nhìn Trần Đình: “Em nghĩ giờ anh đến quản lý cửa hàng hoa có thích hợp không? Có thể người khác không nghĩ gì nhưng đối với anh chắc chắn sẽ thấy rất áp lực. Vấn đề này đến nghĩ anh cũng chưa từng nghĩ!”

“Sao phải để ý xem người khác nhìn nhận thế nào? Cửa hàng hoa vốn là do anh bỏ vốn mở ra, anh đến làm quản lý cũng là điều đương nhiên, cứ nói với người ngoài là trước em quản lý thay anh thôi!”

Trương Hoa đứng dậy, cười nói: “Vậy anh nói thế này với em nhé, dù gì anh cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, sự thất bại của công ty vẫn không thể đánh mất niềm tin của anh, cho dù phải lựa chọn con đường sinh tồn ở tương lai như thế nào anh cũng sẽ không để lần thất bại này làm ảnh hưởng đâu!”

Trần Đình nói: “Thấy anh thế này em cũng yên tâm hơn nhiều rồi! Thế tạm thời không nói đến những chuyện này nữa, chỉ có điều em vẫn hi vọng anh sẽ cân nhắc chuyện quản lý cửa hàng hoa. Cứ coi như là nghĩ cho Tinh Tinh, dù gì như vậy em sẽ có nhiều thời gian dành cho con hơn!”

Trương Hoa mỉm cười: “Để một thời gian nữa rồi tính! Trần Đình, em có thấy anh rất giả tạo không?”

Trần Đình ngạc nhiên hỏi: “Tại sao anh lại hỏi thế?”

“Đột nhiên anh cảm thấy bản thân mình rất giả tạo, hơn nữa khả năng cũng rất tầm thường, trước đây anh cứ tự cho rằng mình rất giỏi giang, rồi khỏi Cổ Triết Đông rồi mới phát hiện mình chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường, có thể làm việc ở một vị trí bình thường sẽ thích hợp hơn!”

Trần Đình chăm chú nhìn Trương Hoa một lát rồi khẽ nói: “Anh vẫn là anh thôi, không có gì thay đổi cả, cái cảm giác này thật là tuyệt!”

Trần Đình kéo Trương Hoa ngồi xuống, nói: “Hay là chúng ta tranh thủ thời gian đưa Tinh Tinh về nhà bố mẹ một hôm đi, cứ coi như là để thư giãn đầu óc, anh cứ ở nhà như thế này, tư tưởng khó mà thoáng ra được!”

“Cũng được, thời gian em tư sắp xếp đi!”

“Thế thì ngày kia nhé, vừa hay vào cuối tuần”.

“Cũng được”.

Trần Đình đứng lên nói: “Thế thôi em về cửa hàng trước đây, ban ngày nếu anh rảnh thì dẫn Tinh Tinh ra ngoài chơi nhé, lâu lắm nó không được gặp bố, nhớ anh lắm đấy!”

Trần Đình đi rồi, Trương Hoa cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Anh dọn dẹp qua nhà cửa, thay quần áo rồi đến nhà trẻ đón Tinh Tinh. Lúc buổi chiều, đang cho con gái đi chơi thì Cổ Vân Vân gọi điện đến, Trương Hoa nói thẳng với Cổ Vân Vân là mình đang cho con gái đi chơi.

Trương Hoa không biết rằng hành động của anh mấy hôm nay đã khiến Cổ Vân Vân bắt đầu bất an, đặc biệt là hôm nay sau khi anh nói dẫn con gái ra ngoài chơi. Hoặc cũng có thể đó không phải là sự bất an mà chỉ là tâm trạng hết sức phức tạp, một cảm giác phản cảm và bức bối đối với sự tồn tại của mẹ con Trần Đình bên cạnh Trương Hoa. Trong mắt Cổ Vân Vân, sở dĩ sau khi Trần Đình chuyển ra ngoài ở, Trương Hoa vẫn không đến bên cô là bởi vì mẹ con Trần Đình vẫn còn ở trong thành phố này.

Nghiêm Lộ đứng trong văn phòng của Cổ Triết Đông, nghĩ ngợi rất lâu rồi nói: “Chủ tịch Cổ, hồi đầu ngài đã hứa chỉ cần tôi làm cho Trương Hoa ra đi thì sẽ để tôi phụ trách cả bộ phận đào tạo, tại sao tôi chưa quản lý được bao lâu đã giáng tôi xuống, để một người mới lên thay tôi quản lý?”

Cổ Triết Đông ngẩng đầu nhìn Nghiêm Lộ, mỉm cười nói: “Ban nãy đã nói rất rõ với cậu rồi, công ty luôn đề cao quan điểm kẻ mạnh là kẻ chiến thắng, người nào thích hợp với vị trí nào sẽ được đưa vào vị trí ấy!”

“Nhưng ban đầu chủ tịch đã hứa với tôi rồi mà!”

“Cậu phải hiểu đây là một xã hội cạnh tranh; còn nữa, lời hứa miệng không có nghĩa là phải thực hiện từ đầu đến cuối không bao giờ thay đổi!

Cuối cùng Nghiêm Lộ cũng lấy hết dũng khí nói: “Nếu như người ngoài biết được Trương Hoa là vì chủ tịch mới ra đi, tôi tin sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của chủ tịch!”

Cổ Triết Đông vẫn mỉm cười nói: “Bây giờ tất cả những người trong ngành đều biết rõ Trương Hoa phản bội tôi, còn nữa, tất cả mọi người đều biết tôi là người coi trọng nhân tài, sao có thể từ bỏ một nhân tài do chính tay mình đào tạo chứ?”

Nghiêm Lộ đứng đó im lặng không nói gì. Cổ Triết Đông liền nói: “Thực ra cậu nên lo lắng cho bản thân thì hơn, ngộ nhờ người trong ngành biết cậu vì muốn thăng tiến mà tìm cách đẩy Trương Hoa đi, vậy thì cậu chẳng còn đất dụng võ trong cái ngành này nữa đâu! Cậu nghĩ người trong ngành sẽ tin lời cậu hay là tin lời tôi?”, im lặng một lát, Cổ Triết Đông nói tiếp: “Vì vậy cậu nên cảm ơn vì tôi đã để cho cậu một vị trí trong công ty!”

Lúc ra khỏi văn phòng Cổ Triết Đông, Nghiêm Lộ mới biết mình đã bị ông ta lợi dụng, bây giờ còn bị ông ta khống chế, xem ra đã đến lúc mình cần phải ra đi. Nghiêm Lộ về văn phòng, nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng cảm thấy tất cả đều là vì mình quá ích kỉ và tham lam.

Trương Hoa ôm con gái vào văn phòng Trần Đình, Lâm Lam vội đứng lên chào: “Giám đốc Trương”, sau đó nói: “Xin lỗi anh, em đã nói sự thực cho chị Đình nghe rồi ạ!”

Trần Đình nói: “Không phải lỗi tại em, cho dù chị hỏi mà em không nói thì chị vẫn biết sự thật thôi!”

Trương Hoa cũng nói: “Không sao đâu, sớm muộn gì cũng biết mà!”, nói rồi đưa mắt nhìn khắp văn phòng: “Cũng không tồi, mặc dù không to lắm nhưng rất ấm cúng!”

Trần Đình thu dọn đồ đạc của mình rồi nói với Trương Hoa: “Chúng ta đi thôi!”, sau đó ngoảnh đầu lại nói với Lâm Lam: “Em cũng nghỉ sớm đi!”

Trần Đình thấy ánh mắt của Lâm Lam cứ chăm chú nhìn Trương Hoa đang bế con, biểu cảm trên mặt rất phức tạp.

Về đến nhà, Trương Hoa nói để anh nấu cơm. Lúc ăn cơm, Trần Đình nói: “Anh cảm thấy Lâm Lam đối với anh thế nào?”

“Sao em đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Có thể anh không để ý, nhưng em có thể cảm nhận được cô ấy đang thầm ái mộ anh!”

Trương Hoa cười: “Anh là một người đã từng ly hôn, lại có con riêng, hơn nữa mới mở công ty đã thất bại rồi, có gì đáng để ái mộ chứ?”

“Ái mộ có rất nhiều dạng, có thể cô ấy sẽ nghĩ đó là tình yêu, nhưng em biết đó tuyệt đối không phải tình yêu, đó là một thứ tình cảm biến dạng, là một sự sùng bái mù quáng!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình hồi lâu, dần dần hiểu ra ý của cô. Trần Đình lại nói tiếp: “Đợi đến khi cô ấy hiểu ra đâu mới là hạnh phúc thực sự mà mình đang có được, cô ấy mới hiểu thứ tình cảm mơ hồ ngày hôm nay thật nực cười. Nếu vì thứ tình cảm mơ hồ này mà để xảy ra một số sai lầm, sau này cô ấy sẽ vô cùng hối hận vì những sai lầm ngày hôm nay!”

Trương Hoa nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng bình thản hỏi: “Em đang nói mình pha

Trần Đình đặt đũa xuống: “Em có hơi buồn, chỉ hi vọng những cô gái mới tốt nghiệp như cô ấy sẽ không đi theo vết xe đổ của em!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Ban ngày Trần Đình ở văn phòng, tâm trạng vẫn rất vui. Tối qua cuối cùng cũng có cơ hội bình thản nói ra tâm trạng của mình với Trương Hoa, mặc dù là mượn danh Lâm Lam nhưng Trương Hoa dường như cũng đã hiểu được ý mà cô đang muốn biểu đạt. Quan trọng là phản ứng của Trương Hoa cũng rất bình thản, Trần Đình không khỏi nghĩ, chẳng nhẽ Trương Hoa đã tha thứ cho mình?

Buổi trưa, đang cùng ăn cơm với Lâm Lam trong văn phòng thì Cổ Vân Vân gọi điện đ

ến, hẹn cô buổi chiều ra ngoài, nói có chuyện quan trọng. Trần Đình cúp điện thoại, bắt đầu cảm thấy bất an. Về Cổ Vân Vân, cô lúc nào cũng có một cảm giác sợ hãi lạ lùng, vốn không định đi nhưng không đi lại không được.

Trần Đình đến quán cà phê với tâm trạng hết sức thấp thòm, bất an. Cổ Vân Vân đã đến từ trước đó ngồi đợi cô. Gọi cà phê xong, Trần Đình không biết nên nói gì với cô ta.

Cổ Vân Vân cũng không nói gì, lấy từ trong túi ra một kết quả kiểm tra đặt trước mặt Trần Đình: “Cô xem cái này đi!”

Trần Đình không biết rõ là cái gì, nhưng tiềm thức mách bảo cô chắc chắn không phải là tin tốt lành, thậm chí cô còn không dám xem. Cổ Vân Vân nói thẳng: “Đây là kết quả kiểm tra của bệnh viện ngày hôm qua, tôi đã có thai rồi!”

Đầu óc Trần Đình như ù đi, ngồi trơ ra cả buổi mới lắp bắp hỏi: “Là của Trương Hoa sao?”

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Tôi không giống như cô, tôi chỉ có một người đàn ông duy nhất là Trương Hoa, cô nói xem còn có thể là của ai?”

Trần Đình lại im lặng rất lâu, cuối cùng khẽ nói: “Cô hẹn tôi đến đây là có ý gì?”

Cổ Văn Vân nói thẳng: “Cô nên hiểu rõ, tôi chắc chắn cũng giống như cô, sẽ giữ đứa bé này lại, vì vậy tôi hi vọng cô hãy mang con gái của cô rời khỏi thành phố này!”

Trần Đình trầm ngâm không nói.Cổ Văn Vân nói tiếp: “Hai mẹ con cô ở bên cạnh Trương Hoa, chắc chắn anh ấy không thể từ bỏ hai người, nhưng cô nên biết, Trương Hoa cũng không thể tha thứ cho cô, vì vậy mới hi vọng cô có thể chủ động từ bỏ, để cho Trương Hoa có một gia đình hoàn chỉnh!”

Trần Đình vẫn không nói gì, Cổ Văn Vân lại tiếp tục: “Nếu cô yêu Trương Hoa thì cô nên nghĩ cho anh ấy. Ở bên tôi anh ấy sẽ không có bất cứ ảnh hưởng tâm lý nào. Hơn nữa anh ấy ở bên cạnh bố tôi còn có thể phát huy khả năng và ưu thế của anh ấy! Vì vậy, cho dù là vì cuộc sống sau này hay là vì sự nghiệp tương lai của anh ấy, tôi đều hi vọng cô có thể rời xa anh ấy, rời khỏi thành phố này!”

Trần Đình trầm ngâm rất lâu mới lên tiếng: “Giờ tôi hơi chóng mặt, để tôi về tôi sẽ suy nghĩ vấn đề này!”

Cổ Văn Vân nói: “Tôi có thể cho cô thời gian suy nghĩ, nhưng cô hiểu rõ tính cách của Trương Hoa, nếu biết cô sẽ rời khỏi thành phố này, chắc chắn anh ấy không đồng ý, vì vậy tôi hi vọng cô lặng lẽ ra đi, nếu cần tôi có thể bồi thường cho cô và con gái một khoản tiền!”

Trần Đình về đến văn phòng, Lâm Lam nhìn cô có vẻ là lạ liền hỏi: “Chị Đình khó chịu ở đâu à?”

Trần Đình lắc đầu: “Không sao, chỉ hơi chóng mặt thôi, chị về trước đây!”

Trần Đình đón con gái về nhà rồi ngồi chờ đợi trên giường cả buổi không nhúc nhích.

Bao lâu nay, chuyện cô lo lắng cuối cùng đã trở thành hiện thực. Cô biết Trương Hoa và Cổ Văn Vân đã từng có quan hệ, nhưng không ngờ Cổ Văn Vân lại có thai. Trần Đình không khỏi nghĩ, tối qua Trương Hoa tỏ ra bình thản như vậy chẳng lẽ là bởi vì cuối cùng anh đã quyết định chọn Cổ Văn Vân?

Tĩnh Tĩnh cứ ngồi chơi bên cạnh cô, thỉnh thoảng còn cười khanh khách, Trần Đình nhìn con mà không khỏi chua xót. Cô vốn nghĩ dù không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh, nhưng ít nhất vẫn có thể để con gái ở bên cạnh bố, thế nhưng hiện giờ bố của con gái chuẩn bị xây dựng một gia đình khác, cũng sẽ có một đứa con khác.

Trần Đình đang ngồi ngây ra thì Trương Hoa gọi điện đến hỏi: “Có cần anh đi đón Tĩnh Tĩnh cho không?”

Trần Đình lấy lại bình tĩnh, nói: “Không cần đâu, hôm nay anh nghỉ sớm đi, lấy tinh thần ngày mai dẫn Tĩnh Tĩnh về thăm bố mẹ!”

Trương Hoa vốn định ra ngoài đón con gái nhưng nghe Trần Đình nói vậy nên thôi không đi nữa. Anh không muốn nấu cơm ăn một mình nên tới ra ngoài ăn, sau đó đi lang thang một chút, đột nhiên nghĩ đến Ngô Tĩnh, trong lòng thầm nghĩ có lẽ cô ấy có thể cho mình một vài lời khuyên với tình hình trước mắt.

Ngô Tĩnh mở cửa ra thấy Trương Hoa liền cười bảo: “Lại gặp phải vấn đề khó khăn phải không?”

Trương Hoa cũng cười bảo: “Xem ra em có thể làm bác sĩ tâm lý cho anh được rồi!”

“Đội em đi rửa bát đã nhé!”

Ngô Tĩnh dọn dẹp xong liền ngồi xuống nói: “Là chuyện công ty hay chuyện tình cảm cá nhân?”

Trương Hoa cười: “Cả hai phương diện đều có vấn đề!”

Ngô Tĩnh nói: “Nói chuyện công việc trước, công ty gặp khó khăn à?”

Trương Hoa liền kể tình trạng công ty cho Ngô Tĩnh nghe. Ngô Tĩnh ngắt nghỉ rồi nói: “Ý anh là khi công ty đang triển khai đào tạo nghiệp vụ thì gặp phải trở ngại lớn?”

“Có thể hiểu như thế!”

“Thị trường đào tạo rộng lớn lắm mà!”

“Đúng là như thế!”

“Vậy tại sao anh nhất định phải đi theo con đường cũ của Cổ Triết Đông? Nếu Cổ Triết Đông đã tìm cách ngăn chặn anh đi con đường này, anh có thể đi theo con đường khác mà ông ta chưa chặn.”

Trương Hoa nghe xong như vỡ ra: “Ý của em là kinh doanh một cách khác biệt ư?”

“Những từ chuyên môn đó em nghe không hiểu, chỉ cảm thấy bất cứ thị trường nào cũng không thể chỉ có một quân thể, có người cần xe hơi cao cấp, cũng có người cần những chiếc xe con bình dân”.

“Em nói thế khiến anh nghĩ đến rất nhiều thứ. Nhưng nói thật hôm nay anh đến đây chủ yếu không phải vì chuyện công ty, có từ bỏ công ty hay không với anh đã không còn quan trọng”.

Ngô Tĩnh “Vậy thì là chuyện tình cảm rồi!”

Trương Hoa nói: “Trải qua một quá trình lăn lộn với cuộc đời, anh mới phát hiện bản thân mình vẫn thích một cuộc sống bình yên, thậm chí cảm thấy hơn một năm nay mình đã quá mệt mỏi, thật sự rất nhớ cuộc sống đơn giản trước đây!”

“Chuẩn bị tha thứ cho Trần Đình, hai người bắt đầu lại từ đầu?”

“Cũng không hẳn là tha thứ hay bắt đầu lại từ đầu, chỉ cảm thấy đạo này ở nhà đã suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy có lẽ cuộc sống là như vậy, luôn có những vấp vấp, hơn nữa cuộc đời cũng chỉ có vài chục năm, có thể tận hưởng được tình thân, có thể khiến bản thân cảm thấy hạnh phúc là hạnh phúc lắm rồi!”

Ngô Tĩnh cười bảo: “Anh nói vậy nghe như cái mà nhà Phật nói là ngộ ra chân lý đấy!”

Trương Hoa cũng cười nói: “Thật ra tâm lý của con người rất kì lạ, hơn nữa cũng rất dễ thay đổi, ít nhất đối với anh là như vậy, có thể bây giờ nghĩ thế này, một thời gian nữa sẽ lại nghĩ khác”.

“Nếu anh đã nghĩ như vậy cho thấy trong thâm tâm anh vẫn luôn tồn tại suy nghĩ này!”

“Có lẽ là vậy!”

“Độ lượng với người khác cũng chính là độ lượng với chính mình, khoan dung khiến cho người ta khỏe mạnh và hạnh phúc hơn so với thù hận”.

Ngô Tĩnh lại nói: “Đáng tiếc là nhiều người biết rõ là vậy nhưng vẫn lựa chọn thù hận, có lẽ đây chính là điểm đau đớn nhất và cũng bất lực nhất của con người!”

Trương Hoa nhìn về mặt của Ngô Tĩnh, trong lòng chợt rung động. Về mặt của Ngô Tĩnh lúc nào trông cũng có vẻ rất bình tĩnh, không quan tâm đến bất cứ thứ gì, khi cười trông cô càng đơn thuần, giản dị.

Những câu Ngô Tĩnh nói ra lúc này có vẻ gì đó rất đau đớn, mặc dù chỉ là thoáng qua. Trương Hoa nghĩ, chẳng lẽ trong lòng Ngô Tĩnh cũng có sự căm hận?

Trương Hoa không muốn động chạm đến nỗi đau của người khác, thế nên chỉ cười nói lãng đi vấn đề khác: “Ngày mai anh dẫn con gái về nhà bố mẹ chơi, chắc mẹ anh sẽ lại khuyên anh phục hôn!”

liền nói: “Đối với bố mẹ anh, cháu gái là yếu tố quan trọng hơn hết thảy, khuyên anh tha thứ và phục hôn với Trần Đình cũng là chuyện bình thường!”

Mới sáng ra Trương Hoa đã đến chỗ Trần Đình, Trần Đình đang bận rộn trong bếp, con gái đang bò quanh giường.

Trương Hoa ôm con lên nói: “Chúng ta chuẩn bị về nhà ông bà chơi rồi, con có vui không nào?”

Lúc ăn sáng, Trần Đình đột nhiên nói: “Hay là hôm nay đừng về nhà bố mẹ, chúng ta dẫn Tĩnh Tĩnh vào trung tâm chơi, để hôm khác về sau!”

“Sao đột nhiên em lại không muốn đi thế?”

“Em chỉ thấy ba người chúng ta lâu lắm chưa đi chơi cùng nhau, dù gì bây giờ anh cũng rảnh, về nhà bố mẹ lúc nào chẳng được!”

“Thế cũng được!”

Suốt buổi sáng, Trương Hoa cứ cảm thấy Trần Đình đầu óc để đâu đâu, khuôn mặt dờ dờ đắn đo, bèn hỏi: “Có phải đạo này em mệt mỏi quá không? Hay là chúng ta về sớm nhé!”

Trần Đình cười: “Không sao, hôm nay em muốn đi nhiều nơi một chút!”

Buổi tối Trần Đình đòi đi ăn ở ngoài, nói không muốn về nhà nấu nướng. Ăn xong Trương Hoa liền đưa con gái về nhà, Trần Đình nói: “Em với Tĩnh Tĩnh đến nhà anh ở một tối được không?”

Trương Hoa nhìn về mặt của Trần Đình, nói: “Hôm nay em làm sao thế? Anh cứ thấy em là lạ!”

Trần Đình liền nói: “Không sao, đột nhiên muốn để Tĩnh Tĩnh ngủ với anh một tối!”

Trương Hoa vừa mở cửa phòng, con gái đã đòi tụt xuống đất.

Trương Hoa đặt con xuống một cái là nó bò quanh nhà. Trương Hoa nói: “Xem ra con bé rất có tình cảm với căn nhà này!”

Trần Đình nhìn con gái bò ra ghế sofa, sau đó bám vào ghế đứng dậy, miệng cười khanh khách mà trong lòng xót xa.

Trương Hoa nói: “Em đi tắm trước đi, hôm nay đi nhiều thế chắc là mệt lắm rồi! Nghỉ sớm thôi!”, nói rồi anh bế con gái lên, nói: “Con cũng đi tắm với mẹ, người ngom bản thù quá!”

Trần Đình nằm trên giường, nói: “Nếu anh có một đứa con nữa, anh có còn đối xử với Tinh Tinh như thế này không?” Trương Hoa ngoảnh đầu nhìn Trần Đình, ngạc nhiên hỏi: “Sao hôm nay em toàn nói những điều kì quái thế?”

“Không có gì, em chỉ nghĩ vớ vẩn thôi!”

“Tinh cảm anh dành cho Tinh Tinh mãi mãi không bao giờ thay đổi, anh không muốn tương lai con sau này phải chịu khổ, càng không hi vọng nó gặp phải bất cứ tổn hại nào!”

“Anh nghĩ như vậy em thấy vui lắm!”

Đến tận khuya mà Trần Đình vẫn nói chuyện phiếm với Trương Hoa, Trương Hoa nói: “Em không mệt à? Muộn lắm rồi, ngủ sớm đi!”

“Em không muốn ngủ, vì vậy muốn nói chuyện với anh thêm một lát! Ngày mai anh cũng không phải đi làm nên nói chuyện với em thêm một lát đi!”

“Thôi được rồi!”

Trần Đình nghĩ ngợi hồi lâu rồi khẽ hỏi: “Trương Hoa, anh đã từng yêu em chứ?”

“Anh cảm thấy hôm nay hình như em hơi có vấn đề, với tính cách của em thì không bao giờ đi hỏi những chuyện này?”

Trần Đình xoay người lại nhìn Trương Hoa: “Đột nhiên em rất muốn biết anh đã từng thật lòng yêu em chưa?”

Trương Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Có, có thể nói đến tận bây giờ chỉ yêu một người là em, chính vì điểm này mà anh vẫn không thể tha thứ cho em!”

“Cảm ơn anh đã nói vậy!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, phát hiện mắt cô ươn ướt: “Em sao thế?”

Trần Đình lấy tay lau nước mắt, khẽ nói: “Không sao, chỉ thấy vui thôi!”

Trần Đình trầm ngâm một lát lại nói: “Tối nay là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện như thế này, không ngờ chúng ta cũng có thể nói chuyện như vậy. Nếu biết sớm thế này em đã nói chuyện với anh từ sớm!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình nói gì. Trần Đình dựa vào người Trương Hoa, nói: “Ôm em đi, em muốn anh ôm em ngủ một hôm!”

Lúc Trương Hoa vòng tay ôm Trần Đình, anh phát hiện mắt cô đang nhỏ lệ.

Trần Đình dậy từ sớm, nói với Trương Hoa: “Anh ngủ thêm một lát đi, tối qua phải nói chuyện với em đến khuya, em đưa Tinh Tinh đến nhà trẻ đây!”

Trương Hoa cười: “Tối nay em vẫn qua đây chứ?”

Trần Đình ôm con gái nói: “Thực ra em hi vọng có thể ngày nào cũng bế con sang đây, nhưng em biết điều đó là không thể!”, sau đó cô lại quay lại, cúi đầu hôn lên mặt Trương Hoa: “Em với Tinh Tinh đi đây!”

Trương Hoa nhìn vẻ mặt Trần Đình rất nghiêm túc liền cười nói: “Sao vẻ mặt lại nặng nề thế? Cứ như đi luôn vậy!”

Trần Đình khẽ cười, lúc đi ra đến cửa còn ngoảnh đầu lại nhìn Trương Hoa.

Trần Đình đi rồi, Trương Hoa không sao ngủ tiếp. Anh không biết Trần Đình làm sao, nhưng rõ ràng Trần Đình đêm qua và sáng nay khiến anh hơi băn khoăn. Anh không bao giờ biết Trần Đình còn có thể như vậy, tối qua còn nói những câu mà chỉ có nam nữ đang yêu nhau say đắm mới nói, sáng ra còn hôn lên mặt anh, đây là lần đầu tiên.

Đặc biệt là vẻ mặt thoáng buồn của Trần Đình càng khiến anh cảm thấy không ổn. Có lẽ đúng như Lý Dương Uy từng nhận xét về Kì Oanh: Cái cậu nhìn thấy chỉ là sai lầm của cô ấy, còn tôi lại nhìn thấy sự tổn thương mà cô ấy từng phải chịu đựng, tôi không hi vọng cô ấy lại lần nữa bị tổn thương.

Lúc Trương Hoa nghĩ đến đây mới phát hiện ra câu nói của Ngô Tĩnh: “Khoan dung có thể khiến con người ta khỏe mạnh và hạnh phúc hơn nhiều so với hận thù” là đúng đắn. Hạnh phúc của Lý Dương Uy đến từ sự khoan dung của anh, thậm chí còn vĩ đại hơn cả sự khoan dung, đó chính là tình yêu và sự bao dung.

Buổi chiều lúc Trương Hoa định đi đón con gái thì Lâm Lam gọi điện đến, bảo anh qua cửa hàng một chuyến. Trương Hoa hỏi có vấn đề gì, Lâm Lam liền nói: “Chị Đình bảo anh đến, anh cứ đến sẽ biết!”

Trên đường đi, Trương Hoa cứ nghĩ mãi: Chẳng nhẽ dạo này Trần Đình cứ thích chơi mấy trò bí ẩn và lăng mạn ư?

Lâm Lam Trương Hoa một bức thư, nói là của chị Đình đưa cho anh. Trương Hoa ngồi trên ghế của Trần Đình, mở thư ra, lúc đọc xong bức thư, cả người anh cứng đờ:

Anh Hoa!

Đây là lần đầu tiên em gọi anh như vậy, tha thứ cho em ra đi mà không lời từ biệt. Mặc dù em chưa bao giờ muốn rời xa anh, nhưng lần này em biết không ra đi không được.

Là một người mẹ, em biết có thai và sinh con đâu khổ biết nhường nào khi không có chồng ở bên cạnh, em cũng hiểu rất rõ một gia đình không hoàn chỉnh sẽ mang lại tổn thương như thế nào cho con cái. Em vốn hi vọng Tình Tình có thể có tất cả, đáng tiếc là vì sai lầm của em mà khiến cho hai mẹ con phải gánh chịu tất cả hậu quả.

Vân Vân cũng là một cô gái tốt, sau này anh nhớ đối xử tốt với cô ấy. Về phần Tình Tình anh cứ yên tâm, cho dù thế nào em cũng sẽ nuôi con khỏe mạnh, trưởng thành. Anh nói anh từng yêu em, điều này khiến em vô cùng cảm động, cũng rất hạnh phúc. Thực ra trong thế giới này, có lẽ chẳng còn ai có thể yêu anh hơn em, chính vì yêu anh nên em mới từ bỏ anh, để anh có thể sống một cuộc sống bình thường, cho dù là về gia đình hay sự nghiệp.

Cửa hàng hoa em giao cả cho anh, dù gì ở nơi này cũng có quá nhiều hồi ức. Có lẽ sau khi anh và Vân Vân kết hôn, có thể anh cảm thấy chuyện làm ăn ở cửa hàng hoa quá nhỏ, nhưng em vẫn hi vọng anh có thể duy trì nó, trong lòng em, cửa hàng hoa cũng giống như Tình Tình.

Còn về cuộc sống của Tình Tình, anh không phải lo, số tiền em mang theo có lẽ đủ cho em và Tình Tình sống một thời gian cho đến khi em tìm được một công việc khác.

Giấy tờ chuyển nhượng cửa hàng em để ở chỗ Lâm Lam cả rồi, em đã kí tên rồi, chỉ cần anh kí tên nữa là xong.

Trần Đình và con gái.

Trần Đình ôm con lên tàu đi về phương Bắc, nhìn bầu trời âm u bên ngoài, Trần Đình cảm thấy trái tim mình cũng sẫm sẫm như bầu trời.

Khi đoàn tàu từ từ chuyển bánh, con gái tròn mắt nhìn vào đôi mắt đang tràn lệ của mẹ. Trong tâm hồn bé nhỏ của nó, nó hoàn toàn không hiểu tại sao mẹ nó đột nhiên rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Trương Hoa đọc xong thư liền hiểu ngay ra Cố Vân Vân đã đến tìm Trần Đình. Theo lẽ thường, lúc này Trương Hoa nên đi tìm Cố Vân Vân hoặc đi tìm Trần Đình, nhưng anh lại ngồi thừ ra ghế không nhúc nhích.

Đáng lý ra anh nên nổi giận với hành vi của Cố Vân Vân, nhưng anh lại thấy mình giận Trần Đình hơn. Trước tiên là chuyện con gái, con gái dù gì cũng là con của cả hai, có chuyện gì ít nhất cũng phải bàn bạc trước với nhau. Nhưng Trần Đình lu

n không chịu cân nhắc đến cuộc sống của con. Lúc đầu nó nhỏ như vậy mà cô đã dẫn nó đến một thành phố xa lạ để chịu khổ, giờ cũng lại không cân nhắc đến con gái, nông nổi bỏ đi.

Đọc thư Trương Hoa có thể đoán ra Cố Vân Vân chắc chắn đã nói mình đã có thai, chẳng nhẽ chỉ dựa vào lời nói của Cố Vân Vân đã tin hay sao? Tại sao cô không chịu hỏi anh một lời?

Trương Hoa lấy điện thoại ra, gọi cho Trần Đình, nhưng cô đã tắt máy. Trương Hoa lấy điện thoại để bức thư, nhắm mắt ngồi dựa vào ghế. Lâm Lam khẽ gọi: “Giám đốc Trương, chị Đình còn đưa giấy tờ bảo anh kí tên đấy!”

Trương Hoa mở mắt ra nhìn Lâm Lam, không nói gì. Một lát sau liền hỏi: “Trước khi đi cô ấy có nói gì với em không?”

Lâm Lam nói: “Chị Đình bảo em cố gắng giúp đỡ anh làm tròn công việc tài vụ!”

“Chỉ có thể thôi ư?”

Lâm Lam ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Chị Đình còn bảo em là sau này dù trong công việc hay tình cảm đều phải lý trí, thực tế một chút, đặc biệt là phải thận trọng trong chuyện tình cảm!”

Trương Hoa đứng bật dậy, lớn tiếng nói: “Anh thấy chính cô ấy làm việc mới không lý trí, không thực tế!”, nói rồi liền cầm điện thoại và lá thư trên bàn bỏ đi. Vừa ra đến cửa liền ngoảnh đầu lại bảo Lâm Lam: “Chỗ giấy tờ đó em để đây cũng được, xé đi cũng được, anh không kí tên đâu, sớm muộn gì cô ấy cũng phải quay lại.”

Lâm Lam lại hỏi: “Thế thì việc quản lý bên này thì sao ạ?”

Trương Hoa nói: “Em gọi điện báo Đồng Mộng Mộng tạm thời qua đây quản lý, cô ấy phụ trách việc nhập hàng, quảng cáo, quản lý nhân viên, em phụ trách tài vụ và tiền mặt!”

Lâm Lam còn định nói gì nữa nhưng Trương Hoa đã ngắt lời: “Cứ tạm thời thế đã, mấy hôm tới anh không có thời gian lo chuyện ở đây, qua vài ngày nữa anh sẽ sắp xếp sau!”

Trương Hoa ra ngoài, gọi điện đến nhà trẻ, họ nói cho anh trưa hôm qua Trần Đình đã đến đón con về và nói sau này sẽ không gửi con nữa.

Trương Hoa lại đến chỗ Trần Đình ở, nhấn chuông cả buổi mà không ai trả lời. Muốn tìm chủ nhà hỏi, đáng tiếc là anh không biết chủ nhà là ai.

Về đến nhà, Trương Hoa gọi cho Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh nghe Trương Hoa nói vậy cũng thấy nóng ruột, nói: “Trần Đình không hề nói với em chuyện cô ấy ra đi!”

“Xem ra cô ấy đột ngột quyết định ra đi nên không có thời gian chào hỏi em!”

“Có cần gọi điện hỏi bố mẹ cô ấy không?”

“Không được gọi, theo tính cách của cô ấy chắc chắn sẽ không nói cho bố mẹ biết, nếu có gọi chỉ khiến bố mẹ cô ấy lo lắng thêm thôi!”

“Tại sao lại ra đi?”

“Theo như bức thư cô ấy để lại, có lẽ Cô Vân Vân đã tìm cô ấy, nói mình đã có thai.”

“Cô Vân Vân đã có thai?”

“Anh thừa nhận từng quan hệ với Cô Vân Vân một lần, nhưng chỉ là chuyện gần hai năm rồi.”

“Cô Vân Vân gạt Trần Đình sao?”

“Thế nên anh mới thấy tức vô cùng!”

Lưu Huệ Anh thở dài: “Vốn cứ nghĩ trải qua nhiều chuyện thế cô ấy sẽ trưởng thành hơn, em cũng thấy yên tâm hơn, giờ mới biết cô ấy vẫn cảm tính quá mức, còn tưởng mình còn trẻ trung lắm hay sao, động một tí là suy nghĩ nông nổi!”

Nói chuyện với Lưu Huệ Anh Trương Hoa nằm lì trên giường. Lúc này anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chẳng muốn làm gì, chẳng muốn nghĩ ngợi gì. Mặc dù anh cảm thấy cần phải đi tìm Cô Vân Vân nhưng cuối cùng vẫn thôi. Tìm cô ta thì có thể làm gì chứ? Nói cái? Như thế mẹ con Trần Đình có thể xuất hiện trước mặt anh không?

Cô Vân Vân làm như vậy chẳng qua là vì muốn anh sẽ ở bên cô ta, đã thế anh sẽ không làm gì nữa, không đi tìm, cũng không liên lạc với cô ta. Trương Hoa biết với Cô Vân Vân bây giờ phải cực kỳ dứt khoát, không thể không rõ ràng như trước kia được nữa. Phải để cô ta biết hai người không thể ở bên nhau, có lẽ lạnh lùng và cứng rắn là cách xử lý tốt hơn cả vào lúc này.

Lúc này trong lòng Cô Vân Vân cũng đang lo lắng bất an. Cô sợ Trương Hoa biết được nguyên nhân Trần Đình rời khỏi thành phố này, sợ Trương Hoa sẽ vì chuyện cô lừa dối mà không tha thứ cho cô. Cô Vân Vân chỉ có thể hi vọng Trần Đình không nói rõ nguyên nhân với Trương Hoa, chỉ lặng lẽ ra đi. Ngoài ra, khi Trần Đình lựa chọn ra đi nhanh chóng, Cô Vân Vân cũng cảm thấy xấu hổ với hành vi của chính mình, dù gì Trần Đình cũng đang phải nuôi con nhỏ.

Suốt cả tối, Cô Vân đều trong trạng thái bất an, sợ hãi Trương Hoa sẽ gọi điện đến, hoặc Trương Hoa sẽ đến thẳng nhà tìm cô. Cả tối, Cô Vân Vân mơ màng trong sự căng thẳng và lo lắng.

Suốt cả buổi tối, Trần Đình trăn trở trong nỗi bi kịch mà chính cô tự gieo rắc. Trần Đình cũng không hiểu tại sao mình lại nhanh chóng quyết định ra đi như thế. Là bởi vì không thể chấp nhận việc Trương Hoa và Cô Vân Vân có con? Hay vì tâm lý lăng mạn đơn thuần? Hay là thực sự suy nghĩ cho tương lai của Trương Hoa?

Nói tóm lại là, ngồi trên đoàn tàu đang chuyển bánh này, tâm trạng của Trần Đình vô cùng phức tạp. Khi đoàn tàu dừng lại ở một thành phố phương Bắc hoàn toàn xa lạ, Trần Đình mới dần dần bình tĩnh lại.

Đưa mắt nhìn thành phố xa lạ, lại nhìn sang dòng người hối hả xung quanh, Trần Đình dần dần cảm thấy mông lung. Ra khỏi nhà ga, cô thực sự không biết nên đi về đâu, chỉ có thể ôm con, tay xách túi, đứng ngây ra bên vệ đường.

Lúc này, Trần Đình mới cảm thấy mình nông nổi, cứ tưởng rằng sẽ không hành xử nông nổi như một đứa con gái mới lớn nữa, sẽ không làm những chuyện trẻ con thế này nữa, nhưng hiện giờ hành vi của cô cũng nông nổi chẳng kém gì khi còn ít tuổi.

Nhìn thành phố xa lạ trước mắt, nhìn vệt nước mắt còn vương lại trên mặt con gái, Trần Đình mới bắt đầu cảm thấy hối hận. Nhưng lúc này đây, có hối hận cũng vô ích, đã để lại thư cho Trương Hoa rồi, cũng đã chuyển nhượng cửa hàng cho anh rồi, dù gì cũng không thể quay lại ngay lập tức. Nghĩ đến đây, Trần Đình quyết định cứ tìm một nhà nghỉ để con gái được ngủ một giấc đã.

Ở trong nhà nghỉ, Trần Đình tắm cho con rồi dỗ con ngủ xong mới nhớ ra gọi điện cho Lưu Huệ Anh. Lúc Trần Đình bật máy lên, có năm cuộc gọi nhớ

của Trương Hoa, ba cuộc gọi của Lư Huệ Anh.

Vừa nhắc máy là Lư Huệ Anh đã sốt ruột hỏi: “Giờ cậu đang ở đâu? Muốn đi sao không nói trước với tớ?”

Trần Đình khẽ cười: “Bởi vì đi gấp nên đến nơi mới thông báo cho cậu được!”

Lư Huệ Anh nói: “Thế cậu đến thành phố nào?”

“Là một thành phố lớn, rất an toàn, cậu không phải lo đâu, tớ định nói với cậu, căn nhà tớ thuê vẫn chưa trả, đã nộp tiền thuê một năm rồi, chìa khóa ở chỗ chủ nhà, đợi lát nữa tớ nhắn cho cậu địa chỉ và số điện thoại của chủ nhà, cậu có thời gian thì đến lấy chìa khóa nhé, cậu dọn qua đó mà ở, tớ đã nói trước với chủ nhà rồi!”

“Ồ cái gì mà ở, mau về ngay đi, Cổ Vân Vân không hề có thai!”

Trần Đình kinh ngạc hỏi: “Cổ Vân Vân không hề có thai ư? Làm sao cậu biết?”

“Tối qua Trương Hoa gọi cho tớ, anh ấy nói sau lần đó với Cổ Vân Vân thì không hề có quan hệ với cô ta nữa!”

Trần Đình thần thờ hỏi: “Sao lại như vậy chứ?”

“Cái gì mà như vậy với không như vậy? Cậu tưởng cậu còn trẻ con hay sao mà hành động nông nổi như thế? Đừng quên cậu đã là mẹ của trẻ con rồi, dẫn Tinh Tinh phiêu bạt như vậy có hay ho gì không hả?”

“Rất là bức mình, không phải là với Cổ Vân Vân mà là với cậu! Anh ấy đặc biệt không thể tha thứ cho việc cậu dẫn con gái bỏ đi như thế!”

Trần Đình trầm ngâm một lát rồi nói: “Thế thì giờ tớ mà về, chắc chắn anh ấy vẫn còn đang giận, tạm thời không về nữa, cậu cũng đừng nói với anh ấy là tớ liên lạc với cậu nhé!”

Lư Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Hai người bây giờ đã như thế này rồi, tình cảm chẳng xa chẳng gần, chẳng rõ ràng, xa nhau một thời gian cho đôi bên bình tĩnh lại cũng tốt, cậu cứ coi như là dẫn Tinh Tinh đi du lịch một chuyến, đợi Trương Hoa thực sự cảm thấy cần đến hai mẹ con cậu ở bên thì hãy quay về, lúc ấy mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn!”

“Từ bây giờ tớ sẽ không dùng số này nữa, chiều nay tớ sẽ đi mua số mới, xong tớ sẽ cho cậu số, chỉ có điều cậu đừng nói cho Trương Hoa biết tớ đã liên lạc với cậu rồi!”

“Biết rồi, cậu đã nói lần này là lần thứ hai rồi đấy!”

Mặc dù biết Trần Đình dẫn con gái rời khỏi thành phố nhưng trong lòng Trương Hoa dường như vẫn đang hi vọng, ngày hôm sau anh lại đến nhà trẻ, sau đó lại đến nơi Trần Đình thuê trọ, lúc này mới chắc chắn là Trần Đình đã bỏ đi. Buổi trưa, Đồng Mộng Mộng gọi điện đến: “Thầy Trương, anh có thể đến đây một chuyến được không? Có rất nhiều việc em không dám quyết định!”

Trương Hoa liền nói: “Em cứ cố vài hôm đi, cần làm gì thì cứ làm, đừng sợ ai!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Nhưng mà em không dám chắc!”

“Nhiều nhất là ba ngày, giờ anh thực sự không còn tâm trí nào mà lo mấy chuyện này nữa!”

Trương Hoa về đến nhà, cảm thấy rất đói mới nhớ ra mình chưa ăn sáng, giờ đã quá trưa, nhưng lại chẳng muốn ăn.

Trương Hoa nằm luôn xuống giường, mệt mỏi và đói khát khiến anh cảm thấy như kiệt sức, quần áo cũng chẳng buồn cởi, chẳng biết chìm vào giấc ngủ từ khi nào.

Lúc tỉnh lại, trời đã tối rồi. Trương Hoa đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời tối tăm bên ngoài, lòng không khỏi nhớ về con gái. Không biết con gái bây giờ thế nào rồi? Trương Hoa lấy điện thoại từ trong túi gọi cho Trần Đình, nhưng vẫn tắt máy.

Trương Hoa ném điện thoại lên giường, lại bắt đầu bức mình với Trần Đình, thậm chí trong lòng nghĩ, chỉ cần con gái quay trở lại bên cạnh, nhất định anh sẽ đòi lại con, sẽ không để con ở bên cạnh Trần Đình nữa.

Đứng bên cửa sổ một lúc, Trương Hoa cầm điện thoại đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, cảm giác đói cồn cào khiến Trương Hoa phải ra ngoài ăn. Ở bên dưới chung cư có một cửa hàng ăn nhanh, sau khi ăn bữa vài thứ, Trương Hoa châm một điếu thuốc đi lang thang trên đường, lúc thì nghĩ đến con gái, khi thì nghĩ đến cửa hàng hoa, một lát lại nghĩ nếu bố mẹ mà biết Trần Đình bế con rời khỏi đây thì sẽ thế nào? Điều kì lạ là anh không hề nghĩ đến Cổ Vân Vân.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Một thân một mình nơi đất khách quên người, đáng sợ nhất chính là bóng đêm. Nếu như không có bất cứ mục đích gì thì sự cô độc trong đêm càng dễ xâm chiếm lòng người.

Nếu như không phải ban ngày nghe Lư Huệ Anh nói Cổ Vân Vân không có thai, có lẽ đây sẽ là một đêm vô cùng đau khổ của Trần Đình tại nơi đất khách quê người.

Tối qua trên tàu, Trần Đình đã nghĩ rất nhiều cách sinh tồn trong tương lai, gì

mới phát hiện tất cả các giả thiết cô đặt ra đều không thành. Bởi vì Cổ Vân Vân không hề có thai, cô và con gái thậm chí có thể quay về ngay lập tức.

Nếu như đã không ở lại thành phố này lâu, vậy thì đi tìm việc hay buôn bán cái gì đó đều không cần thiết, chỉ có thể làm như Lư Huệ Anh đã nói: cứ coi như là dẫn cho gái đi du lịch một chuyến, đôi bên xa nhau một thời gian để bình tĩnh lại.

Mặc dù có con gái bên cạnh nhưng Trần Đình vẫn cảm thấy vô cùng cô độc trong thành phố này. Cô liền gọi cho Lư Huệ Anh, nói chuyện liên tục với Lư Huệ Anh, bảo Lư Huệ Anh nếu có thời gian thì năng đến cửa hàng hoa, tìm hiểu tình hình làm ăn của cửa hàng và bảo Lư Huệ Anh để ý xem tâm trạng của Trương Hoa như thế nào, nếu có thể thì để ý cả chuyện giữa Trương Hoa và Cổ Vân Vân, còn phải để ý cả thái độ của cô gái tên Lâm Lam với Trương Hoa.

Sau đó lại nói chuyện Nhã Vận chuẩn bị được nghỉ hè, chuẩn bị đến sinh nhật mẹ Trương Hoa, chuyện Ki Oanh có bầu... lại hỏi Lư Huệ Anh có cảm giác gì với Ngô Phong Hải không?

Trần Đình cũng thấy kì lạ, tại sao ở một thành phố xa lạ như thế này mà cô lại nghĩ đến nhiều chuyện như thế. Lư Huệ Anh cười nói: “Nếu đã nhớ nhưng nhiều chuyện như vậy, lại không yên tâm về Trương Hoa thì cậu về đây đi cho rồi.”

Trần Đình cũng cười nói: “Tớ cứ muốn đi đâu đó cho thư thái tinh thần, cuối cùng lần này cũng có cơ hội rồi!”

“Tớ thấy cậu chẳng thể thư thái tinh thần được, thậm chí còn gia tăng gánh nặng tâm lý thì có!”

Đáng nhẽ ra Trương Hoa phải cảm thấy vô cùng lo lắng vì Trần Đình đã mang con gái rời khỏi đây, thế nhưng Trương Hoa phát hiện ra bản thân chẳng mấy lo lắng, chỉ cảm thấy vô cùng phần nộ với hành vi của Trần Đình.

Chẳng nhẽ trong thâm tâm anh vẫn cảm thấy Trần Đình sẽ nhanh chóng quay về ư? Hay là bởi vì con gái đã lớn hơn đôi chút rồi nên anh mới yên tâm hơn? Hoặc cũng có thể là bởi vì Trần Đình bây giờ đã không còn giống như Trần Đình trước đây, đã có kinh nghiệm sinh tồn và nền tảng kinh tế nhất định?

Đi lang thang trên đường, Trương Hoa quyết định không nghĩ đến những chuyện này nữa, giải quyết vấn đề quản lý ở cửa hàng hoa mới là quan trọng, bản thân anh không trực tiếp nhúng tay vào chuyện cửa hàng, càng không tiếp nhận cửa hàng hoa. Đợi khi nào sự việc được giải quyết xong, anh sẽ cần nhắc đến chuyện hoạt động lại công ty.

Có thể trong lòng Trương Hoa, anh luôn cảm thấy cửa hàng hoa là đứa con mà Trần Đình dốc lòng chăm sóc, anh vừa không muốn phá hỏng tình hình trước mắt, càng không muốn chiếm lấy cái “bến cảng” tránh mưa tránh gió mà Trần Đình đổ bao tâm huyết gây dựng lên.

Lúc Trương Hoa gõ cửa nhà Ngô Tĩnh, Ngô Tĩnh đang thu dọn bếp. Trương Hoa cười nói: “Lần nào đến cũng thấy em đang ở nhà, cảm giác này thật tuyệt!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Hi vọng lần sinh có thể mang một chút tin vui đến!”

Trương Hoa đi vào trong, ngồi xuống giường, châm một điếu thuốc. Ngô Tĩnh nói: “Anh hút thuốc trong nhà em mà không hỏi ý kiến em à?”

Trương Hoa không đoái hoài đến những lời Ngô Tĩnh nói, rút thêm vài hơi rồi đột nhiên hỏi: “Em đến giúp anh quản lý cửa hàng hoa của Trần Đình đi!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa hồi lâu rồi nói: “Anh đùa à, đang yên đang lành sao lại bảo em quản lý cửa hàng hoa của Trần Đình?”

Trương Hoa im lặng một lát rồi mới từ từ kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Ngô Tĩnh nghe.

Ngô Tĩnh nghe xong trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Xem ra tâm tư của Trần Đình cũng rất phức tạp, nhưng qua hành động cô ấy chuyển nhượng cửa hàng hoa cho anh cho thấy cô ấy cũng là một người phụ nữ thông minh.”

Trương Hoa ngạc nhiên hỏi: “Sao em lại nói thế?”

“Thứ nhất, cho dù Cổ Vân Vân có thai hay không, ít nhất điều này có thể chứng minh cô ấy yêu anh. Thứ hai cho dù anh có kết hôn với Cổ Vân Vân hay không, cửa hàng hoa sẽ chiếm một phần trái tim anh, hưởng hơ tên cửa hàng hoa lại là tên con gái anh. Thứ ba, cô ấy chắc rất hiểu tính cách của anh, chắc chắn biết anh sẽ không tiếp quản cửa hàng hoa, giao cửa hàng hoa cho anh là yên tâm nhất. Như thế cô ấy có thể trở về bất cứ lúc nào và cửa hàng hoa có thể trở về tay cô ấy một cách nguyên vẹn. Thứ tư, nhân viên cửa hàng hoa luôn đứng về phía cô ấy, cô ấy có thể tìm hiểu tình hình về cửa hàng bất cứ lúc nào.”

Trương Hoa chăm chú nhìn Ngô Tĩnh hồi lâu rồi nói: “Anh không biết nên nói em thông minh hay là nói em thích tưởng tượng ra người khác là người giỏi tính toán nữa!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Đây chỉ là suy đoán cá nhân thôi, cứ coi như là nghĩ ngợi vẩn vơ lúc rảnh rỗi đi!”

“Bản tính Trần Đình rất đơn giản, không phức tạp như em nghĩ đâu!”

“Tâm lý có phức tạp hay không cũng có tính tương đối, phải xem xem tâm trạng và môi trường người đó như thế nào mới biết được!”

“Chúng ta không bàn đến chuyện này nữa, anh cứ cảm thấy sự thông minh của em mà dùng vào công việc thì chắc chắn sẽ thành công đấy!”

Ngô Tĩnh rót cho mình và Trương Hoa một ly nước, nói: “Sự thông minh này em chỉ được coi là khôn vặt thôi, người thành công xưa nay không bao giờ dựa vào sự khôn vặt cả, về điểm này em tự biết mình là ai mà!”

“Em cũng đã nói tâm lý phức tạp hay không là tùy vào môi trường hiện thực, cũng giống như thế, thành công hay không phải xét đến môi trường hiện thực và điều kiện thực tế, người thông minh luôn có ưu thế hơn người bình thường.”

“Anh dựa vào đâu mà nghĩ em sẽ quản lý tốt cửa hàng hoa?”

“Nếu như không có cảm giác này thì anh đã không nói đến vấn đề này với em, dù gì anh cũng xuất thân từ nghề nhân sự, lại từng làm quản lý, từng làm đào tạo, tất nhiên là có kinh nghiệm nhìn người rồi!”

Ngô Tĩnh cười: “Vì anh cảm thấy em có những điểm giống Trần Đình nên nghĩ Trần Đình thành công thì em cũng thành công!”

“Anh thừa nhận là cũng có những nguyên nhân này, nhưng không phải tuyệt đối.”

Ngô Tĩnh lại cười nói: “Nếu như em nghĩ việc hiện nay, đến cửa hàng hoa làm việc được vài ngày mà Trần Đình về thì chẳng phải lại đi tìm việc khác sao? Em thấy em không dám mạo hiểm thế đâu!”

“Chuyện này anh đã từng cân nhắc rồi, thực ra anh kéo em ra không phải để em quản lý cửa hàng, mà anh muốn em sau này sẽ đến giúp anh, bởi vì anh đang cân nhắc đến vấn đề mở lại công ty!”

Trương Hoa lại bổ sung thêm: “Thật kì lạ, anh phát hiện ở bên cạnh em, anh cảm thấy rất có niềm tin, có lẽ có một người thông minh ở bên cạnh có thể tăng thêm niềm tin cho người khác đấy!”

“Anh đã có hướng mở lại công ty rồi à?”

“Đạo này anh cứ vấn đề này, cũng có những kế hoạch mơ hồ. Nhưng phải cảm ơn em về những kế hoạch mơ hồ này, bởi vì cuộc nói chuyện lần trước đã gợi ra hướng đi cho anh!”

Ngô Tĩnh không nhịn được cười: “Thật không ngờ em lại có vai trò quan trọng như thế!”

“Thế nào? Nếu em đồng ý, anh hi vọng em nhanh chóng nghỉ việc, như thế anh có thể dốc toàn bộ tâm sức cho công ty!”

Trương Hoa lại nói: “Còn nữa, một khi em đến làm, có rất nhiều chuyện anh có thể bàn bạc với em!”

Ngô Tĩnh ngẫm nghĩ rồi nói: “Thế tiền lương và đãi ngộ thế nào? Đây là vấn đề cần thiết phải cân nhắc đối với mỗi người đi làm thuê như bọn em!”

“Lương và đãi ngộ anh không rõ lắm, nhưng anh có thể đảm bảo, chắc chắn cao hơn lương hiện nay của em.”

Trương Hoa lại cười nói tiếp: “Anh còn có thể giải quyết vấn đề ăn ở của em, dù gì anh cũng ở một mình, em chuyển qua nhà anh ở, anh không thu tiền phòng đâu!”

Ngô Tĩnh bật cười: “Ồ trong nhà anh thì thoải mái đi, em sợ Trần Đình về lại ghen với em!”

Mấy hôm sau, Trần Đình biết tin Ngô Tĩnh đến quản lý cửa hàng, trong lòng bất đầu bất an. Trần Đình hỏi Lưu Huệ Anh trong điện thoại: “Cô ta đến làm từ bao giờ thế?”

“Hôm qua bắt đầu đi làm!”

“Tại sao Trương Hoa không tự làm mà lại tìm cô ta?”

“Chuyện này làm sao tớ biết được, phải đi hỏi Trương Hoa mới biết chứ!”

“Chẳng lẽ Trương Hoa từ trước đến giờ vẫn thích Ngô Tĩnh? Tết năm đó gặp Ngô Tĩnh ở chợ, tớ cứ cảm thấy giữa Trương Hoa và cô ta có vấn đề, không ngờ đến giờ vẫn còn qua lại với nhau.”

“Tớ cảm thấy đây thần kinh của cậu quá nhạy cảm đấy, cứ như thể có cô gái nào hơi thân mật với Trương Hoa phải có quan hệ với anh ấy không bằng!”

“Đây là trực giác của phụ nữ, không nhầm đâu!”

“Tớ thấy trực giác của cậu toàn sai thôi, ngay cả chuyện Cổ Vân Vân có thai thật hay giả cậu cũng không phân biệt được, còn bảo là trực giác không sai đâu?”

“Thật đấy Huệ Anh, tớ cảm thấy cô gái này còn đáng sợ hơn cả Cổ Vân Vân. Mặc dù tớ chỉ gặp cô ta có một lần nhưng ấn tượng cực kì sâu sắc. Cổ Vân Vân là mẫu Trương Hoa khó mà thích được, còn Ngô Tĩnh chính là mẫu người con gái mà Trương Hoa rất dễ thích.”

“Cậu lúc nào cũng lo cái này, lo cái kia, lại thích nghi ngờ này nọ, vậy thì về sớm đi!”

Trần Đình thở dài: “Nếu Trương Hoa đã giao cửa hàng hoa cho cô ta thì đành vậy thôi, Ngô Tĩnh ít nhất cũng thích hợp với Trương Hoa hơn Cổ Vân Vân.”

“Sao lại chưa chat thế? Giờ tớ không thể hiểu nổi cậu đang nghĩ cái gì nữa, thay đổi đến mức càng lúc càng giống Trương Hoa rồi, phức tạp, hay thay đổi, sợ có được rồi lại mất đi, lại không dám kiên trì với tình cảm của mình.”

Cổ Vân Vân không dám liên lạc với Trương Hoa, kể từ ngày Trần Đình ra đi. Còn Trương Hoa cũng không hề liên lạc với cô, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không.

Cổ Vân Vân nghĩ, rốt cục vấn đề nằm ở đâu? Là do phương pháp của mình không đúng? Hay do Trương Hoa thật sự chưa từng thích mình? Hay do bản thân mình đã sai lầm khi dành tình cảm cho Trương Hoa?

Cổ Vân Vân ngồi trầm tư trong văn phòng, một người đàn ông trung niên bước vào, Cổ Vân Vân ngẩng đầu lên, nói: “Chú Cường đến đấy ạ?”

Người đàn ông kia ngồi xuống, cười nói: “Vân Vân đang nghĩ gì thế?”

Cổ Vân Vân cười gượng gạo: “Cháu có nghĩ gì đâu. Bên anh ấy giờ ra sao rồi?”

Người đàn ông nói: “Trương Hoa không hề tiếp quản cửa hàng hoa, hôm qua có một cô gái đến đó cửa hàng rồi, là Trương Hoa mời đến, tên Ngô Tĩnh. Cô gái này trước đây làm việc lật vặt ở bộ phận hành chính của công ty Hằng Phong, cũng không biểu hiện gì đặc biệt, cũng chưa từng làm quản lý, nhưng nghe nói là rất thông minh!”

Người đàn ông đó lại nói: “Hon nữa bạn trai cũ của cô ta còn là nhân viên của công ty ta, tên là Lưu Văn Đông, phụ trách khu vực ngoại ô. Cháu nên biết cô ta và Lưu Văn Đông đã chia tay nhau từ năm ngoái rồi.”

Cổ Vân Vân khe khẽ lẩm bẩm: “Ngô Tĩnh?”

Người đàn ông kia tiếp tục nói: “Công ty của Trương Hoa vẫn ở trong trạng thái ngừng hoạt động, cậu ta có nói sẽ hoạt động lại, nhưng với tình hình trước mắt thì khả năng chẳng bao lâu sẽ bỏ hẳn thôi. Về phía Trần Đình thì không có tin tức gì, thậm chí cũng không biết cô ta đến thành phố nào, nhưng căn hộ trước đây cô ta ở vẫn chưa trả, hơn nữa trước khi đi còn trả tiền nhà một năm!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Cổ Vân Vân nhú mày nói: “Trả tiền thuê một năm ư?”

“Đúng thế.”

“Còn vấn đề gì khác không ạ?”

“Mấy ngày nay ban ngày Trương Hoa đều ở nhà, đến tối thường qua chỗ Ngô Tĩnh ngồi rất lâu!” – Nói xong người đàn ông kia nhìn Cổ Vân Vân: “Theo tôi suy đoán thì có lẽ là nói chuyện công việc!”

Cổ Vân Vân nói: “Chú Cường vất vả cả qu

á!”

Người đàn ông đó cười: “Chút chuyện vặt này có đáng gì, vẫn tiếp tục điều tra chứ?”

Cổ Vân Vân lắc đầu: “Thôi không cần đâu ạ!”

Thấy người đàn ông ra khỏi căn phòng, tâm trạng Cổ Vân Vân cực kỳ phức tạp. Người đàn ông này tên là Từ Cường, cô luôn gọi là chú Cường, là một người tàng hình ở công ty, cả tập đoàn chẳng mấy ai biết sự tồn tại của anh ta.

Nhưng Cổ Vân Vân biết được tầm quan trọng của người này đối với bố mình. Anh ta là đôi mắt thứ hCổ Triết Đông với khả năng theo dõi và điều tra xuất sắc. Ngoài ra, còn rất nhiều việc không thể công khai đều do người đàn ông này làm thay cho Cổ Triết Đông.

Những thông tin mà ông ta vừa cung cấp cho Cổ Vân Vân khiến cô không hiểu đầu cua tai nheo gì. Trong kí ức của cô không hề có cái tên Ngô Tĩnh này, nhưng trong đầu Cổ Vân Vân có hiện lên hình ảnh một cô gái từng xuất hiện ở nhà Trương Hoa, có lẽ chính là cô gái đó.

Trần Đình rời khỏi thành phố này rồi sao còn nộp tiền thuê nhà một năm? Chẳng lẽ cô ta định sẽ quay lại? Chẳng lẽ cô ta đã biết chuyện cô nói dối là cô có thai, cố ý bỏ đi, lùi một bước để tiến hai bước?

Tại sao bao nhiêu ngày trời rồi mà Trương Hoa vẫn không liên lạc với cô? Có phải anh chẳng có chút tình cảm nào với mình? Chẳng lẽ bản thân mình đang tự giằng co trong cái thế giới tình cảm do chính mình dệt nên? Nếu là như vậy thật, thì những gì mình đã bỏ ra liệu có xứng đáng không?

Ngô Tĩnh đang ngồi đọc những tài liệu có liên quan ở trong phòng thì Trương Hoa bước vào. Lâm Lam chào Trương Hoa “Giám đốc Trương”. Trương Hoa liền nói: “Chẳng phải anh đã bảo em nhiều lần là sau này đừng gọi là giám đốc Trương nữa sao, anh thích người khác gọi anh là thầy Trương hơn!”

Ngô Tĩnh ngẩng đầu cười: “Sao hôm nay chưa đến tối mà đã ra khỏi nhà thế?”

“Tối nay anh đi gặp một người bạn, vì vậy đến đây trước, em đã quen chưa?”

“Cũng phải, với trí thông minh của em chắc chắn không thành vấn đề!”

Lâm Lam nói: “Chị Tĩnh thông minh thật, lại dịu dàng, nhiều lúc em còn nhầm tưởng là chị Đình đang ngồi đối diện đây!”

Ngô Tĩnh cười nói với Trương Hoa: “Xem ra em thành cái bóng của vợ cũ của anh rồi!”

“Anh đã nói từ sớm rằng hai người là hai nẫu người hoàn toàn khác nhau mà, cho dù có hơi giống thì đó chẳng qua chỉ là cái biểu hiện bên ngoài thôi!”

Trương Hoa nói với Lâm Lam: “Em ra ngoài một chút nhé!”

Ngô Tĩnh nói: “Có chuyện gì mà bí mật thế?”

Trương Hoa cười rồi đi ra ngoài. Ra đến bên ngoài cửa hàng, Trương Hoa nói: “Em có biết tài khoản cá nhân của chị Đình không?”

“Em biết ạ!”

Trương Hoa nói: “Sau này định kỳ em hãy gửi một phần tiền vào trong tài khoản ấy, để phòng chị ấy ở bên ngoài thiếu tiền nhé!”

“Mỗi lần gửi bao nhiêu ạ?”

“Em là nhân viên tài vụ, chuyện này khỏi phải hỏi anh, em cứ quyết định căn cứ theo lợi nhuận cửa hàng ấy!”

Trương Hoa lại nói thêm: “Em phải nhớ, cửa hàng hoa mãi mãi là của cô ấy, bây giờ cho dù là anh hay Ngô Tĩnh đều chỉ là giúp cô ấy kinh doanh mà thôi. Trần Đình quay về một cái là anh sẽ trao lại cửa hàng cho cô ấy!”

Lâm Lam khẽ nói: “Chị Đình thật là hạnh phúc!”

“Em vào trong đi, anh có việc phải đi trước đây! Em nói với Ngô Tĩnh một tiếng giúp anh, anh khỏi phải vào trong nữa!”

Trương Hoa đang ngồi trong quán cà phê hút thuốc thì Ngô Phong Hải bước vào, gọi: “Giám đốc Trương đến sớm thế!”

“Sau này đừng gọi tôi là giám đốc Trương nữa, cứ gọi trực tiếp là Trương Hoa cũng được!”

Ngô Phong Hải nói: “Không quen, tôi thấy gọi giám đốc Trương là thoải mái nhất!”

Ngô Phong Hải ngồi xuống nói: “Sao lại đến những nơi thế này? Tôi đâu có biết uống cà phê, thấy không quen!”

“Từ từ rồi sẽ quen thôi, anh ăn gì?”

“Nơi này toàn là đồ ăn tây, lần trước đến những nơi như thế này tôi còn bảo nhân viên phục vụ cho tôi đôi đũa, dùng muỗng với nĩa không quen!”

Trương Hoa cười: “Chẳng qua là vì để có không gian yên tĩnh nói chuyện thôi. Hay là chúng ta uống cà phê, lát nữa sẽ ra quán uống rượu nhé!”

Ngô Phong Hải gật gù: “Ý này hay đấy!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải không nói gì. Ngô Phong Hải thấy bộ dạng của Trương Hoa như thế liền: “Đang lo cho chị dâu phải không?”

“Chủ yếu là lo cho con gái thôi!”

“Theo như phán đoán của tôi, chị dâu và cháu gái chắc là vẫn ổn!”

“Tại sao anh lại nói thế?”

“Bởi vì mấy lần đi cùng với Lưu Huệ Anh, tôi chẳng thấy cô ấy có vẻ gì lo lắng cả. Tôi nghĩ chị dâu đã liên lạc với cô ấy rồi, nhưng hỏi thế nào thì cô ấy cũng nói là không có liên lạc gì.”

“Nếu Lưu Huệ Anh không lo lắng thì chắc họ đã liên lạc với nhau rồi, như thế tôi cũng yên tâm hơn đôi chút!” – Nói rồi mỉm cười nói: “Sao anh có vẻ thân với Lưu Huệ Anh thế?”

“Còn chẳng phải là vì muốn điều tra chuyện của chị dâu sao?”

Trương Hoa lại cười nói: “Thế thì cũng đâu cần phải đi riêng với nhau mấy lần chứ?”

“Thì tôi chỉ muốn cô ấy nói ra sự thật thôi mà, nhưng nào ngờ cô ấy kín như bưng!”

“Ngoài ra còn gì khác không?”

“Theo như địa chỉ mà cậu cung cấp, tôi đã tìm ra được chủ nhà nơi chị dâu thuê nhà, chị dâu đã nộp tiền thuê nhà một năm rồi, điều ấy chứng tỏ cô ấy đã chuẩn bị sẽ quay lại bất cứ lúc nào.”

Trương Hoa nhẹ nhõm thở phào: “Thế à!”

Ngô Phong Hải nói tiếp: “Theo ngày tháng cùng với bức ảnh chị dâu và cháu gái mà anh cung cấp, tôi đã đến hai nhà ga hỏi, cũng may thời điểm này người đi tàu không đông lắm, hỏi rất nhiều nhân viên, cuối cùng cũng có mấy người có ấn tượng mơ hồ, nói chị dâu hình như là ngồi chuyến tàu lúc hơn năm giờ, chắc là đi về hướng Bắc Kinh.”

“Giờ nghe anh nói đơn giản thế nhưng lúc điều tra chắc đã tốn không ít công sức. Vất vả cho anh quá!”

“Chút chuyện vặt này có gì mà vất vả, hơn nữa tôi cũng không phải làm một mình, dù gì cũng có rất nhiều bạn bè giúp đỡ, đáng tiếc là không thể điều tra được nơi ở của chị dâu!”

“Thế là đủ rồi, ít nhất tôi cũng yên tâm đôi chút rồi, mấy hôm nay tinh thần cứ bất an!”

“Chỉ có điều có một chuyện nói ra có thể anh sẽ thấy lo lắng.”

“Chuyện gì thế?”

“Hình như có người đang điều tra tin tức của chị dâu, bởi vì khi tôi đến hỏi chủ nhà, chủ nhà nói có người đã đến trước hỏi thăm tình hình.”

“Liệu là ai nhỉ?”

“Cổ Văn Văn!”

“Tại sao?”

“Cô ta lừa chị dâu bỏ đi, đương nhiên muốn tìm hiểu liệu chị dâu đã đi thật hay chưa rồi.”

“Cô ta tìm ai đi điều tra những việc này?”

“Nghe nói là một đội ngũ ngầm ở bên cạnh chủ tịch Cổ, chuyên điều tra những chuyện riêng mà chủ tịch Cổ giao cho, nếu đã là người bên cạnh chủ tịch Cổ thì chắc chắn Cổ Văn Văn cũng biết.”

“Nói như vậy có nghĩa là càng phải thận trọng với Cổ Triết Đông hơn!”

Hai người ra khỏi quán cà phê, Ngô Hải Phong liền nói: “Hay là chúng ta gọi Lưu Huệ An cùng đi ăn cơm luôn?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cũng được, có thể chúng ta sẽ tìm hiểu thêm được chuyện gì về Trần Đình từ cô ấy!”

Lúc Lưu Huệ Anh đến, Trương Hoa và Ngô Hải Phong đang ngồi uống rượu. Ngô Hải Phong nói: “Thật ngại quá, để Lưu tiểu thư phải đến ăn ở những nơi như thế này!”

“Đừng gọi tôi là Lưu tiểu thư nữa, con gái bây giờ rất sợ bị gọi như thế, anh có thể thay đổi cách xưng hô được không?”

“Được thôi Lưu tiểu thư, lần sau nhất định tôi sẽ sửa!”

Lưu Huệ Anh tức nổ đom đóm mắt, trừng mắt với Ngô Phong Hải.

“Trông khí sắc Huệ Anh có vẻ không tốt!”

Lưu Huệ Anh cũng đáp lễ “Khí sắc của thầy Trương càng không tốt! Trần Đình và Tĩnh Tĩnh vừa mới đi đã tìm được ngay một mỹ nhân ở bên cạnh rồi!”

“Em nói đến Ngô Tĩnh ư? Cô ấy là nhân viên quản lý tạm thời anh mời đến làm việc, đừng nghĩ bậy!”

“Em có nghĩ bậy hay không không quan trọng, chỉ sợ Trần Đình nghĩ bậy thôi!”

Ngô Phong Hải liền nói: “Chẳng lẽ em dâu đã biết Ngô Tĩnh đến cửa hàng hoa làm việc rồi sao?”

Lưu Huệ Anh lấp liếm: “Em sợ sau này cô ấy biết được thôi”, rồi bổ sung thêm: “Con người anh thật là kỳ lạ, rõ ràng biết Trương Hoa nhỏ tuổi hơn mình mà cứ gọi Trần Đình là chị dâu, rõ ràng tôi là con gái nhà lành mà cứ gọi tôi là “tiểu thư”!.” Trương Hoa cười: “Huệ Anh hôm nay có vẻ rất thích đấu khẩu với chúng ta nhỉ?”

1. Ở Trung Quốc hiện nay, từ “tiểu thư” còn được dùng để ám chỉ gái làng chơi hay gái điếm

Lưu Huệ Anh nói: “Đương nhiên là không phải, em chỉ đến để ăn cơm miễn phí thôi!”

“Xem ra tâm trạng của Lưu Huệ Anh quả thực không tồi, xem ra bạn thân rời khỏi đây chẳng ảnh hưởng mấy đến tâm trạng của em nhỉ!”

“Anh là chồng cũng với bố trẻ con mà còn không lo lắng, sao em phải lo lắng chứ?”

Ngô Phong Hải liền nói: “Nếu như mọi người đều không lo lắng, vậy thì nhiệm vụ tối nay là uống rượu!”

Lưu Huệ Anh nói: “Anh chỉ biết uống thôi, som muộn gì cũng chết vì uống!”

“Chết vì uống cũng còn là hơn chết vì đói, có thể chết vì say cũng là một hạnh phúc!”

Trương Hoa đang nói chuyện với Ngô Phong Hải thì điện thoại đổ chuông. Trương Hoa nhìn vào màn hình, là Nghiêm Lộ gọi, thăm hỏi: “Sao cậu ta đột nhiên gọi cho mình nhỉ?”

Trương Hoa nghe điện thoại, không nói gì, Nghiêm Lộ liền nói: “Anh Hoa!”

“Có chuyện gì thế?”

Nghiêm Lộ nói: “Tối nay em muốn rủ anh ra ngoài nói chuyện một chút!”

“Có chuyện gì thế?”

“Trong điện thoại không tiện nói, em muốn gặp trực tiếp anh!”

Trương Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Vậy cậu tìm địa điểm đi!”

Trương Hoa cúp máy rồi, Lưu Huệ Anh liền nói: “Lại là người đẹp nào thế?”

“Người đẹp cái gì, là nhân viên của tôi trước đây, một nhân viên đáng tin cậy mà lại đi làm những chuyện không đáng tin!”

Ngô Phong Hải liền nói: “Là Nghiêm Lộ á? Thế mà anh còn đi gặp cậu ta sao? Loại người này ít giao du là tốt nhất, nếu là tôi thì tôi đã dạy cho hắn một bài học từ lâu rồi!”

Trương Hoa chỉ cười không nói gì.

Một lát sau, Trương Hoa nói: “Nếu công ty phát triển tốt, Phong Hải qua hẳn bên này giúp tôi nhé!”

Ngô Phong Hải liền nói: “Anh nói cái gì thế, phát triển tốt mới qua giúp anh, tại sao không thể giúp anh lúc khó khăn? Nói thực lòng, giờ anh bảo tôi qua giúp là tôi qua liền, tiền bạc không thành vấn đề, quan trọng là làm chung với nhau cảm thấy vui vẻ là được!”

“Tạm thời chưa nói đến những chuyện này vội, tôi phải đi rồi, nhường lại không gian cho hai người!”

Trương Hoa đứng dậy, vở vai Ngô Phong Hải nói: “Huệ Anh trừ cái nhược điểm ngoại hình hơi khó coi một chút, tính tình hơi khó chịu một chút, nấu nướng hơi khó ăn một chút, không biết quan tâm chăm sóc người khác... thì cũng là một cô gái tốt đấy!”

Lưu Huệ Anh trừng mắt nhìn Trương Hoa: “Trương Hoa chết tiệt, anh nói cái gì thế hả?”

Trương Hoa cười ha hả: “Thôi không làm phiền hai người nữa, tôi đi trước đây, tôi thanh toán rồi, còn thanh toán dư ra một khoản, đủ cho hai người no say!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Trương Hoa riêng trong quán trà, Nghiêm Lộ đã đứng dậy chào: “Anh Hoa!”

Trương Hoa không nói gì, ngồi xuống rồi rút thuốc lá ra, vừa châm thuốc vừa nhìn Nghiêm Lộ.

Nghiêm Lộ trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Anh Hoa, xin lỗi anh!” Trương Hoa gẩy tàn thuốc lá, sau đó chậm rãi nói: “Chuyện quá khứ bỏ qua đi!”

“Anh Hoa không trách em ư?”

“Có những chu

yện xảy ra chưa chắc đã là chuyện xấu, ít nhất khiến tôi hiểu được bản thân mình nên làm gì.” Nghiêm Lộ lại trầm ngâm một lát rồi nói: “Dù gì em cũng chuẩn bị rời khỏi thành phố này rồi, vì vậy hôm nay em đến tìm anh để nói thực, hồi đầu anh ra đi là vì chủ tịch Cố!”

Trương Hoa trầm tư hồi lâu rồi nói: “Tôi tin những gì cậu đã nói, cũng biết chắc chắn ông ấy đã hứa hẹn với cậu!”

Nghiêm Lộ nói: “Thực sự xin lỗi anh, có thể lòng người ai cũng tham lam!”

“Có phải bây giờ Cố Triết Đông đã bỏ rơi cậu không?” Nghiêm Lộ cúi gầm mặt không nói gì. Trương Hoa nói tiếp: “Con người đứng trước lợi nhuận khó mà khỏi do dự, tôi tin bản chất của cậu không xấu!”

Nghiêm Lộ dừng lại một lát rồi nói: “Anh Hoa nói như vậy càng khiến em thấy xấu hổ!”

“Thực ra cậu là một trợ thủ tốt, có thể nói khó mà tìm được trợ thủ nào tích cực hơn cậu, nhưng nói thực lòng, cậu không thích hợp để làm lãnh đạo một đội ngũ!”

“Em đã ý thức được điểm này rồi, vì vậy mới quyết định từ bỏ nghề này, rời khỏi thành phố này, tìm một định hướng mới cho bản thân.”

“Có thể trong lòng cậu vẫn còn khúc mắc, không thể chấp nhận được việc bị rút xuống vị trí hiện tại, nếu không cậu cứ tiếp tục làm ở tập đoàn Triết Đông cũng là một lựa chọn không tồi. Xét từ một phương diện nào đó, Cố Triết Đông là một ông chủ tốt, ít nhất là ông ta biết dùng người!”

Nghiêm Lộ ngẩng đầu nhìn Trương Hoa rồi nói: “Anh không trách ông ấy sao?”

“Khách quan mà nói, ông ta không sai, ông chỉ vì muốn bảo vệ con gái của mình mà thôi, có lẽ người sai chính là

Sắp đến nghỉ hè, thời tiết càng lúc ngọt ngào, vì vậy Trần Đình ít dẫn con ra ngoài, gần như ở lì trong nhà nghỉ. Tâm trạng phức tạp lúc mới đến đó cũng dần dịu đi, khiến cho Trần Đình càng có nhiều thời gian suy xét hành vi của mình.

Mới đầu cô còn bị hành vi của mình làm cảm động, cho rằng đó là tình yêu, là hành động thể hiện tình yêu chân chính với Trương Hoa, nhưng khi bình tĩnh lại mới phát hiện bản thân mình quá ư ấu trĩ, vẫn sống mơ mộng như các cô thiếu nữ.

Dẫn con gái bỏ đi là yêu Trương Hoa ư? Ngay cả chuyện Cố Vân Vân có bầu thật hay không cũng không tìm hiểu kỹ đã đẩy Trương Hoa cho Cố Vân Vân là vì yêu Trương Hoa ư? Hơn nữa, bản thân Trần Đình đã nghĩ đến tâm trạng của bố mẹ Trương Hoa chưa? Bốc đồng lên một cái là bỏ đi, hoàn toàn chẳng cần nhắc đến những vấn đề khác, còn tự cảm thấy cảm động với những hành vi của mình. Dù gì bản thân mình cũng không còn độc thân, còn có con gái, còn có cha mẹ, người thân, bạn bè...

Suy nghĩ mấy ngày trời, Trần Đình quyết định đưa con về quê, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng phải học cách đối mặt.

Sau khi quyết định xong, Trần Đình liền dùng lại số điện thoại cũ. Sau khi thay đổi sim, cô liên tục nhìn vào màn hình, vừa sợ Trương Hoa đột nhiên gọi, vừa mong anh sẽ gọi đến.

Đáng tiếc là đến tận lúc về quê rồi mà cô vẫn không nhận được điện thoại của Trương Hoa. Trần Đình không khỏi cảm thấy hụt hẫng. Bố mẹ Trần Đình thì vui lắm, nhìn thấy cháu gái đã lẫm chẫm đi được vài bước, miệng bi bô gọi mẹ, lại hay cười nên vô cùng đáng yêu.

Trần Đình nói với bố mẹ rằng muốn đem con về đây ở với ông bà một thời gian. Mẹ Trần Đình hỏi: “Sao Trương Hoa không về cùng con?”

“Anh ấy phải ở lại để quản lý cửa hàng hoa, hơn nữa công ty của anh ấy cũng rất bận, vì vậy không có thời gian.”

“Thế hai đứa đã nghĩ bao giờ thì phục hôn chưa?”

“Bây giờ đang bận thế này, làm gì có thời gian mà nghĩ những chuyện ấy!”

“Cái gì mà không có thời gian nghĩ? Con gái đã biết đi biết nói rồi, còn không thấy

Ngô Tinh đặt thức ăn lên bàn, nói với Trương Hoa đang ngồi trên giường: “Ăn cơm thôi!”

Trương Hoa vừa bước xuống, Ngô Tinh đã nói: “Ông chủ giống như anh hiếm thật đấy, em làm thuê cho anh, hết giờ còn phải nấu cơm miễn phí cho anh, đến tiền cơm anh cũng không phải nộp.”

Trương Hoa nói: “Xin đính chính một chút, em không phải là làm thuê cho anh, mà làm cho Trần Đình! Bà chủ là cô ấy, vì vậy anh đến đây ăn cơm chỉ là bạn bè đến xin cơm đơn thuần thôi!”

Ngô Tinh cười nói: “Em sợ nhất là người thông minh, đặc biệt là những người thông minh thích cãi cùn!”

“Ai bảo em là người thông minh, dường như người thông minh học nấu cơm cũng có lợi thế hơn người thường đấy!”

“Chuyện công ty đã có tiến triển gì chưa?”

“Cơ bản đã xác định được phương hướng phát triển rồi, sai lầm lớn nhất hồi đầu là cứ muốn đi theo con đường đào tạo cấp cao, thậm chí muốn công ty có thể nhanh chóng kiếm tiền, nhanh chóng lớn mạnh, giờ trong lòng bình thản hơn nhiều rồi, chỉ muốn làm việc gì mình muốn làm, kiếm ít hay nhiều chỉ xếp sau thôi.”

“Không đi theo con đường cao cấp có nghĩa là hướng đến thị trường lao động cấp thấp phải không?”

“Cũng không thể nói là lao động cấp thấp, dù gì các công ty, doanh nghiệp đa phần đều là đội ngũ nhân viên phổ thông, chỉ cần thu phí thấp một chút, nội dung đào tạo có tính định hướng, hiệu quả thực tế thì thị trường đào tạo này cũng có tiềm năng lắm, chỉ có điều lợi nhuận không cao bằng đào tạo cho đội ngũ lao động cao cấp mà thôi!”

“Đây cũng là một lựa chọn không tồi, vậy vấn đề nhân viên đã giải quyết được chưa?”

Trương Hoa cười bắt lặc: “Hồi đầu công ty ngừng hoạt động, các nhân viên đó đều nói một khi công ty hoạt động trở lại sẽ lập tức quay về, tôi đã gọi cho mấy người rồi, họ đều nói vì nguyên nhân hiện tại không thể nào nghỉ việc được.”

Ngô Tinh nói: “Đây có lẽ chính là hiện thực!”

“Nhân viên không phải là vấn đề mà anh lo, nếu quyết định đi theo con đường này thì cũng không cần đòi hỏi cao quá ở nhân viên, cũng không cần tìm quá nhiều người, có vài người là được rồi. Nếu hội trường đào tạo cần người có thể tuyển người làm thêm, tính tiền theo giờ.”

Ngô Tinh nói: “Bên cửa hàng hoa em có ý kiến này, anh có thể tham khảo một chút!”

“Ý kiến gì?”

“Nên đóng cửa hàng thứ ba!”

“Đóng cửa hàng thứ ba à? Tạo sao?”

“Cửa hàng thứ ba cách cửa hàng thứ hai và thứ tư tương đối gần, xét tình hình hiện nay, nhóm khách hàng tương đối ổn định, hơn nữa đa phần đều là nhờ dịch vụ tặng hoa tận nhà, cho dù có đóng cửa hàng thứ ba, lợi nhuận kinh doanh cũng không bị ảnh hưởng nhiều, vì vậy không cần thiết phải tốn chi phí cho cửa hàng thứ ba nữa.”

“Thế thì vấn đề nhân viên giải quyết thế nào?”

“Ba cô nhân viên ở đây có thể điều đến ba cửa hàng còn lại cũng được, cho nghỉ cũng được, cho dù có giữ lại hết thì ít nhất cũng tiết kiệm được chi phí cho một cửa hàng.”

Trương Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Ý kiến của em xét từ góc độ kinh doanh đơn thuần thì đây là một ý kiến không tồi, nhưng chuyện đóng cửa một cửa hàng phải chờ Trần Đình về mới tính được, dù gì mấy cửa hàng này đều do cô ấy một tay dựng lên.”

“Còn vấn đề nữa là về tài vụ, đợi khi nào công ty bên anh hoạt động trở lại, bên cửa hàng không cần đến tài vụ đâu. Vốn dĩ đã chẳng có nhiều việc, để bên anh quản lý thêm vấn đề tài vụ của bên này là được!”

“Chuyện này có thể được, đợi công ty hoạt động trở lại, anh sẽ điều Lâm Lam về làm việc cũng được, bởi vì Trần Đình cũng xuất thân từ dân tài vụ mà.”

“Anh vẫn chưa liên lạc được với cô ấy à?”

“Cô ấy không mở máy, anh làm sao có thể liên lạc? Chỉ có thể chờ đợi cô ấy quay về hoặc chủ động liên lạc mà thôi.”

Trương Hoa bắt đầu chỉnh lý lại nội dung đào tạo, chuyển hướng từ đào tạo cấp cao sang đào tạo cho nhân viên phổ thông, nội dung đào tạo ít nhất phải thay đổi nhiều. Ngoài ra còn có một việc khiến Trương Hoa cứ lo lắng mãi, mấy ngày nữa là đến sinh nhật mẹ anh, sợ nhất là mẹ anh lại bảo anh đưa Trần Đình và con gái về cùng.

Chuyện Trần Đình bỏ đi anh vẫn chưa nói với bố mẹ, bao nhiêu ngày nay ngay cả gọi điện anh cũng không dám chứ đừng nói là về thăm nhà. Cũng may dạo này mẹ anh không điện thoại, nhưng dù gì sinh nhật mẹ cũng không thể không về.

Cuối cùng Trương Hoa nghĩ, đành phải giả bộ sơ ý, giả bộ bận việc hoặc nói thẳng luôn là quên mất sinh nhật mẹ.

Nhưng có muốn giả bộ cũng không được, hôm sau Nhã Vận gọi điện đến nói: “Anh sao lâu rồi anh không về nhà?”

“Sao em biết?”

“Em vừa mới gọi về nhà, vẫn chưa được nghỉ hè, em không thể về nhà đón sinh nhật với mẹ được, vì vậy mới mua quà trước rồi gửi về.”

“Suýt chút nữa thì anh quên mất, dạo này công việc bận quá, cũng may là có em nhắc!” – Nói rồi anh cũng tự thấy xấu hổ. Nhã Vận liền nói: “Thế thì hôm sinh nhật mẹ anh nhớ đưa cháu về nhé!”

Trương Hoa do dự một lát rồi nói: “Phải xem tình hình thế nào đã, nếu như quá bận thì anh không về được đâu!”

“Ban nãy trong điện thoại mẹ nói là nhớ cháu nội lắm, anh mãi chẳng đưa nó về chơi.”

“Để anh bàn bạc với Trần Đình một chút đã, nếu chị ấy không có thời gian thì anh cũng đành chịu!”

“Ừm, chắc chị ấy sẽ đồng ý dẫn con về thôi. Thôi được rồi, em phải vào lớp đây, đến hôm sinh nhật mẹ em sẽ gọi về!”

Ngô Phong Hải nhìn Trương Hoa nói: “Có tâm sự gì à?”

Trương Hoa nhìn anh, mỉm cười nói: “Cũng chẳng có gì, chỉ là sắp đến sinh nhật mẹ tôi, bà muốn tôi dẫn hai mẹ con Trần Đình về nhà!”

“Thế thì phiền phức nhì!”

“Phiền phức cũng đành chịu, đến lúc ấy thì tính tiếp vậy! Thôi uống đi!”

Hai người cạn ly, Ngô Phong Hải lại hỏi: “Công ty khi nào mới hoạt động?”

“Chuẩn bị cũng gần xong rồi, đợi tuyển thêm vài người nữa, chỉ có điều...”

Ngô Phong Hải thấy Trương Hoa ngập ngừng liền hỏi: “Nhưng làm sao?”

Trương Hoa cười như mếu: “Tôi cũng không ngại nói thẳng với anh, mặc dù quyết định đi theo con đường đào tạo bậc thấp nhưng đối với tôi hiện giờ, vấn đề tiền vốn cũng là vấn đề lớn, tôi định dùng đến tiền vốn ở cửa hàng của Trần Đình, nhưng lại ngại!”

“Thiếu bao nhiêu? Hay là cứ dùng tạm tiền của tôi đi, mấy năm nay tôi sống một mình, cũng có chút tiền tiết kiệm!”

“Như thế không được, công ty thắng hay thua còn chưa biết, sao có thể dùng tiền của anh được?”

“Nghe anh nói vậy tôi không vui đâu, cho dù có lỗ thì đã sao, dù gì tôi vẫn còn độc thân, chẳng nhẽ lại chết đói được?”

“Thực ra vấn đề tiền vốn không khó khăn lắm, chỉ có điều tôi ngại mở miệng với người khác thôi!”

“Cứ quyết định thế đi, ngày mai tôi rút tiền ra, kiếm được tiền thì anh trả lại tôi, thua lỗ thì coi như tôi với anh cùng thất bại!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải một lát rồi nói: “Tôi cảm thấy mình thật may mắn khi gặp được mấy người bạn tốt, Lí Dương Uy là một, anh là hai. Nhưng sau khi cậu ta kết hôn xong, tôi cũng ít liên lạc, có thể là vì tôi vẫn thích mấy thằng độc thân đi với nhau hơn!”

“Thế thì có thời gian nhất định tôi phải làm quen với anh ta mới được!”

“Ok, có thời gian tôi sẽ hẹn cậu ta ra ngoài, hai người chắc chắn rất hợp tính nhau đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Buổi tối trước hôm sinh nhật mẹ, Trương Hoa cứ do dự mãi có nên gọi về nhà không. Nếu gọi về thì phải nói với mẹ ra sao? Lấy lý do gì cho thích hợp đây? Nhã Vận đã gọi cho anh rồi, muốn giả vờ quên cũng không được.

Do dự mãi, cuối cùng Trương Hoa vẫn gọi về. Một câu nói của mẹ khiến cái có mà Trương Hoa nghĩ ra trước đó hoàn toàn mất hết tác dụng. Mẹ Trương Hoa nghe điện thoại liền hỏi: “Tại sao Trần Đình dẫn con về nhà mà con không nói với mẹ một tiếng?”

Trương Hoa mừng thầm là anh đã gọi điện thoại chứ nếu không mẹ anh sẽ nhìn thấy bộ mặt ngạc nhiên và vui mừng của anh. Mặc dù kinh ngạc nhưng giọng điệu vẫn tỏ ra bình tĩnh, trong đầu liên tục suy nghĩ. Trương Hoa nói: “Mấy hôm nay bận quá, con chưa kịp báo với mẹ!”

“Trần Đình mới gọi điện đến, nói đợt này nó dẫn con về nhà mẹ đẻ, vì vậy ngày mai không thể đón sinh nhật với mẹ được.” Trương Hoa lấy lại bình tĩnh, nói: “Không sao đâu, tối mai con về nhà, mẹ khỏi phải mua bánh gato, để con chuẩn bị cho!”

Mẹ Trương Hoa thở dài: “Cái con bé này mẹ vừa thương vừa tức, vẫn nhớ ngày sinh nhật của mẹ, còn nói khi nào về sẽ mua bù quà sinh nhật cho mẹ. Thực ra mẹ đâu cần quà sinh nhật, chỉ hi vọng trong ngày sinh nhật có cháu nội ở bên cạnh thôi!”

Trương Hoa liền hỏi: “Cô ấy gọi bằng máy bàn hay di động hả mẹ?”

“Nhìn số hiển thị thì là di động, mẹ nhớ số của nó mà!”

“Chắc là cô ấy nhớ bố mẹ nên mới đưa con về nhà một thời gian, mấy hôm nữa sẽ quay lại ấy mà, đợt cô ấy quay lại con sẽ dẫn Tinh Tinh về nhà thăm mẹ!”

“Hiện giờ công việc của con thế nào rồi? Cửa hàng hoa của nó làm ăn vẫn tốt chứ?”

“Mọi chuyện vẫn ổn mẹ ạ, mẹ khỏi phải lo!”

“Mẹ đâu có lo chuyện công việc của các con, mẹ lo chuyện của các con thôi!”

Trương Hoa vừa cúp máy là gọi ngay đến số của Trần Đình, thăm hỏi: hi vọng cô ấy vẫn mở máy. Mặc dù Trần Đình nói với mẹ anh là đang ở nhà, nhưng Trương Hoa hoàn toàn không tin, anh nghĩ rằng Trần Đình nói thế để mẹ anh yên lòng. Trần Đình gọi cho mẹ Trương Hoa xong, đang ngồi nói chuyện với mẹ thì đột nhiên điện thoại đổ chuông, cô liếc thấy là điện thoại của Trương Hoa, chờ điện thoại của anh đã lâu lắm rồi, nhưng giờ anh gọi đến cô bỗng thấy căng thẳng, không biết anh sẽ nói gì.

Mẹ Trần Đình ngồi bên cạnh nói: “Ai gọi điện thế?”

“Là Trương Hoa gọi.”

Nói rồi Trần Đình đưa con cho mẹ nói: “Tinh Tinh ra bà ngoại bé nhé, mẹ đi nghe điện thoại của bố!”

Trần Đình cầm điện thoại chạy ra ngoài, mẹ Trần Đình liền bảo: “Hai cái đứa này, nói chuyện mà còn phải tránh đi chỗ khác!”

Trần Đình ần nút nghe, Trương Hoa lập tức nói: “Trần Đình, em đang chơi cái trò gì thế hả? Chơi đủ chưa hả?”

Trần Đình bị mắng đột ngột nên không biết trả lời ra làm sao. Trương Hoa lại nói: “Giờ em đang ở đâu?”

Trần Đình khẽ đáp: “Em đang ở nhà!”

“Em tưởng là anh cũng dễ lừa như mẹ anh sao? Rốt cuộc em đang ở đâu?”

“Em đang ở nhà thật mà, em không lừa anh đâu, hay là em lấy máy bàn gọi cho anh nhé!”

Lần này đến phiên Trương Hoa đờ ra, anh không ngờ Trần Đình về quê thật. Chẳng lẽ cô rời khỏi đây là về thẳng nhà hay sao? Nếu đúng là như vậy thì anh yên tâm hơn nhiều, ít nhất về nhà cũng an toàn hơn ở nơi xa lạ!

“Em định không quay lại à?”

“Em...” Trần Đình ngập ngừng hồi lâu mà không biết nói gì. Trương Hoa liền nói: “Sáng mai em bắt xe về đây ngay, mẹ anh cứ mong có Tinh Tinh cùng đón sinh nhật!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả, Tinh Tinh cũng là con gái anh, em mà còn tự động lòi nó chạy ngược chạy xuôi như vậy nữa thì anh sẽ giữ Tinh Tinh ở bên cạnh anh đây!”

Trần Đình cầm điện thoại quay trở lại phòng khách. Mẹ Trần Đình cười hỏi: “Hai đứa chúng bây nói cái gì mà cứ thậm thà thậm thụt

Trần Đình liền nói: “Anh ấy bảo con mai về thành phố, nói mẹ anh ấy muốn có Tinh Tinh cùng đón sinh nhật!”

“Thôi về đi, ở nhà cũng chán, về nhà sớm cũng tốt, bố mẹ nó thương Tinh Tinh như thế cũng là chuyện đáng mừng!”

“Thế thì sáng mai con đưa Tinh Tinh về vậy!”

“Ngày mai mẹ sẽ chuẩn bị cho mẹ nó một ít đặc sản, coi như là quà sinh nhật!”

Cúp điện thoại xong, nỗi lo sợ trong lòng bấy nhiêu ngày nay của Trương Hoa phút chốc tan biến gần hết. Trong lòng anh cứ nghĩ Trần Đình sau khi đưa con đi đã về thẳng nhà, điều này ít nhất chứng tỏ Trần Đình bắt đầu lý trí hơn, không mù quáng dẫn con gái đến một thành phố xa lạ.

Trương Hoa ngồi trong phòng khách hút thuốc, nhìn đồng hồ mới đến chính giờ, tâm trạng có hơi phấn khởi, liền gọi điện cho Lí Dương Uy. Lí Dương Uy nghe máy nói: “Thật hiếm có, lâu lắm rồi cậu mới liên lạc với tôi đây!”

“Cậu ‘xin phép’ Kì Oanh tối nay cho ra ngoài uống vài chén đi, tôi sẽ giới thiệu một người bạn với cậu!”

“Xin phép ra ngoài uống với cậu thì được chứ giới thiệu thêm bạn thì miễn đi, dù gì thì tôi cũng chuẩn bị làm bố rồi!”

“Ha, cậu đang mơ à, là đàn ông mà!”

“Hài, tôi vốn định giả tạo một chút, nào ngờ đúng là đàn ông à, thất vọng thật, anh ta có uống được không?”

“Không chỉ uống được mà còn uống rất tốt, cứ gặp mặt là cậu biết liền, chỗ cũ nhé!”

Lúc Lí Dương Uy đến, Trương Hoa và Ngô Phong Hải đã đến rồi. Sau khi giới thiệu hai người với nhau, Trương Hoa nói: “Độc thân vẫn là thoải mái nhất, thích ra ngoài lúc nào thì ra, về cơ bản lúc nào gọi điện cho Ngô Phong Hải cũng thấy anh ấy có thời gian!”

Lí Dương Uy lắc đầu: “Cũng đành bó tay thôi, đã lên thuyền của cướp biển rồi mà!”

Trương Hoa cười nói: “Cậu chả mừng thăm ấy chứ, còn bảo là thuyền cướp biển!”

Ngô Phong Hải nói: “Người ta nói hôn nhân là cái thành kén, vì vậy tốt hay xấu chẳng thể nào biết được!”

Lí Dương Uy nói với Trương Hoa: “Lần trước bảo cậu dẫn Trần Đình đến nhà tôi chơi sao mãi không thấy đến thế hả?”

“Người đã mất tích rồi, còn đi kiêu gì nữa?”

“Thôi đừng có đùa, nếu mà mất tích thì cậu còn có tâm trạng mà ra đây uống rượu không hả?”

“Đúng là chị dâu đã bế con đi bao ngày nay rồi, nhưng hôm nay mới biết tin, hóa ra chị dâu bế con về nhà mẹ đẻ.”

Lí Dương Uy cắn nhả: “Cậu làm cho tôi cứ mụ mị hết cả đầu óc lên, rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Trương Hoa liền kể lại sơ qua tình hình cho Lí Dương Uy nghe. Lí Dương Uy nghe xong liền nói: “Tạo sao cậu lại giận Trần Đình, tôi thấy rất cảm động trước hành động của cô ấy!”

“Còn cảm động ư? Chưa làm tôi tức chết là còn may đấy!”

“Cổ Văn Văn sao lại làm thế nhỉ? Cậu có liên lạc với cô ta không?”

“Không, cô ta cũng không liên lạc với tôi. Như thế càng tốt, tôi đoán cô ta cũng đã ý thức được sai lầm trong chuyện này.”

“Chuyện công ty cậu định thế nào? Sau lần trước đã hoạt động lại chưa?”

“Tôi đã có phương án mới rồi, mấy hôm nay đang tuyển người, cũng sắp hoạt động lại rồi!”

“Thế thì tốt rồi.”

“Thực ra hôm nay tôi gọi cả hai người ra đây là vì muốn bàn chuyện liên quan đến việc mở lại công ty.”

Lí Dương Uy nói: “Tôi không hiểu những chuyện này, có nói với tôi cũng bằng thừa!”

“Cậu cứ nghe phương án trước đã!”

Trương Hoa liền nói kế hoạch chuyển hướng của mình, rồi tiếp tục nói: “Bây giờ đang là thời kỳ sinh viên tốt nghiệp, nếu chúng ta liên kết được việc bồi dưỡng nghiệp vụ và liên hệ việc làm cho họ, có lẽ chúng ta sẽ có thị trường, đương nhiên trọng điểm vẫn là nội dung và tính thực tiễn của nội dung đào tạo.”

Ngô Phong Hải nói: “Hướng đi này cũng không tồi, nếu có thể tiến hành đào tạo riêng biệt đối với những vị trí công việc khác nhau thì hiệu quả càng tốt, cũng tránh được cảm giác xa lạ cho sinh viên vừa mới tốt nghiệp ra đi làm, như thế sẽ khiến sinh viên mới tốt nghiệp nhanh chóng hòa nhập vào công việc.”

“Đúng thế, hơn nữa chúng ta sẽ kiên trì đi theo con đường sử dụng chi phí thấp, chỉ cần số lượng đủ lớn là được, thời kỳ đầu không cần cân nhắc đến lợi nhuận, nói văn hoa một chút thì chúng ta sẽ làm một việc có ý nghĩa, lại giúp đỡ được người khác.”

Trương Hoa lại nói thêm: “Đương nhiên đây chỉ là hướng phát triển chủ yếu trước mắt, trọng tâm sau này là hướng đến việc đào tạo nâng cao cho các nhân viên bình thường, chỉ cần chi phí ở mức họ có thể chấp nhận, nội dung đào tạo có tính thực tiễn, thị trường có lẽ cũng không tồi đâu!”

Lí Dương Uy nói: “Nghe cậu nói vậy tôi cảm thấy chắc chắn có tiềm năng phát triển.”

Trương Hoa nói: “Hôm nay mục đích tôi tìm hai người đến rất đơn giản, nếu tin tưởng vào hướng phát triển của tôi thì cùng làm, thay vì làm thuê cho kẻ khác thì làm thuê cho chính mình còn hơn!”

Ngô Phong Hải nói: “Tôi đã nói trước rồi, anh mà cần đến thì cứ nói với tôi một câu là được!”

Lí Dương Uy băn khoăn nói: “Nhưng mà tôi có hiểu gì về ngành đào tạo đâu?”

Trương Hoa cười: “Ý của tôi không phải là bảo các cậu đứng lớp giảng dạy, chỉ là góp cổ phần thôi, công ty phát triển hay không đều coi như là của ba chúng ta!”

Ngô Phong Hải nói: “Số tiền tôi đưa cho anh cứ coi như là tiền đầu tư, anh báo được bao nhiêu cổ phần thì tôi có bấy nhiêu cổ phần, hiện giờ anh còn thiếu tiền không?”

“Về mặt tiền vốn đúng là có đang thiếu, nhưng số tiền Ngô Phong Hải cho tôi mượn đã đủ rồi!”

Lí Dương Uy nói: “Thiếu tiền sao không báo tôi? Mặc dù tôi không giàu nhưng cũng có thể cho cậu vay ít nhiều!”

Trương Hoa cười: “Nói thật lòng tiền vốn không phải là vấn đề chính, tôi nói với hai cụ ở nhà cũng có thể lấy được một ít, chủ yếu là tôi hi vọng anh em chúng ta có thể cùng nhau thành công, cậu đã lấy vợ rồi, lại chuẩn bị sinh con, dù gì đi làm thuê thì thu nhập cũng có hạn!”

Trương Hoa lại nói: “Các cậu đầu tư bao nhiêu cũng không thành vấn đề, ngộ nhờ công ty phá sản, sau này tôi cũng sẽ trả cho các cậu. Nếu công ty phát triển tốt, các cậu sẽ là một trong những người sáng lập của công ty!”

Lí Dương Uy nói: “Thứ logic quái gở gì vậy? Làm gì có kiểu đầu tư nào mà chỉ kiếm lời chứ không chịu lỗ?”

“Thực ra tôi làm như vậy chủ yếu không phải là để kiếm tiền, ít nhất không chỉ là vì kiếm tiền cho bản thân, mà là hi vọng anh em ta có thể cùng hưởng thụ niềm vui! Các cậu có thể tiếp tục làm công việc của mình, như vậy nhờ công ty tôi có thất bại thì các cậu cũng không sợ thất nghiệp, đợi khi nào công ty phát triển ổn định, các cậu hãy cân nhắc xem có sang làm hay không?”

Trương Hoa trình bày xong liền nhìn Lí Dương Uy, sau đó nói tiếp: “Đương nhiên đây đều là ý kiến của bản thân tôi, nếu cậu cảm thấy chuyện góp cổ phần không cần thiết thì cũng không sao.”

Lí Dương Uy nói: “Cứ coi như là tôi cho cậu vay tiền, còn về chuyện làm thế nào thì cậu tự quyết định là được. Chỉ có điều trong tay tôi không có nhiều tiền mặt có thể huy động.”

“Tôi đã nói rồi, bao nhiêu không thành vấn đề, chủ yếu là để cảm thấy mình không đơn độc, trước đây cứ cảm thấy mình đơn độc làm việc này một mình, bây giờ cảm thấy cả ba cùng làm, sẽ càng tự tin hơn.”

Ngô Phong Hải nói: “Chuyện này coi như đã bàn xong, chúng ta uống thôi!”

Trương Hoa nói tiếp: “Chỉ có điều sau này Phong Hải sẽ vất vả hơn một chút, bởi vì anh rất giàu kinh nghiệm trong việc tiêu thụ và quản lý, mà chúng ta chủ yếu lại hướng đến tầng lớp lao động cơ bản, vì vậy anh cần phải đóng góp nhiều vào nội dung đào tạo.”

“Chuyện này không thành vấn đề, hay để tôi sang luôn bên đấy làm cũng được, ban đầu không cần trả lương cho tôi, đợi khi nào có lãi thì tính tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Trương Hoa ra bến xe chờ từ sớm, đứng từ xa đã nhìn thấy Trần Đình bế con gái đi ra, anh vội chạy đến. Trước đó Trương Hoa đã nghĩ rất nhiều lời lẽ để trách móc Trần Đình nhưng đến khi Trần Đình xuất hiện trước mặt anh, anh lại chỉ nói được có mỗi một câu: “Em gầy đi đấy!”

Câu nói này khiến cả hai cùng bất ngờ. Bản thân Trương Hoa cũng không ngờ mình lại nói ra câu đó, còn Trần Đình thì càng bất ngờ hơn. Con gái nhìn thấy Trương Hoa liền đưa tay ra nhào về phía Trương Hoa, Trần Đình vội đưa con gái cho Trương Hoa, nói: “Nó muốn anh bế này!”

Trương Hoa đón lấy con gái, hôn con một cái rồi nói: “Có nhớ bố không?”, rồi ngoảnh đầu lại nói: “Em xách theo cái gì thế?”

Trần Đình nói: “Quà sinh nhật em mang cho mẹ, mẹ em đã chuẩn bị ít đặc sản ở quê!”

Trương Hoa nói: “Chúng ta đi mau thôi, nóng thế này, hai mẹ con người toàn mồ hôi, về nhà tắm một cái rồi hãy đi!”

Trần Đình đi theo sau nói: “Mẹ anh có biết em đưa Tinh Tinh về rồi không?”

Trương Hoa nói: “Vẫn chưa biết, anh chưa nói!”

“Thế để em gọi điện thoại nói với mẹ!”

“Không gọi cũng không sao, đằng nào thì lát nữa chúng ta chẳng về!”

“Tiếc là Nhã Vân vẫn chưa được nghỉ, nếu không sẽ vui hơn!” Trương Hoa ngoảnh đầu nói: “Sao em biết?”

“Hôm qua em gọi điện, mẹ nói với em thế mà!”

“Xem ra em ở nhà mà chuyện ở đây em đều biết rõ nhỉ, chuyện ở cửa hàng hoa chắc em cũng biết hết rồi đúng không?”

Trần Đình đỏ mặt, cúi đầu không nói gì. Trương Hoa giờ tay lên vẫy taxi, hai người vào xe rồi, Trần Đình liền nói: “Tại sao anh không chịu ki?”

“Anh không muốn chiếm hữu thành quả của em!”

“Hiện giờ Ngô Tinh quản lý tương đối tốt, sau này có khi em ở luôn nhà chuyên tâm chăm sóc Tinh Tinh vậy!”

“Cô ấy chỉ tạm thời làm thay em thôi, tốt nhất em nên nhanh chóng tiếp nhận lại cửa hàng, như thế anh cũng bớt lo lắng, chuyên tâm lo chuyện công ty.”

Trần Đình và con gái tắm rửa xong, Trương Hoa liền nói: “Chúng ta đi thôi, giờ đi mua bánh gato trước!”

Lúc ngồi trong taxi, Trần Đình gọi cho Lưu Huệ Anh, nói mình đã quay về rồi. Lưu Huệ Anh vui vẻ nói: “Thế à? Cậu qua chỗ tớ lấy chìa khóa hay là tớ mang sang cho cậu?”

Trần Đình nói: “Tạm thời không cần đâu, tớ với Trương Hoa đang về nhà bố mẹ anh ấy trước đã, hôm nay là sinh nhật mẹ anh ấy mà!”

Trần Đình cúp điện thoại rồi, Trương Hoa liền nói: “Cái cô Huệ Anh này miệng kín như bưng. Phong Hải hỏi mấy lần liền đều một mực khẳng khái nói không có liên lạc gì với em cả!”

“Là em bảo cô ấy làm vậy mà!”

“Tại sao? Sợ anh biết à?”

Trần Đình lại cúi đầu không nói gì. Trương Hoa lên tiếng: “Lần này coi như em thông minh, biết về nhà bố mẹ, nếu như mà em đến một thành phố xa lạ, làm anh bức mình, anh không để yên đâu!”

Trần Đình nghe vậy, biết ngay Trương Hoa hiểu nhầm cô về thằng nhà bố mẹ đẻ, thế nên cô cũng không giải thích gì.

Trần Đình và con gái đột ngột xuất hiện khiến mẹ Trương Hoa vui lắm, vội chạy lại bế cháu nội trên đùi, sau đó mới quay sang Trần Đình nói: “Chẳng phải hôm qua con nói vẫn đang ở nhà sao, sao hôm nay đã về rồi?”

Trương Hoa liền nói: “Nghe nói mẹ muốn đón sinh nhật với Tinh Tinh, sáng nay Trần Đình liền bế con quay về đây đấy!”

Mẹ Trương Hoa gật đầu: “Thế thì tốt, mau vào nhà đi, bên ngoài nóng lắm!”

Trần Đình liếc Trương Hoa, không nói gì, sau đó theo mẹ Trương Hoa vào nhà.

Bố Trương Hoa đi phía sau Trần Đình nói: “Đường xá xa xôi như thế, có nó

Trần Đình ngoảnh đầu lại cười bảo: “Cũng bình thường bố ạ, giờ cũng không nóng lắm mà!”

Trương Hoa thấy mẹ cứ ôm rịt lấy cháu gái không chịu buông ra liền nói: “Hôm nay là sinh nhật mẹ, mẹ không phải nấu nướng đâu, để con làm cho!”

Trương Hoa nói xong liền đứng dậy, nói với Trần Đình: “Em giúp anh một tay, để mẹ trông Tinh Tinh cho!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Không cần đâu, cứ để mẹ làm cho!”

Trần Đình cũng đứng dậy theo, nói: “Để bọn con làm cơm cũng được, hôm nay sinh nhật mẹ, mẹ cứ nghỉ ngơi đi!”

Mẹ Trương Hoa cười: “Thôi được rồi, thế thì mẹ cũng thử hưởng thụ một lần xem sao!”

Trần Đình vừa rửa rau vừa nói: “Công ty hiện giờ ra sao rồi?”

“Chuẩn bị hoạt động lại rồi, anh đã thay đổi một chút về định hướng thị trường!”

“Thay đổi thế nào?”

“Có nói em cũng không hiểu đâu!”

Trần Đình im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Xem ra cái cô Ngô Tinh kia vẫn thông minh hơn em, hiểu biết nhiều hơn em!”

Trương Hoa vừa thái rau vừa ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình nói: “Em nói vậy là ý gì?”

“Lư Huệ Anh nói hai người thường xuyên bàn bạc công chuyện với nhau, trong khi ở cạnh em anh không bao giờ bàn chuyện công việc, điều đó cho thấy cô ấy là một cô gái thông minh!”

“Thông minh quá có cái tốt mà cũng có cái không tốt.”

“Em không nghĩ thông minh lại có cái gì không tốt.”

“Đó là bởi vì em không thông minh nên mới không cảm nhận được mà thôi.”

“Mặc dù biết bản thân không thông minh nhưng nghe anh nói thẳng như vậy em vẫn thấy khó chịu.”

“Thôi không nói những chuyện này nữa, làm cơm trước đã!”

Mẹ Trương Hoa bế cháu, nhìn Trương Hoa và Trần Đình bê đồ ăn ra liền cười nói với cháu: “Lát nữa bà cháu mình sẽ nếm thử món ăn do ông bố quý hóa của cháu làm nhé!”

Trương Hoa nói: “Cái gì mà ông bố quý hóa, khó nghe quá!”

Trần Đình đứng bên cạnh, không khỏi phì cười.

Mẹ Trương Hoa nói: “Con ranh Nhã Vận bảo tối sẽ gọi điện về, sao vẫn chưa thấy gọi nhỉ?”

“Giờ còn chưa bắt đầu ăn cơm, chắc là nó đợi đến sau khi ăn cơm mới gọi đấy!”

Mẹ Trương Hoa nói với Trần Đình: “Đĩnh à, đợi nó nghỉ hè rồi con để nó đến cửa hàng hoa giúp một tay, không có nó ở nhà suốt ngày chỉ chơi bời, nhân tiện cho nó rèn luyện thêm luôn!”

Trần Đình gật đầu: “Vâng ạ!”

Trương Hoa nói: “Nghỉ hè không cần đến cửa hàng hoa đâu, chỗ con cũng đang cần người, hơn nữa lại có điều kiện cho nó rèn luyện tốt hơn, mà ở bên cạnh con chỉ ít nó cũng phải ngoan ngoãn hơn một chút!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Bên chỗ con toàn là đàn ông con trai, mẹ không yên tâm. Cửa hàng hoa toàn là con gái, mẹ thấy yên tâm hơn!”

“Mẹ à, xem mẹ nghĩ đi đâu kìa, bên con cũng có con gái mà, đâu phải như ở công ty đồ điện Triết Đông trước đây!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Công ty con hiện giờ làm cái gì?”

“Đào tạo ạ, là đào tạo các sinh viên mới tốt nghiệp hoặc là các lao động phổ thông ở các doanh nghiệp, công ty hay thậm chí là xưởng sản xuất.”

“Sao công việc của con cứ thay đổi liên tục thế?”

“Có thay đổi gì đâu mẹ? Hơn một năm nay con vẫn làm về mảng đào tạo mà!”

“Kể từ lúc con nghỉ việc cho đến bây giờ, mẹ cứ không hiểu rõ con đang làm cái gì, cứ thấy loạn hết

Trương Hoa cười nói: “Mẹ chỉ cần tin rằng con trai mình không làm gì vi phạm pháp luật là được!”

“Mẹ cũng không muốn can thiệp đến những chuyện này, chỉ mong các con ở ngoài có thể bình an là được rồi!”

Mẹ Trương Hoa nhìn cháu gái, nói: “Chủ yếu nhất là cháu nội của bà được bình an nhì!”

Trần Đình mỉm cười nói: “Mẹ à, đây đâu phải xã hội đen!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Ai bảo chỉ có ở xã hội đen mới không bình an? Ngộ nhớ hai đứa chăm sóc nó không chu đáo để nó sinh bệnh sinh tật thì sao? Hoặc là các con không quan tâm khiến nó bị tự kỷ thì sao?”

“Không đáng sợ như mẹ nói đâu, sao có thể không chăm sóc, quan tâm cho nó chứ?”

“Mẹ thấy hai đứa chúng bay vẫn còn trẻ con lắm, vẫn cần có người khác chăm sóc ấy chứ!”

Trương Hoa nghe mẹ nói vậy thì chỉ biết cười như mếu: “Mẹ nói thế thì con chẳng còn gì để nói nữa!”

“Mẹ nói đúng lắm, sau này chúng con sẽ chú ý hơn ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói tiếp: “Trẻ con bây giờ thông minh lắm! Bây giờ nó cần có người lớn nói chuyện thường xuyên với nó, cho nó cảm nhận tình cảm, tình thân, hai đứa bận rộn như thế, làm gì có thời gian chơi với nó, nói chuyện với nó, lại càng chẳng có thời gian cho nó ra ngoài đi chơi.”

Trương Hoa lại cười nhăn nhó: “Nhưng bọn con đâu thể không làm gì, ngày ngày ngồi nhà chơi với con gái!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ chỉ hi vọng hai đứa đừng bận rộn như thế, chúng ta đều xuất thân trong gia đình bình dân, đâu cần thiết giàu sang phú quý, có thể bình yên sống qua ngày là được, quan trọng nhất là cả nhà thường xuyên bên nhau.”

Nhã Vận gọi điện về sau bữa tối, nghe thấy báo có Tinh Tinh đang ở nhà chơi, Nhã Vận một mực đòi nghe Tinh Tinh gọi “cô” ở trong điện thoại. Đáng tiếc là khi đặt ống nghe vào gần miệng Tinh Tinh, con bé ngoài việc cười khanh khách ra thì chẳng biết nói gì hết. Lúc mẹ Trương Hoa cầm lại ống nghe, Nhã Vận liền nói: “Con sốt ruột muốn về chơi với cháu

Mẹ Trương Hoa cười nói: “Chơi với Tinh Tinh không phải là nhiệm vụ của con, nhiệm vụ của con là học hành cho tốt vào!”

Nhã Vận nói: “Học hành với chơi với Tinh Tinh đâu có mâu thuẫn đâu!”

Buổi tối, Trương Hoa ngủ ở phòng Nhã Vận, Trần Đình ôm con ngồi chơi trong phòng Nhã Vận một lúc lâu. Trương Hoa nói: “Em cũng muốn ngủ bên này à?”

Trần Đình nói: “Xem anh nghĩ đi đâu vậy, lâu rồi Tinh Tinh mới được gặp bố, em muốn cho con ngồi chơi với anh thêm một lúc thôi!”

Trương Hoa nói: “Sau này đừng có nói những lời này nữa, em cứ nói như vậy lại khiến anh có cảm giác em chuẩn bị mang Tinh Tinh đi!”

“Lần trước là do em không phải, sau này em sẽ không như thế nữa!”

“Chuyện này đã nhắc nhở anh, đợi mai về thành phố anh sẽ phải kí thỏa thuận với em!”

Trần Đình tròn mắt: “Thỏa thuận gì?”

“Đó là em không được phép tự ý quyết định chuyện của Tinh Tinh, đương nhiên anh muốn nói đến chuyện lớn, ví dụ như đem con rời khỏi thành phố này.”

“Em đã bảo sau này không thế rồi còn gì!”

“Không được, nhất định phải kí thỏa thuận đăng hoàng, như thế anh mới yên tâm được!”

“Có ai kí thỏa thuận điều kiện đấy chứ? Để người khác biết được lại cười cho!”

“Mặc kệ người khác nghĩ gì, anh chỉ quan tâm đến con gái anh thôi!”

Ngày hôm sau, mẹ Trương Hoa muốn giữ mẹ con Trần Đình ở lại thêm một ngày nhưng Trần Đình nói phải về thành phố có việc, cuối cùng mẹ Trương Hoa cũng đành chịu. Đến thành phố, Trần Đình nói sẽ qua chỗ Lưu Huệ Anh lấy chìa khóa, Trương Hoa nói: “Thế thì anh qua công ty trước, đừng quên chuyện thỏa thuận đấy!”

Lưu Huệ Anh vừa uống cà phê vừa nói: “Anh ấy muốn kí

“Đúng thế, cảm giác cứ thế nào ấy!”

“Anh ấy yêu con như thế, muốn được ở bên con như thế thì phục hôn đi!”

“Ai mà biết được anh ấy nghĩ cái gì!”

“Thế thì cậu đừng kì, cậu cứ nói quyền nuôi con thuộc về cậu, làm thế nào là do cậu quyết định, dù gì thì giờ anh ấy cũng không thể cướp con khỏi tay cậu được.”

“Làm như vậy liệu anh ấy có nổi giận không?”

“Anh ấy không quan tâm cậu có giận hay không thì cậu cần gì quan tâm anh ấy có giận hay không!”

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Kì cũng được, nhưng trên thỏa thuận phải thêm một điều kiện: Một khi anh kết hôn, nội dung thỏa thuận sẽ bị xóa bỏ!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình hồi lâu, cười nói: “Ai bảo là Trần Đình của tớ ngực nào? Chỉ nhìn cái phần chú thích thêm vào của cậu thôi cũng thấy cậu thừa thông minh rồi!”

“Tớ chỉ nói thực lòng thôi, nếu anh ấy kết hôn với người khác, tớ đâu cần chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến anh ấy làm gì?”

“Đúng thế, muốn giữ con gái ở bên cạnh, muốn sắp đặt tương lai cho con gái thì hoặc là phải phục hôn hoặc là đừng mong lấy vợ khác!”

“Tớ đâu có nghĩ nhiều đến thế.”

“Cho dù cậu có nghĩ thế nào, nếu anh ấy không nhắc đến chuyện kí thỏa thuận thì thôi, nếu nhắc đến nữa cậu cứ nói như thế!”

“Dạo này cậu vẫn ổn chứ?”

“Tớ thì có gì mà ổn với không ổn? Vẫn cứ thế thôi!”

“Nghe Trương Hoa nói cậu với Ngô Phong Hải thường xuyên đi ăn với nhau, thế mà không có cảm giác gì à?”

“Cái gì mà thường xuyên đi ăn với nhau? Lúc ấy anh ta vì muốn dò la tung tích của cậu nên mới tìm đến tớ thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Ra khỏi công ty Lưu Huệ Anh, Trần Đình vốn định đến cửa hàng hoa một chuyến, lâu vậy rồi không đến cửa hàng hoa, trong lòng thật sự rất nhớ, nhưng nghĩ đến Ngô Tĩnh, cô lại sợ mình đường đột đến sẽ khiến đôi bên cùng ngại.

Trần Đình biết chắc chắn Ngô Tĩnh biết chuyện của mình và Trương Hoa, mà hiện giờ cô ta đang quản lý cửa hàng, đến đó rồi, thật sự chẳng biết nói gì với cô ta. Quan trọng hơn là cô không rõ mối quan hệ giữa Ngô Tĩnh và Trương Hoa rốt cuộc là gì?

Do dự một hồi, Trần Đình quyết định sẽ đưa con về nhà trọ, lâu rồi chưa về, cũng nên về thu dọn một chút. Buổi chiều thu dọn xong, Trần Đình tắm rửa thay quần áo cho con gái. Đang chuẩn bị ra cửa thì Lưu Huệ Anh gọi điện đến, nói cô đã hết giờ làm, sẽ qua chỗ Trần Đình ngay bây giờ, sau đó cả hai cùng đi ăn cơm.

Lưu Huệ Anh đến nơi, Trần Đình liền nói: “Sao lại muốn ra ngoài ăn cơm?”

“Không phải tớ mời đâu, là Ngô Phong Hải nói cậu mới đưa Tĩnh Tĩnh về, muốn mời cậu đi ăn!”

Trần Đình cười nói: “Sao anh ấy mời mà cậu lại đến chuyển lời thế?”

“Anh ta không biết số của cậu mà!” – Nói rồi Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình hồi lâu, nói: “Đừng có hiểu nhầm, Trương Hoa cũng sẽ đi cùng anh ta đấy!”

“Tớ đang nghĩ ngày mai sẽ đưa Tĩnh Tĩnh đi nhà trẻ!”

“Thôi cậu gửi Tĩnh Tĩnh đến nhà bố mẹ Trương Hoa đi, nhờ mẹ anh ấy trông cho!”

“Tại sao?”

“Như thế sẽ càng tốt, cậu cũng có thể lấy lý do thường xuyên về thăm Tỉnh Tỉnh để làm thân với bố mẹ anh ấy, hơn nữa cũng để cho Trương Hoa và bố mẹ anh ấy yên tâm, Trương Hoa cũng sẽ không nhắc đến chuyện kí thỏa thuận với cậu nữa! Còn nữa, mỗi lần cậu về thăm Tỉnh Tỉnh có thể kéo Trương Hoa đi cùng.”

Lưu Huệ Anh thấy Trần Đình không nói gì lại bổ sung thêm: “Cậu càng giữ rịt Tỉnh Tỉnh ở bên cạnh, càng khiến cho mối quan hệ giữa cậu với bố mẹ anh ấy trở nên xa cách, chỉ bằng cứ để họ coi hai người như một vợ chồng bình thường, gửi Tỉnh Tỉnh cho ông bà nội chăm cũng là để Tỉnh Tỉnh cảm nhận được nhiều tình cảm gia đình hơn.”

Lưu Huệ Anh và Trần Đình vừa đến cửa nhà hàng thì thấy Ngô Phong Hải đang đứng đợi ở đó rồi. Ngô Phong Hải nhìn thấy Trần Đình liền chào: “Chị dâu.”, sau đó nói: “Để tôi bế cháu gái một cái nào!”

Lưu Huệ Anh liền hỏi: “Trương Hoa đâu rồi?”

“Anh ấy bảo có chút việc bận, sẽ đến muộn một chút, chúng ta vào trong trước đi!”

Mấy người gọi món xong, đang ngồi nói chuyện thì Trương Hoa đến, theo sau là Ngô Tỉnh. Trần Đình nhìn thấy hai người họ cùng xuất hiện, tâm trạng trở nên vô cùng phức tạp. Ngô Phong Hải đứng dậy nói: “Ngô tiểu thư cũng đến à?”

Ngô Tỉnh cười: “Không hoan nghênh phải không?”

“Hoan nghênh, hoan nghênh, càng đông càng vui!”

Ngô Tỉnh ngoảnh đầu sang nhìn Trần Đình nói: “Chào chị, chúng ta từng gặp mặt rồi nhĩ!”

Trần Đình nói: “Đúng thế, tết năm ngoái ở ngoài chợ.”

“Không ngờ trí nhớ của chị tốt thế, em nên xưng hô với chị thế nào nhĩ?” – Sau đó mỉm cười nói tiếp: “Mà hình như bây giờ chị vẫn là bà chủ của em!”

“Gọi thế nào cũng được, cứ gọi thẳng Trần Đình đi!”

“Vậy em sẽ gọi chị là chị Trần Đình giống như các nhân viên khác trong cửa hàng, dù gì em cũng ít tuổi hơn chị mà!”

Nói rồi Ngô Tỉnh nhìn sang Lưu Huệ Anh nói: “Đây chắc là Lưu tiểu thư đúng không ạ?”

Lưu Huệ Anh cũng nói: “Chị cũng từng nghe qua về em, Ngô Tỉnh đúng không? Đừng gọi là Lưu tiểu thư nữa, cứ gọi là chị Huệ Anh thôi, chị chắc cũng lớn tuổi hơn em mà!”

Trương Hoa liền chen vào: “Không cần khách sáo thế đâu, tôi dẫn Ngô Tỉnh đến là muốn để mọi người làm quen một chút, dù gì Ngô Tỉnh cũng đang tạm thời làm thay cho Trần Đình, hai người vẫn chưa có cơ hội gặp mặt và nói chuyện với nhau.”

Ngô Phong Hải nói: “Đúng thế, đúng thế, không cần thiết phải khách sáo thế đâu, cứ thoải mái đi!”

Lưu Huệ Anh nói: “Tôi thấy chỉ có anh là khách sáo, nhìn thấy ai cũng gọi là tiểu thư, đến bây giờ vẫn cứ gọi Trương Hoa là giám đốc Trương!”

Ngô Phong Hải cười hi hi, nói: “Tại vì nguyên nhân công việc nên quen rồi, khách hàng đều là thượng đế, không khách sáo ai người ta chịu mua hàng của mình!”

“Thế cứ gọi người ta là tiểu thư thì người ta sẽ mua hàng cho mình chắc?”

Trương Hoa liền nói: “Hai người này đúng là yêu nhau lắm cần nhau đau!”

Lưu Huệ Anh lừ mắt Trương Hoa: “Trương Hoa chết tiệt, lại nói bậy cái gì đấy!”

Trương Hoa cười: “Theo như suy nghĩ của bạn Châu Tinh Trì, nếu em nhất định phải nể anh thì có thể dùng thêm chữ “chết tiệt” đằng sau không?”

“Anh đúng là đồ dẽo mỗ!”

Trương Hoa ngồi xuống bên cạnh Trần Đình, sau đó ôm con gái nói: “Có nhớ bố không nào?”

Trần Đình ngồi bên cạnh khẽ nói: “Ít khi em thấy anh dẽo mỗ như thế, hôm nay tâm trạng rất vui phải không?”

Trương Hoa cũng ghé sát Trần Đình nói: “Chỉ vì muốn gán ghép Ngô Phong Hải với Lưu Huệ Anh nên mới cố ý nói đùa với họ thôi!”

Lưu Huệ Anh liền nói: “Ban nãy nói người khác, giờ đến lượt mình lại bắt đầu thì thầm kia.”

Trương Hoa nói: “Ngưỡng mộ lắm phải không? Vậy thì quay sang thì thầm với Phong Hải đi!”

Ngô Phong Hải liền nói: “Tôi không tham gia vào những chuyện này nhé, tôi chỉ phụ trách mảng uống rượu thôi!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Nhìn mọi người thân thiết với nhau thế em lại thấy mình như người ngoài ấy!”

Trương Hoa nói: “Làm gì có chuyện đó, một lát nữa là quen ngay thôi!”, sau đó nói với Trần Đình phải nói với em chuyện này, anh phải điều Ngô Tĩnh về bên công ty anh làm việc rồi!”

Trần Đình nghe xong, nghĩ một lát rồi nói: “Tại sao? Ngô Tĩnh quản lý rất tốt, cứ để cô ấy làm ở cửa hàng hoa đi!”

Trương Hoa nói: “Cô ấy chỉ tạm thời quản lý thôi, anh vốn định để cô ấy sang bên công ty anh làm việc!”

Trần Đình không nói gì, Trương Hoa lại nói tiếp: “Còn nữa, Lâm Lam cũng sẽ về công ty anh làm việc, công việc tài vụ của cửa hàng hoa hoặc là để Lâm Lam kiêm luôn, hoặc là phải để em vất vả một chút vậy!”

Trần Đình liền nói: “Không được, Lâm Lam phải giữ lại bên này, em cần có tài vụ, anh tìm người khác đi!”

Trương Hoa nói: “Công việc tài vụ ở cửa hàng đâu có nhiều!”

“Không được là không được!”

Ngô Phong Hải liền nói: “Hôm nay mời mọi người đến ăn cơm thư giãn, đừng bàn chuyện công việc nữa!”

Ngô Tĩnh không uống bia, nói chưa uống bao giờ. Trần Đình cũng không uống vì cô mang theo con nhỏ. Cuối cùng chỉ có Lưu Huệ Anh uống cùng với Ngô Phong Hải và Trương Hoa. Ăn cơm xong, Trương Hoa nói: “Ngô Phong Hải vẫn phụ trách đưa Huệ Anh về nhà, vốn dĩ tôi với Ngô Tĩnh cùng đường nhưng tôi phải đưa Tĩnh Tĩnh về, vì vậy Ngô Tĩnh, em đành tự về nhé!”

Ngô Tĩnh nói: “Không sao, em tự về cũng được!”

Trương Hoa bế con gái vào phòng và đặt con xuống giường, ngoảnh đầu lại nói với Trần Đình: “Nếu không có việc gì thì anh về trước đây, tối nay còn phải chuẩn bị một ít tài liệu nữa, những việc khác để ngày mai hãy nói!”

“Anh ngồi một lát đi, em có chuyện muốn nói với anh!”

Trương Hoa lại bế con lên, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Em định đưa Tĩnh Tĩnh về nhà anh nhờ mẹ anh trông hộ!”

Trương Hoa vui mừng nói: “Thật không? Như thế cũng tốt, mẹ chăm cho dù gì cũng tốt hơn là gửi nhà trẻ! Chỉ sợ mẹ chiều nó quá sẽ sinh hư mất thôi!”

Trần Đình nói: “Con hư hay ngoan không phải do mình chiều chuộng, phải xem cách giáo dục thôi! Nói chung đợi con lớn một chút sẽ đưa con đi mẫu giáo, đâu phải suốt ngày ở bên bà!”

Trương Hoa nói: “Khó khăn lắm em mới nghĩ thông suốt, thế thì khỏi phải kị thỏa thuận nữa! Như vậy ở đây chúng ta cũng có thể chuyên tâm là việc hơn, chỉ cần năng về nhà thăm con là được!”

Trần Đình ậm ừ, một lát sau lại nói: “Tại sao nhất định phải để Ngô Tĩnh sang bên công ty anh làm việc?”

“Anh cảm thấy cô ấy làm được việc, không nói rõ lý do được, chỉ đơn thuần là cảm giác thôi!”

Trần Đình trầm ngâm, Trương Hoa nói: “Nhắc đến Ngô Tĩnh anh lại nhớ ra một chuyện, cô ấy đưa ý kiến bảo em đóng cửa hàng hoa thứ ba!”

Trần Đình ngẩng đầu hỏi: “Tại sao?”

Trương Hoa liền trình bày lý do cho Trần Đình nghe.

Trần Đình nghe Trương Hoa nói xong trầm ngâm hồi lâu: “Cô ấy nói không sai, xét từ góc độ kinh doanh thì đây đúng là phương pháp để giảm thiểu chi phí, hơn nữa cũng không ảnh hưởng đến lợi nhuận.”

“Vậy em cũng đồng ý chứ?”

“Chỉ có điều làm theo kiến nghị của cô ấy khiến em khó chịu.”

“Em trở nên nhỏ nhen như vậy từ khi nào thế?”

“Cái gì mà nhỏ nhen? Em chỉ nói ra cảm giác của mình thôi mà.”

“Thế thì em liệu mà làm, còn nữa, tại sao không chịu để Lâm Lam sang chỗ anh làm việc?”

“Vấn đề này em không muốn nói với anh quá nhiều, bởi vì anh không hiểu được tâm lý một cô gái đâu!”

“Làm gì mà bí ẩn thế, vậy em định khi nào đưa Tinh Tinh về nhà mẹ?”

“Nói thế nào thì cũng phải bàn bạc với mẹ trước đã! Ngộ nhớ mẹ

“Sao có thể không đồng ý chứ, mẹ mong được chăm Tinh Tinh từ lâu rồi!”

“Vậy ngày mai em gọi điện nói trước với mẹ một tiếng, sau đó đưa Tinh Tinh và mùng đồ đạc của con bé về bên đó.”

“Vậy mau anh sẽ tranh thủ thời gian đưa hai mẹ con về nhà.”

“Không sao đâu, anh bận thì em tự đi cũng được!”

“Thế tạm thời cứ như vậy đi, ngày mai anh sẽ liên lạc sau!”

“Anh về nhà làm việc đi, nhưng đừng làm đến khuya quá!”

Trương Hoa đi rồi, Trần Đình nhìn con gái hồi lâu, cũng không nỡ rời xa con. Kể từ ngày sinh con ra đến giờ cô chưa rời khỏi con nửa bước. Nhưng nghĩ đến những lời Lưu Huệ Anh nói cũng có lý, một mặt có thể thắt chặt tình cảm và tăng thêm cơ hội tiếp xúc với bố mẹ Trương Hoa; một mặt có thể khiến con hái được nhận nhiều tình cảm gia đình hơn, ông bà nội chắc chắn sẽ thường xuyên dẫn Tinh Tinh đi đến các nhà họ hàng, bạn bè chơi. Hơn nữa để Tinh Tinh ở bên cạnh mình, con bé sẽ có rất ít cơ hội được tiếp xúc với nhiều người.

Buổi sáng Trần Đình gọi điện cho mẹ Trương Hoa nói chuyện này, mẹ Trương Hoa mừng ra mặt: “Thế thì tốt quá rồi, Tinh Tinh cứ để ở đây, con yên tâm đi”, rồi lại hỏi: “Thế khi nào con đưa Tinh Tinh về?”

Trần Đình nói: “Đợi con thu dọn đồ đạc rồi chiều con mang cháu về ạ!”

Mẹ Trương Hoa vui lắm: “Vậy để bố mẹ ra ngoài mua cho nó ít đồ dùng cần thiết!”

Buổi chiều trước khi đi Trần Đình gọi cho Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Em đợi anh một lát, anh cùng về với em!”

Trần Đình nói: “Bây giờ công ty mới hoạt động lại, đang bận rộn, anh không cần phải đi làm, dù gì cũng ngồi taxi, có mang theo đồ đạc cũng đỡ phiền toái!”

Trần Đình về đến nhà mới biết mẹ Trương Hoa đã mua rất nhiều đồ, thậm chí còn mua cả giường cho trẻ con. Trước đây Trần Đình toàn để con ngủ bên mình, vì vậy nhìn thấy giường cho trẻ con bỗng thấy kì lạ: “Mẹ, mẹ định mua cho Tinh Tinh ngủ riêng à?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Không phải. Nó toàn ngủ chung với con, giờ cho ngủ một mình chắc chắn nó không chịu, cũng không an toàn, mẹ mua trước để đây, đằng nào cũng phải mua mà!”

Trần Đình chân chừ chưa đi, sợ đến tối con gái chưa quen sẽ quấy khóc. Trần Đình không ngủ chung với con gái, đang chuẩn bị đi ngủ thì Trương Hoa gọi điện hỏi tình hình, hai người lại nói chuyện một lúc.

Sáng hôm sau Trần Đình hỏi mẹ Trương Hoa: “Tối qua Tinh Tinh ngủ có ngoan không mẹ?”

“Ngủ ngoan lắm, xem ra cũng không biết lạ! Con cứ yên tâm, có thời gian thì kéo thẳng Hoa năng về thăm nó là được!”

Trần Đình đi rồi, bố Trương Hoa nói: “Ngủ có ngoan đâu, vật vả đến tận lúc trời sáng, giờ vẫn còn đang ngủ kia kia!”

Mẹ Trương Hoa cười bảo: “Đâu thể nói thật cho Trần Đình biết được? Nếu nói thật chắc nó sẽ không đi đâu!”, rồi lại nói với bố Trương Hoa: “Con bé toàn ngủ với mẹ, đột nhiên đổi giường, đổi người, chắc chắn không quen, từ từ sẽ ổn thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Trần Đình đột nhiên xuất hiện ở cửa hàng khiến mấy cô gái đều bất ngờ và mừng rỡ, vội chạy đến gọi: “Chị Đình, cuối cùng chị cũng về rồi!” Một cô nói: “Bọn em nhớ chị chết đi được!”

Trần Đình cười nói: “Có thật là nhớ chị không?”

Một cô khác lên tiếng: “Đương nhiên là thật rồi!”

Trần Đình nói: “Ngô Tĩnh và Lâm Lam có ở trong đó không?”

“Có ạ!”

“Thế chị vào trong đó trước đã, nói chuyện với các em sau nhé!”

Trần Đình vừa mới vào, Lâm Lam đã lên tiếng chào “chị

Đình”. Ngô Tĩnh cười nói: “Cuối cùng chị cũng đến rồi, em cũng có thể đi được rồi!”

Trần Đình nói: “em cứ ở lại đây đi, dù gì chị cũng không thích quản lý, như thế lại có thêm thời gian rảnh rỗi chăm sóc con gái!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Thực ra em cũng không thích quản lý, qua bên anh Trương Hoa làm việc lật vật có khi tốt hơn!”

“Anh Trương Hoa sắp xếp cho em làm gì?”

“Anh ấy chưa nói, chỉ bảo cứ qua đó rồi sẽ tính”.

“Xem ra anh ấy rất coi trọng em!”

Ngô Tĩnh nhìn Trần Đình, sau đó cười bảo: “Chị Đình, anh Trương Hoa chỉ nói chuyện với em như một người bạn mà thôi!”

Trần Đình cũng không nói gì. Ngô Tĩnh liền đứng dậy, lấy giấy tờ ra đưa cho Trần Đình, nói: “Đây là sổ liệu kinh doanh gần đây, còn cả một vài đề xuất của em về việc quản lý và kinh doanh của cửa hàng, chị cứ coi như là tham khảo, bởi vì trước đây em chưa từng làm quản lý nên không có mấy kinh nghiệm!”

Trần Đình đón lấy xấp tài liệu, lật xem qua. Ngô Tĩnh lại nói: “Những thứ khác cũng không cần phải bàn giao, hầu hết đều do Lâm Lam phụ trách làm cả!”

Trần Đình đặt xấp tài liệu lên bàn, nói với Ngô Tĩnh: “Chúng ta ra ngoài ngồi chút đi!”

Ngô Tĩnh và Trần Đình vào một quán cà phê, Ngô Tĩnh vừa ngồi xuống đã nói: “Chị Đình, có phải chị muốn hỏi quan hệ giữa em và Trương Hoa không?”

Trần Đình vội nói: “Không phải, chỉ đơn thuần là tìm em ra ngồi nói chuyện thôi, cứ coi như là thời gian qua em đã giúp đỡ chị!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Thực ra chị Đình nên biết rằng trong lòng Trương Hoa, chị và con gái là có trọng lượng nhất, vì vậy chị không cần lo lắng đến những người phụ nữ khác xung quanh anh ấy!”

Trần Đình chăm chú nhìn Ngô Tĩnh, sau đó nói: “Đúng là em rất thông minh, chẳng trách Trương Hoa hi vọng em có thể giúp đỡ anh ấy!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Phụ nữ thông minh trong mắt đàn ông chỉ có thể là bạn bè hoặc bạn làm ăn, không phải là đối tượng lí tưởng để làm vợ, đặc biệt là đối với những người đàn ông như Trương Hoa. Xem ra em rất hiểu Trương Hoa!”

“Em với anh ấy chỉ đơn giản là bạn bè, mối quan hệ như vậy sẽ có lợi cho đôi bên nhìn nhận rõ về nhau!”

“Anh ấy thường xuyên kể về chị với em à?”

Ngô Tĩnh cười nói: “Hiện nay trong lòng Trương Hoa hoàn toàn không hề có ý định phát triển một mối quan hệ tình cảm khác, nếu như em là chị, trong bất cứ hoàn cảnh nào em cũng không bao giờ mang con ra đi, chỉ cần chị và con gái ở bên cạnh anh ấy, toàn bộ tâm trí của anh ấy sẽ dành cho công việc!”

Trần Đình nói: “Ngô nhớ người khác chủ động thì sao?”, nói rồi lại vội vàng nói thêm: “Thật ngại quá, đáng lẽ chị không nên nói với em vấn đề này!”

Ngô Tĩnh cười không nói gì. Trần Đình lại nói: “Thoải được rồi, đừng nói những chuyện này nữa, nếu em đã muốn sang bên ấy, chị hi vọng em có thể giúp đỡ anh ấy nhiều hơn, bản tính Trương Hoa rất tốt bụng, nhiều lúc dễ dàng tin vào người khác, lần trước cũng vì cả tin nên mới thất bại như vậy!”

“Mới lập nghiệp có thất bại cũng không phải là chuyện gì đáng sợ, hơn nữa đó cũng không hẳn là thất bại, chẳng qua chỉ là những trắc trở thời kì đầu thôi”.

“Còn chuyện của Lâm Lam nữa, chị muốn giữ Lâm Lam lại đây, bên anh ấy nếu cần tài vụ chị có thể tuyên giúp, dù gì trước đây cũng từng làm tài vụ nên người làm nghề này chị cũng quen khá nhiều!”

“Em hiểu ý chị, Lâm Lam không sang đó cũng tốt!”

“Em thông minh như thế chắc chắn cũng hiểu”.

Buổi tối Trương Hoa về nhà rất muộn. Buổi chiều Ngô Tình qua công ty, Trương Hoa chưa sắp xếp vị trí cụ thể cho cô, chỉ bảo cô làm quen với mọi việc ở công ty trước. Cuối cùng Trương Hoa nói: “Em cứ coi mình như trợ lý của anh là được rồi!”

Hết giờ làm, Ngô Phong Hải đến, Trương Hoa cùng Ngô Phong Hải và Ngô Tình ra ngoài đi ăn, sau đó về công ty bàn bạc phương án khai thác và nội dung đào tạo. Lí Dương Uy mặc dù tham gia cổ phần nhưng Trương Hoa không để Lí Dương Uy tham gia quá nhiều vào chuyện công ty, một mặt vì Lí Dương Uy không biết gì về ngành này, mặt khác là vì Kì Oanh đang mang bầu, cũng cần có Lí Dương Uy

Trương Hoa nhìn đồng hồ, nói: “Cũng hôm hôm rồi, chúng ta nghỉ thôi, không thể bắt mọi người vất vả quá được!”

Ngô Phong Hải cũng nói: “Thế này thì có gì mà vất vả!”

Ngô Tình cũng cười bảo: “Đam lao thì phải theo lao thôi!”

Lúc Trương Hoa và Ngô Tình xuống xe buýt, Trương Hoa nói: “Mới ngày đầu tiên mà đã bắt em vất vả quá! Thôi anh không tiễn em nữa, về nhà còn phải chuẩn bị ít tài liệu!”

“Không sao, anh về đi!”

“Thế anh đi đây!”

Trần Đình nằm trên giường mà trần trọc không ngủ được, cứ nhìn thấy bên cạnh mình trống không là cô lại thấy hụt hẫng. Trước đây tối nào cũng có con gái nằm bên, cảm giác đỡ cô độc, đột nhiên không có con gái ở bên cạnh, căn phòng bỗng trở nên lạnh lẽo.

Trần Đình muốn gọi điện về hỏi thăm tình hình con gái nhưng nhìn đồng hồ thấy muộn quá rồi, lại sợ gọi sẽ làm phiền mẹ Trương Hoa nên cuối cùng đành cố kiềm chế, chỉ gọi sang cho Trương Hoa.

Trương Hoa mới tắm xong, đang nằm trên giường đọc tài liệu thì điện thoại đổ chuông. Thấy là số của Trần Đình, Trương Hoa tự hỏi muộn thế này cô còn gọi có chuyện gì? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Trương Hoa vội nghe máy, hỏi: “Muộn thế này rồi, có chuyện gì thế?”

Trần Đình khẽ nói: “Không có Tình Tình ở bên cạnh nên em không ngủ nổi!”

Trương Hoa thở phào nói: “Anh còn tưởng em xảy ra chuyện gì cơ!”

Trần Đình hỏi: “Anh đã ngủ chưa?”

“Anh đâu có hạnh phúc thế, vừa mới về nhà chưa bao lâu, vẫn đang đọc tài liệu!”

“Muộn thế này rồi mà còn làm việc à? Em có làm phiền anh không?”

“Em nói xem!”

không nói năng gì, Trương Hoa liền nói: “Nếu không có việc gì thì anh cúp máy đây!”

“Anh đừng cúp máy, nói chuyện với em một lát đã!”

“Sao thế?”

“Em cảm thấy căn phòng rất lạnh lẽo”.

“Em muốn nói chuyện gì?”

“Em cũng không biết!”

“Hay em bật ti vi lên, nghe tiếng ti vi cho dễ ngủ”.

Trần Đình im lặng một lát mới khẽ nói: “Thế cũng được, em không làm phiền anh nữa!”

Trần Đình cúp điện thoại rồi, Trương Hoa không sao tập trung được. Anh luôn bận rộn nên không mấy để tâm đến Trần Đình, dù gì trước nay đều có con gái ở bên cạnh, giờ đột nhiên đưa con cho bà trông, khó mà tránh khỏi hụt hẫng. Ban nãy trong điện thoại vốn định bảo Trần Đình về đây ở, nhưng anh lại không muốn mở miệng. Cứ nhìn vào tài liệu là lại nghĩ không biết Trần Đình đã ngủ chưa, khiến cho Trương Hoa không sao tập trung được. Cầm điện thoại lên, mấy lần định gọi nhưng cuối cùng lại nghĩ: Thôi, để tối mai đi thăm cô ấy xem thế nào!

Buổi sáng, Trương Hoa và Ngô Tĩnh cũng ngồi xe buýt đi làm. Trên xe, Trương Hoa nói: “Đột nhiên anh lại nhớ lại cảnh tượng gặp em hồi lâu, lúc ấy em thường mang một tờ báo và một suất đồ ăn sáng, sau đó lặng lẽ ngồi ở phía sau cùng.”

“Còn em thì nhớ anh toàn đứng, sao giờ cũng ngồi thế?”

“Thời gian ngủ ít nên thực sự mệt mỏi!”

“Thế mới nói con người đều sẽ thay đổi, bao gồm cả hành vi, thói quen, thậm chí là tính cách”.

Trương Hoa hỏi: “Em thấy mấy nhân viên mới ở công ty thế nào?”

“Cũng được, ít nhất là cũng chịu khó làm việc, cũng có nhiệt huyết!”

“Có một người anh cũng muốn gọi đến làm nhưng cũng hơi lo lắng”.

“Là ai?”

“Nghiêm Lộ”.

Ngô Tĩnh nói: “Người này anh từng kể với em rồi, chưa từng gặp anh ta, vì vậy không tiện có ý kiến gì”.

“Đợi khi nào có thời gian anh sẽ gọi cậu ta ra ngồi nói chuyện, cũng không biết cậu ta đã rời thành phố này hay chưa, lần trước gặp mặt xong cũng không liên hệ gì nữa”.

“Xét từ góc độ của công ty thì chẳng có người xấu hay người tốt, chỉ có người thích hợp hoặc không thích hợp mà thôi. Nhân phẩm đúng là quan trọng, nhưng năng lực thích hợp với công việc hơn”.

“Đúng thế, dùng người có nhân phẩm tốt chắc chắn sẽ yên tâm, nhưng dù gì công ty cũng giống như xã hội, đều vô cùng phức tạp, có thể tìm được một người thích hợp đã là may lắm rồi, chỉ cần không làm gì tổn hại lợi ích công ty là được rồi!”

“Trước đây em có gặp Ngô Phong Hải vài lần, nhưng đều là ngoài thời gian làm việc, thế nên tối qua có hơi bất ngờ vì anh ta, không ngờ anh ta bề ngoài thì dùng dưng nhưng khi làm việc lại rất tỉ mỉ, lại giàu kinh nghiệm, chỉ ít thì suy nghĩ của anh ấy có thể khơi gợi cho em”.

Trương Hoa cười nói: “Em tưởng cái chức giám đốc kinh doanh khu vực của công ty điện tử Triết Đông chỉ là cái mác thôi à?”

“Em chỉ hơi bất ngờ thôi!”

“Anh làm ở tập đoàn Triết Đông lâu như vậy, bạn bè thân thiết thật sự chỉ có mình anh ấy, đương nhiên phải có nguyên nhân của nó rồi!”

Trương Hoa vừa đến công ty thì Nhã Vận gọi điện đến, nói hôm nay mình được nghỉ hè, nếu nhanh thì mai là về, nếu chậm thì ngày kia, hỏi anh có thời gian đón không, bởi vì hành lý rất nhiều.

Trương Hoa cười nói: “Em gái nghỉ hè về nhà, cho dù có bận đến mấy cũng phải đi đón chứ!”

“Em biết là anh cả tốt với em nhất mà! Vậy để em xác định thời gian cụ thể rồi liên hệ với anh nhé, em còn chưa gọi cho mẹ nữa, tối nay sẽ gọi về nhà, bảo mẹ chuẩn bị thật nhiều đồ ăn ngon!”.

Ngô Phong Hải hết giờ làm lại qua công ty Trương Hoa. Buổi tối ở trong phòng họp, Trương Hoa nói: “Tất cả mọi thứ chuẩn bị hòm hòm rồi, mấy ngày tiếp theo chủ yếu là mở rộng nghiệp vụ, Phong Hải hãy chú ý đến mấy nhân viên mới và tiến trình mở rộng nghiệp vụ, nhưng đừng để ảnh hưởng đến công việc trước mắt của anh, đương nhiên cũng có thể tận dụng các mối quan hệ của anh để buổi đào tạo đầu tiên của chúng ta đông người một chút. Cho dù có những người đến nghe miễn phí cũng được, trọng tâm của tôi vẫn là chuẩn bị nội dung đào tạo, buổi đầu tiên tuyệt đối không thể thất bại”.

Ngô Phong Hải nói: “Không thành vấn đề, chuyện này cứ giao cho tôi!”

Ngô Tĩnh nói: “Vậy em làm gì?”

“Em phụ trách việc chuẩn bị trước và sau buổi đào tạo, bao gồm lựa chọn địa điểm và các nhân viên có liên quan, còn cả chuyện vé vào cửa...”

Ba người nói chuyện một lúc, Trương Hoa nhìn đồng hồ rồi nói: “Hôm nay chúng ta nghỉ sớm một chút, tối nay tôi có việc phải đi trước!”

Ba người ra khỏi công ty, Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh: “Em về trước đi, anh chưa về nhà đâu!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Thế em đi trước đây!”

Ngô Phong Hải nói: “Tối nay tôi gặp mấy người bạn nói chuyện, lôi kéo một vài người đến!”

“Ok, vất vả cho anh rồi, đợi buổi đầu tiên thành công, anh hãy sang bên này, giờ tôi vẫn chưa tự tin lắm”.

Trần Đình đang xem ti vi thì nghe có tiếng gõ cửa, mở cửa ra nhìn thấy Trương Hoa liền nói: “Sao anh lại đến đây?”

Trương Hoa nói: “Anh có việc ở gần đây, vừa xong việc nên tiện thể ghé qua đây!”

Trương Hoa vào nhà rồi Trần Đình liền đóng cửa lại, nói: “Tối nay về anh có phải làm việc nữa không?”

“Hôm nay làm xong việc rồi!”

“Thế thì tốt quá!”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nói: “Ý của em là không bận thì ngồi với em một lát chứ gì?”

Trần Đình khẽ nói: “Giữ chứ, em chỉ cảm thấy a rồi thì khỏi phải thức đêm, thức hôm thôi, cũng không cần ngày nào cũng vất vả như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

Trương Hoa ngồi xuống giường, nhìn thấy bức tường trắng tinh liền nói: “Em phóng to ảnh của Tinh Tinh ra rồi treo lên tường, như thế buổi tối có thể ngắm bất cứ lúc nào!”

Trần Đình ngồi trên ghế, nói: “Cũng được, mấy hôm nữa em sẽ đi phóng ảnh!”

Hai người trầm ngâm một lát, Trương Hoa đột nhiên nhớ ra liền nói: “Nhã Vận chuẩn bị về rồi, ban ngày nó có gọi cho anh báo là nếu mai không về thì ngày kia sẽ về, bảo anh ra ga đón nó.”

“Nếu anh bận thì để em đi đón nó, rồi tiện thể đưa nó về nhà, em cũng thăm Tinh Tinh luôn”.

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Thế cũng được, nói thực lòng mấy hôm nay anh bận quá, buổi đầu tiên nên cực kì quan trọng!”

Trần Đình cười nói: “Trước đây anh đào tạo bao nhiêu buổi rồi, sao giờ lại căng thẳng thế?”

“Tính chất khác nhau mà, hơn nữa lại có cả sự kì vọng của Dương Uy và Phong Hải, vì vậy phải thận trọng một chút!”

“Hay là em kéo cả mấy cô nhân viên ở cửa hàng đến nghe? Nhưng mà nói trước là em không trả tiền anh đâu đấy!”

“Cũng được, buổi đầu tiên cần đông người, ít nhất là tạo ra không khí náo nhiệt, thời gian đào tạo vào ban ngày hay ban tối anh vẫn đang cân nhắc, dù gì những người lao động cơ bản thường không có thời gian vào ban ngày!”

“Chẳng phải anh nói mục tiêu hiện nay là sinh viên mới tốt nghiệp ư? Như thế ban ngày cũng được, những người đi làm nếu muốn tham gia có thể xin nghỉ嘛”.

“Để xem xem khách hàng chủ yếu là đối tượng nào mới quyết định vậy!”

“Tạm thời có cần nhân viên tài vụ không? Nếu cần em sẽ tìm cho anh ngay!”

“Hiện nay vẫn chưa biết ra sao, cứ đợi thêm một thời gian nữa hãy nói, tạm thời cứ làm qua loa là được rồi!”

Trần Đình nói: “Lí Dương Uy và Ngô Phong Hải đều góp cổ phần, chuyện tài vụ làm sao mà qua loa được?”

“Hai người họ đều không phải người thích so đo tính toán”.

“Những chuyện này cứ rõ ràng một chút thì tốt hơn, rất nhiều người vốn là bạn bè thân, chỉ vì chuyện tiền bạc mà cãi lộn nhau”.

“Người khác anh không dám nói, nhưng ít nhất hai người họ thì không”.

“Em cũng là lo cho anh nên mới nói như vậy, hay là tạm thời em làm giúp anh, dù gì bên cửa hàng hoa cũng không có việc gì, hơn nữa hiện giờ em cũng không phải trông nom Tinh Tinh”.

“Nếu em không bận thì qua giúp anh cũng được, có lẽ hơi rắc rối một chút, bởi vì từ lúc công ty thành lập chưa hề làm sổ sách cụ thể, anh chỉ ghi chép

qua loa, có những chi phí thậm chí còn không lấy hóa đơn”.

“Anh lúc nào cũng thế, trông thì tưởng cẩn thận nhưng thực ra rất sơ ý, vậy sáng mai em sẽ qua!”

“Em có gọi điện về nhà hỏi xem Tình Tình đã quen chưa không?”

“Em không gọi, sợ gọi về mẹ lại nghĩ em không yên tâm khi để Tình Tình ở với mẹ”.

“Đột nhiên đổi chỗ ở chắc con bé sẽ không quen đâu, nhưng từ từ sẽ ổn thôi!”

Trần Đình âm ừ, im lặng một lát rồi ngẩng đầu hỏi: “Anh có liên lạc gì với Cô Vân Vân không?”

Trương Hoa nhìn Trần Đình một lát rồi hỏi: “Sao đột nhiên em lại hỏi chuyện này?”

“Em không biết nên nói thế nào, nếu anh không có tình cảm với cô ấy thì có lẽ không nên giữ khoảng cách như thế, huống hồ giữa hai người đã có...”

Trần Đình không nói tiếp nhưng Trương Hoa hiểu cô định nói gì. Trần Đình dừng lại một lát rồi nói: “Em thường có tâm lý sợ hãi với cô ấy, hi vọng cô ấy có thể nhanh chóng thoát khỏi trạng thái tâm lý này, dần dần trưởng thành hơn!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa lại nói tiếp: “Nói thật lòng, có lúc em cũng cảm thấy hơi tội tội cho cô ấy!”

Trương Hoa lại nhìn Trần Đình một lát, Trần Đình nhìn anh cười nói: “Không cần phải nhìn em như thế, em không có ý gì khác, nếu anh đã coi Ngô Tình là bạn thì tại sao không thể nói chuyện với em như một người bạn?”

Trương Hoa nói: “Nhưng nói những chuyện này với em anh cứ thấy kì kì làm sao ấy!”

Trần Đình cười: “Sao lại kì kì? Biết đâu sau này khi anh tìm đối tượng mới, em có thể giúp anh!”

Trần Đình vốn định nói những chuyện này một cách nhẹ nhàng, nhưng nói xong lại cảm thấy xót xa trong lòng. Trương Hoa liền gạt đi: “Thôi đừng nói những chuyện này nữa, em nghỉ sớm đi, ngày mai qua chỗ anh chắc sẽ mệt lắm đấy, còn không biết con ranh Nhã Vận ngày mai hay ngày kia mới về nữa, hi vọng là ngày kia, như thế ngày mai em sẽ khỏi cần phải làm gấp sổ sách!”

“Những thứ cần thiết để làm sổ sách đều có cả chứ?”

“Đều có cả, tất cả đồ đạc của bộ phận tài vụ trước đây anh không hề động đến”.

“Thế thì tốt rồi!”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Không có chuyện gì thì anh về trước đây!”

Trần Đình vừa mở cửa thì Trương Hoa đột nhiên ngoảnh đầu lại nói: “Bây giờ Tình Tình chỉ biết gọi mẹ, có phải em không dạy nó gọi bố không?”

Trần Đình nói: “Anh nói vậy gì thế, đột về quê ngày nào em chẳng dạy nó gọi bố, có những đứa bé mới đầu đều như vậy, chỉ biết nói một từ, sau dần dần sẽ biết nói nhiều hơn!”

“Hóa ra là vậy, anh cứ đợi mãi nó biết gọi bố!”

“Anh đừng nóng vội, giờ có mẹ chăm sóc, chắc chắn nó sẽ nhanh biết gọi thôi!”

“Ý của em là để mẹ chăm sóc nó mới biết gọi bố à?”

“Sao anh toàn nghĩ đi đâu thế, không nói với anh nữa, càng nói càng bực mình

Trương Hoa nhìn Trần Đình, đột nhiên cười hỏi: “Em cũng biết bực mình à?”

“Đương nhiên là bực rồi, cứ như thế em có ý không cho Tình Tình gọi bố ỹ”.

Buổi sáng Trần Đình đến cửa hàng một chuyến, xử lý xong một vài vấn đề liền nói với Lâm Lam rằng cô sẽ qua công ty Trương Hoa, hôm nay không quay lại nữa, có chuyện gì cứ gọi cho cô.

Trước đây từng đến nên Trần Đình không còn xa lạ gì. Trần Đình bước vào công ty, Ngô Phong Hải đã nhìn thấy cô, vội chạy ra nói: “Chị dâu sao lại đến đây thế?”

Trần Đình cười cười nói: “Hiện giờ chưa có tài vụ nên em qua giúp Trương Hoa làm sổ sách!”

“Chị dâu đến quản lý thì tốt quá rồi! Giám đốc Trương đang ở trong văn phòng đấy!”

“Anh thật đúng như Huệ Anh nói, cứ thích xưng hô rất khách sáo, anh cứ gọi thẳng là Trương Hoa có phải hay hơn bao nhiêu không!”

Ngô Phong Hải chỉ cười hi hi.

Trần Đình nói: “Anh đã sang đây làm hẳn chưa?”

“Chưa, sáng nay tôi vẫn qua công ty quẹt thẻ rồi chạy sang đây!”

“Anh giỏi thật, linh lương ở bên đó nhưng lại làm việc ở bên này!”

Ngô Phong Hải cười lớn: “Chị dâu nói thẳng thế!”, sao đó lại bảo Trần Đình: “Em đưa chị vào phòng họp!”

Ngô Phong Hải dẫn Trần Đình vào phòng họp, nói với mấy nhân viên mới trong đó: “Tôi xin giới thiệu một chút, đây là chị dâu, sau này cứ gọi chị dâu là được!”, rồi cười nói: “Đương nhiên gọi bà chủ cũng được!”

“Anh nói gì thế!” – Nói rồi quay sang cười với mấy nhân viên mới: “Tôi tạm thời qua đây giúp Trương Hoa làm công việc tài vụ, mọi người cứ làm việc đi, tôi đi trước đây!”

Lúc Trần Đình vào văn phòng của Trương Hoa, Trương Hoa đang nói chuyện gì đó với Ngô Tĩnh. Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình liền đứng dậy, đến trước mặt cô nói: “Đến sớm thế

Ngô Tĩnh ngoảnh đầu lại chào: “Chị Đình!”

Trần Đình nói: “Hai người có chuyện gì thì cứ nói đi, em qua bộ phận tài vụ xem sao!”

Ngô Tĩnh đứng dậy nói: “Không có chuyện gì đâu, em đi làm việc đây!”

Ngô Tĩnh đi rồi, Trần Đình liền nói: “Anh đưa hóa đơn và các tài liệu liên quan đây cho em! Nhưng cần có sự phối hợp của anh đấy, vì vậy hôm nay tốt nhất anh đừng ra ngoài, em có thể tìm anh bất cứ lúc nào!”

Trần Đình làm việc một lúc thì Trương Hoa bước vào nói: “Nhã Vận vừa mới gọi điện đến, chiều nay nó về, chắc khoảng hơn bảy giờ tối thì đến ga”.

“Muộn thế à?”

“Ừ, anh cũng bảo nó sao không để ngày mai hãy về, nó nói gọi điện về biết tin Tĩnh Tĩnh đang ở nhà nên muốn về sớm chơi với Tĩnh Tĩnh”.

“Thế thì em sẽ cố gắng xong sớm để về đón nó!”

“Muộn như thế có an toàn không? Hay là để anh đi, bởi vì đón nó rồi còn phải đưa về nhà mà!”

“Không sao, bây giờ trời sáng lâu, từ bến xe em sẽ bắt taxi thẳng về nhà”.

“Thế thì em cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi cho anh nhé!”

“Đấy chỉ là chuyện vặt, đồng hồ sách của anh mới khiến em phải đau đầu, lung tung quá đi mất!”

Trương Hoa cười nói: “Bản thân anh cũng còn cảm thấy đau đầu nữa là, đành phải để em vất vả một chút vậy, ai bảo em là nhân viên tài vụ giỏi cơ!”

“Khỏi nịnh nọt, em chưa nghe anh nói em là nhân viên tài vụ giỏi bao giờ!”

“Em mà xử lý được đồng hồ sách bát nháo này thì chẳng phải nhân viên tài vụ giỏi thì là cái gì?”

“Anh làm thế là gây áp lực cho em đấy, mới bắt đầu thôi, ai dám đảm bảo sẽ xử lý ổn thỏa?”

“Anh tin là em sẽ làm được!”

Các nhân viên khác trong công ty đều ra ngoài mở rộng nghiệp vụ, chỉ còn lại Trương Hoa, Ngô Tĩnh và Trần Đình. Buổi trưa, Trương Hoa vào phòng tài vụ của Trần Đình nói: “Nghỉ ngơi một lát đi, chúng ta đi ăn cơm trưa đã!”

Trần Đình ngẩng đầu lên nói với anh: “Mọi người đi ăn rồi mua gì cho em là được rồi!”

Trương Hoa nhìn dáng vẻ chăm chú của Trần Đình, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu vậy chúng ta gọi đồ ăn nhanh đi!”

Trương Hoa gọi đồ ăn nhanh xong liền ngồi xuống đối diện nhìn Trần Đình làm việc. Trần Đình ngẩng đầu lên nhìn anh, nói: “Anh nhìn em như thế để làm gì? Không yên tâm à?”

“Sao lại không yên tâm, anh chỉ muốn nhìn dáng vẻ chăm chú làm việc của em thôi!”

Ngô Tĩnh và các nhân viên khác đều đã tan ca, Trương Hoa ngồi trong phòng do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nhấc máy gọi cho Nghiêm Lộ. Nghiêm Lộ

nghe điện: “Anh Hoa, có chuyện gì thế?”

Trương Hoa nói: “Cậu giờ thế nào rồi?”

Nghiêm Lộ nói: “Em đã nghỉ việc ở tập đoàn Triết Đông rồi!”

“Cậu đã đến thành phố khác rồi à?”

Nghiêm Lộ trầm ngâm một lát rồi nói: “Vẫn chưa, nói thật lòng em cũng đang do dự, đã ở đây mấy năm rồi, lúc thật sự phải đi bỗng thấy hơi lưu luyến!”

“Tôi nay ra ngoài ngồi chút đi!”

Trương Hoa vừa gọi cho Nghiêm Lộ xong thì Trần Đình bước vào, nói: “Em làm cũng hòm hòm rồi, còn một số vấn đề chưa hoàn thiện đợi khi nào em về sẽ làm nốt!”

“Vất vả cho em quá, anh đi đón Nhã Vận cùng em nhé!”

“Không sao đâu, em tự đi cũng được, anh cứ làm việc của anh đi!”

“Bây giờ thì không có việc gì, tối nay phải gặp một người, hẹn chín giờ tối, vẫn kịp đi đón Nhã Vận”.

“Thế cũng được, em phải về nhà trọ một chuyến, tối nay chắc phải ở lại nhà bố mẹ, phải chuẩn bị ít đồ dùng mới được”.

Trương Hoa đưa Trần Đình về nhà lấy đồ rồi vội vàng ra bến xe.

Lúc Nhã Vận ra khỏi bến xe, nhìn thấy anh trai và Trần Đình đang đứng chờ ở bên ngoài liền cười nói: “Cả hai anh chị cùng đến đón em làm em cảm động quá!”

Trương Hoa đón hành lý trên tay Nhã Vận, nói: “Cô là con cưng trong nhà, chẳng may để cô làm sao mẹ lại đánh chết tôi mất!”

Nhã Vận giả bộ thờ dãi: “Đáng tiếc bây giờ em không còn phải là con cưng trong nhà nữa, mẹ bây giờ chắc cũng chẳng còn quan tâm đến em nữa rồi!”

“Chớ có nhiều lời, mau đi thôi, muộn lắm rồi!”

Nhã Vận nhìn thấy Trương Hoa không lên xe liền thò đầu ra hỏi: “Anh không về nhà à?”

“Tối nay anh còn có việc, không có thời gian, em nói với mẹ một tiếng giúp anh!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102

Trần Đình nói với lái xe địa chỉ xong liền hỏi Nhã Vận: “Em có mệt không?”

Nhã Vận nói: “Không mệt, em muốn về nhà chơi với cháu, cứ nghỉ được nghỉ hè rồi là em không thấy mệt chút nào!”

“Mẹ chuẩn bị để em ra ngoài rèn luyện hè này đây!”

“Cũng được thôi, nhưng em phải ở nhà chơi với cháu vài ngày trước đã!”

Bố mẹ Trương Hoa nghe thấy tiếng xe taxi liền từ trong nhà đi ra. Con gái nhìn thấy Trần Đình vội vàng vùng ra khỏi tay bà, liêu xiêu chạy đến chỗ mẹ. Trần Đình vội vàng ôm ghì lấy con.

Bố Trương Hoa xách đồ đạc của Nhã Vận từ trên xe xuống. Mẹ Trương Hoa nói: “Mau vào nhà ăn cơm, cơm canh nguội hết cả rồi!” Nhã Vận nói: “Đề em bé Tinh Tinh cho!”, nói rồi liền bế bằng được Tinh Tinh từ tay Trần Đình, sau đó chạy ù vào nhà.

Buổi tối có thêm Nhã Vận nên trong nhà đông vui hẳn. Bữa tối, cả nhà quây quần ngoài phòng khách vừa ăn vừa xem ti vi vừa nói chuyện. Nhã Vận vừa trêu Tinh Tinh vừa nói với mẹ: “Có phải có con về là nhà ta càng thêm đông vui không?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Bây giờ không có con ở nhà cũng vẫn vui!”

“Xem ra có thêm một đứa bé thành ra địa vị của con bị hạ thấp rồi!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ thật chẳng thích công việc hiện giờ của anh trai con, chẳng biết làm cái gì mà ngày nào cũng bận rộn, mấy tháng liền cũng chẳng thấy nó vác cái mặt về!”

Nhã Vận liền nói: “Đàn ông mà, bận một chút cũng tốt, không bận thì làm sao kiếm ra tiền?”

Trần Đình nói: “Công ty của anh ấy mới hoạt động, vì vậy dạo này tương đối bận, sau này sẽ đỡ hơn!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Nó mở công ty riêng à? Sao không nói với bố mẹ một tiếng? Mở lúc nào thế?”

Nhã Vận nói: “Anh cả là thế mà, có chuyện gì cũng tự mình quyết định, không muốn bàn bạc với người khác, nhưng dù sao mở công ty riêng cũng tốt hơn là đi làm thuê cho người khác!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ thấy anh trai con chẳng để bố mẹ yên lòng gì hết, đang yên đang lành đi mở công ty làm gì, nhìn hai đứa các con đi, đứa thì mở cửa hàng hoa, đứa thì mở công ty, sau này làm gì còn thời gian mà trông nom con cái!”

Trần Đình nói: “Bên chỗ con cũng khá rảnh rồi, không có nhiều việc, hơn nữa con đang chuẩn bị đóng cửa một cửa hàng rồi!”

“Mẹ thấy như thế cũng tốt, thực ra chỉ làm một cửa hàng cũng được, đâu phải là không sống được!”

Nhã Vận liền nói: “Suy nghĩ của mẹ lạc hậu quá, hiện giờ ai ai cũng tìm cách kiếm tiền, thế mà mẹ lại mong kiếm ít một chút!”

“Mẹ thấy có tiền chưa chắc đã là chuyện tốt!”

Nhã Vận thở dài: “Khoảng cách thế hệ đây mà!”

“Cái con ranh đừng có đầu độc mẹ toàn những tư tưởng lằng nhằng, ở trường chịu khó mà học hành, sau này ra trường kiếm được công ăn việc làm ổn định là mẹ mừng rồi!”

“Trước mắt con vẫn chưa nghĩ ra lý tưởng cho tương lai của mình, nhưng chắc chắn không phải là một công việc ổn định!”

“Con cố tình chọc tức mẹ phải không?”

Trần Đình vội chen vào: “Nhã Vận bây giờ vẫn còn nhỏ, chuyện công việc để vài năm nữa hãy bàn, đâu cần phải bàn vấn đề này vội!”

Mẹ Trương Hoa thở dài: “Vốn cứ tưởng các anh chị lớn rồi tôi sẽ bớt phải lo, nào ngờ càng lớn càng phải lo thế này!” Nhã Vận vỗ vai mẹ rồi nói: “Mẹ yên tâm, con gái mẹ sẽ không khiến mẹ phải lo lắng đâu!”

Mẹ Trương Hoa ôm cháu nội đứng dậy nói: “Tôi bế Tinh Tinh đi ngủ đây, các anh các chị muốn làm gì thì làm, tôi cũng chẳng hơi đâu mà quản lý, hiện giờ tôi chỉ gửi gắm hi vọng vào Tinh Tinh thôi!”, bố Trương Hoa cũng theo vào phòng.

Trần Đình nói: “Nhã Vận, sau này đừng nói như thế với mẹ, tư tưởng của người già đều như vậy, cứ thuận theo ý mẹ một chút!”

Nhã Vận nói: “Em biết mẹ vì muốn tốt cho chúng ta cả thôi, nhưng tư tưởng của mẹ đích thực là tư tưởng của thời đại cũ!”

“Hôm nay em mới về chắc mệt rồi, mau đi ngủ sớm đi!”

Nằm trên giường, Trần Đình nghĩ: Tất cả các bà mẹ đều như nhau, ai cũng hi vọng con cái lớn lên có công ăn việc làm ổn định. Rồi lại nghĩ, mẹ mình chẳng phải cũng lo lắng cho mình như thế sao? Mẹ chắc chắn cũng từng hi vọng cô có công ăn việc làm ổn định, được hạnh phúc, nhưng tình trạng hiện giờ của cô liệu có khiến mẹ cô an lòng không?

Nghiêm Lộ thấy Trương Hoa bước vào liền đứng dậy nói: “Anh Hoa tìm em có việc gì vậy?”

Trương Hoa ngồi xuống ghế, cười nói: “Không có việc gì, chỉ tìm cậu ra ngoài nói chuyện thôi!”

Nhân viên phục vụ đến gần hỏi hai người dùng trà gì? Trương Hoa nói: “Cho tôi cốc trà xanh là được rồi!”

Nghiêm Lộ nói: “Tôi cũng

Nhân viên phục vụ vừa định đi, Trương Hoa lại nói: “Cho tôi hai lon bia đi!”

Trương Hoa thấy Nghiêm Lộ không nói gì liền lên tiếng: “Cậu vẫn còn áy náy à?”

Nghiêm Lộ nói: “Chỉ cần nhìn thấy anh Hoa là em lại thấy xấu hổ!”

“Còn nhớ trước đây có xem một bản tin thời sự, nói về một nhà từ thiện đột nhiên bị bắt giữ, bởi vì hai mươi năm trước ông ta từng là tội phạm giết người bị truy nã”.

“Phạm nhân giết người trở thành nhà từ thiện ư?”

“Sau khi ông ta bị bắt, có người hỏi ông ta vấn đề này, ông ta nói kể từ sau khi phạm tội giết người, lương tâm câu ông ta luôn bị giày vò, mặc dù bao nhiêu năm nay đều không bị bắt, thậm chí cuộc đời còn biến ông ta thành một người giàu có nhưng lương tâm của ông ta vẫn không thể nào thanh thản được, đành phải liên tục làm từ thiện để bù đắp lại lỗi lầm của mình!”

Trương Hoa lại tiếp tục: “Về sau gia đình người bị hại đã ra mặt xin tha tội cho ông ta, bởi vì ông ta đã nhiều lần giúp đỡ gia đình bị hại này. Từ đó có thể thấy, chỉ cần không phạm cùng một sai lầm lần thứ hai và thật tâm hối cải thì sẽ được mọi người tha thứ!”

Nghiêm Lộ cúi đầu ngẫm nghĩ. Trương Hoa nói: “Thực ra lúc còn trẻ mà phạm sai lầm cũng là một việc tốt, chỉ cần bản chất không xấu thì càng có lợi cho sự phát triển trong tương lai”.

Nghiêm Lộ ngẩng đầu nhìn Trương Hoa, nói: “Cám ơn anh Hoa!”

Nhân viên phục vụ mang trà và bia vào, Trương Hoa mở bia, rót cho Nghiêm Lộ rồi rót cho mình, nói: “Không nói những chuyện này nữa, chúng ta cạn ly trước đi!”

Nghiêm Lộ hỏi: “Công ty anh Hoa hiện giờ ra sao rồi?”

“Chuyện lần trước coi như có được có mất, nhờ đó mà tôi tìm được phương hướng phát triển mới, vì vậy sự việc bao giờ cũng có tính hai mặt”.

“Thế thì tốt quá, như thế em cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút!”

Trương Hoa cười nói: “Không cần thiết phải áy náy mãi chuyện này, gặp bất cứ chuyện gì cũng phải nhìn thẳng về phía trước, chúng ta vẫn còn trẻ, tương lai còn dài, cuối cùng là đúng hay sai thì chỉ đến khi kết thúc cuộc đời mới biết được!”

“Đi theo anh Hoa đúng là em đã học được rất nhiều thứ. Có những điều nói ra có thể anh sẽ nghĩ em nói dối, nhưng thực chất hồi đó em rất muốn tách riêng ra làm ăn với anh!”

Trương Hoa cười nói: “Tôi cũng không dài dòng nữa, nếu cậu cảm thấy Trương Hoa tôi đáng tin cậy thì qua công ty tôi cùng làm, tôi vẫn tin tưởng cậu như trước, kể cả khả năng làm việc cho đến nhân phẩm”.

Nghiêm Lộ cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Nhân phẩm và thái độ rộng lượng của anh khiến cho em thật lòng khâm phục, em cũng không nói nhiều làm gì, sau này em sẽ chứng minh bằng hành động thực tiễn!”

Nghiêm Lộ nói xong liền nâng cốc lên: “Em mời anh một ly!”

Về đến nhà, nằm dài ra giường, Trương Hoa vừa hút thuốc vừa nghĩ ngợi. Nghiêm Lộ sau này thế nào còn chưa biết, nhưng có thể khẳng định là trong thời gian ngắn nhất định cậu ta sẽ bán mạng làm việc, có được điều này là đủ rồi, thời gian đầu mới thành lập rất cần những người như vậy, dù gì cậu ta cũng có kinh nghiệm, có cậu ta ở bên cạnh phụ tá, bản thân anh cũng sẽ càng tự tin hơn trong việc đào tạo. Còn về Đặng Quang Phi, tạm thời chưa có tác dụng gì, cũng không cần thiết phải lo cậu ta về. Biết đâu đợi đến một ngày nào đó mình cần đến cậu ta, cậu ta lại chủ động đến tìm mình.

Ngô Tĩnh nói có lý lắm, là doanh nghiệp hay là công ty đều không cần người tốt, mà là cần người thích hợp. Cái chữ “thích hợp” này bao hàm cả vị trí khác nhau, thời gian khác nhau và môi trường khác nhau. Người tốt chưa chắc đã làm được việc, nhưng người thích hợp chắc chắn sẽ làm được việc.

Trần Đình ăn sáng xong liền chuẩn bị về thành phố, mẹ Trương Hoa nhìn cô lưu luyến không nỡ rời xa con gái, ngẫm nghĩ rồi nói: “Đĩnh à, trưa nay mẹ định cho Tĩnh Tĩnh sang nhà cô thằng Hoa chơi, nếu như con rảnh thì đi cùng nhé, con với Tĩnh Tĩnh vẫn chưa đến đó lần nào!”

Nhã Vận nói: “Đúng đấy, cùng đi đi, càng đông càng vui mà!”

Trần Đình gật đầu: “Vâng ạ! Để con gọi điện qua cửa hàng hoa một cái đã!”

Trần Đình gọi điện xo gọi cho Trương Hoa, nói: “Tạm thời em chưa về thành phố, hôm nay em đi với mẹ sang nhà cô, anh viết hết những chi phí trong mấy ngày nay vào một cuốn sổ, đợi khi nào em về sẽ làm sổ sách tiếp nhé!”

Trương Hoa hỏi: “Tĩnh Tĩnh cũng đi à?”

Trần Đình cười nói: “Đương nhiên rồi, chẳng nhẽ mọi người đi hết, bỏ nó ở nhà một mình à?”

“Anh biết rồi, gặp cô thì nói dạo này anh bận quá, không thể về thăm cô được!”

“Ok!”

Buổi chiều từ nhà cô về, Trần Đình vẫn cứ ở trong một ảo giác, đó là cô và Trương Hoa vẫn chưa hề ly hôn. Bởi bố mẹ Trương Hoa đều không nói với họ hàng thân thích rằng hai người đã ly hôn, vì vậy tất cả mọi người trong nhà cô đều đối đãi Trần Đình như là con cháu trong nhà.

Chỉ cần ở những nơi đông người, Nhã Vận đều gọi Trần Đình là chị dâu. Vì vậy tất cả những thứ này đều khiến Trần Đình cảm thấy một cảm giác hạnh phúc mờ nhạt, cũng lại có một tâm trạng hết sức mâu thuẫn.

Trần Đình biết tất cả những gì đang diễn ra lúc này đều là vì con gái, nếu cô không sinh đứa con này ra thì tình hình sẽ ra sao? Giả sử gia đình Trương Hoa đều không thích đứa bé này thì sẽ ra sao? Giả sử một ngày nào đó họ hàng thân thích đều biết cô và Trương Hoa đã ly hôn rồi thì sẽ thế nào? Giả sử họ hàng thân thích đều biết chuyện của cô thì sao?... Trần Đình không dám nghĩ tiếp, cũng không muốn nghĩ tiếp, chỉ sợ càng nghĩ nhiều sẽ càng lo lắng nhiều.

Buổi tối, Trần Đình ở trong bếp giúp mẹ rửa rau, Nhã Vận đang chơi với Tinh Tinh ở ngoài phòng khách. Mẹ Trương Hoa hỏi: “Bây giờ con có ở cùng với thằng Hoa không?”

Trần Đình không biết trả lời ra sao, đành cúi đầu không nói. Mẹ Trương Hoa nhìn Trần Đình rồi ngoảnh đầu lại tiếp tục thái rau, vừa thái vừa lầm bầm: “Chẳng có đứa nào làm mình yên tâm được!”

Trần Đình càng không biết phải mở miệng thế nào.

“Bây giờ thời tiết nóng nực, đợi sau này trời mát mẻ, con nói với bố mẹ con nếu rảnh thì qua bên này chơi! Họ có mỗi mình con là con gái, Tinh Tinh lại ở bên này, chắc là cô đơn lắm!”

“Dạ vâng

“Bây giờ Tinh Tinh có mẹ chăm, con cũng có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, khi nào về thì để ý đến chuyện ăn ở, sinh hoạt của nó một chút, công việc từ tế thì không làm, cứ phải tự mở công ty, ở một mình có khi ăn uống cũng chẳng đầy đủ, tiền có kiếm ra không còn chưa biết, chỉ sợ ốm lẫn ra đấy!”

Trần Đình vâng dạ nói: “Hình như anh ấy thường xuyên thức khuya, sau này con sẽ để ý hơn!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Ồ cùng với nhau thì tốt biết mấy, đằng này cứ phải đứa thì mở cửa hàng, đứa thì mở công ty!”

“Cửa hàng hoa cũng không nhiều việc lắm, con thường sang bên công ty anh ấy giải quyết việc tài vụ”.

“Như thế thì tốt quá rồi, thằng Hoa chẳng mấy khi để tâm đến chuyện tiền bạc, thường xuyên bị thua thiệt, con giúp nó quản lý tiền bạc thì mẹ yên tâm hơn rồi!”

“Con chỉ tạm thời giúp anh ấy quản lý tài vụ thôi, sau này anh ấy sẽ tìm nhân viên tài vụ riêng”.

“Tìm cái gì mà tìm, tìm người ngoài quản lý tiền bạc thì làm sao mà yên tâm được?”

Trần Đình cười nói: “Tài vụ không phải là quản lý tiền mặt, chỉ là làm sổ sách thôi mẹ ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ không biết mấy chuyện ấy, nói chung cảm thấy có người của mình ở bên cạnh vẫn hơn, tránh bị lừa gạt!”

“Mẹ, Trương Hoa đâu có ngốc, sao lại bị lừa chứ?”

“Thôi bỏ đi, chuyện của các con mẹ chẳng sức đâu mà quản, giờ mẹ chỉ cần lo cho Tinh Tinh thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103

Sáng ngày hôm sau Trần Đình quay về thành phố, trước khi đi cô có hỏi Nhã Vận nghỉ hè muốn đến cửa hàng hoa hay qua công ty Trương Hoa giúp việc? Nhã Vận nói: “Trước mắt em vẫn chưa biết bên công ty anh cả làm gì, đợi khi nào em đến xem rồi quyết định sau, bên nào thú vị hơn thì sẽ sang bên đó làm!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Muốn cho con nếm mùi vất vả của công việc chứ không phải bảo con đi chơi, làm gì có chuyện bên nào thú vị thì làm ở bên đấy hả?”

“Bây giờ đâu đâu cũng đề xướng làm việc vui vẻ, bản thân thích việc gì thì cho dù có khổ cũng sẽ vui vẻ làm!”

“Mẹ thấy sinh ra mày là để chọc giận mẹ thì phải!”

Nhã Vận cười hi hi rồi ôm lấy mẹ nói: “Đương nhiên mẹ sinh ra con là để mẹ được hưởng cuộc sống hạnh phúc lúc về già rồi!”

“Thôi thôi thôi, chớ có nịnh nọt tôi!”

Trần Đình cười nói: “Em chuẩn bị khi nào thì đi?”

“Em phải ở nhà vài hôm, mới nghỉ hè phải chơi vài hôm rồi mới tính tiếp. Trước khi đi em sẽ gọi điện cho chị!”

Trần Đình đi rồi, mẹ Trương Hoa nói với Nhã Vận: “Sau này trước mặt Trần Đình con vẫn cứ gọi nó là chị dâu nhé!”

“Nhưng con vẫn cảm thấy cứ thế nào ấy?”

“Dù gì mẹ cũng sống mấy chục năm rồi, nhìn người chắc không sai lệch quá đâu, mặc dù mẹ cũng hơi bất mãn với hành vi của nó nhưng xét về tổng thể thì nó cũng không tồi. Nó chịu để Tinh Tinh ở nhà ta chứng tỏ nó cũng còn biết trân trọng cái nhà này!”

Bố Trương Hoa ngồi đó không nói gì, Nhã Vận lên tiếng: “Nhưng anh cả có đồng ý không?”

“Tinh Tinh đã lớn bằng này rồi, lại ở nhà ta, chẳng lẽ lại để Trần Đình đem Tinh Tinh đi sao? Chỉ ít mẹ cũng không đồng ý!”

“Nhưng mẹ cũng phải cân nhắc đến tâm trạng của anh cả!”

“Sống với nhau kiểu gì chẳng có những chuyện không vừa lòng, nghĩ cả đời chỉ có vài chục năm, sống chẳng qua cũng là vì con cái thôi!”

Dừng lại một chút mẹ Trương Hoa lại nói tiếp: “Có biết bao gia đình âm ỉ chuyện li hôn nhưng cuối cùng vì con cái lại quyết định ở bên nhau. Thế nào là một gia đình hoàn chỉnh? Chính là cả nhà có thể sống yên bình bên nhau, như thế mới là một gia đình hoàn chỉnh”.

Sau khi về thành phố, thời gian Trần Đình ở cửa hàng hoa rất ít, phần lớn thời gian là ở công ty Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Có cần anh trả lương cho em không?”

Trần Đình nói: “Anh chỉ cần chăm sóc tốt sức khỏe của mình là được rồi, mẹ chỉ lo lắng cho sức khỏe của anh. Bây giờ hình như rượu thì uống ít đi nhưng thuốc càng lúc càng hút nhiều, ăn uống cũng thất thường!”

“Sức khỏe của anh vẫn ổn mà, không cần phải lo lắng!”

“Bây giờ còn trẻ đương nhiên là vẫn ổn, đến khi già rồi mới thấy!”

“Em trở nên lẩm lòi như mẹ từ khi nào thế?”

Trần Đình không đếm xỉa đến những gì Trương Hoa nói, lấy ra một tập tài liệu, nói: “Đây là tỉ lệ cổ phần em tính toán căn cứ trên tình hình đầu tư của anh cùng với Li Dương Uy và Ngô Phong Hải, ngoài ra còn có nguyên tắc đóng góp cổ phần chi tiết, phần trăm hoa hồng và trách nhiệm của mỗi người. Anh xem đi!”

Trương Hoa liếc qua sau đó ngẩng đầu nói: “Thật không ngờ, em làm anh bất ngờ đấy, hay là em qua đây giúp anh luôn đi!”

“Đừng đùa, em nghiêm túc đấy, bạn bè hợp tác với nhau thì càng cần phải rõ ràng, tránh để xảy ra mâu thuẫn sau này!”

“Ai đùa, anh thật sự muốn cảm ơn em đã giúp anh chỉnh lý những thứ này, kì thực anh cũng cứ lo lắng chuyện này nhưng không có thời gian, cũng không hiểu rõ lắm về phương diện này!”

Trần Đình nói: “Anh xem kĩ đi, nếu có gì không hiểu hoặc cần sửa chữa thì bảo em một tiếng, bản phương án hoàn chỉnh sẽ đưa cho Li Dương Uy và Ngô Phong Hải xem, họ không có ý kiến gì thì kí tên xác nhận. Còn những vấn đề khác em sẽ giúp anh xử lý nốt!”

Sự thực đã chứng minh, Trương Hoa hợp tác với Ngô Phong Hải, tìm Ngô Tinh cùng Nghiêm Lộ đến phụ giúp là một quyết định đúng đắn. Ngô Phong Hải khá quảng giao, quen biết nhiều trong ngành kinh doanh, lại có kinh nghiệm phong phú và khả năng kinh doanh tốt nên mấy nhân viên mới dưới sự dẫn dắt của anh ta đã thuận lợi mở rộng nghiệp vụ cho công ty.

Còn Ngô Tinh đã xử lý những chuyện vụn vặt trong công ty một cách ổn thỏa, hoàn thiện chế độ của công ty, thậm chí trong nhiều vấn đề quan trọng còn đóng góp những ý kiến hữu ích. Nghiêm Lộ thì luôn làm việc rất tích cực, lại đã quen thuộc với nội dung đào tạo, còn giúp mở rộng nghiệp vụ, phụ giúp Ngô Tinh cùng chuẩn bị các công việc trước thời kì đào tạo.

Vấn đề tài vụ vốn là vấn đề đau đầu nhất lại được Trần Đình xử lý ổn thỏa, tất cả những giấy tờ có liên quan đều được liệt kê và trình bày có trật tự và rõ ràng, bao gồm cả chế độ tiền lương cho nhân viên...

Tất cả những điều này khiến cho Trương Hoa hoàn toàn yên tâm dốc toàn lực vào việc chuẩn bị đào tạo. Thỉnh thoảng Trần Đình làm cùng Trương Hoa đến muộn mới về, Trương Hoa nói: “Sao em không về từ sớm đi?”

Trần Đình đáp: “Không có Tinh Tinh ở bên cạnh, về nhà sớm cũng chẳng biết làm gì!”

“Giờ em toàn ở bên này, cửa hàng hoa thì sao?”

“Cửa hàng hoa đã buôn bán ổn định rồi, có em hay không cũng vậy thôi!”

“Đội đợt đào tạo đầu tiên thành công rồi anh sẽ tìm nhân viên tài vụ mới, như thế em sẽ đỡ vất vả hơn!”

“Thế để em để ý tìm người cho anh. À phải rồi, Nhã Vận gọi điện nói ngày mai nó sẽ vào thành phố!”

“Con ranh này chẳng liên lạc với anh gì cả!”

“Nó sợ anh bận, vì vậy mới gọi cho em!”

“Thế cũng được, để nó sang bên công ty giúp anh chuẩn bị chuyện hội trường, nhân tiện cho nó nghe đào tạo miễn phí luôn”.

“Nhã Vận qua đây thì để nó ở chỗ em đi, như thế sẽ tiện hơn!”

“Chỗ em ở không lớn lắm, ở bên anh cũng được, dù gì cũng có phòng cho nó!”

Trần Đình đi đón Nhã Vận, sau đó dẫn cô đến công ty Trương Hoa. Nhã Vận vừa vào văn phòng của anh trai đã nói: “Anh, em đến giúp anh, anh có trả lương cho em không?”

“Còn chưa biết em có gây rắc rối gì cho anh không, thế mà đã đòi trả lương à?”

“Vi thực lực của em gái anh, sao có thể gây ra rắc rối cho anh được?”

“Thế thì làm việc cho tốt vào, sau này em làm việc với chị Ngô Tĩnh, đợt lát nữa anh sẽ đưa em đi gặp chị ấy, chị ấy đang chuẩn bị hội trường đào tạo, sau này em ở bên cạnh chị ấy học hỏi thêm”.

“Chị Ngô Tĩnh ư? Từ lúc nào bỗng có thêm một chị Ngô Tĩnh thế?”

“Nhiệm vụ của em qua đây là học làm việc, chứ có hỏi nhiều!”

Trương Hoa đưa Nhã Vận đến hội trường, Ngô Tĩnh cùng Nghiêm Lộ và mấy nhân viên khác đang làm công tác chuẩn bị. Trương Hoa liền nói: “Bởi vì buổi đầu tiên nên chúng ta thuê thêm một ngày nữa để chuẩn bị, chiều mai là thời gian đào tạo chính thức rồi!”

Sau đó anh đến gần Ngô Tĩnh nói: “Chuẩn bị đến đâu rồi?”

Ngô Tĩnh ngoảnh đầu lại nhìn anh cười nói: “Cũng hòm hòm rồi, đợt tối mai anh thử nữa là xong!”, sau đó nhìn sang Nhã Vận hỏi: “Đây là...?”

“Đây là em gái anh, tên là Nhã Vận, năm ngoái mới vào đại học, nghỉ hè về nhà rảnh rỗi nên anh bảo nó đến đây học tập!”, sau đó nói với Nhã Vận: “Đây là chị Ngô Tĩnh, sau này em sẽ theo chị ấy. Ngô Tĩnh là một trong ít người mà anh rất khâm phục, rất thông minh, theo chị ấy em sẽ học được nhiều thứ!”

“Chị Ngô Tĩnh!”

Ngô Tĩnh cười: “Em đừng nghe anh trai em phóng đại, nhìn cái là biết Nhã Vận là một cô gái thông minh rồi!”

“Vậy anh giao nó cho em đây, anh về công ty trước, rồi sẽ quay lại đây!”

Trương Hoa lại qua bên Nghiêm Lộ, nói: “Việc điều tiết không khí hội trường ngày mai phải trông cả vào cậu, cậu có niềm tin chứ?”

“Không thành vấn đề! Em với mấy người mới đã tập luyện nhiều lần rồi, bao gồm cả việc điều tiết không khí giữa lúc bắt đầu và kết thúc, còn về nội dung khai mạc và giữa thời gian giải lao, em cũng đã luyện tập riêng nhiều lần rồi!”

“Vậy thì tôi yên tâm rồi!”

Buổi chiều, ở công ty chỉ còn lại Trần Đình và Trương Hoa. Trương Hoa ngồi dựa lưng vào ghế một lát, đột nhiên gọi: “Trần Đình!”

Trần Đình bước vào nói: “Có chuyện gì thế?”

“Không có việc gì, qua đây ngồi với anh một lát!”

Trần Đình ngồi xuống đối diện anh, nói: “Anh sao thế, lo lắng cho buổi đào tạo ngày mai à?”

“Đâu có, anh chỉ đang suy nghĩ mấy vấn đề thôi”.

“Suy nghĩ cái gì?”

Trương Hoa không trả lời câu hỏi này mà im lặng một lát mới nói: “Cùng là trong phim bị, có những phim truyền hình xem mà chẳng thể thấy buồn nổi, nhưng có những phim lại rất dễ khiến khán giả cảm thấy đồng cảm. Anh cứ thấy kì lạ tại sao lại có kết quả hoàn toàn trái ngược như thế, về sau mới phát

hiện vấn đề không phải ở bộ phim mà là ở diễn viên!”

Trần Đình ngạc nhiên hỏi: “Sao đột nhiên anh lại nói đến vấn đề này?”

“Đào tạo cũng na ná như bộ phim truyền hình, có những diễn viên nhìn một cái là biết đang giả bộ, những diễn viên như thế cho dù có đóng phim gì cũng không thể dẫn dắt khán giả vào tình tiết của bộ phim, bởi vì cảm xúc quá giả tạo. Còn những diễn viên tốt sẽ khiến cho em thực sự cảm nhận được anh ta đang sống trong vở kịch ấy!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình một lát rồi lại nói tiếp: “Vì vậy điều quan trọng nhất với giáo viên đào tạo không phải là cường điệu thể hiện cảm xúc mà là khiến cho người khác cảm nhận được rằng em thực sự muốn dạy cho người khác một số thứ, mà những thứ này lại thật sự hữu ích trong cuộc sống, có thể vận dụng vào trong thực tiễn cuộc sống và công việc!

“Nếu anh đã nghĩ được những điều này rồi thì chắc chắn sẽ làm được thôi!”

Trương Hoa khẽ cười: “Có lẽ thế. Nhưng nghĩ ra được những điều có lý cũng chưa chắc đã làm được, hoặc chưa chắc đã làm tốt!”

Buổi tối Trương Hoa nói là đi thử hội trường, thực ra là đi tập diễn thuyết trước.

Trương Hoa nói với Trần Đình: “Em cũng đi cùng với anh.”

Lúc Trần Đình và Trương Hoa đến hội trường, Nghiêm Lộ đang ở trên bục luyện tập khuấy động hội trường trong màn khai mạc và thời gian giải lao. Ngô Phong Hải cũng có mặt, đang nói gì đó với mấy người mới.

Trương Hoa nhìn Nghiêm Lộ trên sân khấu, nói với Trần Đình: “Em cảm thấy biểu hiện của cậu ta thế nào?”

“Có lẽ giống như những diễn viên thể hiện hơi quá mà anh nói, nhưng việc khuấy động không khí cần có những người như cậu ta!”

Những người khác thấy Trương Hoa và Trần Đình bước vào liền chào hỏi: “Vợ chồng giám đốc đến rồi đấy à?” Nhã Vận liền chạy lại nói: “Anh, công việc này thú vị lắm, em cảm thấy đi cùng với mọi người rất thú vị!”

Trương Hoa cười nói: “Đến lúc ấy đừng có kêu khổ là được rồi!”

“Chuyện này thì có gì mà khổ?”

“Chỉ ít thì buổi đào tạo chiều mai kéo dài mấy tiếng đồng hồ, tất cả các nhân viên đều phải đứng đấy!”

“Thế thì có gì mà khổ, không thành vấn đề!”

Nghiêm Lộ bước xuống bục, nói với Trương Hoa: “Anh Hoa, mọi chuyện đã chuẩn bị ổn rồi, đợi lát nữa chúng ta bắt đầu tập luyện nhé! Nếu trong quá trình có vấn đề anh cứ nói ra nhé!”

“Tôi với cậu hợp tác đã bao lần rồi, chẳng nhẽ còn không tin tưởng cậu sao?”

“Thế thì chúng ta tập luyện thôi!”

Nói rồi quay sang nói với những người khác: “Mọi người bắt đầu chuẩn bị, cố gắng đừng để xảy ra vấn đề gì để một lần là xong!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Quá trình tập luyện rất thuận lợi, chỉ có quá trình đào tạo quan trọng nhất là Trương Hoa không tập. Sau khi kết thúc, Trương Hoa nói: “Đạo này mọi người vất vả quá, hôm nay về nghỉ sớm, cố gắng ngày mai giành thắng lợi!”

Những người khác đều đã về, trong hội trường chỉ còn lại Trương Hoa, Trần Đình, Ngô Tĩnh, Ngô Phong Hải, Nghiêm Lộ và Nhã Vận. Trương Hoa nói: “Tôi nay tôi không mời mọi người ăn cơm nữa, đợi mai xong việc chúng ta sẽ tụ tập một bữa, thư giãn sau một thời gian căng thẳng!”

Ngô Phong Hải nói: “Ok, tối mai chúng ta sẽ uống một trận đã đời!”

Nghiêm Lộ nói: “Anh Hoa, vậy em về trước đây, sáng mai em sẽ đến sớm chuẩn bị!”

“Ok!”

Ngô Phong Hải nói: “Vậy tôi cũng về đây, à phải rồi, chiều nay Lí Dương Uy có qua đây, tôi bảo anh ta về chăm sóc Kì Oanh, buổi tối không giữ anh ta ở đây nữa. Anh ta nói chiều mai nhất định sẽ đến tham gia!”

“Ok, ngày mai Dương Uy đến thì để cậu ta làm việc gì đó, đừng để cậu ta cảm thấy mình là người ngoài cuộc!”

“Không thành vấn đề!”

Ngô Phong Hải đi rồi, Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh: “Hay là chúng ta cùng đi ăn cơm đi!”

Ngô Tĩnh nhìn Trần Đình nói: “Em không đi đâu, em muốn về nhà sớm nghỉ ngơi một chút!”

“Vậy em đi cẩn thận nhé!”

Trương Hoa đưa Trần Đình và Nhã Vận đến một quán ăn ở gần đó. Lúc ăn cơm, Nhã Vận hỏi: “Sao anh không tập dượt trước một chút?”

“Tập dượt cái gì?”

“Thì tập dượt nội dung đào tạo ngày mai ấy!”

“Anh đã đào tạo bao nhiêu lần rồi, có gì mà phải tập?”

Ăn cơm xong, Trương Hoa nói: “Tối nay Nhã Vận về nhà Trần Đình ngủ đi, ngày mai qua nhà anh ngủ!”

“Tại sao?”

“Nhã Vận, mặc kệ anh ấy, chúng ta đi thôi, để anh ấy hôm nay nghỉ sớm một chút!”

Trần Đình nói xong liền vẫy tay bắt taxi rồi kéo Nhã Vận vào xe. Nhã Vận vào xe rồi vẫn còn hỏi: “Tại sao anh cả tối nay không để em qua nh ngủ? Bên đó còn có phòng của em mà?”

Trần Đình nói: “Em tưởng là anh ấy không cần tập luyện ư? Anh ấy chỉ không muốn luyện tập trước mặt người khác mà thôi!”

Nhã Vận nói: “Hóa ra buổi tối anh ấy về tự tập luyện à, không ngờ anh cả lại giả tạo như thế, cứ tưởng anh ấy tinh thần thép lắm chứ!”

Trần Đình cười: “Nên nói rằng đằng sau bất cứ sự thành công nào đều phải bỏ ra rất nhiều nỗ lực!”

Hai người về đến nhà, Nhã Vận nhìn thấy bức ảnh Tinh Tinh phóng to treo trên tường liền hỏi: “Sao lại có bức ảnh Tinh Tinh to thế này?”

Trần Đình nói: “Anh cả em bảo chị phóng to rồi treo lên tường đấy!”

“Nhìn thấy bức ảnh là lại nghĩ đến bộ dạng tinh nghịch của nó. Mẹ nói Tinh Tinh rất thông minh, nói gì với nó nó cũng hiểu!”

“Nó nghịch thế chắc mẹ chăm nó vất vả lắm!”

“Mẹ không thấy vất vả đâu ạ, có nó ở bên cạnh mẹ còn chẳng thêm đống hoài đến em ấy chứ!”

Trần Đình nghe vậy chỉ cười không nói gì.

Đã lâu lắm rồi không đứng trên bục giảng, Trương Hoa cũng hơi căng thẳng. Về đến nhà, Trương Hoa không tập luyện, thậm chí tài liệu đào tạo cũng không xem, những thứ cần xem anh đã xem đi xem lại rất nhiều lần rồi.

Trương Hoa đứng trước gương nhìn mình, so với chính mình trước đây khi còn ở tập đoàn Triết Đông, Trương Hoa bây giờ đã giảm đi rất nhiều nhiệt huyết, nhưng thay vào đó lại có phần điềm đạm hơn. Trương Hoa siết chặt hai tay, nhìn vào trong gương, tự nhủ: “Cố lên, nhất định phải thành công!”

Không bật ti vi, không bật nhạc, trong nhà không có bất cứ tiếng động gì, Trương Hoa lặng lẽ nằm trên giường hút thuốc. Nên vui mừng vì khoảng thời gian dài rời khỏi bục giảng đã khiến anh bình tĩnh để nhìn nhận lại phương thức đào tạo của mình trước đây, suy nghĩ về một số nội dung đào tạo thực sự hữu ích, suy nghĩ về việc nên dùng cử chỉ, hành động gì để thích hợp hơn. . .

Nhiệt huyết là cần thiết, không có nhiệt huyết sẽ mất đi động lực vốn nhiệt huyết không phải là tất cả, càng không phải là tiêu chuẩn duy nhất của đào tạo.

Trương Hoa gảy tàn thuốc lá, chợt phát hiện cái gạt tàn để ở đầu giường đã đầy liền ngồi dậy đi đổ tàn thuốc rồi cọ thật sạch. Đột nhiên anh lại nhớ đến Trần Đình nói mình hút thuốc ngày càng nhiều, xem ra chính bản thân anh cũng không ý thức được điều đó.

Nghĩ đến Trần Đình, trong lòng Trương Hoa lại nảy sinh một tâm lý phức tạp. Đạo này anh càng ngày càng phát hiện Trần Đình rất có khả năng, thậm chí nghĩ, nếu như có Trần Đình ở bên cạnh, anh chắc chắn sẽ yên tâm làm việc của mình, bởi vì Trần Đình có thể xử lý rất nhiều công việc mà anh không hiểu.

Ngoài ra, anh cũng không hiểu tại sao trong lòng anh lại hi vọng Trần Đình có thể tham gia nhiều hơn vào gia đình của mình, ví dụ như tối nay, mặc dù không muốn Nhã Vận đến quấy rầy mình, nhưng anh không thể không để Nhã Vận về đây ngủ, nhưng cuối cùng anh vẫn bảo Nhã Vận về nhà Trần Đình. Cuối cùng anh lại nhớ đến con gái, mẹ anh thương Tinh Tinh như thế, Tinh Tinh ở bên cạnh ông bà nội chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Nghĩ ngợi rất nhiều, anh đột nhiên tỉnh ngộ, không khỏi tự cười thầm mình, trong lòng nghĩ: Rõ ràng là đang suy nghĩ chuyện công việc, thế mà lại chuyển ngay sang những chuyện này được? Thôi bỏ đi, chẳng nghĩ gì nữa hết, đi ngủ sớm, hi vọng tối mai sẽ có một bữa tụ tập vui vẻ.

Buổi sáng lúc Trương Hoa đến công ty mới chỉ có một mình Trần Đình ở đó. Anh đưa chìa khóa công ty cho Trần Đình. Trương Hoa hỏi: “Những người khác đều đến hội trường rồi à?”

“Vâng, Nhã Vận là tích cực nhất đấy, mới đó mà đã làm thân được với mọi người rồi!”

“Trẻ con đứa nào chẳng thế, cứ thích những thứ mới mẻ!”

“Đâu còn nhỏ nữa, đã có suy nghĩ của riêng mình rồi đấy!”

“Anh sợ nhất là ở tuổi của nó đấy, vốn dĩ chưa chín chắn nhưng cứ nghĩ mình đã lớn rồi!”

Trần Đình cười hỏi: “Thế anh định khi nào qua bên đó?”

“Đến chiều mới bắt đầu, anh ăn trưa ở đây rồi mới đi!”

“Ăn xong em qua bên đó cùng anh!”

“Người ở cửa hàng hoa đều đến cả chứ?”

“Em bảo mấy quản lý trưởng đi, còn những người khác ở lại trông coi cửa hàng”.

Đội tất cả những người tham gia đều rời khỏi hội trường rồi, mọi người mới vui vẻ reo ầm ĩ lên. Trần Đình đến bên Trương Hoa, nói: “Rất thành công, thật đấy! Trước đây em từng nghe anh đào tạo rồi, nhưng khác hẳn lần này, xem ra sau thời gian nghỉ ngơi, anh lại biết kiểm soát tâm lý của mình, nội dung cũng rất thực tế, vì vậy những gì anh giảng đều khiến người nghe cảm nhận được”.

Lí Dương Uy lại gần nói: “Không ngờ thăng ranh này cũng có khả năng này đấy, tôi lời to rồi!”

Trương Hoa cười nói: “Đừng có nịnh tôi!”

Lí Dương Uy nói: “Cậu thấy tôi có giống như đang nịnh không?”

“Tối nay gọi Ki Oanh cùng đến nhé, dạo này mọi người đều vất vả, chúng ta thư giãn một chút!”

“Là mọi người vất vả thôi, tôi đâu có phải làm gì!”

“Chăm sóc Ki Oanh cũng là một việc hết sức vất vả, vừa hay có Trần Đình ở đây, Ki Oanh có thể ngồi nói chuyện với cô ấy luôn!”

Trần Đình nói: “Bảo cô ấy qua đây đi, lâu lắm rồi không gặp cô ấy!”

Lí Dương Uy nói: “Đội lát nữa tôi đi đón cô ấy đến!”

Nhã Vận chạy lại nói: “Anh, anh oai quá! Cuối cùng thì em cũng quyết định được mình sẽ làm gì rồi!”

“Làm gì? Chẳng lẽ em cũng định làm giáo viên hướng dẫn à?”

“Đương nhiên là không phải, em quyết định sau khi tốt nghiệp sẽ vào làm ngành kinh doanh, không những có thể rèn luyện con người mà cuộc sống còn thú vị nữa!”

“Đội khi nào em tốt nghiệp hãy hay! Lý tưởng trẻ con một ngày có thể thay đổi đến vài lần!”

Nhã Vận âm ức nói: “Ai là trẻ con? Em không nói với anh nữa, em với chị Ngô Tinh đi chuẩn bị chỗ ăn tối cho mọi người đây!”

Trương Hoa đi đến chỗ Nghiêm Lộ và Ngô Phong Hải, nói với Nghiêm Lộ: “Lâu lắm rồi không họp tác với cậu, giờ họp tác lại cảm giác cũng không tồi, cậu thể hiện tốt hơn trước nhiều!”

Nghiêm Lộ nói: “Anh Hoa mới là giỏi, anh không hề luyện tập, thế mà ra tay một cái là ai cũng phải ngạc nhiên!”

Trương Hoa cười, ngoảnh đầu sang nhìn Ngô Phong Hải, nói: “Cám ơn anh! Không có anh thì hôm nay chẳng có đồng người đến thế!”

Ngô Phong Hải nói: “Nói những lời này làm gì? Giờ tôi chỉ đợi đến lúc uống cho đã đời thôi!”

“Không thành vấn đề, tôi sẽ uống với anh đến cùng!”

“Tôi muốn mời một người ở ngoài cùng tham gia!”

“Luu Huệ Anh? Không thành vấn đề, anh không mời thì Trần Đình cũng gọi cô ấy đến”.

Ngô Phong Hải cười hi hi: “Cô ấy thú vị ra phết, lại còn có thể uống rượu nữa chứ!”

Trương Hoa đi chào hỏi và cảm ơn mọi người một lượt, sau đó mọi người cùng thu dọn hội trường. Đây là lần đầu tiên Trương Hoa làm như thế này, lúc trước còn ở tập đoàn Triết Đông, anh toàn về luôn ngay sau khi kết thúc.

Ngô Tĩnh đến gần nói: “Em và Nhã Vận đi sắp xếp địa điểm ăn uống tối nay, đợi sắp xếp ổn thỏa rồi em sẽ gọi cho anh!”

“Ok, cố gắng sắp đặt cho ổn thỏa, tốn kém một chút cũng không sao, dạo này mọi người ai cũng vất vả, đặc biệt là em!”

Chẳng bao lâu sau, Ngô Tĩnh đã gọi điện đến thông báo địa chỉ. Sau khi thu dọn xong, Trương Hoa nói với Ngô Phong Hải: “Anh dẫn họ qua đó trước, lát nữa tôi sẽ đến sau!”

Ngô Phong Hải dẫn mọi người đi rồi, Trương Hoa đứng im một lúc trong hội trường, sau đó rút thuốc lá ra hút. Trần Đình lại gần cười hỏi: “Anh đang hưởng thụ thành công đấy à?”

Trương Hoa nhìn cô, nói: “Đây chỉ mới là bước khởi đầu, vẫn còn cách thành công xa lắm!”

“Đừng nghĩ ngợi nhiều thế, thành công cũng được, thất bại cũng được, chủ yếu là quá trình tận hưởng, nếu như quá xem trọng kết quả sẽ mệt mỏi lắm!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình hồi lâu, nói: “Sao anh lại cảm thấy em cứ như một giáo viên đào tạo ấy nhỉ?”

“Chỉ cần nói có lý thì ai cũng có thể làm đào tạo, ai cũng có thể làm giáo viên!”

Trương Hoa gật gù: “Em nói cũng phải!”

Trần Đình nói: “Đi thôi! Chắc là Ki Oanh và Huệ Anh đều qua đó rồi!”

Trương Hoa lại nhìn Trần Đình một lát rồi nói: “Cảm ơn em!”

Trần Đình cười nói: “Cần gì phải trình trọng thế?”

Trương Hoa chậm rãi đi ra bên ngoài, nói: “Cuối cùng cũng hiểu được, không phải chỉ dựa vào một người là có thể thành công, một người dù có khả năng đến thế nào hoặc có điều kiện tốt ra sao mà không có sự giúp đỡ của một nhóm người thì đều không thể thành công!”

Trần Đình nói: “Đúng thế, giống như chuyện cửa hàng của em vậy, không có Đồng Mộng Mộng, Tiểu Lộ, Tiểu Nhã, mấy người có kinh nghiệm trong nghề thì em làm sao có được ngày hôm nay!”

“Quả thực là thế, giả sử không có Ngô Phong Hải, Ngô Tĩnh, Nghiêm Lộ và em, anh hiện giờ chắc vẫn đang bù đầu, thậm chí chẳng biết nên bắt đầu từ đâu!”

“Dù gì thì anh vẫn là chính, nếu không có sự tồn tại của anh thì có người giúp cũng chẳng làm được gì!”

Trương Hoa khẽ cười: “Trước đây lúc còn ở tập đoàn Triết Đông, anh luôn tự kiêu ngạo về khả năng của mình, giờ mới phát hiện bản thân mình chỉ là một chi tiết nhỏ trong một chỉnh thể, cũng giống như một người công nhân đứng ở trong một dây chuyền sản xuất, nhìn thì tưởng một vài vị trí là quan trọng, một vài vị trí dễ bị coi nhẹ, nhưng xét một cách tổng thể thì không thể thiếu bất cứ ai!”

Trần Đình dừng bước, chăm chú nhìn Trương Hoa, sau đó nói: “Anh không thay đổi, anh đang dần dần tìm lại sự điềm tĩnh trong tâm hồn như trước đây!”

Trương Hoa cũng đứng lại nhìn Trần Đình: “Tại sao em nói thế?”

“Không có gì, em chỉ cảm thấy đây mới là bản chất của anh! Tâm trạng điềm tĩnh không chỉ thể hiện ở vị trí bình thường, những người thành công cũng có thể giữ được tâm lý điềm tĩnh như thế!”

Trương Hoa im lặng một lát rồi nói: “Đi thôi, đừng để họ chờ lâu!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Không khí buổi ăn uống rất náo nhiệt, đặc biệt là khi có nhiều con gái. Ngô Tĩnh nói xưa nay chưa từng uống bao giờ nhưng vẫn bị mọi người ép uống một chút. Trần Đình cũng chẳng còn cách nào khác, bị mọi người gọi là chị dâu, không uống không được. Lưu Huệ Anh phát hiện ra chỉ cần Ngô Phong Hải có mặt, muốn không uống cũng không được.

Bản thân Nhã Vận vốn đáng yêu, lại cộng thêm là em gái của Trương Hoa nên gần như trở thành nhân vật chính. Điểm này khiến cho cô cảm thấy rất vui, mặc dù Trương Hoa không cho uống nhưng Nhã Vận vẫn đòi uống một chút.

Người không uống chỉ có duy nhất Kì Oanh, vì cô đang mang bầu, mọi người cũng không ai dám ép. Trần Đình ngồi bên cạnh Kì Oanh, hai người gần như toàn nói chuyện có bầu với chuyện con cái.

Trần Đình thấy Trương Hoa cứ uống suốt nên không nén được, nói : “Anh uống ít một chút!”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn cô, cười nói: “Không sao, chẳng mấy khi được vui thế này!”

Kì Oanh nói: “Chúng ta qua ghế sofa ngồi đi, để cho họ uống!”

Kì Oanh vừa ngồi xuống đã hỏi: “Em với cậu ta thế nào rồi?”

Trần Đình cười cười nói: “Vẫn như thế thôi!”

“Mặc dù con chưa ra đời nhưng chị cũng cảm nhận được rằng đứa trẻ một gia đình hoàn chỉnh”.

Trần Đình nói: “Tình hình hiện giờ đang ở với ông bà nội, tâm lý chắc không có vấn đề gì!”

“Nhưng dù gì tính chất cũng không giống nhau! Nghe Dương Uy nói hai người không ở chung nữa à?”

“Vâng”.

“Học cùng với Trương Hoa mấy năm liền, cái khác chị không dám nói chứ nhân phẩm của cậu ấy đáng để chúng ta tin tưởng, cũng rất giàu tình thương, sao lại cứng nhắc trong chuyện này thế?”

Trần Đình nhìn Kì Oanh hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Là do em có lỗi với anh ấy!”

“Ai chẳng từng có lỗi lầm? Lỗi lầm có thể sửa chữa thì không phải lỗi lầm!”

Trần Đình cười chua xót: “Có những lỗi lầm có sửa cũng vẫn là lỗi lầm!”

Kì Oanh nói: “Vậy tại sao không thể bao dung những lỗi lầm đã qua?”

“Có rất nhiều vấn đề không phải bản thân mình có thể quyết định được, hiện giờ em chỉ hi vọng Tĩnh Tĩnh có thể khôn lớn, khỏe mạnh, có thể đợi đến khi nó lớn một chút nó sẽ chấp nhận được chuyện này!”

“Những vấn đề này không thể đợi con lớn mới giải quyết, chị chỉ tin một điều, cứ thành tâm ắt sẽ được đền đáp!”

Trần Đình mỉm cười không nói gì. Lưu Huệ Anh đến gần nói: “Hai người đang nói chuyện gì thế ?”

Trần Đình cười đáp: “Nói đến những vấn đề mà sau khi mang bầu cậu có thể nói!”

Trần Đình nói xong thấy thần sắc của Lưu Huệ Anh có chút thay đổi, lập tức ý thức được mình nhờ miệng liền ghé vào tai cô thì thầm: “Tớ không cố ý đâu!”

Lưu Huệ Anh cười khẽ nói: “Đã là quá khứ rồi mà!”

“Cũng may không có Tĩnh Tĩnh ở bên cạnh, nếu không tớ đã phải đưa Tĩnh Tĩnh từ lâu rồi!”

Nhã Vận cũng chạy lại, kéo tay Trần Đình nói: “Chị dâu, bọn họ gọi chị sang uống kia!”. Nhã Vận ban đầu cũng cảm thấy ngại khi phải gọi Trần Đình là chị dâu, nhưng dần dần đã cảm thấy quen rồi.

Kì Oanh nói: “Mọi người qua đó đi, dù sao tôi cũng không uống được, ngồi đây nghỉ ngơi thôi !”

Trần Đình về bàn tiệc, nói với Lý Dương Uy: “Hồi muộn rồi, hay là anh đưa Kì Oanh về trước đi, chị ấy đang mang bầu nên cần nghỉ ngơi nhiều một chút!”

Thực ra Lý Dương Uy cũng muốn đưa Ki Oanh về sớm một chút nhưng ngại không muốn làm mất hứng của mọi người, vì thế không dám nói, giờ thấy Trần Đình nói vậy liền nghe theo: “Thế mọi người cứ uống đi, vợ tôi đang có bầu, đành phải đi trước vậy!”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Để tôi tiễn hai người!”

“Không sao, cậu không cần đứng dậy đâu!”

Trương Hoa đẩy Lý Dương Uy, nói: “Đi thôi nào!”

Trương Hoa vừa ra ngoài, mọi người trong bữa tiệc đã hò reo: “Giám đốc Trương ra ngoài rồi, giờ đến lượt chị dâu uống rồi!” Sau khi giải tán, những người khác đều đã ra về, bao gồm cả Ngô Tĩnh. Giờ chỉ còn lại Trương Hoa, Trần Đình và Nhã Vận đứng ở bên đường. Mặc dù Ngô Tĩnh và Trương Hoa cùng đường nhưng dạo này cô đều có ý né tránh Trương Hoa, đi về một mình.

Trương Hoa nhìn Nhã Vận nói: “Nhìn em đi, mặt đỏ hết cả lên rồi kia!”

Nhã Vận cười: “Em đâu có uống nhiều, em chỉ uống chơi thôi!”

Trần Đình nói: “Đi với bọn anh uống một chút cũng không sao!”

Trương Hoa đưa tay lên vẫy một chiếc taxi, nói với Trần Đình: “Chúng ta cùng đi, đưa em về nhà trước!”

Trần Đình nói: “Hai người đi đi, em tự về cũng được!”

“Đã muộn thế này rồi, đi cùng cho yên tâm!”

Nhã Vận nói: “Em muốn ngồi đằng trước, anh chị ngồi sau đi!”

Đi được một lát, Trần Đình ngoảnh đầu sang nhìn thấy Trương Hoa tựa đầu lên thành ghế ngủ từ bao giờ. Xem ra dạo này anh được nghỉ ngơi rất ít, tối nay lại uống nhiều như thế, chắc là mệt lắm!”

Nhìn Trương Hoa một lát, Trần Đình dựa đầu vào vai anh, có thể vì uống rượu, hoặc cũng có thể dạo này hơi mệt vì phải giải quyết công việc tài vụ cho Trương Hoa nên Trần Đình cũng nhanh chóng thiếp đi.

Đến khi Nhã Vận gọi hai người dậy mới phát hiện xe đã đến dưới tầng. Trần Đình mở mắt ra, nói với Nhã Vận: “Chẳng phải bảo đưa chị về trước hay sao? Sao lại qua chỗ anh em trước thế này?”

“Thấy cả hai đều ngủ rồi nên em không muốn đánh thức, thế nên em bảo tài xế chờ thẳng về đây!” – Nói rồi quay sang Trương Hoa nói: “Anh, mau trả tiền đi còn xuống xe chứ!”

Trương Hoa nhìn bên vai Trần Đình dựa vào, nói: “Em ngủ chảy nước dãi à?”

Trần Đình nói: “Cái gì mà chảy nước dãi, nói bậy!”

“Thế sao vai anh lại ướt thế này?”

Trần Đình đẩy Trương Hoa: “Mau xuống xe đi, lẩm lời thế!”

Trần Đình xuống xe rồi đứng trầm ngâm bên đường một lát, nói: “Gió mát quá, thấy tỉnh nhiều rồi!”, sau đó nói với Trương Hoa và Nhã Vận: “Hai người lên đi, em tự bắt xe về!”

Nhã Vận nói: “Muộn thế này rồi, thôi chị ở lại đây đi, dù gì cũng có chỗ mà!”

“Thôi không cần đâu, về cũng nhanh thôi mà!”

Trương Hoa đưa chìa khóa cho Nhã Vận nói: “Em lên trước đi!”

Đợi Nhã Vận lên nhà rồi, Trương Hoa liền nói: “Chúng ta đi bộ nhé!”

“Anh không buồn ngủ

“Ban nãy trên xe ngủ được một lát, giờ tỉnh táo nhiều rồi!”

Đường phố về đêm rất yên tĩnh, hai người lặng lẽ đi trong đêm, chẳng ai nói với ai lời nào. Đi một lúc lâu, cuối cùng Trần Đình cười nói: “Anh định đi bộ đưa em về sao?” Trương Hoa vẫn chậm rãi đi về phía trước, nói: “Còn nhớ hồi năm thứ nhất, có một buổi tối, có lẽ cũng là tầm giờ này, anh với Lý Dương Uy đi lang thang trên đường rất lâu, về sau còn phải trèo tường vào trường, chỉ có điều lần đó bọn anh đã nói chuyện thao thao bất tuyệt, đến mức quên mất đã đi qua những con đường nào. Lúc về đến trường mới phát hiện chân căng đau nhức, ngày hôm sau không thể đi nổi nữa”.

Trần Đình cười nói: “Thật là khâm phục các anh!”

“Bước vào xã hội khiến bọn anh đánh mất rất nhiều thứ, không thể nào tìm lại những cảm giác ấy, làm gì cũng phải nghĩ ngợi nhiều không còn như trước nữa!”

“Có thể cuộc sống không cho chúng ta có thể mãi mãi dừng chân ở trạng thái đơn giản trong cuộc sống”.

“Có thể là như thế, vì vậy mới cảm thấy những đêm khuya yên tĩnh dễ khiến cho người ta bình tâm lại, đáng tiếc đã nhiều năm rồi anh chưa ra ngoài đi dạo vào tầm này”.

Trần Đình trầm ngâm một lát rồi khẽ nói: “Chúng ta chưa từng đi với nhau như thế này!”

Trương Hoa dừng chân, lấy từ trong túi ra một điều thuốc, châm lên, rít vài hơi rồi nói: “Thôi bắt xe đi, cứ đi tiếp thế này ngày mai không dậy được mất!”

Nhã Vận ngồi trong phòng khách xem ti vi, nhìn thấy anh trai ngủ dậy liền nói: “Em đã mua đồ ăn sáng rồi, anh mau ăn đi!”

Trương Hoa nói: “Muộn thế này sao không gọi anh dậy?”

“Thấy anh mệt mỏi quá nên để anh ngủ thêm một lúc!”

Trương Hoa tắm rửa xong liền vội vàng ăn sáng, sau đó nói: “!”

Đến công ty đã thấy Trần Đình đến rồi, Trương Hoa nhìn cô, nói: “Em đến sớm thế?”

Trần Đình nhìn Trương Hoa mỉm cười, Trương Hoa nói: “Em qua văn phòng anh đi, anh có chuyện cần nói!”

Trần Đình theo Trương Hoa vào văn phòng, Trương Hoa ngồi xuống ghế nói: “Em ngồi xuống trước đi!”

Trần Đình ngồi xuống ghế, sau đó hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Anh muốn bàn bạc với em một chút về chuyện tài vụ. Anh nghĩ thế này, tìm thêm một nhân viên tài vụ nữa, như thế em sẽ đỡ bận hơn, nhưng những tài liệu và việc quan trọng về tài vụ vẫn do em làm, những chuyện vặt vãnh thì giao cho nhân viên tài vụ mới!”

Trương Hoa lại nói tiếp: “Anh đã quen với việc để em giải quyết những việc này, cũng thấy yên tâm hơn!”

Trần Đình mỉm cười nói: “Anh thật sự định để em quản lý tài vụ cho anh lâu dài đấy à?”

“Chẳng còn cách nào khác, đợt này có hơi lẹ thuộc vào em, vì vậy đành để em vất vả một chút! Hơn nữa có tài vụ mới làm những chuyện vặt vãnh, em cũng không cần ngại ngần qua đây, khi nào cần thì qua một lúc là được rồi!”

Trần Đình cười nói: “Vậy thì anh phải trả lương cho em đấy nhé!”

“Sao em thực dụng thế, giống hệt Nhã Vận, mở miệng ra là đòi tiền, phải nhớ rằng có thể thể hiện giá trị của bản thân còn quan trọng hơn tiền bạc nhiều!”

“Thôi đi, làm gì có chuyện bắt đi làm mà không trả tiền chứ!”

Trương Hoa nghiêm mặt nói: “Không đùa nữa, nói thực lòng, để người khác quản lý tài vụ anh thấy không yên tâm!”, câu nói này của Trương Hoa khiến Trần Đình cảm thấy ấm lòng đến lạ kỳ.

Buổi chiều, Trương Hoa gọi điện cho Lý Dương Uy và Ngô Phong Hải, hẹn họ tối cùng ra ngoài ăn cơm. Lúc hết giờ làm, Trương Hoa bảo Trần Đình dẫn Nhã Vận về nhà trước. Nhã Vận nói: “Anh không về”

“Tối nay anh có việc, phải về nhà muộn một chút!”

Trần Đình nói: “Đề anh ấy đi đi, chị dẫn em qua cửa hàng hoa chơi, sau đó chúng ta ra ngoài ăn, xong sẽ về nhà!”

“Ok, em cũng muốn đi chơi, lâu lắm không gặp bọn chị Mộng Mộng rồi!”

Đội hai người đi rồi, Trương Hoa liền lấy xấp tài liệu trên bàn ra xem lại một lượt.

Ngô Phong Hải đến trước, thấy Trương Hoa đã ở trong phòng ăn liền hỏi: “Giám đốc Trương đến sớm thế?”

“Sau này mà còn gọi thế nữa là tôi không vui đâu đấy!”

Ngô Phong Hải cười he he nói: “Hôm nay có chuyện gì thế?”

“Đội Dương Uy đến rồi nói luôn thế, chúng ta gọi món trước đi!”

Sau khi gọi món xong Trương Hoa dặn nhân viên phục vụ: “Từ từ hãy làm, đợi người đến đủ hãy đưa món ăn lên !”

Lý Dương Uy vừa đến liền nói: “Thật ngại quá, giờ Ki Oanh có bầu nên có cảm giác không tự do!”

Ngô Phong Hải cười nói: “Như thế mới là một người đàn ông tốt!”

“Nhân lúc món ăn chưa đưa lên, tôi muốn hai người xem cái này!” - Trương Hoa nói rồi liền đưa cho mỗi người một bản phô tô. Ngô Phong Hải nói: “Đây là cái gì?”

Trương Hoa nói: “Đây là thỏa thuận tham gia cổ phần, Trần Đình làm đây, hai người xem đi, nếu không có ý kiến gì thì chúng ta sẽ thực hiện theo thỏa thuận này! Mấy hôm trước tôi không dám nói với hai người về vấn đề này, giờ buổi đầu tiên đã thành công rồi, cũng thấy có chút hi vọng nên tôi mới dám nói với hai người!”

Ngô Phong Hải nói: “Nếu anh cảm thấy chúng tôi cần thiết phải góp cổ phần thì chúng tôi sẽ trực tiếp ký ngay, còn về nội dung thì khỏi cần xem, có chút tiền ấy có đáng gì đâu!”

Trương Hoa liền nói: “Vy hai người ký đi!”

Lý Dương Uy đẩy bản thỏa thuận lại, nói: “Trương Hoa, chút tiền ấy đừng nói là tôi cho cậu mượn, cho dù có tặng cậu luôn cũng chẳng sao, giờ công ty đã có hi vọng rồi, tôi biết cậu muốn giúp tôi, nhưng tôi không muốn kiếm lời từ cậu!”.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

Trương Hoa nói: “Sao lại bảo kiếm lời từ tôi?”

Lý Dương Uy đáp: “Tôi không hiểu gì về nghiệp vụ của công ty, càng không hiểu gì về ngành nghề đào tạo, hoàn toàn chẳng thể giúp được gì, bảo tôi ăn không có phần tôi thấy không được thoải mái!”

“Những chuyện khác không cần cậu phải giúp gì cả, cậu chỉ cần ký tên vào đây là giúp tôi rồi!”

Lý Dương Uy tròn mắt nhìn Trương Hoa. Trương Hoa ném cho hai người họ mỗi người một điều thuốc rồi tự châm thuốc cho mình, sau đó chậm rãi nói: “Thực ra tìm hai người góp cổ phần một phần cũng là vì tôi có ý riêng. Tôi rất hiểu tính cách của bản thân, giả sử công ty chỉ là của mình tôi, có thể tôi sẽ từ bỏ bất cứ lúc nào, bởi vì tôi chẳng mấy quan tâm công ty thành hay bại. Thành công được thì càng tốt, nhưng thất bại thì cũng chẳng sao. Hai người tham gia cổ phần cứ coi như cho tôi một cái lý do để kiên trì”.

Trương Hoa nhìn Lý Dương Uy nói: “Vì vậy tôi mới nói cậu ký tên là đang giúp tôi đấy!”. Lý Dương Uy cũng nhìn Trương Hoa, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu đã vậy thì tôi sẽ ký tên!”

Trương Hoa nói: “Có một điểm tôi phải nói trước, về chuyện tham gia cổ phần, ba chúng ta biết là được rồi, đương nhiên còn có cả Trần Đình, những người khác tạm thời đừng nói, đặc biệt là Nghiêm Lộ, nếu cậu ta biết chắc chắn sẽ nghĩ này nọ, hiện tại tôi muốn cậu ta chuyên tâm làm việc!”

Hai người kia cùng nói: “Chuyện này không thành vấn đề!”

Trương Hoa nói: “Phong Hải, bây giờ anh có thể cân nhắc chuyện nghỉ việc qua bên này rồi, sau này anh sẽ chủ yếu phụ trách mảng nghiệp vụ, Nghiêm Lộ thì tạm thời phụ trách mảng đào tạo, vẫn là tôi phụ trách, coi như cho cậu ta một cái danh. Ngô Tĩnh phụ trách nội vụ, Trần Đình phụ trách tài vụ, bộ máy của công ty về cơ bản là như thế!”

Ngô Phong Hải nói: “Không thành vấn đề, tôi sẽ nhanh chóng làm thủ tục nghỉ việc bên kia!”

Trương Hoa cười nói: “Vậy việc hôm nay cần bàn bạc đã xong, chúng ta uống thôi!”

Lúc Trương Hoa về đến nhà, Trần Đình đang ngồi xem ti vi với Nhã Vận, Trương Hoa nói: “Em cũng ở đây à?”

Trần Đình nói: “Em sợ Nhã Vận ở nhà một mình nên qua đây ngồi cùng với con bé!”

“Thế thì em với Nhã Vận ngủ giường lớn, anh ngủ ở phòng Nhã Vận cũng được, đỡ phải chạy qua chạy lại!”

Trần Đình lắc đầu: “Không sao đâu, tối qua mượn thể còn về được, giờ vẫn còn sớm mà!”

“Thế để anh đưa em xuống!”

Nhã Vận liền lên tiếng: “Sao anh vừa về đã đuổi chị dâu về thế, không thể ngồi thêm một lát hay sao?”

Kể từ sau những chuyện đó, lúc ba người ở cạnh nhau, đây là lần đầu tiên Nhã Vận gọi Trần Đình là chị dâu. Mặc dù Nhã Vận thường xuyên gọi như vậy trước mặt mọi người nhưng Trương Hoa nghe Nhã Vận gọi thế vẫn tròn mắt nhìn cô.

Trần Đình đứng dậy nói: “Thôi chị về đây, tối qua thức hơi khuya, hôm nay phải về sớm đi ngủ!”

Lúc Trương Hoa tiễn Trần Đình xuống lầu, Trần Đình nói: “Em đã tìm được nhân viên tài vụ mới rồi, ngày mai em sẽ bảo chị ấy qua công ty, như thế em sẽ có thời gian quản lý cửa hàng hoa, chuẩn bị đóng cửa hàng thứ ba!”

Trương Hoa cười nói: “Em nghĩ thông suốt rồi à?”

“Mẹ còn hi vọng em chỉ để lại một cửa hàng thôi ấy chứ, kỳ thực em cũng không muốn mở tận mấy cửa hàng đâu, chỉ có điều có ngân ấy nhân viên, không thể bảo họ nghỉ việc được!”

nhân viên ấy em định xử lý thế nào?”

“Em sẽ giữ lại hết, chia ra ba cửa hàng còn lại, kéo Đồng Mộng Mộng về quản lý cả ba cửa hàng, tài vụ do Lâm Lam phụ trách, như vậy em sẽ rảnh rang hơn nhiều, có thể thường xuyên về nhà thăm Tỉnh Tỉnh”.

“Em không sợ chi phí cao lên à?”

“Mục đích của em không phải là kiếm tiền đơn thuần, được như bây giờ là em thấy hài lòng lắm rồi”.

“Dương Uy và Phong Hải đã ký tên rồi, nói thật lòng bọn họ ký tên rồi anh lại cảm thấy có một áp lực vô hình!”

“Có chút áp lực cũng tốt, ít nhất khiến mình làm gì cũng phải thận trọng hơn!”

Buổi đào tạo đầu tiên thành công khiến cho việc mở rộng nghiệp vụ trở nên thuận lợi, Ngô Phong Hải sau khi chính thức đi làm ở công ty Trương Hoa càng trở nên tâm huyết. Trần Đình giới thiệu một phụ nữ hơn bốn mươi làm tài vụ cho công ty, tên là Tống Anh Linh. Trương Hoa hỏi Trần Đình tại sao lại tìm một phụ nữ đứng tuổi như thế, công ty toàn là người trẻ tuổi. Trần Đình cười nói: “Lớn tuổi một chút mới yên tâm được”

Trương Hoa không hiểu “yên tâm” mà Trần Đình nói đến là có ý gì.

Sau khi Tống Anh Linh đến làm việc, Trần Đình tranh thủ thời gian đóng cửa hàng thứ ba, trong thời gian đó còn tranh thủ về nhà bố mẹ Trương Hoa thăm con gái, Nhã Vận cũng về nhà với Trần Đình.

Một buổi tối trong phòng họp, Ngô Tỉnh đưa ra một kiến nghị, cô nói: “Hiện giờ nghiệp vụ của công ty chỉ dừng lại ở việc đào tạo đơn nhất, hơn nữa người đứng giảng chủ yếu là Trương Hoa, tại sao không tăng thêm phạm trù nghiệp vụ?”

Trương Hoa nói: “Tăng thêm thế nào?”

“Không nhất thiết phải đích thân anh đứng giảng, cũng không nhất định phải mời những giáo viên hướng dẫn cố định đến đứng giảng, hiện giờ từ mở rộng nghiệp vụ, các công việc trước và sau đào tạo, cùng với việc tạo không khí hiện trường, các giáo viên đào tạo đều làm theo yêu cầu của chúng ta là được, nếu đã như vậy bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể mời được giáo viên đứng giảng, như vậy tính linh hoạt, thị trường cần cái gì chúng ta có thể tổ chức đào tạo cái đó!”

Mặc dù Ngô Tỉnh không nói cụ thể lắm nhưng Trương Hoa lập tức hiểu ra ý của cô. Việc này còn có thể tăng cường địa vị cho công ty. Đề nghị của Ngô Tỉnh khiến cho công ty lại có đất để phát triển.

Sự thành công của Trương Hoa ở thị trường mới khiến cho một người lại chú ý đến anh, đó chính là Cổ Triết Đông. Thực ra Cổ Triết Đông vẫn luôn để mắt đến anh, chỉ có điều hiện giờ Trương Hoa càng khiến cho ông ta phải chú ý hơn. Đối với Trương Hoa, Cổ Triết Đông vẫn luôn có một thứ tình cảm rất phức tạp.

Từ Cường ngồi đối diện với Cổ Triết Đông, uống một ngụm trà, châm điếu thuốc lên chậm rãi hút. Cổ Triết Đông nhìn anh ta, nói: “Trương Hoa có thể lôi kéo Nghiêm Lộ sang đó làm chứng tỏ cậu ta là người có tầm lòng khoan dung và tư duy không tầm thường!”

Từ Cường nói: “Hiện nay quy mô của anh ta không lớn, hơn nữa Trương Hoa cũng không có ý định mở rộng khu vực!”

Cổ Triết Đông nói: “Bất cứ công ty nào cũng vậy, quan trọng không phải là quy mô hiện tại, mà là hướng phát triển và định hướng thị trường. Đối với Trương Hoa mà nói, năng lực bản thân và sách lược công ty đang là ưu thế, nhưng anh ta thiếu vốn và quan hệ xã hội!”

Từ Cường nói: “Ngô Phong Hải dưới trướng của Phùng Lâm Hàn, cậu ta có mối quan hệ rộng rãi trong thành phố, đặc biệt là với các nhân viên bán hàng ở trung tâm thương mại, bao gồm các nhân viên của rất nhiều công ty điện tử, thậm chí rất nhiều khách hàng là bạn của cậu ta, ưu điểm này đã khiến cho cậu ta có thể phát huy được tác dụng ở công ty Trương Hoa”.

“Có thời gian thì tìm Phùng Lâm Hàn nói chuyện, tại sao một người như thế dưới trướng cậu ta mà lại không được trọng dụng?”

Từ Cường cười cười nói: “Đầy người có tài nhưng không được trọng dụng đấy thôi! Ở công ty Trương Hoa có một cô gái tên là Ngô Tĩnh, trước đây ở công ty mấy năm trời không được trọng dụng, mãi chỉ là nhân viên quèn, mờ nhạt. Thế mà đến công ty của Trương Hoa lại biểu hiện vô cùng xuất sắc, nghe nói rất nhiều phương án và đường hướng phát triển đều do cô ta nghĩ ra, dò la những người từng tiếp xúc với cô ta thì được biết cô ta là một người cực kỳ thông minh!”

Cổ Triết Đông trầm ngâm một lát rồi nói: “Có cơ hội tôi muốn gặp cô gái này một chút!”

Từ Cường lại nói: “Nghiêm Lộ vì áy náy với Trương Hoa nên sau khi qua bên đó làm vô cùng tích cực, chính bởi vì có mấy người này mà công ty của Trương Hoa nhanh chóng đi vào quỹ đạo!”

Cổ Triết Đông nói: “Cho dù những người này có mạnh đến đâu cũng vẫn chỉ là những người đứng xung quanh Trương Hoa, có thể khiến cho những người này phát huy tối đa ưu điểm của bản thân chính là nhờ vào tài năng lãnh đạo!”

Từ Cường nói: “Còn có một người mà không thể không nhắc đến, đó chính là Trần Đình, vợ cũ của Trương Hoa. Hiện nay tài vụ của công ty là Tống Anh Linh, một phụ nữ luống tuổi, âm thầm làm việc, nhưng người quản lý tài vụ chính của công ty chính là Trần Đình”

“Xem ra Trương Hoa vẫn có tình cảm với vợ cũ, cũng rất tin tưởng cô ta”.

“Đúng là như thế, em gái Trương Hoa nghỉ hè cũng về công ty Trương Hoa giúp đỡ, bởi vì Trương Hoa bận rộn nên thường ngày chuyện chăm sóc em gái anh ta đều do Trần Đình đảm đương. Còn một điểm nữa, Trần Đình đã gửi con đến nhà bố mẹ Trương Hoa, xem ra chuyện phục hôn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!”

“Tôi hi vọng bọn họ sớm phục hôn, như thế có thể yên tâm hợp tác với cậu ta!”

“Ngài định hợp tác với cậu ta sao?”

Cổ Triết Đông cười nói: “Trên thương trường chỉ có lợi ích là vĩnh viễn, cậu ta có năng lực và đường hướng, tôi có tiền và quan hệ xã hội, nếu không hợp tác chẳng phải là lãng phí ưu thế của nhau sao?”

“Liệu cậu ta có chịu quay trở lại công ty làm việc không?”

“Tôi nói là hợp tác mà!”

“Nếu là hợp tác, liệu cậu ta còn dây dưa với Vân Vân không?”

Cổ Triết Đông trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Ở công ty Vân Vân biểu hiện”

“Cô ấy đã bắt tay vào các công việc của bộ phận, có thể là muốn mượn công việc để quên đi một số chuyện!”

“Tâm trạng của nó thế nào?”

“Kể từ lúc Trần Đình ra đi cho đến nay chưa hề đi tìm Trương Hoa, Trương Hoa cũng không đến tìm cô ấy. Hiện giờ Vân Vân trông thì có vẻ rất bình tĩnh nhưng rõ ràng tâm trạng đang rất hụt hẫng!”

“Tạm thời hụt hẫng cũng được, chỉ cần nó từ từ nghĩ thông suốt là tốt rồi! Người không thích hợp cho dù có cô ép cũng không hạnh phúc!”

Bề ngoài thì bảo Nhã Vận đến công ty giúp một tay nhưng mục đích thật sự của Trương Hoa là để Nhã Vận đến nghe đào tạo, nhằm giúp con bé hiểu biết sớm về xã hội và tìm hiểu kinh nghiệm làm việc.

Đúng là Nhã Vận rất hứng thú đối với những buổi đào tạo, thậm chí còn kéo theo cả mấy bạn học cùng đến nghe. Đạo này, Nhã Vận bắt đầu cảm thấy thân thiết với Trần Đình, một mặt vì anh trai bạn, tối nào Trần Đình cũng đi với cô, mặt khác cô đã bắt đầu quen với việc gọi Trần Đình là chị dâu, trong lòng cũng dần tìm lại được cảm giác ngày xưa.

Chuẩn bị hết kỳ nghỉ hè, Nhã Vận quyết định về nhà sớm một chút. Vốn đã nói buổi chiều cả Trương Hoa và Trần Đình sẽ đưa Nhã Vận về nhà, nhưng đến lúc đi Trương Hoa lại có việc đột xuất, chỉ có mình Trần Đình đưa Nhã Vận về.

Buổi tối lúc ăn cơm, mẹ Trương Hoa hỏi Nhã Vận: “Thời gian qua đã học được những gì rồi?”

Nhã Vận cười nói: “Học được nhiều thứ lắm ạ, càng ngày con càng khám phục anh cả, không hiểu sao anh ấy lại biết nhiều đạo lý đến thế!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ thấy có nhiều đạo lý nó chẳng hiểu đâu!”

“Mẹ chưa được nghe anh cả đào tạo đâu, mấy đứa bạn con đều khen anh cả thật là oách, có đứa còn hỏi anh ấy đã lấy vợ chưa, nếu chưa lấy vợ sẽ theo đuổi anh ấy đấy!”

“Bạn con á? Bạn con mới bao nhiêu tuổi? Bọ trẻ con bây giờ sao bạo dạn thế? Mẹ thấy lo thay cho lũ trẻ con các con đấy!”

“Mẹ không cần phải lo, con đã nói anh cả đã có con rồi!”

“Không phải mẹ lo chuyện ấy, là lo tư tưởng của các con ấy!”

“Tư tưởng của bọn con hoàn toàn lành mạnh mà!”

Trần Đình liền chen vào: “Mẹ à, bây giờ tư duy của thanh niên tương đối thẳng thắn, nhưng về bản chất thì không xấu, chỉ có cách thức hành động và biểu đạt có khác mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

Mẹ Nhã Vận nói: “Hành vi và lời nói phản ánh tư tưởng của một con người, nói chung mẹ rất lo lắng cho đám thanh niên các con, nhiều lúc ngay cả nên nghĩ gì, nên làm gì cũng không biết rõ!”

Nhã Vận liền nói: “Con đã xác định được sẽ làm gì sau khi tốt nghiệp rồi!”

“Con định làm cái gì?”

“Con sẽ kinh doanh, cũng chính là bán hàng mà mọi người thường nói đấy ạ!”

“Con muốn đi bán hàng ở trung tâm thương mại sao?”

“Nhân viên bán hàng chỉ là một trong những vị trí của ngành kinh doanh thôi mẹ ạ, chị dâu hiện nay cũng đang theo đuổi nghề kinh doanh, anh cả cũng thế, chẳng lẽ họ cũng là bán hàng chắc?”

“Nói tóm lại là nghe thấy những từ này là mẹ đã thấy khó chịu rồi, bao nhiêu công việc ổn định không làm, sao cứ phải làm cái nghề này? Một đứa con gái có công việc ổn định là được rồi, mẹ chẳng mong con kiếm được nhiều tiền!”

Trần Đình liền nói: “Nhã Vận chỉ tạm thời

nghĩ vậy thôi mẹ ạ, có thể đến lúc gần tốt nghiệp em nó lại lựa chọn công việc khác!”

Nhã Vận liền nói: “Nói chung là con đã quyết định rồi, hơn nữa anh cả lại biết nhiều thế, sau này nhất định sẽ chỉ dạy cho con!”

“Con mà bị được với anh cả à? Con là con gái!”

“Con gái thì đã sao, con gái cũng có thể làm được những việc ấy mà!”

Trần Đình vội nói: “Nhã Vận, đừng nói nữa, mau ăn cơm đi!”

“Con ranh này càng ngày càng biết chọc tức mẹ, con nhìn anh con đi, Tinh Tinh đã lớn bằng này rồi mà chẳng biết về thăm con được mấy lần, chỉ có cái Đình là hay về, con tưởng rằng làm cái nghề của nó là tốt lắm à.”

Cuối cùng bố Trương Hoa đành phải lên tiếng: “Con cái lớn rồi, để mặc chúng đi! Thích làm gì thì làm, thất bại thì đừng có oán trách người khác là được!”

“Vẫn là bố tâm lý nhất, nếu bản thân con không thích thì công việc có tốt mấy cũng chẳng có ý nghĩa gì”

Mẹ Trương Hoa quay sang lườm bố Trương Hoa, nói: “Ông chỉ chiều làm hư chúng nó”

Trương Hoa vốn định làm xong sớm sẽ về nhà, nhưng nào ngờ làm xong việc thì đã bảy giờ tối rồi, sau đó đi ăn cùng mấy người, cuối cùng đành đi về với Ngô Tinh. Lúc xuống khỏi xe buýt, nghĩ cả Trần Đình và Nhã Vận đều không có ở nhà, Trương Hoa liền qua chỗ Ngô Tinh ngồi một lát.

Trương Hoa đón lấy cốc nước Ngô Tinh đưa cho, nói: “Em thấy mục tiêu phấn đấu của cuộc đời rốt cuộc là gì”

Ngô Tinh cũng ngồi xuống, cười nói: “Câu hỏi này hơi phức tạp đấy!”

“Trước đây anh từng xem một bài báo, nội dung là phóng viên phỏng vấn một tác gia lớn tuổi, hỏi ông ấy động lực gì khiến ông ấy trở thành nhà văn và nỗ lực cả đời cho nghề viết lách? Nhà văn đó nói hồi còn trẻ ông ấy từng thích một cô gái, về sau cô gái ấy rời bỏ ông để lấy một thương nhân, sở dĩ ông

cố gắng viết lịch cả một đời chỉ là để cô gái mà ông từng thích có thể cảm nhận được rằng cô ấy và ông đang sống trong cùng một thành phố!”

phải cảm ơn cô gái ấy, không có cô ấy, nhà văn đó sẽ không thể trở thành nhà văn”.

“Anh không nghĩ như thế, nếu như cho ông ta chọn giữa trở thành nhà văn và được sống với cô gái kia, anh nghĩ chắc chắn ông ấy sẽ chọn về thứ hai”.

“Có thể là như thế”

“Vì vậy mục tiêu phấn đấu của cuộc đời rất phức tạp, có người vì tiền, có người vì danh, có người vì nhà cửa, có người chỉ vì miếng cơm manh áo”.

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa cười nói: “Thế còn anh thì sao?”

Trương Hoa đặt cốc nước xuống, châm một điếu thuốc hút, sau đó nhìn Ngô Tĩnh cười: “Có thể ngay chính bản thân anh cũng không biết, bây giờ cứ nghĩ thành công cũng được, thất bại cũng được, đều là vấn đề của bản thân thôi”

“Không có ai cùng chia sẻ thành công với anh ư?”

“Đúng mà cũng không đúng, trước đây anh chỉ là đi làm, mặc dù đơn điệu nhưng cảm giác hạnh phúc, về sau vào công ty điện tử Triết Đông chỉ vì một mục đích duy nhất, sau đó lại nghỉ việc, rồi quay lại tập đoàn Triết Đông, thế là anh cũng chẳng rõ mục tiêu của mình là gì nữa rồi”.

Ngô Tĩnh nói: “Có rất nhiều người phấn đấu vì gia đình mình, cụ thể hơn là vì bố mẹ, vì vợ, vì con cái ...”

“Nếu bây giờ nhất định bắt anh phải đưa ra một lý do để phấn đấu thì có lẽ đấy là Tĩnh Tĩnh”

Ngô Tĩnh cười nói: “Anh đừng quên còn cả một đám người của công ty, đám người này cũng là động lực để anh phấn đấu, ít nhất em cũng phải nhờ vào anh để kiếm miếng cơm ăn mà!”

Trương Hoa cũng bật cười: “Trong cái xã hội này, đừng bao giờ hi vọng người khác sẽ giúp đỡ mình, có người giúp em coi như đấy là may mắn của em, không có người giúp thì em phải tự học cách sinh tồn, đối với anh mà nói là như thế, đối với những người khác trong công ty cũng như vậy”

“Nhưng nếu có cơ hội giúp đỡ người khác cũng là một chuyện tốt, kỳ thực anh có thể mở rộng quy mô để giúp đỡ càng nhiều người trên nền tảng đã có”

“Chuyện phát triển công ty không đơn giản như vậy đâu!”

“Có thể em nói ra anh không vui, nhưng đúng là có một cách có thể nhanh chóng mở rộng quy mô!”

“Cách nào ?”

“Hợp tác với Cổ Triết Đông”

“Hợp tác với tập đoàn Triết Đông ư?”

“Đúng thế, Cổ Triết Đông là một thương nhân, em tin chắc chắn ông ấy hiểu rõ hơn cả chúng ta. Hơn nữa trên thương trường không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn thôi”

“Chuyện này anh sẽ không cân nhắc, anh rất hài lòng với công ty hiện giờ, ít nhất dù cho chúng ta sống qua ngày, thậm chí còn tốt hơn nhiều người khác”

“Em chỉ đưa ra ý kiến của mình thôi, anh có thể suy nghĩ một chút, dù gì hiện giờ anh cũng đang quản lý một công ty, bất cứ một công ty nào cũng chỉ có duy nhất một mục tiêu, đó là phát triển”

Hết giờ làm, Trương Hoa thấy Trần Đình vẫn còn ở trong công ty liền vào phòng tài vụ gọi Trần Đình, nói: “Đi thôi, tối nay anh mời em ăn cơm”

Trần Đình nhìn anh cười nói: “Sao tự nhiên lại mời em đi ăn làm gì?”

“Dạo này toàn là em chăm sóc Nhã Vận, tối qua anh vốn định đưa nó về nhà, kết quả lại chẳng có thời gian”

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Thế cũng được!”

Hai người gọi món xong, Trương Hoa liền hỏi: “Tĩnh Tĩnh ở nhà vẫn ổn chứ?”

“Mẹ chăm sóc nó rất chu đáo, nó bắt đầu quần bà rồi” – Nói rồi cô lại cười: “À phải rồi, nó biết gọi bố rồi đấy, còn biết gọi bà. Ở với bà hình như học nói được nhiều hơn”

“Mẹ suốt ngày ở cạnh nó, lại đưa nó đi chơi nhiều thì phải học nói nhanh hơn thôi, nhưng con cũng lớn hơn một chút rồi, thế nên học gì cũng nhanh hơn”

“Sáng nay em đến cửa hàng, Mộng Mộng nói đùa bảo em sắp quên cửa hàng hoa rồi!”

“Chuyện làm ăn của cửa hàng hoa có bị ảnh hưởng gì không?”

“Cũng vẫn ổn, mấy cô gái đều rất tự giác, có thể mình càng thả thì họ càng tự chủ”

Trương Hoa im lặng một lát rồi hỏi: “Trần Đình, mục tiêu phấn đấu hiện nay của em là gì? Hay nói cách khác, động lực làm việc của em hiện nay là gì?”

Trần Đình nhìn Trương Hoa hồi lâu rồi nói: “Sao anh đột nhiên hỏi chuyện này? Em cũng chẳng biết phải trả lời sao nữa. Em chưa từng suy nghĩ nghiêm túc vấn đề này, lúc mới mở cửa hàng chỉ mong có thể tự nuôi dưỡng Tinh Tinh là được, giờ có thể là vì nghĩ muốn cho Tinh Tinh có được cuộc sống tốt đẹp hơn!”

“Ngoài Tinh Tinh ra, còn có động lực nào khác không?”

Trần Đình cười cười nói: “Em còn có thể có mục đích nào khác chứ? Vừa không muốn nổi tiếng, cũng chẳng muốn giàu có, chỉ muốn bình yên sống qua ngày là được rồi”.

Trương Hoa nhìn Trần Đình rồi nói: “Em có tán thành việc công ty mở rộng quy mô không?”

“Nếu công ty có thể phát triển ổn định là chuyện tốt”

“Ý của anh là mở rộng công ty trong thời gian ngắn ấy”

“Mở rộng trong thời gian ngắn ư?”

“Hợp tác với tập đoàn Triết Đông”

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Em không đồng ý”

“Tại sao?”

“Em cũng không nói rõ được lý do, chỉ cảm thấy không! Hơn nữa hiện nay công ty của mình dù không to nhưng cũng rất ổn định, mọi người cũng rất đoàn kết, em thích một không khí như thế, nếu hợp tác với một tập đoàn lớn em sẽ xây ra ít nhiều mâu thuẫn”

“Anh cũng có suy nghĩ như em, anh cũng không đồng ý chuyện hợp tác với tập đoàn Triết Đông”.

“Nói như vậy có nghĩa người đề ra ý kiến hợp tác này là người khác ư?”

“Đúng thế, là Ngô Tĩnh”

“Em cứ cảm thấy cô gái này quá thông minh, nhưng cô ấy đã đưa ra ý kiến đó chắc chắn là đã có đường hướng cụ thể, nếu xét riêng trên góc độ thương nghiệp hoặc từ tham vọng cá nhân thì đây đúng là một ý hay!”

“Thực ra anh cảm thấy Ngô Tĩnh không phải là một cô gái quá tham vọng, nếu cô ấy có dã tâm thì với trí tuệ và năng lực của cô ấy thì bây giờ đâu chỉ là một nhân viên quen”

“Chuyện ấy cũng chưa chắc, có một số người khi gặp môi trường thích hợp mới phát huy được thế mạnh, có thể Ngô Tĩnh có thể phát huy được khả năng cá nhân khi ở chỗ anh. Mà khi giá trị của một con người được thể hiện ở mức cao nhất, con người sẽ nảy sinh những thay đổi về tâm lý”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Có thể em nói đúng, con người đều thay đổi, thậm chí nhiều lúc bản thân mình cũng không hiểu mình đang theo đuổi cái gì, rồi cuộc lộn lộn vì cái gì”

Lúc Cố Triết Đông gọi cho Trương Hoa mặc dù anh hơi bất ngờ nhưng không đến mức sửng sốt. Anh tin vào phán đoán của Ngô Tĩnh, Cố Triết Đông là một thương nhân, vấn đề quan trọng nhất mà ông ta luôn cân nhắc chính là lợi ích. Hai người nói chuyện một cách lịch sự qua điện thoại. Trương Hoa giả bộ như không biết chuyện Cố Triết Đông âm thầm tìm cách đuổi mình ra khỏi công ty, còn giả bộ xin lỗi: “Lúc ấy tôi nông nổi quá, thực sự rất xin lỗi ông”

Cố Triết Đông đương nhiên biết thừa Trương Hoa đã biết chuyện này, dù gì Nghiêm Lộ cũng đã qua công ty Trương Hoa làm việc rồi. Cố Triết Đông cười nói: “Quá khứ đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa”.

Sau đó hỏi han tình hình công ty, cuối cùng đi thẳng vào vấn đề: “Cậu xem khi nào có thời gian thì ra ngoài ngồi nói chuyện một chút. Cậu nghĩ việc đã lâu như thế, tôi thật lòng hơi nhớ cậu, rất nhớ những ngày cùng cậu làm việc”.

“Thật ngại quá, hai hôm tới tôi có lớp, đợi vài hôm nữa tôi sẽ gọi cho chủ tịch sau nhé!”

“Thế cũng được, khi nào rảnh thì cứ gọi cho tôi!”

Thực ra chẳng phải Trương Hoa không có thời gian, nếu muốn thì ngay tối nay anh có thể gặp Cố Triết Đông, nhưng hiện giờ đầu óc anh hơi rối. Trương Hoa biết Cố Triết Đông tìm mình là vì cái gì, vì vậy nhất định phải cân nhắc kỹ lưỡng trước đã, cho dù là đồng ý hay từ chối thì đều phải nói rõ lý do và hướng đi cụ thể.

Cổ Triết Đông lại không nghĩ như thế. Ông ta nghĩ Trương Hoa giả vờ không biết chuyện ông ta giờ thủ đoạn đẩy Trương Hoa ra khỏi công ty và cố ý kéo dài thời gian, không cho một cái hẹn cụ thể là bởi vì Trương Hoa có kế sách và có ý làm cao. Ông ta tin rằng với trí tuệ của Trương Hoa, chắc chắn anh ta biết rõ mục đích tìm anh ta nói chuyện của ông. Vì vậy Cổ Triết Đông cười thầm xem ra Trương Hoa đã trưởng thành hơn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

Cổ Triết Đông thấy Cổ Vân Vân đi vào nhà liền nói: “Vân Vân về rồi à?”

Cổ Vân Vân thấy bố ngồi trong phòng khách, cô bước vào: “Bố, sao hôm nay bố về sớm thế?”

“Hôm nay không nhiều việc nên về sớm một chút, ngồi xuống nói chuyện với bố một lát!”

Cổ Vân Vân ngồi xuống nói: “Mẹ đâu bố?”

“Mẹ qua chỗ đi Lan có việc rồi!”

Cổ Vân Vân dạ một tiếng rồi ngồi im không nói gì. Cổ Triết Đông nhìn con gái rồi đột nhiên hỏi: “Vân Vân, con cảm thấy tình cảm của bố mẹ thế nào?”

Cổ Vân Vân ngẩng đầu nhìn bố, cô không ngờ bố lại đột nhiên câu này, trong ấn tượng của cô, bố cô không bao giờ nói chuyện tình cảm với cô.

Cổ Triết Đông nhìn bộ dạng con gái, biết ngay cô đang cảm thấy kỳ lạ liền cười bảo: “Có phải con cảm thấy tình cảm của bố mẹ rất tốt không?”

Cổ Vân Vân gật đầu, trong lòng cô, tình cảm của bố mẹ là nguyên vẹn không vết tích, cô cũng ch

ưa từng nghĩ bố mẹ cô lại có lúc com không lành, canh không ngọt.

“Vân Vân, có những chuyện trong quá khứ đáng lẽ ra không nên nói cho con biết, nhưng bây giờ con đã lớn rồi, có khả năng phân biệt rồi, tối nay bố muốn tâm sự với con một chút!”

Cổ Vân Vân liền hỏi: “Trong quá khứ chuyện tình cảm của bố mẹ không được tốt ư?”

“Cũng không phải là không tốt, là bố từng thích một người phụ nữ khác, thậm chí muốn lấy cô ấy làm vợ nên muốn ly hôn với mẹ con, cuối cùng mới phát hiện ra mẹ con là một người không bao giờ rời xa bố, quan trọng hơn nữa là mẹ con có thể giúp bố trên con đường sự nghiệp”.

Cổ Vân Vân chưa bao giờ nghe nói đến những chuyện này, càng không nghĩ bố sẽ đột ngột nói với mình chuyện này, thế nên liền hỏi: “Chuyện này mẹ có biết không ạ?”

“Đương nhiên là có, chính vì mẹ biết nhưng không lựa chọn ra đi, bố mới quyết định cả đời này sẽ đối xử tốt với mẹ con!”

Cổ Vân Vân nhìn bố một lát rồi hỏi: “Tại sao bố đột nhiên nói chuyện này với con?”

“Bố chỉ muốn nói với con, mục đích của hôn nhân là sống qua ngày, là có thể ở bên nhau cả đời, người mà mình thích chưa chắc đã phù hợp với cuộc hôn nhân của mình, giống như bố và mẹ đây, mặc dù bố từng thích một người khác, không phải là mẹ con, nhưng bố biết mẹ con là người thích hợp nhất cho cuộc hôn nhân của bố. Bao nhiêu năm qua rồi, tình yêu giữa bố và mẹ đã chuyển sang tình thân từ lâu rồi, chính là thứ tình thân giữa những người trong một gia đình”.

Cổ Vân Vân cúi đầu trầm ngâm một lát, sau ngẩng đầu lên nhìn bố nói: “Con hiểu rồi, con đã biết phải làm thế nào rồi!”

Cổ Triết Đông gật đầu: “Thế là tốt, đừng thất bại, đừng sợ sai lầm, thất bại mới có thêm nhiều kinh nghiệm. Bố mẹ vốn mong con sớm lấy chồng, giờ thì không sốt ruột nữa! Con cứ làm những thứ mà con hứng thú đi, nếu một ngày nào đó con nói con không có hứng thú với chuyện đi làm, muốn làm việc khác, bố mẹ vẫn sẽ ủng hộ con!”

Cổ Vân Vân nói: “Trước đây con toàn nghĩ xuất thân chính là ưu thế của con, có thể không cần đi làm mà vẫn được hưởng thụ cuộc sống, giờ mới phát hiện chẳng mấy người thật tâm thừa nhận xuất thân của con, bọn họ chỉ cảm thấy con rất may mắn. Vì vậy Trương Hoa cùng các bạn học đều có phần khinh thường con”

“Đừng nghĩ vậy, có nhiều suy nghĩ đều do mình nghĩ mà ra đấy! Chẳng có ai khinh thường con cả, môi trường trưởng thành giữa người và người khác nhau, chắc chắn sẽ có những quan điểm khác biệt!”

“Cho dù thế nào đi nữa, con đã quyết định sẽ dựa vào khả năng của mình để tự nuôi sống bản thân”

Mấy ngày nay Trương Hoa vẫn đang cân nhắc chuyện hợp tác với Cổ Triết Đông. Trong thâm tâm của anh, không khí công ty hiện nay rất hòa đồng, mối quan hệ cũng đơn giản, anh hoàn toàn không muốn phá vỡ nó, cũng không muốn dính dáng gì thêm với Cổ Văn Vân.

Vì vậy thật lòng Trương Hoa chưa bao giờ nghĩ sẽ hợp tác với Cổ Triết Đông. Một ngày qua đi, Cổ Triết Đông lại gọi cho Trương Hoa, Trương Hoa biết không thể kéo dài thêm được nữa, đành phải đồng ý tối nay gặp mặt.

Trương Hoa vào quán cà phê đã thấy Cổ Triết Đông có mặt rồi, Trương Hoa vội xin lỗi: “Thật ngại quá, đã để chủ tịch Cổ phải chờ rồi!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Có chờ cậu cũng là điều nên làm mà!”

Trương Hoa ngồi xuống và gọi một cốc cà phê. Cổ Triết Đông nhìn vào mắt Trương Hoa, sau đó thở dài: “Tôi rất ngưỡng mộ thanh niên các cậu, dám nghĩ dám làm, nghe nói mấy thanh niên trong công ty cậu đều rất có năng lực, xem ra chúng tôi đã già thật rồi!”

Trương Hoa nói thẳng: “Chủ tịch Cổ chắc biết rõ về tình hình công ty tôi rồi!”. Câu nói này mang nhiều ý nghĩa, Cổ Triết Đông thẳng thừng nói: “Giờ cậu sắp thành người nổi tiếng rồi, muốn không biết tình hình công ty cậu cũng kh”

“Quy mô công ty tôi nhỏ như thế, mấy người bạn bè cùng chung chí hướng có thể vui vẻ bên nhau, có thể yên ổn qua ngày là được rồi!”

“Như thế đâu có giống cậu!”

Trương Hoa cười nói: “Thực ra tôi là người không có nhiều hoài bão, nếu không phải vì nguyên nhân đặc biệt thì giờ có lẽ vẫn là chân lon ton ở bộ phận nhân sự thôi!”

Mặc dù Trương Hoa đã có ý “bị miệng” Cổ Triết Đông từ trước, nói rằng không muốn phát triển công ty to thêm nữa nhưng Cổ Triết Đông vẫn nói ra ý định hợp tác, đồng thời bàn đến cục diện đôi bên cùng có lợi khi hợp tác.

Cổ Triết Đông nói rất nhiều, Trương Hoa biết không nên thẳng thừng từ chối, đành nói: “Chủ tịch Cổ đã biết gần hết tình hình công ty của tôi rồi, nhưng có một chuyện chắc ngài chưa biết, đó là công ty này không phải của riêng tôi, công ty này do mấy người bạn của tôi cùng góp cổ phần, vì vậy công ty phát triển thế nào đều không do một mình tôi quyết định!”

Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa một lát, Trương Hoa nói tiếp: “Chủ tịch không tin ư?”

“Cậu nói sao tôi có thể không tin chứ, nhưng tôi tin chỉ cần cậu muốn hợp tác thì ý kiến của những người khác chỉ là thứ yếu!”

Trương Hoa cười nói: “Sở dĩ cho họ đóng góp cổ phần là vì hi vọng không khí trong công ty luôn vui vẻ, hòa thuận. Mà tiền đề của sự hòa thuận này là không thể chỉ nghe ý kiến của một người!”

“Tôi hiểu ý của cậu, vậy tôi sẽ đợi mấy cổ đông của công ty cậu bàn bạc và đưa ra kết luận!”

“Vậy tôi sẽ nói ý của ngài cho họ biết đã, chỉ cần đa số đồng ý, tôi không có ý kiến gì!”

Hai người nói chuyện thêm một lát thì Trương Hoa đứng dậy nói tối nay còn có việc, phải đi trước. Cổ Triết Đông đứng nhìn theo cái bóng của Trương Hoa, đột nhiên cười. Ông không tin công ty của Trương Hoa thật sự còn có những người khác đóng góp cổ phần, cũng không tin Trương Hoa không muốn hợp tác với mình. Trương Hoa làm vậy chẳng qua là vì muốn làm cao một chút, hay nói cách khác, anh ta vẫn canh cánh trong lòng chuyện ông tìm cách đẩy anh ta ra khỏi

Nhưng Cổ Triết Đông cảm thấy đây đều không phải vấn đề lớn, dù gì Trương Hoa vẫn còn trẻ, người trẻ tuổi có sĩ diện cao cũng là chuyện dễ hiểu. Mà càng là những người có sĩ diện thì càng không cần quá lo lắng.

Buổi tối, nằm trên giường, Trương Hoa nghĩ ngợi rất lâu. Trong thâm tâm anh không muốn hợp tác với Cổ Triết Đông, nhưng dù gì công ty cũng không phải của riêng mình, gặp phải những chuyện này cũng cần phải nói cho các cổ đông biết. Liệu Lý Dương Uy và Ngô Phong Hải có đồng ý không?

Mặc dù bọn họ là cổ đông, nhưng Ngô Tĩnh và Trần Đình cũng có vai trò quan trọng trong công ty, liệu có nên trưng cầu ý kiến của họ nữa không?

Ngô Tĩnh trước đó đã đưa ra ý kiến hợp tác với Cổ Triết Đông rồi, chắc chắn cô ấy sẽ đồng ý chuyện này. Lần trước anh cũng nói qua chuyện này với Trần Đình, cô một mực không đồng ý. Nếu thật sự để họ cùng bàn bạc, liệu có thay đổi thái độ vốn có không? Cuối cùng Trương Hoa vẫn quyết định hôm sau sẽ mở cuộc họp, cho dù kết quả có thể nào cũng không thể tự ý quyết định được.

Trong phòng họp, Trương Hoa nói chuyện mình và Cổ Triết Đông gặp mặt và đề nghị của Cổ Triết Đông với mọi người, sau đó nhìn sang Trần Đình, Ngô Tĩnh, Ngô Phong Hải nói: “Hôm nay tôi triệu tập mọi người là để trưng cầu ý kiến về chuyện tôi vừa mới nói. Nếu đồng ý, chúng ta sẽ hợp tác với tập đoàn Triết Đông. Nếu không đồng ý thì phương án này bị hủy bỏ, chúng ta sẽ tiếp tục công việc của chúng ta”.

Trương Hoa nói xong liền bổ sung thêm một câu: “Để thể hiện sự tôn trọng ý kiến của mọi người, tôi không tham gia bỏ phiếu, giờ mọi người tự thảo luận đi!”

Ba người quay sang nhìn nhau, Ngô Phong Hải nói trước: “Đây là chuyện lớn, tôi không thể tự tiện đưa ra quyết định được, nghe ý kiến của Ngô Tĩnh và chị dâu trước đã !”

Ngô Tĩnh nói: “Vậy tôi xin bày tỏ ý kiến trước, tôi đồng ý hợp tác. Còn về lý do thì Trương Hoa ban nãy vừa trình bày lại ý của Cổ Triết Đông đã nói rất rõ rồi, đây là vì cả đôi bên cùng có lợi!”

Trần Đình lập tức lên tiếng: “Tôi không đồng ý, công ty hiện nay đang phát triển rất ổn định, các thành viên rất đoàn kết, không cần thiết phải mạo hiểm như thế! Cổ Triết Đông lẫn lộn trên xuống trường mấy chục năm, hợp tác với ông ấy khiến chúng ta lúc nào cũng phải đề phòng!”

Thái độ của Ngô Tĩnh và Trần Đình đúng như Trương Hoa đã dự đoán, đồng ý và không đồng ý một cách rất dứt khoát. Nếu xét về lợi ích cho công ty thì những gì Ngô Tĩnh đã nói rất có sức hấp dẫn.

Điều này khiến Ngô Phong Hải vô cùng bối rối. Sau khi Trần Đình phản đối, Ngô Tĩnh lại nói rất nhiều lý do có lợi khi hợp tác, trong lòng anh dần nghiêng về ý kiến hợp tác với tập đoàn Triết Đông. Một mặt bản thân anh cũng xuất thân từ công ty điện tử Triết Đông nên cũng có thiện cảm với tập đoàn Triết Đông. Mặt khác, đàn ông ai chẳng muốn có thể phát huy tối đa sức mạnh.

Nhưng nếu anh đồng ý hợp tác thì lại e Trần Đình sẽ không vui. Dù gì mối quan hệ của Trần Đình và Trương Hoa cũng khá tế nhị. Trương Hoa thấy Ngô Phong Hải ngậm ngừng cả buổi không nói lên lời liên bảo: “Phong Hải, anh cứ nói thật suy nghĩ của mình, đừng bận tâm những yếu tố khác!”

Ngô Phong Hải nhìn Trần Đình, sau đó lại nhìn Ngô Tĩnh, cuối cùng nhìn Trương Hoa nói: “Thực ra chị dâu và Ngô Tĩnh nói đều có lý, chỉ có điều xét từ khía cạnh phát triển công ty thì hợp tác với tập đoàn Triết Đông sẽ nhanh hơn một chút!”

Trương Hoa nói “Thế có nghĩa là anh đồng ý hợp tác?”

“Cứ cho là vậy đi!”

Ngô Tĩnh nói: “Nếu Trương Hoa không tham gia bỏ phiếu, hiện nay số phiếu tán thành hai phiếu rồi!”

Trương Hoa hiểu ý của Ngô Tĩnh, trong lòng anh đột nhiên băn khoăn, tại sao Ngô Tĩnh lại kiên quyết muốn hợp tác với Cổ Triết Đông? Hơn nữa xem ra còn mong nhanh chóng hợp tác với bên đó, có phải cô đã nắm chắc phần thắng? Hay là cô còn có mục đích khác? Hi vọng là vì cô đã có phương hướng hoàn chỉnh nên chắc thắng như vậy.

Trong khi Trương Hoa đang suy nghĩ thì Trần Đình lên tiếng: “Có thể nói phản đối tạm thời chỉ có một phiếu, bởi vì còn một người nữa chưa phát biểu ý kiến, chính là Lý Dương Uy”.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Ý của Trần Đình ai cũng hiểu, Trương Hoa đành phải tạm dừng cuộc họp buổi sáng, đợi đến tối Lý Dương Uy hết giờ làm sẽ tiếp tục bàn bạc.

Trương Hoa vừa vào văn phòng thì Ngô Tĩnh đã theo vào, tiện tay đóng cửa lại. Trương Hoa nói: “Có chuyện muốn nói với anh à?”

Ngô Tĩnh nói thẳng: “Em có thể hiểu được tâm lý của Trần Đình, nhưng hiện giờ phải nhìn nhận vấn đề từ khía cạnh của công ty. Em vẫn hi vọng anh có thể ủng hộ ý kiến của em!”

Trương Hoa cười nói: “Anh đã nói là anh tôn trọng ý của mọi người mà!”

“Tính cách của Lý Dương Uy phần nhiều hướng về sự ổn định, nếu chiều nay Trần Đình nói chuyện trước với anh ta, tối nay nhất định anh sẽ bỏ phiếu phản đối, như thế chỉ có thể là năm mươi năm mươi, hoàn toàn không thể hợp tác được!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa một lát rồi nói: “Có phải anh có ý không chấp nhận phương án hợp tác không?”

Trương Hoa châm một điếu thuốc lên, chậm rãi hút, không trả lời câu hỏi của Ngô Tĩnh, Ngô Tĩnh ngồi xuống, nói: “Em có thể đảm bảo với anh, công ty sẽ không phải chịu bất cứ một tổn thất nào, trong chuyện hợp tác với tập đoàn Triết Đông, công ty tuyệt đối không phải chịu thiệt!”

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh hồi lâu rồi hỏi: “Nói như vậy có nghĩa em đã có phương án hoàn chỉnh rồi?”

“Nếu không có phương án hoàn chỉnh làm sao em dám kiên quyết đồng ý hợp tác như thế?”

Trương Hoa nghe Ngô Tĩnh nói thế cũng bỏ bớt được một chút nghi vấn, xem ra đúng là Ngô Tĩnh không có mục đích khác, chỉ là vì cô đã có phương án khả thi cụ thể rồi.

“Chỉ cần anh đồng ý hợp tác, chuyện đàm phán cứ giao cho em, chỉ có điều em cần có sự giúp đỡ của Trần Đình!”

“Cần đến sự giúp đỡ của cô ấy ư?”

“Trần Đình tinh thông về mảng tài vụ, trong quá trình hợp tác sẽ dính dáng rất nhiều đến vấn đề phân chia lợi nhuận, Trần Đình mạnh về mảng này!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Đội tôi nay đủ mặt mọi người, sau khi đi đến kết quả cuối cùng chúng ta sẽ bàn bạc vấn đề này!”

Sau khi những người khác trong công ty đều đã về, chỉ còn lại mấy người bọn họ chờ Lý Dương Uy đến. Trương Hoa nói đội hợp xong sẽ ra ngoài đi ăn. Trần Đình bước vào văn phòng Trương Hoa, ngồi xuống đối diện anh nói: “Anh có thể hút thuốc ít đi không?”

Trương Hoa liền dập tắt điếu thuốc, cười nói: “Muốn nói gì với anh sao?”

Trần Đình nói: “Anh nên kiên quyết với những gì anh đã nói!”

“Em nói thế ý gì?”

“Tức là không tham gia cho ý kiến ấy!”

“Đương nhiên rồi!”

“Thế thì được rồi!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, sau đó cười nói: “Có phải em đã gọi cho Dương Uy không?”

Trần Đình cũng cười nói: “Chuyện này không nói với anh nữa!”

Trương Hoa lại châm một điếu thuốc, hút vài hơi mới nói: “Trần Đình, tại sao em phản đối chuyện hợp tác với tập đoàn Triết Đông?”

“Em chưa thật sự nghĩ kỹ càng, chỉ cảm thấy tình hình hiện nay đang rất tốt!”

Trần Đình nói xong, trong lòng cũng nghĩ tại sao mình không muốn Trương Hoa hợp tác với tập đoàn Triết Đông?

Cuối cùng cô cũng đưa ra được hai lý do: một là không muốn công ty của Trương Hoa phát triển quá lớn, cũng không hi vọng anh bước vào môi trường kinh doanh quá phức tạp, ngoài ra cũng không mong Trương Hoa và Cô Vân Vân tiếp tục dây dưa với nhau.

Nghĩ đến đây Trần Đình mới biết phản đối vì mục đích hơi ích kỷ. Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình đang suy nghĩ liền hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

Trần Đình không khỏi đỏ mặt nói: “Không nghĩ gì cả, em ra ngoài xem Dương Uy đến chưa đây!”

Buổi họp đúng như Ngô Tĩnh dự đoán, Lý Dương Uy bỏ phiếu phản đối, lý do cũng giống như Trần Đình, cảm thấy hiện tại công ty đang phát triển ổn định, không muốn phát triển quá nhanh. Trần Đình nói: “Nếu như số phiếu tán đồng không chiếm đa số, điều đó có nghĩa phương án hợp tác không được thông qua!”

Ngô Tĩnh nói: “Hiện nay phản đối và đồng ý cân bằng nhau, như vậy Trương Hoa cần phải phát biểu ý kiến của bản thân!”

Trần Đình nói: “Sáng nay Trương Hoa đã nói sẽ không có bất cứ ý kiến gì rồi, tôi nghĩ anh ấy chắc chắn cũng không đột ngột thay đổi lời hứa của mình đâu!”

Trần Đình cố ý dừng từ “lời hứa”, lần này thì tất cả khó khăn đổ lên đầu Trương Hoa. Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa hồi lâu không nói liền nói với Trần Đình: “Chị Đình, em có thể nói chuyện riêng với chị không?”

Trần Đình và Ngô Tĩnh đi vào phòng tài vụ, hai người ngồi xuống ghế, Ngô Tĩnh nghĩ một lát rồi nói: “Chị Đình, không phải em có ý chống lại ý kiến của chị đâu mà quả thực em có cách riêng của mình!”

Trần Đình nói: “Có sự khác biệt ý kiến trong công việc là chuyện bình thường mà!”

“Vậy em sẽ nói suy nghĩ của mình cho chị nghe rồi chị hãy quyết định nhé!”

“Ok! Em nói đi!”

“Đầu tiên em muốn nói là, đồng ý hợp tác với tập đoàn Triết Đông không phải vì em có mục đích riêng tư gì. Dương Uy và Phong Hải đều có cổ phần, chị Đình mặc dù không có cổ phần nhưng trong lòng mọi người, chị với Trương Hoa giống như người một nhà. Trong mấy người thì chỉ có em là không có cổ phần, vì vậy em chỉ đứng ở khía cạnh phát triển của công ty để cân nhắc vấn đề thôi!”

Câu nói “chị với Trương Hoa giống như người một nhà” của Ngô Tĩnh khiến Trần Đình cảm thấy dễ chịu trong lòng. Ngô Tĩnh tiếp tục nói: “Thứ hai, em muốn nói với chị là, em có thể đảm bảo tình trạng hiện nay của công ty sẽ không có gì thay đổi cả, công ty chúng ta vẫn sẽ tồn tại độc lập, hợp tác với tập

đoàn Triết Đông cũng không phải chịu thiệt thòi!”

“Công ty tiếp tục tồn tại độc lập ư?”

“Đúng, còn về phương án hợp tác cụ thể, em đã có cái khung rồi, vì vậy rất mong muốn hợp tác với họ!”

“Cổ Triết Đông sẽ đồng ý chứ?”

“Chỉ cần Trương Hoa giao nhiệm vụ đàm phán cho em, điểm này em dám đảm bảo!”

Ngô Tĩnh nhìn Trần Đình, tiếp tục nói: “Điều cuối cùng em muốn nói với chị là, em sẽ yêu cầu tập đoàn Triết Đông tiếp tục thuê văn phòng, công ty mới sau khi hợp tác sẽ không dính dáng gì đến tập đoàn Triết Đông, cũng không có dây dưa quá nhiều về quan hệ nhân sự. Em biết trước đây Cổ Văn Văn từng theo đuổi Trương Hoa, nhưng sau này bọn họ sẽ không có cơ hội tiếp xúc đâu!”

Trần Đình nhìn Ngô Tĩnh một lát rồi nói: “Em đúng là một cô gái thông minh, không chỉ có năng lực làm việc mà ngay cả nội tâm người khác em cũng có thể nhìn thấu!”

“Hi vọng lần này chị Đình có thể tin tưởng em, chỉ cần chị đồng ý, Lý Dương Uy cũng sẽ thay đổi thái độ, như thế là toàn bộ số phiếu sẽ thông qua, khiến cho mọi người cùng đồng tâm nhất trí!”

Sau khi Trần Đình và Ngô Tĩnh rời khỏi phòng họp, Ngô Phong Hải cười nói: “Có cảm giác như công ty ta trở thành công ty do phụ nữ làm chủ, đàn ông chúng ta chỉ làm nền mà thôi!”

Trương Hoa lấy thuốc lá ra ném cho mỗi người một điếu, nói: “Hai người cứ yên tâm hút thuốc đi, hai người ấy chưa ra ngay đâu, nhưng một khi đã đi ra thì ý kiến sẽ thông nhất!”

Lý Dương Uy nói: “Xem ra cậu đã sớm biết kết quả sẽ thế nào rồi nhỉ?”

Trương Hoa cười nói: “Ai mà biết được chuyện tương lai sẽ thế nào chứ? Tôi chỉ suy đoán thôi!”

Ngô Phong Hải nói: “Anh thấy bọn họ ai có thể thuyết phục ai?”

Trương Hoa liền hỏi ngược lại: “Anh nghĩ sao?”

Ngô Phong Hải nói: “Ngô Tĩnh thông minh đến mức khiến cho người ta phải đổ kị!”, mặc dù Ngô Phong Hải không đưa ra kết luận nhưng câu nói này cũng coi như là một suy đoán của bản thân.

Trương Hoa nhìn Lý Dương Uy nói: “Hay cậu cũng nghĩ việc qua bên này, công ty mới nhất định cần có nhiều người hơn!”

“Cậu chắc chắn là Trần Đình sẽ thay đổi ý kiến chứ?”

Trương Hoa cười nói: “Đợi lát nữa họ ra là biết ngay. Nếu Trần Đình tiếp tục phản đối, cậu tiếp tục làm ở chỗ cũ, còn nếu cô ấy thay đổi ý kiến, cậu nghỉ việc qua đây làm! Thế nào?”

“Chuyện công việc mà biến thành một cuộc cá cược thế này à?”

“Cậu dám không?”

“Ai không dám? Cược thì cược!”

Trương Hoa không trả lời ngay Cổ Triết Đông, anh bảo Ngô Tĩnh và Trần Đình đưa ra một phương án hợp tác cụ thể trong vài ngày tiếp đó. Kết quả đúng như Trương Hoa dự đoán, anh biết Ngô Tĩnh nhất định sẽ thuyết phục được Trần Đình.

Cổ Triết Đông hai ngày sau liền gọi cho Trương Hoa, hỏi anh bàn bạc chuyện này ra sao rồi, Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi đã mở hai cuộc họp, đáng tiếc là đều chưa thể thông qua phương án hợp tác, mấy cổ đông của công ty đều là thanh niên, bọn họ khó tránh khỏi có chút lo lắng, cảm thấy tình trạng ổn định hiện nay tương đối tốt!”

Những lời Trương Hoa nói nằm ngoài dự đoán của Cổ Triết Đông, chẳng lẽ công ty Trương Hoa thực sự là do mấy thanh niên góp cổ phần ư? Điều này khiến cho tâm lý tự tin lúc đầu của Cổ Triết Đông bắt đầu bị lung lay.

“Công ty cậu cả thấy có bao nhiêu cổ đông?”

“Tính cả tôi là năm người!”

“B người kia là: Ngô Phong Hải, Nghiêm Lộ, Ngô Tĩnh và Trần Đình ư?”

Trương Hoa cười nói: “Xem ra chủ tịch Cổ hiểu rất rõ về tình hình công ty tôi! Chỉ có điều ngài bị nhầm một người, không phải là Nghiêm Lộ, mà là Lý Dương Uy, một người bạn học của tôi, cũng là bạn học của Văn Văn!”

“Có thể bớt chút thời gian cho tôi gặp mấy vị cổ đồng trẻ tuổi này không? Nói thật lòng tôi rất thích ngồi nói chuyện với các thanh niên!”

“Để tôi thử sắp xếp, sau đó sẽ liên lạc với ngài sau!”

Cúp điện thoại rồi Cổ Triết Đông bắt đầu trầm tư: Con người Trương Hoa rốt cuộc là đơn giản hay phức tạp? Những gì lần này anh ta nói rốt cuộc là thật hay cố ý bịa ra? Từ trước đến giờ Cổ Triết Đông cứ cảm thấy bản thân mình hiểu rất rõ những biến chuyển tâm lý của Trương Hoa, nhưng giờ sự chắc chắn ấy đang từ từ biến mất.

Trương Hoa nói nội dung cuộc nói chuyện của mình với Cổ Triết Đông cho mọi người nghe. Ngô Tinh nghĩ một lát rồi nói: “Đây là chuyện tốt, có thể khiến chúng ta trở nên chủ động hơn, nếu mọi người tin tưởng em thì đề Trương Hoa nói với Cổ Triết Đông rằng chúng ta không đồng ý tất cả đi gặp Cổ Triết Đông, thế nên chỉ cử em đại diện đi gặp ông ta mà thôi!”

Ngô Phong Hải nói: “Tôi đồng ý, dù gì đi gặp Cổ Triết Đông tôi cũng thấy không tự tin!”

Trần Đình nói: “Ngô Tinh thông minh như vậy, tôi cũng tin tưởng cô ấy!”

Lý Dương Uy nói: “Tôi càng không có ý kiến!”

Trương Hoa nói: “Vậy cứ quyết định như thế đi, Ngô Tinh chuẩn bị xong thì nói với anh, anh sẽ sắp xếp thời gian!”

Ngô Tinh nói: “Lúc nào cũng được, tốt nhất tranh thủ nói rõ điều kiện với ông ta, để ông ta phải nhượng bộ tối đa!”

Trương Hoa đột nhiên cười nói: “Càng ngày càng cảm thấy người lãnh đạo công ty là Ngô Tinh rồi!”

Ngô Tinh cũng cười bảo: “Bắt đầu kì thị em phải không?”

“Làm gì có chuyện đó. Anh thật lòng muốn đề em làm lãnh đạo, kỳ thực anh chỉ thích hợp làm những việc mà người khác giao phó thôi!”

Trần Đình liền nói: “Vậy thì anh nhường luôn vị trí cho Ngô Tinh đi, còn mình thì ngoan ngoãn làm một giáo viên đào tạo thôi!”

Ngô Tinh nói: “Chị Đình đừng đùa thế!”

Trần Đình nói: “Chị đâu có đùa, mẹ anh ấy toàn trách anh ấy chẳng có thời gian mà về nhà kia!”

Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Có chuyện này tôi muốn bàn bạc với Dương Uy và Phong Hải một chút, công ty muốn bỏ ra một phần cổ phần chia cho Ngô Tinh và Trần Đình. Vai trò của Ngô Tinh đối với công ty thì chúng ta đều rõ rồi, Trần Đình cũng luôn giúp đỡ công ty nhưng không nhận một đồng lương nào!”

Ngô Phong Hải nói: “Tôi không có ý kiến, chuyện công ty anh nói thế nào chúng tôi nghe như vậy! Thực ra như thế cũng tốt, chúng ta thành một đội sẽ càng hăng hái làm việc!”

Lý Dương Uy nói: “Tôi cũng không có ý kiến, anh em bạn bè làm với nhau thoải mái là được!”

Trương Hoa nói: “Vậy cứ quyết định như vậy đi! Trần Đình chuẩn bị một phương án chia cổ phần mới, Ngô Tinh lúc đàm phán với Cổ Triết Đông nhất định phải giữ nguyên tỉ lệ cổ phần của công ty hiện tại vào công ty mới, hay nói cách khác, chúng ta đều có cổ phần trong công ty mới!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Cả Trần Đình và Ngô Tinh đều không cần cổ phần, đặc biệt là Trần Đình, cô nói bản thân đã có cửa hàng hoa rồi. Nhưng Trương Hoa kiên quyết chia cổ phần cho cô, Lý Dương Uy và Ngô Phong Hải cùng khuyên cô nên nhận.

Buổi tối sau khi đi ăn xong, Trần Đình nhân lúc có hai người nói với Trương Hoa: “Anh chia cổ phần cho em khiến em cảm thấy quan hệ của chúng ta lại xa hơn một chút!”

“Đừng nghĩ vớ vẩn, có bỏ công sức ắt phải được đền đáp!”

Ngô Tinh lại gần cười nói:

“Hai người cần nói chuyện riêng thì nói đi, em đi trước đây!”

Trương Hoa nói: “Chúng ta cùng đi trên đường về anh cần bàn bạc với em vài vấn đề khi đàm phán với Cổ Triết Đông!”

Trần Đình nhìn theo cái bóng của Trương Hoa và Ngô Tĩnh rất lâu, Ngô Phong Hải đến gần chào Trần Đình một câu thay cho Lí Dương Uy, bảo Lí Dương Uy đã về trước rồi. Ngô Phong Hải nói: “Chị dâu, hay là để tôi đưa chị về nhé!”

Trần Đình gạt đi: “Không cần đâu, vẫn còn sớm mà, không sao đâu!”

Ngô Phong Hải do dự một lát rồi hỏi: “Sao dạo này không thấy Huệ Anh đến chơi nhỉ?”

Trần Đình nhìn Ngô Phong Hải, cười bảo: “Thay đổi xưng hô rồi hả? Trước đây chẳng phải toàn gọi Lưu tiểu thư sao?”

Ngô Phong Hải cười bối rối: “Tôi đổi cách xưng hô rồi, Trương Hoa cứ trách tôi toàn gọi anh ấy là giám đốc Trương, còn nổi cáu với tôi nữa!”

Trần Đình nói: “Nhớ cô ấy thì trực tiếp đi tìm cô ấy, làm gì có ai tự tìm đến cổng nhà anh chứ?”

Ngô Phong Hải vội giải thích: “Không phải nhớ cô ấy, tại tôi thấy trước đây cô ấy thường hay qua đợ chơi, nhưng dạo này rất ít gặp, vì vậy mới tiện miệng hỏi thôi!”

“Thôi được rồi, ngày mai tôi sẽ hỏi giúp anh!”

Trên xe, Trương Hoa hỏi: “Em đã chuẩn bị xong cả rồi chứ?” Ngô Tĩnh nói: “Không vấn đề!”

“Phương án anh đã xem kĩ rồi, rất được, nhưng liệu Cổ Triết Đông có đồng ý hay không thì còn khó nói!”

“Em nghĩ chắc ông ta sẽ đồng ý thôi, bởi vì khu vực nghiệp vụ và phạm trù nghiệp vụ của công ty ta giữ lại hiện tại về cơ bản sẽ không có bất cứ thay đổi gì!”

Ban ngày Trương Hoa liên lạc với Cổ Triết Đông, nói Ngô Tĩnh sẽ đại diện những người khác đến gặp ông. Cổ Triết Đông cười nói: “Thế cũng được, tôi nghe nói Ngô tiểu thư rất thông minh, đã muốn gặp mặt từ lâu rồi!”

Buổi tối, lúc Trương Hoa dẫn Ngô Tĩnh vào quán cà phê, Cổ Triết Đông đã ngồi ở đó rồi. Trương Hoa nói: “Lại để cho chủ tịch Cổ phải chờ rồi, thật ngại quá!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Tại tôi đến sớm thôi!”, sau đó nhìn sang Ngô Tĩnh hỏi lâu

Ngô Tĩnh cười nói: “Có phải hôm nay tôi ăn mặc không phù hợp nên chủ tịch Cổ mới nhìn tôi như vậy không?”

Cổ Triết Đông vội nói: “Đương nhiên là không phải, chỉ cảm thấy cô Ngô rất giống một cổ nhân thôi!”

“Rất nhiều đàn ông khi theo đuổi phụ nữ đều dùng câu nói này, không ngờ chủ tịch Cổ cũng sử dụng câu này để kéo gần mối quan hệ trong khi đàm phán!”

“Cô Ngô hiểu nhầm rồi, cô quả thực rất giống một cổ nhân của tôi!” - Nói rồi liền cười cười: “Thôi được rồi, đừng nói những chuyện này nữa; tôi muốn nghe những suy nghĩ có liên quan đến chuyện hợp tác của cô Ngô!”

Ngô Tĩnh trình bày cụ thể phương án của mình một lượt. Đầu tiên, trước mắt công ty Trương Hoa vẫn tiếp tục tồn tại độc lập, không có bất cứ quan hệ gì với công ty mới, nhưng khu vực và phạm trù nghiệp vụ sẽ không có gì thay đổi, chỉ giới hạn ở trong thành phố. Hiện nay nghiệp vụ đào tạo của tập đoàn cũng có thể tiếp tục tiến hành độc lập, nhưng cũng chỉ có thể hạn chế ở trong khu vực thành phố, bởi vì ngành đào tạo mà tập đoàn Triết Đông theo đuổi là thị trường lao động cao cấp, không có xung đột gì với thị trường đào tạo mà Trương Hoa đang theo đuổi.

Phạm vi hợp tác của đôi bên là các khu vực bên ngoài thành phố. phạm trù nghiệp vụ là đủ các hướng. Địa chỉ công ty mới sau khi hợp tác không thể là tại tập đoàn Triết Đông, phải thuê một văn phòng khác, tính chất công ty cũng không có bất cứ liên quan gì đến tập đoàn Triết Đông.

Phương thức hợp tác của công ty mới là: Tập đoàn Triết Đông bỏ vốn đầu tư, công ty Trương Hoa lo đội ngũ làm việc, cổ phần có thể để tập đoàn Triết Đông chiếm đa số, như thế tập đoàn Triết Đông có quyền quản lý và quyết định, cổ phần còn lại do mấy vị cổ đông của công ty Trương Hoa bàn bạc và quyết định.

Vấn đề cuối cùng là kết cấu thành viên của công ty mới, tập đoàn Triết Đông sẽ cử một vị quản lý đến công ty mới làm tổng giám đốc, giám đốc tài vụ cũng do tập đoàn Triết Đông đảm nhận, như thế việc quản lý và tiền bạc đều do tập đoàn Triết Đông kiểm soát.

Sau khi Ngô Tĩnh nói toàn bộ kế hoạch hợp tác, nhìn Ngô Tĩnh hỏi lâu. Ngô Tĩnh nói: “Đây là phương án cơ bản mà các cổ đông của công ty chúng tôi đã thảo luận và đưa ra, nếu tập đoàn Triết Đông không thể làm theo phương án này, chúng tôi đành phải từ từ phát triển công ty thôi!”

Cổ Triết Đông nói: “Phương án này do ai đưa ra vậy?”

Trương Hoa nói: “Là Ngô Tĩnh, nếu không phải cô ấy đề ra phương án này, các vị cổ đông chưa chắc đã đồng ý hợp tác!”

Cổ Triết Đông nói: “Có thể cô Ngô đã cân nhắc rất chu toàn, bao gồm cả việc xóa bỏ nỗi lo lắng cho tôi ngay từ đầu, nhưng có một vấn đề tôi muốn hỏi một chút, tại sao nhất định phải giữ lại công ty hiện nay? Nếu giữ lại công ty hiện nay, đội ngũ làm việc sẽ phải chia ra, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc phát triển nghiệp vụ của công ty mới”.

Ngô Tinh nói: “Công ty này là do mấy thanh niên chúng tôi một tay gây dựng lên, cũng là “căn cứ địa” đầu tiên của chúng tôi. Giữ lại nó cũng coi như là để giữ lại một chút hồi ức. Còn về chuyện đội ngũ làm việc, điểm mấu chốt phải là lo. đội hình chủ yếu sẽ làm việc ở bên công ty mới, công ty hiện nay chỉ giữ lại mấy nhân viên vừa mới tuyển đợt trước, nếu không đủ chúng tôi sẽ tiếp tục tuyển người mới”.

Ngô Tinh lại bổ sung thêm: “Nói chung công ty hiện nay có quy mô nhỏ, giữ lại cũng chỉ duy trì vài nghiệp vụ nhỏ thôi, chúng tôi cũng không mấy để tâm đến thành tích đạt được, chỉ là muốn giữ lại một mảnh đất cho riêng mình!”

Cổ Triết Đông gẫm nghĩ rồi nói: “Chắc cô Ngô đã có phương án hoàn chỉnh rồi nhỉ?”

Ngô Tinh lấy từ trong túi ra xấp tài liệu đã chuẩn bị trước, đưa cho Cổ Triết Đông và nói: “Có thể những gì tôi vừa trình bày chưa được hoàn chỉnh lắm, đây là tài liệu cụ thể!”

Cổ Triết Đông đón lấy, nói: “Thực ra cô Ngô đã trình bày rất cụ thể rồi, hôm nay được gặp cô tôi càng mong được hợp tác với công ty. Bên cạnh Trương Hoa có cô, cho dù cậu ta có không muốn thành công e cũng khó!”

“Chủ tịch Cổ quá khen rồi, tôi chỉ làm những chuyện lật vật thôi!”

“Những chuyện lật vật cũng không hề dễ làm, bỏ cái chức vụ đi thì Cổ Triết Đông tôi cũng chỉ là một người làm chuyện lật vật ở tập đoàn Triết Đông thôi!”

Trương Hoa nói: “Chủ tịch Cổ về hãy xem kĩ lưỡng phương án này, nếu có thể hãy cho chúng tôi câu trả lời vào mấy ngày tới nhé!”

Cổ Triết Đông nói: “Ok, tối nay tôi sẽ xem kĩ lưỡng, chỉ có điều không cần đến vài ngày mới có đáp án đâu, ngày mai tôi sẽ trả lời các cậu, muốn hợp tác với thanh niên tôi cũng cần phải theo đuổi tốc độ và hiệu suất mới được!”

Trương Hoa cười nói: “Chủ tịch Cổ đang chê tôi đợt trước làm việc hiệu suất quá thấp, không thể cho ngài đáp án ngay đúng không?”

Cổ Triết Đông nói: “Làm gì có chuyện ấy, các cậu chỉ trong thời gian ngắn đã đưa ra được phương án hoàn chỉnh như thế này đã là không dễ dàng gì rồi, có thể thấy tiềm năng của các cậu là rất lớn, hi vọng tương lai chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!”

Trên đường về, Trương Hoa nói với Ngô Tinh: “Em nghĩ Cổ Triết Đông có tiến hành sửa chữa gì bản phương án đấy

“Chắc chắn là có rồi. Như thế không chỉ cho thấy ông ta đã tỉ mỉ nghiên cứu phương án mà còn thể hiện mức độ cẩn thận của ông ta, nhưng những điều kiện lớn sẽ không sửa, có sửa thì sẽ sửa những chi tiết nhỏ thôi!”

“Em có ý để một vài chi tiết nhỏ cho ông ta sửa phải không?”

“Một mặt, tự đặt ra một phương án thì cho dù phương án có tốt mấy cũng không phải là hoàn chỉnh, bắt buộc phải có sự tham gia của cả hai bên mới được gọi là phương án hoàn chỉnh, còn về việc mỗi bên tham gia vào bao nhiêu nội dung thì có thể thay đổi tùy theo tình hình thực tế”.

Trương Hoa về đến nhà, nằm lăn ra giường, nhớ đến chuyện Trần Đình nói đã lâu lắm anh chưa về nhà, liệu có phải có ý trách mình đã lâu không về thăm con cái không?

Ngày mai Cổ Triết Đông có trả lời chắc cũng phải tới, nếu đã hợp tác chắc chắn sẽ lại bận một thời gian dài.

Ngẫm nghĩ một lát, Trương Hoa gọi cho Trần Đình. Trần Đình nói: “Sao muộn thế này rồi anh còn gọi cho em? Bàn bạc với Ngô Tinh thế nào rồi?”

Trương Hoa nói: “Ngày mai ông ta sẽ trả lời, xem tình hình thì chắc sẽ đồng ý với phương án đó thôi!”

“Xem ra anh lại bận một thời gian rồi!”

“Hay là ngay ngày mai chúng ta về nhà thăm Tỉnh Tỉnh đi, nếu ở lại nhà một tối, nếu có việc thì tối sẽ về thành phố!”

“Thế cũng được, mẹ đã nói mấy lần rồi, cũng phải về nhà thăm mọi người!”

“Thế thì sáng mai anh qua chỗ em, sau đó chúng ta cùng về nhé!”

“Anh không đến công ty trước sao?”

Trương Hoa cười nói: “Bây giờ anh không đến công ty cũng không sao, chỉ sợ không có Ngô Tinh ở đó thôi!”

Buổi sáng, trên đường đến chỗ Trần Đình, Trương Hoa gọi cho Ngô Tinh nói mình phải về thăm con gái. Ngô Tinh nói: “Cổ Triết Đông hẹn gặp mặt bàn bạc thì sao?”

“Ông ta có trả lời thì chắc cũng phải tới, mà sớm nhất cũng phải là buổi chiều, nếu như ông ta muốn gặp mặt nói chuyện, em tự đi cũng được. Đợi ông ta liên lạc với anh, anh sẽ báo cho em biết tình hình!”

Trương Hoa vào nhà Trần Đình nhìn thấy bức ảnh con gái phóng to treo trên tường liền nói: “Thật không ngờ ảnh Tinh Tinh phóng to lên trông lại như ngôi sao nhí ấy!”

Trần Đình cười nói: “Thế thì anh cũng phóng vài kiểu treo ở trong phòng anh đi!”

“Thế em phóng giúp anh mấy bức đi, anh sẽ trả tiền công cho em!”

“Cái gì, anh coi em là chân sai vặt của anh đấy à?” Trương Hoa và Trần Đình vừa vào đến sân, con gái đang đứng ở cửa lon ton chạy ra. Trương Hoa bế bổng con lên, nói: “Gọi bố đi nào!”

Mẹ Trương Hoa liền nói: “Không về thăm nó thì đũa nào nó gọi anh là bố!”

Trương Hoa bế con gái lại gần nói: “Chẳng phải là con bạn quá hay sao, sau này con sẽ tranh thủ thời gian về thăm mọi người!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Lần nào cũng nói thế, thế mà chẳng biết được mấy lần!”

Trương Hoa cười áy. Mẹ Trương Hoa nói: “Sao hôm nay ban ngày lại về đây thế?”

“Hôm nay không có việc gì nên con tranh thủ về thăm nhà!”

“Lần nào về cũng không biết đường mà gọi điện trước”.

Trần Đình đứng bên cạnh nói với Tinh Tinh: “Tinh Tinh, gọi bố đi con!”, con gái ngọng nghịu gọi bố. Trương Hoa liền hôn lên má con, nói: “Gọi thật rồi này, Tinh Tinh gọi thêm vài tiếng nữa đi con!”

Trương Hoa không thấy bố ở trong nhà liền hỏi: “Bố đâu rồi hả mẹ?”

“Ban nãy ông Lưu hàng xóm vừa gọi sang bên đó chơi cờ rồi!”

“Con với Trần Đình đưa Tinh Tinh ra ngoài chơi đây, trưa nay chúng con ăn ở ngoài, tối nay sẽ về nhà ăn cơm!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Đồ ăn bên ngoài sợ Tinh Tinh ăn không quen, hay thôi về nhà ăn đi, không có nó lại đau bụng!”

Trương Hoa cười nói: “Chỉ một bữa thôi mà mẹ, sẽ không làm hỏng bụng cháu gái mẹ đâu!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thế thì đợi một lát, mẹ đi chuẩn bị ít đồ ăn và đồ dùng cho Tinh Tinh!”

Một lát sau, mẹ Trương Hoa xách ra ít đồ ăn vặt và đồ dùng cho Tinh Tinh, sau đó còn lấy một hộp cơm cho Tinh Tinh, còn dặn dò cẩn thận: “Đây là đồ ăn cho Tinh Tinh, đến quán ăn thì bảo họ hâm nóng lại cho Tinh Tinh ăn!”

Trương Hoa nói: “Chỉ một bữa thôi mà, cần gì phải phiền phức thế?”

Trần Đình vội nói: “Anh đem đi, Tinh Tinh ăn đồ ăn mẹ nấu quen rồi!”

Trương Hoa còn định nói gì nữa nhưng Trần Đình đã vội cắt ngang: “Thôi đừng nói nhiều nữa; chúng ta đi thôi, anh bế Tinh Tinh để em cầm những thứ này nhé”.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Đội ông Hoa xem xong bản phương án của Ngô Tinh, Cổ Triết Đông liền hỏi: “Ông Hoa thấy bản phương án này thế nào?”

Ông Hoa đặt bản phương án xuống, châm một điếu thuốc, rít vài hơi rồi nói: “Bản thân bản phương án này quả thực không tồi, có thể coi là khuôn mẫu của phương án hợp tác! Xét từ điều kiện hợp tác cũng không có vấn đề gì, thậm chí đã giúp chúng ta loại bỏ những nỗi lo khi hợp tác, nhưng tôi cứ cảm thấy liệu họ giữ lại công ty hiện nay có phải vì có mục đích khác không?”

Cổ Triết Đông cười cười: “Tôi có thể hiểu được tâm lý của thanh niên, luôn có tình cảm đặc biệt với sự nghiệp đầu tiên mình tạo ra”.

Ông Hoa nói: “Xét từ nội dung hợp tác; bọn họ giữ lại công ty hiện nay quả thực không có quá nhiều mục đích, nhưng không thể không đề phòng, huống hồ Từ Cường đã nói cô Ngô Tĩnh này vô cùng thông minh!”

Mặc dù ông Hoa đã nói ra nỗi lo lắng của mình nhưng Cổ Triết Đông vẫn cho rằng đó là chuyện hết sức bình thường, nói: “Lần đầu tiên gặp Ngô Tĩnh tôi đã có cảm giác thân thiện rồi, cảm thấy cô ta đáng tin cậy!” Cuối cùng Cổ Triết Đông nói: “Cho dù có xảy ra chuyện gì thật thì cũng không cần quá lo lắng, đến lúc ấy họ đã mở ra thị trường mới cho chúng ta rồi!”

“Nếu ngài đã nói vậy thì chắc không có vấn đề gì, vậy tôi cũng không có ý kiến gì khác!”

“Ông Hoa cảm thấy nên đưa ai qua quản lý công ty mới thì thích hợp?”

“Vị trí tổng giám đốc và giám đốc tài vụ này đều quan trọng, nhưng lựa chọn tổng giám đốc khôn không thể chủ yếu căn cứ vào năng lực, điều quan trọng là có thể quản lý và giám sát công việc ở công ty mới, không thể từ từ trở thành con rối của họ được! Nhất định phải là người mình có thể tin tưởng được!”

“Đề Thiên Phàm đảm đương vị trí này thì sao?”

“Không thích hợp! Thiên Phàm qua bên đó chắc chắn sẽ can thiệp quá nhiều vào công việc của bọn Trương Hoa, đây không phải là mục đích của chúng ta. Mục đích chính của ta là giám sát, đừng để xảy ra quá nhiều mâu thuẫn với họ trong quá trình hợp tác. Hơn nữa hiện giờ Thiên Phàm đang phụ trách việc đào tạo toàn bộ nhân viên trong nội bộ tập đoàn, muốn rời khỏi vị trí này cũng không được”.

Trương Hoa và Trần Đình vừa mới đưa con gái về đến nhà không lâu thì Cổ Triết Đông gọi điện đến. Trương Hoa đưa con gái cho Trần Đình, nói: “Anh ra nghe điện của Cổ Triết Đông đã!”

Mẹ Trương Hoa liền nói: “Sao về đến nhà rồi mà còn bận thế?”

Trần Đình không dám nói Trương Hoa chuẩn bị hợp tác với tập đoàn Triết Đông nên đành nói với mẹ Trương Hoa là điện thoại của một nhân viên trong công ty gọi đến. Mẹ Trương Hoa nói: “Tối nay không về thành phố chứ?”

Trần Đình nói: “Bản nãy anh ấy nói là không mẹ ạ!”

“Thế để mẹ đi chuẩn bị bữa tối!”

“Để con giúp mẹ một tay!”

“Không cần đâu, con trông Tinh Tinh đi!”

Trương Hoa vào phòng khách, Trần Đình nhìn thấy mẹ đang cúi đầu trong bếp liền khẽ hỏi: “Cổ Triết Đông nói

“Đúng như Ngô Tĩnh dự đoán, Cổ Triết Đông đã chấp nhận bản phương án này rồi, chỉ cần sửa chữa vài phần nhỏ nữa là hoàn thiện, hẹn anh tối mai ra ngoài gặp mặt để xác định phương án cuối cùng. Đôi bên kí tên là bắt đầu thôi!”

“Nói thực lòng hiện nay em vẫn không hi vọng hợp tác cho lắm, em vẫn thích tình hình hiện tại hơn, sau này thời gian anh có mặt ở thành phố chắc chắn càng ít!”

“Đây không phải là những vấn đề anh lo lắng, hiện nay chuyện đau đầu nhất là việc phân chia nhân viên, giữ ai ở lại quản lý công ty hiện nay đúng là một vấn đề khó!”

“Nếu em đoán không nhầm thì chắc chắn Ngô Tĩnh đã giúp anh giải quyết chuyện này rồi!”

“Có lẽ thế! Anh cứ băn khoăn không hiểu tại sao một cô gái như thế mà trước đây chẳng hề nổi bật gì trong công ty.”

Trần Đình cười nói: “Có phải anh bắt đầu có tình cảm với cô ấy rồi không?”

Trương Hoa nhìn Trần Đình rồi nói: “Anh từng có tình cảm với cô ấy, nhưng giờ thì không!”

“Tại sao?”

“Trước đây có tình cảm bởi nghĩ rằng cô ấy là một cô gái bình thường, dịu dàng và hướng nội”.

Ăn cơm xong, Ngô Tĩnh gọi điện đến hỏi Cổ Triết Đông đã trả lời chưa. Trương Hoa nói: “Ngại quá, anh quên không nói với em, ông ta đã gọi điện đồng ý rồi, hẹn anh tối mai gặp mặt bàn bạc cụ thể, đôi bên kí kết xong là bắt đầu thực hiện!”

Trương Hoa đặt điện thoại xuống, Trần Đình liền nói: “Hình như Ngô Tĩnh rất háng hái chuyện hợp tác với tập đoàn Triết Đông, thái độ cũng rất tích cực!”

“Năm chắc trong lòng nên mới như vậy, em đừng nghĩ nhiều!”

Mẹ Trương Hoa ôm cháu gái nói: “Chăn ga giường Nhà Vận hôm nay mẹ giặt vẫn chưa khô, hai đứa tự sắp xếp chuyện ngủ nghỉ nhé! Mẹ bé Tinh Tinh đi ngủ trước đây!”. Bố Trương Hoa cũng theo mẹ anh vào phòng.

Trương Hoa nhìn Trần Đình rồi nói: “Thời tiết không lạnh, anh cầm một cái chăn để đắp 1 được rồi!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa vào phòng Nhà Vận, khẽ thở dài.

Ngày hôm sau, Trần Đình và Trương Hoa cũng về thành phố. Trương Hoa hỏi: “Em có đến công ty với anh không?”

“Em qua cửa hàng, anh chuẩn bị hợp tác với Cổ Triết Đông rồi, công ty hiện nay cũng không quan trọng nữa, sau này em sẽ dồn tâm huyết cho cửa hàng!”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả!”

Trần Đình nói rồi liền giờ tay vẫy taxi và bỏ đi. Trương Hoa nhìn theo chiếc xe chở Trần Đình một hồi rồi cũng lên taxi đến công ty.

Trương Hoa đến công ty liền gọi Ngô Tinh vào văn phòng, hỏi cô có ý kiến gì trong chuyện phân chia nhân viên. Ngô Tinh cười nói: “VẬY em sẽ đưa ra kiến nghị của em nhé, anh cứ tham khảo một chút. Em cùng anh, cả Ngô Phong Hải và Trần Đình sẽ sang công ty mới, bên này giữ lại Nghiêm Lộ và mấy nhân viên mới, ngoài ra bảo Lí Dương Uy qua đây đảm nhiệm chức vụ giám đốc, mặc dù anh ấy không hiểu gì về nghiệp vụ, nhưng em và anh vẫn có thể âm thầm quản lý công ty hiện nay, để Lí Dương Uy chấp hành là được”.

“Trần Đình cũng sang bên công ty mới ư? Chẳng phải Cổ Triết Đông sẽ cử một giám đốc tài vụ sang ư?”

“Giám đốc là người của họ, nhưng chúng ta buộc phải có người làm trong bộ phận tài vụ!”

“Anh hiểu ý của em rồi!”

Ngô Tinh lại nói: “Trong thời gian xây dựng công ty mới, nhiệm vụ của anh và Ngô Phong Hải là mỗi người đào tạo một hai người để giữ lại ở công ty này! Anh chủ yếu đào tạo người có khả năng độc lập đứng vững. Nghiêm Lộ không đáng tin cậy, chính vì điểm này nên không thể để anh ta vào công ty mới! Ngô Phong Hải phải đào tạo người khai thác nghiệp vụ”.

Trương Hoa cười cười: “Quả nhiên rất chu đáo!”

“Trong thời gian tới, em và Trần Đình sẽ qua đó. Anh và Ngô Phong Hải chắc chắn cũng phải tham gia vào, nhưng không được đổ quá nhiều tâm huyết, trọng tâm vẫn những người vừa có thể yên tâm lại vừa có thể giữ lại đây”.

“Khi nào thì bảo Lí Dương Uy qua đây?”

“Càng nhanh càng tốt! À phải rồi, sau khi bảo anh ấy đến đây, Ngô Phong Hải phải nhanh chóng để Lí Dương Uy làm quen với quá trình làm việc ở đây. Với kinh nghiệm bao nhiêu năm đi làm của anh ấy, chắc không phải việc quá khó!”

“Vẫn còn một vấn đề khó, Trần Đình liệu có chịu đến công ty mới không?”

“Chắc chắn chị ấy sẽ đồng ý”.

“Tại sao em dám chắc thế?”

Ngô Tinh cười nói, hỏi ngược lại Trương Hoa: “Tại sao Trần Đình không đòi anh phải trả lương mà vẫn đến giúp anh? Hơn nữa lại dành rất nhiều thời gian ở bên này chứ không qua cửa hàng hoa?”

Trương Hoa đương nhiên hiểu rõ tâm lý của Trần Đình.

Ngô Tinh thấy Trương Hoa không nói gì liền cười bảo: “Có thể tâm lý chị ấy hiện giờ cũng rất mâu thuẫn, một mặt muốn giúp anh nhưng lại không muốn công ty phát triển quá lớn, mặt khác chị ấy vừa muốn ở bên anh lại vừa muốn giữ khoảng cách với anh”.

“Ban nãy cô ấy nói với anh, sau này sẽ dồn tâm huyết cho cửa hàng!”

“Anh tìm chị ấy nói chuyện đi, em thấy chị ấy sẽ đồng ý sang đây thôi! Nói thật lòng nếu chị ấy không sang bên này, em cũng không tự tin lắm”.

Lưu Huệ Anh đứng bên ngoài nhìn Trần Đình bận rộn, nói: “Không có Tinh Tinh ở nhà nên yên tĩnh hẳn!”

“Đúng thế, nhưng thế cũng tốt, cậu thu dọn bàn đi, cơm canh xong rồi đây!”

Trần Đình xới xong cơm liền ngồi xuống nói: “Sao dạo này không qua công ty Trương Hoa chơi thế?”

“Tớ đâu phải đến đó đi làm, không đến cũng là bình thường mà!”

“Tớ thấy cậu cố ý tránh một người thì có!”

“Tớ đâu có nợ tiền ai mà phải trốn tránh chứ?”

Trần Đình cười nói: “Mau nói thật với tớ đi! Có phải Ngô Phong Hải biểu lộ chút tâm ý rồi nhưng cậu thấy anh ta không hợp nên cố ý né tránh phải không?”

“Hồi trước ngay cả loại người như Hoàng Lực Hằng tớ còn chuẩn bị sẽ cân nhắc nữa là, Ngô Phong Hải dù gì cũng trẻ hơn một chút, diện mạo cũng khá hơn một chút, hơn nữa nhân phẩm của anh ta cũng tốt hơn nhiều, sao lại thấy không thích hợp chứ?”

“Thế cậu lo lắng cái gì chứ?”

Lưu Huệ Anh chỉ cười không nói gì. Trần Đình nói: “Chuyện tình cảm chớ có nghĩ ngợi nhiều, cảm thấy hợp thì đừng tính toán thiệt hơn nữa, gặp được người thích hợp đâu có dễ dàng gì!”

Lưu Huệ Anh ngẩng đầu nhìn Trần Đình, nói: “Thế cậu thì sao?”

“Tớ khác cậu, tớ đã có Tình Tình rồi, cho dù cả đời này có không tái hôn cũng không sao!”

“Con cái sớm muộn gì cũng rời xa mình, ở bên cậu cả đời không phải là con gái đâu. Thế nào là ‘bạn già’? Đến lúc ‘già’ rồi mới thấy từ ‘bạn’ này quan trọng thế nào!”

Trần Đình nói: “Thế thì để đến già hãy hay!”

“Cậu với Trương Hoa đều không chủ động, cứ lằng nhằng như thế này à?”

“Có thể trong mắt Trương Hoa bây giờ tớ chỉ là một người bạn làm ăn, gần hơn chút nữa thì giữa hai đứa có một đứa con”.

Trương Hoa, Ngô Tình và Cổ Triết Đông gấp gờ bàn bạc chỉ là hình thức, Cổ Triết Đông đã sửa lại đôi chút bản phươg án của Ngô Tình, nhưng không hề ảnh hưởng đến điều kiện lớn. Lúc kí kết, Trương Hoa bảo Ngô Tình kí đại diện, nói đã bàn bạc với mấy vị cổ đông rồi, sau này tất cả văn kiện sẽ được ủy quyền cho Ngô Tình kí k

Cổ Triết Đông nói: “Tôi vẫn chưa chọn được tổng giám đốc và giám đốc tài vụ cho công ty mới. Thời gian dự bị ban đầu cứ tạm thời để trợ lý của tôi giúp các cậu. Về mặt tài vụ sẽ do tài vụ của tập đoàn hỗ trợ các cậu!”

Trương Hoa nói: “Không thành vấn đề! Các thành viên chủ yếu của công ty chúng tôi đều tham gia vào công ty mới, thời gian đầu công việc sẽ do Ngô Tình làm chủ. Trần Đình sẽ qua hỗ trợ cô ấy trong việc tài vụ!”

Cổ Triết Đông nói: “Nhìn các cậu khiến người ta thấy thời gian trôi qua quá nhanh, vốn đầu tư cho công ty mới không nhiều, theo lý mà nói tôi không cần thiết phải coi trọng như vậy. Nhưng tôi coi trọng đội ngũ thanh niên của các cậu, chỉ cần hợp tác thành công, tương lai sau này sẽ có nhiều hạng mục và cơ hội!”

Trương Hoa do dự một lát, cuối cùng vẫn hỏi: “Văn Văn dạo này thế nào rồi?”

Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa rồi nói: “Cậu có thể hỏi thăm Văn Văn trước mặt tôi chứng tỏ cậu đã trưởng thành hơn nhiều! Không cần lo lắng cho con bé, tôi tin nó sẽ điều chỉnh được tâm lý của mình!”

“Vậy thì tốt, tôi hi vọng cô ấy có thể vui vẻ như trước đây!”

“Muốn trưởng thành về tâm lý cần phải có một quá trình, nó từ bé đến giờ ít gặp trắc trở, hi vọng sau chuyện này sẽ trưởng thành hơn, lý trí hơn một chút!”

“Cho dù thế nào tôi vẫn phải nói một tiếng xin lỗi!”

Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa một lát rồi thở dài: “Thật mong sớm được gặp cậu vài năm, nếu biết cậu sớm vài năm có thể bây giờ cậu đã là con rể của nhà họ Cổ rồi!”

Ngô Tình cười nói: “Chủ tịch Cổ không phải lo lắng, con gái của ngài chắc chắn sẽ tìm được một thanh niên xuất sắc hơn cả Trương Hoa!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Trước đây cứ muốn sắp đặt chuyện hôn nhân cho nó, giờ nghĩ thông suốt rồi, để nó tự chọn, tính cách của nó như vậy cũng là do vợ chồng tôi chiều quá mà ra!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112

Lúc ba người đi ra, lái xe của Cổ Triết Đông đã chờ sẵn ở bên ngoài, Cổ Triết Đông nói: “Hay là tôi đưa hai người về nhé!”

Trương Hoa liền nói: “Không cần đâu, chúng tôi tự bắt xe về cũng được!”

Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh: “Em về trước đi, anh qua chỗ Trần Đình một lúc, hi vọng cô ấy sẽ đồng ý qua công ty mới!”

“Anh đừng nói chuyện này với chị ấy bằng giọng như bạn làm ăn đấy!”

“Anh hiểu ý em rồi!”

Lúc Trương Hoa đến, Lưu Huệ Anh vẫn chưa đi. Lưu Huệ Anh thấy Trương Hoa gõ cửa và bước vào liền cười nói: “Thật ngại quá, tối nay em đã hẹn Trần Đình sẽ ngủ chung mất rồi!”

“Phong Hải vừa gọi cho anh, hẹn chúng ta ra ngoài uống rượu, đang chuẩn bị gọi cho em đây, nếu em đã ở đây thì đỡ tốn tiền điện thoại, chúng ta mau đi thôi!”

“Thật không? Thế Trần Đình có đi không?”

“Giờ anh thay đổi ý kiến rồi, em đi một mình đi, anh với Trần Đình có chút chuyện quan trọng cần bàn”.

Lưu Huệ Anh xì mặt: “Trương Hoa chết tiệt! Rốt cuộc là thật hay giả thế?”

Trương Hoa cười nói: “Đương nhiên là giả rồi! Nhưng có một điểm là thật, anh thực sự có chuyện cần bàn với Trần Đình!”

“Thật không ngờ bây giờ anh nói dối mà chẳng cả

n phải nghĩ nữa, muốn ở riêng với Trần Đình thì cứ nói thẳng, cần gì phải bịa đặt thế?”

“Thất vọng rồi chứ gì? Thực ra Phong Hải đúng là có muốn hẹn em ra ngoài uống rượu, đáng tiếc là không dám chủ động mời!”

Lưu Huệ Anh đứng phắt dậy, nói: “Thôi bỏ đi, nhường lại không gian cho hai người! Tránh để Trương Hoa cứ thù dệt mãi!”

Trần Đình nói: “Không sao đâu, cậu cứ ở đây cũng được!”

“Tớ thấy tớ nên về sớm suy nghĩ xem rốt cuộc đàn ông là giống động vật gì thì hơn!”

Trương Hoa nói: “Em nói câu này đầy hàm ý đấy nhé!” Lưu Huệ Anh nhìn Trương Hoa, nói: “Đương nhiên rồi, đặc biệt là mẫu đàn ông như anh, Trần Đình lại không nhìn rõ. Em phải giúp cô ấy phân tích mới được!”

Trần Đình vào trong bếp rửa bát. Trương Hoa ngồi trong phòng khách hút thuốc và nói: “Sao cả ngày em không đến công ty thế?”

Trần Đình vừa làm vừa nói: “Em không muốn đến!” Trương Hoa lại hỏi: “Em đã rửa ảnh của Tĩnh Tĩnh cho anh chưa?”

“Chưa”.

Trương Hoa cảm thấy Trần Đình hôm nay có gì là lạ nên thôi không nói nữa. Trần Đình thu dọn trong bếp xong liền vào phòng lấy quần áo vào nhà vệ sinh giặt. Trương Hoa đứng bên ngoài nhà vệ sinh nói: “Em có thể đừng giặt mà qua đây ngồi nói chuyện với anh một lúc được không?”

Trần Đình ngồi xổm giặt quần áo, đầu chẳng buồn ngẩng lên, nói: “Có chuyện gì à?”

Trương Hoa ậm ừ một tiếng. Trần Đình nói: “Anh nói đi, em nghe được mà!”

“Em sao thế? Tâm trạng không vui à?”

“Đâu có!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình hồi lâu, sau đó tự lẩm bẩm: “Tâm lý phụ nữ thật khó nắm bắt!”

Trần Đình giả bộ như không nghe thấy, giặt giũ một lúc rồi đứng dậy đi vào phòng khách. Trương Hoa cũng đi vào theo, Trần Đình nói: “Có chuyện gì thế?”

Trương Hoa nói: “Thái độ này của em khiến anh chẳng biết nói thế nào với em cả, hôm qua vẫn còn bình thường, sao tự nhiên hôm nay đã thay đổi thế này rồi!”

Trần Đình trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Có phải chuyện của công ty mới không?”

“Đúng thế! Tài vụ là trọng tâm của công ty, vì vậy anh hi vọng em sẽ sang công ty mới với bọn anh!”

“Em đã nói là không tham gia vào công ty với các anh nữa mà!”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả, chỉ vì em không thích thôi!”

“Chẳng phải hiện giờ em toàn giúp anh chuyện công ty hay sao?”

“Tính chất là khác nhau, em không có dã tâm, cũng không thích môi trường phức tạp, vì vậy em cứ lo lắng chuyện cửa hàng cho nhẹ đầu!”

Mặc dù Trương Hoa đã nói rất nhiều lý do nhưng Trần Đình vẫn không chịu đồng ý. Cuối cùng Trương Hoa đành phải từ bỏ, nói: “Nếu em đã không thích thì anh đành nghĩ cách tìm người khác vậy!”

Thấy Trương Hoa thất vọng bỏ đi, Trần Đình lại thấy không đành. Cô ngồi ngây ra hồi lâu trong phòng khách, bản thân cũng không hiểu rõ tại sao tâm trạng mình hôm nay lại như vậy, chẳng lẽ là bởi vì hôm qua Trương Hoa thà trải thảm ngủ chứ không chịu ngủ chung với cô ư? Hay là vì Trương Hoa cho cô cổ phần của công ty khiến đôi bên chỉ đơn thuần là bạn làm ăn? Hay là vì cuối cùng Trương Hoa và Cổ Triết Đông cùng hợp tác thành công, khiến cho cô thấy không vui? Hay là còn vì nguyên nhân khác nữa?

Trương Hoa xuống khỏi chung cư nơi Trần Đình thuê nhưng không bắt xe về ngay mà vừa đi vừa hút thuốc và suy nghĩ. Mặc dù nói với Ngô Tĩnh là Trần Đình không chịu đến công ty mới làm việc nhưng trong lòng Trương Hoa vẫn tin tưởng rằng Trần Đình sẽ đến. Có thể trong tiềm thức của anh, anh cảm thấy Trần Đình nhất định sẽ giúp đỡ anh vô điều kiện, chỉ cần anh đưa ra yêu cầu, nhất định cô sẽ đồng ý.

Nghĩ đến đây, Trương Hoa mới phát hiện ra bản thân mình luôn cho rằng Trần Đình sẽ ở lại bên mình bất cứ lúc nào, cho dù bản thân anh có đối xử với cô ra sao, cô vẫn sẽ chịu đựng, cho dù anh có đưa ra yêu cầu gì, cô cũng sẽ làm theo, xem ra anh đã tưởng bở

Mặc dù Trần Đình đã rời xa anh đến mấy lần, nhưng mấy lần ấy đều chứng minh Trần Đình hoàn toàn coi anh là trung tâm. Giờ có cô ở bên cạnh, cũng biết cô sẽ không bỏ đi nữa, mối quan hệ cũng bình thường, nhưng lần đầu tiên anh phát hiện không thể hiểu nổi tâm lý của Trần Đình. Thậm chí cảm thấy Trần Đình bắt đầu không coi anh là trung tâm nữa, cô đã bắt đầu đi con đường riêng của mình, có suy nghĩ và thái độ tồn tại của riêng mình.

Trương Hoa nghĩ: có phải điều này đồng nghĩa với việc ngoài đứa con gái là sợi dây ràng buộc giữa hai người ra, mối quan hệ của cả hai cũng đang nhạt dần và từ từ chuyển sang bạn bè không? Hoặc cũng có thể Trần Đình chưa từng thật lòng yêu mình. Những hành vi mà cô thể hiện ra một hai năm gần đây là bởi vì cô thấy áy náy trong lòng.

Cổ Triết Đông về đến nhà thấy Cổ Vân Vân đang ngồi nói chuyện với mẹ. Cổ Triết Đông ngồi xuống, cười nói: “Xem ra tâm trạng của Vân Vân hôm nay không tồi nhì!”

Cổ Vân Vân ngồi xuống bên cạnh Cổ Triết Đông, vui vẻ hỏi: “Bố à, có phải công ty ta hợp tác với Trương Hoa mở một công ty mới không?”

“Xem ra thông tin của con gái bố nhanh nhạy gớm nhì!”

“Chuyện này có phải bí mật gì đâu chứ!”

Cổ Triết Đông nhìn con gái một lát rồi nói: “Còn nhớ những chuyện bố đã nói với con lần trước không?”

Cổ Vân Vân nói: “Bố yên tâm, con biết xử lý những chuyện này mà, Trần Đình cũng luôn ở bên cạnh giúp đỡ cậu ấy, điều đó đã chứng tỏ thái độ của cậu ấy rồi!”

“Con có thể nhìn nhận vấn đề một cách lý trí như vậy là tốt, bố rất vui!”

Cổ Vân Vân kéo cánh tay Cổ Triết Đông, nói: “Bố, con muốn bàn bạc với bố chuyện này!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Nhìn bộ dạng của con như chuẩn bị ép bố phải đồng ý đến nơi ấy! Nói đi, chỉ cần bố làm được nhất định sẽ đồng ý!”

“Bố điều con đến công ty làm việc đi, con muốn dùng sự nỗ lực của mình để chứng minh bản thân, hơn nữa mọi người đều là thanh niên, cũng dễ hiểu nhau hơn!”

Cổ Triết Đông trầm ngâm hồi lâu. Cổ Vân Vân lay lay cánh tay ông: “Bố, ban nãy bố mới nói chỉ cần bố làm được thì nhất định sẽ đồng ý mà! Bố đồng ý đi!”

“Theo lẽ thường thì điều con đến công ty mới là một lựa chọn không tồi, con có thể nhân cơ hội này để rèn luyện bản thân một chút, hơn nữa đám thanh niên bọn họ đều có năng lực nhất định, làm việc với họ sẽ học hỏi được nhiều kinh nghiệm, nhưng mà...”

Cổ Vân Vân biết ý của bố, vội nói: “Bố yên tâm, con với Trương Hoa đều là người lớn, chắc chắn sẽ xử lý tốt những chuyện này!”

Cô Triết Đông nhìn vợ, thấy bà cũng tò vè bắt lực nói: “Con ranh này cứ bám lấy em suốt cả buổi, em đành phải nói nếu bố đồng ý thì mẹ cũng không phản đối!”

Trong văn phòng, Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh về thái độ của Trần Đình, Ngô Tĩnh cũng hơi bất ngờ, nói: “Em cũng hơi bất ngờ xem ra lý do chỉ có một, dạo này anh có hành vi gì đó khiến chị ấy bất mãn!”

“Cũng đành phải tìm một nhân viên tài vụ mới thôi!”

“Tìm một nhân viên tài vụ thì dễ, nhưng tìm một nhân viên tài vụ vừa có năng lực vừa là người của mình thì không phải là chuyện đơn giản đâu!”

“Vậy phải làm thế nào?”

Ngô Tĩnh nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói: “Để em đi gặp chị ấy xem sao, nếu thực sự không ổn thì đành phải nghĩ cách khác

Lúc Ngô Tĩnh ra đến cửa còn ngoảnh đầu lại nói:

“Anh nhanh chóng liên lạc với lí Dương Uy đi, tốt nhất là trong hai ngày tới bảo anh ấy mau đây!”

Ngô Tĩnh đến cửa hàng tìm Trần Đình, Lâm Lam nói: “Chị Đình vẫn chưa đến cửa hàng!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Không sao, tôi ngồi đây đợi chị ấy một lát!”

Lâm Lam đứng dậy rót cho Ngô Tĩnh một cốc nước. Ngô Tĩnh đón lấy, hỏi: “Thường ngày chị Đình nói chuyện với mọi người có hay nhắc đến thầy Trương không?”

“Thường xuyên nhắc đến, chị Đình bình thường nhắc đến nhiều nhất là giám đốc Trương với Tinh Tinh”.

Ngô Tĩnh lại hỏi: “Hiện giờ ở cửa hàng hoa có nhiều việc cần chị Đình xử lý không?”

“Kể từ sau khi chị Đình bảo Đồng Mộng Mộng tiếp quản cửa hàng thì chị ấy gần như không nhúng tay vào việc ở cửa hàng hoa, chị ấy thường nói muốn có nhiều thời gian rảnh rồi đi thăm Tinh Tinh!”

Buổi sáng ra khỏi nhà là Trần Đình đến cửa hàng ảnh trước. Trần Đình nói với cô gái ở cửa hàng ảnh: “Rửa cho tôi mấy bức ảnh này theo kích thước như lần trước nhé!”, sau đó Trần Đình đi thẳng ra cửa hàng hoa.

Trần Đình vừa vào đã nhìn thấy Ngô Tĩnh đang ngồi bên trong, biết chắc cô ta đến tìm mình là vì chuyện hôm qua Trương Hoa đã nói. Ngô Tĩnh vội đứng dậy nói: “Chị Đình mấy hôm nay không đến công ty, em bỗng thấy là lạ!”

“Trương Hoa bảo em đến đây phải không?”

Ngô Tĩnh cười nói: “Em chỉ muốn tìm chị nói chuyện một lát thôi!”

Trần Đình đặt túi xuống, nghĩ một lát rồi nói: “Vậy chúng ta ra quán cà phê gần đây ngồi một lát đi!”

Trương Hoa gọi điện cho Lí Dương Uy nói: “Cậu đã làm thủ tục nhận việc chưa hả? Không định nuốt lời đấy chứ?” Cậu định để tôi quản lý công ty hiện nay thật đấy à?”

“Đương nhiên là thật rồi, cậu tưởng tôi mang chuyện này ra đùa chấy?”

“Thế này chẳng phải ép tôi làm việc khó sao?”

“Có ai sinh ra đã biết đọc biết viết không? Chẳng phải ai cũng phải học từng chữ từng chữ một sao?”

“Tôi thật sự không đủ tự tin, Kì Oanh cũng thấy hơi lo lắng đấy!”

“Cậu trở nên lảm nhảm như đàn bà từ khi nào thế? Dù gì cậu cũng là giám đốc khách sạn, còn tôi trước chỉ là một nhân viên quen trong bộ phận nhân sự thôi đấy!”

Ngô Phong Hải bước vào, ngồi xuống ghế đối diện, lấy thuốc lá ra, ném cho Trương Hoa một điếu rồi tự châm thuốc hút: “Mới gọi cho Lí Dương Uy à?”

Trương Hoa châm thuốc nói: “Ừ, hôm nay cậu ta sẽ làm đơn xin nghỉ việc!”

“Cứ nghĩ thôi đã thấy hào hứng rồi!”

Trương Hoa cười nói: “Có thể kiếm ra tiền hay không không mấy quan trọng, tôi vui là bởi vì được làm việc chung với cả nhóm bạn!”

“Đúng thế, tôi cảm thấy quen biết các anh là một may mắn lớn, hay là chúng ta làm một buổi tụ tập hoành tráng để chúc mừng đi!”

Trương Hoa cười nói: “Tôi thấy cậu muốn mượn cớ này để gọi người nào đó cùng đến thì phải!”

Ngô Phong Hải cười he he. Trương Hoa nói: “Tôi đang đợi tin tức từ Ngô Tĩnh, nếu là tin tốt tôi nay chúng ta sẽ đi ăn uống một bữa!”

“Ngô Tĩnh đi làm gì thế?”

“Đi giải quyết một việc mà tôi không thành công, hi vọng cô ấy sẽ thành công!”

Ngô Phong Hải nói: “Anh không thành công thì chắc là độ khó không nhỏ, nhưng Ngô Tĩnh càng lúc càng khiến người ta khâm phục, hiếm có cô gái nào thông minh như

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113

Ngô Tĩnh ngồi xuống liền nói thẳng: “Chắc chị biết lần này em đến tìm chị là vì việc gì, vì vậy em sẽ không vòng vo nữa!”

Trần Đình nói: “Chị đã nói rất rõ ràng với Trương Hoa là sẽ không tham gia vào môi trường làm việc ấy mà!”

“Em biết chị thích môi trường yên ổn và đơn giản, nhưng vẫn hi vọng chị có thể kiên nhẫn nghe hết phán đoán của em rồi hãy quyết định”.

Trần Đình nhấp một ngụm cà phê, không nói gì.

Ngô Tĩnh nói: “Chị có biết vì sao Cổ Triết Đông yên tâm hợp tác với Trương Hoa không?”

“Tại sao?”

“Chính là vì chị ở bên cạnh Trương Hoa!”

“Bởi vì chị á!”

“Đương nhiên tất cả những điều này đều là suy đoán của em. Sở dĩ trước đây Cổ Triết Đông tìm cách đẩy Trương Hoa ra khỏi tập đoàn Triết Đông chỉ vì một nguyên nhân duy nhất, đó là không muốn con gái mình cứ bám riết lấy Trương Hoa, giờ nhìn thấy có chị bên cạnh Trương Hoa, ông ta cảm thấy tương đối yên tâm, cũng sẽ khiến con gái bỏ cuộc”.

Ngô Tĩnh thấy Trần Đình không nói gì liền tiếp tục: “Giả sử bây giờ chị không tham gia vào công ty mới, đối với họ mà nói chẳng khác gì chị rời khỏi Trương Hoa, sẽ khiến Cổ Triết Đông nghĩ hai ng

ời có vấn đề, quan trọng hơn sẽ khiến Cổ Vân Vân hiểu lầm giữa hai người đã chẳng còn chút quan hệ nào, từ đó lại tiếp tục hi vọng với Trương Hoa”.

Ngô Tĩnh nói xong liền âm thầm quan sát sắc mặt của Trần Đình, biết câu nói này của mình đã bắt đầu phát huy tác dụng. Quả thực câu nói này đã khiến tâm trạng Trần Đình bắt đầu mâu thuẫn.

Ngô Tĩnh lại nói: “Nếu như bây giờ chị rời khỏi đội ngũ, cũng có thể Cổ Triết Đông sẽ hiểu lầm đội ngũ chúng ta không hề đoàn kết, bởi vì khi kí kết với Cổ Triết Đông, Trương Hoa đã nói với ông ta chị cùng sẽ qua công ty mới hỗ trợ làm việc”.

Trần Đình vẫn cúi đầu suy nghĩ. Ngô Tĩnh lại nói: “Kì thực người phù hợp với Trương Hoa nhất là chị, sau này em sẽ cố hết sức giúp chị và anh Trương Hoa về bên nhau!”

Thấy Ngô Tĩnh về, Trương Hoa vội hỏi: “Trần Đình có đồng ý không?”

“Không đồng ý”.

Trương Hoa thất vọng nói: “Xem ra cô ấy đã quyết tâm rồi!”

Ngô Tĩnh lại nói: “Nhưng cũng không từ chối!”

“Thế là ý gì?”

Ngô Tĩnh cười nói: “Ý là chị ấy trong lòng đã đồng ý nhưng ngoài miệng vẫn chưa chịu nói ra mà thôi!”

“Em có thể nói rõ ý được không?”

“Em đoán chắc chị ấy đang chờ anh đến năn nỉ chị ấy một lần, em dám khẳng định chị ấy đang giữ thể diện đấy!”

“Anh đi có tác dụng gì không?”

“Chắc chắn là có! Phải dùng tình cảm để thuyết phục, nếu không được thì nói năng ngọt ngào một chút, dù gì hai người cũng từng là vợ chồng mà!”

Trước khi hết giờ, Trương Hoa đang nghĩ tới nay nên nói chuyện với Trần Đình như thế nào thì Cổ Triết Đông gọi điện đến, nói tới nay muốn gặp mặt nói chuyện. Trương Hoa nói: “Có cần đưa cả Ngô Tĩnh đi cùng không?”

“Không cần, chỉ hai chúng ta thôi, tới nay không bàn chuyện công việc, chỉ là nói chuyện phiếm thôi! Đợi lát nữa xe của tôi sẽ đến đón cậu!”

Trương Hoa xuống tầng là nhìn thấy xe của Cổ Triết Đông đang đỗ bên dưới rồi. Trương Hoa đến gần nói: “Để chủ tịch Cổ phải đưa đón, tôi lấy làm ngại quá!”

Cổ Triết Đông nói: “Lên xe đi!”

Trương Hoa lên xe rồi, Cổ Triết Đông nói với lái xe: “Đến nhà ông Trương nhé!”

Trương Hoa ngạc nhiên hỏi: “Không đến quán cà phê à?”

Cổ Triết Đông nói: “Hôm nay tôi sẽ dẫn cậu đến một nơi khác!”

“Nơi nào thế?”

Cổ Triết Đông cười nói: “Đợi lát nữa cậu sẽ biết!”

Trương Hoa không ngờ Cổ Triết Đông lại đưa mình đến một nhà hàng nhỏ, địa điểm khá hẻo lánh, gần ngoại ô. Cổ Triết Đông nói với lái xe: “Cậu tự tìm một chỗ ăn cơm, một tiếng sau đến đón tôi!”, sau đó nói với Trương Hoa: “Chúng ta vào trong thôi!”

Hai người vào bên trong, một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đi ra, niềm nở chào đón: “Triết Đông đến đây à, mấy năm rồi không gặp ngài đây!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Tôi thấy nhớ món ăn của nhà hàng này nên hôm nay dẫn theo anh bạn trẻ này đến để giải tỏa con thèm!”

Người đàn ông nói: “Vừa hay căn phòng kia không có người, hai người vào đó đi!”

Người đàn ông vào phòng và nói: “Chẳng mấy khi ngài đến đây, hôm nay ngài thích ăn gì cứ gọi, tôi mời!”.

“Không cần thế đâu, đợi lát nữa anh vào đây uống với chúng tôi vài chén là được rồi!”

Người đàn ông ra ngoài rồi, Trương Hoa liền hỏi: “Hai người rất thân nhau sao?”

Cổ Triết Đông cười nói: “Hơn hai mươi năm rồi, có thể không thân được ư?”

“Chẳng trách ông ấy gọi thẳng tên của ngài!”

“Hồi đó tôi thuê nhà ở gần đây, ngày nào cũng qua đây ăn cơm, mới chớp mắt mà cậu Trương của ngày nào đã trở thành ông già rồi!”

“Chủ tịch Cổ cũng là người trọng tình nhỉ!”

Cổ Triết Đông nói: “Mặc dù cậu không thể trở thành con rể tôi nhưng tôi luôn dành tình cảm đặc biệt cho cậu!”

“Tôi là do một tay chủ tịch đào tạo nên mà!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Giờ tôi chỉ hi vọng chúng ta có thể hợp tác lâu dài, ổn định một chút!”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức để phát triển công ty mới!”

“Vân Vân muốn qua công ty mới làm việc, tôi chuẩn bị để nó đảm đương chức vụ tổng giám đốc, như vậy sẽ càng có lợi cho sự tự chủ và tự do trong công việc của cậu, dù gì nó cũng chỉ là tổng giám đốc trên danh nghĩa, vẫn cần phải học hỏi nhiều!”

“Vân Vân muốn qua làm ư?”

“Tự nó đề ra ý kiến này đấy! Nói rằng có thể xử lý được chuyện tình cảm giữa cả hai, xem ra nó đã bắt đầu trưởng thành rồi!”

Cổ Triết Đông thấy Trương Hoa trầm ngâm không nói gì liền lên tiếng: “Vân Vân từ nhỏ đến lớn đã thiếu thốn tình cảm, tôi với mẹ nó thường xuyên bận

rộn! Đương nhiên nếu cậu không đồng ý để Vân Vân sang công ty mới, tôi sẽ sắp xếp cho nó đi chỗ khác! Nếu cậu đồng ý, tôi tin cậu nhất định sẽ xử lý tốt chuyện tình cảm của cả hai, cũng hi vọng cậu có thể chăm sóc nó như em gái!”

Cổ Triết Đông vốn định đưa Trương Hoa về nhà nhưng Trương Hoa nói tôi còn có chuyện, đến trung tâm thành phố liền xuống xe. Trên đường đến nhà Trần Đình, Trương Hoa cứ trầm ngâm suy nghĩ rốt cuộc Cổ Triết Đông là loại người như thế nào, đằng sau vẻ bề ngoài ấy chứa đựng những cái gì? Có phải cũng là một tính cách hai mặt, đầy phức tạp và mâu thuẫn không?

Trần Đình mở cửa thấy Trương Hoa liền nói: “Sao muộn thế này rồi anh mới qua đây?”

Trương Hoa cười: “Em đang đợi anh à?”

“Đâu có!” - Trần Đình nói xong liền xoay người đi vào bên trong.

Trương Hoa cùng vào theo, cười nói: “Xem ra tâm trạng của em tốt hơn tối qua một chút rồi!”

Trần Đình không nói gì mà ngồi xuống giường. Trương Hoa nhìn cô, lại cười bảo: “Đột nhiên anh phát hiện bộ dạng nghiêm túc của em rất thú vị!”

“Anh lém lỉnh quá đấy!”

“Thật không?”

“Anh lại uống rượu à? Tôi đi uống với ai thế?”

Trương Hoa ngồi xuống giường nói: “Đi với Cổ Triết Đông, hơn nữa lại đến một nơi mà em không ngờ đâu, anh cũng không ngờ ông ta cũng uống rượu!”

“Xem ra quan hệ giữa hai người đã khá thân thiết rồi!”

“Em ghen đấy à? Ông ấy là đàn ông, hơn nữa lại là một ông già, không phải là đàn bà!”

“Càng ngày càng dèo mỏ! Chẳng hiểu anh học của ai nữa!”

Trương Hoa nghiêm mặt nói: “Nhưng có chuyện này khiến anh rất bất ngờ. Ông ta định đề Cổ Vân Vân đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc của công ty mới, khiến anh nghĩ mãi không ra!”

Trần Đình lập tức nhìn Trương Hoa, nói: “Cổ Vân Vân đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc ư?”

“Đúng thế, Cổ Vân Vân không có kinh nghiệm về mặt này, nếu đến làm cũng chỉ là cái mác thôi, cho dù là muốn giám sát công ty cũng đâu cần cử con gái đến, vì vậy anh cứ nghĩ mãi không ra nguyên nhân!”

Câu nói này của Trương Hoa bắt đầu khiến Trần Đình cảm thấy căng thẳng. Cô sợ nhất là sau khi hợp tác với tập đoàn Triết Đông, Trương Hoa và Cổ Vân Vân lại dây dưa qua lại với nhau. Vốn nghĩ tìm một địa điểm làm văn phòng riêng thì cơ hội tiếp xúc của hai người sẽ ít đi, nào ngờ bây giờ Cổ Vân Vân lại trở thành tổng giám đốc, điều đó có nghĩa Trương Hoa sẽ phải ngày ngày đối mặt với cô ta.

Trần Đình không nén được nói: “Anh đồng ý cho cô ta sang ư?”

“Chuyện này chúng ta không tiện can thiệp, trong thỏa thuận hợp tác không có chú thích chuyện họ cử ai sang làm tổng giám đốc và giám đốc tài vụ, chúng ta không có quyền phủ quyết chuyện này!”

Trần Đình nói: “Anh không sợ lại dây dưa với cô ta à?”

“Cổ Triết Đông nói cô ta đã hứa chỉ đơn thuần là làm việc, có thể xử lý được chuyện tình cảm giữa cô ta và anh!”

Trần Đình lại cúi đầu không nói, Trương Hoa ngồi sát lại gần Trần Đình, nói: “Vì vậy anh mới hi vọng em có thể qua công ty mới, như thế cô ta chỉ có thể ngoan ngoãn làm việc!”

Trần Đình bức bối nói: “Không đi, em không muốn làm cái bình phong, có thể không có em còn có thể khiến tình cảm của cả hai trở nên trầm trọng hơn!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình một lát rồi đột ngột dựa sát vào người cô, đưa tay ra ôm lấy cô vào lòng.

Trần Đình vùng vẫy nói: “Anh làm gì vậy?”

“Anh cảm thấy bộ dạng giận dữ của em rất đáng yêu, đột nhiên muốn ôm em thôi!”

Trần Đình vùng vẫy một lát rồi thôi, từ từ ngã đầu vào vai Trương Hoa.

Hồi lâu cả hai cũng không nói gì. Trương Hoa đột nhiên thấy vai mình ướt ướt ngoảnh đầu sang thấy Trần Đình đang khóc liền hỏi: “Em sao thế?”

Trần Đình khẽ nói: “Nhiều lúc em cảm thấy bản thân mình thật ngốc, biết rõ là làm chuyện ngốc nghếch nhưng vẫn cứ làm!” Một lát sau, Trần Đình đứng

dậy lấy từ trong tủ ra mấy bức ảnh phóng to đưa cho Trương Hoa. Trương Hoa xem kĩ những bức ảnh, nói: “Sau này tới nào anh cũng được ngắm Tĩnh Tĩnh trước khi đi ngủ rồi!”

Ngô Tĩnh chẳng mấy ngạc nhiên trước chuyện Cổ Vân Vân sẽ là tổng giám đốc công ty mới, ngược lại còn nói với Trương Hoa: “Như thế cũng tốt, ít nhất không cần lo họ sẽ cử một người quá giỏi sẽ can thiệp nhiều vào công việc của chúng ta!”

Ngoài giám đốc tài vụ vẫn chưa có ra, các nhân viên chủ yếu của công ty mới đều đã được xác lập. Lí Dương Uy việc ở chỗ cũ. Trương Hoa hẹn riêng Nghiêm Lộ ra ngoài nói chuyện: “Sau khi bọn tôi sang công ty mới, bên này chủ yếu nhờ cả vào cậu, Lí Dương Uy làm tổng giám đốc chỉ là cái danh thôi, xét về thực lực thì chỉ có cậu là đáng tin cậy nhất!”

Nghiêm Lộ cảm thấy mình được coi trọng, nói nhất định sẽ cố gắng làm tốt công việc bên này. Trước khi sang công ty mới, Trương Hoa đã sắp xếp một buổi ăn uống, Lí Dương Uy và Kì Oanh cũng có mặt.

Trước khi ăn cơm, Trương Hoa nói vài câu đơn giản, sau đó nói với những nhân viên mới: “Cho dù là ở lại công ty cũ hay là đến công ty mới, tất cả đều phải nhớ kĩ chúng ta là một thể thống nhất, sau này công ty sẽ căn cứ vào tình hình thực tế để điều động nhân viên bất cứ lúc nào!”

Buổi tụ tập rất náo nhiệt, Trương Hoa nhân lúc mọi người vui vẻ liền kéo Lí Dương Uy sang một bên, nói: “Đối với Nghiêm Lộ, về mặt tình cảm cậu vừa nên làm thân nhưng cũng không được thân thiết quá!”

Lí Dương Uy nói: “Mọi người đi hết cả, để tôi lại đơn độc một mình thật sao?”

Trương Hoa nói: “Thế nào là mọi người đi cả? Chẳng qua địa điểm làm việc khác nhau thôi, công ty mới cách đây không xa, những việc tài vụ quan trọng cậu cứ tìm Trần Đình, chuyện lật vặt có thể nhờ Ngô Tĩnh xử lý, những chuyện khác cậu có thể liên hệ với tôi và Phong Hải bất cứ lúc nào!”

Kì Oanh lại gần, cười nói: “Trương Hoa, tôi không biết nên cảm ơn hay trách móc cậu nữa!”

Trương Hoa cũng cười nói: “Chúng ta đều là bạn bè cũ, mấy lời cảm ơn thì khỏi cần nói!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114

Trần Đình không biết là vì bị mọi người ép uống hay bản thân cô muốn uống, nói chung là tối nay Trần Đình uống không ít. Sau khi giải tán, Trương Hoa đành phải đưa Trần Đình về.

Trương Hoa đưa Trần Đình về đến nhà, Trần Đình nằm lăn ra giường. Trương Hoa nói: “Em tắm đi đã chứ!”

Trần Đình cười, lè nhè nói: “Trương Hoa, có phải anh cảm thấy em rất ngốc

“Sau này không uống được thì đừng uống, chỉ toàn nói lằng nhằng!”

“Thật đấy, so với Cổ Vân Vân, em không thông minh bằng, cũng không xinh đẹp bằng, so với Ngô Tĩnh thì em càng kém thông minh hơn!”

“Không muốn đi tắm thì ngủ đi vậy!” - Nói rồi liền cởi áo khoác ngoài giúp Trần Đình. Trần Đình không đoái hoài những gì Trương Hoa nói mà tiếp tục: “Còn nữa, rõ ràng biết giữa hai ta không thể có kết quả, anh cũng sẽ không yêu em, nhưng em vẫn đồng ý qua công ty mới với anh, anh nói xem có phải em ngốc lắm không!”

Trương Hoa giúp Trần Đình cởi áo khoác ngoài rồi nói: “Em uống nhiều quá rồi, xem ra sau này không thể để cho em uống được!”

Trần Đình vừa loay hoay ngồi dậy vừa lè nhè nói: “Em không uống nhiều, thật đấy, em rất tỉnh táo!”, nói rồi lại ngã lăn ra giường.

Trương Hoa ngồi xuống cái ghế bên cạnh, im lặng nhìn Trần Đình ngủ, tâm trạng cũng rất phức tạp. Anh nghĩ ngợi rất lâu, phát hiện ra bản thân mình vẫn khó mà nhìn rõ nội tâm của chính mình, không biết tại sao bấy lâu nay cứ giữ Trần Đình ở bên cạnh, cũng muốn để cô qua lại với người nhà mình, càng muốn để mẹ mình chăm sóc con gái...

Kì thực trong lòng anh không muốn Trần Đình qua công ty mới, bản thân anh muốn Trần Đình sống cuộc sống đơn giản, có nhiều thời gian dành cho con gái, thậm chí c

ho người nhà mình. Tối nay, nghe những lời của Trần Đình sau khi say rượu, anh mới phát hiện ra bấy lâu nay mình đã vô tâm không nghĩ đến cảm nhận của cô, vốn cứ tưởng cô vui vẻ đến công ty giúp đỡ mình nhưng thực lòng trong thâm tâm cô không hề vui vẻ.

Buổi sáng, Trần Đình thức giấc, thấy đầu óc nặng trĩu mới nhớ ra hôm qua mình đã uống quá nhiều. Cũng không hiểu tại sao đột nhiên cô lại muốn uống

như thế, là bởi vì nhìn thấy Lí Dương Uy và Kí Oanh hạnh phúc bên nhau ư? Hay là bởi vì nhìn thấy sự quan tâm tình cảm của Ngô Phong Hải dành cho Lưu Huệ Anh? Hoặc cũng có thể là vì Trương Hoa rất ít chú ý đến cô, phần nhiều thời gian đều dành để bàn bạc chuyện công việc với cô? Hay là bởi vì Trương Hoa sắp phải làm việc chung với Cổ Vân Vân?

Trần Đình nhìn xuống người, ngoài chiếc áo khoác đã được cởi ra thì quần và tất vẫn y nguyên như tối qua. Trần Đình khó nhọc ngồi dậy, toàn thân đau ê ẩm, mệt mỏi lê bước ra phòng khách, chợt nhìn thấy Trương Hoa đang nằm ngủ trên ghế sofa, không khí nồng nặc mùi thuốc lá.

Chẳng lẽ anh ấy ở đây cả đêm không về nhà ư? Chẳng lẽ anh ấy không yên tâm về mình? Chẳng lẽ thực ra anh ấy vẫn rất quan tâm đến mình ư? Trần Đình đột nhiên lại cảm thấy vô cùng cảm động, liền vào trong phòng lấy cái chăn trên giường ra đắp lên người anh.

Vừa đắp chăn lên người Trương Hoa thì anh tỉnh giấc. Trương Hoa ngồi dậy hỏi: “Em dậy rồi à?”

Trần Đình nói: “Sao anh không lên giường mà ngủ? Đâu phải giường không đủ rộng?”

Trương Hoa đứng dậy, vươn vai một cái rồi nói: “Có phải uống rượu rất thú vị không?”

Trần Đình bối rối đành chuyển chủ đề: “Người gì mà, không biết cởi quần với cả tất cho người ta nữa!”

Trương Hoa nói: “Cứ cẩn thận một chút vẫn hơn! Em uống nhiều như thế, ngộ nhờ em hô hoán lên, cảnh sát đến anh biết giải thích thế nào?”

“Anh chỉ biết dẻo mồm thôi!” - Nói rồi liền mang chăn vào trong phòng ngủ, nói: “Anh lên giường nằm một lát hay là thôi không ngủ nữa?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên qua công ty mới làm việc, làm gì có thời gian mà ngủ tiếp?”

“Xin lỗi, ngay ngày đầu tiên đã khiến tinh thần cả hai cùng mệt mỏi, em đi tắm trước đây, còn anh thì sao? Có cần về nhà thay quần áo không?”

“Thôi bỏ đi, có phải đi xem mắt đâu!”

Lúc Trương Hoa và Trần Đình vào công ty mới, Ngô Phong Hải và Ngô Tinh đã đến rồi. Ngô Tinh nói: “Cổ Vân Vân đang ở trong văn phòng, hai người vào chào hỏi đi, dù gì cô ấy bây giờ cũng là tổng giám đốc!” Trương Hoa của Cổ Vân Vân đã cười nói: “Thật hiếm có, lần đầu tiên thấy cậu đi làm sớm thế này!”

Cổ Vân Vân đứng dậy, cũng cười nói: “Ngày đầu tiên đi làm đã đi muộn rồi, đây chẳng giống như tác phong của Trương Hoa!”

Trần Đình nói: “Vân Vân, thật ngại quá, tối qua chúng tôi ngủ không ngon giấc, sáng nay dậy hơi muộn!”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình, biết cô có ý nói vậy, Cổ Vân Vân chắc chắn sẽ hiểu nhầm câu nói này. Cổ Vân Vân chẳng có phản ứng gì lớn lắm, chỉ nhìn Trần Đình nói: “Lâu lắm không gặp cô, kì thực tôi cứ muốn gặp để nói một tiếng xin lỗi!”

Trần Đình cười nói: “Chuyện qua rồi đừng nhắc lại nữa, thật không ngờ chúng ta lại cùng làm việc với nhau!”

Cổ Vân Vân nói: “Bởi vì giám đốc tài vụ vẫn chưa chọn được, tạm thời đành phải làm phiền cô rồi!”

Trần Đình nói: “Không sao, hiện giờ Tinh Tinh đã có bà nội chăm sóc, tôi và Trương Hoa đều rảnh rồi, công việc có bận rộn một chút chắc cũng không sao!”

Trương Hoa lại nhìn Trần Đình, Trần Đình cũng nhìn anh, nói: “Vậy em về phòng tài vụ trước, anh và Vân Vân nói chuyện đi!”, ra đến cửa Trần Đình lại ngoảnh đầu lại nói với Trương Hoa: “À phải rồi, mẹ dặn nếu cuối tuần chúng ta có thời gian thì về thăm Tinh Tinh đây!”

Cổ Vân Vân nhìn theo Trần Đình, nói với Trương Hoa: “Tôi thật ngưỡng mộ hai người, đã sống chung với nhau rồi đấy à?”

Trương Hoa vốn định phủ nhận, nhưng nhìn Cổ Vân Vân rồi lại thôi.

Cổ Vân Vân cười nói: “Thôi không bàn những chuyện này nữa, sau này ở công ty chúng ta chỉ bàn chuyện công việc, hi vọng mọi người có thể giúp đỡ tôi nhiều hơn, dù gì tôi đến đây cũng chỉ là để học hỏi thôi!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, cảm thấy cô bây giờ thay đổi khác hẳn

Biểu hiện của Cổ Vân Vân khiến cho Trương Hoa hơi bất ngờ, đầu tiên là việc đi làm, buổi sáng không bao giờ đi làm muộn. Bởi vì đang trong giai đoạn trù bị nên công ty họp hành khá nhiều, công việc lật lật cũng nhiều, Cổ Vân Vân cũng thường xuyên làm đến muộn mới về.

Thái độ của Cổ Vân Vân cũng có thay đổi rất lớn, luôn nói rằng mình đến để học hỏi, nên luôn tham gia tất cả các cuộc họp, nghiêm túc hơn trong công việc.

Mỗi khi làm việc riêng với Trương Hoa, cô không bao giờ đề cập đến vấn đề riêng tư. Lúc này Trương Hoa mới biết Cổ Vân Vân đến không phải chỉ để mang danh hão mà đích thực là đến để làm việc nghiêm túc. Ngoài ra, Trương Hoa phát hiện chỉ cần Cổ Vân Vân chịu khó làm việc thì khả năng cũng không tồi.

Trần Đình vốn dĩ cứ lo lắng thái độ của Cổ Văn Vân, nhưng dạo này lại thấy Cổ Văn Vân không hề có ý định tiếp cận với Trương Hoa, hơn nữa lại rất nhiệt huyết trong công việc.

Dần dần Trần Đình cũng cảm thấy yên tâm hơn, nhưng cũng cảm thấy mờ mịt hơn. Tại sao Cổ Văn Vân đột nhiên lại thay đổi nhanh như thế? Cô ta đã thực sự từ bỏ Trương Hoa hay là đang cố ý “lạt mềm buộc chặt”? Là cô ta đột nhiên cảm thấy sự nghiệp là quan trọng nhất hay là còn có mục đích gì khác?

Nhưng Trần Đình vẫn phải thừa nhận rằng, Cổ Văn Vân đúng là cũng có khả năng nhất định, thậm chí còn cảm thấy kiểu con gái như Cổ Văn Vân nếu dốc sức vào công việc chắc chắn cũng sẽ là một quản lý ưu tú.

Khả năng này của Cổ Văn Vân không giống như Ngô Tĩnh. Ngô Tĩnh là mẫu người cực kỳ thông minh, có thể nói sự thông minh của cô ấy khiến cho người khác cảm thấy kính nể và sợ hãi. Còn Cổ Văn Vân, bản thân luôn có một tố chất bẩm sinh và cảm giác hơn người, khiến cho người khác vô thức coi cô là một lãnh đạo.

Nhiều lúc Trần Đình thậm chí còn nghĩ, cũng may mình và Trương Hoa đã có con gái, nếu không, trong hai cô gái này, cho dù là người nào cũng đều giỏi hơn mình, đều là đối tượng để cô phải ngưỡng mộ.

Bởi vì công ty toàn là thanh niên nên Ngô Tĩnh có thói quen gọi ai cũng gọi thẳng tên, ngay cả Trương Hoa cũng như thế. Nhưng có hà ngoại lệ, gọi Trần Đình là “chị Đình” và gọi Cổ Văn Vân là “Tổng giám đốc Cổ”.

Cổ Văn Vân đã nói với Ngô Tĩnh mấy lần, bảo cô cứ gọi thẳng tên là Vân Vân, không thì gọi là chị Vân Vân, nhưng Ngô Tĩnh vẫn kiên quyết gọi như thế. Mặc dù chỉ là cách xưng hô nhưng vẫn khiến cho Cổ Văn Vân cảm thấy giữa hai người có khoảng cách.

Cổ Văn Vân từng nghe nói Ngô Tĩnh IQ rất cao, sau một thời gian cùng làm việc, cô càng cảm nhận được rõ ràng về điều đó. Cổ Văn Vân phát hiện, cùng làm việc với Ngô Tĩnh thường cảm thấy rất áp lực, cái cảm giác áp lực này khiến cho cô cảm thấy khó chịu.

Cho dù cái chức “tổng giám đốc” chỉ là cái mác nhưng dù gì bản thân cô cũng được coi là “sếp” ở công ty, kể đến là Trương Hoa, nhưng trên thực tế, trong lòng các nhân viên luôn coi Ngô Tĩnh là nhân vật đứng thứ hai trong công ty, thậm chí trong mắt họ, Ngô Tĩnh còn quan trọng hơn cả mình và Trương Hoa.

Một mặt là vì Trương Hoa không muốn tham gia quá nhiều công việc lặt vặt của công ty, nói chỉ phụ trách mảng đào tạo và khai thác thị trường; mặt khác là vì Ngô Tĩnh luôn chủ động tham gia và hỗ trợ mọi vấn đề của các phòng ban.

Cổ Văn Vân có ý muốn tham gia vào nhiều việc của công ty hơn, nhưng đáng tiếc phần lớn nhân viên đều là nhân viên cũ của công ty Trương Hoa sang làm việc, bản thân họ lại luôn nghe theo lệnh của Ngô Tĩnh.

Cổ Văn Vân đã khéo nhắc đến chuyện này với Trương Hoa. Trương Hoa chỉ cười: “Để Ngô Tĩnh có thể phát huy tối đa khả năng của mình không phải là sai lầm đâu, sẽ rất có lợi cho sự phát triển của công ty! Hay là đưa cô ấy lên đảm nhiệm vị trí trợ lý của cậu đi, hỗ trợ cậu tất cả các công việc ở công ty!”

Cổ Văn Vân tạm thời chưa đồng ý với đề nghị này, nói đợi khi nào tất cả các vị trí trong công ty đều có mặt đầy đủ sẽ quyết định sau. Trương Hoa biết Cổ Văn Vân muốn nói đến vị trí giám đốc tài vụ.

Cuối cùng thì giám đốc tài vụ Vu Hâm cuối cùng cũng đến nhận chức. Người đàn ông ngoài bốn mươi này là giám đốc tài vụ của một công ty con thuộc tập đoàn Triết Đông, dạo trước còn bàn giao công việc với người kế nhiệm nên bây giờ mới đến làm việc.

Ngày đầu tiên đi làm, Vu Hâm đã nói chuyện với Trần Đình ở trong văn phòng rất lâu. Ngô Tĩnh nói với Trương Hoa: “Xem ra Cổ Triết Đông rất yên tâm với người này, anh ta chắc theo Cổ Triết Đông đã lâu lắm rồi!”

“Là ai cũng được, nói chung cứ theo nguyên tắc mà làm thôi!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa, sau đó nói: “Đừng xem thường giám đốc tài vụ, giám đốc tài vụ chính là người biết rất nhiều vấn đề về tài chính của công ty mà người ngoài không biết được đấy!”

Trương Hoa cười nói: “Mặc dù cứ hi vọng giám đốc tài vụ là một phụ nữ, nhưng là một người đàn ông đứng tuổi thì cũng được!”

“Anh sợ là một người đàn ông trẻ tuổi, lo lắng vì Trần Đình phải không?”

Trương Hoa cười cười không nói gì.

Trong cuộc họp, Cổ Văn Vân đột ngột tuyên bố đưa Ngô Tĩnh lên làm trợ lý tổng giám đốc, hỗ trợ mình về mọi chuyện lớn nhỏ của công ty, trong thời gian Cổ Văn Vân đi công tác, sẽ có quyền hạn như tổng giám đốc.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Trương Hoa vào văn phòng Cổ Văn Vân, nói: “Sao đột nhiên lại tin tưởng Ngô Tĩnh

“Người cậu đưa đến tất nhiên phải yên tâm rồi! Hơn nữa trong thời gian chúng ta đi công tác, buộc phải có người ở lại công ty xử lý công việc!”

“Trong thời gian chúng ta đi công tác ư? Thế là thế nào?”

“Nghị vụ của công ty là các khu vực bên ngoài thành phố, theo ý của bố tôi, bên cạnh việc ổn định công việc trong tỉnh còn phải tranh thủ mở rộng thị trường bên ngoài tỉnh”.

“Ý của cậu là cậu cũng đi công tác dài ngày ư?”

“Đương nhiên, tôi đã nói rồi, lần này chủ yếu là học hỏi, không đi thi học hỏi làm sao?”

“Cậu là tổng giám đốc, vị trí của cậu không phải là ngoài thị trường, mà là quản lý!”

“Vì vậy tôi mới bổ nhiệm Ngô Tĩnh làm trợ lý, để cô ấy quản lý!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115

Buổi chiều, Trương Hoa bảo Trần Đình về sớm đi với mình. Trần Đình hỏi có chuyện gì, Trương Hoa nói ngày mai anh phải đi công tác, tối nay về nhà thăm Tĩnh Tĩnh. Lúc ngồi trên xe, Trần Đình nói: “Vẫn là cái xe của anh ngày xưa à?”

Trương Hoa nói: “Vốn định mua xe mới, nhưng anh vẫn thích chiếc xe trước đây hơn nên đã điều từ tập đoàn qua đây!”

Đi được một lát, Trương Hoa nói: “Chúng ta qua gặp Dương Uy trước đã!”

Trần Đình vào phòng tài vụ nói chuyện với tài vụ Tổng Anh Linh, Trương Hoa vào văn phòng nói chuyện với Lý Dương Uy: “Cũng được đấy, xem ra rất giống lãnh đạo rồi!”

Lý Dương Uy nhìn thấy Trương Hoa vào liền đứng dậy cười nói: “Thằng ranh này, lâu lắm rồi mới đến thăm tôi!”

Trương Hoa ngồi xuống nói: “Tôi đã nói rồi, cái chức giám đốc này rất dễ làm, chỉ có làm anh nhân viên quen mới khó thôi, chứ làm lãnh đạo thì ai chẳng làm được!”

“Tôi cũng chỉ có cái danh thôi, chứ hiện nay mọi việc đều do Ngô Tĩnh quản lý!”

Trương Hoa lấy thuốc ra, hai người cùng châm thuốc hút, Trương Hoa nói: “Dạo này công việc thế nào?”

“Cũng bình thường, nhưng duy trì bình thường thì không thành vấn đề. Ngô Tĩnh nói bây giờ nhân viên ít, thành tích có giảm sút cũng là bình thường, ngoài ra còn dặn không cần phải theo đuổi việc tăng thành tích”.

“Cô ấy nói đúng đấy, nếu thành tích tăng lên có lẽ Cổ Triết Đông sẽ không yên tâm”

Trương Hoa nói chuyện với Lý Dương Uy một lúc liền đi gặp Nghiêm Lộ. Trong lúc nói chuyện với Nghiêm Lộ, Trương Hoa cảm thấy Nghiêm Lộ không phục Lý Dương Uy. Trương Hoa trầm nghĩ, có thể là do Lý Dương Uy không biết gì về ngành này, bản thân Nghiêm Lộ tự nhận thấy mình giỏi hơn Lý Dươn

g Uy.

Ra khỏi công ty, Trương Hoa cảm thấy Ngô Tĩnh đề phòng Nghiêm Lộ là chính xác. Con người này luôn không ý thức được vị trí của bản thân. Sở dĩ cậu ta tôn trọng anh có thể là bởi vì anh và cậu ta cùng xuất thân từ ngành đào tạo, hơn nữa anh lại giỏi hơn cậu ta.

Trên đường đi, Trần Đình muốn mua một ít đồ cho bố mẹ, nói bố mẹ chăm sóc Tĩnh Tĩnh rất vất vả. Trương Hoa nói: “Mua đồ làm gì, cứ đưa tiền là được rồi!”

Nhưng Trần Đình kiên quyết đòi mua đồ, nói: “Đưa tiền và mua đồ có thể giống nhau sao?”

Mẹ Trương Hoa vừa gỡ đồ hai người mua về ra vừa nói: “Lại tiêu tiền bừa bãi rồi, bố mẹ đâu dùng đến những thứ này!”, nhưng có thể thấy mẹ Trương Hoa có vẻ rất vui lòng.

Con gái ngồi trong lòng Trương Hoa cười toe toét. Trương Hoa nói: “Tĩnh Tĩnh, thơm bố một cái nào!”, Tĩnh Tĩnh liền sà đến thơm Trương Hoa thật, Trương Hoa lại ôm con hướng về phía Trần Đình, nói: “Thơm mẹ cái nào!”

Tinh Tinh thơm Trần Đình xong, Trần Đình liền thơm lên má con: “Tinh Tinh ngoan quá!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Giờ vẫn còn sớm, các con đưa Tinh Tinh ra chợ mua thức ăn đi, mẹ thu dọn chỗ đồ đạc này một chút!”

Trương Hoa nói: “Ở nhà không có thức ăn à?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Con cưng của anh chị hằng ngày ăn uống đâu có ít, còn không biết mua ít đồ ăn để ở nhà sao?”

Trần Đình cười nói: “Vây để chúng con đi mua ă!”; sau đó kéo tay Trương Hoa đứng dậy: “Chúng ta đi thôi! Lâu lắm rồi không đi chợ!”, vừa vào đến chợ, Trần Đình đột nhiên níu tay Trương Hoa, Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn cô, Trần Đình nói: “Mau vào trong đi!”

Rất nhiều người bán hàng biết con gái của Trương Hoa, nhìn thấy Trương Hoa bế con liền nói: “Tinh Tinh, bà nội đâu rồi?”, có người còn đưa tay lên vuốt má Tinh Tinh, con bé cười toe toét.

Hai người mua đồ ăn xong đi ra, Trương Hoa nói: “Xem ra ở đây Tinh Tinh còn nổi tiếng hơn cả hai chúng ta đấy!”

“Đương nhiên rồi, mẹ thường xuyên cho nó đi chợ, con gái mình lại dễ thương thế, ai muốn không thích cũng khó!”

“Không ngờ em cũng tự cao tự đại thế!”

“Chẳng phải học từ anh hay sao?”

Trương Hoa đặt con xuống đất, nắm bàn tay nhỏ xíu của con nói: “Tinh Tinh đi bộ với bố nào!”, sau đó đưa tay ra trước mặt Trần Đình, nói: “Đưa đồ ăn đây anh xách cho!”

Ăn cơm xong, Trương Hoa muốn về thành phố, mẹ Trương Hoa nói: “Khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, sao không ở lại một hôm?”

“Không được, ngày mai con phải đi công tác rồi!”

“Sao lại phải đi công tác rồi?”

Trần Đình liền nói: “Công ty mới mở rộng thị trường rồi mẹ ă!”

Mẹ Trương Hoa lầm bầm: “Chẳng trách lại mua xe rồi! Thế cái Đình tôi nay có về luôn không?”

Trần Đình ngẫm nghĩ rồi nói: “Con cũng về luôn, hai ngày nữa c lại về đây!”

Về đến thành phố, Trương Hoa nói: “Anh đưa em về trước nhé!”

Trần Đình nói: “Qua nhà anh ngồi một lúc đi!”

“Thế cũng được, anh đang có chuyện này muốn nhờ em giúp!”

Vào đến phòng khách, Trần Đình nhìn thấy mấy chậu hoa Trương Hoa mới mua về mấy hôm nay, liền hỏi: “Chuyện anh nhờ em giúp là chuyện này sao?”

Trương Hoa đưa chìa khóa cho Trần Đình, nói: “Đúng thế, anh thường xuyên đi công tác, em có thời gian thì qua đây giúp anh tưới nước cho mấy cái cây này!”

“Chẳng phải trước đây anh không bao giờ trông mấy thứ này sao?”

“Tại căn phòng trống quá, toàn là mấy đồ vật tĩnh, trông mấy chậu hoa trông có sức sống hơn hẳn!”

“Anh về mà cây nó chết thì đừng trách em đấy! Em cũng đâu biết trông mấy cái cây này đâu!”

“Không sao, chết thì mua cây khác!”

Hai người vào trong nhà, Trần Đình nhìn thấy mấy bức ảnh con gái treo trên tường liền nói: “Treo ở chỗ anh vẫn đẹp hơn!”

“Chẳng phải cũng như nhau sao?”

“Chỗ em ở là nhà trọ, đây là nhà, đương nhiên phải khác chứ!”

Trương Hoa không nói gì, Trần Đình lại nói: “Ngày mai anh đi công tác, em giúp anh chuẩn bị đồ đạc nhé!”

Trương Hoa ngồi xuống giường nói: “Không cần đâu, cũng đâu có gì mà chuẩn bị!”

Trần Đình vẫn đặt cái túi lên giường, mở tủ ra chọn quần áo. Trương Hoa không nói gì, ngồi trên giường nhìn Trần Đình sửa soạn, sau đó đứng dậy nói: “Anh đi đun ít nước!”

Trần Đình sửa soạn quần áo xong liền vào nhà vệ sinh thu dọn đồ dùng hàng ngày cho Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Trong khách sạn có cả mà!”

Trần Đình nói: “Đồ trong khách sạn không vệ sinh!”

Trương Hoa rót cho mỗi người một cốc nước, Trần Đình cũng sửa soạn xong, hai người ngồi trong phòng hồi lâu không nói gì.

Trần Đình khẽ nói: “Đi công tác với cô ấy anh phải chú ý một chút!”

Trương Hoa hiểu ý Trần Đình, nhưng cố ý hỏi: “Chú ý gì?”

Trần Đình đỏ mặt, nói: “Anh nói phải chú ý gì? Nếu như anh đã không muốn dây dưa gì với cô ấy thì hai người đừng quá thân thiết!”

“Em nói cái gì vậy? Có Phong Hải đi cùng, anh với Phong Hải ngủ chung một phòng chứ không phải ngủ với cô ấy!”

“Ai bảo hai người ngủ một phòng đâu, em nói trong hành vi hàng ngày nên chú ý một chút!”

Trương Hoa không đếm xỉa đến vấn đề này mà hỏi Trần Đình: “Em cảm thấy đi làm ở một chỗ nào đó có mấy kiểu kết quả?”

“Em chưa từng suy nghĩ kỹ càng về vấn đề này!”

“Đề anh tổng kết lại một chút. Thường thì có bốn kiểu kết quả. Thứ nhất là bản thân trở thành ông chủ, thứ hai là trở thành nhân viên quản lý, thứ ba là trở thành nhân tài kỹ thuật chuyên nghiệp, thứ tư là rời khỏi đơn vị đang làm”.

Trương Hoa lại nói: “Nói cách khác khi đi làm ở một nơi nào đó, trừ mấy dạng lựa chọn này ra, tìm được lựa chọn chuẩn xác sẽ có cách nhìn nhận đúng đắn với công việc hiện tại!”

Trần Đình nói: “Vậy mục tiêu của anh là gì?”

“Là cả bốn dạng, mà cũng không phải cả bốn dạng!”

“Em không hiểu?”

“Nếu nói trở thành ông chủ, anh cũng có thể coi là ông chủ, nhưng cá nhân anh lại cảm thấy không phải, anh vẫn đang đi làm thuê cho người khác. Trở quản lý, anh cũng thấy đúng nhưng thực tế anh không mấy hứng thú với việc quản lý, anh thà để Ngô Tĩnh quản lý chứ không muốn dốc sức vào mấy chuyện này; trở thành nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, anh cũng được coi như là một giáo viên đào tạo có tiếng, nhưng bản thân anh không thực sự lựa chọn ngành này. Khả năng cuối cùng là lớn nhất, có thể anh sẽ rời khỏi nghề này bất cứ lúc nào!”

“Nói như vậy hiện nay anh đang không có mục tiêu gì à?”

“Cũng không thể nói là không có mục tiêu gì! Có thể mục tiêu của anh là muốn giúp cho bạn bè xung quanh tìm được mục tiêu hứng thú của bản thân, sau đó nỗ lực thực hiện nó!”

Trương Hoa tiếp tục nói: “Giống như Ngô Tĩnh, cô ấy khát vọng được thể hiện khả năng của bản thân, vậy là anh đã tạo ra một sân chơi cho cô ấy!”

“Vì vậy anh mới đồng ý hợp tác với Cổ Triết Đông?”

“Giả sử chỉ có mình anh, anh cần gì phải tốn tâm sức hợp tác với ông ấy? Chỉ có điều không thể nói hợp tác chỉ là vì Ngô Tĩnh, còn có Phong Hải, anh ấy cũng hi vọng có một sân chơi rộng hơn để phát huy khả năng. Còn cả Dương Uy nữa, cho cậu ấy một cơ hội làm quản lý, còn cả những thanh niên trẻ khác nữa...”

“Không phải tạo sân chơi cho em à?”

Trương Hoa cười cười nói: “Thực ra em không thích hợp với môi trường như thế này. Nói thật lòng, anh không hi vọng em qua công ty mới!”

“Thế sao anh còn bảo em sang?”

“Đợi mọi việc ổn định rồi em hãy xin nghỉ việc!” Trương Hoa châm một điếu thuốc, sau đó nói: “Có thể đến lúc ấy anh cũng sẽ nghỉ việc!”

“Thế thì bốn dạng kết quả mà anh vừa nói, em cũng không thuộc vào dạng nào cả! Bởi vì bản thân em cũng không hiểu mục tiêu hiện nay của mình là gì khi làm ở chỗ này!”

Trương Hoa hiểu ý của Trần Đình, nếu không phải vì anh thì cô chắc chắn không đến đây làm việc. Trần Đình lại nói, có thể đây thuộc vào dạng thứ năm, làm việc vì chuyện tình cảm riêng tư. Sau đó lại khẽ nói: “Không biết Cổ Văn Văn có thuộc loại thứ năm không?”

“nhiều nữa, Văn Văn lần này thật sự muốn học hỏi và làm việc!”

“Hi vọng là thế!”

“Cũng muộn rồi, để anh đưa em về!”

“Không cần đâu, ngày mai anh còn phải đi công tác, em tự về cũng được!”

Nhưng Trương Hoa một mực đòi đưa Trần Đình về.

Trương Hoa định để xe lại thành phố, mấy người sẽ thuê xe đi công tác, nhưng Cổ Vân Vân một mực đòi lái xe đi, còn các nhân viên nghiệp vụ sẽ tự thuê xe đi công tác.

Cuối cùng không còn cách nào khác, Trương Hoa đành nói: “Vậy thì cậu để xe lại đi, đi một xe là được rồi! Dù gì chúng ta cũng chỉ có ba người!”

Lúc ba người đi, Trần Đình tiến cả ba xuống tận dưới lầu, luôn miệng dặn dò Trương Hoa trước mặt Cổ Vân Vân.

Ngô Phong Hải cười nói: “Chị dâu, Trương Hoa đâu phải lần đầu tiên đi công tác, chị không cần lo lắng thế đâu, nếu anh ấy có chơi bời lãng nhăng bên ngoài, tôi nhất định sẽ nhắc nhở!”

Trần Đình nói: “Anh nói lãng nhăng gì thế?”, rồi lại nói với Trương Hoa: “Có thời gian thì nhớ gọi điện về cho mẹ nhé, như thế có thể nghe Tinh Tinh nói chuyện nữa!”

Trương Hoa ngồi lên xe, nói: “Anh biết rồi, đừng quên tưới hoa đấy!”

Trên đường đi, Ngô Phong Hải cười nói với Trương Hoa: “Xem ra tâm trạng của anh cũng không tồi, có phải cảm thấy rất ấm áp không? Làm tôi ngưỡng mộ chết đi được! Nếu có một người cũng quan tâm tôi như thế, tôi có nằm mơ cũng cười ra tiếng đấy!”

“Vậy thì mau mau đẩy nhanh tốc độ đi, có khi đến lúc ấy Lưu Huệ Anh sẽ tiễn anh đến tận chỗ công tác mới quay lại đấy!”

Ngô Phong Hải cười thích thú.

Cổ Vân Vân cười nói: “Nhìn hai người kìa, đang cố ý chọc tức tôi phải không, biết rõ tôi một thân một mình, không có ai

Trương Hoa nói: “Làm gì có chuyện đó? Bố cậu nói với tôi là phải chăm sóc cậu như chăm sóc em gái đấy!”

“Vậy mà tôi chưa thấy cậu quan tâm tôi như em gái bao giờ!”

“Tôi với Nhà Vận mấy tháng liền chẳng gọi một cuộc điện thoại nào, thế nhưng nó vẫn là em gái tôi đấy thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116

Có lẽ con người trong lúc cảm thấy căng thẳng mới tỏ ra rất tích cực. Trần Đình là như vậy, Cổ Vân Vân xuất hiện bên cạnh Trương Hoa khiến cho cô luôn cố ý thể hiện ra rất thân mật với Trương Hoa trước mặt Cổ Vân Vân.

Trương Hoa đi công tác một cái khiến cho Trần Đình cảm thấy chẳng còn hứng thú làm việc. Cô tìm Ngô Tinh, nói với Ngô Tinh muốn tự do một chút trong vấn đề thời gian đi làm, bởi vì cô còn phải tranh thủ thời gian quản lý cửa hàng hoa, nói chung chuyện bên bộ phận tài vụ còn có Vu Hâm, ngoài ra còn có mấy nhân viên tài vụ khác.

Ngô Tinh nói cũng được, nhưng những chuyện quan trọng của bộ phận tài vụ Trần Đình vẫn phải tham gia. Chiều hôm Trương Hoa đi công tác, Trần Đình liền về cửa hàng.

Hết giờ làm Lưu Huệ Anh đến thẳng cửa hàng, vừa vào cửa hàng đã nói với Trần Đình: “Gọi điện báo tớ đến có chuyện gì thế?”

Trần Đình nói: “Không có chuyện gì, chỉ thấy chán thôi!”

“Giời ơi, chán mà không biết đến công ty tìm tớ à?”

Trần Đình cười nói: “Chúng ta đi thôi!”

“Đến nhà cậu à?”

“Không, đến nhà Trương Hoa một lúc trước đấy!”

Lưu Huệ Anh ngồi trong phòng khách nhìn Trần Đình tưới cây, nói: “Cậu qua đây để giúp anh ấy làm mấy việc này à?”

“Chẳng còn cách nào khác, Trương Hoa trước kia không bao giờ trồng mấy thứ này, bây giờ đột nhiên mua mấy chậu cây này về, còn toàn là mấy chậu hoa rẻ tiền nữa!”

“Đồ ngốc, đây là ám hiệu anh ấy muốn bảo cậu chuyển về nhà ở đấy!”

Trần Đình không nói gì, tưới nước xong cũng ngồi xuống

uống nước: “Hay là tối nay chúng ta ở đây nấu nướng đi, ăn cơm xong rồi về!”

“Tùy cậu thôi, dù gì cậu cũng là chủ nhà!”

Hai người đi mua thức ăn về, Trần Đình đứng ở trong bếp gọi: “Huệ Anh, qua đây giúp tớ một tay đi!”

Lưu Huệ Anh đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, nghe thấy liền chạy vào bếp: “Sao thế?”

“Chàng ta chắc mấy tháng nay không nấu nướng ở nhà rồi, phải dọn dẹp sạch sẽ mới được!”

Hai người vừa ăn cơm vừa xem ti vi, Trần Đình nói: “Ngày kia là cuối tuần, hay là tối mai cậu về nhà bố mẹ Trương Hoa với tớ đi, chắc là Tinh Tinh cũng nhớ cậu lắm đấy!”

“Đúng là lâu lắm rồi không được gặp Tinh Tinh, nhưng mà tớ đến đó có tiện không?”

“Đương nhiên là tiện rồi!”

Trần Đình tiễn Lưu Huệ Anh lên xe rồi cũng về nhà.

Nằm trên giường, Trần Đình cứ nghĩ Trương Hoa và Cố Vân Vân đang ở bên cạnh nhau, thậm chí không biết hiện giờ hai người ấy đang làm gì? Đang ngủ hay còn làm việc?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuối cùng Trần Đình lấy điện thoại ra, nhấn một cái tin, do dự hồi lâu rồi lại xóa đi, sau đó lại mạng điện thoại ra, lại do dự, cuối cùng vẫn gửi tin nhắn cho Trương Hoa.

Trương Hoa đang nằm trên giường nói chuyện với Ngô Phong Hải thì điện thoại báo tin nhắn. Anh cầm lên đọc thấy của Trần Đình gửi đến, nội dung rất đơn giản: “Anh đã ngủ chưa? Uống ít thôi nhé!”

Trương Hoa nói: “Trần Đình”

Ngô Phong Hải cười nói: “Muộn thế này rồi còn nhắn tin cho anh, đúng là quan tâm đến mức khiến người khác phải ngưỡng mộ đấy!”

Trương Hoa cười nói: “VẬY ĐỂ TÔI BẢO TRẦN ĐÌNH BẢO LƯU HUỆ ANH NHẮN CHO CẬU MỘT CÁI TIN NHÉ!”

“Thôi bỏ đi, năn nỉ người ta nhắn tin cho mình thì mất mặt lắm!”

Trương Hoa cười cười rồi nhắn lại cho Trần Đình: “Anh chưa, đang nói chuyện với Phong Hải!”

Trần Đình thấy Trương Hoa nhắn tin lại rất nhanh mới phát hiện gửi tin nhắn cho anh cũng không phức tạp đến thế. Có rất nhiều chuyện đều như vậy, chỉ là người ta không muốn hoặc không dám làm, có chủ động làm mới biết thực ra cũng rất đơn giản.

Trần Đình thấy Trương Hoa nhắn lại, định nhắn tiếp nhưng lại không biết nói gì, mà không nhắn lại cảm thấy không hay lắm. Ngẫm nghĩ một lát liền nhắn lại một câu: “Tối nay em tưới hoa rồi đấy!”

Vu Hâm cứ nói chuyện công việc với Trần Đình rất lâu, Trần Đình ban đầu còn chú ý lắng nghe, sau đó liên tục nhìn đồng hồ, cuối cùng nói: “Giám đốc Vu, tôi phải về sớm một chút, tối nay tôi cùng bạn đi thăm con gái!”

Vu Hâm nói: “Thế à, vậy hôm nay chúng ta bàn đến đây thôi, lần sau có thời gian sẽ nói cụ thể hơn!”

Trần Đình ra ngoài liền gọi luôn cho Lưu Huệ Anh, hỏi có thể nghỉ làm sớm một chút không, sợ về muộn quá, Lưu Huệ Anh nói: “Cậu qua công ty tớ trước đi, đồ đạc tớ mang cả đấy rồi, hết giờ làm là đi ngay thôi!”

Trần Đình lại gọi về cho mẹ Trương Hoa, nói tối nay về, có thể hơi muộn một chút. Mẹ Trương Hoa nói: “Không sao, cả nhà đợi con về ăn cơm!”

Trần Đình lại nói: “Bạn học của con là Huệ Anh cũng cùng về, có được không mẹ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Có gì mà không được, mẹ rất thích con bé ấy, vốn định bảo con nói với nó khi nào rảnh thì về nhà ta chơi!”

Hai người về hơi muộn, mẹ Trương Hoa nói với Luru Huệ Anh: “Cháu đến là bác vui rồi, còn mang theo quà cáp làm gì!”

Luru Huệ Anh cười nói: “Lâu lắm cháu mới gặp hai bác, không mang chút gì đến cháu thấy ngại lắm!”, sau đó ôm Tinh Tinh nói: “Nhoáng một cái đã lớn thế này rồi, trông ra dáng con gái lắm rồi đây!”

Lúc ăn cơm, mẹ Trương Hoa nói: “Huệ Anh vẫn độc thân à? Có cần bác giới thiệu cho một đối tượng không?”

Trần Đình cười nói: “Trước đây thì độc thân, nhưng bây giờ chắc là có đối tượng rồi mẹ ạ!”

Luru Huệ Anh nhìn Trần Đình, nói: “Câu chỉ nói lảng nhãng!”

“Thật không? Ai thế?”

“Là bạn của Trương Hoa mẹ ạ, hôm qua bọn họ cùng đi công tác rồi!”

“Sao lại tìm một người thường xuyên đi công tác thế hả cháu? Như thế ít thời gian ở bên nhau lắm!”

Luru Huệ Anh nói: “Bác à, bác đừng nghe Trần Đình nói lảng nhãng!”

Trần Đình nói: “Phong Hải cũng đâu có tồi, người ta đã có ý rồi, cậu phải cho người ta cơ hội đi chứ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thằng Hoa là bạn với nó chắc là biết rõ tính tình của nó, có gì cứ hỏi thằng Hoa xem!”

Trần Đình nói: “Thì chính anh ấy bảo con giới thiệu Phong Hải cho Huệ Anh mà!”

Ăn cơm xong, mấy người ngồi trong phòng khác xem ti vi, Trần Đình ôm con gái nói: “Tinh Tinh có muốn gọi điện thoại cho bố không nào?”

Luru Huệ Anh cười bảo: “Minh muốn gọi thì cứ gọi đi, lại còn phải lấy Tinh Tinh ra làm cái cớ!”

Trần Đình ngại ngùng nói: “Tớ chỉ nói thế thôi chứ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thế thì bé Tinh Tinh vào trong phòng gọi điện đi!”

Luru Huệ Anh đứng dậy kéo Trần Đình nói: “Đi thôi, vào trong phòng đi!”

Trương Hoa đang hút thuốc, nói chuyện với Ngô Phong Hải và Cổ Văn Văn ở trong phòng thì đột nhiên Trần Đình gọi điện đến. Trương Hoa nghe máy liền hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì à?”

Trần Đình ở đầu dây bên kia ngập ngừng một lát mới nói: “Tinh Tinh muốn nói chuyện với anh này!”

Trương Hoa hỏi: “Em về nhà rồi à?”

“Vâng, em về cùng Huệ Anh!”

Trương Hoa nghe thấy tiếng Luru Huệ Anh nói rất to ở đầu dây bên kia: “Bản thân cô ấy muốn nghe giọng của anh, nhưng lại ngại nên mới lấy Tinh Tinh ra làm cái cớ đấy!”, sau đó lại nghe thấy tiếng Trần Đình nói Huệ Anh: “Cậu chỉ nói lảng nhãng!”

Trương Hoa nhìn Cổ Văn Văn và Ngô Phong Hải đang ngồi trên giường, đèn thấp giọng xuống nói: “Em bảo Huệ Anh nghe máy đi, cứ nói là anh có chuyện muốn nói với cô ấy!”

Trương Hoa nói xong liền đến bên cạnh Ngô Phong Hải, đưa điện thoại cho Ngô Phong Hải rồi nói: “Luru Huệ Anh muốn nói với anh vài câu này!”

Ngô Phong Hải tròn mắt nhìn Trương Hoa nói: “Đừng có lừa tôi!”

“Thật đấy! Mau nghe đi không cô ấy cúp máy bây giờ!”

Ngô Phong Hải do dự một lát rồi đón lấy cái điện thoại, nghe thấy giọng của Huệ Anh nói: “Trương Hoa chết tiệt, có chuyện gì mau nói đi, không là em cúp máy đấy!”

Ngô Phong Hải cầm điện thoại nhìn Trương Hoa, lúc này mới biết là Trương Hoa cố ý.

Luru Huệ Anh vừa nghe thấy giọng của Ngô Phong Hải liền vội nói: “Chết thật, ngại quá, tôi cứ tưởng là Trương Hoa, anh ta đâu rồi?”

“Anh ấy đột nhiên đưa điện thoại cho tôi, bảo rằng cô có chuyện gì muốn nói với tôi!”

Luru Huệ Anh biết Trương Hoa cố ý nhưng chẳng còn cách nào khác, dù gì cũng phải nói với Ngô Phong Hải vài câu, nghĩ một lát liền nói: “Anh đi công tác nhớ giữ gìn sức khỏe nhé! Anh trả điện thoại cho Trương Hoa, tôi cũng đưa điện thoại cho Trần Đình cho hai người ấy nói chuyện với nhau!”

Trần Đình và Lư Huệ Anh đến chiều chủ nhật mới về thành phố. Mẹ Trương Hoa nói: “Huệ Anh sau này rảnh rồi nhớ cùng về đây với cái Đình nhé!”

Lư Huệ Anh nói: “Chỉ cần bác không thấy phiền phức thì chắc chắn cháu sẽ năng đến ạ!”

“Cái con nhỏ này thật là, đến đây nhà càng thêm đông vui chứ sao!”

Về đến thành phố, Trần Đình nói: “Chúng ta qua chỗ Trương Hoa trước đã, chắc là hoa sắp chết khô rồi!”

Lư Huệ Anh nói: “Mấy chậu hoa đại ấy thiếu nước vài hôm cũng không chết được đâu!”

Trần Đình vẫn đòi đến nhà Trương Hoa, Lư Huệ Anh đành nói: “Vậy tớ không đi với cậu nữa, tớ phải về nhà nghỉ ngơi một chút!”

Trương Hoa lần này đi công tác rất lâu mới về. Trong thời gian đó, Trần Đình thường xuyên đến nhà Trương Hoa, không chỉ tưới nước cho hoa mà còn giúp anh dọn dẹp nhà cửa. Trần Đình cũng không mấy khi đến công ty mà thường xuyên qua cửa hàng hoa.

Mỗi lần đến công ty, Vu Hâm đều nói chuyện với cô rất lâu, thỉnh thoảng còn nói những chuyện không phải chuyện công việc. Chiều hôm nay, Vu Hâm nói chuyện với Trần Đình một lát rồi đột nhiên hỏi: “Tối nay cô Đình có rảnh không?”

Trần Đình nói: “Giám đốc Vu có”

Vu Hâm nói: “Tôi muốn mời cô Đình đi ăn cơm, làm việc chung lâu ngày như vậy rồi mà chưa từng ăn với nhau bữa nào!”

“Thật ngại quá, tối nay tôi lại có việc bận mất rồi!”

Ra khỏi công ty, Trần Đình liền đi thẳng về nhà Trương Hoa. Cô biết hôm nay Trương Hoa sẽ về. Dạo này cô cũng dần quen với việc nhắn tin cho Trương Hoa, tối qua Trương Hoa nói trong tin nhắn rằng hôm nay anh sẽ về, chắc là tối là về đến trung tâm thành phố.

Trần Đình xuống xe buýt, ngắm nghĩ một lát rồi đi ra chợ một lúc. Làm cơm xong, Trần Đình ngồi trong phòng khách vừa xem ti vi vừa chờ Trương Hoa. Nhìn đồng hồ đã gần chín giờ, thầm nghĩ liệu anh ấy có ăn ở bên ngoài không? Thế là cô định ăn trước. Nhưng lập tức lại nghĩ, có thể anh ấy vẫn đang trên đường, đợi thêm một lát vậy.

Ba người Trương Hoa, Ngô Phong Hải và Cổ Vân Vân về đến thành phố liền ghé vào một nhà hàng bên đường ăn cơm, sau đó Trương Hoa đưa hai người kia về nhà rồi mới về, đến dưới tầng chung cư của mình mới nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ rồi.

Trương Hoa lên tầng, cảm giác hơi mệt, trong lòng thầm nghĩ hôm nay phải nghỉ sớm một chút. Anh vừa lấy chìa khóa ra định mở cửa thì thấy cửa mở ra.

Trần Đình nói: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên, nói: “Muộn thế này rồi mà em còn ở đây à?”, nói rồi liền vào trong nhà, Trần Đình đóng cửa lại, nói: “Em đang đợi anh!”

Trương Hoa nhìn thấy trên bàn bày rất nhiều đồ ăn, đang định nói gì thì Trần Đình đã nói trước: “Anh ăn tối chưa?”

Trương Hoa vốn định nói ăn rồi nhưng nghĩ lại lại nói: “Anh chưa, đang chuẩn bị về đi tắm rồi ra ngoài ăn đêm!”

Trần Đình liền nói: “Thế anh đi tắm đi, em đi hâm lại thức ăn, nguội hết cả rồi!”

Trương Hoa tắm xong đi ra, cảm giác mệt mỏi đã bớt đi nhiều, tinh thần cũng phấn chấn hơn hẳn. Anh ngồi xuống bàn nói: “Em cũng chưa ăn à?”

Trần Đình nói: “Em mãi xem ti vi quên mất, bây giờ ăn cũng vậy mà!”

Trương Hoa chuẩn bị ăn thì Trần Đình mang hai lon bia ra, nói: “Em mua cho anh này, buổi tối uống một chút sẽ dễ ngủ hơn!”

Trương Hoa vốn nghĩ đã ăn tối rồi, cảm thấy uống chút bia cũng không sao.

Trần Đình vừa ăn vừa bảo Trương Hoa ăn nhiều vào.

Trương Hoa nói: “Chắc là vì đói quá nên giờ ăn không nổi! Uống chút bia là được rồi!”

Trần Đình nói: “Thế đâu có được!”

Trương Hoa nói: “Bia chính là bánh mì ở dạng lỏng, cứ coi như là cơm đi!”

Trần Đình chạy đi lấy cho anh bát cơm, nói: “Anh phải ăn một chút, vừa ăn cơm vừa uống bia, chứ dạ dày không mà uống thì không tốt đâu.

Trương Hoa đành phải cố gắng ăn thêm cơm.

Ăn cơm xong, Trương Hoa nói sẽ lái xe đưa Trần Đình về nhà, Trần Đình dụi dụi mắt đáp: “Anh uống bia rồi, đi công tác lại mệt, em tự bắt xe về cũng được!”

Chương 117

Trương Hoa nhìn Trần Đình định nói gì nhưng cuối cùng lại chỉ nói: “VẬY em đi đường cẩn thận nhé!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, gật đầu về hơi thất vọng.

Buổi sáng Trương Hoa đến công ty nói chuyện với Cổ Văn Văn một lát, sau đó lại qua văn phòng Ngô Tĩnh nói chuyện rất lâu, buổi trưa chạy qua công ty cũ ăn cơm với Lý Dương Uy.

Buổi chiều, Trương Hoa lại ngồi nói chuyện với các nhân viên ở công ty cũ, sau đó đến văn phòng Lý Dương Uy, nói: “Hôm nay tôi phải về nhà thăm Tĩnh Tĩnh, tối mai mọi người cùng đi ăn nhé!”

Về Trương Hoa ngồi trong văn phòng với Ngô Phong Hải một lúc, Ngô Phong Hải nói nếu rảnh thì tối nay mọi người tụ tập một bữa. Trương Hoa nói phải về nhà thăm con gái, rồi cười bảo: “Hay không anh gọi cho Huệ Anh hẹn riêng cô ấy ra ngoài uống đi!”

“Thôi bỏ đi, lần trước ở trong điện thoại cũng chẳng biết nói cái gì, thôi cứ đợi khi nào đồng người cùng đi thì hay hơn!”

Trương Hoa đứng dậy, vỗ vai Ngô Phong Hải nói: “Cậu không chủ động thì lấy đâu ra thành quả?”, sau đó nói thêm: “Cũng muộn rồi, tôi phải đi gọi Trần Đình đây!”

Vu Hâm ngồi bên cạnh Trần Đình, ngồi rất gần, hai người đang xem các bảng biểu ở trên bàn và thảo luận vấn đề gì đó. Vu Hâm thỉnh thoảng lại ngẩng đầu, mặt gần như áp sát vào mặt Trần Đình. Trương Hoa chau mày một chút, đến bên cạnh hai người.

Vu Hâm ngẩng đầu nhìn Trương Hoa, nói: “Phó tổng Trương có chuyện gì thế?”

Trương Hoa không doái hoài đến anh ta mà nói với Trần Đình: “Tối nay về nhà thăm Tĩnh Tĩnh, nếu không có việc gì thì chúng ta về sớm một chút đi!”

Trần Đình vội nói: “Anh đợi một chút, em xong ngay đây!”

Cổ Triết Đông nhìn Từ Cường ngồi đối diện hút thuốc, nói: “Nói như vậy có nghĩa là Trương Hoa giữ lại công ty cũ chỉ đơn thuần là vì tình cảm của thanh niên với nhau ư?”

Từ Cường nói: “Có lẽ là vậy, nhân viên giảm đi đáng kể, thành tích cũng giảm đi rất nhiều!”

Cổ Triết Đông nói: “Xem ra tôi có thể yên tâm được rồi!”

“Còn nữa, Nghiêm Lộ có vẻ không phục Lý Dương Uy, luôn cảm thấy bản thân mình có thể tự điều khiển công ty này!”

“Bản tính khó dời, hoặc cũng có thể cậu ta nghĩ mình có thể tách ra làm riêng!”

Từ Cường nói: “Xét hành vi của cậu ta thì chuyện đó sớm muộn gì cũng xảy ra”

Cổ Triết Đông cười nói: “Đừng quên người xử lý mọi chuyện trong công ty đó vẫn là Ngô Tĩnh. Ngô Tĩnh không như Trương Hoa, Nghiêm Lộ không đầu lại được cô ta đâu!”

Từ Cường nói: “Qua hành vi của Ngô Tĩnh, Trương Hoa, Ngô Phong Hải, chúng ta có thể thấy bọn họ đã dốc hết tâm huyết vào công ty mới, đặc biệt là Ngô Tĩnh, trong thời gian Văn Văn đi công tác, cô ta đã quản lý công ty rất tốt.”

Từ Cường thấy Cổ Triết Đông trầm ngâm lại nói: “Trong khi đó Trương Hoa thì ngày càng im lìm, có rất nhiều chuyện cậu ta không muốn nhúng tay vào, so với Trương Hoa thì Ngô Tĩnh có vẻ có dã tâm hơn!”

“Không đáng sợ nhất chính là người có dã tâm, chỉ sợ người có mục đích thôi. Ngô Tĩnh có trí tuệ, có khả năng, những người có được các yếu tố này có dã tâm cũng là điều dễ hiểu.”

“Đúng thế, ông Hoa trước đây từng tỏ ra rất lo lắng về cô ta, nhưng dạo này sau khi không phát hiện được bất cứ nghi vấn gì nên đành phải dùng từ “có dã tâm” để lý giải”.

“Biểu hiện của Văn Văn thế nào?”

“Cũng không tồi, trong thời gian đi công tác, cô ấy dốc hết tâm huyết cho công việc, làm việc cật lực cùng Ngô Phong Hải, cũng rất nhiệt huyết, trong khi đó Trương Hoa lại tương đối bình thản, rất ít tham gia vào những cuộc đàm phán nghiệp vụ”.

“Đây là sách lược của Trương Hoa. Một mặt muốn cho họ tìm thấy động lực chủ quan của công việc, một mặt muốn duy trì bí ẩn của một giáo viên đào tạo, tuyệt đối đừng nghĩ Trương Hoa tiêu cực, không muốn làm việc”.

Trần Đình nói: “Sao dạo này anh năng về nhà thế?”

Trương Hoa vừa hút thuốc vừa lái xe, nói: “Bây giờ có xe tiện hơn rồi!”

Trần Đình cười nói: “Xem ra là vì lười đây mà ”

Trương Hoa không nói gì, một lát sau, Trần Đình nói: “Sao anh không nói gì thế? Tâm trạng không tốt à?”

“Không có gì, chắc là vì mệt mỏi thôi!”

Một lúc lâu sau, Trương Hoa mới nói: “Anh và Cổ Vân Vân đã bàn bạc với nhau rồi, sau này em có thể thoải mái trong thời gian đi làm, không nhất thiết phải bỏ quá nhiều thời gian ở bên này, có việc gì thì đến, không có việc gì thì thôi!”

“Em biết rồi!”

Đang nói chuyện thì Lưu Huệ Anh gọi điện đến hỏi: “Tối nay có muốn đi ăn với tớ không?”

Trần Đình nói: “Tớ với Trương Hoa về nhà thăm Tinh Tinh, đang ở trên đường rồi!”

“Hạnh phúc thế, vừa về nhà đã hẹn hò với nhau rồi, còn tưởng anh ấy mới về sẽ rủ nhau tụ tập cơ đấy!”

Trần Đình cười nói: “Hóa ra không phải muốn gọi tớ đi ăn cơm, mà là vì ai đó mới về cơ đấy!”

“Cậu toàn nói vậy!”

“Trương Hoa nói tối mai mọi người sẽ tụ tập, cậu mà sốt ruột thì giờ cứ gọi điện cho ai đó đi, có thể sẽ được cảm nhận hương vị của một cuộc hẹn hò riêng tư đấy”.

Cổ Vân Vân vừa ngồi xuống liền nói: “Lâu lắm rồi mới được ngồi ăn cơm với bố mẹ!”

Cổ Triết Đông nói: “Bố mẹ đều rất vui mừng vì những biểu hiện của con gần đây!”

Mẹ Cổ Vân Vân ngồi xuống bên cạnh cô, xoa xoa đầu con gái nói: “Cuối cùng Cổ Vân Vân cũng trưởng thành rồi!”

“Xem mẹ kìa, cứ như con là trẻ con không bằng!”

“Trong mắt bố mẹ con vẫn là một đứa trẻ con mà!”

Cổ Triết Đông nói: “Giờ sức khỏe của bố vẫn còn tốt, vẫn có thể bên cạnh con vài năm nữa. Đến khi bố già, tập đoàn có thể yên tâm giao cho con quản lý rồi!”

“Con không muốn tiếp quản tập đoàn đâu, như thế thì mệt lắm!”

Mẹ Cổ Vân Vân cười nói: “Con ngốc này, không giao cho con chẳng nhẽ giao cho người ngoài?”

“Bố vẫn còn trẻ như thế, đợi con sinh em bé rồi giao cho nó là được mà!”

Mẹ Cổ Vân Vân nói: “Thế thì con mau lấy chồng rồi sinh con đi, như thế mẹ sẽ có lý do không phải tham gia vào công việc ở tập đoàn, về nhà chuyên tâm chăm sóc cho cháu ngoại rồi!”

Cổ Triết Đông nói: “Chuyện này không cần vội, chuyện hôn nhân là chuyện lớn, phải thận trọng! Chỉ cần Vân Vân dốc sức làm việc, tôi cũng thấy yên tâm rồi!”

Ăn cơm xong, Trương Hoa bế con gái trên đùi. Mẹ Trương Hoa nói: “Tối nay có về không?”

Trương Hoa nói: “Không ạ, con không cần phải đi làm đúng giờ, thời gian của Trần Đình cũng khá thoải mái, đến tối mai mới có chút việc!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thế thì tốt, mẹ đi rửa bát đây!”

Trần Đình liền nói: “Để con giúp mẹ!”

Bố mẹ Trương Hoa bế Tinh Tinh đi ngủ, Trần Đình tắm xong cũng ngồi ngoài phòng khách xem tivi với Trương Hoa: “Anh còn không đi tắm đi à?”

Trương Hoa nói: “Đội lát nữa rồi tắm!”

“Thế thôi em đi ngủ trước đây!”

Trương Hoa tắm xong lại ngồi ở phòng khách xem ti vi một lát, trong đầu thường lảng vảng hình ảnh Vu Hâm ghé sát vào Trần Đình. Trước đây anh cứ nghĩ Vu Hâm đã ngoài bốn mươi, trong mắt anh có thể coi là một người đã đứng tuổi. Giờ nghĩ kĩ lại mới thấy, mặc dù đã bốn mươi tuổi nhưng trông anh ta còn rất phong độ, đậm đậm. Cuối cùng Trương Hoa cố ép mình không nghĩ đến những chuyện này, chỉ sợ càng nghĩ càng thêm bức bối.

Trương Hoa đứng dậy tắt ti vi, chuẩn bị vào phòng Nhà Vận ngủ. Đứng trước cửa phòng Nhà Vận, anh do dự một lát, nghĩ gì đó rồi lại đi sang phòng của mình. Cửa không khóa, Trương Hoa đi thẳng”

Trần Đình vẫn chưa ngủ, đang bật đèn đọc sách, thấy Trương Hoa bước vào liền hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trương Hoa dừng lại một lát, nói: “Không có gì, thấy đèn vẫn sáng nên anh vào xem thôi!”

Nói rồi Trương Hoa lại đi ra ngoài, đóng cửa lại. Đóng cửa lại rồi anh mới biết ở bên ngoài không thể nào nhìn thấy bên trong đang bật đèn. Trương Hoa bỗng đỏ bừng mặt, vội vã đi vào phòng Nhà Vận ngủ.

Lưu Huệ Anh nói: “Lên nhà ngồi một lát không?”

Ngô Phong Hải nói: “Hơi muộn rồi, thôi không lên đâu!”

Lưu Huệ Anh đứng lại, cười nói: “Sao đột nhiên lại mời tôi đi ăn thế?”

“Cũng chẳng có gì, Trương Hoa đi thăm con gái, Lý Dương Uy phải về chăm sóc Ki Oanh, Ngô Tình không uống được, buổi tối một mình cũng chán, lại không muốn đi tìm bạn bè trước đây!”

“Hóa ra tìm tôi là vì không tìm được ai khác đi ăn cùng à?”

Ngô Phong Hải vội nói: “Không phải, không phải thế!”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Tôi đùa với anh thôi, vậy tôi lên nhà đây! Anh về cẩn thận nhé!”

Sau khi Lưu Huệ Anh lên lầu, Ngô Phong Hải đứng hút thuốc trên vỉa hè một lát rồi mới bắt xe về.

Trương Hoa và Trần Đình về đến thành phố cũng đã gần đến trưa. Trương Hoa nói: “Chúng ta ra ngoài ăn cơm rồi về công ty nhé!”

Hai người ăn cơm xong, Trương Hoa nói: “Chiều nay nếu không có việc gì thì em không cần đến công ty đâu, anh đưa em về cửa hàng nhé, tối nay chọn được địa điểm rồi, anh sẽ gọi cho em!”

Trần Đình nói: “Ở cửa hàng cũng không có việc gì, chúng ta cùng

Trương Hoa cũng không nói gì thêm. Sau khi đến công ty, Cổ Vân Vân nói với Trương Hoa: “Cậu là phó tổng mà còn sượng hơn cả tôi đấy!”

Trương Hoa cười: “Tôi bây giờ chẳng qua chỉ là cái móc thoi, cũng na ná như lúc cậu ở công ty điện tử Triết Đông vậy!”

Cổ Vân Vân nói: “Đâu thể so sánh như vậy được!”

Trương Hoa cười, đột nhiên nói: “Tối nay chúng tôi tụ tập, cậu có muốn cùng đi không?”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu đã mời, tôi nhất định phải tham gia! Hơn nữa hiện giờ chúng ta là một tập thể, tôi cũng muốn tụ tập với mọi người, chi phí cứ tính cho công ty đi!”

“Thôi khỏi cần, bạn bè tụ tập vui về một khi tính vào tiền công quỹ thì tính chất sẽ khác hẳn đấy!”

Trương Hoa nói với Ngô Tình tối nay tụ tập, Ngô Tình bảo: “Tối nay em không đi đâu!”

“Tối nay em bận à?”

“Cổ Triết Đông hẹn em tối nay đi ăn cơm!”

“Ông ta hẹn riêng em à? Bàn chuyện công việc sao?”

“Em không rõ lắm, sáng nay ông ấy gọi điện bảo tối cùng đi ăn một bữa!”

“Thôi được rồi, nếu xong sớm thì em qua nhé!”

Ngô Phong Hải nâng cốc uống với Cổ Văn Vân, nói: “Làm việc với Cổ Văn Vân lâu như vậy rồi mà tôi không biết cô uống tốt thế đấy!”

Trước đây Ngô Phong Hải toàn gọi Cổ Văn Vân là tổng giám đốc Cổ, nhưng trong thời gian đi công tác, Cổ Văn Vân nhất định bắt anh phải gọi cô bằng tên, dần dần Ngô Phong Hải cũng quen miệng.

Kỉ Oanh cười nói: “Vân Vân hồi còn đi học được bọn tôi đặt biệt danh là “nữ hoàng rượu chè

Lý Dương Uy liền nói: “Đó chẳng phải vì cậu ta uống tốt, mà là vì con gái lớp ta không biết uống đầy thôi!”

Ngô Phong Hải ngoảnh đầu lại nhìn Lưu Huệ Anh, nói: “Thế biệt danh của cô ở trường là gì, không phải là “thần rượu” đấy chứ?”

Lưu Huệ Anh trừng mắt với Ngô Phong Hải, nói: “Tôi có biệt danh là gì thì liên quan gì đến anh!”

Trần Đình nói: “Trong nhóm đàn ông ngồi đây, uống tốt nhất là Phong Hải, trong nhóm phụ nữ ở đây thì uống giỏi nhất là Huệ Anh, vậy chúng ta phong luôn cho họ là một đôi ‘Tứ trung kim đồng ngọc nữ’ đi!”

Trương Hoa không khỏi phì cười: “Lần đầu tiên nghe thấy có người liên hệ cách xưng hô này với rượu đấy! Anh thật khâm phục không biết sao em có thể nghĩ ra nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Mấy hôm ở trong thành phố, Trương Hoa hết tìm người này lại tìm người kia đi ăn, rất muộn mới về nhà. Nhưng Ngô Tình hình như là ngoại lệ, dường như ngày nào cô cũng rất bận rộn, ngay cả buổi tối cũng không có thời gian.

Buổi tối, nằm trên giường ngắm ảnh của con gái, cả căn phòng tĩnh mịch như tờ. Rõ ràng là rất mệt, rất buồn ngủ nhưng không sao ngủ được. Trương Hoa nghĩ, chẳng nhẽ là mất ngủ? Trương Hoa dần dần trở nên sợ hãi bóng đêm, chỉ mong trời mau sáng để đi làm cùng mọi người.

Lý Dương Uy nói có lẽ đợt này không có nhiều thời gian đến công ty, tốt nhất là xin nghỉ một thời gian vì Kỉ Oanh sắp đến ngày dự sinh. Trương Hoa cười nói: “Mẹ cậu hay mẹ Kỉ Oanh không qua đây à?”

“Cả hai người cùng đến, mẹ vợ tôi còn muốn đưa Kỉ Oanh về quê nhà sinh nở, nhưng Kỉ Oanh không nghe, nhất định muốn tôi ở bên cạnh, nói muốn tôi cảm nhận toàn bộ quá trình con ra đời”. Trương Hoa nhớ lại lúc Trần Đình sinh con, lại trầm ngâm một lát.

Cuối cùng Trương Hoa nói: “Vậy cậu nghỉ ngơi một thời gian đi, cho dù có chuyện gì thì đứa bé vẫn là quan trọng chuyện công ty, cậu không phải lo, Ngô Tình chắc chắn sẽ xử lý ổn thỏa”.

Trương Hoa lặng lẽ lái xe, không nói không rằng. Đến dưới tầng nhà Trần Đình, Trương Hoa dừng xe lại, rút thuốc ra hút. Trần Đình nói: “Anh có muốn lên ngồi một lát không?”

“Thôi, ngày mai anh phải đi sớm, tối nay về sớm nghỉ ngơi một chút!”

“Ngày mai mọi người đi thẳng từ nhà đi, em không tiễn anh nữa!”

Trương Hoa cười: “Anh đi công tác đã thành quen, không cần phải tiễn đâu!”

Trần Đình vừa quay người định đi thì Trương Hoa đã đột nhiên gọi: “Trần Đình”

Trần Đình lại ngoảnh đầu lại, hỏi: “Còn chuyện gì à?”

Trương Hoa ngập ngừng một lát, sau đó nói: “Bây giờ buổi tối về nhà em thường làm gì?”

Trần Đình

đứng im, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Em chẳng làm gì, chỉ ngủ thôi!”

Mặc dù Trần Đình đã đi khuất rồi nhưng Trương Hoa vẫn vừa hút thuốc vừa nhìn theo lối Trần Đình lên tầng. Lần đầu tiên Trương Hoa có tâm trạng lạ lùng khi nhìn theo cái bóng của Trần Đình lên tầng, có phải Trần Đình cũng giống như mình, về đến nhà là cảm thấy rất tẻ nhạt, rất cô đơn, thậm chí là mất ngủ?

Trương Hoa ngồi dựa lưng vào giường xem ti vi trong nhà nghỉ, Ngô Phong Hải tắm xong từ trong nhà vệ sinh đi ra, ngồi xuống giường, lấy thuốc ở đầu

giường, ném cho Trương Hoa một miếng rồi chồm lên hút.

Trương Hoa cũng chồm thuốc, hỏi: “Phong Hải, anh cảm thấy công việc của chúng ta hiện giờ thế nào?”

Ngô Phong Hải cười nói: “Cũng không tồi, vừa thú vị vừa có tính thử thách!”

Trương Hoa nói: “Tôi lại cảm thấy mất đi rất nhiều thứ

“Tôi lại chẳng thấy mất mát gì!”

Trương Hoa cười: “Có thể anh vẫn còn độc thân nên không hiểu được những điều này!”

“Đừng quên là hiện giờ anh cũng như tôi, cũng độc thân đấy nhé!”

“Anh nói không đúng rồi, ít nhất tôi cũng có con gái đấy!”

“Ý của anh là thường xuyên phải đi công tác, không có thời gian ở bên con gái hả?”

“Không phải là chuyện đi công tác, là môi trường làm việc hiện nay kia! Đương nhiên chuyện đi công tác cũng là một trong những vấn đề trong số đó!”

“Hôm nay anh làm sao thế? Đột nhiên nói chuyện rất kỳ lạ!”

Trương Hoa cười cười nói: “Anh cảm thấy mục đích cuộc đời của con người là gì?”

Ngô Phong Hải nói: “Tôi chưa từng suy nghĩ về vấn đề này, chỉ biết muốn sống tốt hơn, kiếm tiền là một nhu cầu không thể thiếu!”

“Đây đúng là một vấn đề rất thực tế, nhưng nếu để chuyện kiếm tiền làm ảnh hưởng đến hứng thú hưởng thụ cuộc sống vốn có là đúng hay sai?”

“Những vấn đề này để lại cho các giáo viên đào tạo như các anh tự suy ngẫm vậy!”

Lúc Cổ Vân Vân gõ cửa, Trương Hoa còn chưa ngủ dậy. Cổ Vân Vân lại về phòng một lúc mới sang. Trương Hoa nói: “Sau này cậu đừng gõ cửa sớm thế có được không?”

Cổ Vân Vân nói: “Sao bây giờ cậu trở nên lười nhác thế nhỉ, chúng ta mau đi ăn sáng, lát nữa còn phải đến hai công ty đấy!”

“Cậu ngồi một lát trước đã, tôi có chuyện muốn bàn bạc với hai người đây!”

Cổ Vân Vân ngồi xuống

“Tôi có suy nghĩ thế này, sau này tôi sẽ chuyên phụ trách việc đào tạo, mảng nghiệp vụ cậu và Phong Hải đảm nhiệm là được rồi. Hay nói cách khác, sau này thời gian đi công tác của tôi sẽ theo như thời gian công tác của bộ phận đào tạo”.

Ngô Phong Hải nói: “Thế đâu có được, nếu như thế chẳng phải bọn tôi cứ phải đi cùng nhau suốt sao, hiện giờ cảm thấy đi công tác thú vị là bởi vì có anh đi cùng mà!”

Trương Hoa nói: “Dù gì thì chúng ta cũng đang làm việc, nếu đã là công việc thì nên có phân công công việc rõ ràng, phân công rõ ràng sẽ khiến cho hiệu suất làm việc tăng cao, hiệu quả hiển nhiên cũng tốt hơn!”

Cổ Vân Vân nói: “Tôi không có ý kiến gì về đề nghị của cậu, đợt lần này đi công tác về chúng ta sẽ xác nhận lại!”

Trương Hoa nói: “Thực ra thời gian đi công tác sau này của tôi cũng không ít hơn hai người, chỉ có điều không cần phải ngày ngày tiếp xúc với những nhà doanh nghiệp hay những người có liên quan của các công ty, chỉ cần lên lớp theo thời gian quy định là được rồi!”

Trương Hoa cười nói tiếp: “Vì vậy hôm nay tôi sẽ không đi hai công ty kia nữa, tôi sẽ cùng mấy nhân viên đào tạo kia nghiên cứu về nội dung đào tạo!”

Trương Hoa đi công tác là Trần Đình lại ít đến công ty hẳn, không phải ở cửa hàng hoa thì lại đi tìm Lưu Huệ Anh, cứ cách vài ngày lại về thăm con gái một lần. Mẹ Trương Hoa nói: “Cứ như công việc của cái Đình bây giờ là ổn, thời gian thoải mái, thường xuyên về thăm nhà, chỉ có thằng Hoa là ngày nào cũng chạy đôn chạy đáo ở bên ngoài. Bây giờ xã hội loạn như thế, đúng là khiến người khác phải lo lắng!”

Trần Đình nói: “Mẹ không cần lo lắng đâu, bọn họ đi cả nhóm với nhau, sẽ không sao đâu!”

“Chỉ hi vọng nó có thể bình an, có thời gian thì dẫn Huệ Anh về nhà chơi, mẹ thích con bé ấy lắm!”

Mặc dù Trần Đình không muốn đến công ty nhưng thỉnh thoảng vẫn phải đến. Vu Hâm thường xuyên gọi điện cho cô, nói qua công ty có chuyện cần bàn bạc. Mỗi lần đều là những chuyện chẳng mấy quan trọng, những chuyện này không cần bàn bạc, nhưng Vu Hâm nói cô đại diện cho bên Trương Hoa, chuyện tài vụ nhất định phải để cả đôi bên cùng rõ ràng.

Trần Đình rất để ý đến ngày Trương Hoa về, Lưu Huệ Anh thỉnh thoảng cũng hỏi, Trần Đình cười nói: “Bắt đầu chú ý đến ngày Ngô Phong Hải về rồi

đấy hả?”

Lưu Huệ Anh nói: “Cái gì, chẳng qua thấy cậu ngày ngày tâm trạng bất an, Trương Hoa về rồi tớ sẽ đỡ bị cậu đến làm phiền!”

Trần Đình vừa thu dọn bát đĩa vừa nói: “Cậu chỉ được cái mạnh miệng!”

Lưu Huệ Anh đi theo vào bếp, nói: “Tớ nói không đúng à? Mấy cây hoa của Trương Hoa đã chết rồi, cậu còn giúp anh ấy mua thêm vài chậu khác, tớ thấy cậu muốn thường xuyên qua nhà anh ấy để tìm lại kí ức ngọt ngào của hai người thì có!”

Lưu Huệ Anh lại nói luôn: “À tớ nói nhầm, không phải là nhà anh ấy, mà là nhà hai người!”

Trần Đình không đoái hoài đến những gì Lưu Huệ Anh nói, chuyển sang chủ đề khác: “Tối nay cậu có ngủ ở đây không?”

“Đương nhiên có rồi, dù sao dạo này tớ cũng bắt đầu quen, đợi khi nào cậu chuyển qua bên nhà Trương Hoa, tớ sẽ sang đây ở luôn!”

Ngô Tĩnh vừa vào văn phòng của Lý Dương Uy, Lý Dương Uy đã nói: “Xem ra dạo này đúng là em rất bận, không phải vì anh gọi chắc em cũng không qua bên này!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Dạo này anh đã quen với công việc rồi chứ?”

“Cũng sơ sơ thôi!”

“Những việc ban nãy anh nói trong điện thoại không thành vấn đề, Kì Oanh sinh con, anh nên ở bên cạnh cô ấy, sau này em sinh con, chắc chắn cũng muốn có chồng ở bên cạnh!”

“Thế trong thời gian anh xin nghỉ sẽ do ai làm quản lý tạm thời?”

“Nghiêm Lộ”

“Nghiêm Lộ ư? Cậu ta có thích hợp không? Em nên biết trong lòng cậu ta nghĩ gì chứ!”

Ngô Tĩnh cười: “Anh yên tâm, anh còn không tin em sao?”

“Em sắp xếp như thế chắc là cũng có lý do của em, anh cũng không cần hỏi nhiều làm gì!”

“Nhưng em cũng phải nói trước, mặc dù là nghỉ phép nhưng bên khách hàng anh vẫn không được bỏ qua đâu, nhất định phải giữ liên lạc với họ!”

Lúc Ngô Tĩnh nói với Nghiêm Lộ chuyện này, Nghiêm Lộ nói: “Cô yên tâm, nhất định sẽ không có vấn đề gì!”

Ngô Tĩnh nói: “Một thời gian nữa Lý Dương Uy mới nghỉ, anh chuẩn bị trước đi, tôi và Trương Hoa đều tin tưởng anh!”

Ngô Tĩnh vừa đi ra, Cố Triết Đông đã gọi điện đến. Ngô Tĩnh nói: “Chủ tịch Cố có gì cần dặn dò ạ?”

Cố Triết Đông cười nói: “Lại phải làm phiền cô Ngô Tĩnh, có một phương án này tôi muốn lắng nghe ý kiến của cô! Nếu có thời gian tối nay chúng ta lại gặp nhau ở chỗ cũ nhé!”

Ngô Tĩnh cười: “Chủ tịch đã có lời, cho dù không có thời gian cũng phải đến chứ!”

Xe đi vào trong thành phố, Ngô Phong Hải nói: “Chúng ta đến nhà hàng nào ăn bây giờ?”

Trương Hoa nói: “Hôm nay tôi không muốn đi ăn với mọi người, tối nay tôi còn có việc!”

Cổ Vân Vân nói: “Nếu đã như vậy thì chúng ta về nhà ăn đi!”

Ngô Phong Hải nói: “Trương Hoa có việc, Cổ Vân Vân có thể về nhà ăn, chỉ còn lại tôi một thân một mình đành tự tìm chỗ nào đó ăn vậy!”

Trương Hoa cười: “Chắc chắn có người muốn đi ăn với anh chàng độc thân này đấy!”

Trương Hoa đưa Cổ Vân Vân về nhà, hỏi Ngô Phong Hải: “Tôi đưa nh đến đâu đây?”

Ngô Phong Hải nói: “Tùy anh muốn thả tôi xuống đâu thì thả!”

“Hay là tôi đưa anh đến nhà Lưu Huệ Anh nhé? Chắc là anh quen thuộc chỗ đó lắm nhỉ?”

“Đừng có nói bậy, thả tôi xuống chỗ phía trước kia là được rồi!”

Trương Hoa vừa lên tầng vừa nghĩ đến cảnh tượng Trần Đình ở nhà làm cơm chờ mình về lần trước. Mở cửa vào nhà, trong phòng im phăng phắc, Trần Đình không có ở đây khiến Trương Hoa không khỏi thất vọng, thầm nghĩ: chẳng nhẽ Trần Đình không biết hôm nay mình về? Sau đó mới nhớ ra kể

hoạch vốn là ngày mai mới về, nhưng rất nhiều người trong công ty biết chuyện hôm nay bọn anh về mà, là Trần Đình không hỏi mọi người ở công ty hay là cô ấy biết nhưng không đến?

Ngô Phong Hải xuống xe liền đi lang thang một lúc, do dự một hồi lâu mới quyết định gọi cho Luru Huệ Anh. Lúc này Luru Huệ Anh đang lúi húi trong bếp với Trần Đình. Trần Đình nói: “Tối mai cậu qua nhà Trương Hoa với tớ đi, bảo Trương Hoa dẫn cả Phong Hải đến, bốn người chúng ta cùng ăn cơm!”

“Ok!” - Luru Huệ Anh vừa nói xong thì nghe thấy có tiếng điện thoại, lấy ra xem là ai. Trần Đình hỏi: “Ai gọi thế?”

Luru Huệ Anh nói: “Ngô Phong Hải!”

Trần Đình cười nói: “Có phải gọi để nói với cậu ngày mai anh ta về không?”

Luru Huệ Anh nghe điện, Ngô Phong Hải liền nói: “Tôi đi công tác về đến thành phố rồi, tối nay Trương Hoa có việc nên không đi ăn với tôi, đi một mình cũng chán, tối nay nếu rảnh thì ra ngoài ăn cơm với tôi đi!”

Luru Huệ Anh ngạc nhiên nói: “Anh về rồi à? Chẳng phải nói mai mới về sao?”

“Theo lịch thì mai mới về, nhưng lần này khá thuận lợi nên về sớm một hôm, rất nhiều người ở công ty biết mà, Trần Đình chắc cũng biết đấy!”

“Tôi đang ở cùng với Trần Đình, đang chuẩn bị nấu cơm, đợt lát nữa tôi trả lời anh nhé!”

“Đúng thế, về sớm một ngày, Ngô Phong Hải nói ở công ty có rất nhiều người biết mà!”

“Đều tại tớ hai ngày nay không đến công ty!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119

Trương Hoa bật đèn trong phòng khách, nhìn thấy mấy chậu hoa cũ đã chết, được thay bằng mấy chậu hoa mới. Trương Hoa đến bên thềm đặt các chậu hoa, đứng rất lâu, sau đó ra ghế sofa ngồi hút thuốc.

Vốn dĩ nghĩ có Trần Đình ở đây, giờ không có cô ở đây, tự nhiên anh lại chẳng biết làm gì. Trương Hoa dụi thuốc vào trong gạt tàn, nhắm mắt dựa lưng vào ghế.

Lúc Trương Hoa nhắm mắt chuẩn bị ngủ thì điện thoại đổ chuông. Trần Đình nói: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa đáp: “Ừ”

“Nghe Ngô Phong Hải nói tối nay anh bận à?”

“Sao em biết?”

“Phong Hải gọi điện cho Huệ Anh hẹn ra ngoài ăn cơm, vừa hay Huệ Anh lại đang ở chỗ em!”

“Hóa ra là vậy!”

Trần Đình lại nói: “Thế anh có thời gian cùng ăn cơm với bọn em không?”

Trương Hoa nói: “Bọn em ăn đi, anh vẫn đang dở việc!”

Chẳng còn cách nào cả, đã nói với Ngô Phong Hải rằng tối nay có việc, giờ không thể lại nói không có việc gì được, lại càng không thể nói rằng vốn dĩ cứ nghĩ Trần Đình đang ở nhà đợi anh về. Trần Đình có hơi thất vọng, nói: “Vậy thì em với Luru Huệ Anh đi vậy!”

Cúp điện thoại, Trương Hoa cảm thấy bản thân mình thật giả tạo. Ngồi một lát, anh đi tắm rồi xuống lầu ăn tạm cái gì. Ăn cơm xong, Trương Hoa đi lang thang trên đường một lúc, lại không muốn về nhà ngay nên gọi cho Ngô Tĩnh. Ngô Tĩnh nghe điện thoại, Trương Hoa nói: “Em có nhà không? Nếu có nhà thì anh qua đó ngồi một lát!”

Ngô Tĩnh nói: “Tối nay Cổ Triết Đông tìm em có việc, em đang trên đường đến đó!”

Cúp điện thoại, Trương Hoa trầm nghĩ: Ngô Tĩnh sao lại thân thiết với Cổ Triết Đông thế nhỉ? Lang thang được một lúc, Trương Hoa vẫn cảm thấy tẻ

nhật, cuối cùng đành về nhà đi ngủ.

Trần Đình đến công ty từ sớm, những nhân viên cũ của công ty đi

ợc chuyển sang bên này làm vừa nhìn thấy Trần Đình đã cười bảo: “Anh Trương vừa về là chị dâu lại đi làm bình thường ngay!”

Trần Đình nói: “Chỉ nói vớ vẩn!” Trương Hoa đến công ty, nhìn thấy Trần Đình liền nghĩ thầm: Xem ra cô ấy vẫn đi làm đều hàng ngày, chắc là hôm qua cũng biết mình về, tại sao tối qua không ở nhà đợi mình nhỉ?

Trương Hoa thừa hiểu Trần Đình không có trách nhiệm phải ở nhà chờ mình, cũng không có nghĩa vụ phải nấu nướng chờ anh về nhưng trong lòng vẫn nghĩ vậy. Anh cho rằng lần trước Trần Đình làm vậy, lần này chắc chắn cũng như vậy. Trương Hoa lại nghĩ, cô ấy không đến có khi nào còn có nguyên nhân khác?

Trương Hoa tìm đủ cớ để thường xuyên qua lại trước cửa phòng tài vụ, gần như mỗi lần qua đều nhìn thấy Vu Hâm ghé rất sát Trần Đình để thảo luận chuyện gì đó.

Đến trưa, Trương Hoa tìm Trần Đình, nói: “Em ăn cơm xong thì ra khu thương mại một chuyến nhé!”

Trần Đình liền hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Thời tiết ngày càng nóng nực, em mua cho Tinh Tinh vài bộ quần áo, sau đó qua cửa hàng hoa đợi anh, chiều nay anh làm việc xong sẽ đến cửa hàng đón em, chúng ta cùng về thăm Tinh Tinh!”

“Nhưng mà mấy hôm trước em vừa mua quần áo mới cho Tinh Tinh rồi!”

“Đó là của em mua, lần này coi như anh mua”

Trần Đình nói: “Em không đi đâu, muốn đi thì cả hai cùng đi, làm gì có chuyện mua quần áo cho con gái lại nhờ người khác mua hộ!”

“Chẳng phải vì anh bận hay sao?”

“Vậy em chờ anh làm xong việc chúng ta sẽ cùng đi!”

“Thế thì em qua cửa hàng hoa trước đợi anh, anh làm xong việc sẽ gọi cho em!”

“Ở đây đợi chẳng phải cũng vậy sao, tại sao cứ bắt em đến cửa hàng?”

Trương Hoa quay phắt người đi vào văn phòng: “Thế thì tùy em!”

Trên xe, Trương Hoa cứ lăm li không nói gì, Trần Đình liền lên tiếng: “Chẳng phải anh bảo mua quần áo cho Tinh Tinh ư? Sao lại không đi nữa thế?”

Trương Hoa nói: “Muộn rồi, để lần sau mua!”

Trần Đình nhìn đồng hồ nói: “Mua quần áo đâu có mất nhiều thời gian, hơn nữa anh có xe, về muộn một chút cũng không sao!”

Trương Hoa không nói năng gì, tiếp tục lái xe. Trần Đình cũng không nói gì nữa. Cô vốn nghĩ có thể cùng Trương Hoa đi dạo khu mua sắm, hai người đã lâu lắm rồi không đi mua sắm với nhau.

Buổi tối, Trương Hoa bảo Trần Đình ở lại nhà, còn mình thì về thành phố. Mẹ Trương Hoa nói: “Muộn thế này rồi, ở nhà chẳng phải cũng thế sao? Ngày mai dậy sớm về cũng được mà!”

Trương Hoa nói mấy hôm nay đang nhiều việc, sau đó bảo Trần Đình: “Công việc tài vụ ở công ty không cần em phải làm gì, em có thời gian thì ở nhà nhiều một chút mà chơi với Tinh Tinh!”

Trần Đình ngại không dám nói vì anh về nên cô mới năng đến công ty, đành nói: “Dù gì chúng ta cũng đang hợp tác với tập đoàn Triết Đông, có thời gian thì năng đến vẫn hơn!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình giấy lát, không nói thêm gì mà đi thẳng ra ngoài cửa.

Sáng hôm sau Trần Đình lại về công ty Trần Đình vui vẻ đi vào phòng tài vụ, không khỏi chau mày. Mấy hôm nay ở công ty, Trương Hoa ra vào thường xuyên bắt gặp Vu Hâm ở bên cạnh Trần Đình, thậm chí có lúc đi ngoài hành lang, Vu Hâm còn vừa đi vừa nói chuyện với Trần Đình.

Ngô Tinh cũng vẫn bận rộn như trước, mấy lần tìm cô đi ăn cơm, muốn nói chuyện với cô mà cô đều bận, có lần còn nói là có hẹn với Cổ Triết Đông.

Tính chất công tác của Trương Hoa hiện giờ hoàn toàn là đi đào tạo, nhưng lần này đi công tác vẫn đi cùng với Cổ Văn Vân, Ngô Phong Hải. Nhưng Trương Hoa bảo Cổ Văn Vân lái xe riêng đi, một mặt là để tiện công việc, mặt khác là không nhất thiết phải đi đi về về cùng nhau.

Buổi tối trước khi lên đường, Trương Hoa, Trần Đình, còn cả Ngô Phong Hải và Lưu Huệ Anh cùng ăn cơm. Ăn cơm xong, Ngô Phong Hải đưa Lưu

Huệ Anh về nhà, Trương Hoa lái xe đưa Trần Đình về. Xe dừng lại bên dưới tầng, cuối cùng Trương Hoa nói: “Anh thấy dạo này em thường xuyên đi cùng với giám đốc Vu Hâm!”

Trần Đình đang chuẩn bị xuống xe, nghe Trương Hoa nói vậy liền nhìn anh một lát, sau đó nói: “Anh đang nghĩ gì thế? Anh ta là giám đốc, là đại diện cho tập đoàn Triết Đông, còn em đại diện cho bên anh, chắc chắn có rất nhiều vấn đề phải bàn bạc!”

“Nhưng cho dù thế cũng không nhất thiết cứ phải đi cùng nhau như vậy!”

Trần Đình lại nhìn Trương Hoa hồi lâu, nói: “Anh tưởng là em muốn thế à, nhưng đâu còn cách nào khác!”, im lặng một lát, Trần Đình lại nói: “Hơn nữa giám đốc Vu cũng có vợ, có con rồi!”

Trương Hoa đi rồi Trần Đình mới hiểu ra vì sao dạo này Trương Hoa lại tỏ thái độ lạnh lùng với mình như thế. Nghĩ đến đây Trần Đình lại khẽ cười, thầm nghĩ: Có thể điều này cho thấy Trương Hoa vẫn còn yêu mình.

Nhưng những điều Trương Hoa nói đã nhắc nhở Trần Đình, cô thấp thoáng cảm nhận có gì đó bất thường từ giám đốc Vu đối với mình, chẳng lẽ anh ta có ý định gì với mình? Trần Đình lắc đầu, quyết định không nghĩ nữa, xem ra sau này cần phải tránh anh ta một chút.

Sau khi Trương Hoa đi công tác, Trần Đình liền không đến công ty, Vu Hâm có gọi Trần Đình cũng không đến, chỉ báo những chuyện ấy giám đốc Vu cứ tự giải quyết cũng được. Vu Hâm gọi điện nhiều quá, Trần Đình liền nói cô về nhà Trương Hoa th con gái rồi.

Lưu Huệ Anh đang lau sàn, Trần Đình vừa rửa bát xong từ trong bếp đi ra, nói: “Không cần cậu làm mấy việc ấy đâu!”

Lưu Huệ Anh nói: “Ăn cơm của cậu, ở nhà của cậu, không làm việc gì thì ngại lắm!”

“Tớ lại thấy cậu ở nhà tớ là để tìm hiểu tình hình bọn họ đi công tác thì có!”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Tớ thấy cậu mới hoang tưởng, Trương Hoa vừa đi công tác thì cậu không ở cửa hàng thì cũng về thăm con gái, thậm chí chẳng buồn đến công ty! Nhưng Trương Hoa về một cái là lại đi làm tích cực hơn bất cứ ai!”

“Tớ vốn không có hứng thú gì với công ty ấy!”

“Thế cậu định ngày nào đi làm?”

Trần Đình cười nói: “Muốn biết bọn họ khi nào về thì cứ nói thẳng ra, cũng còn vài ngày nữa, cậu sốt ruột gì chứ!”

Trần Đình ngồi nói chuyện với Lâm Lan ở cửa hàng, nhìn lên đồng hồ rồi nói: “Chị phải đi trước đây, đã hẹn với Huệ Anh tối nay sẽ đi mua sắm!”

Trần Đình đang chuẩn bị ra khỏi cửa thì Vu Hâm đến. Trần Đình nhìn thấy anh ta liền tròn mắt ngạc nhiên: “Giám đốc Vu sao lại đến đây thế?”

Vu Hâm cười nói: “Cửa hàng hoa của cô đâu có khó tìm!”

“Có chuyện gì thế?”

“Cô toàn không có thời gian đến công ty, vì vậy tôi đành mang ít tài liệu đến tìm cô!”

Trần Đình chẳng còn cách nào khác, đành nói: “Vậy chúng ta ra quán cà phê gần đây ngồi một lát vậy!”

Lúc Trương Hoa về đến thành phố, nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, thầm nghĩ: hôm nay chắc chắn Trần Đình không biết mình về, công tác của mình không trùng với Cổ Vân Vân và Ngô Phong Hải. Trương Hoa về công ty, vào phòng tài vụ mới thấy không có Trần Đình ở đó, Vu Hâm cũng không có mặt. Trương Hoa cũng không tiện hỏi nhân viên tài vụ, đành rời khỏi công ty.

Lúc lái xe, Trương Hoa cứ cảm thấy trong lòng khó chịu, thậm chí là bất an. Lái xe được nửa đường thì anh nhớ ra cửa hàng hoa cách đó không xa, thầm nghĩ có thể Trần Đình đang ở cửa hàng.

Lúc Trương Hoa vào cửa hàng hoa, Đồng Mộng Mộng và Lâm Lan nhìn thấy anh liền đứng dậy chào. Đồng Mộng Mộng nói: “Thầy Trương lâu lắm rồi mới đến đây, có phải tìm chị Đình không?”

Trương Hoa nói: “Cô ấy có ở đây không?”

Lâm Lan nói: “Có ạ, nhưng lúc này vừa có một người đàn ông đến tìm chị ấy, bọn họ qua quán cà phê đằng kia rồi!”

Trương Hoa nói: “Ok, các em cứ làm việc đi, anh đi tìm cô ấy!”

Trương Hoa đứng từ đằng xa đã thấy Vu Hâm và Trần Đình ngồi bên cửa sổ. Trương Hoa liếc thấy liền quay lại ô tô. Về đến nhà, anh hút liền mấy điếu thuốc, sau đó đứng dậy đi tắm rồi ra ngoài.

Mẹ Trương Hoa thấy Trương Hoa về một mình liền hỏi: “Sao con lại về một mình? Con Đình đâu?”

Trương Hoa nói: “Con không gặp cô ấy!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Có phải lại cãi nhau không?”

“Đâu có! Con đi công tác về, không về thành phố mà về thẳng đây mà!”

“Thế để mẹ gọi điện thoại bảo nó tối nay về!”

“Đã mấy giờ rồi, cô ấy sao về kịp!”

“Thế tối nay con không về à?”

“Không ạ, vừa mới đi công tác về, có hơi mệt, tối nay con không muốn lái xe nữa!”

Trương Hoa bế con gái, ngồi uống với bố, nói: “Tối nay con không phải lái xe, có thể uống với bố nhiều một chút!”

Trương Hoa kê cốc rượu vào miệng Tinh Tinh: “Tinh Tinh, con uống với ông nội nào!”, nào ngờ Tinh Tinh ghé miệng uống thật, Trương Hoa vội kéo cái cốc ra, Tinh Tinh lại giờ tay lên định giật lại, vừa giật vừa cười.

Mẹ Trương Hoa nói: “Có bố với ông nội nghiện rượu như thế, sớm muộn gì Tinh Tinh cũng bị hai cha con ông làm hư thôi! Tôi không muốn cháu gái tôi sau này nghiện rượu đâu nhé!”

Tinh Tinh thấy không cướp được rượu liền ngồi lại vào lòng Trương Hoa, cầm bao thuốc lá lên, lấy thuốc lá trong bao ra nghịch. Mẹ Trương Hoa nhìn Trương Hoa nói: “Nhìn kia kia, vừa thuốc vừa rượu, sau này đừng có hút thuốc trước mặt Tinh Tinh đấy! Giờ nó bắt chước giới lắm, nhưng lại không biết hành động của người lớn là đúng hay sai!”

Trương Hoa cười nói: “Cùng lắm nó cũng chỉ cầm nghịch thôi, đâu có biết hút!”

Mẹ Trương Hoa trừng mắt nói: “Giờ còn nhỏ, ngộ nhớ nó lớn rồi trốn đi đâu đó tập hút thì sao?”

“Mẹ làm gì mà cường điệu thế!”

“Nói chung ở trước mặt Tinh Tinh con phải chú ý hành vi của mình một chút!” – Nói rồi nhìn sang con gái, nói: “Tinh Tinh ngoan nào, mau nhét thuốc vào bao cho bố đi!”

Tinh Tinh nhìn bà một lúc, sau đó cầm thuốc vào bao thuốc lá thật. Trương Hoa bế con gái lên hôn một cái rồi nói: “Tinh Tinh ngoan quá nhỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120

Trần Đình lấy chìa khóa ra mở cửa, Luru Huệ Anh đi theo phía sau nói: “Cậu nói xem liệu bọn họ về sớm như lần trước không?”

Trần Đình nói: “Cho dù có về sớm cũng không sớm đến mấy ngày

Hai người vào phòng khách, Luru Huệ Anh thả mình lên ghế, nói: “Lâu lắm rồi không đi mua sắm, mệt thật đấy!”

Trần Đình cũng ngồi xuống, đặt đồ trên tay xuống, sau đó nói: “Huệ Anh, có chuyện này tớ muốn nói với cậu!”

Luru Huệ Anh nhìn Trần Đình, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trần Đình nghỉ một lát rồi nói: “Trước khi Trương Hoa đi công tác có nói với tớ, bảo rằng tớ với giám đốc tài vụ Vu Hâm thân mật quá!”

“Không phải chứ? Anh ấy đang ghen đấy à?”

“Xem thái độ của anh ấy đối với tớ dạo này thì hình như có vẻ anh ấy để bụng thì phải.”

“Thế thì tốt quá, ít nhất chứng tỏ anh ấy vẫn còn tình cảm với cậu!”

Trần Đình cúi đầu trầm ngâm một lát rồi nói: “Tớ cũng cảm thấy cái gã Vu Hâm này có gì đó không ổn, chiều nay tìm tớ bàn công chuyện, thế mà lại nói

đến chuyện hôn nhân của anh ta, nói là cuộc hôn nhân của anh ta không hạnh phúc!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình một lát rồi nói: “Thế thì cậu cần phải chú ý, mặc dù tớ không muốn nhắc đến chuyện trước đây nhưng dù gì cũng từng có chuyện đó, chắc chắn sẽ để lại ám ảnh trong lòng Trương Hoa, tuyệt đối đừng để anh ấy hiểu lầm!”

“Thế nên dạo này tớ mới không đến công ty, cũng cố gắng né tránh Vu Hâm! Chỉ sợ Trương Hoa hiểu lầm thôi!”

“Thế là đúng đấy, nếu không được thì xin nghỉ việc ở bên đó đi, đừng để xảy ra hiểu lầm!”

“Tớ muốn nghỉ việc từ lâu rồi nhưng tạm thời chưa được.”

Trần Đình bảo Lưu Huệ Anh đi tắm trước, còn mình thì vào phòng thu dọn, đột nhiên mẹ Trương Hoa gọi điện đến. Trần Đình nói: “Mẹ à, có chuyện gì thế?”

“Không có gì, Trương Hoa đang chơi với Tinh Tinh ở trong phòng khách, mẹ vào phòng gọi cho con thôi!”

Trần Đình ngạc nhiên nói: “Trương Hoa ở nhà à? Anh ấy về lúc nào thế mẹ?”

“Con không biết à? Nói như vậy có nghĩa bọn con chưa gặp nhau à?”

“Chưa ạ, con tưởng mấy hôm nữa anh ấy mới về chứ!”

“Thế thì tốt, nó tự mình về đây, mẹ còn tưởng hai đứa cãi nhau! Xem ra nó nói thật, trên đường đi công tác về là về thẳng đây luôn”.

Mẹ Trương Hoa gọi điện xong ra ngoài thấy Trương Hoa vui vẻ nô đùa với con gái, cũng thấy yên tâm phần nào.

Lưu Huệ Anh tắm xong, Trần Đình nói: “Trương Hoa đã về rồi, đang ở nhà bố mẹ, nói trên đường về thẳng đây chứ không về thành phố!”

“Nếu không về thành phố thì anh ấy về đây một mình à?”

Trần Đình thắc mắc: “Liệu có chuyện gì không nhỉ?”

“Có thể có chuyện gì được chứ? Đừng nghĩ lung tung, trên đường về thì tiện đường vào thăm con gái cũng là chuyện bình thường!”

Buổi sáng Trần Đình đến cửa hàng, Đồng Mộng Mộng cười nói: “Chị Đình, tối qua hẹn hò với thầy Trương có vui không?”

Trần Đình ngạc nhiên nói: “Hẹn hò với thầy Trương á? Đừng nói bừa!”

Đồng Mộng Mộng cười hi hi: “Lại còn giả bộ ngại ngùng nữa! Hôm qua thầy Trương qua văn phòng tìm chị, Lâm Lam còn nói cho Trương Hoa biết chị ở trong quán cà phê gần đây đây!”

Trần Đình khựng người, ngẩn ra hồi lâu rồi nói: “Chị ra ngoài có việc một chút!”

Trần Đình đến công ty liền đi thẳng đến văn phòng Trương Hoa nhưng không thấy anh liền quay người đi ra ngoài, đi đến hành lang lại tình cờ gặp Vu Hâm. Vu Hâm nói: “Trần Đình đến rồi à, vừa hay tôi đang có việc cần tìm cô!”

“Xin lỗi giám đốc Vu, tôi có việc phải ra ngoài gấp!”

“Chỉ một lát thôi mà!”

“Tôi thật sự có việc bận

Trần Đình nói xong liền quay người định đi, Vu Hâm kéo cô lại nói: “Chỉ mấy phút thôi!”

Trần Đình vừa nói mình có việc vừa quay người định đi, vừa quay người lại thì thấy Trương Hoa đang đứng ở cổng công ty nhìn mình. Trần Đình vội giăng ra khỏi tay Vu Hâm, đến trước mặt Trương Hoa nói: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa nhìn cô một lát, sau đó lạnh lùng nói: “Có phải về không đúng lúc không?” Nói rồi liền sai bước vào văn phòng của mình. Trần Đình vẫn kiên quyết sẽ về nhà, nói muộn một chút cũng không sao, vì cũng: “Không phải như anh thấy đâu!”

“Anh đâu có nói cái gì, em đi làm việc đi, anh cũng có việc cần làm!”

Trần Đình đứng ngây ra trước bàn làm việc chưa chịu đi, Trương Hoa chỉnh lại tài liệu, ngẩng đầu nhìn Trần Đình: “Còn có chuyện gì nữa à?”

Trần Đình nói: “Em muốn nói chuyện với anh một lát!”

“Giờ đang là giờ làm việc, có chuyện gì thì để đến hết giờ làm hãy nói!”

Trần Đình vẫn đứng ngẩn ra đó không nhúc nhích. Trương Hoa đứng dậy nói: “Xin lỗi, anh phải ra ngoài một chút!”

Trương Hoa ra đến cửa, Trần Đình liền hỏi: “Anh đi đâu thế?”

Trương Hoa ngoảnh lại nhìn cô, nói: “Anh đi đâu chẳng lẽ còn phải báo cáo với em à?”, nói rồi liền đi thẳng ra ngoài. Trương Hoa về công ty cũ, gọi Nghiêm Lộ cùng vào văn phòng của Lí Dương Uy ngồi một lát. Trương Hoa nói với Nghiêm Lộ: “Cậu cố gắng làm việc cho thật tốt giúp tôi nhé!”

Nghiêm Lộ nói: “Anh Hoa cứ yên tâm, dù gì em cũng đã làm việc với anh mấy năm rồi!”

Ba người ngồi nói chuyện phiếm một lát thì Trương Hoa đứng dậy nói với Lí Dương Uy: “Ra ngoài với tôi một lát đi!”

Lí Dương Uy nói: “Đang là giờ làm việc mà!”

“Không sao, cứ để cho Nghiêm Lộ làm quen dần!”

Sau đó Trương Hoa cười nói với Nghiêm Lộ: “Hôm nay cậu bắt đầu thay vị trí cương Uy, vài hôm nữa anh ấy sẽ nghỉ phép rồi!”

Lúc ngồi trong xe, Lí Dương Uy nói: “Sao ban ngày ban mặt lại lôi tôi ra ngoài ngồi?”

“Thấy hơi chán, muốn nói chuyện với cậu một lát!”

“Không phải lại có chuyện gì đấy chứ?”

“Đương nhiên là không, đi công tác lâu thế nên muốn nghỉ ngơi một chút! Hay là hôm nay chúng ta không nói chuyện mà đi vận động đi!”

Trần Đình đợi trong phòng Trương Hoa rất lâu, muốn đợi anh về nhưng không biết khi nào anh mới về. Định ở lại công ty đợi anh nhưng lại sợ Vu Hâm đến tìm mình nên cuối cùng đành về cửa hàng.

Ở cửa hàng một lúc, Trần Đình lại bắt xe qua công ty Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh nhìn thấy Trần Đình liền cười nói: “Sao lại đến đây giờ này? Muốn mời tôi đi ăn trưa à?”

Trần Đình nhìn những đồng nghiệp bên cạnh Lưu Huệ Anh liền kéo cô ra ngoài cửa nói hết tình hình cho Lưu Huệ Anh nghe. Lưu Huệ Anh nghe xong liền nói: “Không phải chứ, trùng hợp thế sao?”

Trần Đình nói: “Còn không biết bây giờ Trương Hoa đang nghĩ gì nữa!”

“Thế cậu chạy đến tìm tớ làm cái gì, mau đi tìm Trương Hoa đi chứ!”

“Nhưng mà tớ chẳng biết anh ấy ở đâu mà tìm!”

Lí Dương Uy cảm vọt bóng bàn, ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc: “Lâu lắm rồi không vận động, mệt chết đi được!”

Trương Hoa cũng ngồi xuống, nói: “Tớ cũng lâu lắm không chơi rồi!”

“Hôm nay cậu làm sao thế, có nhả hứng góm! Đã chơi đến bốn môn thể thao rồi đấy!” Nói rồi liền nhìn đồng hồ nói: “Không chơi với cậu nữa đâu, tôi phải về nhà sớm nấu cơm cho Kì Oanh!”

“Ok, tôi đi cùng cậu, tối nay chúng ta có thể cùng uống một trận!” Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa, nói: “Tôi thấy cậu có chuyện gì đó là lạ, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Đừng có nhạy cảm quá thế, Phong Hải vẫn đang đi công tác, Ngô Tĩnh ngày ngày bận rộn, thằng bạn cũ như cậu chẳng nhẽ không thể uống với tôi hay sao?”

“Không có chuyện gì thì tốt, vậy chúng ta đi thôi! Quần áo cậu ướt cậu rồi, không định về nhà tắm rửa thay quần áo à?”

“Để nó khô tự nhiên, tối về rồi tắm giặt cũng được!”

Hai người đi ra chợ mua thức ăn, lúc lên lầu, Trương Hoa nói: “Tôi thật ngưỡng mộ cuộc sống của các cậu, Kì Oanh vẫn đi làm chứ?”

“Cô ấy nghỉ phép rồi, công ty là của cậu cô ấy, muốn nghỉ lúc nào chẳng được!”

Đang lên lầu thì Trần Đình gọi điện đến. Trương Hoa nói với Lí Dương Uy: “Cậu lên trước đi, tôi nghe điện thoại đã!”

Trần Đình hỏi qua điện thoại: “Anh hết giờ làm chưa?”

“Có chuyện gì thế?”

“Tối nay em muốn ăn cơm với anh!”

“Tối nay anh còn có việc bận!”

“Thế khi nào anh xong việc?”

“Cũng chưa biết, anh đang bận, anh cúp máy đây!”

Lúc vào nhà, Lí Dương Uy hỏi: “Ai gọi thế?”

“Là người của bộ phận đào tạo, hỏi nội dung đào tạo thôi!”

Thấy Trương Hoa uống rượu rất nhiều, Lí Dương Uy liền ngăn Trương Hoa lại, nói: “Trương Hoa, không phải tối tiệc rượu không cho cậu uống, cũng không phải tôi không muốn uống với cậu, nhưng tối cậu còn phải lái xe về, uống ít thôi!”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy, cười nói: “Không sao đâu!”

Kì Oanh cười nói: “Đã là bố trẻ con rồi mà còn không biết tự chăm sóc bản thân!”

“Sắp làm mẹ rồi nên nói chuyện cũng khác nhé!”

“Đây là trách nhiệm, Tinh Tinh vẫn còn nhỏ như thế, nó cần có cậu chăm sóc!”

“Hình như cũng có lý, thôi tôi không uống nữa!”

Ăn cơm xong, Trương Hoa lại ngồi lại rất lâu, nói: “Đồng người vẫn vui hơn, buổi tối ở nhà có một mình thật là chán!”

Kì Oanh nói: “Thế thì cậu đón Trần Đình qua ở chung đi!”

Trương Hoa trầm ngâm một lát, sau đó đứng dậy nói: “Cũng không còn sớm nữa, tôi nên về rồi, không làm phiền em bé trong bụng cậu nghỉ ngơi nữa!”

Lí Dương Uy tiễn Trương Hoa xuống dưới. Trương Hoa khởi động xe, hạ kính cửa sổ xuống, nói: “Cậu lên đi!”

Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa, nghiêm mặt nói: “Trương Hoa, chúng ta là bạn bè bao nhiêu năm nay, có chuyện gì nhất quyết phải nói với tôi đây!”

Trương Hoa cười: “Đợi lát nữa nói, cậu lên đi, bên ngoài hơi lạnh đấy!”

Trương Hoa không về nhà ngay mà đỗ xe lại dọc đường, đứng hút thuốc bên vệ đường. Đêm khuya đầu đông, những cơn gió lạnh lạnh thổi qua lại khiến Trương Hoa cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Anh ngồi rất lâu mới đứng dậy về nhà. Vừa bật đèn phòng khách lên đã thấy Trần Đình đang nằm ngủ trên ghế sofa. Có lẽ bởi vì đèn đột ngột bật sáng khiến Trần Đình hơi giật mình, mở mắt ra nhìn Trương Hoa nói: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa nhìn Trần Đình một lát rồi nói: “Anh quên mất là em có chìa khóa ở đây!”

Trần Đình nhìn đồng hồ, nói: “Sao muộn thế này rồi anh mới về?”

Trương Hoa không buồn trả lời câu hỏi của Trần Đình mà nói: “Hôm nay hơi mệt, anh đi tắm rồi đi ngủ đây, em không có chuyện gì thì về nghỉ đi!”

Trần Đình nói: “Sao anh không chịu nghe em giải thích thế?”

“Anh đâu có nói cái gì, em muốn giải thích cái gì với anh chứ?”

“Em biết hôm qua anh về, cũng về nhà thăm Tinh Tinh, cũng nhìn thấy em và Vu Hâm ở trong quán cà phê.”

“Xem ra thông tin của em nhanh nhạy lắm nhỉ! Đúng thế, hôm qua anh về, cũng qua cửa hàng hoa, nhưng anh đâu có nói gì, vì vậy em không cần phải giải thích!”

“Em biết trong lòng anh nghĩ gì, kì thực không như anh tưởng tượng đâu!”

“Em nghĩ hơi nhiều rồi đấy, anh chẳng có suy nghĩ gì cả! Hơn nữa chúng ta vốn đã ly hôn rồi, em có làm gì cũng là quyền tự do của em!”

“Anh không cần phải nhấn mạnh rằng chúng ta đã ly hôn, em chỉ hi vọng anh đừng hiểu lầm!”

“Thế thì giờ anh nói cho em biết, anh không hiểu lầm em, thế đã được chưa?”

Trần Đình không biết nói gì, cứ ngồi ngây ra trên ghế.

Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Xin lỗi nhé, anh thật sự quá mệt, nếu không anh đã lái xe đưa em về rồi!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa một lát rồi nói: “Không cần, em tự bắt xe về!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

Nhìn theo bóng của Trần Đình đi xa dần, Trương Hoa lại thấy không đành. Phải thừa nhận rằng, hôm qua khi nhìn thấy cô và Vu Hâm ở trong quá cà phê, trong lòng anh cực kì phẫn nộ, thậm chí đã nhớ đến những chuyện trước đây.

Nhưng tối nay vừa về nhà, nhìn thấy Trần Đình nằm ngủ trên ghế sofa, anh chợt thấy mềm lòng, tâm lý bức dọc dần dần bớt đi, nhưng nội tâm phức tạp khiến cho biểu cảm và hành vi của anh trở nên cực kì lạnh lùng.

Trần Đình vừa ra khỏi cửa, một cơn gió lạnh đã ập đến khiến cô không khỏi run rùng mình. Đứng ở bên đường rất lâu mà không bắt được taxi, Trần Đình lại ngẩng đầu nhìn lên tầng năm, phòng khách của Trương Hoa vẫn sáng đèn.

Trần Đình vốn tưởng rằng tình cảm giữa mình và Trương Hoa đã ngày càng xích lại gần nhau, nhưng giờ mới phát hiện thứ tình cảm tương như rất gần ấy lại mong manh như một bong bóng xà phòng tuyệt đẹp, chỉ cần một cơn gió thổi khẽ cũng sẽ vỡ tan.

Trần Đình đưa tay lên lau khóe mắt, phát hiện khóe mắt ươn ướt, không biết là vì cơn gió lạnh đêm khuya hay là vì nguyên nhân khác. Đứng rất lâu, cuối cùng cũng có một chiếc taxi đi đến, Trần Đình lên xe rồi mà vẫn còn ngoảnh đầu lại nhìn lên tầng năm.

Khi Trần Đình nhìn về phía chung cư, Trương Hoa đang đứng bên cửa sổ liến giật lùi ra sau. Khi thực anh biết đèn đã tắt rồi, Trần Đình không thể nào nhìn thấy anh, thế nhưng anh vẫn vô thức lùi lại sau để lẩn tránh.

Đã muộn thế này rồi, Trương Hoa vẫn lo lắng không biết Trần Đình có về nhà an toàn không? Nhìn thấy Trần Đình lên xe rồi anh mới ý thức được rằng mình đã rất mệt, cởi áo đã khô mồ hôi khiến anh cực kì khó chịu. Cuối cùng anh quyết định chẳng nghĩ ngợi gì nữa, đi tắm rồi ngủ một giấc. Buổi sáng đến công ty, Trương Hoa vào phòng tài vụ nhưng không thấy Trần Đình. Ngô Tĩnh vào văn phòng, ngồi xuống nói: “Cô Triết Đông hỏi anh tối nay có thời gian không, ông ấy muốn cùng đi ăn một bữa!”

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh, nói: “Xem ra hai người thường xuyên liên lạc với nhau nhỉ!”

“Mọi người đều đi công tác hết, chắc chắn ông ấy sẽ liên hệ với em nhiều hơn một chút!”

“Tối nay chỉ có ba chúng ta ư?”

“Đúng thế”.

Buổi chiều, Ngô Phong Hải gọi điện báo ngày mai sẽ về.

Trương Hoa nói: “Không có anh ở đây đủ

ng là có hơi cô đơn, tối mai cùng ăn cơm nhé!”

Suốt cả ngày không nhìn thấy Trần Đình, mãi đến lúc gần hết giờ làm mới thấy cô đến công ty.

Khuya qua Trần Đình về nhà, nằm trên giường trần trọc mãi không sao ngủ được. Đến khi trời sáng mới mơ màng ngủ thiếp đi, ngủ đến trưa thì bị Lưu Huệ Anh đánh thức. Lưu Huệ Anh hỏi: “Hôm qua nói chuyện với Trương Hoa thế nào rồi?”

“Gần như chẳng nói gì cả!”

“Cậu không đi tìm anh ấy à?”

“Tìm nhưng anh ấy không chịu nghe tớ giải thích!”

“Sao Trương Hoa lại nhỏ nhen thế nhỉ?”

“Tớ không hiểu tại sao cứ gặp phải những chuyện như thế này là anh ấy lại trở nên vô cùng nhạy cảm, lại không chịu nói chuyện nữa chứ!”

“Cậu định làm thế nào?”

“Đợi đến chiều tớ đến công ty tìm anh ấy, cho dù thế nào cũng phải kéo anh ấy đi ăn tối nay!”

Trần Đình đến công ty nhưng không vào phòng tài vụ mà đi thẳng đến phòng Trương Hoa. Trương Hoa hỏi: “Sao gần hết giờ mới đến công ty thế?”

“Đợi anh tan ca!”

“Có chuyện gì à?”

Trần Đình cười cười: “Em mời anh đi ăn cơm!”

Đang nói chuyện thì Ngô Tĩnh bước vào. Trương Hoa đứng dậy nói: “Xin lỗi, tối nay anh có chút việc rồi!”

Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn Ngô Tĩnh, Ngô Tĩnh mỉm cười nói: “Ngưỡng mộ chị quá, đi làm thật là thoải mái!”

Trương Hoa đến bên cạnh Ngô Tĩnh, nói: “Chúng ta đi thôi!”

Trần Đình nói: “Hai người cùng đi ăn à?”

Ngô Tĩnh cười nói: “Xin lỗi chị, tối nay em mượn tạm Trương Hoa, đợi ăn cơm xong em sẽ gửi trả anh ấy về cho chị!”

Trần Đình đứng ngây ra nhìn Trương Hoa và Ngô Tĩnh ra ngoài, thầm nghĩ: “Chẳng nhẽ tối qua hai người họ đi cùng nhau? Thế nên Trương Hoa mới về muộn như vậy?”

Trần Đình chậm rãi đi ra khỏi phòng, lại vô tình gặp Vu Hâm. Vu Hâm nhìn thấy cô liền nói: “Sao giờ cô mới đến? Tối nay có bận không? Nếu không có chuyện gì thì đi ăn với tôi!”

Trần Đình ngẩng đầu lên nhìn anh ta hồi lâu rồi nói: “Tôi không có thời gian đi ăn với anh đâu, cũng mong anh sau này đừng tìm gặp riêng tôi, càng đừng tiếp cận tôi nữa!”, nói rồi sai bước đi thẳng ra ngoài

Ra khỏi công ty, Trần Đình gọi cho Lưu Huệ Anh: “Tối nay cậu qua với tớ đi!”

“Cậu không đi tìm Trương Hoa à?”

“Anh ấy ra ngoài ăn cơm với Ngô Tĩnh rồi!”

Trương Hoa và Ngô Tĩnh vừa vào nhà hàng thì một nhân viên phục vụ tiến lại gần nói: “Chị Ngô, mời sang bên này! Chủ tịch Cổ đã đến rồi ạ!”

Ngô Tĩnh nói: “Không cần dẫn đường đâu, tôi biết chỗ nào rồi!”

Hai người đi vào bên trong, Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh nói: “Xem ra em rất quen thuộc với chỗ này nhỉ!”

Ngô Tĩnh ngoảnh đầu lại nhìn anh, nói: “Em đến mấy lần rồi!”

“Đều là đi cùng chủ tịch Cổ à?”

Ngô Tĩnh chỉ cười mà không trả lời.

Hai người bước vào phòng, Cổ Triết Đông đứng dậy nói: “Đã lâu lắm rồi không gặp cậu, dạo này vất vả quá hả!”

Trương Hoa nói: “So với Ngô Tĩnh thì tôi nhàn rồi hơn nhiều!”

Cổ Triết Đông nói: “Chỉ có ba người chúng ta, không cần khách sáo làm gì!”

Nhân viên phục vụ bước vào hỏi: “Chủ tịch Cổ, có thể đưa thức ăn lên được chưa ạ?”

“Mang lên đi!”

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm. Nói chuyện được một lúc thì Cổ Triết Đông nói với Trương Hoa: “Lần này gọi cậu đến ăn cơm, một mặt vì lâu rồi không ngồi nói chuyện với cậu, mặt khác là vì chuyện ‘mượn tạm’ Ngô Tĩnh”.

Trương Hoa nói: “‘Mượn tạm’ Ngô Tĩnh ư?”

“Không phải là điều chuyển cô ấy khỏi bên này, chỉ là muốn nhờ cô ấy bỏ ra một chút thời gian thôi! Tôi đã nói với Văn Văn rồi, sau này nó không cần phải đi công tác nữa, cứ ở lại công ty làm việc, như thế Ngô Tĩnh cũng sẽ có nhiều thời gian giúp tôi xử lý chuyện của tập đoàn!”

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh, cười nói: “Chuyện này ngại cứ nói trực tiếp với Ngô Tĩnh, cô ấy đồng ý là được!”

Cổ Triết Đông nói: “Ngô Tĩnh là người cậu đưa đến, đương nhiên phải trung cầu ý kiến của cậu xem có được hay không chứ!”

Ngô Tinh nhìn bộ dạng trầm ngâm của Trương Hoa liền hỏi: “Có phải anh có gì muốn nói với em không?”

Trương Hoa vừa lái xe vừa rút điều thuốc ra hút: “Sao em lại thân thiết với Cổ Triết Đông như thế?”

Ngô Tinh cười nói: “Như thế chẳng phải rất tốt sao? Cũng có lợi cho sự hợp tác giữa chúng ta và ông ấy!”

“Nhưng đây không phải là phương thức hợp tác mà anh trông đợi!”

“Ông ta có thể để em giúp ông ta xử lý công việc của tập đoàn cho thấy ông ta rất tin tưởng đội ngũ của chúng ta!”

“Là tin tưởng em chứ không phải tin tưởng đội ngũ của chúng ta.”

“Còn chẳng phải như nhau sao? Bản thân em là một thành viên trong đội ngũ ấy.”

Trương Hoa không nói gì, cũng không biết phải nói gì. Đưa Ngô Tinh về đến nơi, Ngô Tinh đang chuẩn bị xuống xe thì Trương Hoa nói: “Anh vẫn hi vọng em đừng quá thân thiết với Cổ Triết Đông!”

Ngô Tinh ngoảnh đầu lại nói: “Sợ em thích Cổ Triết Đông hay là sợ Cổ Triết Đông thích em?”

Trương Hoa nhìn Ngô Tinh không nói gì, coi như không phủ định chuyện này. Ngô Tinh nói: “Anh không cần lo cho em, em không dám nói em cực kì lý trí, nhưng em dám khẳng định em lý trí hơn đa số các cô gái khác!”

Trương Hoa vừa lên tầng vừa nghĩ chuyện Ngô Tinh đến công ty mới. Bản thân anh cũng không hiểu rõ rốt cuộc cô gái này nghĩ gì, chẳng lẽ hồi đầu cô tích cực tán thành chuyện hợp tác với Cổ Triết Đông là để tiếp cận Cổ Triết Đông? Vậy thì tiếp cận Cổ Triết Đông là vì sự nghiệp hay là vì mục đích khác? Chẳng lẽ là vì thích Cổ Triết Đông? Hoặc là do tư duy quá lý trí, vượt qua cả hiện thực mới khiến cô thích

Lưu Huệ Anh nhìn bộ dạng thất thần của Trần Đình, cười nói: “Đi ăn với Ngô Tinh thì có gì mà phải lo lắng, đâu phải bọn họ chưa từng đi ăn riêng với nhau đâu!”

Trần Đình nói: “Không phải là chuyện đó, là vì thái độ của Trương Hoa kia!”

“Hôm nay Ngô Phong Hải nói với tớ, ngày mai anh ta về, đã hẹn Trương Hoa ăn cơm tối rồi, bảo chúng ta cùng đi! Đến lúc ấy cậu sẽ có cơ hội nói chuyện với anh ấy!”— Lưu Huệ Anh nói xong liền đứng dậy: “Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, mau đi tắm đi rồi đi ngủ cho sớm!”

Trương Hoa mở cửa phòng, bật đèn phòng khách lên, thấy căn nhà trống rỗng, đột nhiên hơi thất vọng. Hóa ra trong thâm tâm anh vẫn hi vọng Trần Đình ở đây. Tắm rửa xong, nằm trên giường ngắm bức ảnh phóng to của con gái, Trương Hoa đột nhiên nói: Con nói xem, bố có nên tin mẹ hay không? Ngày hôm sau đến công ty, anh vẫn không thấy Trần Đình. Lúc sắp hết giờ, Ngô Phong Hải và Cổ Vân Vân vừa về đến công ty. Ngô Phong Hải về một cái là vào văn phòng Trương Hoa ngay, nói: “Anh về sớm mấy ngày nhì, bỏ lại tôi một mình ở khách sạn chán gần chết!”

Trương Hoa cười bảo: “Ngày mai tôi lại đi công tác rồi, còn anh thì được nghỉ ngơi vài hôm!”

“Vậy mai tôi cùng đi với anh, Cổ Vân Vân sau này không cần phải đi công tác nữa, gánh nặng nghiệp vụ dồn cả lên vai tôi rồi, anh không thể không giúp tôi được!”

“Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề! Chỉ có điều anh mới về, cứ nghỉ ngơi vài ngày đi!”

“Sắp hết giờ làm việc rồi, đợi một lát chúng ta cùng đi ăn, chị dâu và Huệ Anh cũng qua, tôi đã liên lạc trước rồi!”

Trương Hoa vừa nghe thấy vậy, nghĩ một lát rồi nói: “Tôi nay tôi không có thời gian ăn với mọi người rồi, tôi vẫn còn việc phải làm, vì là việc đột xuất, thực sự bó tay đây!”

“Không phải chứ, tôi vừa mới về, ngày mai anh lại đi, thế mà cơ hội ngồi ăn cùng cũng không có!”

“Muốn uống rượu thì thiếu gì cơ hội!”— Nói rồi lại cười bổ sung thêm: “Hơn nữa mục tiêu của anh không phải là tôi, là Lưu Huệ Anh kia. Có cô ấy là

Ngô Phong Hải nói: “Thôi được rồi, tối nay nếu xong sớm thì qua nhé!”

Gần như tất cả mọi người trong công ty đều đã ra về, Trương Hoa vẫn còn ngồi trong văn phòng hút thuốc, trong lòng rõ ràng rất muốn ăn cơm cùng Trần Đình, càng hi vọng cô chính miệng giải thích với mình, nhưng lại cố ý né tránh cô.

Là vì không muốn cho Trần Đình cơ hội hay là không muốn cho bản thân cơ hội? Là vì không tin tưởng Trần Đình hay là không tin tưởng bản thân? Hoặc cũng có thể bởi vì những kí ức cũ lang vàng ở trong đầu.

Trương Hoa đang nghĩ ngợi miên man thì Cổ Vân Vân đi vào. Trương Hoa ngẩng đầu lên nhìn cô, nói: “Còn chưa về à?” Cổ Vân Vân cười nói: “Sao cậu cũng chưa về thế?”

“Tôi nay không có việc gì nên muốn ở lại công ty một chút!”

“Thế thì đi ăn với tôi đi, lâu lắm rồi không cùng đi ăn!”

Trương Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Ok, đi đâu ăn?”

Cổ Vân Vân nói: “Cứ đi với tôi là được!”

Vào bãi đỗ xe, Cổ Vân Vân nói: “Cậu tự lái xe hay là ngồi xe tôi?”

“Hai ngày nay không được nghỉ ngơi, ngồi xe cậu đi, trên đường còn có thể nói chuyện!”

Trương Hoa nhìn đường, hỏi Cổ Vân Vân: “Đang đi đâu thế?”

“Đến nhà tôi!”

“Nhà cậu hình như không nằm trên đường này thì phải?”

“Cậu đừng quên là tôi có tổ ấm riêng từ lâu rồi nhé!”

“Ừ, tôi quên mất là bố cậu đã mua nhà cho cậu!”

Lúc gần đến nơi, Cổ Vân Vân lái xe đến một cái chợ, nói: “Chúng ta xuống mua thức ăn đi!”

“Về nhà tự làm à?”

Cổ Vân Vân cười: “Đạo này đi công tác về tôi toàn ở bên này, cũng thường xuyên tự nấu nướng!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122

Trần Đình nhìn Ngô Phong Hải bước vào, ánh mắt liền hướng ra sau lưng anh. Lưu Huệ Anh hỏi: “Trương Hoa đâu?”

Ngô Phong Hải nói: “Tối nay anh ấy không đi được, nhưng tôi đã nói với anh ấy rồi, nếu xong sớm thì qua!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình rồi lại hỏi Ngô Phong Hải: “Anh ấy có biết Trần Đình cũng đến không?”

“Biết chứ, tôi đã nói với anh ấy mà!”

Lưu Huệ Anh nói: “Xem ra anh ấy cố ý tránh mặt Trần Đình rồi!”

“Tại sao?”

Trần Đình cúi đầu không nói gì, Lưu Huệ Anh liền kể cho Ngô Phong Hải nghe. Ngô Phong Hải nghe xong, chau mày nói: “Trương Hoa trước nay có bao giờ như vậy đâu, anh ấy làm việc gì cũng rất đàn ông mà!”

Lưu Huệ Anh nói: “Cái mà anh nhìn thấy chỉ là tính cách của Trương Hoa khi tiếp xúc với bạn bè hoặc là trong công việc mà thôi!”

“Có gì khác biệt chứ? Đối xử với bạn bè cởi mở thì trong chuyện tình cảm cũng phải vậy chứ!”

Lưu Huệ Anh trừng mắt với Ngô Phong Hải, nói: “Tôi thấy tính anh còn cởi mở hơn cả Trương Hoa thế mà cũng có biết chủ động trong chuyện tình cảm đâu!”

Ngô Phong Hải cười trừ, thực ra câu nói này của Lưu Huệ Anh khá thẳng thắn, có thể Ngô Phong Hải hiểu ý của Lưu Huệ Anh, hoặc cũng có thể anh giả bộ không hiểu.

Ngô Phong Hải nói với Trần Đình: “Chị dâu cứ yên tâm, sáng mai anh ấy đi công tác, tôi nhiều lắm cũng chỉ ở một hai hôm là đi công tác rồi, đến lúc gặp anh ấy tôi sẽ giải thích với anh ấy cho!”

Trần Đình ngẩng đầu nhìn Ngô Phong Hải, nói: “Sáng mai anh ấy đi rồi ư?”

“Đúng thế, vì vậy lần này về chẳng có thời gian uống rượu với a nữa, tối mai đành phải tìm Dương Uy uống rượu thôi!”

Trương Hoa muốn giúp Cổ Vân Vân nấu nướng nhưng Cổ Vân Vân không đồng ý, nói Trương Hoa cứ ngồi đợi thưởng thức món ăn do chính tay cô nấu. Cổ Vân Vân bê món ăn lên bàn xong liền hỏi: “Uống rượu vang hay bia?”

Trương Hoa nói: “Bia đi!”

Cổ Vân Vân rót bia xong, Trương Hoa nhìn cô nói: “Vân Vân, cậu thay đổi thật rồi!”

Cổ Vân Vân cười: “Con người ai chẳng thay đổi!”

Trương Hoa nâng cốc lên, uống một ngụm. Cổ Vân Vân nói: “Có phải tâm trạng không được vui không?”

“Đâu có!”

“Hôm nay Phong Hải về mà cậu không đi uống với anh ta, rất là không bình thường, tôi cứ cảm thấy cậu có tâm sự trong lòng!”

Trương Hoa im lặng không nói gì.

Cổ Vân Vân bê cốc lên nói: “Nào, tôi mời cậu một ly, quên mất thỏa thuận giữa hai ta là không nói chuyện riêng tư mà!”

Trương Hoa nâng cốc lên, cười nói: “Đây đâu phải chuyện riêng tư gì đâu, hơn nữa chúng ta là bạn học cũ, cũng là bạn tốt, chẳng có chuyện riêng tư gì không thể nói cả!”

Cổ Vân Vân nói: “Cũng phải!”, nói rồi nhấp một ngụm bia, nói: “Bố tôi mấy hôm trước có gọi điện, bảo tôi ở lại công ty xử lý công việc, sau này không cần đi công tác nữa!”

“Chủ tịch cũng nói với tôi rồi, muốn để Ngô Tĩnh có thời gian giúp ông ấy xử lý một vài vấn đề của tập đoàn.”

“Bố tôi với Ngô Tĩnh gặp gỡ nhau nhiều như thế, hơn nữa bố tôi lại nhanh chóng tin tưởng cô ấy, hi vọng cô ấy không có mục đích gì khác!”

Trương Hoa cười cười: “Đương nhiên là không có mục đích khác rồi, Ngô Tĩnh là một nhân viên giỏi, ông chủ nào chẳng thích cô ấy!”

Cổ Vân Vân nói: “Hi vọng là vậy, thôi không nói những chuyện này nữa, chúng ta ăn đi, nếm thử tài nấu nướng của tôi xem thế

Hai người ăn xong, Trương Hoa nói: “Có cần tôi giúp cậu thu dọn không?”

“Không cần đâu, tôi cũng không muốn thu dọn, sáng nay vừa mới về, vẫn còn hơi mệt, sáng mai bảo cô giúp việc theo giờ đến dọn dẹp!”

Trương Hoa đứng dậy ngồi lên ghế, nói: “Thế cũng được, tôi cũng tranh thủ lười biếng một chút!”

Cổ Vân Vân rót hai cốc nước, đặt lên bàn rồi ngồi xuống nói: “Cậu đúng là lười hơn trước đây đấy!”

Trương Hoa rút một điều thuốc ra, nhìn Cổ Vân Vân hồi lâu rồi nói: “Vân Vân, nếu cậu cũng nghiêm túc làm việc như thế này sớm hơn vài năm thì có lẽ bây giờ đã giỏi hơn cả Ngô Tĩnh rồi!”

Cổ Vân Vân cười: “Mỗi người có một quỹ đạo sống riêng, trong những quỹ đạo riêng ấy sẽ có những trải nghiệm không giống nhau!”

“Bây giờ còn hiểu cả những lý lẽ cao siêu cơ đấy!”

Cổ Vân Vân phì cười: “Tôi thừa nhận Ngô Tĩnh rất thông minh, cũng rất có năng lực, mặc dù mấy năm trước cô ấy chỉ là một nhân viên bình thường, nhưng chắc chắn cô ấy đã đọc không ít sách vở về quản lý. Chỉ có điều ở Ngô Tĩnh đôi khi vẫn lộ ra một vẻ tự ti khó mà phát giác ra được!”

Trương Hoa ngạc nhiên nói: “Tự ti á? Không phải chứ?”

“Chắc chắn cậu không thể phát giác được, bởi vì khi tiếp xúc với một tập thể bình thường, cô ấy vô cùng bình thản, điềm nhiên. Nhưng khi tiếp xúc với một tập thể đặc biệt, hay còn gọi là những người có thân thế, địa vị và tiền bạc ấy, cô ấy sẽ cảm giác vô cùng cô độc.”

“Cậu nghĩ cảm giác cô độc này là tự ti ư?”

“Đại khái là tôi cảm thấy vậy, cô ấy có xuất thân không lấy gì làm tốt lắm, nên luôn có tâm lý bài xích đối với người giàu có. Trên mạng nó gọi tâm lý kiểu này là ‘ghét kẻ giàu’”.

Trương Hoa phì cười: “Tôi thấy cậu hơi bị nhạy cảm quá đấy!”

“Có thể là tôi nhạy cảm thật, chắc vì nguyên nhân xuất thân, vì vậy tôi càng được kiểu tâm lý này”.

Ngô Phong Hải cùng Lưu Huệ Anh và Trần Đình ra khỏi nhà hàng, Ngô Phong Hải nhìn đồng hồ, nói: “Không có Trương Hoa nên ăn cơm cũng xong sớm”, Lưu Huệ Anh nói: “Tôi cũng không muốn ngồi uống nhiều rượu với anh như thế!”

Ngô Phong Hải thấy Trần Đình cứ không nói gì liền lên tiếng: “Chị dâu đừng nghĩ ngợi nhiều, chuyện này cứ để tôi lo!”

Lưu Huệ Anh lại gần kéo tay Trần Đình: “Chúng ta đi thôi!”

Trần Đình nói: “Phong Hải, anh đưa Huệ Anh về đi, tôi tự về cũng được!”

Lưu Huệ Anh nói: “Cậu không muốn tở qua nhà cậu ngủ à?”

“Tôi nay tở muốn ở một mình!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình giây lát rồi nói: “Thôi được rồi! Ngày mai là thứ sáu, nếu muốn về thăm Tỉnh Tỉnh thì tở sẽ đi cùng cậu!”

“Ok!”

Ngô Phong Hải định đưa cả hai cùng về nhưng Trần Đình lại đẩy anh lên taxi, nói mình tự về cũng được. Bọn họ đi rồi, Trần Đình một mình đi trên phố một lát, sau đó bắt taxi về. Trương Hoa nhìn lên đồng hồ, nói: “Cậu mới về, nghỉ ngơi sớm đi! Tôi về đây!”

Cổ Vân Vân nói: “Để tôi lái xe đưa cậu về!”

“Không cần đâu, tôi tự bắt xe về cũng được!”

Cổ Vân Vân vẫn một mực đòi lái xe đưa Trương Hoa về, Trương Hoa đành phải nghe theo. Đến nơi, Trương Hoa xuống xe, Cổ Vân Vân cũng xuống xe theo: “Ngày mai đi công tác nhớ giữ gìn sức khỏe nhé! Còn nữa, nói thế nào thì nói, chúng ta cũng là bạn bè, nếu có chuyện gì cần cứ nói với tôi!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân giây lát rồi nói: “Cám ơn cậu!”

Cổ Vân Vân cười nói: “Tự nhiên cám ơn tôi làm gì?”

“Không có gì, cậu bây giờ khiến cho tâm lý của tôi nhẹ nhàng hơn nhiều!”

Cổ Vân Vân cười bảo: “Thôi tôi đi đây!”

Nhìn theo xe của Cổ Vân Vân khuất dần, Trương Hoa không lên tầng ngay mà châm một điếu thuốc, đứng bên đường hút. Nhìn lên đồng hồ, Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi gọi cho Ngô Phong Hải hỏi: “Mọi người vẫn đang ăn à?”

Ngô Phong Hải nói: “Không có anh nên đã về từ lâu rồi! Anh làm xong việc rồi hả?”

“Vừa về đến nhà, hay là ra ngoài uống một chút đi!”

“Ok, tôi cũng đang ngồi chán chết ở nhà đây!”

Trần Đình đứng rất lâu ở tầng năm. Lúc ăn cơm Ngô Phong Hải có nói sáng mai Trương Hoa sẽ đi công tác, vì vậy sau khi Ngô Phong Hải tiễn Lưu Huệ Anh về, Trần Đình cứ đứng do dự mãi, cuối cùng quyết định sẽ bắt xe về nhà Trương Hoa. Nhìn thấy Trương Hoa từ xe của Cổ Vân Vân đi ra, trái tim Trần Đình như thất lại. Nhìn thấy Cổ Vân Vân xuống xe nói vài câu với Trương Hoa, hơn nữa điệu bộ có vẻ rất thân mật, Trần Đình càng thấy chua xót trong lòng.

Cổ Vân Vân dạo này đã thay đổi, Trần Đình biết rất rõ. Cô biết Cổ Vân Vân hiện nay càng trở nên thu hút Trương Hoa, cho dù nói thế nào đi nữa, một người nghiêm túc làm việc, hơn nữa lại rất có năng lực, xuất thân trong một gia đình quyền quý như Cổ Vân Vân rất có sức hấp dẫn với đàn ông.

Huống hồ Cổ Vân Vân đã trao “làn đầu tiên” của mình cho Trương Hoa. Nghĩ đến đây, Trần Đình lại thấy tim mình đau nhói. Trần Đình bật đèn phòng khách lên, ngồi im lặng trên ghế hồi lâu, cuối cùng đứng dậy móc chìa khóa mà Trương Hoa đưa cho mình, đặt lên bàn.

Ngô Phong Hải gọi đồ nướng xong liền nói với ông chủ mang bia ra trước, sau đó nhìn Trương Hoa nói: “Anh có chuyện gì thế? Có phải bởi vì có chị dâu nên có ý nói là có việc để không đến không?”

“Tôi nay đúng là tôi có việc thật mà!”

“Lưu Huệ Anh đã nói cho tôi biết chuyện của hai người mấy hôm nay rồi, vì vậy anh không cần giấu giếm nữa!”

Thấy Trương Hoa không nói Ngô Phong Hải lại tiếp tục: “Chúng ta là đàn ông, trời sinh đàn ông ra là phải độ lượng hơn đàn bà, anh không nhìn thấy bộ dạng của chị dâu lúc ăn cơm đâu, tôi nhìn thấy mà còn không đành lòng!”

“Thôi đừng nói những chuyện này nữa, tìm anh ra đây là để uống rượu cơ mà!”

“Trên phương diện năng lực làm việc và đối nhân xử thế, tôi quả thực rất khâm phục anh, nhưng trong chuyện xử lý vấn đề tình cảm, tôi có ý kiến với anh đấy!”

Trương Hoa lúc này mới nhìn Ngô Phong Hải, im lặng một lát rồi chậm rãi nói: “Anh không hiểu tình hình đâu!”

“Tôi không hiểu tình hình nhưng tôi không ngốc, dù gì cũng quen biết nhau mấy năm trời rồi, tôi đoán chắc là trước đây chị dâu từng làm chuyện có lỗi với anh đúng không?”

Trương Hoa im lặng không nói. Ông chủ mang bia ra, Ngô Phong Hải rót ra hai cốc, nâng lên nói: “Chúng ta cạn ly nào!”

Uống xong, Ngô Phong Hải nói: “Chuyện quá khứ cũng như ly bia vừa rồi, anh có thể uống no vào bụng, cũng có thể đổ nó xuống cống, đương nhiên anh cũng có thể cho nó vào tủ lạnh cho đông lại, đợi một lúc sẽ mở tủ lạnh ra quan sát”.

Trương Hoa cười: “Nghe rất là triết lý!”

“Cũng không phải là triết lý, chỉ là những lý lẽ đơn thuần thôi, tôi thấy hiện nay anh để ly bia ấy vào tủ lạnh, lúc rảnh rồi mở ra nhìn. Kì thực những chuyện chúng ta trải qua trong đời cũng giống như chuyện uống bia rượu, đã không còn nhớ rõ ly nào như thế nào, nhưng một khi đã để đông trong tủ lạnh sẽ dễ dàng quên hết những ly khác mà chỉ nhìn thấy có ly này mà thôi!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải, nói: “Xem ra tôi phải đánh giá lại anh thôi! Triết lý như thế mà cũng nói ra được!”

Ngô Phong Hải nói: “Cuộc đời không phức tạp như vậy đâu, chỉ cần hiện tại sống vui vẻ là được. Đương nhiên nếu tương lai cũng vui vẻ như vậy thì càng tốt. Có thể suy nghĩ thoáng ra thì dễ dàng cảm thấy vui vẻ hơn!”

“Có lẽ hiện giờ anh vẫn còn độc thân nên anh vẫn suy nghĩ đơn giản và vui vẻ trong chuyện tình cảm!”

“Nói tóm lại là anh vẫn phải nhớ ly rượu này, trước đây chị dâu thế nào tôi tôi biết chị dâu kể từ khi tôi quen đến giờ là một người phụ nữ xứng đáng để yêu thương!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải, đột nhiên hỏi: “Anh có thích Lưu Huệ Anh không?”

Ngô Phong Hải thẳng thắn nói: “Thích!”

“Nếu anh phát hiện ra Lưu Huệ Anh có những điểm không hề hoàn mỹ như bản thân anh tưởng tượng, anh có thể chấp nhận không?”

“Anh tưởng rằng ai cũng hoàn mỹ hay sao? Trên đời này gần như chẳng có ai hoàn mỹ cả, vì vậy anh tuyệt đối đừng mong đi tìm một người hoàn mỹ! Quan trọng là người này có muốn đi cùng anh hết cuộc đời không, hơn nữa bản thân anh ở bên cạnh người này có thấy vui vẻ không!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

Lúc lên lầu, Trương Hoa vẫn nhớ những lời Ngô Phong Hải nói khi uống bia. Chẳng lẽ không phải vì bản thân anh thật sự không tin Trần Đình sẽ thích Vu Hâm mà là vì anh không thể bỏ qua những chuyện trong quá khứ?

Bật đèn phòng khách lên, chùm chìa khóa đặt trên bàn đập vào mắt, xem ra tối nay Trần Đình đã đến đây. Nhìn chùm chìa khóa trên bàn, Trương Hoa đột nhiên cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Trương Hoa lại gần, cầm chùm chìa khóa đi vào phòng.

Bật đèn trong phòng lên, Trương Hoa nhìn thấy tất cả hành lý cần dùng khi đi công tác đều đặt trên giường. Mở túi hành lý ra, bên trong quần áo đã gấp gọn gàng và có cả đồ dùng cá nhân nữa. Trương Hoa đứng ngây ra bên cạnh giường, nhìn đống đồ đạc hồi lâu.

Buổi sáng, Trương Hoa đến công ty, cứ nhìn vào phòng tài vụ nhưng không thấy Trần Đình đến. Ngô Phong Hải vào văn phòng Trương Hoa, nói: “Anh không đi thẳng từ nhà à?”

“Tôi qua tôi để xe ở đây, sáng nay qua đây lấy xe!”

“Thế sao còn chưa đi? Ở công ty còn việc cần giải quyết à?”

“Vừa chỉnh lý lại ít tài liệu, đi ngay bây giờ đây!” Nhiều lần tôi cũng chỉ ở lại thành phố hai ngày là lại đi công tác, đợi tôi qua đó rồi nói chuyện tiếp nhé!”

Trương Hoa xuống lầu, đứng ở cổng nhìn quanh một hồi, cuối cùng thất vọng đi vào bãi đỗ xe. Trên đường đi, Trương Hoa cứ nghĩ ngợi vẩn vơ, mấy lần vì mãi nghĩ mà suýt nữa đâm vào xe khác, gạt mình bừa bãi mới thấy sợ toát mồ hôi hột.

Trần Đình trong cơn mơ màng nghe thấy có tiếng gõ cửa, lẳng tai nghe còn thấy tiếng Lưu Huệ Anh gọi mình. Trần Đình xuống khỏi giường ra mở cửa.

Lưu Huệ Anh nói: “Sao tớ gọi lâu thế mới ra mở cửa?”

Trần Đình nói: “Tớ ngủ say quá!”

“Tớ đi làm về rồi mà cậu vẫn còn ngủ à?”

“Mãi đến trưa tớ mới ngủ mà!”

“Chiều nay tớ gọi mấy lần liền mà cậu không nghe điện thoại, gọi đến cửa hàng thì không có cậu ở đó, vì vậy hết giờ làm tớ phải chạy đến đây đây!”

“Xin lỗi, trưa nay vì buồn ngủ không chịu nổi nên tớ đã chuyển sang chế độ im lặng!”

“Có chuyện gì thế? Từ tối hôm qua đến trư

a nay cậu không ngủ đúng không? Nhìn đầu tóc cậu bù xù thế kia kìa!”

Trần Đình đi vào trong phòng, nằm lăn ra giường. Lưu Huệ Anh nói: “Mới có chút chuyện với Trương Hoa mà đã thành ra thế này rồi!”

Trần Đình nhắm mắt, cười chua xót. Lưu Huệ Anh nói: “Đừng nằm nữa, dậy đi ăn với tớ đi, ăn xong sẽ phần chán hơn đấy!”

“Tớ không muốn ăn!”

“Không ăn sao được, lúc chiều Ngô Phong Hải gọi điện hỏi tớ tối nay có muốn cùng đi ăn không, tớ tưởng là sẽ cùng về thăm Tỉnh Tỉnh với cậu nên từ chối rồi, giờ tớ gọi cho anh ta cùng đi nhé, dù gì cũng có người trả tiền thay!”

“Cậu đi đi, tớ không muốn nhúc nhích nữa!”

Lưu Huệ Anh có nói thế nào Trần Đình cũng không chịu ngồi dậy, cuối cùng đành bó tay: “Vậy tớ cũng không đi nữa!”

Lưu Huệ Anh chạy ra chợ mua ít đồ ăn, sau đó về làm com. Lúc vào phòng đã thấy Trần Đình ngủ say rồi, cũng không biết vì mệt hay là vì không muốn ăn nữa.

Lưu Huệ Anh lôi Trần Đình dậy ăn com xong, trông Trần Đình cũng khá hơn một chút. Lưu Huệ Anh nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Có phải tối qua lại đi gặp Trương Hoa không?”

Trần Đình nghĩ một lát rồi kể chuyện tối hôm trước cho Lưu Huệ Anh nghe.

“Thế thì chúng mình được điều gì chứ? Chứng minh Trương Hoa thích Cổ Vân Vân hay là Trương Hoa muốn cưới Cổ Vân Vân? Tôi thấy cậu và Trương Hoa đều nhạy cảm quá mức như nhau, cứ thích suy đoán bừa, anh ấy nhìn thấy cậu trong quán cà phê với Vu Hâm liền cho rằng cậu và Vu Hâm có quan hệ gì đó, cậu cũng như vậy!”

“Chuyện này đâu có giống nhau, anh ấy với Cổ Vân Vân đã từng có quan hệ bao nhiêu năm nay, hơn nữa từng ngủ với nhau rồi!”

“Chính vì điểm này nên cậu càng phải yên tâm, bao nhiêu năm nay Trương Hoa vẫn không thích Cổ Vân Vân, hiện giờ chẳng nhẽ lại thích cô ta?”

“Nhưng hiện giờ Cổ Vân Vân không giống Cổ Vân Vân trước đây, là đàn ông thì ai cũng sẽ thích!”

“Tớ thực sự không còn gì để nói với cậu, nếu cậu đã nghĩ thế thì cứ đi nói thẳng với Trương Hoa là mau mau lấy Cổ Vân Vân làm vợ, cô ta đúng là một cô gái tốt ngàn năm có một đấy!”

Lưu Huệ Anh nói xong thấy Trần Đình cúi đầu không nói gì, lại nói: “Thôi đừng nghĩ ngợi nữa, mau đi tắm đi, ngày mai tớ được nghỉ, tớ sẽ đưa cậu đi chơi một ngày!”

Buổi chiều, Lưu Huệ Anh và Trần Đình đang đi dạo ở trung tâm thì Ngô Phong Hải gọi đến hỏi: “Vẫn đang ở nhà bố mẹ Trương Hoa à? Tối có về thành phố không?”

Lưu Huệ Anh nói: “Tối qua không đi, Trần Đình tâm trạng không vui, hôm nay tôi đang đi với cô ấy!”

Ngô Phong Hải nói: “Thế tối nay cùng đi ăn com đi!”

Lưu Huệ Anh ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình, tay bịt chặt máy nói: “Ngô Phong Hải rủ chúng ta tối nay đi ăn, cậu

“Cậu đi đi!”

Lưu Huệ Anh nói vào điện thoại: “Tâm trạng Trần Đình không vui, không muốn ra ngoài ăn, tôi cũng không đi đâu!”

Ngô Phong Hải do dự một lát, sau đó khẽ nói: “Ngày mai tôi đi công tác rồi!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình, Trần Đình liền hỏi: “Sao thế?”

“Ngày mai anh ta đi công tác rồi!”

“Vậy chúng ta đi đi!”

Ngô Phong Hải đưa hai người họ đến chân cầu thang, Trần Đình nói: “Phong Hải có lên đây ngồi một lát không?”

“Thôi tôi không lên đâu, ngày mai gặp được Trương Hoa rồi, đến lúc ấy tôi sẽ hỏi anh ấy. Nhưng theo như tình hình đột trước ba chúng tôi cùng đi công tác thì anh ấy và Cổ Văn Văn không có tình cảm gì đâu!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình nói: “Cậu đấy, cứ gặp phải chuyện gì liên quan đến Cổ Văn Văn là nhạy cảm quá mức!”, nói rồi ngoảnh đầu lại nói với Ngô Phong Hải: “Ra ngoài cẩn thận nhé!”

Trần Đình nằm xuống giường, đột nhiên hỏi: “Tớ trả chìa khóa cho Trương Hoa rồi, không biết mấy cái cây ấy đã chết chưa nữa!”

Lưu Huệ Anh ngoảnh sang nhìn Trần Đình, nói: “Cậu đúng là vừa đáng giận vừa đáng ghét, thật muốn cho cậu vài cái tát, vô dụng quá đi mất!”

Thấy Trần Đình không nói gì, Lưu Huệ Anh lại nói: “Ngày mai chúng ta về thăm Tỉnh Tỉnh đi, đi sớm một chút, thứ hai tớ còn phải đi làm, vì vậy chiều mai sẽ về thành phố, cậu có thể ở lại thêm vài ngày, ở bên Tỉnh Tỉnh sẽ đỡ nghĩ ngợi lung tung!”

Buổi sáng về nhà Trương Hoa, mẹ Trương Hoa vui vẻ nói: “Huệ Anh cũng về đấy à?”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Cháu muốn về đây ăn đồ ăn của bác gái nấu ạ!”

“Đừng rồi đấy, có thời gian thì cứ về đây, ở trọ bên ngoài cũng chẳng dễ dàng gì, cháu cứ coi đây như nh

Mẹ Trương Hoa muốn giữ Lưu Huệ Anh ở lại một tối nhưng Lưu Huệ Anh sợ sáng ra không kịp đi làm, cuối cùng vẫn một mình về thành phố. Buổi tối, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Trần Đình, mẹ Trương Hoa liền hỏi: “Đình à, nhìn sắc mặt con khó coi quá, khó chịu ở đâu à?”

“Dạ không ạ, chắc là vì mấy hôm nay không ngủ được thôi mẹ ạ!”

“Thế thì tối ngủ sớm một chút!”

Ngô Phong Hải và Trương Hoa ăn cơm xong liền về khách sạn. Ngô Phong Hải nói: “Tốt quá, lại có thể ngủ chung với anh rồi!”

Trương Hoa cười cười, đi vào nhà vệ sinh rửa tay. Lúc đi ra, Ngô Phong Hải hỏi: “Tôi hỏi anh câu này, anh thấy Cổ Văn Văn thế nào?”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải không nói gì. Ngô Phong Hải liền lên tiếng: “Tức là có thích hay không thích cô ấy?”

“Trần Đình nói với anh cái gì phải không?”

“Cô ấy chỉ nói nhìn thấy anh và Cổ Văn Văn đi với nhau!”

“Lúc nào?”

“Buổi tối trước khi anh đi công tác”.

Trương Hoa đột nhiên nhớ ra cảnh tượng mình đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới đường quan sát Trần Đình bắt xe hôm trước, chẳng lẽ tối hôm ấy Trần Đình đã bắt gặp Cổ Văn Văn đưa anh về nhà? Chẳng trách mà cô đã giao lại chìa khóa nhà cho mình.

Ngô Phong Hải nói: “Có phải anh cảm thấy Trần Đình đã hiểu lầm mình không?”

Trương Hoa không nói gì. Ngô Phong Hải lại tiếp tục: “Nếu cô ấy có thể hiểu lầm cậu, thì tại sao cậu không tin mình đã hiểu lầm cô ấy?”

Thấy Trương Hoa vẫn không nói gì, Ngô Phong Hải lại tiếp tục: “Có thời gian thì gọi cho cô ấy đi!”, nói rồi liền đứng dậy vào nhà vệ sinh đi tắm. Nhưng Trương Hoa không gọi cho Trần Đình, mặc dù đột đi công tác trước anh nhiều lần gọi cho cô.

Trần Đình vốn định ở nhà thêm vài ngày nhưng lại sợ mẹ phát hiện ra tâm trạng của mình không được vui nên sáng ngày hôm sau liền về thành phố. Đến thành phố, cô về nhà trước, đến chiều mới ra cửa hàng.

Trần Đình hoàn toàn chẳng có tâm trí nào mà lo lắng chuyện tài vụ bên công ty mới. Lúc sắp hết giờ làm, Vu Hâm đến. Trần Đình nhìn thấy anh ta đột nhiên xuất hiện, tâm trạng rất khó chịu, đang định báo từ sau anh đừng bao giờ đến tìm tôi nữa, nhưng thấy Lâm Lam và Đồng Mộng Mộng ở đấy nên không tiện nói.

Vu Hâm cười nói: “Mấy ngày nay cô không đến công ty nên tôi đành phải đến tìm cô!”

Trần Đình nói: “Tôi đã nói rồi, việc tài vụ anh cứ quyết định là được rồi!”

“Thế sao được, cô xem bàn bạc ở đây hay là tìm nơi khác?”

Trần Đình lại nhìn Lâm Lam và Đồng Mộng Mộng, nói: “Chúng ta lại ra quán cà phê gần đây đi!”

Hai người bàn xong việc, Trần Đình liền đứng dậy nói: “Nếu không có việc gì thì tôi phải đi trước đây!”

Vu Hâm cho tài liệu vào trong túi, nói: “Khó khăn lắm mới có cơ hội nói chuyện riêng, chúng ta ngồi nói chuyện vài phút đi!”

Trần Đình chẳng còn cách nào khác, đành ngồi lại.

Vu Hâm nhấp một ngụm cà phê, nói: “Tôi nghe nói cô đã ly hôn, hơn nữa lại sống không hạnh phúc. Kì thực tôi có thể hiểu được hoàn cảnh của cô, mặc dù tôi chưa ly hôn nhưng về tình cảm cũng chẳng khác gì đã ly hôn.”

“Giám đốc Vu, hôm nay chúng ta đến đây là để bàn công việc!”

Vu Hâm cười nói: “Tôi không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy trong chuyện tình cảm chúng ta có rất nhiều điểm tương đồng, vì vậy tôi muốn tâm sự với cô một chút thôi!”

Trần Đình đứng lên nói: “Tôi nay tôi còn chút việc bận, tôi xin phép đi trước đây!”, mới đi được vài bước, cô lại ngoảnh đầu lại nói: “À phải rồi, hi vọng giám đốc Vu sau này đừng đến cửa hàng tìm tôi nữa, nếu thực sự có việc thì cứ gọi điện, tôi sẽ đến công ty”.

Trần Đình về đến nhà, càng nghĩ càng nhận thấy Vu Hâm có ý với mình. Hôm sau, Trần Đình đến cửa hàng, trong đầu cứ nghĩ, hi vọng Vu Hâm đừng đến cửa hàng tìm cô nữa. Thế nhưng đến chiều Vu Hâm lại đến, ở cửa hàng cô cũng không tiện nói mấy lời khó nghe, Trần Đình đành phải ra ngoài cửa hàng.

Vu Hâm đi ra sau Trần Đình, đến nơi cách cửa hàng hoa vài trăm mét, Trần Đình ngoảnh đầu lại nói: “Tại sao hôm nay anh lại đến tìm tôi?”

Vu Hâm nói: “Chúng ta có thể ra quán cà phê ngồi nói chuyện không?”

“Anh cứ nói luôn ở đây đi!”

Vu Hâm nhìn dòng người qua lại xung quanh mình, ngẫm nghĩ rồi nói: “Thôi được rồi, tôi đã do dự bao ngày nay, cuối cùng vẫn quyết định lấy hết dũng khí ra nói với em: Anh thích em! Kể từ cái nhìn đầu tiên anh đã thích em rồi!”

Trần Đình trừng mắt nhìn Vu Hâm hồi lâu, sau đó nói: “Xin giám đốc Vu hãy tự trọng một chút, anh là người đã có vợ, có con rồi!”

“Anh biết em sống không hạnh phúc, nhưng anh biết em là một người phụ nữ đáng để yêu, chỉ cần em đồng ý ở bên anh, anh thề cả đời này sẽ đối xử tốt với em! Anh sẽ coi con gái em như con đẻ của mình!”

Trần Đình ngắt lời Vu Hâm: “Đủ rồi đấy, nếu anh muốn nói những lời này thì mời anh về cho!”

Vu Hâm lớn tiếng nói: “Tại sao em cứ thích giầy vò bản thân, Trương Hoa không hề yêu em, càng không biết trân trọng em, nhưng em không chịu hiểu!”

Những người đi qua nghe thấy Vu Hâm nói đều ngoảnh lại nhìn anh ta. Trần Đình không buồn đếm xỉa đến Vu Hâm, vội sang bên đường bắt taxi về thẳng nhà, thậm chí còn không buồn ngoảnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

Mặc dù đã sớm có dự cảm nhưng không ngờ nhanh như vậy, nằm trên giường, bên tai Trần Đình vẫn vang vọng những lời Vu Hâm nói. Thật sự căm ghét Vu Hâm ư? Đương nhiên là không. Mặc dù Vu Hâm hơn cô hơn chục tuổi, nhưng hành vi và ngôn ngữ rất có chừng mực, có khí chất, lại có đủ sự điềm đạm và chừng mực của một đàn ông đứng tuổi.

Điều quan trọng hơn nữa là, chưa bao giờ có một người đàn ông nào nói với cô như vậy. Lục Đào là do cô chủ động, hẳn ta không bao giờ hứa hẹn bất cứ lời nào với cô. Còn Trương Hoa là người đàn ông không bao giờ thể hiện tâm tình ra bằng lời nói.

Nghĩ đến đây, nhớ lại cuộc sống mấy năm nay mà Trần Đình không khỏi buồn lòng. Nhưng có thể chấp nhận Vu Hâm không? Chắc chắn là không. Cho dù thế nào, người mà cô yêu là Trương Hoa, giữa hai người còn có một đứa con gái nữa, chỉ cần Trương Hoa không tái hôn, bản thân cô cũng không bao giờ cân nhắc đến vấn đề tình cảm với người khác. Nhưng Trương Hoa sẽ chấp nhận mình chứ? Hay nói cách khác, anh sẽ chấp nhận mình mà không có bất cứ âm ảnh tâm lý nào chứ? Chắc chắn Trương Hoa không làm được.

Mấy ngày liền Trương Hoa đều tìm cách né tránh mình, cố ý lạnh nhạt với mình, nguyên nhân thật sự có lẽ vì anh không thể quên được quá khứ của mình.

Đã mấy năm qua rồi, tưởng như anh đang dần dần quên đi những chuyện ấy, nhưng đằng sau cái vẻ bề ngoài bình thản ấy lại là nỗi ám ảnh đáng sợ.

Cuối cùng Trần Đình lại tự vấn lương tâm, nếu đã biết như vậy tại sao còn chờ đợi Trương Hoa? Tự hỏi rồi lại lập tức có đáp án: Chẳng còn cách nào khác, bản thân mình đã yêu một Trương Hoa như vậy, cũng đã sinh con cho anh rồi.

Đào tạo kết thúc, Trương Hoa về đến khách sạn nhưng chẳng thấy vui vẻ hay hào hứng gì. Hiện giờ những hội trường đào tạo đối với anh chỉ còn đơn thuần mang tính chất công việc, không thể nào tìm lại được cảm giác nhiệt huyết, phấn khích và phóng khoáng như trước đây.

Đây đúng là cuộc sống mà anh thích ư? Chỉ đơn thuần kiếm tiền để sống là cuộc sống mà anh cần ư? Đi công tác còn đỡ, ít nhất tối tối cũng còn có thể nói chuyện phiếm với Ngô Phong Hải, về đến thành phố rồi, tối nào cũng cảm thấy vô cùng trống trải, hụt hẫng.

Cho dù là thất bại hay là thành công, cho dù là vui vẻ hay là buồn chán cũng đều không có ai cùng chia sẻ. Bố mẹ và Nhã Vận mặc dù là người thân, nhưng có rất nhiều tâm sự không phải cứ người thân là có thể chia sẻ được.

Con gái là niềm hi vọng của anh, vì con gái, anh có thể làm bất cứ việc gì, nhưng những thứ ấy đều không phải là nền tảng của c. Vậy ai mới đúng? Trần Đình ư?

Nhiều khi Trương Hoa rất khao khát có được

c cuộc sống như vợ chồng Lí Dương Uy, yên bình, đơn giản, cùng nhau nấu nướng, cùng nhau xem tivi, cùng nhau nói chuyện, cho dù chỉ là những vấn đề chán ngắt.

Thực ra bản thân anh cũng có thể có một cuộc sống như vậy, nhưng tại sao thâm tâm anh vẫn tìm cách từ chối? Là đang giãy vò bản thân hay đang giãy vò Trần Đình? Hay là do anh không thể lừa gạt lòng mình, không thể nào quên được chuyện quá khứ của Trần Đình?

Ngô Phong Hải bước vào, nói: “Nghĩ gì mà thất thần thế?”

Trương Hoa ngẩng đầu lên nói: “Đang nghĩ xem con Lí Dương Uy khi nào thì chào đời?”

Ngô Phong Hải nói: “Chẳng phải sáng nay Dương Uy đã gọi điện báo Kì Oanh đã nhập viện, chắc là sẽ sinh nhanh thôi, không phải tối nay thì sẽ là ngày mai!”

Trương Hoa nói: “Cũng may mấy ngày nữa mình mới về, đợi về đến nơi chúng ta sẽ ăn mừng một bữa mới được!”

“Đương nhiên rồi, tốt nhất là nhập qua đêm luôn!”

Lúc Lí Dương Uy gọi điện đến Trương Hoa đã ngủ rồi. Trương Hoa bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, vừa nghe máy Lí Dương Uy đã phấn khởi nói: “Đẻ rồi, đẻ rồi, tôi mừng quá, cuối cùng tôi cũng được làm bố rồi!”

Trương Hoa bỗng chốc cũng thấy phấn chấn hẳn, ngồi bật dậy hỏi: “Trai hay gái?”

Lí Dương Uy nói: “Là một thằng nhóc, thằng ranh hành mẹ nó dữ lắm, Kì Oanh vất vả lắm mới đẻ được nó ra đấy!”

Lúc hai người nói chuyện, Ngô Phong Hải bị tiếng ồn đánh thức, vội đến bên cạnh Trương Hoa, cầm lấy điện thoại nói chúc mừng Lí Dương Uy. Cúp điện thoại rồi, Trương Hoa nhìn đồng hồ, đã bốn giờ sáng.

Ngô Phong Hải nói: “Tôi bị cậu ta làm cho phấn khởi lây rồi, hay là chúng ta tìm một chỗ nào đó ngồi uống rượu đi?”

“Thôi cứ chờ thêm vài hôm nữa chúng ta về rồi đi uống một lần cho đã!”

Trần Đình bắt đầu trốn tránh Vu Hâm, cả công ty và cửa hàng cô đều không đến. Nhưng Vu Hâm cứ liên tục gọi điện thoại, còn thổ lộ luôn ở trong điện thoại, thế nên Trần Đình liên tục tắt luôn cả máy.

Buổi tối Lưu Huệ Anh đến chơi, hỏi: “Sao cậu lại tắt máy thế?”, Trần Đình liền kể sự tình cho Lưu Huệ Anh nghe. Lưu Huệ Anh nói: “Kì Oanh đã sinh con trai, tớ muốn báo cho cậu biết nhưng cậu lại tắt máy, thế nên hết giờ tớ đành đi thẳng qua bên này!”

“Sinh khi nào thế?”

“Sáng nay Ngô Phong Hải gọi điện nói với tớ, chắc là sinh lúc bốn giờ sáng!”

“Thế họ có về ăn mừng không?”

“Phải mấy ngày nữa họ mới về cơ! Cậu cứ tắt máy như thế thì giải quyết được gì?”

“Tớ cũng không biết nữa!”

“Cái gì cần nói rõ thì phải nói rõ, chỉ trốn tránh không cũng không được, nếu Trương Hoa biết, còn không biết anh ấy sẽ phản ứng thế nào nữa!”

Trần Đình muốn về nhà bố mẹ Trương Hoa ở vài ngày, nghỉ đi nghỉ lại, cuối cùng vẫn ở lại thành phố, đợi Trương Hoa về, tìm anh nói chuyện rõ ràng một lần, sau đó nói rõ với Vu Hâm, bảo anh ta đừng đeo bám cô nữa.

Buổi sáng, Trần Đình thường đến cửa hàng hoa ngồi một lúc rồi đi, cô biết Vu Hâm không thể đến vào khoảng thời gian này, bởi vì Lâm Lam mấy lần nói với cô, Vu Hâm đến tìm cô đều vào buổi chiều.

Trần Đình nói với Lâm Lam: “Em cứ nói với anh ta rằng chị không đến, những thứ khác thì không phải nói nhiều!”

Thỉnh thoảng ban ngày Trần Đình lại đến công ty Lưu Huệ Anh chờ cô tan làm, có lúc thì về nhà nghỉ ngơi, buổi chiều ra chợ mua đồ về nấu nướng và đợi Lưu Huệ Anh.

Hết giờ làm Lưu Huệ Anh lại qua chỗ Trần Đình, Trần Đình vẫn đang làm cơm. Lưu Huệ Anh nói: “Ngày mai bọn họ về, Lí Dương Uy hẹn chúng ta cùng đi ăn cơm, bởi vì cậu tắt máy nên Lí Dương Uy bảo tớ nói với cậu đấy!”

“Đi ăn ở đâu

“Vì bây giờ Kì Oanh vẫn ở trong bệnh viện, nên mọi người đã hẹn nhau sẽ đến bệnh viện thăm em bé trước, sau đó tìm một nhà hàng nào đó ăn cơm!”

“Có cần phải chuẩn bị phong bao không nhỉ?”

Lưu Huệ Anh cười: “Đương nhiên rồi! Chỉ có điều cậu có chuẩn bị hay không cũng không sao, kiểu gì Trương Hoa chẳng chuẩn bị!”

Trần Đình nói: “Thôi tớ cứ chuẩn bị một cái riêng vậy!”

“Ngày mai cậu đến bệnh viện trước, hết giờ làm chắc tớ không qua kịp đâu, chỉ có thể qua nhà hàng luôn thôi!”

Buổi chiều, Trần Đình đang chuẩn bị đến bệnh viện thì có người đến gõ cửa, mở cửa ra thì thấy Vu Hâm. Trần Đình đứng ngây ra nhìn anh ta một lát, nói: “Sao anh lại đến đây?”

Vu Hâm cười nói: “Không để anh vào nói chuyện sao?”

Trần Đình nói: “Tôi chuẩn bị ra ngoài bây giờ đây!”

Vu Hâm đi thẳng vào trong, nói: “Sao em tắt máy?”

“Giám đốc Vu, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, xin anh đừng có như vậy nữa!”

“Em không chỉ tránh anh mà còn tắt máy, điều đó cho thấy trong lòng em đang do dự, nếu em không có ý gì tại sao lại sợ gặp anh?”

“Giám đốc Vu, tôi không có thời gian giải thích những chuyện này với anh, giờ tôi phải đi thăm con bạn tôi, Trương Hoa hôm nay cũng về, tôi không muốn anh ấy lại hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta!”

“Nếu anh ta thật sự thích em, cho dù có thế nào cũng sẽ không hiểu lầm em, cho dù là lúc nào cũng sẽ tin tưởng em!”

“Anh có tin hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi, ngoài ra tôi vẫn phải nói câu này: Sau này anh đừng đến tìm tôi nữa!”

Trần Đình nói xong liền chuẩn bị ra ngoài, đi đến cửa liền nói: “Tôi phải khóa cửa rồi!”

Vu Hâm đành phải đi ra, Trần Đình đóng cửa lại rồi sai bước xuống lầu. Vu Hâm đuổi theo phía sau, vừa xuống đến bên dưới lầu Vu Hâm đã kéo tay Trần Đình nói: “Em nghe anh nói vài câu có được không?”

Trần Đình vẫn cứ đi thẳng: “Chẳng có gì để nói hết, sau này anh đừng đến tìm tôi nữa!”

Vu Hâm kéo mạnh tay Trần Đình, nói: “Vậy cũng được, nếu Trương Hoa đồng ý chấp nhận em, anh sẽ không tìm em nữa!”

Trần Đình ngoảnh đầu lại nói với Vu Hâm: “Nhất định anh ấy sẽ làm vậy!”

Buổi chiều, Trương Hoa và Ngô Phong Hải về công ty. Trương Hoa nhìn vào phòng tài vụ, nhưng không thấy Trần Đình, cũng không thấy Vu Hâm. Trương Hoa liền nói với Ngô Phong Hải: “Tôi ra ngoài một chút, đợi tôi về rồi sẽ cùng đến bệnh viện nhé!”

Trương Hoa lái xe đến cửa hàng cũng không thấy Trần Đình. Lâm Lam nói: “Đạo này chị Đình chỉ đến ban ngày, ngồi một lát rồi đi!”

Trương Hoa đang chuẩn bị nhưng lại ngoảnh đầu lại hỏi: “Đạo này có ai đến tìm cô ấy không?”

Lâm Lam nói: “Giám đốc Vu ở bộ phận tài vụ có đến tìm chị ấy mấy lần nhưng đều không có chị ấy ở đây!”

Trương Hoa ra khỏi cửa hàng, ngồi rất lâu trong xe, cuối cùng lại lấy máy ra gọi cho Trần Đình nhưng phát hiện cô tắt máy. Ngoài mấy lần bỏ đi, Trần Đình gần như không bao giờ tắt máy, tại sao bây giờ lại tắt máy? Hơn nữa Ngô Phong Hải đã nói với Lưu Huệ Anh rằng hôm nay họ sẽ về, chắc cô cũng biết hôm nay anh sẽ về, tại sao còn tắt máy?

Trương Hoa dừng xe bên đường, cách chỗ Trần Đình thuê nhà không xa, cứ do dự mãi không biết có nên vào nhà Trần Đình không. Đang trầm ngâm hút thuốc thì nhìn thấy Trần Đình đi ra, tiếp sau đó lại thấy Vu Hâm chạy theo sau, sau đó Vu Hâm kéo tay cô, hai người nói cái gì đó. Trương Hoa dường như nhìn thấy hình ảnh của Trần Đình lên khách sạn chỗ Lí Dương Uy làm việc trước đây.

Vừa nhìn thấy những cảnh này, Trương Hoa lập tức khởi động xe và phóng vèo đi. Trong khi đó, Trần Đình lúc này không hề chú ý đến chiếc xe mới khởi động và phóng đi đó.

Trương Hoa về văn phòng công ty, Ngô Phong Hải bước vào nhìn anh, nói: “Sao sắc mặt khó coi

“Không có gì, chúng ta đến bệnh viện thôi!”

Ngô Phong Hải nói: “Cổ Vân Vân đi cùng với chúng ta, Ngô Tĩnh vốn cũng định đi nhưng lại có việc đột xuất nên không đi được!”

Phòng bệnh náo nhiệt hẳn lên, cả mẹ Lí Dương Uy và mẹ Kì Oanh đều có mặt. Trương Hoa ôm đứa bé mới sinh được mấy ngày nói: “Nhẹ thế, bé quá nhỉ, thế là tôi được làm bố nuôi rồi!”

“Quan hệ của chúng ta như vậy rồi, cậu có không muốn làm cũng không được!”

Cổ Vân Vân nói: “Tôi với Kì Oanh cũng thân thiết như thế, vậy tôi cũng làm mẹ nuôi mới được!”

Kì Oanh nằm trên giường, cười nói: “Một ông bố nuôi đẹp trai và giỏi giang, một bà mẹ nuôi xinh đẹp và lắm tiền, thế là con tôi kiếm bọn rồi!”

Ngô Phong Hải cười nói: “Chị dâu đến rồi à?”

Mấy người ngoảnh đầu lại, thấy Trần Đình đang đứng bên ngoài cửa. Cổ Vân Vân nhìn Trần Đình vội cười nói: “Chỉ có điều giữa bố nuôi và mẹ nuôi này chẳng có quan hệ gì hết!”

Trần Đình đến bên cạnh Trương Hoa, nhìn anh ôm đứa bé, móc bao lì xì đỏ ra nhét vào trong áo em bé, nói: “Đáng yêu ghê cơ!”

Lí Dương Uy nói: “Trương Hoa đã đưa rồi, sao mỗi người lại đưa một cái thế?”

Trương Hoa lạnh lùng nói: “Của cô ấy là của cô ấy, của tôi là của tôi!”, Cổ Vân Vân đến gần đón lấy đứa bé, nói: “Để mẹ nuôi ôm cái nào!”

Trương Hoa nói: “Tôi xuống dưới chờ mọi người nhé!”

Nhìn Trương Hoa lạnh lùng bỏ đi, mấy người ai nấy đều ngạc nhiên. Trần Đình càng đứng ngây ra không nhúc nhích được. Ngô Phong Hải đến bên cạnh Trần Đình khẽ nói: “Chị dâu, tính tình Trương Hoa như vậy đấy, tôi nay đi ăn nhất định tôi sẽ nói anh ấy!

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125

Mấy người ra đến cổng bệnh viện, Trần Đình nói: “Tôi nay tôi còn có việc, tôi không đi đâu!”

Lí Dương Uy nói: “Thế sao được, em nhất định phải đi!”

Trần Đình nói: “Đội vài hôm nữa Kì Oanh và em bé về, em lại qua chơi! Hôm nay em thấy hơi mệt!”

Ngô Phong Hải cũng khuyên Trần Đình đi, nhưng Trần Đình kiên quyết không đi. Lí Dương Uy nhớ ra hành động lạnh nhạt của Trương Hoa ban nãy, thậm chí có khi hai người đang có mâu thuẫn gì chăng? Cuối cùng đành nói: “Vậy để lần sau anh mời riêng em vậy nhé!”

Trần Đình về đến nhà, không bật đèn cũng chẳng bật ti vi, cả căn phòng yên tĩnh chẳng có chút tiếng động, Trần Đình ngồi ngây ra trên giường.

Lúc ở bệnh viện nhìn thấy Kì Oanh mặt rạng ngời hạnh phúc, mẹ cô, còn cả mẹ Dương Uy đều ở bên cạnh chăm sóc, Trần Đình nhớ lại đến lúc mình sinh con gái, trong lòng không khỏi chua xót.

Chủ yếu nhất vẫn là thái độ của Trương Hoa. Trần Đình không hiểu tại sao Trương Hoa lại trở nên như vậy. Cậu nói: “Của cô ấy là của cô ấy, của tôi là của tôi” cùng với hành động bỏ đi lạnh lùng của anh càng khiến cho cô thêm đau lòng.

Lần trước sau khi đưa con đi, sau đó trở lại, mặc dù Trương Hoa không nói gì thân mật, cũng không có hành động thân mật với cô, nhưng anh không bao giờ tỏ ra lạnh lùng như thế. Tại sao? Chẳng lẽ là vì anh hiểu lầm chuyện cô và Vu Hâm ở trong quán cà phê? Hay còn vì nguyên nhân gì khác nữa?

Nghĩ đến đây, trong đầu Trần Đình lại thoáng hiện lên hình ảnh Trương Hoa và Cổ Vân Vân nhận làm bố mẹ nuôi con trai Lí Dương Uy, chẳng lẽ đột trước Trương Hoa thường xuyên đi công tác với Cổ Vân Vân nên đã nảy sinh tình cảm chăng?

Trương Hoa ngồi trong xe, thấy Trần Đình bỏ đi một mình, không khỏi nghĩ thầm: “Chẳng lẽ tối nay cô ấy đi gặp Vu Hâm?”

Cổ Vân Vân không lái xe mà cùng Ngô Phong Hải lên xe của Trương Hoa. Mấy người vào ngồi trong xe của Trương Hoa rồi, Trương Hoa cũng không hỏi vì sao Trần Đình không đi. Lí Dương Uy và Ngô Phong Hải nhìn sắc mặt của Trương Hoa không ổn nhưng cũng không hỏi han gì, Cổ Vân Vân lại càng không hỏi.

Sợ tối uống nhiều quá không thể lái xe về, Trương Hoa lại lái xe quay trở lại công ty, sau đó mấy người bắt taxi đến nhà hàng. Đến nơi, Luru Huệ Anh đã ngồi ở đại sảnh chờ họ, nhìn thấy họ liền vội hỏi: “Trần Đình đâu?”

Trương Hoa không nói gì mà đi thẳng vào trong. Ngô Phong Hải ghé vào tai Luru Huệ Anh, thì thầm: “Chắc là hai

người họ lại cãi nhau chuyện gì rồi, Trần Đình đến bệnh viện rồi về luôn, không chịu đi ăn!”

Mấy người đi phía sau Trương Hoa lên tầng, Luru Huệ Anh lấy điện thoại ra gọi cho Trần Đình nhưng tắt máy.

Lúc ăn cơm, Trương Hoa thấy mấy người kia nói chuyện có vẻ rất dè dặt, lúc này mới hay tâm trạng của mình đã ảnh hưởng đến họ. Anh bật cười nói: “Hôm nay ăn mừng Dương Uy được làm bố, chúng ta phải uống cho đã đời mới được!”

Cuối cùng Luru Huệ Anh mới lên tiếng: “Trương Hoa, rốt cuộc anh làm gì với Trần Đình thế? Cô ấy đã nói tối nay sẽ cùng đi ăn với mọi người, sao anh vừa đi là cô ấy lại không đến thế?”

Trương Hoa nhìn Luru Huệ Anh một lát rồi nói: “Hôm nay ăn mừng con trai Dương Uy ra đời, những chuyện khác chúng ta đừng nhắc đến!” Luru Huệ Anh đang định nói gì thì Trương Hoa đã nâng cốc lên: “Mọi người cạn ly nào, tôi xin cạn trước!”

Sau đó, Trương Hoa liên tục hô hào mọi người uống như không có chuyện gì xảy ra. Chắc là vì rượu nên chẳng mấy chốc không khí đã náo nhiệt hẳn, chẳng ai còn để ý đến chuyện không vui giữa Trần Đình và Trương Hoa nữa.

Ăn được một nửa thì Ngô Tĩnh đến, khiến cho không khí càng thêm náo nhiệt, Trương Hoa nói: “Em bây giờ còn bận hơn cả bọn anh, lại là nhân tài trong mắt chủ tịch Cổ, anh nhất định phải em một ly!”, thế là mọi người liền hô hào ép Ngô Tĩnh phải uống.

Mọi người uống đến tận khuya, mà người uống nhiều nhất là Ngô Phong Hải. Lúc gần kết thúc, Ngô Phong Hải đứng bật dậy mời Luru Huệ Anh uống một ly, uống xong đột nhiên nói: “Anh đã nghĩ rất lâu rồi, vừa hay hôm nay có tất cả bạn bè ở đây, anh muốn nói với em câu này!”, Ngô Phong Hải dừng lại một lát mới nói: “Huệ Anh, anh yêu

Luru Huệ Anh nghe xong thì dờ người ra, hồi lâu sau mới nói: “Anh uống nhiều quá phải không?”

Trương Hoa vội nói: “Người say thường nói thật mà! Mọi người cùng nâng cốc cho sự dũng cảm của Phong Hải nào!”

Mấy người còn lại cũng đứng dậy nói: “Phải cạn ly mới được!”

Lí Dương Uy rót đầy ly cho Phong Hải, nói: “Anh cũng phải uống với bọn tôi!”, Ngô Phong Hải cười sáng khoái nói: “Ok!”

Luru Huệ Anh đứng bên cạnh nhìn bọn họ uống. Trương Hoa nói: “Huệ Anh, thực ra mọi người đã nhận ra từ lâu rồi, chỉ có hai người là không chịu nói ra mà thôi!”

Luru Huệ Anh nói: “Uống nhiều quá rồi, tôi phải về đây!”, nói rồi liền xách túi xách bước ra khỏi phòng. Trương Hoa đẩy Ngô Phong Hải, nói: “Mau tiễn cô ấy đi!”, lúc này Ngô Phong Hải mới vội vàng đuổi theo.

Trương Hoa nói: “Thế chúng ta cũng đi chứ!”, lúc xuống dưới, mấy người nhìn thấy Ngô Phong Hải quay lại. Trương Hoa nói: “Luru Huệ Anh đâu? Không tiễn cô ấy à?”

“Cô ấy không cần tôi tiễn, lên taxi rồi đi thẳng rồi!”

Lí Dương Uy nói: “Sao anh ngốc thế? Không biết ngồi luôn vào trong à?”

Ngô Phong Hải nói: “Chẳng phải cô ấy không có tình cảm với tôi nên mới đi trước hay sao?”

Ngô Tĩnh cười: “Yên tâm đi, nếu cô ấy không có tình cảm gì với anh thì đã không đi trước như vậy!”

Lí Dương Uy phải về bệnh viện nên đi trước, Ngô Phong Hải uống cũng khá nhiều nên bắt xe về luôn. Trương Hoa với Ngô Tĩnh cùng đường, đang định về thì Cô Vân Vân nói: “Hay là chúng ta đi dạo một chút đi!”, Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Cũng được!”, Ngô Tĩnh liền bảo: “Thế em về trước đây!”

Trương Hoa đứng trên cây cầu dành cho người đi bộ nhìn xa xăm một lát, nói: “Lúc này ngắm thành phố vẫn là đẹp nhất, yên hơn ban ngày nhiều!”

Cô Vân Vân nhìn Trương Hoa, lại nhìn ra xa, nói: “Tôi biết tâm trạng của cậu không tốt, có phải vì Trần Đình không?”

Trương Hoa lấy thuốc ra hút, hồi lâu mới nói: “Cậu có cảm thấy một khi con người ở một dạng tiềm thức nào đó rồi thì khó mà sửa được không?”

“Cậu nói thế ý gì?”

“Đột nhiên tôi thấy rất mệt mỏi!”

Cô Vân Vân không nói gì, chỉ đứng bên cạnh Trương Hoa ở trên cầu. Hồi lâu sau, Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Cô Vân Vân, nói: “Cảm ơn cậu!”

“Sao lại cảm ơn tôi?”

“Cậu bây giờ khiến cho tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm!”

Cô Vân Vân cười nói: “Có phải vì trước đây tôi thích cậu nên khiến cậu thấy áp lực không?”

Trương Hoa lại nhìn ra xa không nói gì. Cô Vân Vân khẽ nói: “Xem ra có khi làm bạn bè lại khiến người ta thấy thoải mái tâm lý hơn làm người yêu!”

Trương Hoa đứng một lát rồi xoay người lại nói: “Chúng ta đi thôi, tôi tiễn cậu về!”

Lưu Hải Anh tự mở cửa đi thẳng vào bên trong, bởi vì dạo này gần như cô toàn ở chỗ Trần Đình nên Trần Đình đã đưa một bộ chìa khóa nhà cho Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh bật đèn lên, Trần Đình đang ngồi dựa lưng vào giường nhìn cô. Lưu Huệ Anh nói: “Cậu làm gì thế à? Muốn hù chết tớ hả? Đã không bật đèn còn không lên tiếng!”

Trần Đình nhìn Lưu Huệ Anh một lát, đột nhiên nói: “Tớ hơi đói!”

“Từ tối cậu chưa ăn gì à?”

Trần Đình lắc đầu, Lưu Huệ Anh nói: “Sao không nói sớm để tớ mua gì về cho cậu!”

Trần Đình ngồi dậy khỏi giường, lúc này Lưu Huệ Anh mới nhìn Trần Đình từ lúc về thậm chí không buồn thay quần áo. Lưu Huệ Anh nói: “Cậu sao thế? Lại là vì Trương Hoa à?”

Trần Đình không nói năng gì, đi thẳng vào bếp làm đồ ăn. Lưu Huệ Anh đi vào theo, nói: “Rốt cuộc là chuyện gì? Vẫn là chuyện Trương Hoa nhìn thấy cậu và Vu Hâm ở cửa hàng cà phê ư?”

Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn Lưu Huệ Anh, nói: “Tớ hoàn toàn không biết tớ đã sai ở đâu!”

Lưu Huệ Anh thờ dài, cũng chẳng biết phải nói gì, cuối cùng bảo: “Thôi tớ đi tắm đây!”

Lưu Huệ Anh đi tắm xong, nhìn thấy Trần Đình lặng lẽ ngồi ăn ở phòng khách. Lưu Huệ Anh ngồi xuống, hai người chẳng ai nói gì. Một lát sau, Lưu Huệ Anh nói: “Tối nay, trong lúc uống rượu, Ngô Phong Hải nói yêu tớ!”

Trần Đình bỏ thìa xuống, nói: “Cuối cùng anh ấy cũng chịu tỏ lộ rồi hả!”

“Lúc ấy anh ấy đã uống nhiều rồi, không biết có phải là lời của rượu không nữa!”

“Người làm kinh doanh như anh ấy cho dù có uống say rồi cũng không nói lăng nhăng đâu!”

Trần Đình nằm trên giường, ngoảnh đầu lại nhìn Lưu Huệ Anh vẫn chưa ngủ, nói: “Huệ Anh, tớ mừng thay cho cậu đấy, Phong Hải là người đàn ông tốt đấy!”

Một lát sau Lưu Huệ Anh mới khẽ nói: “Nhưng mà tớ thấy hơi sợ!”

Trần Đình nói: “Đồ ngốc, có gì mà phải sợ, có được một người đàn ông yêu mình chân thành, mà người ấy lại là người mình cũng thích thì đây chính là hạnh phúc đáng ngưỡng mộ đấy!”

“Nhưng tớ lo liệu có thất bại lần nữa không?”

“Ngô Phong Hải là người như thế nào chúng ta đều biết rõ, dù gì cũng quen biết bấy lâu rồi!”

Lưu Huệ Anh ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình, nói: “Thế còn cậu thì sao?”

Trần Đình nhìn lên trần nhà, sau đó nói: “Tớ chuẩn bị xin nghỉ việc ỏ đó!”

“Tại sao?”

“Tớ đến đó làm việc là vì Trương Hoa, giờ đã thế này rồi có ở lại cũng chẳng có nghĩa lý gì!”

“Nghỉ việc thì có thể giải quyết được vấn đề sao?”

“Tớ không biết, nhưng hiện giờ đầu óc trống rỗng, ít nhất nghỉ việc rồi sẽ không phải làm việc chung với Vu Hâm, cũng tránh được bị anh ta đeo bám!”

“Anh ta lại đến tìm cậu à?”

“Chiều nay anh còn tìm đến tận đây, chỗ tớ ở chỉ có cậu và Trương Hoa biết, ngay cả Phong Hải cũng chưa từng đến, chỉ biết tớ ở trong tòa nhà này, vì vậy tớ cứ thắc mắc không hiểu tại sao anh ta biết được? Hơn nữa còn biết cụ thể là phòng nào nữa!”

“Thế thì lạ nhỉ?” – Im lặng một lúc cô lại nói tiếp: “Hôm nay Trương Hoa đối xử với cậu như thế liệu có phải vì anh ấy nhìn thấy cậu và Vu Hâm từ trong này đi ra không?”

“Không thể nào! Lúc ấy Trương Hoa mới về đến thành phố, hơn nữa lại đi cùng với Ngô Phong Hải, nếu anh ấy nhìn thấy thì chắc Ngô Phong Hải cũng biết.”

Trần Đình đi vào văn phòng của Cổ Vân Vân, đưa đơn xin nghỉ việc đặt lên bàn cô rồi nói: “Chị Vân Vân, đây là đơn xin nghỉ việc của tôi!”

Cổ Vân Vân nói: “Đang yên đang lành sao đột nhiên xin nghỉ việc thế?”

“Nguyên nhân thì tôi không muốn nói nhiều, từ hôm nay tôi sẽ rời khỏi công ty, nói chung là cũng không có nhiều thứ phải bàn giao đâu!”

Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ rồi nói: “Cô là người Trương Hoa đưa sang, nếu muốn nghỉ việc thì phải có sự đồng ý của anh ấy trước đã!”

Trần Đình vào văn phòng của Trương Hoa, Trương Hoa ngẩng đầu lên nhìn cô rồi lại cúi xuống làm việc của mình. Trần Đình đứng im một lát rồi đặt đơn xin nghỉ việc ra trước mặt anh, nói: “Em muốn xin nghỉ việc bên này, Vân Vân bảo em chữ kí của anh trước!”

Trương Hoa lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn cô, hồi lâu sau mới kí nhanh vào lá đơn và đưa lại cho Trần Đình. Trần Đình cảm lá đơn chưa đi ngay, nhưng Trương Hoa đã cúi đầu làm việc của mình.

Trần Đình nhìn anh hồi lâu, cuối cùng quay người đi ra ngoài, đi thật nhanh vào nhà vệ sinh, hắt nước vào mặt để cuốn trôi những giọt nước mắt, hồi lâu sau mới đi ra. Trương Hoa ngồi dựa lưng vào ghế hút thuốc, Ngô Phong Hải chạy vào hỏi: “Chị dâu sao tự nhiên lại nghỉ việc thế?”

Trương Hoa hỏi: “Sao anh biết?”

“Lúc nãy nhìn thấy chị ấy ở bên dưới, mặt mày u uất đi từ trong thang máy ra, tôi có hỏi chị ấy thì chị ấy bảo hôm nay xin nghỉ việc rồi, cả anh và Vân Vân đều kí rồi”.

Trương Hoa tựa lưng vào ghế, rít thuốc hồi lâu mới nói: “Ban đầu đáng lẽ ra không nên để cô ấy qua đây, giờ nghỉ việc cũng tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126

Hết giờ làm, Trương Hoa đang định đi thì Ngô Phong Hải đã đứng chờ ở cổng, thấy anh xuống liền nói: “Trương Hoa, chúng ta đi ăn đi!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải nói: “Đi thôi!”

Trương Hoa vừa ngồi xuống đã nói: “Sao có mỗi hai chúng ta mà phải thuê cả một phòng thế này?”

Ngô Phong Hải nói: “Hôm nay không phải là ăn cơm mà là uống rượu! Tôi muốn nói chuyện riêng với anh một chút!”

Nhân viên phục vụ bê thức ăn lên, Ngô Phong Hải nói với cô: “Nếu bọn anh không gọi thì em đừng vào!”

Nhân viên phục vụ ra ngoài đóng cửa lại, Trương Hoa nói: “Chưa từng thấy anh nghiêm túc thế này bao giờ!”

Ngô Phong Hải châm thuốc hút, nói: “Hôm nay tôi muốn kể cho anh nghe chuyện của tôi!”

Trương Hoa cũng châm thuốc hút và im lặng lắng nghe. Ngô Phong Hải hút hết điếu thuốc lại châm điếu khác, chậm rãi nói: “Anh có biết vì sao tôi không muốn tiếp cận phụ nữ không? Trước khi tôi lên tiểu học, mẹ tôi đã bỏ rơi hai bố con tôi. Hồi tôi học cấp hai, bố tôi đang làm công trình thì có người nhắc đến chuyện trước đây, ông ấy nhờ tay đánh bị thương người ấy, vết thương rất nghiêm trọng, bố tôi phải đi tù mấy năm, trong thời gian ấy bà nội đã chăm sóc cho tôi”.

Ngô Phong Hải nói xong liền khẽ nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới nói: “Cho dù người khác nhìn nhận ông ấy ra sao, trong lòng tôi ông ấy vẫn là một người cha vĩ đại nhất!”

“Tôi có thể hiểu được!”

“Tôi không được học cao, tốt nghiệp cấp ba xong là bước vào xã hội, nói một cách nghiêm túc thì tôi đã lăn lộn trong xã hội mất mấy năm. Tôi cứ tưởng cuộc đời mình sẽ như vậy mãi mãi, cho đến ngày bà nội tôi qua đời!”

Nói đến đây, khóe mắt Ngô Phong Hải ươn ướt, chậm rãi nói: “Bà nội là người hiền từ nhất trên đời, đáng tiếc là đến khi bà qua đời, tôi vẫn không thể để bà sống tốt hơn! Bà nội qua đời, tôi bắt đầu nghĩ ngợi rất nhiều, tự nhủ mình không thể cứ tiếp tục như vậy, thế nên mới ứng tuyển vào công ty điện tử Triết Đông, bắt đầu làm việc từ vị trí lao động chân tay thấp nhất, rồi dần dần làm lên chức giám đốc khu vực. Mấy năm đó, tôi vô cùng trân trọng công việc này, cũng vô cùng trân trọng vị trí này!”

Trương Hoa nói: “Mặc dù tôi không trải qua những chuyện như vậy nhưng tôi có thể hiểu được tâm tư của anh!”

Ngô Phong Hải tiếp tục: “Lúc anh vào làm ở công

ty điện tử Triết Đông, tôi với những người khác đều cho rằng anh là bạn trai của con gái chủ tịch tập đoàn, nên tìm cách tránh xa, ai ngờ anh lại coi tôi là bạn bè, khiến tôi vô cùng cảm động, vì vậy anh bảo tôi làm gì, tôi đều vui vẻ làm!”

Trương Hoa không nói gì, Ngô Phong Hải lại tiếp tục: “Qua anh, tôi quen với Dương Uy, quen với Huệ Anh, quen cả Ngô Tĩnh, tôi biết bọn họ đều chấp nhận một người học thấp như tôi, tôi lại càng thấy vui mừng, thậm chí dám gọi thẳng tên Cổ Vân Vân, đây là chuyện trước kia tôi không bao giờ dám làm!”

“Tổ chức và năng lực của con người cao hay thấp không phụ thuộc quá vào học thức, mối quan hệ giữa người với người cũng như vậy”.

“Nhưng trong lòng tôi vẫn có suy nghĩ này, tôi thừa nhận bản thân mình đã thích Huệ Anh từ lâu rồi, nhưng tôi không dám mở miệng, sợ mình không xứng, cũng chính vì điểm này nên tôi mới đồng ý hợp tác với Cổ Triết Đông, hi vọng dựa vào sân chơi mà ông ta tạo ra để phát huy tối đa khả năng của mình. Nếu một ngày nào đó có thể đạt được vị trí cao, có thể tôi sẽ phát huy triệt để khả năng của mình, lúc ấy tôi sẽ có dũng khí bày tỏ với Huệ Anh!”

Ngô Phong Hải nói xong liền nhìn Trương Hoa cười: “Có phải tôi rất tự ti và giả tạo không?”

“Đương nhiên là không, đây là tâm lý bình thường mà!”

“Hôm nay nói với anh những chuyện này chỉ là để cho anh thấy tôi rất trân trọng những người bạn như mọi người, nếu Huệ Anh đồng ý hẹn hò với tôi, tôi sẽ vô cùng trân trọng cô ấy! Đồng thời, cho dù anh với chị dâu tương lai có bên nhau không, tôi vẫn sẽ trân trọng chị ấy, bởi vì tôi biết hai người là những người bạn đáng trân trọng!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải không nói gì, anh biết cái Ngô Phong Hải thực sự muốn nói không phải là những chuyện này. Ngô Phong Hải lại nói: “Tôi không biết giữa anh và chị dâu đã xảy ra những chuyện gì, hay có hiểu lầm gì, nhưng dựa vào trực giác cá nhân tôi, chị dâu là người xứng đáng để anh trân trọng! Mỗi người đều có sai lầm, giống như bố tôi vậy, trong mắt rất nhiều người ông ấy từng vào tù, nhưng trong lòng tôi, không có người cha nào vĩ đại bằng ông ấy hết!”

Trương Hoa nói: “Khi nào có thời gian tôi và anh cùng về thăm bố anh nhé!”

“Nghe anh nói thế tôi rất vui, nhưng hôm nay tôi vẫn muốn hỏi anh, chỉ là nói chuyện giữa những người bạn với nhau thôi, tại sao anh đột nhiên lạnh lùng với chị dâu thế?”

Trương Hoa ngồi dựa lưng ra ghế, hút thuốc không nói gì. Ngô Phong Hải nói: “Có phải là vì Vu Hâm không?”

Hồi lâu sau Trương Hoa cuối cùng cũng chịu nói sự tình cho Ngô Phong Hải nghe.

Ngô Phong Hải nói: “Tôi không dám bình luận bừa những chuyện này, bởi vì tôi chỉ tin vào sự thực khách quan. Thế này đi, tôi cũng đi hỏi chị dâu, tôi sẽ dùng cách của mình để tìm hiểu tình hình!”

Trương Hoa nói: “Cách của mình ư?”

Ngô Phong Hải cười: “Đừng quên tôi từng lăn lộn mấy năm trong xã hội rồi, đợi khi nào anh đi công tác về tôi sẽ nói với anh sau!”

Trần Đình ăn cơm xong, đột nhiên đứng dậy nói: “Kể từ bây giờ, tớ sẽ bắt máy bình thường, cũng đến cửa hàng như bình thường. Có thể sai lầm của tớ là gặp phải chuyện gì cũng tìm cách lẩn tránh mà không dám đối mặt!”

Lưu Huệ Anh nói: “Đây mới là Trần Đình mà tớ thích, có cần thiết lẩn tránh vì một gã Vu Hâm như thế không?”

“Còn cả cái tên Trương Hoa vừa đáng giận vừa đáng hận kia nữa, tớ nhất định phải đi hỏi cho rõ ràng, cho dù không thể làm bạn bè cũng phải hỏi cho rõ nguyên nhân, dù gì giữa bọn tớ cũng còn có đứa con mà!”

Lưu Huệ Anh ngẩng đầu lên nói: “Cậu rất dũng cảm, tớ rất khâm phục!”

“Thôi đừng đùa nữa, tớ nói thật đấy!”

“Thì tớ cũng nói thật mà, cứ chẳng rõ trắng đen thế này tớ càng thấy càng khó chịu!”

“Ngày mai tớ sẽ đến công ty tìm Trương Hoa, sau đó về thăm Tỉnh Tỉnh, chuẩn bị ở lại đó mấy hôm!”

“Thế là đúng đấy, thế nào gọi là ‘nông thôn bao vây thành thị’? Cứ chinh phục được bố mẹ Trương Hoa với họ hàng thân thích nhà anh ấy là nông thôn đã bao vây được thành thị rồi!”

Trần Đình nói: “Cậu lý giải kiểu gì đấy? Tớ chỉ muốn ở nhà với Tỉnh Tỉnh vài hôm, tạm thời không nghĩ đến những chuyện linh tinh này thôi mà!”

Buổi sáng Trần Đình đến cửa hàng, buổi chiều mới đi tìm Trương Hoa. Trần Đình đi thẳng đến văn phòng của Trương Hoa nhưng phát hiện văn phòng anh khóa cửa nên sang văn phòng của Ngô Phong Hải. Ngô Phong Hải thấy Trần Đình vào liền hỏi: “Sao chị lại đến đây?”

“Trương Hoa đâu rồi?”

“Buổi sáng anh ấy đi công tác rồi, ngoài tỉnh có mấy khóa đào tạo mà!”

“Khi nào anh ấy về thế?”

“Chắc là đi khoảng một tuần”.

Ngô Phong Hải nhìn vẻ mặt thất vọng của Trần Đình, cười nói: “Chị đừng lo, về nhà yên tâm làm việc của chị đi. Mấy hôm nay tôi ở trong thành phố, đến khi tôi đi công tác chắc anh ấy vẫn chưa về, có thể gặp anh ấy đấy! Khi nào anh ấy về, không cần chị đến tìm, chắc chắn anh ấy sẽ tự đi tìm chị!”

Trần Đình vào bếp giúp mẹ Trương Hoa làm cơm, Tỉnh Tỉnh đang chơi với ông nội ở ngoài phòng khách. Mẹ Trương Hoa hỏi: “Sao thằng Hoa không về cùng con?”

Trần Đình nói: “Sáng nay anh ấy đã đi công tác rồi ạ!”

“Hai đứa vẫn chưa dọn về ở chung à?”

Trần Đình không nói gì. Mẹ Trương Hoa nói: “Thằng Hoa giống hệt bố nó, không biết bày tỏ tình cảm, con phải học cách chủ động một chút!”

Trần Đình cúi đầu nói: “Con biết ạ! À, phải rồi, lần này con về sẽ ở vài ngày mẹ ạ!”

“Cũng được, có thể nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi, Nhà Vận cũng sắp được nghỉ đông rồi, con nhóc này càng ngày càng làm mẹ lo lắng! Con là chị dâu, rảnh rỗi thì nói chuyện với nó, bảo nó đừng nghỉ vớ vẩn, giờ cứ yên tâm học tập, sau này tìm được công việc gì ổn định là được rồi!”

Mấy hôm nay, mặc dù Trần Đình đã cố tỏ ra như không có chuyện gì nhưng thỉnh thoảng vẫn để lộ ra nét buồn thoáng qua. Dù gì cũng chưa nói chuyện với Trương Hoa, cũng không dám gọi điện thoại nói chuyện, cũng không biết hiện giờ trong lòng anh đang nghĩ cái gì, càng không biết quan hệ giữa anh và Cố Văn Văn là gì?

Hơn nữa thỉnh thoảng Vu Hâm lại gọi điện đến, Trần Đình lần nào cũng chạy sang một góc nghe điện, bảo anh ta đừng gọi đến nữa, thỉnh thoảng cô còn thẳng thừng ngắt điện thoại.

Mẹ Trương Hoa phát hiện có điều gì bất ổn, hỏi Trần Đình mấy lần mà cô không nói. Có lần mẹ Trương Hoa hỏi, Trần Đình không nhận được liền kể chuyện cho mẹ Trương Hoa nghe. Cuối cùng Trần Đình nói: “Để lẩn tránh sự đeo bám của giám đốc tài vụ này, con đã nghỉ việc ở bên đó rồi!”

Mẹ Trương Hoa hỏi: “Thằng Hoa nó hiểu lầm con ư?”

Trần Đình ngồi im lặng, nước mắt bắt đầu tuôn rơi: “Vâng ạ, anh ấy không chịu nghe con giải thích, không đếm xỉa đến con!”

“Nghỉ việc ở bên đó cũng tốt, khỏi phải giao thiệp với những người chẳng ra gì!” – Dừng lại một chút, mẹ Trương Hoa nói tiếp: “Đình à, mẹ hỏi con, giờ con định như thế nào?”

“Đợi Trương Hoa về, con sẽ giải thích rõ ràng với anh ấy ạ!”

“Thằng Hoa về bề ngoài hiền lành, dịu dàng thế nhưng tính tình rất ương ngạnh, từ nhỏ nó có chết cũng không nhận thua, rõ ràng biết mình sai nhưng có chết cũng không chịu thừa nhận! Đợi nó đi công tác về, bảo nó về đây, mẹ sẽ nói rõ chuyện này với nó!”

Hết giờ làm, Vu Hâm vừa đi đến cầu thang định lên lầu thì nhìn thấy Ngô Phong Hải ngồi ngay trên cầu thang. Vu Hâm ngẩng ra, vội nói: “Giám đốc Ngô ngồi đây làm gì thế?”

Ngô Phong Hải ngoảnh đầu lại nhìn anh ta, sau đó đứng dậy, vút điều thuốc trong tay xuống, nói: “Đợi anh đấy!”

Vu Hâm nói: “Đợi tôi ư? Sao anh biết tôi ở đây?”

“Tôi không chỉ biết anh ở đây mà còn biết anh cụ thể ở phòng nào, biết con trai anh học ở trường nào, thậm chí một vài chuyện về vợ anh, có thể anh không biết nhưng tôi thì biết”.

Vu Hâm nhúm mày nói: “Anh nói thế ý gì? Rốt cuộc anh muốn gì? Tìm tôi có chuyện gì?” Ngô Phong Hải đi đến trước mặt anh ta, nói: “Đương nhiên là có chuyện, không có chuyện tôi tìm đến anh làm gì?”

“Có chuyện gì?”

Ngô Phong Hải rút thuốc lá ra, châm lên rồi hỏi: “Tôi khác với Trương Hoa, mọi việc tôi làm rất đơn giản và dứt khoát, đặc biệt là trong chuyện riêng tư, vì vậy tôi nói đơn giản với anh thôi, nếu sau này anh còn dám tiếp cận Trần Đình một bước hoặc gọi điện cho chị ấy, tôi có thể đảm bảo chắc chắn sau này anh sẽ vô cùng hối hận!” Tiếp đó, Ngô Phong Hải nhả từng chữ một: “Ngô Phong Hải này nói được làm được!”

Vu Hâm nói: “Anh dám đe dọa tôi ư?”

“Đây không phải là đe dọa, đây là cảnh cáo!”

“Tôi thích ai là quyền tự do của tôi, Trần Đình hiện nay đang độc thân, tôi thích cô ấy chẳng có gì là sai cả. Nếu như anh dùng phương pháp đe dọa để khủng bố tinh thần tôi, tôi có thể kiện anh!”

Ngô Phong Hải chăm chú nhìn Vu Hâm, sau đó nói: “Nói hay lắm, suýt nữa thì tôi sợ phát khiếp lên rồi, nếu anh đã thích nói lý, vậy để tôi nói lý với anh nhé!”

Ngô Phong Hải rít một hơi, sau đó phả khói vào mặt Vu Hâm. Vu Hâm tránh đi, nói: “Làm gì thế hả?”

“Nếu là mấy năm trước, để tôi gặp phải loại người như anh, tôi đã sớm cho cái mặt của anh biến dạng rồi. Nhưng hôm nay tôi đã tự nhủ với mình, nhất định phải giả làm một quân tử đến đây nói chuyện với anh!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127

Vu Hâm nói: “Anh muốn nói gì?”

Ngô Phong Hải im lặng một lát rồi chậm rãi nói: “Vương Liên Na, cô gái ấy đã bỏ bạn trai bốn năm yêu đương của mình để sống chung với anh, chuẩn bị chờ đợi anh ly hôn một cái sẽ lập tức kết hôn với anh, kết cục cuối cùng đã khiến cô ta vừa mất đi bạn trai còn phải rời khỏi tập đoàn Triết Đông. Mạnh Lợi, cô gái mới tốt nghiệp này thật sự tưởng rằng anh đã ly hôn, qua lại với anh hai năm trời, sau khi có thai đã đòi anh phải cưới, lúc này anh mới nói với cô ta mình chưa ly hôn, vì công việc, vì con cái nên không thể ly hôn được. Hàn Lạc Tư, một người kết hôn chưa lâu

Vu Hâm vội vàng cắt đứt lời Ngô Phong Hải, hoang mang nói: “Sao anh biết những chuyện này?”

“Nếu ngay cả những chuyện này còn không biết thì tôi nói chuyện với anh sao được? Điều khiến tôi khâm phục nhất là lần nào anh cũng tìm được lý do hoàn mỹ để xoa dịu bọn họ, thậm chí khiến cho khi họ rời xa anh vẫn còn tưởng họ mới là tình yêu chân chính của anh!”

Vu Hâm đứng ngây ra rất lâu mới thốt lên lời: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Rất đơn giản: Thứ nhất, bắt đầu từ bây giờ, biến mất khỏi tầm mắt của Trần Đình! Thứ hai: Nhanh chóng cuốn gói khỏi công ty, bởi vì nhìn thấy bộ mặt của anh là tôi thấy buồn nôn!”

Ngô Phong Hải tiếp tục nói: “Ngoài ra còn một chuyện này anh phải thành thật trả lời tôi, làm sao anh biết được chỗ ở của Trần Đình?”

“Tôi tự tìm!”

“Chỗ ở của Trần Đình ngoài Trương Hoa và bạn thân của cô ấy là Lưu Huệ Anh biết ra thì chẳng ai biết hết, hơn nữa tôi biết anh cũng không có khả năng điều tra này, vì vậy tôi hi vọng anh hãy thành thật trả lời tôi!”

Mấy hôm Trần Đình về nhà bố mẹ Trương Hoa, Lưu Huệ Anh buồn chán hẳn. Kể từ lúc Ngô Phong Hải tỏ tình ở nhà hàng lần trước, anh không liên lạc với cô nữa, chẳng lẽ thật sự anh chỉ đùa cợt trong lúc say rượu sao?

Mấy lần Lưu Huệ Anh định gọi cho Ngô Phong Hải, nhưng ngay sau đó lại tự mắng mình vô dụng. Hết giờ làm về nhà, Lưu Huệ Anh nằm lì trên giường, lười cả nấu nướng, đến tối đói là rồi mới xuống ăn đồ ăn nhanh.

Đột nhiên điện thoại đổ chuông, Lưu Huệ Anh nhìn vào màn hình, là Ngô Phong Hải gọi, trong lòng mừng lắm. Ngô Phong Hải nói: “Em có nhà không? Nếu rảnh thì ra ngoài ăn cơm đi, anh có chuyện này muốn nói với em!”

Lưu Huệ

Anh nói: “Chuyện say rượu lần trước chứ gì? Nói xong rồi nên hối hận sao mình không nghĩ đã buột miệng nói ra

“Là chuyện của Trương Hoa và Trần Đình kìa! Ban nãy anh gọi cho Trần Đình, cô ấy đang ở nhà bố mẹ Trương Hoa, ngày mai anh đi công tác, vì vậy gọi em ra ngoài, kể cho em nghe những gì anh tìm hiểu được. Đợi khi nào Trần Đình về, em hãy nói cho cô ấy biết!”

Lưu Huệ Anh nghe xong liền thấy hơi hụt hẫng, nhưng lập tức an ủi bản thân: Hóa ra mấy hôm nay Ngô Phong Hải không liên lạc với mình là bởi vì bận việc khác.

Lúc ăn cơm, Lưu Huệ Anh cứ liên tục hỏi Ngô Phong Hải đã biết được chuyện gì. Ngô Phong Hải nhìn thực khách xung quanh, nói: “Đồng người thế này làm sao kể được? Đợi ăn xong chúng ta đi chỗ khác nói chuyện!”

Hai người ra ngoài, Ngô Phong Hải muốn đi chỗ khác ngồi, hỏi Lưu Huệ Anh là vào quán cà phê hay quán trà? Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Đến chỗ tôi đi, không cần thiết phải tốn tiền thế đâu!”

Đến dưới lầu nhà Lưu Huệ Anh, Ngô Phong Hải đứng ngây ra, vẻ do dự, nói: “Anh lên có tiện không?”

Lưu Huệ Anh im lặng một lát rồi kéo Ngô Phong Hải lên: “Lên đi!”

Lưu Huệ Anh nói: “Tôi ở một mình, nhà hơi nhỏ, anh chỉ có thể ngồi trên giường thôi!”

Ngô Phong Hải vẫn rất giữ ý, chậm rãi ngồi xuống nói: “Chỗ anh ở cũng rất nhỏ!”

Lưu Huệ Anh nói: “Đề tôi rót cho anh cốc trà nhé!”

Ngô Phong Hải vội đứng dậy nói: “Anh tự rót cũng được!”

Lưu Huệ Anh phì cười: “Anh biết trà để đâu không mà đòi tự rót”

Ngô Phong Hải kể cho Lưu Huệ Anh nghe chuyện của Vu Hâm xong, Lưu Huệ Anh ngạc nhiên nói: “Mặc dù chưa từng gặp hẳn ta, nhưng nghe Trần Đình nói hành vi, lời nói của hẳn đều rất có chừng mực, năng lực và tướng mạo, khí chất cũng không tồi, sao có thể là người như vậy chứ?”

Ngô Phong Hải nói: “Chính vì những yếu tố ấy mới dễ dàng quyến rũ phụ nữ, mới dễ dàng ra tay, huống hồ hẳn ta lại là một gã đàn ông đứng tuổi, hững hờ chạc”.

“Loại người này thật khôn kiếp!”

“Em đoán xem, ai là người nói cho hẳn biết địa chỉ của Trần Đình?”

“Ai thế?”

“Ban đầu hẳn không chịu nói, về sau anh buộc phải đe dọa, hẳn mới nói thật, hóa ra chính là Cổ Vân Vân.”

Lưu Huệ Anh nói: “Cổ Vân Vân ư? Tại sao cô ta lại nói địa chỉ của Trần Đình cho Vu Hâm biết? Còn nữa, làm sao cô ta biết được chỗ ở của Trần Đình?”

“Anh không chắc lắm, chỉ là suy đoán Cổ Vân Vân đã biết nơi ở của Trần Đình từ lâu, bởi vì lần trước Trần Đình bỏ đi, có người đã đến nhà chủ nhà hỏi thăm tình hình.

Ngô Phong Hải lại tiếp tục: “Còn về chuyện Cổ Vân Vân tại sao lại nói địa chỉ của Trần Đình cho Vu Hâm biết, anh không rõ lắm, ngày mai anh đi công tác rồi, cũng không có thời gian để tìm hiểu!”

Hai người nói chuyện rất lâu, cuối cùng, Ngô Phong Hải đứng dậy nói: “Anh phải về sớm một chút, ngày mai phải đi công tác rồi!”

Lúc Lưu Huệ Anh ra cửa, Ngô Phong Hải có gọi cô. Lưu Huệ Anh ngoán đầu lại nhìn thấy hình như anh có chuyện muốn nói, liền hỏi: “Anh muốn nói gì thế?”

Ngô Phong Hải do dự một lát rồi nói: “Không sao, em cũng nghi sớm đi!”

Xuống lầu, Ngô Phong Hải tự mắng bản thân: Sao không dám nói ra, chẳng nhẽ phải có rượu vào mới dám nói ư?

Mới sáng ra Luru Huệ Anh đã gọi điện báo Trần Đình về thành phố. Buổi chiều Trần Đình về đến thành phố liền đến thẳng công ty Luru Huệ Anh đợi cô tan làm. Hết giờ làm, về đến nhà, Luru Huệ Anh liền kể cho Trần Đình nghe mọi chuyện, Trần Đình cũng vô cùng ngạc nhiên.

Luru Huệ Anh nói: “Sở dĩ Ngô Phong Hải muốn nói rõ tình hình của Vu Hâm cho cậu là vì sợ cậu này sinh thiện cảm với hắn ta!”

Trần Đình nói: “Sao tớ có thể có thiện cảm với hắn ta chứ?”

Nói xong rồi Trần Đình mới phát hiện trong thâm tâm của cô không hề cảm giác căm ghét những gì Vu Hâm đã làm với mình, chẳng nhẽ trong thâm tâm cô cũng có thiện cảm với hắn? Hay là vì có một vài yếu tố tình cảm phức tạp xen lẫn?

Luru Huệ Anh nói: “Ngô Phong Hải trong lúc điều tra phát hiện những người phụ nữ ấy đều nhận định Vu Hâm là một người đàn ông tốt, hơn nữa còn tin tưởng rằng Vu Hâm chia tay với mình là vì bất đắc dĩ, có nỗi khổ riêng!”, Luru Huệ Anh nói xong liền nhìn Trần Đình, sau đó nói: “Chẳng phải cậu cũng từng nói thực ra Vu Hâm không tồi, có thể coi là một người đàn ông tốt còn gì!”

“Chuyện ấy là khác, tớ chỉ đứng từ góc độ của người ngoài cuộc để đánh giá mà thôi! Xem ra cái vẻ bề ngoài rất dễ dàng cảm dỗ người khác!”

Luru Huệ Anh do dự một lát rồi nói: “Theo như nội dung mà Ngô Phong Hải nói với tớ ngày hôm qua, anh ấy không phải hoàn toàn tin rằng giữa cậu và Vu Hâm không có quan hệ gì với nhau!”

Trần Đình nhìn Luru Huệ Anh, nói: “Thế là thế nào?”

“Anh ấy có nói câu này: Bởi vì do năng lực điều tra có hạn nên anh ấy không thể điều tra được tình hình trước khi cậu và Vu Hâm ra khỏi nhà cậu”.

Trần Đình kinh ngạc nói: “Sao anh ấy biết Vu Hâm từng đến nhà tớ?”

“Tớ hỏi qua rồi, là Trương Hoa nói, xem ra những suy đoán của tớ lúc trước là đúng, Trương Hoa đã nhìn thấy cậu cùng Vu Hâm đi ra khỏi nhà nên mới hiểu lầm.”

Trần Đình lẩm bẩm: “Chẳng trách mà anh ấy đột nhiên lạnh lùng với tớ như thế!”, rồi ngoảnh đầu lại nói với Luru Huệ Anh: “Chuyện hôm ấy tớ đã nói với cậu rồi mà, giữa bọn tớ không xảy ra bất cứ chuyện gì hết, tớ thậm chí còn không thể biết Vu Hâm làm sao biết được chỗ này mà!”

Luru Huệ Anh nói: “Tớ đương nhiên là tin cậu rồi, tớ cũng nói chuyện này với Ngô Phong Hải. Nhưng Ngô Phong Hải chỉ tin vào sự thật khách quan thôi, phán đoán chủ quan cá nhân thì có thể đúng nhưng cũng có thể nảy sinh những sai sót”.

Trong lúc Luru Huệ Anh và Trần Đình nói chuyện thì Trương Hoa làm xong việc và trở về khách sạn, thấy Ngô Phong Hải đang ngồi trong đại sảnh khách sạn chờ mình, Trương Hoa liền nói: “Chắc đợi lâu lắm rồi hả? Đi thôi, lên lầu, cất đồ rồi ra ngoài ăn!”

Vào phòng, Ngô Phong Hải nói: “Tôi chưa đói, đợi lát nữa hãy đi ăn!”, sau đó liền kể cho Trương Hoa nghe chuyện của Vu Hâm. Trương Hoa nói: “Chẳng trách mà tôi nhìn người này là thấy khó chịu!”

Ngô Phong Hải lại nói: “Xét từ góc độ khách quan, tôi không thể nói chi tiết mối quan hệ giữa Vu Hâm và chị dâu, thứ nhất, tôi không thể nhìn thấu được nội tâm của người khác; thứ hai, tôi không thể điều tra rõ ràng một số chuyện!”

Trương Hoa ném cho Ngô Phong Hải một miếng thuốc, tự châm thuốc lên, không nói gì. Ngô Phong Hải tiếp tục: “Giờ tôi chỉ có thể cho anh biết phán đoán của bản thân tôi thôi, cá nhân tôi cảm thấy chị dâu đáng tin. Anh nhìn thấy Vu Hâm và chị dâu đi từ trong chỗ chị ấy ở ra, chuyện này Luru Huệ Anh cũng biết, mặc dù tôi nói với Luru Huệ Anh rằng tôi chỉ tin vào sự thực khách quan, nhưng tôi tuyệt đối tin tưởng những lời chị dâu và Luru Huệ Anh nói.”

Ngô Phong Hải lại nói: “Còn nữa, chị dâu luôn tìm cách né tránh Vu Hâm, thậm chí đã tắt máy để tránh hắn. Đợt trước chị ấy về nhà anh ở mấy ngày, từ đây có thể thấy Vu Hâm đang đeo bám chị ấy!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải, vẫn không nói gì. Ngô Phong Hải cười nói: “Tôi tin trong lòng anh cũng tin tưởng chị ấy, chỉ có điều không chịu thừa nhận mà thôi!”

Trương Hoa nói: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn cơm!”

Ngô Phong Hải cùng Trương Hoa ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Còn có chuyện này nữa, người nói địa chỉ nơi ở của chị dâu cho Vu Hâm biết chính là Cô Văn Văn. Tôi vốn cứ sợ là chị dâu nói cho hắn biết!”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Ngô Phong Hải, nói: “Sao Cô Văn Văn lại biết địa chỉ của Trần Đình?”

“Anh quên rồi à, lúc chị dâu mang cháu bỏ đi, từng có người tìm đến nhà chủ nhà do thám tình hình mà!”

Trương Hoa nghe vậy bắt đầu trầm ngâm.

Hai ngày nay Trần Đình lại bắt đầu cảm thấy bất an, cô đang mong ngóng Trương Hoa trở về. Bởi vì Lưu Huệ Anh nói với cô địa chỉ nơi cô ở hiện nay là do Cổ Vân Vân nói cho Vu Hâm biết. Chẳng lẽ cô ta vẫn chưa chịu từ bỏ Trương Hoa? Chẳng lẽ cô ta bảo Vu Hâm cố ý tiếp cận cô?

Thế thì tại sao trong thời gian ở công ty không thấy Cổ Vân Vân có bất cứ hành động bất thường nào? Ngoài việc chăm chỉ làm việc ra, ngoài việc khả năng làm việc tiến bộ lên, chưa thấy cô ta có hành động thể hiện tình cảm với Trương Hoa. Chẳng lẽ địa chỉ nơi ở của mình là do Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân biết, sau đó cô ta vô tình nói cho Vu Hâm biết ư? Tuy nhiên, có một điểm khiến Trần Đình cảm thấy nhẹ nhõm hơn là, Vu Hâm không đến tìm cô nữa, cũng không gọi điện cho cô.

Thực ra ngay hôm sau khi Ngô Phong Hải đến tìm Vu Hâm, hắn đã đến tìm Cổ Vân Vân, nói với cô xin đổi địa điểm công tác. Cổ Vân Vân trầm ngâm một lát rồi nói: “Bên này anh mới vừa làm quen, sao đột nhiên muốn chuyển đi?”

Vu Hâm nói: “Bởi vì chút chuyện riêng tư, tôi hi vọng cô có thể thông cảm!”

“Có phải gặp phải chuyện gì khó khăn không?”

“Không có, chỉ đơn thuần là việc riêng thôi!”

Cổ Vân Vân nhìn Vu Hâm, đột nhiên hỏi: “Có phải anh đang theo đuổi Trần Đình không?”

Vu Hâm ngẩng đầu nhìn Cổ Vân Vân, vội nói: “Đâu có!”

“Phải là phải, phủ nhận làm cái gì, những chuyện riêng tư này chẳng liên quan gì đến công việc hết, tôi sẽ không can thiệp đâu!”

“Chuyện riêng tư tôi không muốn bàn bạc nhiều, hi vọng cô hiểu cho! Còn về công việc, tôi vẫn hi vọng cô có thể giúp tôi điều chuyển, tôi biết cô có khả năng này, hồi đầu chỉ nhờ một câu của cô là tôi đã bị điều qua bên này rồi mà!”

Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ rồi nói: “Chuyện này để tôi cân nhắc thêm, cho dù có điều anh đi cũng cần phải có thời gian, dù gì đây là công ty hợp tác, chuyện tài vụ hết sức nhạy cảm!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Lưu Huệ Anh nói chuyện với Ngô Phong Hải xong liền nói với Trần Đình: “Trương Hoa ngày mai sẽ về!”

Trần Đình cười nói: “Ngọt ngào quá, mỗi ngày một cuộc điện thoại, có phải ban ngày cũng gọi cho cậu không?”

Lưu Huệ Anh nói: “Ngưỡng mộ à? Nếu ngưỡng mộ thì cậu cũng có thể gọi mà!”

“Cậu nói xem, ngày mai anh ấy về liệu có qua tìm tớ không?”

“Đương nhiên phải tìm cậu rồi, nếu không biết đi đâu tìm một cô vợ tốt như cậu chứ?”

“Cậu nói nghiêm túc đi, chỉ được cái đeo mồm, có phải tâm trạng những người đang yêu đều rất vui vẻ không?”

“Đừng có nói bậy, tớ với anh ấy vẫn chưa đến mức yêu đương đâu!”

Trương Hoa về đến công ty liền đi thẳng vào văn phòng của Cổ Vân Vân. Cổ Vân Vân ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Trương Hoa, cười nói: “Về rồi à?”

Trương Hoa không nói gì, ngồi xuống đối diện Cổ Vân Vân, lấy thuốc lá ra hút.

Cổ Vân Vân nói: “Sao thế? Tâm trạng không vui à?”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, hỏi: “Tại sao cậu lại nói cho Vu Hâm biết nơi ở của Trần Đình?”

“Chuyện này á, tôi còn tưởng là chuyện gì to tát lắm cơ! Đợt trước Trần Đình không thấy đi làm, máy cũng tắt, Vu Hâm tìm cô ấy bàn chuyện nhưng không được nên đến hỏi tôi địa

Cổ Vân Vân nói xong liền nhìn Trương Hoa, hỏi: “Sao, Không thỏa đáng ư?”

Trương Hoa lại nhìn Cổ Vân Vân hồi lâu, sau đó nói: “Cậu có biết Vu Hâm đang đeo bám Trần Đình không?”

Cổ Vân Vân nói: “Đeo bám Trần Đình ư? Không phải chứ? Đạo này tôi mãi tập trung vào công việc, không mấy quan tâm đến chuyện cá nhân của người khác!”

Trương Hoa lại hỏi: “Bản chất của Vu Hâm cậu biết rõ chứ?”

“Cụ thể cậu muốn hỏi về phương diện nào? Về công việc anh ta là một người trung thành, đáng tin cậy của công ty. Còn về các phương diện khác thì tôi không tìm hiểu!”

Trương Hoa dừng lại một lát rồi lại hỏi: “Làm sao cậu biết được địa chỉ của Trần Đình?”

Cổ Vân Vân đặt tài liệu trong tay xuống, nhìn Trương Hoa nói: “Sao hôm nay đột nhiên cậu lại hỏi tôi những chuyện này?”

“Không muốn trả lời câu hỏi này đúng không?”

“Đương nhiên có thể trả lời cậu, Trần Đình có điền địa chỉ nơi ở hiện tại trong lý lịch nhân sự!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, sau đó đứng dậy sai bước ra ngoài. Cổ Vân Vân nhìn theo cái bóng của Trương Hoa, từ từ ngồi dựa lưng ra ghế.

Cổ Vân Vân đang ngồi dựa lưng vào ghế suy nghĩ thì Trương Hoa lại đi vào. Cô ngồi thẳng dậy, cười nói: “Còn có chuyện muốn hỏi tôi sao?”

Trương Hoa nói: “Đương nhiên rồi, bởi vì hôm nay tôi buộc phải làm rõ một số chuyện!”

Cổ Vân Vân nói: “Thế cậu hỏi đi, còn chuyện gì nữa?”

“Vẫn là câu hỏi ban nãy, làm sao cậu biết được địa chỉ của Trần Đình?”

“Chẳng phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Trong hồ sơ nhân sự có ghi đấy”.

“Cậu địa chỉ Trần Đình điền trên hồ sơ ư?”

Cổ Vân Vân đứng dậy, đi lại vài bước rồi nói: “Vậy tôi nói thật cho cậu biết vậy, lần trước khi Trần Đình bỏ đi, trong lòng tôi thấy áy náy nên mới điều tra địa chỉ của cô ta, muốn biết cô ta đã đi thật chưa, nếu chưa đi sẽ nói sự thực cho cô ta biết, ban nãy vì sợ cậu nổi giận nên tôi mới không nói!”

Trương Hoa ngồi xuống, sau đó chậm rãi nói: “Vân Vân, cho dù cậu có làm gì, tôi đảm bảo sẽ không nổi giận với cậu, bởi vì hiện nay thái độ của cậu với công việc và sự trưởng thành của cậu khiến cho tôi rất vui, chỉ có điều tôi vẫn hi vọng cậu có thể nói thật cho tôi biết, những gì mà Vu Hâm làm thật sự không có liên quan gì đến cậu chứ?”

“Cậu tin hay không thì tùy, hành động Vu Hâm đeo bám Trần Đình mà cậu vừa nói thực sự không liên quan gì đến tôi, thậm chí tôi còn không biết những chuyện này.”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Tôi cũng hi vọng những chuyện này không liên quan gì đến cậu, dù gì cậu thay đổi như bây giờ cũng chẳng dễ dàng gì!”

Buổi chiều sau khi Trương Hoa rời khỏi công ty, Cổ Vân Vân vào phòng nhân sự xem hồ sơ của Trần Đình, phát hiện địa chỉ nơi ở mà Trần Đình điền là địa chỉ nhà Trương Hoa.

Buổi chiều Trần Đình ở cửa hàng thỉnh thoảng lại cầm điện thoại lên xem, lại đi ra ngoài nhìn quanh, đáng tiếc là chẳng nhận được cuộc điện thoại nào, cũng không nhìn thấy xe của Trương Hoa đâu.

Đến chiều tối, Trần Đình bắt đầu thấy hụt hẫng. Lưu Huệ Anh nói quá trưa Trương Hoa sẽ về đến thành phố, tại sao anh ấy vẫn không đến tìm mình? Trần Đình đang chuẩn bị thu dọn ra về thì điện thoại đổ chuông. Trần Đình vội nhấc máy, hóa ra là điện thoại từ nhà Trương Hoa.

Mẹ Trương Hoa nói trong điện thoại: “Thằng Hoa về rồi, vừa bế Tinh Tinh ra ngoài chơi!”

Trần Đình nói: “Mẹ à, con biết rồi mẹ ạ!”

“Con có về không?”

“Con về ngay đây ạ!”

“Cũng hơi muộn rồi, đi đường phải cẩn thận đấy!”

Trương Hoa bế con gái ra ngoài đi dạo một vòng rồi về, nói: “Tinh Tinh có đói không, đói thì bà nội chuẩn bị dọn cơm nhé!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Giờ vẫn còn sớm, con ra ngoài một lúc đi!”

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Cái Đình nó vừa gọi cho mẹ, bảo là hôm nay nó về, mẹ thấy hơi muộn nên không yên tâm, con lái xe đi đón nó đi!”

“Cô ấy đi xe bus về, con lái xe thì đón kiểu gì?”

“Từ trung tâm về đây phải chuyển một chuyến xe, con đến bến xe chờ nó đi!”

Mẹ Trương Hoa nói xong, thấy con trai cứ ngồi lì ra không muốn đi, tỏ vẻ không vui nói: “Đi mau đi, cái thằng này sao càng lớn càng không biết điều thế nhỉ?”

Bố Trương Hoa cuối cùng đành phải lên tiếng: “Muộn thế này rồi, đi mau đi!”

Lúc này Trương Hoa mới chịu đứng dậy, đang chuẩn bị đi lại ngồi xổm xuống nói với con gái: “Tĩnh Tĩnh, có muốn đi với bố không nào?”

Con gái kéo lấy tay Trương Hoa, cười khanh khách theo bố ra ngoài. Mẹ Trương Hoa nói với theo: “Muộn thế này rồi còn đưa nó đi theo làm gì!”

Trần Đình đang ngồi trên xe buýt thì Lưu Huệ Anh gọi điện hỏi sao vẫn chưa về nhà, có phải đang ở cùng với Trương Hoa không? Trần Đình nói đang trên xe về nhà bố mẹ Trương Hoa, Trương Hoa đã về đó trước rồi.

Cúp điện thoại, Trần Đình lại cảm thấy khó chịu, chẳng lẽ Trương Hoa vẫn nghĩ rằng giữa cô và Vu Hâm có chuyện gì ư? Nếu không sao thì về nhà sao anh không gọi cho cô, trước đây lần nào về nhà anh cũng gọi cô đi cùng mà.

Đến chỗ chuyển xe thì trời đã tối om, Trần Đình đứng ở bến xe nhìn quanh, gần như chẳng có ai, ô tô buýt ở ngoài ô không nhiều như trong thành phố, Trần Đình trầm nghĩ, chẳng biết khi nào mới có xe

Đang nghĩ ngợi thì nghe thấy tiếng còi inh ỏi ở cách đó không xa, Trần Đình ngoảnh đầu lại, qua ánh đèn yếu ớt, cô nhìn thấy xe của Trương Hoa, trong lòng mừng lắm, vội chạy về phía đó.

Đến gần xe cô mới nhìn thấy con gái đang nằm trên ghế lái phụ ngủ ngon lành. Trần Đình mở cửa xe nhẹ nhàng ôm con lên, sau đó ngồi vào, nói: “Sao anh lại ra đây?”

Trương Hoa lạnh lùng nói: “Bố mẹ bảo anh ra đây!”

“Nhưng mà em vẫn vui lắm, sao anh lại dẫn cả Tĩnh Tĩnh đi thế?”

“Muốn nó nói chuyện với anh, nào ngờ nó ngủ ngon lành rồi!”

Trần Đình cười: “Nó còn nhỏ như thế thì nói được gì chứ?”

Trương Hoa không nói gì, khởi động xe rồi lái đi rất nhanh. Trần Đình liền nói: “Anh lái xe chậm thôi, có Tĩnh Tĩnh trên xe mà!”

Trương Hoa nói: “Đội em hơn hai mươi phút, đói hoa mắt rồi!”

Lúc ngồi ăn cơm, mẹ Trương Hoa nói: “Thế này có phải tốt biết bao nhiêu, cả nhà cùng ngồi ăn cơm mới thấy cơm ngon!”, nói rồi liền gấp thức ăn cho cháu gái, sau đó hỏi: “Tĩnh Tĩnh, tối nay cho cháu ngủ với bố mẹ nhé!”

Trương Hoa nhìn mẹ rồi ngoảnh đầu sang, nâng cốc rượu lên nói với bố: “Bố, con mời bố một chén!”, Trần Đình cúi đầu ăn cơm, không nói lời nào.

Ăn cơm xong, Trương Hoa nói hôm nay đi công tác về nên hơi mệt, muốn đi ngủ sớm, sau đó đi vào phòng Nhã Vận. Mẹ Trương Hoa gọi: “Hoa!”, Trương Hoa đứng lại, ngoảnh đầu lại nhìn mẹ: “Có chuyện gì hả mẹ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Qua đây ngồi một lát đã, mẹ có chuyện này muốn nói với con!”

Trương Hoa không còn cách nào khác đành phải quay trở lại. Mẹ Trương Hoa nhìn con trai, lại nhìn sang Trần Đình, nói: “Cái Đình nó đã nói hết mọi chuyện với mẹ rồi!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, Trần Đình cúi gầm mặt xuống, im lặng ôm con.

Mẹ Trương Hoa nói: “Hôm nay cả hai đứa đều ở nhà, mẹ muốn hỏi các con rốt cuộc nghĩ cái gì, mẹ biết không nên can thiệp vào chuyện đời tư của các con, nhưng Tĩnh Tĩnh càng ngày càng lớn, càng ngày càng hiểu nhiều chuyện. Vì cháu gái mẹ, mẹ không thể không can thiệp.”

Trần Đình vẫn cúi đầu không nói gì. Trương Hoa nói: “Mẹ, mẹ đột nhiên hỏi vấn đề này bảo con trả lời sao?”

“Vấn đề này có gì khó khăn, muốn tiếp tục ở với nhau thì mau chóng đi làm thủ tục, không muốn ở cùng nhau nữa thì nói rõ lý do. Nhưng mẹ phải nói trước, cho dù hai đứa có thế nào thì Tĩnh Tĩnh cũng phải ở bên mẹ!”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Hôm nay con mệt lắm, không muốn bàn bạc vấn đề này, con đi tắm đây!” Thấy Trương Hoa vào trong nhà vệ sinh, mẹ Trương Hoa nói với Trần Đình: “Con nhìn con đi, chỉ biết cúi đầu không nói được câu nào cả!”

Trần Đình nói: “Mẹ à, thôi bỏ đi, đừng ép anh ấy nữa, chuyện này cứ để bọn con tự giải quyết!”

Mẹ Trương Hoa bực mình nói: “Đội hai đứa giải quyết xong thì Tinh Tinh cũng đi học rồi!”

Trần Đình lại cúi đầu không nói gì, mẹ Trương Hoa thờ dãi: “Được, cả hai đứa đều có chuyện nhưng không chịu nói ra, giống hệt như bố chúng bay, cứ như con bé Nhã Vận lại hóa hay, tính cách giống mẹ!”

Trương Hoa sợ mẹ lại hỏi những chuyện này nên mới sáng hôm sau đã trở lại thành phố. Trần Đình muốn cùng Trương Hoa về nhưng nhìn anh lại không dám mở miệng.

Cổ Triết Đông đang ở trong văn phòng xử lý công việc thì Từ Cường bước vào, tiện tay đóng luôn cửa lại. Cổ Triết Đông hỏi: “Đã làm rõ chưa? Tại sao đột nhiên điều chuyển Vu Hâm?”

Từ Cường nói: “Nói một cách đơn giản, nguyên nhân chỉ có một, Vu Hâm theo đuổi Trần Đình!”

“Cậu ta theo đuổi Trần Đình ư?” – Ngẫm nghĩ một lát, Cổ Triết Đông lại nói: “Cũng thường thôi, Vu Hâm gặp được Trần Đình, không theo đuổi có khi mới là ắt thường!”

“Đúng thế, Vu Hâm cứ tưởng rằng những chuyện mình đã làm không ai biết đến, luôn xây dựng hình ảnh một người đàn ông vừa chăm chỉ làm việc vừa chăm lo chu đáo cho gia đình”.

“Ngoài tác phong cuộc sống có chút vấn đề thì khả năng và thái độ làm việc chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, vì vậy mới giữ cậu ta lại làm việc bao nhiêu năm qua”.

“Đáng tiếc là lần này cậu ta lại dây vào Trần Đình. Trương Hoa thì không nói làm gì, chỉ một Ngô Phong Hải cũng đủ làm cậu ta nể đủ!”

“Ngô Phong Hải ư?”

“Cái anh chàng Ngô Phong Hải này quả nhiên là một nhân tài, lại rất xứng đáng kết giao bạn bè, ít nhất tôi cũng bắt đầu thấy khâm phục cậu ta”.

“Anh đã nhận xét như vậy thì chắc chắn là không tồi, xem ra Trương Hoa và mấy người xung quanh cậu ta đều đáng được trọng dụng!” – Nói rồi lại trầm ngâm giây lát, đột nhiên hỏi: “Vân Vân có biết chuyện của Vu Hâm không?”

“Biết ạ! Hồi đầu tôi đã nói rõ tình hình cụ thể của từng ứng cử viên tài vụ cho cô ấy nghe rồi!”

Cổ Triết Đông trầm ngâm giây lát mới nói tiếp: “Chẳng trách hồi đầu Cổ Vân Vân một mực đòi điều Vu Hâm sang, xem ra nó vẫn chưa từ bỏ Trương Hoa!”

“Ý của ngài là Vân Vân cho rằng Vu Hâm chắc chắn sẽ có ý đồ với Trần Đình, một khi Vu Hâm theo đuổi Trần Đình, giữa Trần Đình và Trương Hoa chắc chắn sẽ nảy sinh mâu thuẫn?”

Đột nhiên có người gõ cửa, Cổ Triết Đông cao giọng “Mời vào!”, Ngô Tĩnh đẩy cửa bước vào. Cổ Triết Đông nhìn thấy Ngô Tĩnh liền cười nói: “Ngô Tĩnh, đến đúng lúc lắm, tôi đang định bàn bạc thêm chuyện hôm qua tôi nói với cô!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129

Ngô Phong Hải đi vào văn phòng của Trương Hoa, nói: “Sao hôm nay tôi vừa về đến thì chủ tịch Cổ đã mời tôi nhỉ? Hơn nữa còn đích thân gọi cho tôi nữa chứ!”

Trương Hoa nói: “Chắc không phải chỉ là ăn cơm đơn giản đâu!”

“Có mục đích khác chăng?”

“Chắc chắn là có mục đích khác, nếu tôi đoán không nhầm thì là chuyện điều chuyển Vu Hâm đấy”.

“Sáng nay tôi còn gọi điện hẹn Huệ Anh tối nay cùng đi ăn cơm, lát nữa lại phải gọi điện giải thích với cô ấy rồi!”

Trương Hoa cười cười: “Đi ăn xong lại đến mời cô ấy đi ăn đêm là được mà, dù gì ngày mai cô ấy cũng được nghỉ!”

Trần Đình ngồi trong văn phòng cứ do dự không biết có nên đi ăn cơm không. Cô không ngờ chiều nay Cổ Triết Đông lại đột nhiên gọi điện cho cô, mời

cô cùng đi ăn tối.

Trần Đình hỏi luôn trong điện thoại là còn có ai nữa, Cổ Triết Đông chỉ cười bảo: “Đều là người quen thôi!”

Trần Đình ngẫm nghĩ rồi quyết định sẽ đi, chắc là có cả Trương Hoa.

Lí Dương Uy cũng nhận được điện thoại của Cổ Triết Đông, bởi vì rất ít khi qua lại với Cổ Triết Đông nên anh rất bất ngờ. Lí Dương Uy lập tức gọi điện hỏi Trương Hoa xem có nên đi hay không? Trương Hoa nói: “Cứ đi đi. Người ta đã có lời mời, không đến đến không được!”

Trương Hoa và Ngô Phong Hải đang chuẩn bị đi thì Cổ Vân Vân đến nói: “Cùng đi đi!”

Trương Hoa nói: “Cậu cũng đi à?”

“Sao có thể thiếu tôi được, đừng quên hiện giờ tôi cùng một hội với các cậu, bỏ tôi nói tôi nay sẽ mời mấy chúng ta ăn cơm!”

Trương Hoa nói: “Thế sao còn mời cả Dương Uy?”

Cổ Vân Vân cười: “Dương Uy chẳng phải cũng là một cổ đông của công ty chúng ta sao?”

Trương Hoa nuốt chút nữa buột miệng nói Trần Đình cũng là một cổ đông, có phải cô ấy cũng đến không? Nhưng may mắn kiểm lại được.

Ba người vào phòng, Cổ Triết Đông và Ngô Tĩnh đã có mặt. Cổ Vân Vân nhú mảy một lát rồi ngồi xuống bên cạnh bố, nói: “Sao bố đến sớm thế?”

Cổ Triết Đông nói: “Làm xong việc nên bố và Ngô Tĩnh tranh thủ đến đây luôn!”

Cổ Vân Vân nhìn Ngô Tĩnh không nói gì. Trương Hoa lên tiếng: “Chủ tịch Cổ còn mời ai nữa thế?”

Cổ Triết Đông cười nói: “Đợi một lát là biết ngay thôi! Cậu và Phong Hải ngồi xuống đi!”

Ngô Phong Hải kính trọng chào một tiếng: “chủ tịch Cổ”. Cổ Triết Đông chăm chú nhìn Ngô Phong Hải, sau đó nói: “Quả nhiên là phong độ của đại tướng!”

Ngô Phong Hải ngại ngùng nói: “Chủ tịch khách sáo quá!”

Đang nói chuyện thì Lí Dương Uy vào, lịch sự chào chủ tịch Cổ. Cổ Triết Đông cười nói: “Dương Uy phải không? Mặc dù chúng ta rất ít gặp nhưng tôi biết cậu, nghe nói công ty của các cậu hiện giờ do Dương Uy phụ trách phải không?”

Lí Dương Uy cười nói: “Tôi chẳng qua chỉ có cái danh thôi, xét về năng lực thì đâu thể bằng những người khác!”

Cổ Triết Đông nói: “Nhìn thấy mọi người tôi lại thấy trẻ đi vài tuổi!”

Trương Hoa nói: “Chủ tịch Cổ, chắc là mọi người đã đến đông đủ rồi nhỉ?”

Cổ Triết Đông nói: “Đợi thêm chút nữa đi, vẫn còn một người nữa!”

Trương Hoa nghĩ, chắc chắn là Trần Đình, nhưng lại không thể hiểu nổi Cổ Triết Đông mời Trần Đình làm gì? Chẳng lẽ là người khác?

Mấy người đang nói chuyện phiếm thì Trần Đình đến. Cổ Triết Đông nhìn Trần Đình bước vào, đứng dậy cười nói: “Cô Trần đến rồi à!”

Trần Đình nhìn những người ngồi bên trong, sau đó nói Cổ Triết Đông: “Thật ngại quá, tôi bị tắc đường, để mọi người phải chờ lâu rồi!”

Cổ Triết Đông nói: “Không sao, buổi tối nên cũng có nhiều thời gian mà!”

Ngô Phong Hải đang ngồi bên cạnh Trương Hoa liền đứng dậy nhường chỗ, nói: “Chị dâu, ngồi xuống đây đi!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, chậm rãi ngồi xuống ghế. Cổ Triết Đông nói: “Đều là người một nhà, tôi cũng khỏi phải khách sáo làm gì, hôm nay tôi mời mọi người đến đây có hai mục đích. Một là bàn bạc đôi chút về công việc. Ngoài ra là muốn ăn cơm và nói chuyện cùng mọi người!”

Mấy người chẳng ai nói gì. Cổ Triết Đông nói tiếp: “Trước khi ăn cơm, tôi muốn nói qua một chút về công việc. Thứ nhất, Ngô Tĩnh phải rời khỏi công ty hiện nay của mọi người để làm việc khác. Thứ hai, tôi vô cùng tin nhiệm đội ngũ của các cậu, vì vậy tôi chân thành mời Trần Đình đảm nhiệm chức vụ giám đốc của công ty, hiện giờ giám đốc Vu Hâm đã được điều chuyển đi chỗ khác rồi!”

Ngoài Ngô Tĩnh ra, tất cả những người khác đều kinh ngạc nhìn Cổ Triết Đông. Cổ Triết Đông nhìn biểu cảm trên mặt họ, cười nói: “Đừng ngạc nhiên vì tôi điều Ngô Tĩnh đi, cô ấy mãi mãi thuộc về đội ngũ của mọi người, trước đây tôi từng nói hiện nay hợp tác với mọi người chỉ là một hạng mục nhỏ, Ngô Tĩnh ra đi chỉ là bước đầu tiên, tương lai mọi người đều phải gánh vác trách nhiệm lớn lao hơn và đảm nhiệm những vị trí quan trọng hơn”.

Trương Hoa nói: “Ngô Tĩnh sẽ được điều chuyển sang tập đoàn ư?”

Cổ Triết Đông nói: “Ngô Tình không đi làm ở tập đoàn, có một hạng mục mới cần phát triển, còn về chuyện là hạng mục gì, tạm thời chưa thể tiết lộ được!”

Trần Đình nói: “Chủ tịch Cổ, tôi đã xin nghỉ việc rồi, cũng không muốn tham gia vào môi trường làm việc quá phức tạp, vì vậy cái ghế giám đốc tài vụ này tôi chỉ có thể nói xin lỗi thôi!”

Cổ Triết Đông nói: “Công việc tài vụ không phải giao tiếp nhiều, hơn nữa trong công ty đều là người nhà, cũng không tồn tại vấn đề phức tạp hay không phức tạp”.

Trần Đình nói: “Chủ tịch Cổ, tôi thật sự không thể nhận lời!”

Cổ Triết Đông nói: “Thế này đi, cô cũng đừng vội từ chối, có thể cân nhắc thêm! Thôi được rồi, công chuyện bàn xong rồi, giờ chúng ta ăn cơm thôi!”

Trần Đình về đến nhà, Lưu Huệ Anh nói: “Sao Cổ Triết Đông đột nhiên mời cậu ăn cơm thế?”

Trần Đình nói: “Muốn bảo tớ quay lại đảm đương chức vụ giám đốc tài vụ, nhưng tớ không đồng ý!”

“Hồi đầu hợp tác chẳng phải đã nói giám đốc tài vụ sẽ là người của họ đảm trách ư?”

Trần Đình nói: “Có thể ông ấy chỉ muốn để Trương Hoa yên tâm, cho mọi người thấy ông ta tuyệt đối tin tưởng Trương Hoa!”

“Tức là cái tên Vu Hâm kia phải cuốn xéo rồi à?”

“Đúng thế”.

Lưu Huệ Anh nói: “Thế thì sao không đồng ý?”

“Tớ không muốn làm, như bây giờ cũng tốt, rất nhẹ nhàng!”

“Nói cũng phải, nhưng nếu cậu không đi, bọn họ lại cử người của họ đến làm, như thế chẳng phải vừa được tiếng thơm lại chẳng mất mát gì sao!”

Cổ Vân Vân đến nhà liền hỏi Cổ Triết Đông: “Bố, tại sao bố lại bảo Trần Đình quay lại làm giám đốc tài vụ? Hồi đầu chẳng phải đã nói chức giám đốc tài vụ sẽ do bên ta đảm nhiệm sao?”

Cổ Triết Đông nói: “Có gì khác biệt không? Con cảm thấy Trần Đình sẽ giữ trò trong vấn đề tài vụ sao?”

Cổ Vân Vân không nói gì. Cổ Triết Đông ngồi xuống, nói: “Vân Vân, con cũng ngồi xuống đây đi!”

Cổ Vân Vân ngồi xuống ghế. Cổ Triết Đông nói tiếp: “Vân Vân, con có thể chăm chỉ làm việc, bố rất mừng, nhưng bố không hi vọng con để chuyện tình cảm xen vào trong công việc!”

Cổ Vân Vân: “Bố, bố nói thế là sao?”

Cổ Triết Đông nhìn Cổ Vân Vân, nói: “Con là con gái bố, con làm gì, nghĩ gì chẳng lẽ bố không biết? Bố chỉ hi vọng con đừng vì chuyện tình cảm mà phá hỏng sự hợp tác giữa đôi bên!”

Trương Hoa vừa lái xe vừa nói với Ngô Phong Hải: “Chẳng phải nói sẽ rủ Lưu Huệ Anh đi ăn đêm sao, sao lại kéo tôi với Dương Uy ra đây thế này?”

Lí Dương Uy cũng nói: “Đúng thế, tôi chuẩn bị về nhà bế con trai đây!”

Ngô Phong Hải nói: “Con trai anh đã có hai cụ già ở nhà rồi, chẳng đến lượt anh phải lo đâu. Ban nãy có chủ tịch Cổ ở đấy, uống không thoải mái chút nào!”

Trương Hoa nói: “Tôi thấy anh lôi hai chúng tôi ra ngoài chắc không chỉ để uống rượu đâu!”

Mấy người gọi đồ nướng xong, Ngô Phong Hải nói: “Hôm nay một mặt là uống rượu, hai là tôi muốn bàn với hai người chuyện hôn nhân!”

Lí Dương Uy cười nói: “Anh vẫn còn độc thân mà đòi bàn chuyện hôn nhân sao?”

Ngô Phong Hải nói: “Ai quy định là độc thân thì không thể bàn chuyện hôn nhân? Máy hôm nay đi công tác, tôi ở khách sạn không có việc gì làm tôi đã đọc hết mấy cuốn sách về hôn nhân rồi đấy!”

Trương Hoa nói: “Để chuẩn bị kết hôn à?”

Ngô Phong Hải nói: “Tôi đâu có thời gian mà chơi trò tình yêu, có đối tượng rồi là kết hôn thôi, đâu cần phải lãng phí thời gian!”

Trương Hoa nói: “Lưu Huệ Anh có đồng ý không?”

Ngô Phong Hải nói: “Sao có thể đồng ý, ngay cả quan hệ còn chưa xác định được, hiện giờ chúng tôi nhiều lắm vẫn chỉ là bạn bè thôi!”

Lí Dương Uy nói: “Thế anh nghiên cứu được những gì rồi?”

Ngô Phong Hải nói: “Trước tiên, hôn nhân là cuộc sống thực tế hôn nhân và tình yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Thứ hai, muốn hôn nhân kéo dài đến trọn đời nhất định phải làm được hai điều này. Thứ nhất là tin tưởng, thứ hai là phải giao lưu với nhau.

Ngô Phong Hải nhìn Trương Hoa, nói: “Vì vậy hôm nay tôi mới kéo hai anh ra đây, không phải là để bàn chuyện của tôi mà là bàn chuyện của Trương Hoa và chị dâu!”

Ngô Phong Hải nói tiếp: “Dương Uy là bạn lâu năm với anh, tôi cũng hi vọng anh coi tôi là bạn bè thân thiết, chuyện chúng ta nói ngày hôm nay chỉ đơn thuần là tâm sự giữa bạn bè thân thiết với nhau thôi!”

Trương Hoa uống một ngụm, sau đó nói: “Anh muốn nói gì?”

Ngô Phong Hải nói: “Đọc một vài cuốn sách tôi mới thấy vấn đề hiện nay của anh và chị dâu rất nghiêm trọng, giữa hai người về cơ bản là không có sự giao lưu, gặp phải chuyện gì cũng không chịu nhờ cậy người khác, không chịu hỏi han, còn anh thì quá thiếu niềm tin ở chị dâu, gặp phải chuyện gì cũng nghĩ đến mặt bất lợi cho bản thân, xét từ góc độ nào đó, anh đang nghi ngờ nhân phẩm của chị dâu!”

Lí Dương Uy ngắt lời Ngô Phong Hải, nói: “Tôi xin nói một câu, có những chuyện anh không hiểu rõ lắm, hành động của Trương Hoa hiện giờ có thể có chút không thỏa đáng nhưng đáng được thông cảm!”

Ngô Phong Hải nói: “Là đàn ông, trong lòng có chuyện gì thì cứ phải nói thẳng ra, không nhất thiết phải giấu giếm. Chủ tịch Mao từng nói, có sai chịu sửa là đồng chí tốt, chúng ta không thể cho phép người khác phạm sai lầm một lần ư?”

Lí Dương Uy nói: “Tôi đồng ý với cách nói của anh, nhưng nhiều khi, có thể hiểu được nhưng chưa chắc đã làm được, vì vậy tôi mới đồng ý với anh vừa đồng cảm với Trương Hoa!”

Ngô Phong Hải nói: “Đây không phải là cách giải quyết vấn đề, muốn giải quyết vấn đề chỉ có thể chọn một con đường, nếu cứ loay quanh với cả hai con đường thì sự việc mãi mãi không thể nào giải quyết được!”

Cuối cùng Trương Hoa cũng chịu lên tiếng: “Hai người không cần phải bàn bạc chuyện này đâu, trước mặt hai người tôi xin nói thực lòng vậy!”

Hai người liền dừng bàn bạc, quay sang nhìn Trương Hoa. Trương Hoa châm một điếu thuốc lên, sau đó chậm rãi nói: “Đạo này tôi cũng cân nhắc những chuyện này, cuối cùng tôi phát hiện ra không phải là tôi không tin tưởng Trần Đình, cũng không phải là không yêu Trần Đình, mà là trong thâm tâm của tôi không thể nào quên được ám ảnh của quá khứ!”

Trương Hoa dừng lại, uống một ngụm rồi tiếp tục: “Nhiều lúc tôi cứ tưởng bản thân có thể quên được những chuyện đó, đặc biệt là khi ở bên cạnh Trần Đình và Tinh Tinh, trong thâm tâm luôn tự coi chúng tôi là một gia đình hoàn chỉnh, thậm chí còn cảm thấy hạnh phúc, nhưng thứ hạnh phúc ngắn ngủi này dễ dàng bị những vấn đề khác phá hỏng, giống như lần trước, tôi muốn kiểm soát bản thân không nghĩ đến những chuyện đó nữa nhưng tôi không làm được!”

Lí Dương Uy nói: “Bao nhiêu năm chơi với nhau, tôi biết bản chất của cậu là bảo thủ, vì vậy hoàn toàn hiểu được những chuyện này.”

Ngô Phong Hải lập tức nói: “Tôi vẫn là câu đó thôi, sự việc kiểu gì cũng phải giải quyết, dù là hợp hay tan, cũng phải có một kết luận cuối cùng. Còn nữa, dù gì cũng có con với nhau rồi, đây chính là hiện thực. Có đôi khi thứ đầu tiên mà chúng ta phải đối mặt chính là nhượng bộ”.

Trương Hoa nói: “Tôi cứ cố gắng hết sức để tránh né quá khứ, không muốn chạm vào, càng không muốn người khác nhắc đến, cuối cùng tôi phát hiện tránh né chính là trốn chạy, là một cách tự lừa dối bản thân mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130

Trương Hoa về đến nhà mới phát hiện nói ra được những chuyện này không hề khó khăn. Bao lâu nay bản thân anh đều cố ý tránh né quá khứ, nhưng càng cố tránh lại càng dễ nhớ đến, có thể đã đến lúc bản thân anh thực sự cần phải đối mặt.

Trong thâm tâm anh chưa bao giờ nghĩ Trần Đình sẽ tái hôn với người khác, càng không hy vọng con gái sau này có bố dượng. Nhưng anh lại chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phục hôn với Trần Đình, thậm chí ngay cả chuyện phục hôn anh cũng tránh nghĩ đến.

Ngô Phong Hải nói đúng, kiểu gì cũng phải đối mặt với sự việc, kiểu gì cũng phải giải quyết. Nhưng nói ra thì dễ mà làm thì khó. Trương Hoa buộc phải thừa nhận trong lòng mình vẫn yêu Trần Đình, bởi vì thế anh càng không thể thuyết phục bản thân quên đi quá khứ, nói đã hoàn toàn thông cảm cho Trần

Dinh chỉ là tự lừa mình, lừa người. Trương Hoa biết hiện giờ mình vẫn không thể làm được điều đó.

Trương Hoa nằm trên giường suy nghĩ nhưng chuyện này, lại nhìn lên bức ảnh của con gái ở trên tường, không nén được lại với tay lấy điều thuốc lá. Cuối cùng anh nghĩ, nếu như không có những chuyện quá khứ, nếu như không đến khách sạn của Lý Dương Uy lúc ấy, không biết bây giờ mình và Trần Đình ra sao?

Có thể bản thân anh vẫn đang yên ổn làm việc ở công ty cũ, Trần Đình cũng chuyển sang làm tài vụ ở công ty khác. Sau đó cuối tuần hai vợ chồng cùng về thăm con gái, sang sớm thứ hai lại quay về thành phố đi làm.

Đáng tiếc cuộc đời không có chữ “nếu như”, chỉ một chuyện nhỏ thôi cũng khiến cho cả cuộc đời người ta chuyển sang hướng khác. Cho dù là đúng hay sai, cho dù là cuộc sống mà mình mong muốn hay là cuộc sống đã thay đổi bởi hiện thực cũng đều phải tiếp tục sống.

Cuộc đời cũng giống như đang lái xe, nếu bất cần đi nhầm đường, kiểu gì cũng phải nghĩ cách từ quay trở lại con đường đúng.

Trần Đình và Lư Huệ Anh đến cửa hàng một lát, sau đó cùng đi dạo phố. Lư Huệ Anh nói như thế này có thể thư giãn đầu óc. Buổi chiều, hai người vừa ăn đồ ăn vặt vừa đi loay quanh, đột nhiên Cố Triết Đông gọi điện cho Trần Đình, hẹn cô đi uống nước.

Trần Đình vừa ngại từ chối lại vừa không muốn đi, cầm điện thoại trong tay mà cứ do dự mãi. Cố Triết Đông nói: “Tôi chỉ làm phiền cô nửa tiếng thôi, muốn nói chuyện với cô về Trương Hoa!” Câu nói này khiến Trần Đình lập tức nhận lời.

Trần Đình cúp máy, nói với Lư Huệ Anh: “Cố Triết Đông hẹn gặp tớ!”

“Vẫn là nói chuyện chức vụ giám đốc tài chính à?”

“Không nói chuyện này, chỉ nói muốn nói chuyện về Trương Hoa với tớ thôi!”

Lư Huệ Anh nói: “Cậu đồng ý rồi à?”

“Tớ đồng ý rồi! Cậu về cửa hàng chờ tớ, tớ sẽ về n

Trần Đình đến quán cà phê Cố Triết Đông hẹn đã thấy ông ta đến rồi. Trần Đình vào trong phòng, chào chủ tịch Cố, sau đó từ từ ngồi xuống. Cố Triết Đông nhìn cô cười, lát sau mới nói: “Cháu với Cố Văn Văn cũng sắp xi tuổi nhau, hôm nay đừng gọi là chủ tịch Cố nữa, cứ gọi là bác đi, bác cũng gọi cháu là Trần Đình nhé!”

Trần Đình nói: “Chủ tịch Cố tìm cháu có chuyện gì ạ?”

Cố Triết Đông nói: “Đã bảo đừng gọi là chủ tịch Cố nữa mà, hôm nay chúng ta không bàn công việc, chỉ đơn thuần là nói chuyện thế hệ trước và thế hệ sau thôi!”

Trần Đình không nói gì. Cố Triết Đông nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Cháu có biết tình hình công việc của Trương Hoa dạo này không?”

“Cháu không rõ lắm ạ!” – Nói rồi lập tức bổ sung thêm: “Có phải dạo này anh ấy làm việc không được tốt không? Hay là có điều gì đó khiến chủ tịch Cố không hài lòng ạ?”

Cố Triết Đông cười cười: “Cái này thì không! Nhưng Trương Hoa dạo này đúng là làm việc không còn nhiệt tình như trước đây, mặc dù cậu ta vẫn hoàn thành công việc, cũng không hề sai sót gì nhưng hiện nay cậu ta chỉ coi công việc đó như một công việc phải làm!”

Cố Triết Đông tiếp tục: “Là nhân viên bình thường, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là đủ, nhưng đối với Trương Hoa, như thế là chưa đủ, nếu như cậu ta đánh mất đi sự nhiệt tình trong công việc thì đây sẽ là một chuyện đáng sợ cho sự phát triển của cậu ta trong tương lai”.

Trần Đình ngẫm nghĩ rồi nói: “Trương Hoa từ xưa đến nay vốn thích cuộc sống đơn giản, có lẽ là vì nguyên nhân tính cách”.

“Bác chỉ nhìn thấy một phần tính cách của Trương Hoa, mặc dù quan hệ giữa hai cháu khá đặc biệt, nhưng có thể cháu còn hiểu Trương Hoa hơn, cậu ta là người làm chuyện gì cũng muốn làm đến mức tốt nhất có thể, hính vì điểm này mà làm bất cứ chuyện gì cậu ta cũng làm tràn đầy nhiệt huyết, nhưng hiện giờ cậu ta đã mất đi cái tâm lý làm việc phải làm hết sức có thể rồi!”

Trần Đình chỉ biết trầm ngâm, nói cô không biết phải nói gì. Cố Triết Đông cười cười: “Có phải cháu thấy kì lạ không, ban nãy bác nói hôm nay không bàn chuyện công việc, thế mà lại bàn đến

Trần Đình nhìn Cố Triết Đông nói: “Một người đàn ông đột nhiên không còn hứng thú với công việc, chỉ có một nguyên nhân, đấy chính là có biến động nghiêm trọng trong chuyện tình cảm. Mà những người đàn ông có thể dốc toàn bộ sức lực cho công việc, gần như đều có một gia đình hoàn chỉnh và hạnh phúc”.

Cuối cùng Trần Đình cũng hiểu ra ý của Cố Triết Đông, cô nâng đầu lên nhìn ông ta, nói: “Nhưng cháu và Trương Hoa đã ly hôn rồi ạ!”

Cố Triết Đông nói: “Bác là người từng trải, có cái nhìn rõ ràng về tình cảm hơn cháu một chút, trong lòng Trương Hoa hiện giờ không thể chứa đựng bất cứ ai, chỉ có điều cháu vẫn chưa cho Trương Hoa cảm giác an toàn tuyệt đối mà thôi!”

Trần Đình nhìn Cổ Triết Đông, thầm nghĩ: Sao ông ấy tự nhiên nói câu này, chẳng lẽ ông ấy biết chuyện quá khứ của mình?

Cổ Triết Đông nhìn về mặt của Trần Đình, cười nói: “Đàn ông cũng như đàn bà, cần có cảm giác an toàn, đặc biệt là mẫu người như Trương Hoa!”

Trần Đình nói: “Cháu đại khái cũng hiểu ý của chủ tịch Cổ rồi!”

Cổ Triết Đông nói: “Đám thanh niên các cháu ai cũng rất thông minh, chắc chắn hiểu được những điều bác nói!”

Cổ Triết Đông lại nói: “Một người phụ nữ muốn trong lòng một người đàn ông nào đó chỉ có mình thì bắt buộc hòa nhập với cuộc sống của đối phương, khiến cho anh ta lúc nào cũng cảm nhận được hình bóng của mình!”

Cổ Triết Đông nhìn Trần Đình, tiếp tục: “Cũng giống như vợ bác, không chỉ là trợ thủ đắc lực của bác trong công việc, bà ấy còn rất đảm đang trong việc sắp xếp cuộc sống hàng ngày của bác, để biết bác mặc cái gì xuất hiện ở trường hợp nào, khi đi công tác thì cần những thứ gì. Bên cạnh đó, bà ấy hiểu rất rõ tình trạng sức khỏe của bác, vì vậy quy định cho bác ăn cái gì và không nên ăn cái gì”.

Nói xong Cổ Triết Đông lại cười: “Mặc dù bác cũng thấy bức mình, nhưng vẫn cảm thấy hạnh phúc, bởi vì bình thường chẳng có cảm giác gì, nhưng một khi bà ấy đi đâu xa vài ngày là lại cảm thấy không quen!”

Trần Đình nói: “Cháu thật sự ngưỡng mộ bác gá

Cổ Triết Đông nói: “Chuyện này chẳng có gì phải ngưỡng mộ cả, chỉ cần hiểu được phải làm thế nào thì bất cứ đôi vợ chồng nào cũng như vậy!”

Cổ Triết Đông nhìn Trần Đình, nói: “Bác hy vọng cháu với Trương Hoa cũng vậy, tương lai không chỉ là người chủ đạo trong cuộc sống của cậu ta mà có thể trở thành trợ thủ đắc lực của cậu ta trong sự nghiệp!”.

Trần Đình ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Ý của chủ tịch là muốn cháu quay lại công ty tiếp tục giúp Trương Hoa?”

Cổ Triết Đông cười lớn: “Vấn đề này phải xem cháu hiểu thế nào thôi, hôm nay không bàn chuyện công việc, những điều bác vừa nói cũng chỉ là những lời tâm sự của thế hệ trước thôi, mục đích chỉ có một, hy vọng Trương Hoa tìm lại được nhiệt huyết trong công việc, hi vọng tương lai hai cháu sẽ hạnh phúc!”

Lúc chia tay, Cổ Triết Đông lại nói một câu rất hàm ý: “À phải rồi, trong chuyện tình cảm, nếu một bên luôn mang trên mình gánh nặng sai lầm trong quá khứ, như thế sẽ không thể thể hiện những gì tốt đẹp nhất, chân thực nhất của bản thân trước mặt đối phương!”

Ngô Phong Hải vào văn phòng Trương Hoa, nói: “Đã hết giờ làm rồi, đi thôi!”

Trương Hoa hỏi: “Đi đâu?”

“Còn đi đâu được nữa, đi uống rượu chứ đi đâu!”

Trương Hoa khởi động xe, hỏi Ngô Phong Hải: “Đi đâu nào?”

Ngô Phong Hải nói: “Đến cửa hàng của chị dâu trước đi! Chị dâu và Huệ Anh đang ở đó đợi chúng ta, tôi đã gọi cho Huệ Anh trước rồi!”

Ngô Phong Hải thấy Trương Hoa không nhúc nhích liền nói: “Không phải vẫn tránh mặt chị dâu đấy chứ”.

Trương Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Sao mà phải tránh, đi thôi!”

Trương Hoa ngồi trên xe không chịu xuống. Ngô Phong Hải vào trong cửa hàng gọi hai người họ. Ba người ra ngoài, Ngô Phong Hải đẩy Trần Đình lên ngồi phía trước, Trương Hoa khởi động xe, Ngô Phong Hải liền hỏi: “Anh đi đâu đấy

Trương Hoa nói: “Đến nơi anh sẽ biết liền!”

Lúc Trương Hoa dừng xe lại, Trần Đình ngẩng đầu lên nhìn, là nhà hàng lãng mạn mà cô và Trương Hoa đến duy nhất một lần. Ngô Phong Hải ngồi trong xe ngẩng đầu nhìn: “Không phải chứ, chúng ta đi ăn đồ Tây à?”

Trương Hoa nói: “Không phải là chúng ta, mà là anh và Huệ Anh! Tối nay tôi và Trần Đình sẽ tìm chỗ khác ăn cơm riêng!”

Ngô Phong Hải nghe xong liền nói: “Cũng được, hai người đi ăn riêng cũng tốt!”, nói xong rồi liền xuống xe, nói với Lưu Huệ Anh: “Xuống đi, chúng ta vào nếm thử mùi vị đồ ăn Tây!”

Lưu Huệ Anh vừa xuống xe vừa nói: “Sao không cùng ăn cho vui?”

Ngô Phong Hải cười nói: “Người ta có chuyện riêng cần nói, đương nhiên không muốn để chúng ta nghe thấy rồi!”

Trương Hoa hạ cửa kính bên phía Trần Đình ngồi xuống, nói với Ngô Phong Hải: “Tôi tôi không qua đón hai người đâu, anh chịu trách nhiệm đưa Huệ Anh về nhà an toàn nhé!”

Ngô Phong Hải nói: “Chuyện này cứ yên tâm, mau đi đi!”

Đội Trương Hoa lái xe đi rồi, Ngô Phong Hải liền nói với Lưu Huệ Anh: “Chúng ta đổi chỗ ăn đi, ăn ở đây khó chịu lắm!”

Lưu Huệ Anh nói: “Ok, tôi cũng không thích nơi này, không chỉ đắt mà còn không ngon!”

Trần Đình ngồi trong xe một lúc lâu không nói gì. Mãi sau mới dè dặt nói: “Chúng ta đi ăn ở đâu?”

Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Em có đói không?”

Trần Đình nói: “Không đói lắm, lúc chiều đi dạo với Huệ Anh cũng ăn một ít rồi!”

Trương Hoa nói: “Vậy chúng ta đến quán trà ngồi!”

“Anh không ăn cơm à?”

“Ở quán trà cũng có đồ ăn!”

Trần Đình không nói gì nữa.

Hồi lâu sau, Trần Đình khẽ hỏi: “Sao đột nhiên anh lại muốn đi ăn riêng với em?”

Trương Hoa nói: “Để tạo cơ hội cho Phong Hải và Huệ Anh đi ăn với nhau!”

Hai người gọi trà xong, Trương Hoa lại bảo nhân viên phục vụ mang hai lon bia đến. Không ngờ Trần Đình lại nói luôn với nhân viên phục vụ: “Thôi đừng mang bia!”, sau đó nói với Trương Hoa: “Anh lái xe uống bia sẽ không an toàn!”

Nhân viên phục vụ nhìn Trương Hoa, vẻ khó xử. Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Không sao đâu, bao nhiêu lần rồi có làm sao đâu!”

Trần Đình nói: “Vậy thì uống ít thôi!”, sau đó ngoảnh đầu lại nói với nhân viên phục vụ: “Mang một lon là được rồi!”

Trần Đình đứng dậy nói: “Anh ngồi đi, em đi lấy đồ ăn!”

Đội Trần Đình mang đồ ăn về, Trương Hoa lại châm thuốc hút theo thói quen, Trần Đình đặt đồ ăn lên trên mặt bàn, cầm lấy bao thuốc trước mặt Trương Hoa để sang chỗ mình. Trương Hoa nói: “Em cũng muốn hút à?”

Trần Đình cười: “Em hút làm cái gì, đặt ra trước mặt em để anh đỡ hút nhiều thôi!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình hồi lâu, định nói gì nhưng lại thôi, Trần Đình nói: “Anh không cần nhìn em, đây là mẹ dặn thế, vì sức khỏe của anh thôi!”

Trương Hoa không nói gì, rót một cốc bia ra, chậm rãi nhấp một ngụm, rồi lại cầm đũa gấp thức ăn. Một lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn Trần Đình: “Cổ Triết Đông muốn em quay lại làm giám đốc tài vụ, em định thế nào?”

Trần Đình nói: “Em quyết định quay lại!”

Trương Hoa đặt đũa xuống, hỏi: “Em đồng ý ư?”

“Em đồng ý rồi, tại sao lại không đồng ý chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131

Trương Hoa nói: “Em hiện giờ chẳng phải rất tốt sao, cần gì phải quay lại? Vừa phải làm giám đốc tài vụ, lại vừa phải quản lý cửa hàng, gần như chẳng có thời gian mà nghỉ ngơi nữa!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa nói: “Hồi đầu chẳng phải anh bảo em đến làm hay sao? Tài vụ là công việc mà em yêu thích, hơn nữa trong thời gian em làm việc ở công ty không hề xảy ra bất cứ sai sót gì, đột nhiên bỏ đi cứ như thể em mặc sai làm gì vậy!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, biết trong câu nói của cô có hai tầng ý nghĩa, Trần Đình lại nói: “Ít nhất thì để em quản lý tài vụ cũng yên tâm hơn là để người ngoài quản lý!”

Trương Hoa lại uống một ngụm bia, nghĩ một lát rồi nói: “Cổ Triết Đông tìm gặp em phải không?”

“Sao anh biết?” – Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, câu nói này của Trần Đình đã thừa nhận rằng Cổ Triết Đông đã tìm gặp cô. “Nếu như ông ấy không tìm em, sao em có thể thay đổi chủ ý chỉ trong một ngày chứ?”

Trần Đình nói: “Đúng là ông ấy có tìm em, nhưng không bàn chuyện làm việc, mà là chuyện của anh!”

“Bàn chuyện của anh ư?” – Trương Hoa nhìn Trần Đình, lại hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Không, chỉ có vậy thôi!”

“Đưa thuốc lá cho anh!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, rút một điếu thuốc ra đưa cho anh. Trương Hoa châm thuốc lên, chậm rãi nói: “Anh hiểu rồi!”

“Anh hiểu cái gì?”

“Không có gì!” – Một lát sau lại hỏi: “Em đoán xem Phong Hải và Huệ Anh hiện đang làm gì?”

“Ăn đồ Tây chứ làm gì?”

“Em nghĩ Phong Hải sẽ ăn đồ Tây ư?”

“Chẳng lẽ họ lại đổi chỗ ăn?”

Trương Hoa không trả lời câu hỏi này, một lát sau mới nói: “Phong Hải là một người đàn ông tốt, em bảo Huệ Anh hãy trân trọng

Lí Dương Uy thấy Trương Hoa bước vào liền đứng dậy nói: “Sao không gọi điện trước thế?”

Trương Hoa cười: “Thông báo trước để cậu chuẩn bị đội hình đón tiếp à?”

Lí Dương Uy cũng cười. Trương Hoa nói: “Ngày mai tôi lại đi công tác rồi, vì vậy hôm nay qua thăm!”

Lí Dương Uy nói: “Chắc không phải đến thăm tôi nhỉ?”

“Càng ngày càng thông minh đấy, mấy hôm nay tâm trạng của Nghiêm Lộ có phải hơi sa sút không?”

Lí Dương Uy nói: “Từ vị trí thay thế tổng giám đốc bị đẩy lại vị trí cũ, cũng khó tránh mà!”

Trương Hoa nói tiếp: “Ngô Tĩnh ngày nào cũng bận rộn bên tập đoàn, chắc cũng chẳng có thời gian để ý đến vấn đề bên này nữa!”

“Đâu có, cô ấy vẫn thường xuyên qua công ty đấy chứ. Có lẽ là vì Ngô Tĩnh nên Nghiêm Lộ mới do dự không biết có nên tách ra làm riêng không?”

Tôi biết rồi, thế tôi qua bên Nghiêm Lộ nói chuyện, lát nữa chúng ta nói tiếp nhé!”

Nghiêm Lộ nhìn thấy Trương Hoa vội đứng dậy, đến trước mặt Trương Hoa nói: “Anh Hoa đến đấy à?”

Trương Hoa đóng cửa lại: “Ngồi đi, lâu lắm rồi không nói chuyện riêng với cậu!”

Hai người ngồi xuống ghế, Trương Hoa châm thuốc lên, nhìn Nghiêm Lộ một lát rồi nói: “Có phải cậu đang thấy hơi hụt hẫng không?”

Nghiêm Lộ không nói gì. Trương Hoa tiếp: “Tôi luôn coi cậu là anh em tốt, vì vậy hôm nay tôi cũng không cần nói khách sáo làm gì, tôi muốn tâm sự với cậu một chút!”

Nghiêm Lộ cũng lấy thuốc ra hút, sau đó nhìn Trương Hoa nói: “Anh Hoa cứ nói đi!”

“Có phải đợt trước cậu có ý định tách ra làm riêng không?”

Nghiêm Lộ cúi đầu không nói, coi như thừa nhận.

“Chuyện này cũng là bình thường, không nghĩ như vậy mới là bất thường. Nếu cậu đã có đủ điều kiện và khả năng tách ra làm ăn riêng, tôi là người đầu tiên ủng hộ!”

Nghiêm Lộ ngẩng đầu nhìn Trương Hoa, nói: “Đúng là em có suy nghĩ này!”

“Thế tại sao còn do dự?”

“Đúng như anh Hoa đã nói, em không có điều kiện và năng lực tách ra làm riêng, hoặc cũng có thể em vẫn chưa nhìn nhận rõ về bản thân!”

Trương Hoa nói: “Tôi có thể hiểu cậu! Đây là lần thứ hai cậu thấy hụt hẫng về chức vụ, đặt vào ai cũng đều khó chấp nhận cả, ít nhất là về thể diện!”

Nghiêm Lộ nói: “Nói thực lòng, trong thời gian Lí Dương Uy nghỉ, vị trí tổng giám đốc thực sự khiến em luống cuống chân tay. Em cảm thấy làm công việc đào tạo đơn thuần của mình vẫn thoải mái hơn!”

“Vì vậy trong lòng cậu mặc dù có hơi khó chịu khi phải trở lại vị trí cũ nhưng cũng vẫn đang do dự không biết có nên đi hay ở đúng không?”

Nghiêm Lộ gật đầu. Trương Hoa nói tiếp: “Làm được điều này cho thấy cậu đã dần trưởng thành. Tôi cũng không ngại nói thực với cậu, nếu cậu muốn đem những người bây giờ tách ra làm riêng, kết quả chỉ có một, cậu sẽ trắng tay!”

Nghiêm Lộ ngạc nhiên nhìn Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Đừng quên hiện nay người phụ trách thật sự là Ngô Tĩnh, cô ấy không như tôi, tôi tin cậu cũng cảm hận được điều này. Sở dĩ cô ấy đặt cậu lên chức vụ tổng giám đốc rồi đưa cậu trở lại là để thử thách xem cậu có vượt qua được cửa ải này không?”

Cuối cùng Nghiêm Lộ cũng chịu nói thực lòng, anh ta dợ chưa quyết định cũng là vì Ngô Tĩnh, mặc dù trông Ngô Tĩnh có vẻ hiền hòa, cũng hay cười, nhưng khi ở bên cạnh cô thường cảm thấy bất an.

Trương Hoa mỉm cười nói: “Thực ra cô ấy cũng chỉ là một cô gái bình thường, chỉ có điều trong lòng rất căm thù những người phản bội mà thôi, không cần quá bận tâm, đợi khi nào cậu thực sự điều chỉnh được tâm lý, tôi tin cô ấy nhất định sẽ nhìn nhận lại cậu đấy!”

Trương Hoa lại nói: “Lí Dương Uy mặc dù không giỏi về đào tạo như cậu nhưng khi làm việc chung, cậu ta có thể nhìn ra sở trường của người khác. Thêm nữa trong công ty cũng không tồn tại đẳng cấp hay thân phận, chỉ có phân công công việc khác nhau, ở mỗi vị trí khác nhau sẽ được bố trí một người thích hợp nhất mà thôi!”

Trương Hoa về công ty mới liền vào văn phòng của Cổ Vân Vân. Hai người ngồi nói chuyện phiếm một lát, Trương Hoa cười nói: “Trần Đình quay lại làm việc, cậu không có ý kiến gì chứ?”

“Đương nhiên là không rồi, bỏ tôi làm như vậy chắc chắn là có lý do riêng của ông ấy! Hơn nữa cá nhân tôi cũng không có ý kiến gì với Trần Đình!”

Thế thì tốt rồi, bởi vì giữa hai người phải tiếp xúc thường xuyên với nhau, tôi không hi vọng tổng giám đốc với giám đốc tài vụ không thể hợp tác vui vẻ.

Cổ Vân Vân cười nói: “Cậu yên tâm đi, cậu đi công tác rồi tôi ở nhà cũng không bắt nạt cô ấy đâu!”

Trương Hoa nói: “Còn có chuyện này tôi muốn bàn bạc với tổng giám đốc một chút!”

“Thôi cậu đừng trêu tôi nữa, có gì thì nói đi!”

Tôi muốn đào tạo mấy giáo viên có khả năng gánh vác nhiệm vụ đào tạo một cách độc lập!”

“Đây là chuyện tốt, có thể chuẩn vị lực lượng mới!”

“Thế thì tốt, tôi sẽ bắt tay vào chuẩn bị! Lát nữa tôi sẽ thông báo với bộ phận nhân sự công khai tuyển người, tuyển cả trong và ngoài công ty”.

Trương Hoa đang chuẩn bị ra ngoài thì Cổ Vân Vân gọi lại, nói: “Khoan đã, đột nhiên cậu muốn đào tạo người làm gì?”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại: “Đi công tác thường xuyên khiến tôi bắt đầu chán ngán, muốn có thêm nhiều thời gian ở lại thành phố!”

Đã hết giờ làm, Trương Hoa vẫn ngồi lì trong văn phòng. Ngô Phong Hải vừa bước vào liền nói: “Hay quá, lần này chúng ta có thể đi cùng nhau rồi, sáng mai anh ở nhà đợi tôi, tôi sẽ qua sớm nhé!”

Trương Hoa nói: “Ok!”

“Sao còn chưa về?”

Trương Hoa cười nói: “Tôi biết chắc chắn anh sẽ qua đây nên đang đợi anh đấy!”

“Vậy thì còn chờ gì nữa, mau đi ăn cơm thôi!”

Trương Hoa đang thu dọn đồng giấy tờ trên bàn thì Trần Đình vào, nhìn thấy Ngô Phong Hải liền nói: “Phong Hải, sao anh cũng chưa về thế?”

“Tôi đang đợi Trương Hoa cùng đi ăn cơm!”

Trần Đình nói: “Mau đi tìm Huệ Anh ăn cơm đi, hai người khi nào đi ăn với nhau chẳng được, ngày mai lại cùng đi công tác rồi!” Ngô Phong Hải hết nhìn Trần Đình lại nhìn sang Trương Hoa, nói: “Thế tôi đi trước vậy!”

Trương Hoa nhìn thấy Ngô Phong Hải đã đi ra đến ngoài liền vội gọi: “Đợi tôi chút đã, chạy gì mà chạy nhanh thế?” Ngô Phong Hải ngoảnh đầu lại nói: “Xin lỗi nhé, tôi nay không ăn cơm với anh nữa!”

Trương Hoa cảm cấp đứng ngậy ra nhìn Trần Đình. Trần Đình nói: “Còn ngậy ra đó làm gì, mau đi thôi!”

Trên đường đi, Trương Hoa nói: “Có cần anh đưa em về nhà không?”

Trần Đình lắc đầu: “Không, chúng ta cùng về đi!”

Trương Hoa nói: “Về đâu?”

“Anh nói xem có thể về đâu được?”

Lúc gần về đến nhà, Trương Hoa nói: “Ăn cơm ở đâu đây?”

Trần Đình nói: “Anh dừng lại ở cái chợ trước mặt một chút, chúng ta vào trong mua đồ!”

Đến chợ, Trương Hoa dừng xe. Trần Đình đi ra, thấy Trương Hoa chưa xuống xe lại chạy sang bên Trương Hoa, mở cửa ra nói: “Mau xuống đi!”

Mua thức ăn xong, Trần Đình kéo Trương Hoa sang cửa hàng gần đó mua mấy lon bia, nói: “Tối nay không cần lái xe, có thể uống một chút!”

Về đến nhà, Trần Đình vào bếp nấu nướng, Trương Hoa đứng ở ngoài phòng khách, cũng không biết có nên và trong giúp Trần Đình một tay không. Trần Đình thò đầu ra, gọi: “Trương Hoa, mau giúp em rửa rau đi!”

Trương Hoa cảm thấy mình bây giờ hoàn toàn bị Trần Đình giắt mũi đi, đành phải chậm rãi vào trong bếp, đứng phía sau Trần Đình. Trần Đình đang thái rau, ngoảnh đầu lại nhìn Trương Hoa rồi nói: “Mau rửa đi, đây là nhà anh, sao mà cứ như người lạ thế!”

Hai người ăn cơm xong, Trần Đình vào phòng giúp Trương Hoa sửa soạn một ít đồ đạc để ngày mai anh đi công tác, sau đó nói: “Anh đi nghỉ sớm đi, em cũng phải về rồi!”

Trương Hoa nói: “Để anh đưa em về!”

“Không cần đâu, giờ vẫn còn sớm, đi về cũng tiện mà, hơn nữa anh cũng uống bia rồi, em không yên tâm!”

Đến phòng khách, Trần Đình ngoảnh đầu lại nói: “Đưa chìa khóa cho em!”

Trương Hoa đứng yên nhìn Trần Đình, Trần Đình cười nói: “Sợ em ăn cắp đồ đạc của anh à? Nếu đi công tác về muộn thì đừng ăn ở bên ngoài, nếu Phong Hải cùng về với anh thì bảo anh ấy qua đây ăn luôn!”

Đột nhiên trong nội bộ tập đoàn Triết Đông bỗng xuất hiện rất nhiều tin đồn, đối tượng của tin đồn chính là Cổ Triết Đông và Ngô Tĩnh. Chính bởi những lời đồn đại này mà Ngô Tĩnh đã được hưởng rất nhiều đặc quyền ở trong nội bộ tập đoàn. Ngoài mặt mọi người vẫn tỏ ra bình thường với cô, nhưng trên thực tế, chỉ cần là những tài liệu Ngô Tĩnh cần chẳng mấy chốc đã được chuẩn bị, thậm chí có một số người còn tranh thủ làm thân.

Một số nhân viên tập đoàn khi nói đến Ngô Tĩnh đều gọi cô là “Bà hai”. Cổ Vân Vân nhanh chóng biết được nhưng lời đồn đại này. Cô ngồi lặng đi trong văn phòng, nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng gọi cho Ngô Tĩnh.

Ngô Tĩnh vào phòng Cổ Vân Vân, nói: “Tổng giám đốc tìm tôi có việc gì thế?”

Cổ Vân Vân lạnh lùng nói: “Tổng giám đốc ư? Cô khách sáo với tôi quá, đến cũng nhanh lắm!”

Tổng giám đốc tìm tôi có việc, tôi chắc chắn phải gác hết các công việc để đến rồi!”

“Cô

Ngô Tĩnh quay ra đóng cửa, sau đó đến bên bàn làm việc của Cổ Vân Vân, hỏi: “Tổng giám đốc tìm tôi có việc gì ạ?”

Cổ Vân Vân cười nhạt, nói: “Cô nịnh nọt bố tôi như thế, liệu có phải cũng nên lấy lòng con gái của ông ấy một chút không hả?”

Ngô Tĩnh nói: “Tôi không hiểu ý của tổng giám đốc!”

Cổ Vân Vân đứng phắt dậy, đi đến trước mặt Ngô Tĩnh, nhìn cô chăm chăm, sau đó nói: “Đúng là không đến nỗi tệ, lại trẻ trung, nhưng chỉ dựa vào những thứ ấy mà mơ mộng hão huyền với bố tôi thì đừng hòng!”

Ngô Tĩnh nhìn thẳng vào mặt Cổ Vân Vân, nói: “Tôi vốn nghĩ rằng tổng giám đốc có khả năng phân biệt đúng sai, sẽ không tin vào những lời đồn đại thất thiệt, xem ra tôi nhìn lầm rồi!”

Cổ Vân Vân nói: “Lời đồn đại ư? Xem ra cô cũng biết là có lời đồn đại nhỉ? Có phải cô đang tận hưởng những lời đồn đại ấy không?”

“Xin lỗi, tôi rất bận, nếu tổng giám đốc tìm tôi để nói những chuyện này thì thứ lỗi cho tôi thất lễ!”

Ngô Tĩnh nói xong, không đợi Cổ Vân Vân kịp nói gì liền đi thẳng ra ngoài. Cổ Vân Vân nhìn theo Ngô Tĩnh, tức đến mức hất hết tài liệu trên bàn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132

Cổ Vân đang nằm trên giường đọc báo thì Cổ Triết Đông gõ cửa phòng: “Vân Vân, con ngủ chưa? Bố vào nhé!”

Cổ Vân Vân ném quyển tạp chí sang một bên, lấy chăn trùm kín mặt.

Cổ Triết Đông đứng một lát rồi chậm rãi đẩy cửa vào, biết con gái giả vờ ngủ liền đến ngồi xuống bên giường nói: “Hôm nay con tìm gặp Ngô Tĩnh phải không?”

Cổ Vân Vân hất chăn ra, ngồi phắt dậy, hừ giọng: “Quả nhiên cô ta chạy tới kể tội với bố ngay rồi, có phải lại làm nũng một trận không?”

Cổ Triết Đông nói: “N chuyện con làm không cần Ngô Tĩnh phải đến nói với bố!”

“Bố nói thế là có ý gì? Bố vào đây là để bảo con đừng can thiệp vào chuyện giữa hai người chứ gì?”

“Ngay cả mẹ con còn tin tưởng bố, tại sao con không tin?”

“Bố tưởng mẹ thật sự tin tưởng bố ư? Mẹ chẳng qua chỉ là nhẫn nhịn bố mà thôi! Bố tưởng con không biết à, lần trước bố nói với con bố từng thích người đàn bà khác, con đi hỏi mẹ, hóa ra bố từng vì người đàn bà khác mà suýt li hôn với mẹ con!”

Cổ Vân Vân lại nói: “Điều tại con, cứ tưởng rằng bố là một người bố tốt, là một người chồng, người cha không bao giờ phản bội gia đình!?”

Cổ Triết Đông bình tĩnh nhìn con gái, sau đó nói:

“Bố từng có lỗi với mẹ, nhưng đã là chuyện của hơn hai mươi năm trước rồi! Bao nhiêu năm nay, trong lòng bố chỉ có hai thứ, một là gia đình, hai là sự nghiệp!”

“Bố tưởng bố nói mấy câu này sẽ khiến con tin bố chắc? Trừ phi bố đuổi việc Ngô Tĩnh, bảo cô ta rời đi khỏi công ty ngay!?”

“Thực ra bố làm những việc này đều là vì con, bố cũng lớn tuổi rồi, công ty sớm muộn cũng phải giao cho con, mà những người xây dựng sự nghiệp với bố đều sắp già hết rồi, bố chỉ có thể giúp con bằng việc đào tạo những người thanh niên có thực lực cho con thôi!”

Thấy Cổ Vân Vân không nói gì, Cổ Triết Đông lại nói tiếp: “Chính vì điểm này bố mới hợp tác cùng với nhóm Trương Hoa, hi vọng bọn họ sau này có thể giúp đỡ con trong sự nghiệp. Ngô Tĩnh là một nhân tài hiếm có, xét từ góc độ đào tạo lực lượng thanh niên hay là đào tạo trợ thủ giúp cho con, bố đều buộc phải trọng dụng cô ta, còn con lại không hiểu những điều này, thứ nhất là luôn để tình cảm xen vào công việc, khiến cho Trương Hoa mất đi tính tích cực trong công việc, Trần Đình rời khỏi công ty, sau lại tìm đến Ngô Tĩnh, con thả tin người ngoài đồn đại chứ không tin bố phải không?”

Cổ Triết Đông đứng dậy nói: “Con cứ bình tâm lại rồi suy xét vấn đề, với một nhà lãnh đạo doanh nghiệp, lý trí mãi mãi phải xếp lên hàng đầu, tiếp theo mới là những phán đoán chính xác”.

Buổi chiều Trần Đình ngồi trong phòng tài vụ, cứ nghĩ mãi xem tối nay nên nấu món gì, bởi cô biết hôm nay Trương Hoa sẽ về. Đột nhiên Trương Hoa gọi điện về nói: “Trần Đình tối nay anh với Phong Hải sẽ về đến nhà, chắc khoảng tám, chín giờ gì đấy, nếu không đói quá thì chờ bọn anh về cùng ăn. À phải rồi, gọi cả Huệ Anh nữa!”

Đây là lần đầu tiên Trương Hoa gọi điện báo về kể từ khi anh đi công tác. Cúp điện thoại rồi mà Trần Đình vẫn thôi không cười. Cô gái ngồi đối diện với Trần Đình cười nói: “Giám đốc Trần, có chuyện gì mà vui thế?”

Trần Đình cười đáp: “Không có gì đâu! Sau này đừng gọi chị là giám đốc Trần, cứ gọi là chị Đình đi!”

Ra khỏi chợ, Lưu Huệ Anh nói: “Có bốn người thôi, cậu làm gì mà mua lắm đồ thế?”

Trần Đình nói: “Chẳng mấy khi cả mấy người chúng ta ở nhà ăn cơm, phải làm thịnh soạn một chút chứ!”

Trương Hoa và Ngô Hải Phong về đến nhà, Trần Đình vẫn đang cúi húi trong bếp. Lưu Huệ Anh đặt thức ăn lên bàn, Ngô Hải Phong rửa tay đi ra nhìn thấy liền nói: “Thịnh soạn thế này cơ à, anh phải xuống dưới mua ít bia mới được!”

Lưu Huệ Anh nói: “Anh chỉ biết uống bia thôi, đã mua cả rồi!”

Ngô Hải Phong đến trước cửa bếp gọi vọng vào: “Chị dâu, xong hết chưa? Có cần giúp một tay không?”

Trần Đình nói: “Còn một món nữa, sắp xong rồi đây, mọi người cứ ăn trước đi!”

Ngô Hải Phong đáp: “Tôi phải nếm thử tài nghệ của chị dâu mới được!”

Trương Hoa vừa mở bia vừa nói: “Ăn đừng chê là được rồi, trước đây cô ấy không biết nấu nướng gì đâu!”

Lưu Huệ Anh nói: “Đừng có khinh thường Trần Đình nhà chúng ta nhé!?”

Trương Hoa cười: “Nhưng cho dù có khó ăn cũng ngon hơn là Huệ Anh làm!”

“Anh nói gì thế hả? Anh ăn đồ ăn em làm bao giờ chưa?”

Ngô Hải Phong xem vào: “Không sao, tôi biết nấu nướng mà!”

Lưu Huệ Anh trừng mắt với Ngô Hải Phong biết nấu nướng thì liên quan gì đến tôi!”

Trương Hoa khuyến khích Lưu Huệ Anh uống nhiều một chút. Lưu Huệ Anh nói “Uống say thì làm thế nào?”

Trương Hoa cười nói: “Say rồi thì ngủ lại nhà anh, cùng lắm anh ra ngoài tìm chỗ nào ngủ tạm, bảo Phong Hải ở lại chăm sóc em!”

Lưu Huệ Anh nói: “Vừa ngoan ngoãn được một thời gian, giờ lại bắt đầu giảo hoạt rồi đấy!?”

Trương Hoa nói: “Chẳng còn cách nào khác, bị Phong Hải làm hư hỏng mà, ngày nào đi công tác cũng kéo anh đến khu giải trí, cũng may là anh lập trường vững vàng lần nào là, anh ta đi một mình đấy!”

Ngô Hải Phong vội nói: “Trương Hoa anh đừng có hăm hại tôi nhé!”, sau đó nhìn sang Lưu Huệ Anh, nói: “Đừng nghe anh ta nói bậy, tôi nào không có việc gì là bọn anh đều ngoan ngoãn ở trong khách sạn!”

Trần Đình cười nói: “Huệ Anh biết là Trương Hoa đang nói đùa mà, cô ấy sẽ không tin đâu!”

Lưu Huệ Anh nói: “Nhưng mà khó nói lắm, đàn ông bây giờ đều lăng nhăng mà!”

Trương Hoa nói: “Đứng đứng, Huệ Anh nói đúng lắm, vì vậy sau này mỗi khi Phong Hải đi công tác, cứ qua tám giờ tối là cách một tiếng em phải gọi một lần, coi như là lãnh đạo kiểm tra công việc ấy!”

Lưu Huệ Anh nói: “Thế thì Trần Đình có khi cũng phải tới tới kiểm tra công việc của anh chứ nhỉ?”

Ngô Hải Phong bật một ngón tay lên nói với Lưu Huệ Anh, nói: “Huệ Anh thật là thông minh, chị dâu nên giám sát anh ấy, tôi là anh em nên có nhiều chuyện không tiện nói, biết mất nhắm mắt mở cho qua, ví dụ như chuyện tối nào Trương Hoa cũng âm thầm trốn ra ngoài chơi!”

Trương Hoa nâng cốc lên nói: “Tôi đầu hàng, coi như ban này tôi chưa nói gì, chúng ta uống thôi!”

Trần Đình nhìn không được, phì cười. Trương Hoa hỏi Ngô Hải Phong: “Đến nhà anh mất khoảng bao lâu?”

“Nếu lái xe thì khoảng gần ba tiếng, sao thế?”

“Đột nhiên muốn đến nhà anh chơi, ngày kia là cuối tuần, buổi sáng chúng ta xuất phát, ăn xong bữa trưa thì về nhé!”

Ngô Hải Phong nhìn Lưu Huệ Anh, nói: “Được thôi, lâu lắm rồi tôi chưa về nhà! Mọi người đến chắc là bố tôi mừng lắm!”

Hết giờ làm việc ngày hôm sau, Trần Đình vào văn phòng của Trương Hoa, hỏi: “Giờ anh về chưa?”

Trương Hoa nói: “Anh phải đi tìm Ngô Tình nói chuyện đã!”

“Anh ăn cơm với cô ấy luôn à?”

“Chắc cô ấy chẳng có thời gian ăn cơm với anh đâu, nói xong chuyện là về thôi!”

“Thế thì em về trước, đợi anh về rồi cùng ăn cơm! Tối qua có nhiều thức ăn thế, hôm nay ăn nốt không có hỏng mất!”

Lúc Trương Hoa đến tập đoàn, trong đầu anh cứ nghĩ mãi phải nói với Ngô Tình thế nào? Mặc dù anh mới về được một hôm, cũng chưa nắm rõ tình hình.

Ngô Tình đang bận rộn trong văn phòng, nhìn thấy Trương Hoa vào hơi bất ngờ, nói: “Sao anh lại đến đây?”

Trương Hoa cười nói: “Giờ em bận thế, anh đành phải đến thăm em thôi!”

“Đừng nói như thế, nghe chẳng dễ chịu chút nào! Mau ngồi đi!”

Trương Hoa ngồi xuống, nhìn quanh văn phòng rồi nói: “Môi trường cũng không tồi, to hơn văn phòng của anh!”

Ngô Tĩnh đặt tài liệu trong tay xuống, nói: “Đột nhiên đến tìm em có phải có chuyện muốn nói không?”

“Không, lâu rồi không gặp, hôm nay muốn đến thăm em thôi!”

Ngô Tĩnh đi ra đóng cửa rồi quay lại. Trương Hoa nói: “Trong văn phòng của em có được hút thuốc không?”

Ngô Tĩnh cười: “Anh trở nên khách sáo như thế từ khi nào vậy?”

Trương Hoa liền rút thuốc lá ra hút, nói: “Thế thì anh không khách sáo nữa!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Đây mới là Trương Hoa mà em quen, giờ anh và Trần Đình vẫn ổn

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh, nói: “Bảo Trần Đình quay lại có phải là chủ ý của em không?”

“Em làm gì có bản lĩnh lớn thế, chủ tịch Cổ có tin tưởng chúng ta mới làm như vậy thôi!”

Trương Hoa nói: “Nếu nói là ông ấy tin tưởng em mới đúng!”

Ngô Tĩnh nói: “Hôm nay anh sao thế? Có chuyện gì cứ úp mở không chịu nói, em hi vọng giữa chúng ta vẫn giống như trước đây, có gì cứ nói thẳng ra!”

Trương Hoa nói: “Cũng chẳng có gì, chỉ cảm thấy Ngô Tĩnh hiện giờ không giống như Ngô Tĩnh mà anh quen trước đây!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa cười, hỏi: “Là tốt lên hay xấu đi?”

Trương Hoa nói: “Chẳng có gì mà xấu hay tốt cả, chỉ là cảm thấy khác biệt mà thôi, có thể anh chưa từng thực sự hiểu về em!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Em từ xưa đến nay đều rất đơn giản, muốn hiểu em thì đơn giản lắm!”

“Anh luôn cảm thấy em như một câu đố, quen với em mấy năm rồi, theo như kinh nghiệm làm nhân sự của anh trước đây, anh phát hiện em không có định luật hình thành”

“Anh nói như vậy cứ thể như khoảng cách giữa chúng ta xa lắm vậy!”

“Đương nhiên là không phải, anh biết về bản chất em thích sự bình yên. Sự bình yên này là không thể che giấu hay ngụy trang, ngay từ cái nhìn đầu tiên anh đã xác định được quan điểm này. Nhưng kể từ khi hợp tác với tập đoàn Triết Đông, những hành vi thực tế của em lại khiến anh không thể không nghĩ lại. Nhưng cuối cùng anh vẫn kiên định cái quan điểm đó, chính bởi vì sự mâu thuẫn tâm lý này khiến cho anh cảm thấy em như một câu đố, khiến anh cảm thấy mơ hồ.”

Ngô Tĩnh nghiêm nghị nhìn Trương Hoa, sau đó từ tốn nói: “Không cần biết anh đã nghe được những gì, không cần biết trong lòng anh nghĩ gì, em phải nói cho anh biết, Ngô Tĩnh mãi mãi là Ngô Tĩnh của trước đây!”

Im lặng nhìn Trương Hoa trong giây lát, Ngô Tĩnh nói tiếp: “Cho dù anh nói thế nào thì phải tin tưởng em, ít nhất anh phải tin em vì bạn bè của em vốn không nhiều!”

Trần Đình nhìn thấy Trương Hoa vừa ăn vừa nghĩ liền hỏi: “Anh đang nghĩ gì thế?”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Không có gì!”, im lặng một lát lại hỏi: “Em với Cổ Vân Vân thế nào?”

Trần Đình nói: “Ngoài chuyện công việc ra thì rất ít gặp, nhưng mỗi lần nói chuyện cũng không tệ! Nói thật lòng, anh không lấy cô ấy cũng hơi đáng tiếc!”

Trương Hoa ngẩng đầu nhìn Trần Đình, nói: “Sao đột nhiên em lại nói chuyện này?”

Trần Đình cười: “Đầu thế vì cô ấy thích anh mà em không được nói đến vấn đề này. Cô ấy vừa có tiền, vừa xinh đẹp, lại có năng lực, tất cả những điểm ấy là không thể phủ nhận!”

Trương Hoa tiếp tục nhìn Trần Đình, sau đó lại cúi đầu ăn cơm, hồi lâu sau mới nói: “Em có biết tại sao anh muốn đến nhà Phong Hải không?”

Trần Đình nói: “Em cũng thấy lạ, sao đột nhiên anh lại muốn đến nhà anh ấy?”

Trương Hoa buông bát đũa xuống, châm một điếu thuốc, chậm rãi kể lại cho Trần Đình nghe, sau đó nói: “Anh chỉ muốn cho anh ấy hiểu rằng chúng ta cũng tôn trọng bố anh ấy như với anh ấy vậy, hơn nữa cũng muốn anh ấy hiểu rằng chúng ta làm bạn với nhau không phải vì điều kiện hay hoàn cảnh gia đình!”

Trần Đình nói: “Đúng thế, chẳng ai có quyền lựa chọn môi trường trưởng thành của mình, nhưng con người có thể cải thiện môi trường sinh tồn của mình!”

“Còn nữa, anh cũng muốn để Huệ Anh tìm hiểu trước mọi thứ liên quan đến Phong Hải, hôn nhân không chỉ là chuyện của đôi bên mà còn là chuyện của họ hàng, hai bên gia đình nữa”.

Trần Đình chăm chú nhìn Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Em nhìn anh như thế làm gì?”

“Đã lâu rồi anh chưa nói chuyện nghiêm túc với em về những chuyện này, cảm giác thích thật!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Hôm nay không uống bia rượu, đợi lát nữa anh đưa em về!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133

Ngô Phong Hải chỉ vào trước mặt, nói: “Ồ ngay trước mặt rồi! Hơi xa phải không?”,

Trương Hoa cười: “Tôi còn thấy hơi gần đấy, phong cảnh tuyệt thật, cứ như đi du lịch ấy!”

Trần Đình ngồi ở ghế trước, ngoảnh đầu sang nhìn Trương Hoa nói: “Anh hút ít một chút được không? Trong xe mà hút nhiều thế!”

Trương Hoa kéo cửa sổ xuống, ném điếu thuốc ra ngoài. Trần Đình lại nói: “Anh ném ra đường như thế không sợ hỏa hoạn à?”

“Có cần anh phải dừng xe dập thuốc không? Ban nãy anh vứt xuống rãnh nước ven đường, sao mà hỏa hoạn được? Anh phát hiện ra bây giờ em còn lăm điều hơn cả mẹ!”

Lưu Huệ Anh nói: “Có người lăm điều cho anh là hạnh phúc đấy, anh không biết thế nào là đủ à?”

Ngô Phong Hải nói: “Đúng thế, tôi còn mong có người bên cạnh quản lý tôi mà không được đây này!”

Trương Hoa nói: “Phong Hải, lý tưởng và hiện thực cách nhau xa lắm, ví dụ như tình yêu và hôn nhân, tình yêu là hành vi trong thời gian ngắn, hôn nhân là hành vi trong thời gian dài, tục ngữ nói: bệnh liệt giường lâu ngày thì chẳng có đứa con nào hiểu hết. Kết hôn lâu rồi khó mà tránh khỏi mệt mỏi, đừng lý tưởng hóa mọi thứ quá như vậy!”

Lưu Huệ Anh nói: “Đừng có gieo rắc mấy tư tưởng vớ vẩn ấy vào đầu Phong Hải, cứ như thể anh đã kết hôn lâu lắm rồi ấy!”

Trương Hoa nói: “Anh chỉ khuyên Phong Hải đối mặt với hiện thực thôi, mọi người đều bảo đàn bà dữ như hổ, đặc biệt là mẫu phụ nữ như Huệ Anh, thế nên anh cứ phải chuẩn bị tâm lý sẵn đi Phong Hải ạ!”

Lưu Huệ Anh tức nỏ đom đóm mắt: “Anh...không nói chuyện với anh nữa!”

Trần Đình nói: “Huệ Anh, mặc kệ anh ấy, chỉ biết bắt nạt người hiền lành như chúng mình thôi, chứ nhìn thấy gái đẹp là toàn nói những lời dễ nghe!”

Trương Hoa ngoảnh mặt lại nhìn Trần Đình, Ngô Phong Hải: “Trong nhà chỉ có mình bố anh thôi à?”

Ngô Phong Hải nói: “Ừ, hôm qua tôi đã gọi điện về báo trước, ông bảo đừng bảo người ngoài đến!”

Bố Ngô Phong Hải đã đứng ngoài đợi từ sớm, Trương Hoa từ xa nhìn thấy một ông lão dáng cao, gầy guộc, trông còn già hơn tuổi thực đang đứng liền hỏi Ngô Phong Hải: “Là bố anh phải không?”

“Đúng thế!”

Mấy người vừa xuống xe, bố Ngô Phong Hải đã nói: “Mấy cháu vất vả quá, mau vào trong nhà đi!”

Trương Hoa vào trong sân trước, phát hiện trong sân rất đông người. Trương Hoa cười, anh rất hiểu tâm ý của người già. Máy gian phòng trông có vẻ rất yên tĩnh, nhà bếp được xây bên cạnh gian nhà chính. Trương Hoa nghĩ, căn nhà này chắc mới được xây vài năm. Bố Ngô Phong Hải dẫn mấy người vào nhà, những người đứng trong sân cũng vào theo.

Trương Hoa khẽ mỉm cười chào hỏi những người không biết người thân hay là họ hàng của nhà Ngô Phong Hải. Ngô Phong Hải đến gần bố, ánh mắt lần lượt nhìn sang bọn Trương Hoa, Trần Đình và Lưu Huệ Anh, rồi thì thầm với ông điều gì đó.

Bố Ngô Phong Hải đến gần Trương Hoa lúc này đang chào hỏi mọi người nói: “Phong Hải nói cháu là lãnh đạo của nó, cảm ơn các cháu đã về đây chơi, nhà cửa chật chội, đừng chê bẩn thỉu nhé!”

Trương Hoa nói: “Bác Trai, cháu không phải là lãnh đạo, cháu là đồng nghiệp của Phong Hải thôi ạ. Ở đây phong cảnh đẹp thật, cháu thấy không nở đi nữa!”

Trần Đình đến bên cạnh Trương Hoa, nói: “Cháu chào bác ạ!”

Bố Ngô Phong Hải nhìn Trần Đình, rồi lại nhìn Trương Hoa khen: “Hai người thật là xứng đôi, sao không dẫn con theo?”

Trương Hoa và Trần Đình thăm nghĩ, chắc chắn là Ngô Phong Hải nói với bố anh rồi nên không tiện giải thích. Trương Hoa nói: “Cháu bé đang ở nhà bà nội, dẫn đi cũng không tiện bác ạ!”

Lưu Huệ Anh cũng đến gần, chào: “Cháu chào bác!”

Bố Ngô Phong Hải quay lại chăm chú nhìn Lưu Huệ Anh, nói: “Trên đường đi

Lưu Huệ Anh nói: “Dạ không đâu bác!”

Ngô Phong Hải đứng gần đó lần lượt chào hỏi mọi người, rồi gọi Trương Hoa: “Qua đây ngồi đi!”

Trương Hoa ừ một tiếng rồi ngồi xuống bên bàn. Bố Ngô Phong Hải nói với Trần Đình và Lưu Huệ Anh: “Hai cháu cũng ngồi đi, bác xuống bếp xem cơm nước thế nào!”

Trong nhà có hai bàn, bàn trên toàn là đàn ông, Trương Hoa và Ngô Phong Hải cùng ngồi bàn trên. Trương Hoa cười nói với mọi người rất vui vẻ. Lưu Huệ Anh kéo Trần Đình ra ngoài, nói ra sân hóng gió một chút.

Hai người ra sân mới nhìn thấy trong bếp có rất nhiều phụ nữ đang nấu nướng. Trần Đình nhìn vào trong nhà, nói: “Trương Hoa có vẻ rất hòa nhập với những người này!”

Lưu Huệ Anh nói: “Dạo này cậu có phát hiện thấy Trương Hoa thay đổi không?”

“Tớ chẳng thấy thay đổi gì cả!”

“Không còn nghiêm túc như trước nữa, thường xuyên cười đùa, hình như tâm trạng cũng tốt hơn nhiều rồi!”

“Có lẽ cũng có hơi hơi!”

“Mặc kệ bọn họ, chúng ta ra ngoài đi dạo đi!” – Nói rồi Lưu Huệ Anh liền kéo Trần Đình đi.

Lúc chuẩn bị ăn cơm, Ngô Phong Hải chạy ra ngoài tìm hai người, thấy hai người họ đang đứng ở một mảnh đất trồng rau cách đó không xa nói chuyện. Ngô Phong Hải chạy đến: “Sao lại chạy ra đây thế? Chuẩn bị đến giờ ăn cơm rồi!”

Trần Đình cười: “Lưu Huệ Anh muốn sau này già rồi sẽ trồng rau như thế này!”

Lưu Huệ Anh huých Trần Đình, nói: “Cậu biến đi!”

Trương Hoa và Ngô Phong Hải ngồi bàn trên. Trần Đình và Lưu Huệ Anh ngồi bàn dưới cùng những phụ nữ khác.

Trong lúc ăn, Trần Đình thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn Trương Hoa đang nói cười vui vẻ, cuối cùng không nín được lại đến bên cạnh Trương Hoa, khẽ nói: “Anh uống ít đi một chút, chiều còn phải lái xe đấy!”

Trương Hoa nhìn những người khác bên bàn ăn, cười nói: “Thật ngại quá, chiều nay cháu còn phải lái xe, không thể uống nhiều được, Phong Hải uống với các bác nhiều một chút nhé!”

Có người còn nói: “Xem ra lãnh đạo là một người đàn ông tốt, vợ chỉ cần nói một câu là nghe ngay!”, rồi lại ngoảnh đầu sang nói với Ngô Phong Hải: “Phải học tập lãnh đạo nhé, kết hôn rồi phải biết nghe lời vợ!”, Trần Đình nghe thấy thế thì liền ngại ngừng về bàn mình.

Trước khi mấy người lên xe, bố Phong Hải nói với Lưu Huệ Anh: “Phong Hải từ nhỏ đã ở với bà nội, điều kiện gia đình cũng không phải khá giả gì, vì vậy nó có nhiều tật xấu lắm, cũng chẳng có tài cán gì, nhưng được cái thật thà, có điều gì nó làm chưa đúng mong cháu hãy thông cảm!”

Lưu Huệ Anh nghe xong, biết chắc Ngô Phong Hải đã nói gì với bố, vì vậy bố anh mới hiểu nhầm mình là con dâu tương lai như vậy. Nghĩ thế trong lòng cô chợt có cảm giác là lạ, liền nói với bố Phong Hải: “Bác trai ở nhà giữ gìn sức khỏe nhé!”

Trương Hoa lái xe đi rồi mà mọi người vẫn đứng ngoài cửa rất đông. Trương Hoa nói: “Phong Hải, dẫn chúng tôi ra mộ bà anh một chuyến, tôi đã mua ít tiền với pháo để ở cốp sau xe rồi!”

Ngô Phong Hải nhìn Trương Hoa, không nói gì nhưng rõ ràng đang rất cảm động. Trương Hoa nói: “Đừng có ngây ra thế, mau nói cho tôi biết đi như thế nào đi!”. Lúc này Ngô Phong Hải mới nói: “Rẽ sang phải đi, nhưng mà xe không vào bên trong được đâu, phải đi bộ một đoạn đấy!”

Trương Hoa nói: “Hay lắm, vừa uống rượu xong nên tôi cũng muốn vận động chút!”

Trương Hoa đốt vàng mã, rồi lại đốt chum pháo treo trên cây và dưới mặt đất, sau đó chạy đến trước mộ của bà nội Phong Hải, quỳ xuống vái. Sau đó đứng lên nói với Trần Đình và Lư Huệ Anh: “Hai người cũng vái đi!”

Hai người vái xong, Ngô Phong Hải đứng bên cạnh không nhúc nhích, đôi mắt nhìn chăm chăm vào phần mộ của bà nội, ngân ngấn nước. Trương Hoa nhìn anh, thầm nghĩ: một người đàn ông như Phong Hải chắc chỉ có rơi lệ khi đứng trước mộ của bà nội.

Trương Hoa lại gần, vỗ vai Ngô Phong Hải. Lư Huệ Anh cũng lại gần, chia cho anh cái khăn giấy. Ngô Phong Hải nhận lấy nhưng không lau mà nói: “Chúng ta đi thôi!”

Trương Hoa nói: “Cậu không lạy bà à?”

Ngô Phong Hải nói: “Không, bà nội mãi mãi ở trong lòng tôi rồi!”

Người nhà Ngô Phong Hải vẫn chưa về, đang ngồi quanh bàn nói chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng pháo cách đó không xa, có người nói: “Chắc là bọn trẻ ra mộ bà nội Phong Hải đấy!”. Bố Ngô Phong Hải khẽ nói: “Mấy đứa trẻ này cũng không tồi!”

Có người nói: “Đúng thế, ông còn gì mà phải lo lắng nữa, con cháu tốt như thế, đi đâu kiếm cho được?”

Bố Ngô Phong Hải nói: “Xem ra bà nội Phong Hải trên trời có linh thiêng!”

Xe từ từ lái đi, mấy người chẳng ai nói với ai câu gì, trong xe rất yên tĩnh. Rất lâu sau Trương Hoa mới nói: “Người ở nông thôn ai cũng chất phác, thật thà. Tôi rất thích cái cảm giác này!”

Ngô Phong Hải nói: “Sau này thường xuyên qua chơi nhé, cứ coi như là nhà mình đi!”

Về đến thành phố, Ngô Phong Hải hỏi: “Vẫn còn sớm, chúng ta đi đâu bây giờ?”

Trần Đình nói: “Hai người đi đâu tôi không biết, tôi với Trương Hoa phải về nhà thăm Tỉnh Tỉnh!”

Trương Hoa nói: “Đã lâu lắm rồi không về thăm Tỉnh Tỉnh đấy!”

Ngô Phong Hải hỏi Lư Huệ Anh: “Thế thì chúng ta đi đâu?”

Lư Huệ Anh nói: “Tôi muốn đi dạo phố, anh có đi cùng không?”

“Mặc dù anh không thích nhưng cũng có thể học!”

Trương Hoa dừng xe vào vệ đường, nói: “Dạo phố thì có gì mà phải học, cứ đi theo cô ấy là được rồi! Hai người xuống xe ở đây nhé!”

Ngô Phong Hải nói: “Thả chúng tôi xuống đây ư?”

“Đi dạo phố thì đi từ đâu mà chẳng được!”

Lư Huệ Anh nói: “Trương Hoa, em chơi thôi, đưa em về trước đã!”

Trương Hoa nói: “Đừng có nhiều lời, mau xuống xe, ở đây không cho đỗ xe lâu đâu, lát nữa mà bị phạt thì em bỏ tiền nhé!”

Ngô Phong Hải mở cửa xe kéo Lư Huệ Anh ra ngoài. Lư Huệ Anh vẫn còn nói: “Em chỉ nói đùa thôi mà!”

Bỏ lại Lư Huệ Anh và Ngô Phong Hải, Trương Hoa lái xe đến một khu thương mại, nói với Trần Đình: “Chúng ta đi mua cho Tỉnh Tỉnh ít đồ nhé!”

Chiều hôm sau hai người mới quay về. Mấy ngày trước khi Trương Hoa đi công tác, ngày nào Trần Đình đi làm về cũng về cùng anh, mua đồ ăn rồi cùng nấu nướng, ăn cơm và xem tivi, thỉnh thoảng ăn cơm xong còn ngồi lại nói chuyện. Trần Đình đến giờ là về, chưa từng nói sẽ ở lại, Trương Hoa cũng không mở miệng níu kéo. Chỉ có điều lần nào anh cũng lái xe đưa Trần Đình về, lâu dần đã thành thói quen.

Trong thời gian Trương Hoa đi công tác, Nhã Vận được nghỉ và về nhà. Trần Đình đến bến xe đón cô bé, sau đó cùng về. Buổi tối Nhã Vận đang chuẩn bị về phòng ngủ thì Trần Đình lại gần: “Nhã Vận, có phải em thích nghề bán hàng không? Vậy thì nghỉ Tết em qua cửa hàng hoa giúp chị nhé, em cứ học hỏi chị Mộng Mộng ít kinh nghiệm bán hàng, còn về mặt tài vụ thì cứ học hỏi chị Lâm Lan, không thì hỏi chị cũng được!”

Nhã Vận vui vẻ nói: “Thật không ạ, thế thì hay quá!”

Trần Đình nói: “Nhưng mà đừng nói với mẹ, mẹ mà biết sẽ không vui đâu, cứ nói là đến cửa hàng giúp đỡ tạm thời thôi!”

Sáng hôm sau Trần Đình về thành phố. Cô nói với Nhã Vận: “Em ở nhà chơi mấy ngày, khi nào đi thì gọi trước cho chị nhé!”

Buổi chiều ba ngày sau, Nhã Vận vào thành phố, Trần Đình báo Nhã Vận đến công ty chờ cô.

Nhã Vận mất khá nhiều thời gian mới tìm được công ty theo địa chỉ chị Trần Đình đưa. Vừa vào công ty thì gặp Cổ Vân Vân. Nhã Vận vui vẻ gọi: “Chị Vân ơi!”

Cổ Vân Vân bất ngờ lắm, hỏi: “Nhã Vận, sao em lại đến đây?”

Nhã Vận nói: “Em đến tìm chị dâu, đợi chị ấy cùng về”

Cổ Vân Vân nghe xong câu này, trong lòng hơi hụt hẫng, không ngờ từ “chị dâu” từ miệng Nhã Vận vẫn ngọt ngào thân thiết như thế.

Trần Đình hết giờ làm liền dẫn Nhã Vận về chỗ Trương Hoa. Lúc ăn cơm, Nhã Vận nói: “Không ngờ chị đã làm đến chức vụ giám đốc tài vụ rồi, chị giỏi thế!”

Trần Đình cười nói: “Còn chẳng phải là nhờ vào anh trai của em sao?”

Nhã Vận nói: “Không có anh ấy cũng vậy thôi, thực ra kinh doanh mấy cửa hàng hoa đã giỏi hơn cả cái chức vụ giám đốc tài vụ này rồi!”

Ăn cơm xong, Trần Đình ngồi xem ti vi với Nhã Vận một lúc, sau đó đứng lên nói: “Chị phải về đây, buổi tối một mình em phải chú ý một chút nhé, ngày mai em cứ đi thẳng đến cửa hàng, chị đã nói với Mộng Mộng rồi!”

Nhã Vận nói: “Chị không ở đây sao?”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134

Trần Đình đáp: “Chị không ở đây!” Nói rồi liền lấy chìa khóa ra đưa cho Nhã Vận: “Em cầm lấy chìa khóa này, buổi tối phải về sớm một chút, chị đi làm về sẽ qua đây nấu cơm cho em, buổi trưa em đi ăn cùng bọn chị Mộng Mộng nhé!”

Trần Đình lấy ít tiền đưa cho Nhã Vận, nói: “Buổi sáng em ăn cái gì đó ở ngoài đi!”

Nhã Vận nói: “Em không cần đâu, em cũng có tiền mà!”

Trần Đình nói: “Con bé ngọc này, đến giúp chị làm việc sao có thể tự bỏ tiền của mình chứ, mau cầm lấy!”

Trần Đình đi rồi, Nhã Vận lại nhìn nắm tiền trong tay mình hồi lâu, chị dâu hình như đã trở lại là chị dâu lúc đầu của cô rồi. Nhã Vận tấm xong liền vào phòng anh trai mình ngó một lát, phát hiện không có bất cứ bộ quần áo nào của Trần Đình nữa, thầm nghĩ, chị ấy có chìa khóa của nhà anh cả, tại sao lại không ở đây nhỉ? Rồi lại nhìn chăm chăm vào bức ảnh Tinh Tinh trên tường, lầm bầm nói: “Nhìn kĩ thì cũng thấy hơi giống chị dâu!”

Chiều ngày hôm sau, Trần Đình bận rộn trong văn phòng, Nhã Vận gọi điện đến. Trần Đình hỏi Nhã Vận có việc gì, Nhã Vận nói: “Chị dâu, tối nay qua ở với em đi, em ở một mình thấy hơi sợ!”

Trần Đình ngẫm nghĩ rồi nói: “Thế thì chiều chị sẽ qua muộn một chút nấu nướng cho em, chị phải về nhà để lấy bộ quần áo thay giặt đã!”

Nhã Vận nói: “Chị đến cả hàng hoa trước đi, xong em về với chị!”

“Thế cũng được!”

Trần Đình đến cửa hàng, cười nói với Đồng Mộng Mộng: “Mộng Mộng, Nhã Vận đợt này giao cho em, em phải dạy bảo nó chu đáo nhé!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Nhã Vận rất thông minh, không hổ danh là em gái thầy Trương!”

Nhã Vận nói: “Mặc dù trước nay em có hơi kiêu ngạo, nhưng nghe chị Mộng nói như vậy em vẫn thấy hơi xấu hổ!”

Trần Đình cười nói: “Chúng ta đi thôi!”

Hai người lấy quần áo rồi mới đi. Trần Đình nói đã hơi muộn nên không về nhà ăn cơm nữa, hai người liền vào ăn cơm ở một cửa hàng ven đường rồi mới về. Tắm rửa xong, Nhã Vận ngồi trong phòng khách xem ti vi, Trần Đình vừa giặt quần áo vừa nói với Nhã Vận: “Đưa quần áo của em vừa thay ra đây chị giặt luôn!”

Nhã Vận nói: “Em tự giặt cũng được, ở trường em toàn tự giặt mà!”

Trần Đình nói: “Giờ đang ở nhà, không phải ở trường, cứ mang ra đây!”

Nhã Vận vào phòng lấy quần áo mang vào, sau đó đứng ngoài cửa nhìn Trần Đình giặt giũ.

Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn Nhã Vận một cái rồi lại cúi đầu giặt quần áo, nói: “Đi xem ti vi đi, đứng đó làm gì?”

Nhã Vận nói: “Chị dâu, càng ngày em càng thấy chị giống mẫu người phụ nữ của gia đình!”

Trần Đình cười nói: “Như thế có gì không tốt chứ?”

Nhã Vận nói: “Sống như anh chị đáng lẽ ra nên thuê một người giúp việc, đâu phải không thuê nổi?”

Trần Đình nói: “Anh trai em thường xuyên đi công tác, chị thỉnh thoảng mới sang đây, thuê giúp việc làm gì?”

Nhã Vận nghĩ một lát rồi hỏi: “Chị dâu, tại sao chị không ở với anh cả?”

Trần Đình đứng lên, dùng mu bàn tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt, lấy khăn mặt lau tay rồi nói: “Để ngâm nước đá, lát nữa sẽ giặt sau, chúng ta ra ngoài phòng khách ngồi một chút đi!”

Trần Đình ngồi xuống rồi liền nói: “Nhã Vận, em hi vọng chị với anh cả em ở chung với nhau ư?”

Nhã Vận nói: “Em nghĩ nên ở chung với nhau!”

Trần Đình ngẫm nghĩ rồi nói: “Nhã Vận, em tha thứ cho chị sao?”

Nhã Vận do dự một lát rồi nói: “Em cũng không biết nữa!”

“Em có thể nói như vậy là chị vui lắm rồi, ít nhất em cũng đã không còn hận chị nữa!”

Nhã Vận cúi đầu hỏi: “Chị dâu, chị có hối hận vì những gì đã qua không?”

Trần Đình xoa đầu Nhã Vận như trước đây, từ tốn nói: “Xem ra Nhã Vận đã lớn thật rồi, có thể bình thản nói với chị về những chuyện này!”

Trần Đình nhìn Nhã Vận hồi lâu rồi nói tiếp: “Đương nhiên là chị hối hận lắm, nhưng hối hận cũng chẳng có ích gì, dù sao thì thời gian cũng không thể đảo ngược, hiện giờ chị chỉ hi vọng sau này mình không làm gì sai lầm nữa!”

Trần Đình nằm trên chiếc giường quen thuộc, ngắm bức ảnh của con gái ở trên tường, trong lòng vô cùng ảm áp. Trần Đình lại lấy chăn trùm kín mặt, dường như cái chăn đang phảng phất mùi thơm của Trương Hoa.

Mấy ngày sau đó, Nhã Vận dần dần quen với việc hết giờ làm lại đợi Trần Đình cùng về nấu nướng, Nhã Vận giúp Trần Đình nhặt rau, thỉnh thoảng cũng thái rau. Buổi tối thấy Trần Đình thu dọn nhà cửa, Nhã Vận cũng giúp Trần Đình giặt quần áo.

Mấy lần Trần Đình muốn buổi tối ra ngoài đi dạo phố, nhưng thấy Trương Hoa cứ bận rộn suốt nên không nói gì. Chiều nay Trần Đình mang về theo không ít thức ăn, Nhã Vận mở cửa ra vội đỡ lấy nói: “Sao chị mua lắm thứ thế này?”

Trần Đình nói: “Hôm nay anh trai em về!”

Trương Hoa cũng không biết tại sao về buổi tối, chẳng lẽ vì thích cái cảnh Trần Đình nấu nướng ở nhà mình?

Về đến nhà, thấy Nhã Vận đang ngồi trong phòng khách, anh vội nói: “Sao em lại ở đây? Chị dâu đâu?”

Nhã Vận nói: “Chị ấy đang ở trong bếp kia! À phải rồi, anh nên gọi em là trợ lý Trương mới phải!”

Trương Hoa vừa thay giày vừa nói: “Em mà là trợ lý cái gì, không rước thêm phiền phức cho người khác là may lắm rồi!”

“Em không nói với anh nữa, anh đi mà hỏi chị dâu ấy!”

Trần Đình ở trong bếp thò đầu ra, nói: “Anh về sớm thế à? Com vẫn chưa chín, anh đợi một lát nhé!”

Ăn com xong, Trần Đình thu dọn nhà bếp rồi giục Trương Hoa đi tắm rửa. Trương Hoa đứng dậy nói: “Còn sớm thế này, em giục anh đi tắm làm gì?”

Nhã Vận nói: “Tắm sớm thì đi ngủ sớm mà!”

Trần Đình cười mắng: “Em nói bậy bạ gì thế!”

Trương Hoa tắm xong liền ngồi trong phòng khách, Trần Đình liền mang mấy bộ quần áo của anh thay ra đi giặt. Trương Hoa nhìn Trần Đình giặt giữ trong nhà vệ sinh cũng không nói gì. Nhã Vận cười bảo: “Hạnh phúc lắm phải không? Quần áo của em toàn là chị dâu giặt đấy!”

Trần Đình phơi quần áo xong liền nói: “Em về trước đây, Nhã Vận mai đừng quên phải đi mua hàng với chị Mộng Mộng đấy nhé!”

Nhã Vận nói: “Sao chị lại về? Mấy ngày nay chẳng phải toàn ở đây sao?”

Trần Đình cười: “Đấy là vì không có anh trai em ở nhà mà!”

Nhã Vận nhìn Trương Hoa, nói: “Anh, anh nói gì đi, bảo chị dâu ở lại đâu đi!”

Trương Hoa nói: “Đó Trần Đình nói: “Anh đã tắm rồi còn đưa tiền gì nữa chứ, em tự về được rồi!”

Trần Đình đi rồi, Nhã Vận nói: “Anh, sao anh không giữ chị dâu ở lại đây?”

Trương Hoa nhìn em gái, nói: “Mau tắm đi rồi đi còn đi ngủ sớm!”, nói rồi liền về phòng.

Ban này lúc Trương Hoa mở tủ quần áo lấy quần áo ngủ đã nhìn thấy có mấy bộ quần áo của Trần Đình. Trương Hoa đứng ngây người ra nhìn hồi lâu mới đóng cửa tủ lại. Lúc lên giường, anh lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc phảng phất. Cảm nhận mùi hương quen thuộc này khiến trong người Trương Hoa chợt cảm thấy rạo rực, mặt anh đỏ bừng, trong lòng nghĩ: “Sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này?”

Ngày hôm sau, Trần Đình về cùng với Trương Hoa. Về đến nhà đã thấy Nhã Vận về rồi. Ăn cơm xong, Nhã Vận nói: “Hôm nay chị đừng về, em với chị ngủ giường to, cho anh cả ngủ giường nhỏ!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, mắt Trương Hoa nhìn về hướng khác, nói: “Thế thì em với Nhã Vận ngủ phòng anh đi!”

Nhã Vận vội nói: “Anh cả đã nói vậy rồi, chị mà về là em không vui đâu đấy!”

Mấy người tắm xong, Trần Đình lại đi giặt quần áo, Trương Hoa nói với em gái ngồi trong phòng khách xem ti vi. Giặt xong, Trần Đình cũng ngồi xuống hỏi Trương Hoa: “Chỉ còn hơn chục ngày nữa là Tết rồi, anh có phải đi công tác nữa không?”

Trương Hoa nói: “Vẫn còn mấy khóa đào tạo, mấy hôm nữa anh vẫn phải đi một chuyến!”

Trần Đình nói: “Thế thì hai ngày tới chúng ta về nhà một chuyến nhé, sắp Tết rồi, xem xem trong nhà còn thiếu cái gì không!”

Nhã Vận nói: “Em tán thành, em tán thành! Về nhà thăm em bé luôn!”

Trương Hoa nói: “Ừ, ngày mai về cũng được!”

Trần Đình ngồi xuống bên cạnh Trương Hoa, khẽ nói: “Em muốn đưa Tinh Tinh về nhà thăm ông bà ngoại, đã lâu lắm rồi chưa về!”

Trương Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Đợi anh đi công tác về sẽ đưa em về, có thể ở lại vài ngày!”

Trần Đình ôm chặt lấy Trương Hoa nói cảm ơn rồi buông tay ra ngay.

Nhã Vận đứng dậy nói: “Thôi bỏ đi, em vẫn ngủ ở giường bé của em thì hơn!”

Trương Hoa vội đứng dậy kéo tay em gái lại, nói: “Em với chị dâu ngủ ở giường to đi!”

Bởi vì mấy người đều tắm rửa rồi nên cái ôm ban này của Trần Đình khiến Trương Hoa cảm thấy hơi khác thường, anh sợ ở cạnh Trần Đình lâu ngày sẽ nảy sinh ý nghĩ không hay. Nói rồi Trương Hoa liền sai bước về phòng Nhã Vận. Nhã Vận nói với theo phía sau: “Lại còn giả bộ nữa! Chị dâu, mặc kệ anh ấy, chúng ta cùng ngủ thôi!”

Sáng hôm sau về nhà, Trần Đình nói với mẹ Trương Hoa cô muốn đưa Tinh Tinh về thăm bố mẹ vài hôm. Mẹ Trương Hoa nói: “Nên thế, sắp đến Tết rồi, nên về thăm các cụ, bảo thằng Hoa đi cùng con!”

Mẹ Trương Hoa lại nói: “Hay là con đón bố mẹ con lên đây cùng đón tết, hai thân già ở nhà chắc cũng cô đơn lắm!”

Trần Đình nói: “Chắc là bố mẹ con không nghe đâu, ở quê còn có họ hàng hàng xóm nữa mà!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Nếu thế thì chiều ba mươi con với thằng Hoa đưa Tinh Tinh về đây, đến sáng mừng hai lại về bên đó vậy!”

Trước khi Trương Hoa đi công tác về, Trần Đình đã chuẩn bị tất cả đồ đạc cầm đem về, đồng thời gọi điện báo cho mẹ cô biết. Mẹ Trần Đình mừng lắm, nói trên đường phải chăm sóc Tinh Tinh cho chu đáo.

Trương Hoa đi công tác về, việc đầu tiên mà anh làm là xin nghỉ cho mình và Trần Đình. Cổ Văn Văn cười nói: “Xem ra tôi không đồng ý cũng không được, nhưng tôi phải nói trước, mừng bẩy tết là cả hai phải về công ty đúng giờ đấy!”

Trương Hoa về nhà, nhìn thấy Trần Đình mua rất nhiều đồ liền nói: “Có một số thứ về nhà mua cũng được, đâu phải không mua được đâu!”

Trần Đình nói: “Có thành ý thì nó khác chứ!”

Hôm sau hai người mang đồ đặc về nhà đón Tinh Tinh. Trước khi đi, Trần Đình nói với Nhã Vận: “Đợt này không có chị ở đây, chuyện của cửa hàng phải phiền em rồi! Còn nữa, em ở một mình phải chú ý an toàn, chị không nấu nướng cho em được, buổi tối em ăn tạm

Nhã Vận nói: “Không sao đâu chị đâu, em với chị Mộng sẽ quản lý tốt cửa hàng!”

Trương Hoa nói: “Em đừng làm loạn là được rồi!”

Trần Đình lườm Trương Hoa, nói: “Anh đừng nói lằng nhằng!”, rồi lại nói với Nhã Vận: “Nếu cửa hàng không bận lắm thì trước Tết hai ngày em về nhà xem giúp mẹ chuẩn bị tề nhé!”

Lúc hai người về đón Tinh Tinh, mẹ Trương Hoa luôn miệng dặn dò phải chăm sóc Tinh Tinh chu đáo, phải chú ý một chút, cái gì nên cho ăn, cái gì không nên cho ăn. Trương Hoa nói: “Đâu phải Trần Đình chưa từng chăm sóc Tinh Tinh đâu, mẹ cứ yên tâm đi!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Tinh Tinh bây giờ lớn rồi, đương nhiên là khác trước!”

Trần Đình đáp: “Chúng con sẽ chăm sóc nó chu đáo, mẹ cứ yên tâm đi!”

Trương Hoa vừa lái xe vừa nói: “Sao mẹ cứ làm như chúng ta là người ngoài chăm sóc cho Tinh Tinh không bằng, vẫn còn không thấy yên tâm chứ!”

Trần Đình nói: “Mẹ lo cho Tinh Tinh mà, dù gì lâu lắm rồi con không ở với chúng ta!”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Tinh Tinh ngồi trong lòng Trần Đình, nói: “Nó là con gái chúng ta, chúng ta nên lo lắng người khác chăm sóc nó không chu đáo mới phải! Có đúng không Tinh Tinh?”

Trần Đình nói: “Anh chuyên tâm lái xe đi, đừng nhìn Tinh Tinh!”

Trương Hoa nói: “Nói chuyện với con gái mà cũng không được à?”

Trần Đình cúi đầu nói với con gái: “Tinh Tinh ngoan, gọi bố đi!”

Tinh Tinh gọi một tiếng “bố”, Trần Đình nói: “Thế là được rồi chứ hả?”

Trương Hoa ngoảnh mặt sang nhìn Tinh Tinh, vui vẻ đáp lời, sau đó đưa tay lên xoa đầu con bé. Trần Đình vội nói: “Anh chuyên tâm lái xe đi! Có Tinh Tinh trên xe đây nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135

Về đến nhà, mẹ Trần Đình cứ ôm lấy cháu ngoại mà ngắm nghía, nói: “Mới chớp mắt mà đã lớn thế này rồi!”

Trần Đình nhìn thấy bố cứ cảm thấy có gì là lạ liền hỏi: “Bố không được khỏe à?”

Bố Trần Đình cười nói: “Đâu có!”, nhưng suốt buổi chiều bố Trần Đình cứ ho liên tục, Trần Đình liền hỏi mẹ: “Rốt cuộc bố bị làm sao thế mẹ?”

Mẹ Trần Đình nói: “Cũng không có gì, chắc là dạo này cơ thể hơi khó chịu mà thôi!”

“Vậy thì phải mau nghỉ ngơi thôi!” – Nói rồi liền chạy ra dìu bố vào phòng nghỉ ngơi. Một lát sau Trần Đình đi ra, hỏi mẹ: “Rốt cuộc bố bị làm sao hả mẹ? Con thấy ở trong phòng có bao nhiêu là thuốc!”

Cuối cùng mẹ Trần Đình đành nói: “Đợt trước phải vào viện mất một thời gian, bác sĩ nói bị viêm phổi, còn hơi bị tiểu đường nữa. Già rồi ai cũng thế, lắm bệnh lắm, con không phải lo!”

Trần Đình lo lắng nói: “Sao mẹ không nói cho con biết?”

Mẹ Trần Đình nói: “Đâu phải bệnh nặng lắm, mẹ sợ con lại lo lắng!”

“Sao lại nói là không nặng lắm? Sao lại bảo sợ con lo lắng? Mẹ nên nói với con mới phải!”

Trần Đình nhìn mái tóc lốm đốm bạc của mẹ, lại nhớ đến vẻ mặt của bố, xem ra họ già thật rồi. Trần Đình thấy lòng mình xót xa, bố mẹ ngày càng già, thế mà cô lại không thể ở bên chăm sóc bố mẹ.

Trương Hoa nói: “Thế sáng mai con với Trần Đình đưa bố đi bệnh viện khám bệnh xem sao!”

Mẹ Trần Đình nói: “Không cần phiền phức thế đâu, hai hôm nay đã đỡ hơn nhiều rồi!” Trần Đình nhìn Trương Hoa, sau đó nhìn mẹ: “Cứ làm như Trương Hoa nói đi, ngày mai chúng con đưa bố đi bệnh viện kiểm tra!”

Buổi tối, bố Trần Đình ngồi dậy ăn được chút cơm. Mẹ Trần Đình nói: “Các c về nên ông ấy khá lên nhiều rồi, thường ngày ăn chẳng được bao nhiêu!” Buổi tối bố Trần Đình đi ngủ từ sớm, Trần Đình vào phòng ngồi nói chuyện với bố rất lâu.

Mẹ Trần Đình nói: “Đã muộn rồi, thằng Hoa với Tinh Tinh vẫn ở bên ngoài, các con cũng đi nghỉ sớm đi!”, lúc này Trần Đình mới đi ra, Trương Hoa nhìn thấy vẻ mặt Trần Đình liền an ủi: “Không phải lo đâu, tranh thủ mấy ngày ở đây chúng ta có thể đưa bố đi bệnh viện xem sao!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, nói: “Cám ơn anh!”

Trương Hoa nói: “Không còn sớm nữa, em đưa Tinh Tinh đi ngủ đi!”

Trần Đình lại nhìn Trương Hoa hồi lâu, sau đó khẽ nói: “Trương Hoa, tối nay anh có thể ngủ với em không?”

Con gái đã nằm ngủ say ở bên cạnh, Trần Đình vòng tay ôm lấy Trương Hoa, nước mắt khẽ lăn dài, nói: “Có phải em rất bất hiểu không? Bố mẹ ngần ấy tuổi rồi mà em không thể ở bên cạnh chăm sóc họ!”

Trương Hoa cúi đầu nhìn Trần Đình, lúc này trông cô cực kì đáng thương. Cuối cùng Trương Hoa không đành lòng, đưa tay lên vuốt tóc cô. Trần Đình càng siết chặt tay ôm anh, cơ thể Trương Hoa dần dần có phản ứng, anh không khỏi tự mắng mình, tại sao đúng lúc Trần Đình đang đau lòng thế này mà lại nghĩ bậy bạ, huống hồ con gái lại đang nằm bên cạnh.

Trương Hoa định đẩy Trần Đình ra nhưng lại không đành lòng, muốn kim chế khao khát này nhưng càng ngày nó càng mãnh liệt. Có lẽ Trần Đình cũng cảm thấy sự bất ổn ở Trương Hoa, cô vội lau nước mắt hỏi: “Anh sao thế?”

Trương Hoa nói: “Không có gì, chúng ta ngủ đi! Sáng mai còn đưa bố đi bệnh viện!”

Mấy ngày sau bố Trần Đình đều ở trong viện. Bố mẹ Trần Đình đều bảo không cần vào viện, nhưng Trương Hoa và Trần Đình một mực không nghe. Mẹ Trần Đình gần như cả ngày ở trong bệnh viện, buổi trưa và chiều tối Trần Đình về nhà nấu cơm, rồi mang cơm vào viện. Trương Hoa dẫn con gái và Trần Đình đi đi về về suốt, về sau Trần Đình bảo anh cứ ở nhà đợi, nói con gái ngày ngày vào bệnh viện không tốt!

Trần Đình vốn định buổi tối ở lại trong viện chăm sóc bố nhưng mẹ Trần Đình không đồng ý, nhưng ngày nào Trần Đình cũng rất muộn mới về nhà. Trần Đình nói với Trương Hoa: “Em xin lỗi, vốn định dẫn anh với Tinh Tinh đi dạo chơi vài ngày, nào ngờ đề anh ngày ngày ở nhà trông coi Tinh Tinh!”

Trương Hoa nói: “Không có gì, sức khỏe của bố là quan trọng!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình mệt mỏi, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, cuối cùng nói: “Em đi tắm rửa rồi nghỉ sớm đi!”

Kì thực nãy tối nay Trương Hoa vô cùng khó chịu, kể từ tối đầu tiên ngủ chung với nhau, anh biết rất rõ giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó, thế nhưng tối nào anh cũng có ý muốn này, sau đó phải cố gắng rất nhiều để đè nén.

Bởi vì quà tết cần thiết vẫn chưa chuẩn bị, mà mẹ Trần Đình ngày nào cũng ở trong bệnh viện chăm sóc bố Trần Đình nên Trương Hoa và Trần Đình đành phải đưa cả Tinh Tinh đi mua sắm. Việc này khiến cho hai người cảm thấy rất hạnh phúc.

Buổi chiều trước đêm giao thừa, Trương Hoa lái xe đến bệnh viện đón bố mẹ về nhà. Thần sắc của bố Trần Đình đã khá hơn một chút. Về đến nhà, mẹ Trần Đình nhìn thấy đã chuẩn bị hết đồ tết liền nói: “Sao hai đứa lằng phí thế, mua nhiều thế này bố mẹ làm sao ăn hết được!”

Trần Đình nói: “Sao lại lằng phí, còn họ hàng thân thích đến nhà cơ mà!”

Bố Trần Đình nói: “Không cần phải lo lắng cho bố đâu, sáng mai dẫn Tinh Tinh về nhà đi!”

Đang nói chuyện thì Ngô Phong Hải và Lưu Huệ Anh bước vào, Trương Hoa ngạc nhiên nói: “Phong Hải cũng đến à?”.

Ngô Phong Hải nói: “Huệ Anh hôm nay mới được nghỉ, sợ cô ấy đi đường không an toàn nên tôi đưa cô ấy về đây!”

Mẹ Trần Đình cười: “Huệ Anh, cuối cùng cũng chịu dẫn bạn trai về rồi đấy à!”

Lưu Huệ Anh ngại ngùng nói: “Anh ấy là bạn cháu, chỉ đưa cháu về đây thôi!”

Mẹ Trần Đình nói: “Còn chẳng phải như nhau sao?”, rồi lại hỏi Trương Hoa: “Hoa à, bọn con quen nh

Trương Hoa nói: “Dạ vâng, Phong Hải làm cùng công ty với con, là bạn tốt của con đấy ạ!”

Mẹ Trần Đình nói: “Thế thì tốt rồi, Huệ Anh với cái Đình chơi với nhau từ nhỏ, hai con cũng là bạn tốt của nhau, thật là có duyên!”

Trương Hoa hỏi Ngô Phong Hải: “Bao giờ thì anh về? Ngày mai tôi phải về nhà ăn tết với bố nên sáng sớm mai đã phải đi rồi!”

Trương Hoa nói: “Thế thì tôi đi sớm một chút, ngồi xe của tôi sẽ nhanh hơn xe khách đấy!”

Mẹ Trần Đình muốn giữ Ngô Phong Hải và Lưu Huệ Anh ở lại ăn cơm, Lưu Huệ Anh nói: “Mẹ cháu đã chuẩn bị cơm nước ở nhà rồi bác ạ!”, sau đó hỏi Trần Đình: “Hay là cậu với Trương Hoa qua nhà tôi ăn cơm đi!”

Trần Đình nhìn mẹ, mẹ Trần Đình nói: “Hai đứa đi đi! Mẹ với bố con ăn ở nhà cũng được, chẳng mấy khi thanh niên các con có dịp tụ tập với nhau!”

Trần Đình và Trương Hoa đưa con sang bên nhà Lưu Huệ Anh. Chắc vì bao nhiêu năm nay Lưu Huệ Anh không đưa bạn trai về nhà nên bố mẹ cô có vẻ cũng sốt ruột, lần này đột nhiên Lưu Huệ Anh dẫn Ngô Phong Hải về nên mẹ Lưu Huệ Anh vui lắm.

Giờ nghe nói Ngô Phong Hải lại là bạn tốt của Trương Hoa nên mẹ Lưu Huệ Anh càng vui hơn. Buổi tối mẹ Lưu Huệ Anh mời mấy người đến cùng ăn cơm. Lúc ăn cơm, Ngô Phong Hải có vẻ rất thận trọng, uống rất chậm và rất ít, có người mời rượu là nói mình không uống được.

Trần Đình cười nói: “Phong Hải, ở nhà Huệ Anh cũng giống như ở nhà mình thôi, có thể uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu!”

Trương Hoa ngồi bên cạnh huých Trần Đình, Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn Trương Hoa rồi im không nói gì nữa.

Có người nói Trần Đình nói phải, cứ coi như là nhà mình, uống nhiều rồi thì đi ngủ là xong. Hơn nữa Lưu Huệ Anh là chị em tốt, hai người lại là bạn tốt của nhau, đây đúng là duyên phận hiếm có.

Thế là mọi người bắt đầu mời rượu Trương Hoa và Ngô Phong Hải. Mặc dù hai người không dám uống nhiều nhưng cũng phải uống không ít. Trương Hoa ghé vào tai Trần Đình thì thầm: “Đều tại một câu nói của em khiến bọn anh phải uống bao nhiêu rượu!”, Trần Đình nói: “Không sao, tối nay không phải lái xe, hơn nữa anh có uống thế cũng chẳng thấm vào đâu!”

Lưu Huệ Anh và Ngô Phong Hải đưa Trương Hoa và Trần Đình ra ngoài. Trương Hoa ghé sát vào Ngô Phong Hải nói: “Phong Hải, nếu tối nay Huệ Anh muốn ngủ chung một giường với cậu thì tuyệt đối đừng đồng ý, cậu uống nhiều thế dễ bị cô ấy cưỡng hiếp lắm đấy!”

Trương Hoa cố ý nói để Lưu Huệ Anh nghe thấy, Lưu Huệ Anh vội nói: “Trương Hoa chết tiệt, anh nói bậy bạ gì thế hả?”

Trương Hoa cười ha hả, Trần Đình vội kéo anh: “Chúng ta mau về thôi, Tinh Tinh buồn ngủ rồi!”

Trần Đình nằm bên cạnh Trương Hoa, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Em muốn ở nhà ăn tết với bố mẹ”. Trương Hoa nhìn Trần Đình không nói gì. Trần Đình lại nói tiếp: “Bố mẹ đã già rồi, đã mấy năm rồi em không ăn cơm giao thừa với bố mẹ, hơn nữa bố vẫn còn ốm, ngày mai em muốn giúp mẹ làm cơm giao thừa!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Có cần anh ở lại cùng không? Dù gì ở nhà cũng còn có Nhã Vẹn!”

Trần Đình nói: “Không cần đâu, anh đưa Tinh Tinh về trước đi, nếu Tinh Tinh không về bà nội lại thấy buồn lắm đấy!”

Trương Hoa nói: “Thế cũng được, vậy mừng hai anh xuống đón em!”, Trần Đình lại vòng tay ôm lấy Trương Hoa, nói: “Cám ơn anh!”

Mấy hôm trước còn đỡ, bởi vì không uống rượu. Nhưng tối nay lại uống chút rượu vào, bị Trần Đình ôm thế này khiến Trương Hoa lại thấy rạo rực trong người.

Một lúc sau, Trương Hoa chậm chậm quay người lại ôm Trần Đình. Thấy Trương Hoa quay lại ôm mình, Trần Đình lập tức cảm nhận được sự biến đổi trên cơ thể Trương Hoa, cô không khỏi đỏ mặt, nói: “Anh... Tinh Tinh đang nằm bên cạnh đây này!”

Trương Hoa vẫn ôm lấy Trần Đình. Trần Đình ngẩng đầu lên nhìn anh hồi lâu rồi đưa tay ra tắt đèn, khẽ nói: “Nằm dịch sang chỗ anh một tí, đừng động vào Tinh Tinh!”

Buổi sáng lúc Trương Hoa tỉnh giấc, Trần Đình và con gái đã dậy rồi. Trương Hoa mặc quần áo ra ngoài thì Lưu Huệ Anh cũng đưa Ngô Phong Hải đến. Mẹ Trần Đình bảo ăn xong rồi hãy đi nhưng hai người đều nói mua đồ ăn trên đường cũng được.

Ngô Phong Hải ôm Tinh Tinh lên xe, Trần Đình đi đến bên Trương Hoa, nói: “Em cũng phải ra ngoài một chút, anh đưa em ra hàng thuốc trước mặt nhé!”

Trương Hoa nói: “Em qua cửa hàng thuốc làm gì?”

Trần Đình ghé tai Trương Hoa thì thầm: “Đồ ngốc, em phải đi mua thuốc!”

Trương Hoa lúc này mới nhớ ra chuyện hôm qua, ngại ngùng nói: “Lên xe đi!”

Trên đường đi, Ngô Phong Hải hào hứng lắm, luôn miệng nói chuyện với Trương Hoa. Về đến thành phố vẫn chưa đến giữa trưa, Trương Hoa nói: “Hay

là tôi đưa anh về thẳng nhà nhé!”

Ngô Phong Hải nói: “Không cần đâu, ngồi xe khách cũng nhanh mà, anh đi đi về về mất nhiều thời gian lắm!”

Trương Hoa nói: “Vậy thì thay tôi chúc tết bác trai nhé, vì mừng hai tôi phải về nhà Trần Đình nên năm mới không qua thăm bác trai được!”

Ngô Phong Hải nói: “Cậu có lòng là được rồi, đợi khi nào cậu về, chúng ta lại tụ tập!”

Trương Hoa đưa Ngô Phong Hải đến bến xe trước rồi đi thẳng về nhà. Bởi vì trên xe cứ ngủ li bì nên Tỉnh Tỉnh vẫn mơ màng trong lòng Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Con yêu à, bố dẫn con về nhà thu dọn một chút rồi về nhà ông bà nội nhé!”

Trên xe, Trương Hoa gọi điện cho Nhã Vân. Nhã Vân đã về nhà từ hôm qua rồi. Nhìn căn phòng gọn gàng, Trương Hoa thầm nghĩ, xem ra Nhã Vân cũng bắt đầu biết thu dọn nhà cửa rồi đấy.

Trương Hoa bế con vào trong phòng mình, đến gần mấy bức ảnh phóng to liền hỏi Tỉnh Tỉnh: “Tỉnh Tỉnh, nhìn xem ai đây này? Ai mà xinh thế nhỉ?”

Lúc này Tỉnh Tỉnh mới hơi tỉnh táo, cười khanh khách. Trương Hoa đột nhiên nhớ ra, nói: “Chúng ta phải nhanh nhanh còn về ăn cơm trưa, không có con lại đói!”

Trương Hoa đặt con gái vào hàng ghế trước, thắt dây an toàn cho con. Mới lái xe chưa được bao xa đột nhiên nhìn thấy một cái bóng quen thuộc trên đường, nhìn kĩ hóa ra là Ngô Tĩnh.

Trương Hoa vội phanh lại, lùi xe vào sát lề đường, kéo cửa kính bên ghế con gái ngồi xuống, gọi vọng ra ngoài. Cuối cùng Ngô Tĩnh cũng nhìn thấy, dùng chân nhìn về phía anh. Trương Hoa nói to: “Em đứng ở đó đợi anh”, nói rồi liền dùng xe vào chỗ an toàn, ôm con gái bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136

Trương Hoa đến trước mặt Ngô Tĩnh, nói: “Em không về nhà à?”

Ngô Tĩnh nói: “Hạng mục mới ở công ty bắt đầu khởi động rồi, vì vậy em không về được!”, rồi lại hỏi Trương Hoa: “Sao hai bố con lại ở đây?”

Trương Hoa nói: “Mấy hôm trước anh đưa Trần Đình về nhà cô ấy, cô ấy ở lại nhà ăn giao thừa với bố mẹ. Anh đưa Tỉnh Tỉnh về đây trước!”

Ngô Tĩnh nói: “Hóa ra là vậy, vậy anh mau về đi!”

Trương Hoa nói: “Thế tối nay em thế nào?”

Ngô Tĩnh cười nói: “Không sao, đâu phải lần đầu tiên em đón tết một mình ở ngoài!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Hay không em về nhà anh đón Tết, em với Nhã Vân cũng quen nhau, tối em với nó ngủ chung!”

Ngô Tĩnh nói: “Em không đi đâu, mặc dù là Tết nhưng vẫn có nhiều việc phải làm lắm!”

Trương Hoa nói: “Bạn đến đâu thì bạn, hôm nay cũng là ba mươi rồi còn gì!”

Ngô Tĩnh cứ một mực không đi nhưng Trương Hoa nhất định bắt cô phải đi, cuối cùng Ngô Tĩnh bảo Trương Hoa đưa Tỉnh Tỉnh về nhà cô lấy chút đồ sau đó cùng anh về nhà. Nhã Vân nhìn thấy Ngô Tĩnh hơi bất ngờ, hỏi: “Chị Tĩnh đến chơi?”

Trương Hoa nói: “Anh về đến thành phố thì tình cờ gặp chị ấy, chị ấy ở đây đón Tết một mình, vì vậy anh đã bảo chị ấy về đây ăn Tết với gia đình ta đây!”

Mẹ Trương Hoa nghe xong liền nói: “Con bé ngọc này, ăn Tết ở ngoài một mình thì cô đơn lắm, nhà bác đâu phải thiếu một hai đôi đũa đâu!”, rồi quay sang Nhã Vân nói: “Con ngồi chơi với chị, mẹ đi nấu cơm!”

Nhã Vân nói: “Chị dâu không về, chị Tĩnh đến đây, nhà ta sẽ vui hơn!”

Trương Hoa nói: “Sao em biết Trần Đình không về?”

Nhã Vân nói: “Sáng nay chị ấy đã gọi cho em rồi!”

Trương Hoa nói: “Chẳng trách mà mẹ không hỏi tại sao Trần Đình không về!”

Buổi chiều, Ngô Tĩnh và Nhã Vận ở trong bếp giúp mẹ Trương Hoa làm cơm. Trương Hoa bế con gái vào bếp một lúc rồi lại ra sân dạo chơi, cuối cùng nói với con gái: “Có nhớ mẹ không? Hay là bố con mình gọi điện cho mẹ hỏi xem mẹ đang làm gì nhé!”

Trương Hoa đột nhiên phát hiện ra không có Trần Đình ở nhà khiến anh cảm thấy hơi hụt hẫng, mấy năm nay đón Tết đều có Trần Đình ở bên, năm nay không ở cùng nhau cứ thấy không quen. Trương Hoa bế con gái đi ra sân gọi điện cho Trần Đình, hỏi: “Sức khỏe của bố đỡ hơn chút nào không?”

Trần Đình nói: “Đỡ nhiều rồi, anh về thuận lợi chứ?”

Trương Hoa nói: “Trên đường đi thì có thể có chuyện gì chứ? Em đang làm gì thế?”

Trần Đình cười nói: “Có thể làm gì được nữa, đang giúp mẹ chuẩn bị cơm giao thừa này!”

Hai người nói chuyện một lúc, Trương Hoa bảo con gái gọi mẹ trong điện thoại. Cuối cùng Trương Hoa nói: “Anh phải đi dán câu đối với bố đây, tối nay anh sẽ gọi lại chúc Tết bố mẹ!”

Hầu như các bậc phụ huynh đều thích những cô gái như Ngô Tĩnh, hướng hồ bố mẹ Trương Hoa lại hiền lành, chất phác là thế. Lúc ăn cơm giao thừa, bố mẹ Trương Hoa cứ giục Ngô Tĩnh ăn nhiều một chút, nói con gái một thân một mình chẳng dễ dàng gì, cứ coi đây như nhà mình. Nhã Vận thì vui khỏi nói rồi, cứ một mực ép Ngô Tĩnh phải uống rượu vang với mình, nói Tết nhất định phải uống.

Trong lúc ăn cơm, Trương Hoa mấy lần phát hiện mắt Ngô Tĩnh ngân ngấn nước. Trương Hoa thầm nghĩ: Rất ít khi thấy Ngô Tĩnh như vậy, cũng không biết vì nhớ nhà hay là vì cảm động bởi thịnh tình của bố mẹ mình, hoặc cũng có thể là vì nguyên nhân khác.

Ăn cơm xong, cả nhà ngồi ngoài phòng khách xem ti vi. Mẹ Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh: “Cháu có cần gọi điện về nhà không?”

Ngô Tĩnh chần chừ một lát rồi nói: “Vậy cháu ra ngoài gọi điện một chút ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Trong nhà có điện thoại, cháu lấy điện thoại nhà bác mà gọi!”

Ngô Tĩnh nói: “Không cần đâu bác, điện thoại của cháu có thể gọi đường dài mà!”, nói rồi liền đi ra sân, một lát sau vào nói đã gọi rồi. Trương Hoa bế con gái đứng dậy nói: “Bố đưa con đi gọi điện cho mẹ với ông bà ngoại nhé!”

Trương Hoa ở trong phòng nói chuyện với Trần Đình rất lâu mới ra. Đợi Trương Hoa ra ngoài, mẹ Trương Hoa nói: “Hoa à, hay là sáng mai con qua bên ấy đi, bố cái Đình đang bệnh, lại chỉ có nó là con gái, cũng buồn lắm chứ!”

Trương Hoa nói: “Có cần đưa Tĩnh Tĩnh về không ạ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Đừng đưa nó theo, đi đi về về trẻ con không chịu nổi đâu!”

Chưa đến mười hai giờ Tĩnh Tĩnh đã bắt đầu buồn ngủ, mẹ Trương Hoa bế cháu đi ngủ trước. Bố Trương Hoa ngồi xem ti vi thêm một lúc rồi cũng bảo đi ngủ luôn.

Nhã Vận là hào hứng nhất, vừa ngồi xem ti vi vừa nói cười với Ngô Tĩnh. Trương Hoa nói: “Xem ra anh cũng phải đi ngủ sớm, ngày mai ăn sáng xong lại phải lái xe máy tiếng đồng hồ!”

Ngô Tĩnh nói: “Ăn sáng xong em cũng về thành phố cùng anh!”

Trương Hoa nói: “Không sao đâu, không có việc gì thì em cứ ở nhà anh vài ngày, dù gì Nhã Vận cũng có nhà!”

Nhã Vận cũng nói: “Chị Ngô Tĩnh ở chơi vài ngày đã, anh cả với chị dâu phải mấy ngày nữa mới về cơ!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Nhưng mấy ngày tới có nhiều việc lắm!”

Trương Hoa nói: “Có những chuyện không nên hỏi, nhưng anh vẫn rất tò mò, hiện giờ bắt đầu triển khai hạng mục gì thế?”

Ngô Tĩnh cười: “Tạm thời giữ bí mật, nhưng chẳng mấy chốc bọn anh sẽ biết thôi. Nếu như nhanh thì trước tết nguyên tiêu sẽ biết kết quả, chậm thì đến cuối tháng là có!”

Sáng hôm sau, ăn sáng xong, Ngô Tĩnh một mực đòi về thành phố với Trương Hoa. Bố mẹ Trương Hoa với Nhã Vận níu kéo cả buổi, cuối cùng đành phải để Ngô Tĩnh đi. Mẹ Trương Hoa nói: “Khi nào rảnh thì đến chơi nhé, ở thành phố không có họ hàng thân thích thì cháu cứ coi như đây là nhà mình!”

Trương Hoa đưa Ngô Tĩnh về đến chỗ trọ, nhìn theo bóng cô đi lên tầng, lòng thầm nghĩ: “Cô gái này khiến người ta cảm thấy thông minh quá mức, có khả năng lại rất độc lập. Nhưng thỉnh thoảng từ cô vẫn toát lên vẻ cô độc, khiến người ta thấy thương cảm!”

Rốt cuộc cô ấy là cô gái như thế nào? Chẳng lẽ cô ấy thực sự là một ẩn số phức tạp? Cuối cùng Trương Hoa quyết định không nghĩ những chuyện này nữa, có lẽ bất cứ ai cũng có một khoảng trời riêng ở trong lòng, người khác không thể nào xâm phạm, ai cũng có những bí mật mà người khác không biết đến. Bản thân mình cũng vậy thôi.

Lúc Trương Hoa đến nhà Trần Đình đã là giữa trưa, Trần Đình đang ngồi nói chuyện với bố mẹ ở trong phòng khách thì đột nhiên Trương Hoa vào, cô vui mừng chạy đến trước mặt anh, nói: “Sao hôm nay anh lại về đây?”

Trương Hoa nói: “Trách anh đến sớm quá phải không? Thế anh về mai lại quay lại nhé!”

Trần Đình nói: “Anh nói gì thế? Em chỉ bắt ngủ thôi mà!”

Mẹ Trần Đình nói: “Hoa à, chắc là chưa ăn trưa phải không?”

Trương Hoa nói: “Không sao, con không đói!”

Mẹ Trần Đình nói: “Thế sao được? Đình à, chiều nay con dẫn thằng Hoa ra ngoài chơi nhé, đáng tiếc là không có Tinh Tinh ở đây!”

Trương Hoa nói: “Có Tinh Tinh ở đây thì đâu thoải mái ra ngoài chơi như thế ạ!”

Trần Đình nói: “Anh nói cũng phải!”

Buổi tối lúc chuẩn bị đi ngủ, Trương Hoa cứ ngồi chần chừ trong phòng khách, không biết có nên vào ngủ cùng với Trần Đình không. Trần Đình kéo tay anh nói: “Còn ngồi thừ ra đấy làm gì, muộn thế này rồi còn không định đi ngủ à?”

Không có con gái, leo lên giường một cái là Trương Hoa thấy không thoải mái. Trần Đình nằm bên cạnh Trương Hoa nhìn anh rồi với tay lấy cái túi bên giường, lấy từ trong đó ra một cái hộp. Cô đồ bưng mặt chìa ra trước mặt Trương Hoa, mặt quay đi hướng khác.

Trương Hoa hỏi: “Cái gì thế này?”

Trần Đình khẽ nói: “Em không muốn uống thuốc đâu!”, Trương Hoa lập tức hiểu ra ý cô. Anh vốn không có ý định này, kết quả vừa chạm vào thứ Trần Đình đưa là trong đầu lại nảy sinh ham muốn mãnh liệt.

Cuối cùng Trương Hoa chậm rãi ôm Trần Đình, nói: “Sao em lại nghĩ ra mua cái này?”

Trần Đình vui đầu vào chần, ngại ngùng nói: “Hôm đó mua thuốc xong em đột nhiên nghĩ đến nên đã lên mua một hộp, lén lút như thế đi ăn cắp ấy!”

Hai người vốn định mừng sáu sẽ về, bởi vì mừng bảy phải đi làm, nhưng mẹ Trần Đình cứ giục cả hai mau về, nói phải ở nhà một hôm rồi mới đi làm chứ, thế nên hai người mừng bốn quay về.

Lưu Huệ Anh cũng về cùng cả hai. Trần Đình gọi điện trước hỏi Lưu Huệ Anh có muốn cùng về thành phố không, cuối cùng Lưu Huệ Anh quyết định sẽ về cùng hai người.

Trên đường đi, Trương Hoa gọi cho Ngô Phong Hải, nói: “Hôm nay Huệ Anh về đấy, còn mấy ngày nữa mới phải đi làm, cô ấy đang không biết làm gì đây này!”

Ngô Phong Hải nói: “Thế thì hôm nay tôi cũng về thành phố luôn!”

Trương Hoa cúp điện thoại rồi, Lưu Huệ Anh liền nói: “Ai bảo là em không có việc gì làm?”

Trương Hoa cười nói: “Anh giúp em làm việc em muốn làm còn gì? Lại còn trách anh, ngày mai anh với Trần Đình về nhà rồi, ai chơi với em hả?”

Lưu Huệ Anh nói: “Em tự chơi một mình là được rồi!”

Trương Hoa nói: “Già bộ, phụ nữ thật biết già bộ! À phải rồi, tối hôm ấy em có dụ dỗ được Phong Hải không đấy?” Lưu Huệ Anh nói: “Anh tưởng em cũng giống như anh với Trần Đình, ngày ngày quấn lấy nhau trên một chiếc giường đấy hả?”

Lưu Huệ Anh chỉ nói bừa một câu, nào ngờ cả hai người cùng chột dạ, không ai dám nói câu gì. Lưu Huệ Anh nhìn hai người họ, nói: “Không phải hai người ngày ngày ngủ cùng nhau đấy chứ?”

Trần Đình vội nói: “Đừng đoán bừa, làm gì có!”

Đến chiều thì ba người về đến nơi, thế nên ăn tạm ở bên ngoài rồi về nhà Trương Hoa. Trần Đình kéo Lưu Huệ Anh ra ngoài mua đồ ăn tối. Lúc hai người ra ngoài, Trương Hoa cảm thấy hơi mệt nên nằm trên giường nghỉ ngơi, đang nghỉ thì có điện thoại của Ngô Phong Hải, nói vừa mới xuống xe, hỏi họ đang ở đâu?

Trương Hoa nói: “Tôi đang ở nhà, mau qua đây!”

Trương Hoa lại gọi điện cho Trần Đình, bảo cô mua nhiều thức ăn một chút, có Ngô Phong Hải đến.

Buổi tụ tập sau Tết, lại cộng thêm với tâm trạng không tồi nên không khí rất vui vẻ, mấy người nói chuyện rôm rả. Ngô Phong Hải uống rượu liên tục, Trương Hoa và Lưu Huệ Anh cũng uống không ít, Trần Đình không muốn uống nhưng vẫn uống cùng mọi người một chút.

Mặc dù uống không ít nhưng kết thúc vẫn cảm thấy không tồi. Có lẽ bởi vì tâm trạng vui vẻ nên uống rất vào. Trương Hoa nói: “Để tôi lái xe đưa mọi người về nhé!”

Lưu Huệ Anh nói: “Thôi thôi, uống bao nhiêu rượu, tôi ngồi taxi cho an toàn!”

Trương Hoa nói: “Vẫn quy định cũ, Phong Hải đưa em về nhé!”

Hai người kia đi rồi, Trần Đình ở trong phòng dọn dẹp một hồi, sau đó đi ra nói: “Thế thôi em cũng về đây!”, thực ra cô nói câu này rất miễn cưỡng.

Trương Hoa nhìn Trần Đình, cuối cùng vẫn nói: “Em cũng uống chút rượu rồi, ngủ lại đây đi!”

Trần Đình nói: “Thế cũng được, em ngủ bên giường Nhã Vận nhé!”

Lúc nằm trên giường, Trương Hoa lắng tai nghe tiếng Trần Đình tắm xong đi vào phòng Nhã Vận ngủ, anh không khỏi nghĩ, rõ ràng tối qua vẫn còn ngủ chung, tại sao hôm nay lại không dám ngủ chung? Là vì thay đổi môi trường hay cả hai đều đang già bộ?

Trần Đình nằm trên giường Nhã Vận cũng không sao ngủ được, cô cũng không hiểu tại sao mới tối qua còn ngủ với nhau, thế mà hôm nay lại trở lại như cũ rồi. Là vì nguyên nhân do mình hay là nguyên nhân từ Trương Hoa? Hay là vì nguyên nhân gì khác nữa?

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137

Trương Hoa và Trần Đình dậy rất muộn, xem ra tối qua cả hai cùng ngủ rất muộn. Trương Hoa nói: “Chuẩn bị một chút rồi chúng ta về nhà luôn nhé!”

Trần Đình gật đầu nói: “Vâng!”

Trên đường đi, hai người gần như không nói chuyện gì, đằng sau sự im lặng ấy có lẽ cả hai đều đang suy nghĩ vấn đề của mình. Về đến nhà, sự im lặng này mới được thay đổi.

Trương Hoa vừa xuống xe liền ôm lấy Tinh Tinh đang lon ton chạy ra bên cạnh xe, nói: “Tinh Tinh, hôn bố cái nào!”

Trần Đình đến bên cạnh mẹ Trương Hoa, nói: “Mẹ, con không thể về ăn tết với mẹ được, bố mẹ vẫn khỏe chứ ạ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Khỏe lắm, sức khỏe của bố con thế nào rồi?”

Trần Đình nói: “Bố con đỡ nhiều rồi ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Sau này có thời gian thì cả hai đứa năng về nhà thăm hai ông bà bên ấy nhé!”

“Dạ vâng ạ!”

Mẹ Trương Hoa lại nói: “Thằng Hoa lúc ở bên ấy không chộc giận hai ông bà đấy chứ?”

Trần Đình cười nói: “Đương nhiên là không mẹ ạ, anh ấy về nhà con thì ngoan lắm!”

Trương Hoa ôm con gái đứng cạnh đó nói: “Thế nào gọi là ngoan hả? Những từ như thế nên dùng cho Tinh Tinh mới phải!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thôi được rồi, mau vào trong đi, ăn cơm trưa xong, chiều nay cả nhà ta cùng đến nhà cậu chơi, tranh thủ hai ngày này cả hai đứa đều ở nhà, chúng ta đi chúc tết họ hàng một lượt!”

Nhã Vận nói: “Anh cả có xe hơi nên đi lại tiện hơn nhiều!”

Ở nhà cậu, Trương Hoa, Trần Đình và con gái gần như trở thành nhân vật chính. Thứ không khí này thật sự khiến họ cảm thấy được sự ấm cúng của một gia đình. Buổi tối muộn mọi người mới về. Trên xe, Trần Đình, mẹ Trương Hoa và cả Nhã Vận cứ nói chuyện không ngừng.

Về đến nhà, bố mẹ Trương Hoa đi tắm rồi bế Tinh Tinh đi ngủ. Trương Hoa và Trần Đình tắm xong cùng ngồi trong phòng khách, cả hai cùng dán mắt xem ti vi nhưng trong đầu lại nghĩ tối nay phải ngủ thế nào? Trần Đình nghĩ, liệu Trương Hoa có bảo mình sang ngủ với Nhã Vận không? Trần Đình nhìn Trương Hoa anh không nói năng gì.

Nhã Vận tắm xong ra ngoài, nhìn hai người nói: “Anh, chị, em đi ngủ trước đây!”

Trương Hoa nói: “Đi ngủ đi!”

Đội Nhã Vận vào phòng rồi, Trương Hoa liền đứng dậy nói: “Đi ngủ sớm thôi!”

Trần Đình thấy Trương Hoa đi vào trong phòng, thầm nghĩ: Anh có ý gì? Bảo mình vào ngủ với Nhã Vận hay là ngủ chung với anh? Cô ngồi một mình trong phòng khách một lát, cuối cùng cũng quyết định đẩy cửa vào phòng Trương Hoa.

Trương Hoa đang ngồi dựa lưng vào tường nhìn cô, không nói gì. Trần Đình đóng cửa lại, chậm rãi đến bên giường, vén chăn lên nằm xuống. Cả hai cùng không nói gì. Trương Hoa ngoảnh mặt sang nhìn Trần Đình, thấy cô nhắm mắt không nhúc nhích. Trương Hoa biết Trần Đình đang giả vờ ngủ nên lại ngoảnh đầu lại nhìn lên bức tường, trong lòng dần hiện lên cảm giác bình yên và hiền hòa.

Tại sao khi ở nhà bố mẹ đôi bên thì có thể thoải mái nằm ngủ bên nhau, thế mà khi vào thành phố lại như trở thành bạn bè bình thường? Trương Hoa nhắm mắt, nửa nằm nửa ngồi ngẫm nghĩ.

Chẳng lẽ bởi vì khi ở nhà bố mẹ cả hai mới cảm nhận được sự ấm cúng của một gia đình, còn ở trong thành phố lại bao hàm quá nhiều nhân tố ngoại cảnh? Hay là bởi vì ở trong thành phố, công việc và sự sinh tồn đòi hỏi đôi bên phải đóng kịch mỗi khi xuất hiện?

Nói thế nào thì nói, ở nhà bố mẹ với ở trên thành phố đúng là không giống nhau. Ở đây có con gái, có người thân, có một cuộc sống bình dị. Về đến nhà, rất nhiều thứ phức tạp đều có thể gạt sang một bên, chỉ còn lại cảm giác nhẹ nhõm và ấm áp. Trương Hoa với tay tắt đèn, từ từ nằm xuống. Một lát sau, Trần Đình nằm sát lại gần, khẽ ôm anh. Trương Hoa khẽ nói: “Em chưa ngủ à?”

Trần Đình khẽ ậm ừ.

“Sao em lại sang đây ngủ?”

“Ở nhà em anh ngủ với em, đến nhà anh em cũng phải ngủ với anh chứ!”

Trương Hoa không nói gì, một lát sau khẽ bảo: “Trần Đình, hay là em chuyển về ở với anh đi!”

Trần Đình nói: “Không đâu!”

“Tại sao?”

Trần Đình khẽ đáp: “Em không muốn bị anh đuổi ra khỏi nhà lần nữa!”

Trương Hoa xoay người lại, khẽ ôm Trần Đình, không nói gì thêm.

Sáng mừng bầy Trương Hoa và Trần Đình mới về thành phố, Nhã Vận nói vẫn còn mấy ngày nữa mới phải vào học, muốn qua cửa hàng hoa giúp đỡ thêm vài ngày nên cũng theo về thành phố Trương Hoa.

Trương Hoa đưa Nhã Vận đến cửa hàng hoa, Trần Đình nói: “Nhã Vận, em bàn bạc với chị Mộng Mộng một chút, trong hai ngày tới tranh thủ thời gian chị em mình tụ tập một bữa, coi như cả nhà cùng ăn bữa đầu năm, thống nhất được về thời gian thì thông báo cho chị nhé!”

Nhã Vận hào hứng nói: “Không thành vấn đề, chuyện này cứ để em!”

Trương Hoa nói: “Em nhắc anh mới nhớ, Lí Dương Uy từ trước đến giờ toàn làm thay cho chúng ta, công ty ta cũng chưa tụ tập bữa nào!”

Nhã Vận nói: “Anh chị đừng tổ chức vào một ngày nhé, như thế em sẽ được ăn hai bữa liền!”

Trương Hoa cười: “Có thể là ba bữa ấy chứ, công ty mới chắc chắn cũng phải làm một bữa!”

Nhã Vận nói: “Thế thì tốt quá rồi, xem ra lần này em đến đây là quyết định cực kì chính xác!”

Đúng như Trương Hoa nói, Nhã Vận sau đó được tham gia liên tiếp ba buổi tụ tập. Ngày hôm sau, cửa hàng hoa tổ chức ăn uống. Bởi vì toàn là con gái, cộng thêm với việc Nhã Vận rất tích cực trong chuyện này nên mọi người đều đồng ý tụ tập sớm một chút. Trần Đình kéo Trương Hoa cùng đi.

Náo nhiệt nhất phải kể đến buổi tụ tập của công ty Trương Hoa. Lí Dương Uy và Kì Oanh cũng ôm con đến. Lưu Huệ Anh không cần nói cũng biết là chắc chắn có mặt, Ngô Tình cũng đến tham dự rất đúng giờ.

Trương Hoa vốn định gọi cả Cổ Vân Vân đến, nhưng cuối cùng lại thôi. Trong công ty có rất nhiều người quen với Nhã Vận, ai cũng thích trêu Nhã Vận, cười đùa ầm ĩ khiến Nhã Vận vui lắm.

Đồng nhất đương nhiên phải kể đến buổi ăn uống bên công ty mới, chỉ có điều Ngô Tình không tham gia. Cổ Vân Vân ở bữa tiệc nói rất nhiều những lời cảm ơn, rất ra dáng một lãnh đạo công ty.

Bởi vì ở bên này không quen biết nhiều người nên Nhã Vận cứ ở bên cạnh Trần Đình suốt. Những người không quen dần dần cũng biết Nhã Vận là em gái của Trương Hoa, cô lại gọi thân mật với Trần Đình là chị dâu, vì vậy ai cũng tỏ ra rất lịch sự và niềm nở với Nhã Vận.

Cổ Vân Vân lần lượt đi chúc rượu các nhân vật chủ chốt của công ty. Lúc đến lượt Trần Đình, Nhã Vận cũng đứng dậy nói: “Chị Vân, em cùng chị dâu uống với chị!”

Cổ Vân Vân nghe thấy hai từ “chị dâu”, chợt cười chua xót: “Cũng được!”

Bàn của Trần Đình gần như toàn là các nhân viên kế toán, hành chính, toàn là con gái, Trương Hoa ngồi ở bàn khác.

Cuối cùng Cổ Vân Vân mới đến chúc rượu bàn Trương Hoa. Uống xong, cô kéo Trương Hoa sang một bên, nói: “Giữa tôi và cậu không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, mà là quan hệ hợp tác, hi vọng sau này chuyện hợp tác giữa hai bên sẽ thuận lợi hơn nữa!”

Trương Hoa nói: “Chắc chắn rồi, tối nay cậu uống không ít rồi, đừng uống nữa!”

Cổ Vân Vân cười, thấy xung quanh không có ai liền nói: “Thực ra đến bây giờ tôi vẫn không hiểu, giữa tôi và cậu không hề có khoảng cách, mặc dù tôi chưa bao giờ cho rằng chúng ta ở hai thế giới khác nhau, nhưng cậu luôn cho rằng như vậy. Có thể gia đình cậu cũng nghĩ như vậy, vì vậy trong mắt họ, Trần Đình mới là người ở cùng một thế giới. Giờ thì cuối cùng tôi cũng hiểu ra, tại sao gia đình cậu lại có thể tha thứ cho Trần Đình!”

Trương Hoa nói: “Vân Vân, tôi chưa bao giờ phân chia con người vào nhiều thế giới khác nhau, nhưng tôi không thể không thừa nhận, chuyện tình cảm giữa người với người rất kì lạ!”

Cổ Vân Vân nói: “Cũng phải! Có thể cậu chưa bao giờ thích tôi, vì vậy cho dù không có Trần Đình, chúng ta vẫn không thể ở bên nhau!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân hồi lâu, nói: “Vân Vân, xin lỗi cậu!”

Cổ Vân Vân cười nói: “Ở đây không phải vấn đề có lỗi hay không có lỗi! Đừng nói những chuyện này nữa, chỉ hi vọng sau này chúng ta sẽ hợp tác thuận lợi, công ty sẽ phát triển lớn mạnh hơn!”

Trương Hoa nói: “Có lớp thanh niên có năng lực như thế này, công ty nhất định sẽ phát triển tốt!”

“Chỉ có điều tôi có cảm giác rất khó diễn tả thành lời với Ngô Tĩnh, hôm nay tôi đã cân nhắc nhiều lần, vẫn mời cô ta, nhưng cô ta nói không có thời gian đến!”

“Bây giờ cô ấy đang bận, nghe nói lần này bỏ cậu đầu tư khá lớn vào một dự án nào đó, chắc là cô ấy cũng phải chịu áp lực không nhỏ đâu!”

Cổ Vân Vân nói: “Nhưng hi vọng cô ấy đang thực sự giúp công ty!”

Lúc ở trong xe, Trần Đình hỏi: “Anh với Cổ Vân Vân nói chuyện riêng gì thế?”

Trương Hoa vừa lái xe vừa ngoảnh đầu sang nhìn Trần Đình, sau đó nói: “Còn nói chuyện gì được nữa ngoài chuyện công việc?”

Nhã Vận ngồi ở ghế sau cười nói: “Chị dâu ghen rồi kìa!”

Trần Đình nói: “Đâu có!”

“Không có mới lạ!”

Mấy hôm nay Trần Đình đều ở trong nhà Trương Hoa, nhưng lại ngủ chung với Nhã Vận ở giường to. Về đến nhà, Trương Hoa hỏi Nhã Vận: “Khi nào thì em vào học?”

Nhã Vận nói: “Muốn đuổi em để ngủ chung với chị dâu chứ gì?”

“Cái con ranh này trong đầu toàn nghĩ bậy bạ, anh chuẩn bị đi công tác rồi, hỏi để xem có kịp tiền em không thôi!”

“Anh cứ đi công tác đi, dù gì cũng có chị dâu tiền em mà!” - Rồi liền đứng dậy nói: “Em đi tắm trước đây, anh chị chờ có tranh với em đấy!”

Trần Đình nằm trên giường hồi lâu mới thấy Trương Hoa vào. Trương Hoa thấy Trần Đình nằm nghiêng, quay mặt vào trong nên tường cô đã ngủ say. Trương Hoa nhẹ nhàng nằm xuống giường.

Kì thực lúc này cả hai cùng khó ngủ. Mặc dù mấy hôm nay Trần Đình đều ngủ trên chiếc giường này, mặc dù lúc ở nhà bố mẹ cô và bố mẹ anh, hai người đều ngủ chung với nhau, nhưng hiện giờ thì khác, đây là chiếc giường hai người từng ngủ chung với nhau.

Trần Đình vốn nghĩ Trương Hoa sẽ lại chuyện chuyện về đây ở, nhưng lúc ở nhà anh chỉ nhắc đến một lần rồi sau đó không thấy nhắc đến nữa. Chẳng lẽ đó chỉ là một phút bốc đồng nhất thời của anh?

Trước khi Trương Hoa đi công tác, Ngô Tĩnh tìm anh ra quán cà phê ngồi nói chuyện rất lâu. Trương Hoa biết Ngô Tĩnh chắc chắn có chuyện muốn nói với mình, nhưng Ngô Tĩnh lại chỉ nói rất nhiều chuyện không có liên quan, những câu chuyện phiếm bạn bè thường hay nói với nhau.

Trương Hoa hỏi Ngô Tĩnh mấy lần có phải có chuyện quan trọng muốn nói không, nhưng Ngô Tĩnh chỉ cười bảo: “Em chỉ gọi anh ra đây ngồi nói chuyện

phiếm cho thoải mái đầu óc thôi mà!”; điều này khiến Trương Hoa cảm thấy rất bất an, đây không phải là tác phong của Ngô Tĩnh. Thậm chí sau khi đi công tác, trong lòng Trương Hoa vẫn cảm thấy lo lắng về chuyện này.

Sau khi Trương Hoa đi công tác, Trần Đình đưa Nhã Vận về nhà, ở lại nhà một hôm mới quay lại thành phố. Có lẽ dạo này sống ở nhà Trương Hoa đã thành quen nên mặc dù Trương Hoa và Nhã Vận không có ở đây, buổi tối Trần Đình vẫn về ngủ.

Trong lòng Trần Đình vừa thích thú tận hưởng cái cảm giác hạnh phúc này lại vừa thấp thỏm lo sợ, sợ nó sẽ lại đột ngột mất đi. Cái cảm giác hạnh phúc đột ngột tan biến này đã xuất hiện nhiều lần lắm rồi.

Mấy hôm nay Trần Đình cứ nghĩ, tại sao ở nhà mình hoặc ở nhà Trương Hoa, bản thân mình và Trương Hoa luôn tự nhiên nảy sinh cảm giác ấm cúng và hạnh phúc, còn khi quay về thành phố, mọi thứ lại thay đổi khác hẳn? Ở trong thành phố thiếu đi cái gì so với ở nhà? Có phải là bởi vì thiếu đi cái không khí gia đình không? Vậy thì rốt cuộc cái gì mới là “không khí gia đình?”

Trần Đình ngẫm nghĩ rất lâu mà không nghĩ ra, cuối cùng cô nghĩ: Xem ra chỉ có thể thường xuyên rủ Trương Hoa về nhà, như thế ít nhất cũng có thể cảm nhận không khí gia đình hơn. Rồi cô lại nghĩ, như thế cũng không được, nó chỉ là tạm thời.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138

Trương Hoa và Trần Đình dậy rất muộn, xem ra tối qua cả hai cùng ngủ rất muộn. Trương Hoa nói: “Chuẩn bị một chút rồi chúng ta về nhà luôn nhé!”

Trần Đình gật đầu nói: “Vâng!”

Trên đường đi, hai người gần như không nói chuyện gì, đằng sau sự im lặng ấy có lẽ cả hai đều đang suy nghĩ vấn đề của mình. Về đến nhà, sự im lặng này mới được thay đổi.

Trương Hoa vừa xuống xe liền ôm lấy Tĩnh Tĩnh đang lon ton chạy ra bên cạnh xe, nói: “Tĩnh Tĩnh, hôn bố cái nào!”

Trần Đình đến bên cạnh mẹ Trương Hoa, nói: “Mẹ, con không thể về ăn tết với mẹ được, bố mẹ vẫn khỏe chứ ạ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Khỏe lắm, sức khỏe của bố con thế nào rồi?”

Trần Đình nói: “Bố con đỡ nhiều rồi ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Sau này có thời gian thì cả hai đứa năng về nhà thăm hai ông bà bên ấy nhé!”

“Dạ vâng ạ!”

Mẹ Trương Hoa lại nói: “Thằng Hoa lúc ở bên ấy không chọc giận hai ông bà đấy chứ?”

Trần Đình cười nói: “Đương nhiên là không mẹ ạ, anh ấy về nhà con thì ngoan lắm!”

Trương Hoa ôm con gái đứng cạnh đó nói: “Thế nào gọi là ngoan hả? Những từ như thế nên dùng cho Tĩnh Tĩnh mới phải!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thôi được rồi, mau vào trong đi, ăn cơm trưa xong, chiều nay cả nhà ta cùng đến nhà cậu chơi, tranh thủ hai ngày này cả hai đứa đều ở nhà, chúng ta đi chúc tết họ hàng một lượt!”

Nhã Vận nói: “Anh cả có xe hơi nên đi lại tiện hơn nhiều!”

Ở nhà cậu, Trương Hoa, Trần Đình và con gái gần như trở thành nhân vật chính. Thứ không khí này thật sự khiến họ cảm thấy được sự ấm cúng của một gia đình. Buổi tối muộn mọi người mới về. Trên xe, Trần Đình, mẹ Trương Hoa và cả Nhã Vận cứ nói chuyện không ngừng.

Về đến nhà, bố mẹ Trương Hoa đi tắm rồi bé Tĩnh Tĩnh đi ngủ. Trương Hoa và Trần Đình tắm xong cùng ngồi trong phòng khách, cả hai cùng dán mắt xem ti vi nhưng trong đầu lại nghĩ tới nay phải ngủ thế nào? Trần Đình nghĩ, liệu Trương Hoa có bảo mình sang ngủ với Nhã Vận không? Trần Đình nhìn Trương Hoa anh không nói năng gì.

Nhã Vận tắm xong ra ngoài, nhìn hai người nói: “Anh, chị, em đi ngủ trước đây!”

Trương Hoa nói: “Đi ngủ đi!”

Đội Nhã Vận vào phòng rồi, Trương Hoa liền đứng dậy nói: “Đi ngủ sớm thôi!”

Trần Đình thấy Trương Hoa đi vào trong phòng, thầm nghĩ: Anh có ý gì? Bảo mình vào ngủ với Nhã Vận hay là ngủ chung với anh? Cô ngồi một mình trong phòng khách một lát, cuối cùng cũng quyết định đẩy cửa vào phòng Trương Hoa.

Trương Hoa đang ngồi dựa lưng vào tường nhìn cô, không nói gì. Trần Đình đóng cửa lại, chậm rãi đến bên giường, vén chăn lên nằm xuống. Cả hai cùng không nói gì. Trương Hoa ngoảnh mặt sang nhìn Trần Đình, thấy cô nhắm mắt không nhúc nhích. Trương Hoa biết Trần Đình đang giả vờ ngủ nên lại ngoảnh đầu lại nhìn lên bức tường, trong lòng dần hiện lên cảm giác bình yên và hiền hòa.

Tại sao khi ở nhà bố mẹ đôi bên thì có thể thoải mái nằm ngủ bên nhau, thế mà khi vào thành phố lại như trở thành bạn bè bình thường? Trương Hoa nhắm mắt, nửa nằm nửa ngồi ngẫm nghĩ.

Chẳng lẽ bởi vì khi ở nhà bố mẹ cả hai mới cảm nhận được sự ấm cúng của một gia đình, còn ở trong thành phố lại bao hàm quá nhiều nhân tố ngoại cảnh? Hay là bởi vì ở trong thành phố, công việc và sự sinh tồn đòi hỏi đôi bên phải đóng kịch mỗi khi xuất hiện?

Nói thế nào thì nói, ở nhà bố mẹ với ở trên thành phố đúng là không giống nhau. Ở đây có con gái, có người thân, có một cuộc sống bình dị. Về đến nhà, rất nhiều thứ phức tạp đều có thể gạt sang một bên, chỉ còn lại cảm giác nhẹ nhõm và ấm áp. Trương Hoa với tay tắt đèn, từ từ nằm xuống. Một lát sau, Trần Đình nằm sát lại gần, khẽ ôm anh. Trương Hoa khẽ nói: “Em chưa ngủ à?”

Trần Đình khẽ ậm ừ.

“Sao em lại sang đây ngủ?”

“Ở nhà em anh ngủ với em, đến nhà anh em cũng phải ngủ với anh chứ!”

Trương Hoa không nói gì, một lát sau khẽ bảo: “Trần Đình, hay là em chuyển về ở với anh đi!”

Trần Đình nói: “Không đâu!”

“Tại sao?”

Trần Đình khẽ đáp: “Em không muốn bị anh đuổi ra khỏi nhà lần nữa!”

Trương Hoa xoay người lại, khẽ ôm Trần Đình, không nói gì thêm.

Sáng mừng bầy Trương Hoa và Trần Đình mới về thành phố, Nhã Vận nói vẫn còn mấy ngày nữa mới phải vào học, muốn qua cửa hàng hoa giúp đỡ thêm vài ngày nên cũng theo về thành phố Trương Hoa.

Trương Hoa đưa Nhã Vận đến cửa hàng hoa, Trần Đình nói: “Nhã Vận, em bàn bạc với chị Mộng Mộng một chút, trong hai ngày tới tranh thủ thời gian chị em mình tụ tập một bữa, coi như cả nhà cùng ăn bữa đầu năm, thống nhất được về thời gian thì thông báo cho chị nhé!”

Nhã Vận hào hứng nói: “Không thành vấn đề, chuyện này cứ để em!”

Trương Hoa nói: “Em nhắc anh mới nhớ, Lí Dương Uy từ trước đến giờ toàn làm thay cho chúng ta, công ty ta cũng chưa tụ tập bữa nào!”

Nhã Vận nói: “Anh chị đừng tổ chức vào một ngày nhé, như thế em sẽ được ăn hai bữa liền!”

Trương Hoa cười: “Có thể là ba bữa ấy chứ, công ty mới chắc chắn cũng phải làm một bữa!”

Nhã Vận nói: “Thế thì tốt quá rồi, xem ra lần này em đến đây là quyết định cực kì chính xác!”

Đúng như Trương Hoa nói, Nhã Vận sau đó được tham gia liên tiếp ba buổi tụ tập. Ngày hôm sau, cửa hàng hoa tổ chức ăn uống. Bởi vì toàn là con gái, cộng thêm với việc Nhã Vận rất tích cực trong chuyện này nên mọi người đều đồng ý tụ tập sớm một chút. Trần Đình kéo Trương Hoa cùng đi.

Náo nhiệt nhất phải kể đến buổi tụ tập của công ty Trương Hoa. Lí Dương Uy và Kỉ Oanh cũng ôm con đến. Lưu Huệ Anh không cần nói cũng biết là chắc chắn có mặt, Ngô Tĩnh cũng đến tham dự rất đúng giờ.

Trương Hoa vốn định gọi cả Cổ Vân Vân đến, nhưng cuối cùng lại thôi. Trong công ty có rất nhiều người quen với Nhã Vận, ai cũng thích trêu Nhã Vận, cười đùa ầm ĩ khiến Nhã Vận vui lắm.

Đồng nhất đương nhiên phải kể đến buổi ăn uống bên công ty mới, chỉ có điều Ngô Tĩnh không tham gia. Cổ Vân Vân ở bữa tiệc nói rất nhiều những lời cảm ơn, rất ra dáng một lãnh đạo công ty.

Bởi vì ở bên này không quen biết nhiều người nên Nhã Vận cứ ở bên cạnh Trần Đình suốt. Những người không quen dần dần cũng biết Nhã Vận là em gái của Trương Hoa, cô lại gọi thân mật với Trần Đình là chị dâu, vì vậy ai cũng tỏ ra rất lịch sự và niềm nở với Nhã Vận.

Cổ Vân Vân lần lượt đi chúc rượu các nhân vật chủ chốt của công ty. Lúc đến lượt Trần Đình, Nhã Vận cũng đứng dậy nói: “Chị Vân, em cùng chị dâu uống với chị!”

Cổ Vân Vân nghe thấy hai từ “chị dâu”, chợt cười chua xót: “Cũng được!”

Bàn của Trần Đình gần như toàn là các nhân viên kế toán, hành chính, toàn là con gái, Trương Hoa ngồi ở bàn khác.

Cuối cùng Cổ Vân Vân mới đến chúc rượu bàn Trương Hoa. Uống xong, cô kéo Trương Hoa sang một bên, nói: “Giữa tôi và cậu không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, mà là quan hệ hợp tác, hi vọng sau này chuyện hợp tác giữa hai bên sẽ thuận lợi hơn nữa!”

Trương Hoa nói: “Chắc chắn rồi, tôi nay cậu uống không ít rồi, đừng uống nữa!”

Cổ Vân Vân cười, thấy xung quanh không có ai liền nói: “Thực ra đến bây giờ tôi vẫn không hiểu, giữa tôi và cậu không hề có khoảng cách, mặc dù tôi chưa bao giờ cho rằng chúng ta ở hai thế giới khác nhau, nhưng cậu luôn cho rằng như vậy. Có thể gia đình cậu cũng nghĩ như vậy, vì vậy trong mắt họ, Trần Đình mới là người ở cùng một thế giới. Giờ thì cuối cùng tôi cũng hiểu ra, tại sao gia đình cậu lại có thể tha thứ cho Trần Đình!”

Trương Hoa nói: “Vân Vân, tôi chưa bao giờ phân chia con người vào nhiều thế giới khác nhau, nhưng tôi không thể không thừa nhận, chuyện tình cảm giữa người với người rất kì lạ!”

Cổ Vân Vân nói: “Cũng phải! Có thể cậu chưa bao giờ thích tôi, vì vậy cho dù không có Trần Đình, chúng ta vẫn không thể ở bên nhau!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân hồi lâu, nói: “Vân Vân, xin lỗi cậu!”

Cổ Vân Vân cười nói: “Ở đây không phải vấn đề có lỗi hay không có lỗi! Đừng nói những chuyện này nữa, chỉ hi vọng sau này chúng ta sẽ hợp tác thuận lợi, công ty sẽ phát triển lớn mạnh hơn!”

Trương Hoa nói: “Có lớp thanh niên có năng lực như thế này, công ty nhất định sẽ phát triển tốt!”

“Chỉ có điều tôi có cảm giác rất khó diễn tả thành lời với Ngô Tĩnh, hôm nay tôi đã cân nhắc nhiều lần, vẫn mời cô ta, nhưng cô ta nói không có thời gian đến!”

“Bây giờ cô ấy đang bận, nghe nói lần này bỏ cậu đầu tư khá lớn vào một dự án nào đó, chắc là cô ấy cũng phải chịu áp lực không nhỏ đâu!”

Cổ Vân Vân nói: “Nhưng hi vọng cô ấy đang thực sự giúp công ty!”

Lúc ở trong xe, Trần Đình hỏi: “Anh với Cổ Vân Vân nói chuyện riêng gì thế?”

Trương Hoa vừa lái xe vừa ngoảnh đầu sang nhìn Trần Đình, sau đó nói: “Còn nói chuyện gì được nữa ngoài chuyện công việc?”

Nhã Vận ngồi ở ghế sau cười nói: “Chị dâu ghen rồi kìa!”

Trần Đình nói: “Đâu có!”

“Không có mới lạ!”

Mấy hôm nay Trần Đình đều ở trong nhà Trương Hoa, nhưng lại ngủ chung với Nhã Vận ở giường to. Về đến nhà, Trương Hoa hỏi Nhã Vận: “Khi nào thì em vào học?”

Nhã Vận nói: “Muốn đuổi em để ngủ chung với chị dâu chứ gì?”

“Cái con ranh này trong đầu toàn nghĩ bậy bạ, anh chuẩn bị đi công tác rồi, hỏi để xem có kịp tiền em không thôi!”

“Anh cứ đi công tác đi, dù gì cũng có chị dâu tiền em mà!” - Rồi liền đứng dậy nói: “Em đi tắm trước đây, anh chị chờ có tranh với em đấy!”

Trần Đình nằm trên giường hồi lâu mới thấy Trương Hoa vào. Trương Hoa thấy Trần Đình nằm nghiêng, quay mặt vào trong nên tưởng cô đã ngủ say. Trương Hoa nhẹ nhàng nằm xuống giường.

Kì thực lúc này cả hai cùng khó ngủ. Mặc dù mấy hôm nay Trần Đình đều ngủ trên chiếc giường này, mặc dù lúc ở nhà bố mẹ cô và bố mẹ anh, hai người đều ngủ chung với nhau, nhưng hiện giờ thì khác, đây là chiếc giường hai người từng ngủ chung với nhau.

Trần Đình vốn nghĩ Trương Hoa sẽ lại chuyện chuyện về đây ở, nhưng lúc ở nhà anh chỉ nhắc đến một lần rồi sau đó không thấy nhắc đến nữa. Chẳng lẽ đó chỉ là một phút bốc đồng nhất thời của anh?

Trước khi Trương Hoa đi công tác, Ngô Tĩnh tìm anh ra quán cà phê ngồi nói chuyện rất lâu. Trương Hoa biết Ngô Tĩnh chắc chắn có chuyện muốn nói với mình, nhưng Ngô Tĩnh lại chỉ nói rất nhiều chuyện không có liên quan, những câu chuyện phiếm bạn bè thường hay nói với nhau.

Trương Hoa hỏi Ngô Tĩnh mấy lần có phải có chuyện quan trọng muốn nói không, nhưng Ngô Tĩnh chỉ cười bảo: “Em chỉ gọi anh ra đây ngồi nói chuyện phiếm cho thoải mái đầu óc thôi mà!”, điều này khiến Trương Hoa cảm thấy rất bất an, đây không phải là tác phong của Ngô Tĩnh. Thậm chí sau khi đi công tác, trong lòng Trương Hoa vẫn cảm thấy lo lắng về chuyện này.

Sau khi Trương Hoa đi công tác, Trần Đình đưa Nhã Vận về nhà, ở lại nhà một hôm mới quay lại thành phố. Có lẽ dạo này sống ở nhà Trương Hoa đã

thành quen nên mặc dù Trương Hoa và Nhã Vận không có ở đây, buổi tối Trần Đình vẫn về ngủ.

Trong lòng Trần Đình vừa thích thú tận hưởng cái cảm giác hạnh phúc này lại vừa thấp thỏm lo sợ, sợ nó sẽ lại đột ngột mất đi. Cái cảm giác hạnh phúc đột ngột tan biến này đã xuất hiện nhiều lần lắm rồi.

Mấy hôm nay Trần Đình cứ nghĩ, tại sao ở nhà mình hoặc ở nhà Trương Hoa, bản thân mình và Trương Hoa luôn tự nhiên nảy sinh cảm giác ảm cúng và hạnh phúc, còn khi quay về thành phố, mọi thứ lại thay đổi khác hẳn? Ở trong thành phố thiếu đi cái gì so với ở nhà? Có phải là bởi vì thiếu đi cái không khí gia đình không? Vậy thì rốt cuộc cái gì mới là “không khí gia đình?”

Trần Đình ngẫm nghĩ rất lâu mà không nghĩ ra, cuối cùng cô nghĩ: Xem ra chỉ có thể thường xuyên rủ Trương Hoa về nhà, như thế ít nhất cũng có thể cảm nhận không khí gia đình hơn. Rồi cô lại nghĩ, như thế cũng không được, nó chỉ là tạm thời.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139

Trương Hoa và Trần Đình dậy rất muộn, xem ra tối qua cả hai cùng ngủ rất muộn. Trương Hoa nói: “Chuẩn bị một chút rồi chúng ta về nhà luôn nhé!”

Trần Đình gật đầu nói: “Vâng!”

Trên đường đi, hai người gần như không nói chuyện gì, đằng sau sự im lặng ấy có lẽ cả hai đều đang suy nghĩ vấn đề của mình. Về đến nhà, sự im lặng này mới được thay đổi.

Trương Hoa vừa xuống xe liền ôm lấy Tinh Tinh đang lon ton chạy ra bên cạnh xe, nói: “Tinh Tinh, hôn bố cái nào!”

Trần Đình đến bên cạnh mẹ Trương Hoa, nói: “Mẹ, con không thể về ăn tết với mẹ được, bố mẹ vẫn khỏe chứ ạ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Khỏe lắm, sức khỏe của bố con thế nào rồi?”

Trần Đình nói: “Bố con đỡ nhiều rồi ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Sau này có thời gian thì cả hai đứa năng về nhà thăm hai ông bà bên ấy nhé!”

“Dạ vâng ạ!”

Mẹ Trương Hoa lại nói: “Thằng Hoa lúc ở bên ấy không chọc giận hai ông bà đấy chứ?”

Trần Đình cười nói: “Đương nhiên là không mẹ ạ, anh ấy về nhà con thì ngoan lắm!”

Trương Hoa ôm con gái đứng cạnh đó nói: “Thế nào gọi là ngoan hả? Những từ như thế nên dùng cho Tinh Tinh mới phải!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thôi được rồi, mau vào trong đi, ăn cơm trưa xong, chiều nay cả nhà ta cùng đến nhà cậu chơi, tranh thủ hai ngày này cả hai đứa đều ở nhà, chúng ta đi chúc tết họ hàng một lượt!”

Nhã Vận nói: “Anh cả có xe hơi nên đi lại tiện hơn nhiều!”

Ở nhà cậu, Trương Hoa, Trần Đình và con gái gần như trở thành nhân vật chính. Thứ không khí này thật sự khiến họ cảm thấy được sự ảm cúng của một gia đình. Buổi tối muộn mọi người mới về. Trên xe, Trần Đình, mẹ Trương Hoa và cả Nhã Vận cứ nói chuyện không ngừng.

Về đến nhà, bố mẹ Trương Hoa đi tắm rồi bé Tinh Tinh đi ngủ. Trương Hoa và Trần Đình tắm xong cùng ngồi trong phòng khách, cả hai cùng dán mắt xem ti vi nhưng trong đầu lại nghĩ tối nay phải ngủ thế nào? Trần Đình nghĩ, liệu Trương Hoa có bảo mình sang ngủ với Nhã Vận không? Trần Đình nhìn Trương Hoa anh không nói năng gì.

Nhã Vận tắm xong ra ngoài, nhìn hai người nói: “Anh, chị, em đi ngủ trước đây!”

Trương Hoa nói: “Đi ngủ đi!”

Đợi Nhã Vận vào phòng rồi, Trương Hoa liền đứng dậy nói: “Đi ngủ sớm thôi!”

Trần Đình thấy Trương Hoa đi vào trong phòng, thầm nghĩ: Anh có ý gì? Bảo mình vào ngủ với Nhã Vận hay là ngủ chung với anh? Cô ngồi một mình

trong phòng khách một lát, cuối cùng cũng quyết định đẩy cửa vào phòng Trương Hoa.

Trương Hoa đang ngồi dựa lưng vào tường nhìn cô, không nói gì. Trần Đình đóng cửa lại, chậm rãi đến bên giường, vén chăn lên nằm xuống. Cả hai cùng không nói gì. Trương Hoa ngoảnh mặt sang nhìn Trần Đình, thấy cô nhắm mắt không nhúc nhích. Trương Hoa biết Trần Đình đang giả vờ ngủ nên lại ngoảnh đầu lại nhìn lên bức tường, trong lòng dần hiện lên cảm giác bình yên và hiền hòa.

Tại sao khi ở nhà bố mẹ đôi bên thì có thể thoải mái nằm ngủ bên nhau, thế mà khi vào thành phố lại như trở thành bạn bè bình thường? Trương Hoa nhắm mắt, nửa nằm nửa ngồi ngẫm nghĩ.

Chẳng lẽ bởi vì khi ở nhà bố mẹ cả hai mới cảm nhận được sự ấm cúng của một gia đình, còn ở trong thành phố lại bao hàm quá nhiều nhân tố ngoại cảnh? Hay là bởi vì ở trong thành phố, công việc và sự sinh tồn đòi hỏi đôi bên phải đóng kịch mỗi khi xuất hiện?

Nói thế nào thì nói, ở nhà bố mẹ với ở trên thành phố đúng là không giống nhau. Ở đây có con gái, có người thân, có một cuộc sống bình dị. Về đến nhà, rất nhiều thứ phức tạp đều có thể gạt sang một bên, chỉ còn lại cảm giác nhẹ nhõm và ấm áp. Trương Hoa với tay tắt đèn, từ từ nằm xuống. Một lát sau, Trần Đình nằm sát lại gần, khẽ ôm anh. Trương Hoa khẽ nói: “Em chưa ngủ à?”

Trần Đình khẽ ậm ừ.

“Sao em lại sang đây ngủ?”

“Ở nhà em anh ngủ với em, đến nhà anh em cũng phải ngủ với anh chứ!”

Trương Hoa không nói gì, một lát sau khẽ bảo: “Trần Đình, hay là em chuyển về ở với anh đi!”

Trần Đình nói: “Không đâu!”

“Tại sao?”

Trần Đình khẽ đáp: “Em không muốn bị anh đuổi ra khỏi nhà lần nữa!”

Trương Hoa xoay người lại, khẽ ôm Trần Đình, không nói gì thêm.

Sáng mừng bảy Trương Hoa và Trần Đình mới về thành phố, Nhã Vận nói vẫn còn mấy ngày nữa mới phải vào học, muốn qua cửa hàng hoa giúp đỡ thêm vài ngày nên cũng theo về thành phố Trương Hoa.

Trương Hoa đưa Nhã Vận đến cửa hàng hoa, Trần Đình nói: “Nhã Vận, em bàn bạc với chị Mộng Mộng một chút, trong hai ngày tới tranh thủ thời gian chị em mình tụ tập một bữa, coi như cả nhà cùng ăn bữa đầu năm, thống nhất được về thời gian thì thông báo cho chị nhé!”

Nhã Vận hào hứng nói: “Không thành vấn đề, chuyện này cứ để em!”

Trương Hoa nói: “Em nhắc anh mới nhớ, Lí Dương Uy từ trước đến giờ toàn làm thay cho chúng ta, công ty ta cũng chưa tụ tập bữa nào!”

Nhã Vận nói: “Anh chị đừng tổ chức vào một ngày nhé, như thế em sẽ được ăn hai bữa liền!”

Trương Hoa cười: “Có thể là ba bữa ấy chứ, công ty mới chắc chắn cũng phải làm một bữa!”

Nhã Vận nói: “Thế thì tốt quá rồi, xem ra lần này em đến đây là quyết định cực kì chính xác!”

Đúng như Trương Hoa nói, Nhã Vận sau đó được tham gia liên tiếp ba buổi tụ tập. Ngày hôm sau, cửa hàng hoa tổ chức ăn uống. Bởi vì toàn là con gái, cộng thêm với việc Nhã Vận rất tích cực trong chuyện này nên mọi người đều đồng ý tụ tập sớm một chút. Trần Đình kéo Trương Hoa cùng đi.

Náo nhiệt nhất phải kể đến buổi tụ tập của công ty Trương Hoa. Lí Dương Uy và Kì Oanh cũng ôm con đến. Lưu Huệ Anh không cần nói cũng biết là chắc chắn có mặt, Ngô Tĩnh cũng đến tham dự rất đúng giờ.

Trương Hoa vốn định gọi cả Cổ Vân Vân đến, nhưng cuối cùng lại thôi. Trong công ty có rất nhiều người quen với Nhã Vận, ai cũng thích trêu Nhã Vận, cười đùa ầm ĩ khiến Nhã Vận vui lắm.

Đồng nhất đương nhiên phải kể đến buổi ăn uống bên công ty mới, chỉ có điều Ngô Tĩnh không tham gia. Cổ Vân Vân ở bữa tiệc nói rất nhiều những lời cảm ơn, rất ra dáng một lãnh đạo công ty.

Bởi vì ở bên này không quen biết nhiều người nên Nhã Vận cứ ở bên cạnh Trần Đình suốt. Những người không quen dần dần cũng biết Nhã Vận là em gái của Trương Hoa, cô lại gọi thân mật với Trần Đình là chị dâu, vì vậy ai cũng tỏ ra rất lịch sự và niềm nở với Nhã Vận.

Cổ Vân Vân lần lượt đi chúc rượu các nhân vật chủ chốt của công ty. Lúc đến lượt Trần Đình, Nhã Vận cũng đứng dậy nói: “Chị Vân, em cùng chị dâu uống với chị!”

Cổ Vân Vân nghe thấy hai từ “chị dâu”, chột cười chua xót: “Cũng được!”

Bàn của Trần Đình gần như toàn là các nhân viên kế toán, hành chính, toàn là con gái, Trương Hoa ngồi ở bàn khác.

Cuối cùng Cổ Vân Vân mới đến chúc rượu bàn Trương Hoa. Uống xong, cô kéo Trương Hoa sang một bên, nói: “Giữa tôi và cậu không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, mà là quan hệ hợp tác, hi vọng sau này chuyện hợp tác giữa hai bên sẽ thuận lợi hơn nữa!”

Trương Hoa nói: “Chắc chắn rồi, tối nay cậu uống không ít rồi, đừng uống nữa!”

Cổ Vân Vân cười, thấy xung quanh không có ai liền nói: “Thực ra đến bây giờ tôi vẫn không hiểu, giữa tôi và cậu không hề có khoảng cách, mặc dù tôi chưa bao giờ cho rằng chúng ta ở hai thế giới khác nhau, nhưng cậu luôn cho rằng như vậy. Có thể gia đình cậu cũng nghĩ như vậy, vì vậy trong mắt họ, Trần Đình mới là người ở cùng một thế giới. Giờ thì cuối cùng tôi cũng hiểu ra, tại sao gia đình cậu lại có thể tha thứ cho Trần Đình!”

Trương Hoa nói: “Vân Vân, tôi chưa bao giờ phân chia con người vào nhiều thế giới khác nhau, nhưng tôi không thể không thừa nhận, chuyện tình cảm giữa người với người rất kì lạ!”

Cổ Vân Vân nói: “Cũng phải! Có thể cậu chưa bao giờ thích tôi, vì vậy cho dù không có Trần Đình, chúng ta vẫn không thể ở bên nhau!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân hồi lâu, nói: “Vân Vân, xin lỗi cậu!”

Cổ Vân Vân cười nói: “Ở đây không phải vấn đề có lỗi hay không có lỗi! Đừng nói những chuyện này nữa, chỉ hi vọng sau này chúng ta sẽ hợp tác thuận lợi, công ty sẽ phát triển lớn mạnh hơn!”

Trương Hoa nói: “Có lớp thanh niên có năng lực như thế này, công ty nhất định sẽ phát triển tốt!”

“Chỉ có điều tôi có cảm giác rất khó diễn tả thành lời với Ngô Tĩnh, hôm nay tôi đã cân nhắc nhiều lần, vẫn mời cô ta, nhưng cô ta nói không có thời gian đến!”

“Bây giờ cô ấy đang bận, nghe nói lần này bố cậu đầu tư khá lớn vào một dự án nào đó, chắc là cô ấy cũng phải chịu áp lực không nhỏ đâu!”

Cổ Vân Vân nói: “Nhưng hi vọng cô ấy đang thực sự giúp công ty!”

Lúc ở trong xe, Trần Đình hỏi: “Anh với Cổ Vân Vân nói chuyện riêng gì thế?”

Trương Hoa vừa lái xe vừa ngoảnh đầu sang nhìn Trần Đình, sau đó nói: “Còn nói chuyện gì được nữa ngoài chuyện công việc?”

Nhã Vận ngồi ở ghế sau cười nói: “Chị dâu ghen rồi kìa!”

Trần Đình nói: “Đâu có!”

“Không có mới lạ!”

Mấy hôm nay Trần Đình đều ở trong nhà Trương Hoa, nhưng lại ngủ chung với Nhã Vận ở giường to. Về đến nhà, Trương Hoa hỏi Nhã Vận: “Khi nào thì em vào học?”

Nhã Vận nói: “Muốn đuổi em để ngủ chung với chị dâu chứ gì?”

“Cái con ranh này trong đầu toàn nghĩ bậy bạ, anh chuẩn bị đi công tác rồi, hỏi để xem có kịp tiền em không thôi!”

“Anh cứ đi công tác đi, dù gì cũng có chị dâu tiền em mà!” - Rồi liền đứng dậy nói: “Em đi tắm trước đây, anh chị chờ có tranh với em đấy!”

Trần Đình nằm trên giường hồi lâu mới thấy Trương Hoa vào. Trương Hoa thấy Trần Đình nằm nghiêng, quay mặt vào trong nên tưởng cô đã ngủ say. Trương Hoa nhẹ nhàng nằm xuống giường.

Kì thực lúc này cả hai cùng khó ngủ. Mặc dù mấy hôm nay Trần Đình đều ngủ trên chiếc giường này, mặc dù lúc ở nhà bố mẹ cô và bố mẹ anh, hai người đều ngủ chung với nhau, nhưng hiện giờ thì khác, đây là chiếc giường hai người từng ngủ chung với nhau.

Trần Đình vốn nghĩ Trương Hoa sẽ lại chuyện chuyện về đây ở, nhưng lúc ở nhà anh chỉ nhắc đến một lần rồi sau đó không thấy nhắc đến nữa. Chẳng lẽ đó chỉ là một phút bốc đồng nhất thời của anh?

Trước khi Trương Hoa đi công tác, Ngô Tĩnh tìm anh ra quán cà phê ngồi nói chuyện rất lâu. Trương Hoa biết Ngô Tĩnh chắc chắn có chuyện muốn nói với mình, nhưng Ngô Tĩnh lại chỉ nói rất nhiều chuyện không có liên quan, những câu chuyện phiếm bạn bè thường hay nói với nhau.

Trương Hoa hỏi Ngô Tĩnh mấy lần có phải có chuyện quan trọng muốn nói không, nhưng Ngô Tĩnh chỉ cười bảo: “Em chỉ gọi anh ra đây ngồi nói chuyện phiếm cho thoải mái đầu óc thôi mà!”, điều này khiến Trương Hoa cảm thấy rất bất an, đây không phải là tác phong của Ngô Tĩnh. Thậm chí sau khi đi công tác, trong lòng Trương Hoa vẫn cảm thấy lo lắng về chuyện này.

Sau khi Trương Hoa đi công tác, Trần Đình đưa Nhã Vận về nhà, ở lại nhà một hôm mới quay lại thành phố. Có lẽ dạo này sống ở nhà Trương Hoa đã thành quen nên mặc dù Trương Hoa và Nhã Vận không có ở đây, buổi tối Trần Đình vẫn về ngủ.

Trong lòng Trần Đình vừa thích thú tận hưởng cái cảm giác hạnh phúc này lại vừa thấp thỏm lo sợ, sợ nó sẽ lại đột ngột mất đi. Cái cảm giác hạnh phúc đột ngột tan biến này đã xuất hiện nhiều lần lắm rồi.

Mấy hôm nay Trần Đình cứ nghĩ, tại sao ở nhà mình hoặc ở nhà Trương Hoa, bản thân mình và Trương Hoa luôn tự nhiên nảy sinh cảm giác ấm cúng và hạnh phúc, còn khi quay về thành phố, mọi thứ lại thay đổi khác hẳn? Ở trong thành phố thiếu đi cái gì so với ở nhà? Có phải là bởi vì thiếu đi cái không khí gia đình không? Vậy thì rốt cuộc cái gì mới là “không khí gia đình?”

Trần Đình ngẫm nghĩ rất lâu mà không nghĩ ra, cuối cùng cô nghĩ: Xem ra chỉ có thể thường xuyên rủ Trương Hoa về nhà, như thế ít nhất cũng có thể cảm nhận không khí gia đình hơn. Rồi cô lại nghĩ, như thế cũng không được, nó chỉ là tạm thời.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140

Buổi chiều Trương Hoa vội vàng về thành phố, đi nửa đường nhìn đồng hồ đã thấy hơn bảy giờ tối rồi. Đột nhiên anh phát hiện mình rất thích cái cảm giác Trần Đình đang ở nhà đợi mình, thứ cảm giác ấy khiến anh nghĩ đến một chữ “Nhà”.

Trương Hoa lấy điện thoại ra gọi cho Trần Đình, hỏi cô đang ở đâu và bảo chỉ hơn tiếng nữa là anh về đến thành phố. Trần Đình nói: “Sao anh đột nhiên quay về thế? Buổi chiều nay em vừa mới về thăm Tỉnh Tỉnh xong, em đang ở nhà mẹ đây này!”

Trương Hoa nói: “Không sao, anh chỉ hỏi thế thôi, hôm nay có việc đột xuất nên về luôn!”

Trần Đình nói: “Em biết rồi, sáng mai em sẽ về công ty!”

Biết Trần Đình không có nhà, Trương Hoa liền ăn cơm ở ngoài rồi mới về. Tắm tãp xong, nhìn thấy những bộ quần áo của Trần Đình đang phơi ngoài hiên, sờ vẫn còn chưa khô hẳn, Trương Hoa nghĩ: Có lẽ tối qua cô ấy mới giặt!

Lại nhìn quanh phòng, rồi vào trong bếp, nhà cửa chỗ nào cũng gọn gàng, sạch sẽ. Lên giường ngủ, chăn mền vẫn thoang thoảng mùi hương, chẳng lẽ mấy ngày nào Trần Đình đều ngủ ở đây? Đột nhiên anh cảm thấy căn phòng rất tĩnh lặng. Trương Hoa nghĩ, có lẽ tại đột trước có cả Trần Đình và Nhà Văn ở đây.

Nhìn đồng hồ đã là hơn mười một giờ nhưng Trương Hoa không sao ngủ được, cũng không biết tại sao lần này Cổ Vân Vân đột nhiên gọi anh về. Trương Hoa có hỏi trong điện thoại nhưng Cổ Vân Vân không nói, chỉ bảo là chuyện quan trọng, hôm nay nhất định phải về đây.

Anh vốn định đi tìm cô ngay nhưng về sau nghĩ lại lại bảo để mai. Có lẽ vì trong lòng anh luôn nghĩ, Cổ Vân Vân tìm mình chắc cũng chẳng có chuyện gì quá quan trọng. Đáng tiếc lần này Trương Hoa đã nhầm. Sáng hôm sau Cổ Vân Vân nhìn thấy Trương Hoa đến công ty liền kéo anh đến một quán cà phê yên tĩnh ở bên ngoài, nói cho Trương Hoa biết sự tình. Ngay cả Trương Hoa cũng kinh ngạc không biết nói gì.

Hóa ra hạng mục mới mà Cổ Triết Đông đầu tư một khoản tiền lớn cho Ngô Tĩnh phụ trách là khai thác trang web, định hướng của Ngô Tĩnh là làm trang web gia đình về bất động sản Trung Quốc. Chuyện này Trương Hoa không hề ngạc nhiên, anh tin Ngô Tĩnh nhất định có khả năng thuyết phục Cổ Triết Đông tiền công vào một ngành nghề hoàn toàn xa lạ, dù gì internet cũng là trào lưu chính trong tương lai.

Nhưng với tình hình hiện nay, Ngô Tĩnh mặc dù đã dốc sạch toàn bộ số tiền đầu tư nhưng chỉ xây dựng được một đồng phế thải Trương Hoa nghe xong liền ý thức được có gì đó bất thường, với khả năng của Ngô Tĩnh, không thể nào có chuyện cô bỏ một đồng tiền để xây dựng lên một đồng phế thải như vậy, trừ phi, chỉ có một khả năng duy nhất, đó là cô có ý làm như vậy. Với khả năng của cô thì càng dễ dàng làm được.

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, tiếp tục nói: “Còn có vấn đề nghiêm trọng hơn là, phương án kinh doanh mấy tòa nhà quan trọng của bên bất động sản không lâu đã bị tiết lộ toàn bộ cho các đối thủ cạnh tranh chính, bọn họ đã bí mật xây dựng những chiến lược có hiệu quả, khiến chúng ta bị mấy vô đầu điên, hiện giờ vốn đầu tư của tập đoàn đang khủng hoảng nghiêm trọng. Nói một cách khác, tập đoàn đang có nguy cơ phải đóng cửa!”

Trương Hoa trầm ngâm rất lâu, nói: “Cậu nghi ngờ Ngô Tĩnh ư?”

“Chỉ có thể là cô ta. Những người được xem những bản phương án này ở tập đoàn không nhiều, mà cô ta lại chính là người có thể làm được điều đó. Dù gì rất nhiều người trong tập đoàn đều nhận quan hệ của cô ta với bố tôi!”

Trương Hoa lại trầm ngâm. Cổ Vân Vân nói tiếp: “Tình hình hiện nay của tập đoàn chỉ có mấy nhân vật chủ chốt biết được, không thể loan tin ra ngoài, sợ gây ra hoang mang cho nhân viên!”

Trương Hoa nói: “Cậu đã đi tìm Ngô Tĩnh chưa? Liệu có phải hiểu lầm không?”

Cổ Vân Vân nói: “Tìm rồi, nhưng không tìm được! Bố tôi đã thuê văn phòng cho dự án mới, hôm qua đến đó mới phát hiện đã mấy ngày nay cô ta không đi làm rồi!”

Trương Hoa hỏi: “Đã gọi điện chưa?”

Cổ Vân Vân nói: “Toàn tắt máy!”

Trương Hoa lại hỏi: “Thế bố cậu nói sao?”

“Hôm qua ông ấy hay tin liền đổ bệnh rồi, bác sĩ đang điều trị cho ông ấy tại nhà! Sáng nay lúc tôi ra khỏi nhà, bố tôi vẫn còn nằm trên giường!”

“Thế cậu gọi tôi về là để tôi giúp cậu tìm Ngô Tĩnh ư?”

“Tôi chẳng nghĩ được ai khác cả, chỉ có cậu là quen với cô ta

Trương Hoa lấy điện thoại ra gọi cho Ngô Tĩnh, quả nhiên tắt máy. Trương Hoa nói: “Cậu đừng vội, chúng ta có thể phân tích xem sao! Tại sao Ngô Tĩnh lại làm vậy, chắc chắn phải có động cơ!”

“Tiết lộ phương án kinh doanh cho đối thủ cạnh tranh chắc chắn sẽ được trả tiền, còn về chuyện tại sao lại xây dựng một đồng rác thải internet kia thì tôi chưa nghĩ ra!”

“Với khả năng của Ngô Tĩnh, không đến nỗi tiết lộ phương án kinh doanh để kiếm tiền đâu, tôi cứ cảm thấy cô ấy không phải là loại người tham tiền, hay nói cách khác, không phải loại con gái vì tiền mà phạm pháp!”

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Con gái bây giờ có mấy ai không tham tiền? Chỉ nhìn về bề ngoài thì khó mà đoán được!”

Đang nói thì Ngô Tĩnh gọi lại. Trương Hoa nhìn thấy là số của Ngô Tĩnh thì bất ngờ lắm, vội nhận điện. Ngô Tĩnh nói: “Anh vừa gọi cho em, có phải đã về đến thành phố không?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên nhưng lập tức bình tĩnh: Điện thoại bây giờ có chức năng này, người ngoài gọi đến thì phát hiện tắt máy, nhưng chủ nhân của nó lại có thể theo dõi các cuộc gọi đến như bình thường. Rõ ràng Ngô Tĩnh đã sử dụng loại điện thoại như thế này và cài đặt chức năng này.

Trương Hoa nói: “Ừ, anh đã về rồi!”

Ngô Tĩnh hỏi: “Có phải Cổ Vân Vân gọi anh về không? Em đang ở nhà, anh có thể dẫn cô ta đến bất cứ lúc nào!”

Trương Hoa ngắt điện thoại, Cổ Vân Vân hỏi: “Là Ngô Tĩnh à?”

“Đúng thế, nghe giọng cô về rất bình thản!”

Cổ Vân Vân sốt ruột hỏi: “Cô ta nói thế nào?”

“Cô ấy ở nhà chờ chúng ta”.

Lúc Trương Hoa chuẩn bị đưa Cổ Vân Vân đi thì Cổ Vân Vân chợt do dự, nói đợi một lát nữa hãy đi. Trương Hoa nói: “Chẳng phải cậu đang sốt ruột muốn tìm cô ấy sao? Sao giờ lại hết sốt sáng thế?”

Cổ Vân Vân nói: “Đột nhiên tôi lại thấy sợ cô ta, nếu đúng là cô ta, ngoài việc trừng phạt cô ta bằng pháp luật ra thì còn làm được gì nữa chứ? Cô ta đâu thể bù đắp về kinh tế để giải quyết nguy cơ của tập đoàn!”

“Kiểu gì thì cũng phải đi, phải làm rõ sự việc đã!”

Lúc gần đến chỗ Ngô Tĩnh, Cổ Vân Vân nói: “Cô ta ở rất gần chỗ cậu à?”

Trương Hoa nói: “Đúng thế!”

Cổ Vân Vân ngồi dựa lưng vào ghế, đột nhiên nói: “Có thể qua nhà cậu ngồi một lát được không? Tôi muốn nghỉ ngơi một lát rồi mới đi!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân giãy lắt rồi lại lái xe về. Cổ Vân Vân vào phòng liền nhìn thấy quần áo của Trần Đình phơi ngoài ban công, chỉ có điều giờ cô chẳng còn tâm trí đâu mà để tâm đến những chuyện này nữa.

Cổ Vân Vân nói: “Thật ngại quá, tôi muốn nằm nghỉ một lát, tôi tìm Ngô Tĩnh mãi mà không được nên đầu óc cứ căng như dây đàn, giờ thoải mái hơn mới thấy hơi mệt mỏi!”

Nhìn Cổ Vân Vân nằm xuống ghế sofa là ngủ luôn, Trương Hoa thầm nghĩ: Có lẽ mấy hôm nay cậu ta đã không được ngủ rồi! Trương Hoa lay lay Cổ Vân Vân, nói: “Lên giường nằm một lúc đi, khi nào cậu dậy thì chúng ta đi!”

Buổi sáng Trần Đình đến công ty nhưng không gặp Trương Hoa, thế nên hỏi các nhân viên khác. Có người nói mới sáng ra Trương Hoa đã cùng tổng giám đốc ra ngoài rồi. Cứ nhắc đến Cổ Vân Vân là trong lòng Trần Đình lại thấy bất an. Đối với Cổ Vân Vân, Trần Đình vẫn cảm thấy một nỗi sợ hãi kì lạ.

Mãi đến lúc gần hết giờ làm mà vẫn không thấy Trương Hoa và Cổ Vân Vân về công ty, Trần Đình do dự hồi lâu rồi gọi cho Trương Hoa, hỏi anh đang ở đâu, tối có về nhà ăn cơm không?

Trương Hoa đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, đợi Trần Đình nói xong liền bảo: “Anh đang đi có việc ở bên ngoài, tối nay không về ăn cơm đâu!” Cúp điện thoại, Trương Hoa vội vào phòng gọi Cổ Vân Vân dậy, anh không muốn Trần Đình về nhà nhìn thấy sẽ

Xem ra Cổ Vân Vân đã mất ngủ cả đêm nên lúc này ngủ rất say, Trương Hoa khó khăn lắm mới đánh thức Cổ Vân Vân dậy được. Nhân lúc Cổ Vân Vân đi rửa mặt, anh liền sửa sang lại chăn mền cho gọn gàng.

Sau khi xuống tầng, Trương Hoa nói: “Có cần ăn gì rồi mới đi không?”

Cổ Vân Vân đáp: “Không cần, tôi không muốn ăn!”

Lúc gõ cửa, Ngô Tĩnh ra mở cửa rất nhanh. Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh lúc này, cảm giác về mặt hiện rõ trên mặt cô, xem ra mấy hôm nay cô cũng không được nghỉ ngơi tử tế. Cổ Vân Vân bước vào, nhìn căn phòng một lát rồi nhìn sang Ngô Tĩnh, lạnh lùng nói: “Xem ra tôi đã đánh giá thấp cô rồi, cô tiếp cận bố tôi mục đích là để hủy hoại tập đoàn của chúng tôi phải không?” Ngô Tĩnh bình thản ngồi xuống giường, sau đó nhìn Cổ Vân Vân, bình thản nói: “Có lẽ em nên gọi chị là chị gái!”

Cả Trương Hoa và Cổ Vân Vân đều ngạc nhiên nhìn Ngô Tĩnh. Trương Hoa vội hỏi: “Em nói vậy có ý gì?”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa cười: “Sở dĩ em chờ anh về mới chịu gặp họ là vì, thứ nhất, để cho họ thấy anh hoàn toàn không hay biết chuyện này, vì vậy mọi chuyện đều không liên quan đến anh. Thứ hai, em không có nhiều bạn, anh là người duy nhất đáng để em tin tưởng!”

Trương Hoa nói: “Nói những chuyện này làm gì, lời em vừa nói có ý gì?”

Ngô Tĩnh cười cười không nói. Trương Hoa nhìn sang Cổ Vân Vân rồi kéo Ngô Tĩnh ra ngoài ban công, hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì thế?”

Ngô Tĩnh cười chua xốt: “Cũng giống như tình tiết của rất nhiều bộ phim truyền hình, em là đứa con riêng bị người ta vứt bỏ, sau đó mẹ em đã bỏ đến một nơi rất xa xôi và chết vật với sự sinh tồn, em cứ hi vọng đây chỉ là tình tiết trong những bộ phim, đáng tiếc nó lại xảy ra với em!”

Trương Hoa nghe xong liền nghẹn lời, Ngô Tĩnh lại cười nhạt nói: “Thứ duy nhất ông ấy để lại cho em chỉ là một tấm ảnh, lúc đầy tháng mẹ đã bế em chụp ảnh chung với ông ấy!”

Mất Ngô Tĩnh nhìn ra xa xăm, nói: “Nếu anh từ nhỏ đã bị người khác chửi mắng là đồ con hoang, nếu như khi anh lên cấp hai vừa phải đi học vừa phải nhặt phế liệu sống qua ngày, nếu như khi lên đại học anh thậm chí còn chẳng có thời gian để ngủ, phải dựa vào những công việc làm thêm liên tiếp để kiếm tiền đi học, nếu như anh chỉ biết khóc cùng mẹ anh mỗi dịp lễ tết, nếu như khi mẹ anh qua đời anh không thể mai táng cho bà được tốt nhất, anh sẽ hiểu vì sao em hận ông ấy!”

Ngô Tĩnh quay đầu lại nhìn Trương Hoa, nói: “Anh biết không? Năm nay ăn tết ở nhà anh là lần duy nhất em được tận hưởng bữa cơm giao thừa đúng kiểu nhất, mẹ anh bảo em gọi điện về báo bình an với gia đình, em chỉ có thể cầm điện thoại ra ngoài đi loay quanh một lúc, bởi vì em chẳng biết gọi cho ai cả!”

Nước mắt Ngô Tĩnh trào ra. Trương Hoa trầm ngâm nhìn cô, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô rơi lệ. Ngô Tĩnh lại nói: “Hồi đầu em bảo Lưu Vân Đông vào tập đoàn là hi vọng anh ta có thể từ từ thăng chức, giúp em có cơ hội tiếp xúc với ông ấy, về sau tình cờ gặp anh, cảm thấy có thể thông qua anh để tiếp xúc với ông ta, nhưng chưa có gì thay đổi thì anh đã rời công ty điện tử Triết Đông rồi. Nói thực lòng, mấy năm nay trái tim em đã dần bình tĩnh lại, em cũng từng nghĩ sẽ tha thứ cho ông ấy, nhưng về sau anh đến tìm em lần nữa, khiến em lại nhìn thấy có cơ hội tiếp xúc để trả thù ông ta!”

“Xem ra mọi sai lầm đều bắt nguồn từ anh”.

“Không liên quan gì đến anh, sai lầm không phải ở anh! Đã đến lúc đi gặp ông ấy rồi! Anh đi cùng em nhé! Em biết anh từng đến đó”.

Cổ Vân Vân ở đằng sau nghe hết những chuyện này, tâm trạng cực kì phức tạp, vừa oán hận Ngô Tĩnh lại vừa thương cảm cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141

Ngô Tĩnh nhìn Cổ Vân Vân ngồi ngây ra trên giường, nói: “Nếu chị thích ngồi ở đây thì nhờ chị lát nữa đóng cửa giúp em!”, nói xong liền kéo Trương Hoa ra ngoài. Cổ Vân Vân nhìn hai người họ đi ra mà không hề nhúc nhích!

Ngô Tĩnh cũng vào nhà Cổ Triết Đông. Trương Hoa nói với người giúp việc ra mở cổng: “Tôi là đồng nghiệp của Vân Vân, tôi đến thăm chủ tịch!”

Bà giúp việc mời hai người vào trong, bảo họ ngồi trong phòng khách chờ một lát, nói sẽ lên gác hỏi ông bà chủ. Trương Hoa nói: “Bà nói với chủ tịch Cổ là có cô gái tên là Ngô Tĩnh tìm gặp nhé!”

Một lát sau, bà giúp việc xuống nói: “Chủ tịch Cổ mời hai người lên tầng hai ạ!”, sau đó dẫn hai người lên, đến cửa cung kính nói: “Mời cô cậu vào ạ!”

Hai người bước vào, Cổ Triết Đông đang ngồi dựa lưng vào giường, vợ ông ta ngồi bên cạnh, Ngô Tĩnh vừa bước vào, ánh mắt của bà ấy đã hẳn học nhìn cô. Ngô Tĩnh bình thần đối mặt với ánh mắt ấy, sau đó mới chuyển ánh mắt sang Cổ Triết Đông đang nằm trên giường.

Cổ Triết Đông nhìn Ngô Tĩnh, nói: “Cuối cùng cô cũng đến rồi!”, ai cũng biết câu nói ấy có hàm ý gì. Cổ Triết Đông bảo vợ: “Em dẫn Trương Hoa xuống phòng khách ngồi, anh muốn nói chuyện riêng với cô ấy một chút!”

Vợ Cổ Triết Đông nhìn chồng, cuối cùng đứng dậy đi ra ngoài. Trương Hoa cũng đi theo xuống dưới nhà.

Cổ Triết Đông nói: “Ngồi xuống đi!” Ngô Tĩnh vẫn đứng yên không nhúc nhích. Cổ Triết Đông nhìn lên trần nhà, thở dài: “Kì thực ta nên nghĩ đến con từ sớm, vì con rất giống bà ấy, cho dù là tính cách hay trí tuệ!”

Ngô Tĩnh nhìn ông ta, đột nhiên lạnh lùng nói: “Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu thôi, tại sao năm ấy lại bỏ rơi con gái của mình?”

Cổ Triết Đông thở dài, hồi lâu sau mới nói: “Ta thật sự mong con chính là con gái của ta!” Ngô Tĩnh nghe xong câu này liền ngẩng người ra, đầu óc trống rỗng!

Cổ Triết Đông tiếp tục nói: “Hồi đầu ta vì hai mẹ con con mà chuẩn bị bỏ rơi gia đình hiện tại cùng với sự nghiệp mới xây dựng của mình, ta cứ nghĩ rằng con là con đẻ của ta, đáng tiếc khi con được một tuổi, ta đã tình cờ phát hiện ra con không phải là con gái ta, đến giờ ta vẫn hối hận, thà mãi mãi không biết chuyện này còn hơn!”

Cổ Triết Đông nói: “Nếu đặt mẹ con và sự nghiệp để ta lựa chọn, ta chọn mẹ con. Ta từng hỏi mẹ con, người ấy là ai, nhưng bà ấy không chịu nói. Ta biết có thể bà ấy có nỗi khổ tâm riêng nên cũng không hỏi nữa, đồng thời nói với bà ấy rằng, ta chấp nhận coi con như con gái ruột, chỉ cần bà ấy chịu lấy ta, ta còn có thể từ bỏ gia đình và sự nghiệp của mình, đáng tiếc là mẹ con lại mất tích, đột nhiên mất tích. Ta đã tìm kiếm rất lâu nhưng không có manh mối gì, thậm chí có thể mẹ con đã dẫn con đến bên cạnh cha đẻ của con rồi, vì vậy mới dốc hết sức lực cho sự nghiệp, đồng thời quyết tâm sẽ đối xử tử tế với vợ con mình!”

Cổ Triết Đông thở dài nói: “Giờ xem ra ta đã sai rồi, năm ấy bà ấy đưa con đi chỉ vì không muốn đối mặt với ta, con cứ nghĩ rằng ta là cha đẻ của con, điều đó cho thấy trong lòng bà ấy thật sự hi vọng ta là cha đẻ của con, sớm biết như vậy, cho dù thế nào ta cũng phải tìm cho bằng được hai mẹ con con!”

Cổ Triết Đông ngoảnh đầu sang nhìn Ngô Tĩnh, đột nhiên khẽ nói: “Bà ấy có khỏe không?”

Ngô Tĩnh đứng ngẩng ra, trả lời như một cái máy: “Năm tôi học đại học năm hai, mẹ tôi đã qua đời rồi!”

Cổ Triết Đông khẽ nhắm mắt lại, Ngô Tĩnh nhìn thấy giọt nước mắt trong mắt ông.

Hồi lâu sau, Cổ Triết Đông nói: “Con đi đi, ta không trách con, về chuyện này ta không muốn để người thứ ba hay biết!”

Lúc Ngô Tĩnh rời đi, cô nhìn thấy Cổ Triết Đông thần thờ nằm trên giường mà đầu óc gần như trống rỗng, người mà cô cứ tưởng đó là bố mình lại chẳng có chút quan hệ nào với mình hết, thế mà mình lại gây ra tổn thất quá nặng nề cho ông ấy.

Sau khi Ngô Tĩnh và Trương Hoa ra ngoài, cô vẫn nói chuyện này cho Trương Hoa biết, sau đó cười ngơ ngếch: “Có phải em rất đáng thương không? Mặc dù từ xưa đến giờ không được hưởng tình cảm của cha, nhưng ít nhất trong lòng vẫn biết cha mình là ai, giờ thì ngay cả cha mình là ai cũng không biết!”

Trương Hoa không nén được, dang tay ôm Ngô Tĩnh vào lòng, để mặc cho cô khóc thỏa thích.

Ngô Tĩnh nghẹn ngào nói: “Từ nhỏ đến lớn em không biết một gia đình bình thường là như thế nào, chỉ nhớ phải theo mẹ chuyển nhà vô số lần, trong những ngày tháng lưu lạc ấy, em thật hi vọng có được một gia đình ổn định. Về sau mẹ qua đời, ngay cả ý thức về nhà cũng mất đi, kể từ đó về sau, em tự nói với mình rằng, không bao giờ được khóc, đã chẳng còn chuyện gì có thể khiến em sốc và đau đớn như chuyện mẹ qua đời nữa!”

Trương Hoa để mặc cho Ngô Tĩnh nghẹn ngào trên vai mình, cuối cùng nói: “Em là một cô gái thông minh, cũng là một cô gái lương thiện, cuộc đời của em mới chỉ bắt đầu thôi, cho dù hiện giờ những gì em đã làm là sai lầm, nhưng vẫn còn đủ thời gian để bù đắp!”

Trương Hoa buông Ngô Tĩnh ra, nhìn cô nói: “Nếu em đã lựa chọn kiên cường, thì hãy kiên cường cho đến cùng, chúng ta về thôi! Ngủ một giấc, đợi ngày mai mặt trời sẽ mọc, em hãy nhìn theo hướng đi mới mà mặt trời chỉ cho mình rồi đưa ra quyết định xem phải làm gì!”

Trương Hoa đưa Ngô Tĩnh đến tận nhà. Cửa nhà đã khóa rồi, Ngô Tĩnh lấy chìa khóa từ từ mở cửa.

Trương Hoa nghĩ, từ nhà Cổ Vân Vân đi ra không thấy Cổ Vân Vân đâu, xem ra cô ấy không về nhà, có thể Cổ Vân Vân đã đến nhà riêng của mình rồi. Chuyện này có lẽ còn gây chấn động cho cô ấy hơn cả chuyện tổn thất của công ty, dù gì cô ấy cũng chưa biết Ngô Tĩnh không phải là con ruột của bố mình, có thể cô ấy cần một thời gian để điều chỉnh tâm lý.

Nhìn bộ dạng mệt mỏi của Ngô Tĩnh, Trương Hoa bảo cô nghỉ sớm, chắc mấy hôm nay không được ngủ yên rồi. Đợi Ngô Tĩnh ngủ rồi, Trương Hoa mới nhẹ nhàng đóng cửa lại ra về. Trương Hoa vừa ra ngoài, Ngô Tĩnh đã mở to mắt nhìn ra cửa, nước mắt từ từ trào ra.

Trần Đình về đến chỗ Trương Hoa ở, nấu cơm xong liền thu dọn quần áo và ngồi ở phòng khách xem ti vi. Trong lòng Trần Đình cứ lo lắng không biết Trương Hoa và Cổ Vân Vân đi làm gì? Sao cả ngày không về công ty?

Đợi rất lâu không thấy Trương Hoa về, cuối cùng cô quyết định đi tắm trước. Tắm xong lại ngồi ở phòng khách một lát, vẫn chưa thấy Trương Hoa đâu, Trần Đình định đi ngủ trước. Nhưng Trần Đình lại không biết nên ngủ ở phòng Nhã Vân hay là phòng Trương Hoa. Ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vào trong phòng Trương Hoa.

Nằm trên giường Trần Đình cứ cảm thấy có gì là lạ nhưng lại không nói ra được là ở đâu, xoay người lại liền phát hiện có một sợi tóc xoắn ở trên gối. Trần Đình đưa lên nhìn, biết là không phải của mình, càng không phải của "

Chẳng nhẽ là của Cổ Vân Vân? Hôm nay hai người đã cùng về đây ư? Trần Đình ngồi bật dậy, không còn buồn ngủ chút nào nữa. Cô đột nhiên cảm thấy mất phương hướng. Đợi Trương Hoa về nên hỏi thẳng anh hay là giả bộ như không biết?

Liệu có phải là hiểu lầm không? Hay là còn có nguyên nhân khác? Có nên hỏi thẳng anh ấy không? Nghĩ đến chuyện hai người mấy năm nay, chuyện hiểu lầm của đôi bên đã không ít, tất cả hiểu lầm đều là bởi vì đôi bên không chịu hỏi thẳng đối phương.

Nhưng liệu đây có phải là hiểu lầm không? Hai người ra ngoài từ sáng, đến giờ vẫn chưa quay về, còn có tóc ở trên giường nữa. Chẳng lẽ cô ta có ý để lại cho cô nhìn thấy? Trần Đình lắc lắc đầu, cảm giác thật sự mệt mỏi.

Đúng lúc ấy thì Trương Hoa mở cửa bước vào, trong phòng vẫn sáng đèn, thấy Trần Đình có ở nhà, trong lòng Trương Hoa chợt dâng lên một cảm giác ấm áp.

Đi đến cửa phòng, thấy Trần Đình đang ngồi ngây ra ở trên giường, mắt chăm chăm nhìn mình, Trương Hoa khẽ cười nói: "Còn chưa ngủ à? À phải rồi, ở nhà còn gì ăn không?"

Trần Đình hỏi: "Thế tối anh chưa ăn gì à?"

Trương Hoa ngồi bên bàn ăn cơm, Trần Đình mặc quần áo ngủ ngồi trên ghế sofa. Trương Hoa nói: "Trời lạnh đấy, mau đi ngủ đi!"

Trần Đình nói: "Không sao đâu!", Trương Hoa lại vừa cầm đầu ăn cơm vừa mãi mê suy nghĩ.

Lúc tối Ngô Tĩnh có nhắc đến nhà, nói rằng từ sau khi mẹ mất đã mất đi khái niệm "nhà". Vậy thì "nhà" rốt cuộc là một thứ cụ thể hay chỉ là một khái niệm trừu tượng? Là một nơi để quay về khi mệt mỏi hay là một sự an ủi khi cô đơn? Hay chỉ cần có một chỗ ở cụ thể đã gọi là "nhà"?

Lúc còn nhỏ, trong mắt anh, "nhà" là nơi che mưa che nắng, là một nơi an toàn nhất, mỗi khi phải chịu áp lực, không vui vẻ, về đến nhà có thể cảm nhận sự an ủi lớn lao nhất, bởi vì trong nhà có bố mẹ. Đương nhiên trong nhà còn có cô em gái nhí nhảnh, lăm le.

Nhưng Ngô Tĩnh chưa bao giờ được cảm nhận những thứ này, chẳng trách cô lại hận bố mình như vậy, mặc dù người ấy không phải là bố đẻ của cô.

Trương Hoa lại nghĩ, mình hiện giờ thì sao? Nơi ở hiện nay có thể gọi là "nhà" không? Có thể nó chỉ là chỗ ở, vậy sau này Tĩnh Tĩnh lớn rồi, trong lòng nó, "nhà" sẽ như thế nào? "Nhà" của Tĩnh Tĩnh sẽ ở đâu? Là nhà ông bà nội ư?

Nghĩ đến đây, Trương Hoa không khỏi xót xa. Nếu mang đến cho con gái một gia đình không hoàn chỉnh, sau này liệu con có hận mình không? Liệu nó có giống như Ngô Tĩnh, chỉ có nỗi hận đối với mình không?

Trần Đình nhìn Trương Hoa, hỏi: "Anh đang nghĩ gì vậy?"

Trương Hoa ngẩng đầu lên nhìn cô, nói: "Không nghĩ gì cả!"

Trần Đình im lặng một lát, cuối cùng vẫn hỏi: "Trương Hoa, hôm nay anh có về qua đây à?"

Trương Hoa nhìn Trần Đình thâm nhu: Có phải Trần Đình đã phát hiện ra điều gì không? Chẳng nhẽ Cổ Vân Vân đã để lại thứ gì đó? Hay đây là vì giác quan thứ sáu của phụ nữ?

Trương Hoa đặt bát đĩa xuống, ngồi xuống bên cạnh Trần Đình, nói: "Đúng là anh có về qua đây, cùng về với Cổ Vân Vân".

Trần Đình nhìn Trương Hoa, chậm rãi nói: "Có phải anh lại định đuổi em ra khỏi đây không?"

Trương Hoa khẽ ôm Trần Đình vào lòng, nói: "Đồ ngốc, đương nhiên là không rồi! Còn về nguyên nhân gì thì đi ngủ anh sẽ giải thích cho em sau, giờ anh chỉ có thể nói với em rằng giữa anh và cô ấy tuyệt đối không có chuyện gì hết!"

Trần Đình từ từ dựa vào vai anh, nói: "Hôm nay trong lòng em cứ thấy bất an, thật sự lại sợ hãi mất anh lần nữa!"

Trương Hoa ôm lấy Trần Đình hồi lâu, nói: "Anh muốn bàn với em chuyện này!"

Trần Đình khẽ đáp: “Chuyện gì?”

Trương Hoa nói: “Hai chúng ta cùng rời khỏi công ty hiện nay, làm việc yên ổn một chút, sống trong một môi trường không có quá nhiều các mối quan hệ phức tạp”.

Trương Hoa nói: “Không có gì, đột nhiên anh muốn cho Tỉnh Tỉnh một cuộc sống bình yên, cho nó có một gia đình hoàn chỉnh, an toàn!”

Trần Đình nói: “Thế thì công ty và cửa hàng phải làm sao?”

“Công ty đã có Ngô Tỉnh, có Phong Hải, Dương Uy, còn cả những người khác nữa. Có bọn họ ở công ty rồi nên có anh hay không cũng chẳng quan trọng. Dù gì hai năm nữa là Nhà Vận sẽ tốt nghiệp, nếu nó đã thích buôn bán thì cứ giao cửa hàng hoa cho nó đi!”

Trần Đình khẽ hỏi: “Thế chúng ta sẽ làm gì?”

“Có thể chúng ta sẽ mở một cửa hàng sách, có thể là một quán cà phê, có thể là làm những công việc yên ổn khác, nói chung là sẽ nghĩ ra thôi!”

Trần Đình nói: “Cuộc sống như vậy có thật sự yên ổn không?”

Trương Hoa nói: “Yên ổn hay không thì chưa chắc, nhưng ít nhất chúng ta có thể ở bên Tỉnh Tỉnh!”. Trần Đình dựa vào người Trương Hoa, khẽ vâng một tiếng rồi nói: “Em nghe lời anh!”.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Darling Chúng Ta Chia Tay Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.